

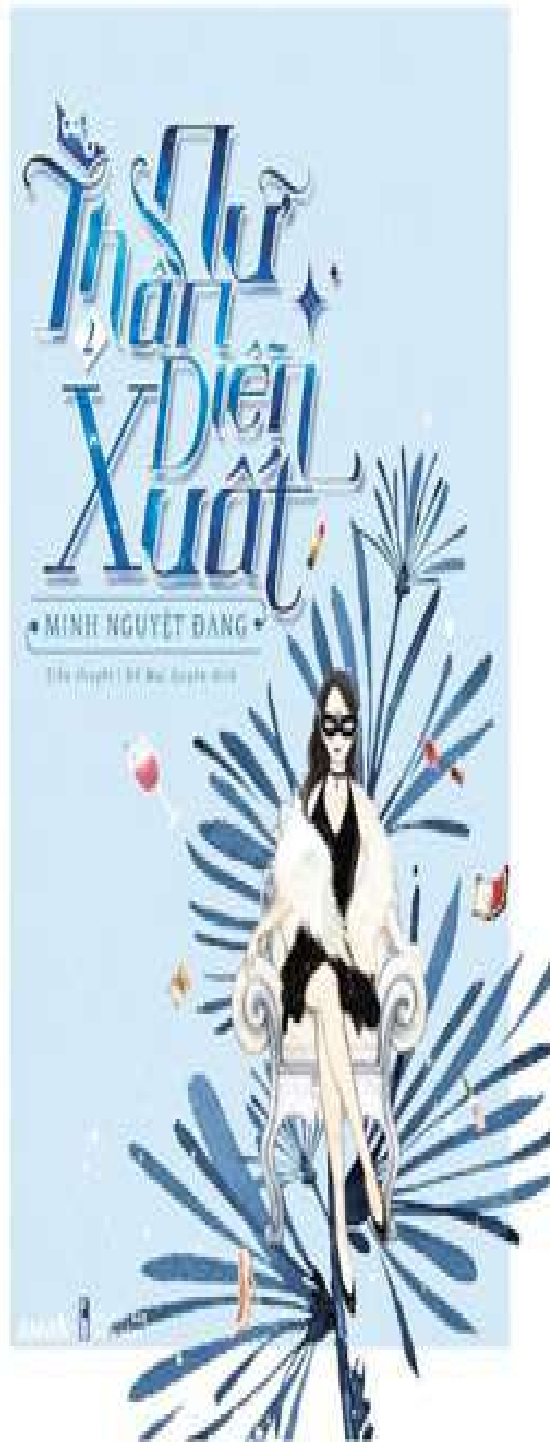
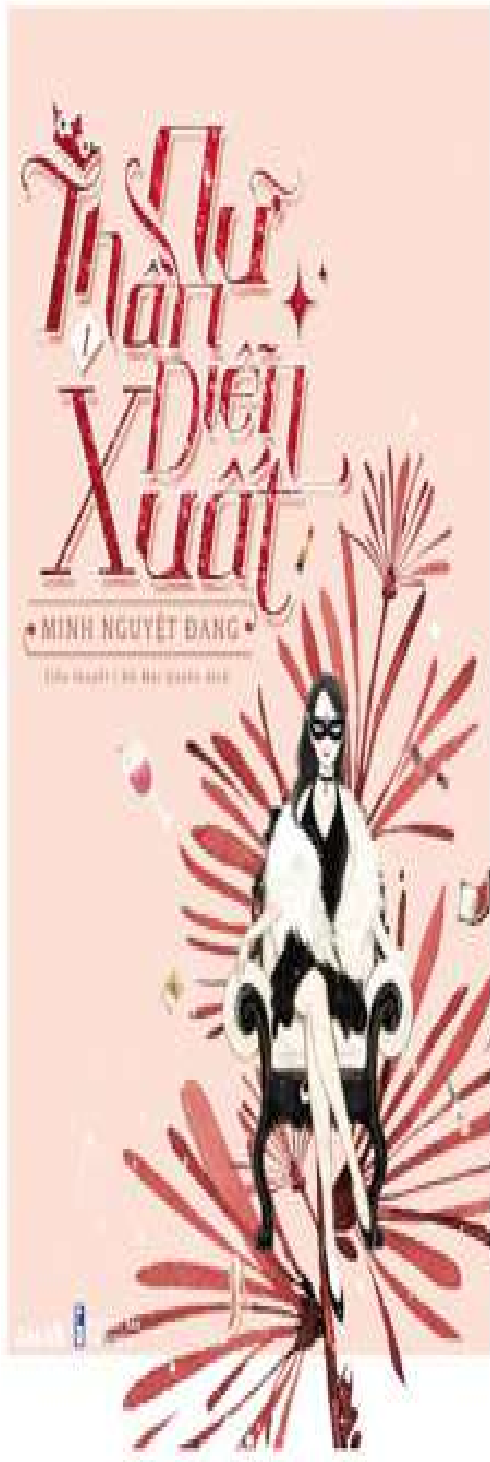
Thần Nữ 1 Diễn Xuất

MINH NGUYỆT ĐANG

Tiểu thuyết | Đỗ Mai Quyên dịch

NỮ THẦN DIỄN XUẤT

Tác giả: Minh Nguyệt Đang

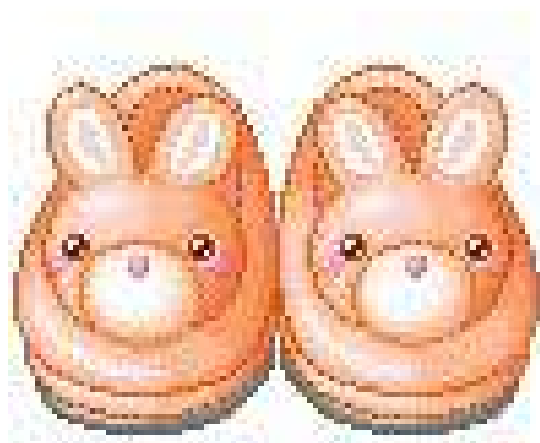
Dịch giả: Đỗ Mai Quyên

Nhà phát hành: Amak

NXB liên kết: NXB Thanh Niên

Nguồn sách: Như Lê

Chụp pic: Tâm

**Type: Thanh Tuyên
Mèo Mốc
Năm Cyrus
Thanh Lan Nguyễn
Sandy Tran**

**Beta: Lan Phương Đỗ
Koie Năm
Thu Hằng
Phạm Thu Vân
Nguyễn Ngô**

**Nguồn ebook: Ebook Ngôn Tình Miễn Phí
<https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi/>**

Nội dung:

*Cà chớn, cà chua, dễ thương hay đùa dai đây?
Bạn sẽ làm gì nếu một ngày bạn được một cô gái xinh
đẹp bắt chuyện, sau đó đột nhiên cô ấy nhập vai bi
tình, tố cáo bạn là kẻ phụ bạc? Sẽ giận dữ rồi mắng
cô ấy? Hay cười trừ bỏ qua, biết làm sao được, em
đẹp em có quyền mà?*

*Vụ Mang Mang là một cô gái như thế, cô luôn sống
trong những vở kịch do mình tự biên tự diễn, cũng vì
lẽ đó mà bị N anh bạn trai đá. Ai biết được rằng lần
này trò đùa của cô đã đụng phải “quái vật tiên sinh”.
Cái cô nhận được không phải sự tức giận hay nụ cười
trừ mà là giấy mời của luật sư. Và cô nàng đã bắt đầu
kiếp sống “cạp đất” vì bị nhị vị thân sinh cắt viện trợ,
can tội đùa dai không đúng lúc như thế đấy!*

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#) [Chương 52](#) [Chương 53](#) [Chương 54](#) [Chương 55](#)

[Chương 56](#) [Chương 57](#) [Chương 58](#) [Chương 59](#) [Chương 60](#)

[Chương 61](#) [Chương 62](#) [Chương 63](#) [Chương 64](#) [Chương 65](#)

[Chương 66](#) [Chương 67](#) [Chương 68](#) [Chương 69](#) [Chương 70](#)

[Chương 71](#) [Chương 72](#) [Chương 73](#) [Chương 74](#) [Chương 75](#)

[Chương 76](#) [Chương 77](#) [Chương 78](#) [Chương 79](#) [Chương 80](#)

[Chương 81](#) [Chương 82](#) [Chương 83](#) [Chương 84](#) [Chương 85](#)

[Chương 86](#) [Chương 87](#) [Chương 88](#) [Chương 89](#) [Chương 90](#)

[Chương 91](#) [Chương 92](#) [Chương 93](#) [Chương 94](#) [Chương 95](#)

[Chương 96](#) [Chương 97](#)

[Ngoại truyện](#)

[Nhật ký cầu hôn](#)

[Nhật ký mang thai](#)

[Nhật ký “nếu như”](#)

[Nhật ký “làm lại lần nữa”](#)

Tập 1

Thần Nữ Xuất Diện

MINH NGUYỆT ĐĂNG

Tiểu thuyết | Đỗ Mai Quyên dịch

AMAZON

amazon
phuongtien

Chương 1

Vụ Mang Mang nhìn người đàn ông trước mặt, có phần mất hứng.

Ban này anh ta tự giới thiệu cái gì ấy nhỉ? Với bộ dạng ấy thực chả tập trung nổi.

Kỳ thật, người đàn ông đối diện này tướng mạo rất đẹp trai, nếu độ nhan sắc với đại minh tinh họ Hoắc nổi tiếng gần đây thì phải được đến bảy phần, có điều có một điểm mà anh ta giống y hệt vị nhân sĩ họ Hoắc kia, ngoại hình vô cùng đứng đắn và cấm dục.

Đứng đắn và cấm dục, mới nghe thì thấy rất quyến rũ, tiếc là khí chất của anh ta quá ôn hòa và vô hại khiến cho Vụ Mang Mang mất đi hứng thú, chỉ có thể chán nản cúi nhìn móng tay của chính mình.

Lớp sơn móng ombre sáng bóng cô mới làm, sáu trăm tám mươi tệ, giá cũng khá hợp lý.

Vụ Mang Mang cắn môi, cảm thấy màu này hơi nhạt, nghĩ xem lần sau có nên đổi sang màu đỏ tươi hay không.

Ngước mắt lên, đối phương vẫn đang nói những lời kỳ quặc bằng chất giọng ấm áp, Vụ Mang Mang lại sụp mắt xuống.

Muốn hút thuốc quá đi mất.

Bình thường Vụ Mang Mang không mấy khi hút thuốc, thậm chí còn không biết cách nhả khói thế nào nữa, nhưng cô thích cảm giác đầu ngón tay kẹp điếu thuốc.

Ngón tay cô thon mảnh, móng tay tròn trịa, thon dài, bàn tay ấy mà cầm điếu thuốc thì tư thế vô cùng đẹp đẽ, đến nỗi mỗi lần Vụ Mang Mang hút thuốc

thì đều ngồi trước gương, si mê ngắm nhìn bản thân.

Thực ra môi cô cũng rất thích hợp để hút thuốc, làn da Vụ Mang Mang trắng như trứng gà bóc, vừa mềm vừa đàn hồi, mà trong các màu son môi cô lại chỉ thích màu đỏ tươi.

Màu trắng mịn màng và màu đỏ tươi rất hợp nhau, vô số lần đã làm bao gã bạn trai cũ của cô ngắm nhìn đến mê dại.

Mà điều thuốc trắng kẹp giữa đôi môi đỏ rực của cô càng khiến người khác sững sờ, mê mẩn.

Nhưng nếu vì thế mà bạn tưởng tiểu thư Vụ Mang Mang có ngoại hình kiêu diễm chói lóa thì lầm to!

Ngũ quan của cô rất tinh tế, trong cái đẹp còn có nét ngây thơ trời sinh, cho dù đôi môi đỏ chói mắt thì cảm giác cô mang đến cho người khác cũng chỉ là cô gái ngây thơ cố làm ra vẻ quyến rũ, có một vẻ phong tình thuần khiết lạ lùng.

Tóc của Vụ Mang Mang rất thẳng và mềm mượt, óng ả tới mức có thể đóng quảng cáo dầu gội đầu được, lúc này đã được tết lại vẫn theo lối phục cổ, phần tóc mái kiểu Hàn Quốc ngoan ngoan ép xuống nhưng không hề cứng đơ, che đi vầng trán xinh đẹp của cô.

Chính vì ngoại hình này đã khiến anh chàng tinh anh từng đi du học ở trường đại học xếp top 100 thế giới cho dù nhìn rõ sự sốt ruột của cô mà vẫn thao thao bất tuyệt.

“Em không cần lo về vấn đề ngôn ngữ, tôi sẽ luôn ở cạnh em.” Người đàn ông đối diện nói.

Câu chuyện sao lại chuyển sang định cư nước ngoài rồi?

Vụ Mang Mang vén mớ tóc mái, cô vốn không thích tiếng Anh, tiếng Pháp hoặc những ngôn ngữ khác, cô lại càng không thích định cư ở nước ngoài, cho dù không khí trong nước ô nhiễm kinh khủng nhưng cô vẫn nguyện hít thở vui vẻ dưới bầu trời này.

“Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, là do tôi không muốn đi du học.” Vụ Mang Mang nói.

Đó lại là một vấn đề vướng mắc khác, ban đầu cha mẹ sống chết đòi đưa cô ra nước ngoài du học, Vụ Mang Mang ôm cánh cửa liều mạng chống cự, khổ sở van nài, người như cô ra nước ngoài làm sao mà sống?

Cô được nuông chiều từ nhỏ, có bệnh lười giai đoạn cuối, chẳng hiểu biết gì, cũng chẳng biết làm gì, lại càng không thể chịu đựng sự kỳ thị thi thoảng vẫn có với người nước ngoài, sang trời Tây sống thế quái nào được?

Vụ Mang Mang cho dù trắng nõn như trứng gà bóc, nhưng vẫn là chủng da vàng, thề sống thề chết yêu đất nước.

“Thực ra không ra nước ngoài cũng rất tốt mà? Bây giờ chất lượng giáo dục ở các trường đại học trong nước đã tiến bộ, không nhất thiết phải ra nước ngoài làm gì. Mà du học sinh ở nước ngoài về thực ra cũng rất khó kiếm việc.” Người đàn ông đối diện tỏ ra thấu hiểu.

“Tôi có người bạn là tổng giám đốc công ty nọ, lúc cậu ta tuyển người có một quy định bất thành văn là tuyệt đối không nhận du học sinh tự túc, những người xếp hạng dưới 100 trong trường cũng không nhận.”

Bla bla bla... không khát nước à, Vụ Mang Mang nghĩ bụng.

Xếp hạng top 100 thì ghê gồm lắm sao? Phải biết là bắt đầu từ khi cô tốt nghiệp đại học năm hai mươi mốt tuổi, những đối tượng xem mắt bố mẹ giới thiệu cho cô tiêu chuẩn phải là du học sinh trường nổi tiếng xếp hạng trong top 20 toàn cầu cơ.

Năm hai mươi ba tuổi, tiêu chuẩn này hạ xuống thành top 50.

Bây giờ hai mươi lăm tuổi, tiêu chuẩn này mới hạ xuống còn top 100.

Vị tiên sinh này xem như khá may mắn, sau khi hạ tiêu chuẩn xuống thì anh ta là người đầu tiên xem mắt với cô.

“Nãy giờ cứ nói về tôi, thật xin lỗi. Thực ra tôi có câu này muốn hỏi Vụ tiểu thư.”

“Anh cứ hỏi”, Vụ Mang Mang gật đầu, mỉm cười.

Nụ cười của cô thật tinh nghịch khiến anh chàng kia hơi dờ ra.

“Với dung mạo, khí chất và gia thế của Vụ tiểu thư, sao lại đi xem mắt?”

Đúng thế, tại sao phải đi xem mắt? Hơn nữa còn là lúc Vụ Mang Mang đang độ trẻ trung mơn mớn đã bắt đầu đi khắp các buổi tiệc xem mắt rồi.

Vụ Mang Mang lại vén tóc ra sau tai, cô không nhớ rõ mình đã đi xem mắt bao lần, có điều trong một trăm lần đi thì phải đến chín mươi chín lần bên nam có ý với cô.

Cũng từng thử hẹn hò, đối phương đều rất thành ý, đồng thời thương yêu chiều chuộng cô hết mực, nhưng cuối cùng người bị theo đuổi là cô, mà người bị đá cũng luôn là cô.

Vụ Mang Mang thầm nghĩ họ đúng là sáng suốt, biết con gái khó tiêu thụ nên “chim ngõ bay trước” cho xong, từ năm hai mươi một tuổi đã bắt đầu xem mắt, kết quả đến năm hai mươi lăm tuổi vẫn còn độc thân.

“Vì vẫn chưa gặp được ý trung nhân.” Vụ Mang Mang thản nhiên nói.

Đương nhiên cô không thể thừa nhận vì cô luôn bị đá!!!

Thực ra chuyện này cũng không đã kích Vụ tiểu thư cho lắm, cô biết khi chia tay tất cả bạn trai cũ trước đó đều nói là họ không xứng với cô.

Hơn nữa điều tuyệt diệu hơn là, cảnh chia tay lần nào cũng rất thảm!

Khi đối phương nói chia tay, lúc nào Vụ Mang Mang cũng bình tĩnh chấp nhận, chưa từng làm những chuyện vớ vẩn hẹp hòi như đổ ly nước xuống đầu người ta.

Nên chia tay rồi họ vẫn là bạn.

Đương nhiên sự việc cũng có ngoại lệ, mỗi khi bạn trai cũ của cô quen bạn gái mới thì sẽ rất cương quyết cắt đứt liên hệ với cô, đồng thời còn rất ăn ý mà tỏ thái độ người dưng như chưa từng quen biết cô.

Vụ Mang Mang từng rất tức giận.

Nhưng một trong số họ đã giải thích với cô rằng sự uy hiếp của cô đối với bạn gái mới của họ quá lớn, cho dù đôi bên không còn dính líu thì cũng khiến bạn gái hiện tại của họ ăn không ngon ngủ không yên.

Nghe đồn là nhìn cô một cái thôi cũng đủ tạo ra sự tổn thương ghê gớm rồi.

Một đáp án hoàn mỹ và chu đáo biết bao, đến nỗi Vụ Mang Mang bất đắc dĩ phải chấp nhận cục diện mất hẳn những người bạn trai cũ đó.

Nhớ đến sự tổn thương sâu sắc đó, Vụ Mang Mang không tìm được lần mò điện thoại, muốn chơi game.

Tiếc rằng bố mẹ cô đã đề phòng trước, trước khi đi đã thu lại iPhone 6 của cô, đưa cho cô một chiếc điện thoại cổ lỗ sĩ có chức năng gọi điện và nhắn tin, game trong đó chỉ có trò “Rắn tham ăn”.

Quá chán nản, bàn kế bên bỗng có động tĩnh, Vụ Mang Mang bất giác liếc sang.

Đập vào mắt đầu tiên là bàn tay đặt hờ trên bàn cùng chiếc đồng hồ đeo tay của người đó.

Patek Philippe bản giới hạn.

Thiết kế của chiếc đồng hồ đeo tay đó là dạng sang trọng kín đáo, nên điều khiến người ta chú ý hơn lại là bàn tay đó.

Sạch sẽ, thon dài.

Giống bàn tay của người chỉ huy, như bàn tay của nhà ảo thuật, đã không thể dùng từ “xinh đẹp” để hình dung, chỉ liếc sơ qua mà Vụ Mang Mang đã bắt đầu mơ màng đến cảm giác ngón tay đó di chuyển trên làn da rồi.

Bàn tay mang lại sự mong đợi vô cùng, hy vọng là gương mặt không để người ta tuyệt vọng.

Vụ Mang Mang ngược mắt lên nhìn sang, ánh mắt của người đàn ông ngồi chéo phía đối diện trùng hợp cũng quét qua cô nhưng rồi nhìn đi nơi khác ngay mà không hề lưu luyến gì, dường như chẳng hề để ý đến Vụ Mang Mang.

Thế nhưng bàn tay đặt trên bàn của Vụ Mang Mang lại không kìm được mà siết chặt lấy ly nước, cơ thể nóng lên, tiếc rằng hôm nay cô mặc bộ váy cổ đứng, bên hông thắt nơ bướm, muốn cởi bớt cổ áo ra cũng không được.

Vụ Mang Mang đành vén tóc ra sau tai.

Dùng từ “đẹp trai” để hình dung “Bản Giới Hạn tiên sinh” kia thật quá tầm thường.

Nói sao nhỉ, trên người anh ta toát ra một ma lực khó cưỡng.

Tức là “hormone” trong truyền thuyết.

Cả quán café như tràn ngập một lớp hormone, ngoài Vụ Mang Mang ra, người phụ nữ chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi ngồi bên trái cô cũng liếc nhìn về phía anh ta mấy lần.

Vụ Mang Mang mượn tư thế uống nước, ánh mắt xuyên qua ly thủy tinh để quan sát Bản Giới Hạn tiên sinh kia.

Hình dáng đôi môi anh ta rất đẹp, thích hợp để hôn.

Nếu nụ hôn ấy đậu xuống xương quai xanh, xương bả vai của cô...

Vụ Mang Mang vội lắc đầu, gần đây bạn cô đã gửi cho cô xem bộ phim “Nhân gian có độc^[1]” của Hàn Quốc.

[1] Obsessed. (Chú thích này là của người dịch - ND)

Có lẽ là cô đã bị trúng độc rồi.

Chiếc xe Jeep cũ kỹ...

Tuyệt đối không được nghĩ tiếp!!!

Khi Vụ Mang Mang lần thứ ba nhìn lên vị Bản Giới Hạn tiên sinh kia, cuối cùng đã bị đối phương bắt quả tang.

Đôi mắt sâu thẳm của đối phương giống như một cơn lốc xoáy cực lớn, mọi ánh mắt đều bị cuốn vào tận đáy hồ, ngay cả những người lên nhìn phía sau lưng cũng vùi xác ở đó.

Ánh mắt của Bản Giới Hạn tiên sinh dừng lại trên gương mặt Vụ Mang Mang không quá hai giây, khóe môi hình như thoáng nhướn lên.

Không phải mỉa mai, mà là một kiểu cười đáp lễ tùy ý mà thôi.

Đáp lễ về sự si mê của tiểu thư Vụ Mang Mang đối với anh ta.

Ngón tay Vụ Mang Mang lại siết chặt ly nước, cơ thể không còn nóng hực, mà là hưng phấn.

Trong sinh mệnh hữu hạn của Vụ tiểu thư, mọi người con trai cô gặp đều ngắm nhìn gương mặt cô bình quân là năm giây.

Tuy bị đá vô số lần, nhưng chưa bao giờ cô lại bị người ta phớt lờ ngay từ lần đầu thế này.

Nói cô mất giá cũng được, nói cô tự tìm cái chết cũng xong, Vụ tiểu thư xưa nay luôn thích kiểu đàn ông hấp dẫn dám phớt lờ sức quyến rũ của cô như Bản Giới Hạn tiên sinh.

Đương nhiên, đàn ông trên thế giới nhiều vô số kể, Vụ Mang Mang cũng đã từng gặp người đàn ông phớt lờ sức quyến rũ của cô.

Nhưng họ không khiến cô nảy sinh hứng thú muốn theo đuổi bằng được.

Mà nụ cười đó của Bản Giới Hạn tiên sinh, rõ ràng là đang nói với cô:

Tuy tôi không có hứng với cô, nhưng muốn theo đuổi tôi ư? Cũng có thể thử xem sao.

Đôi mắt anh ta rất quyến rũ, như một cái móc câu khiến Vụ Mang Mang ngậm chặt rồi không nỡ nhả ra.

Người đàn ông ngồi đối diện nhìn đồng hồ, “Đến giờ ăn tối rồi, hay là chúng ta đi ăn với nhau nhé, Vụ tiểu thư?”

Vụ Mang Mang lúc này quyết định làm một người con gái trung thực.

“Xin lỗi, thường ngày phải đi làm nên cuối tuần tôi phải đi rất nhiều nơi.” Vụ Mang Mang nở nụ cười bất lực.

Nụ cười của anh ta hơi biến sắc nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, “Tôi hiểu. Thế thì lần sau tôi sẽ hẹn em đi ăn nhé.”

“Vâng”, Vụ Mang Mang đứng dậy, gật nhẹ đầu tiễn người đàn ông kia đi.

Lúc ngồi xuống, Vụ Mang Mang lập tức lấy điện thoại cổ lỗ sĩ ra bấm số.

“Alo, Cao tiên sinh, chúng ta có thể dời địa điểm gặp nhau lúc bảy giờ sang...”, Vụ Mang Mang đọc tên quán café cô đang ngồi.

Cúp máy xong, Vụ Mang Mang nhạy cảm nắm bắt được ánh mắt tò mò của Bản Giới Hạn tiên sinh đối với cái điện thoại của cô.

Được rồi, thời buổi này thanh niên dùng kiểu máy cổ lỗ như vậy đúng là khá hiếm.

Đặc biệt là một cô gái xinh đẹp, thời thượng như cô.

Lúc đợi vị Cao tiên sinh kia, Vụ Mang Mang không hề kiêng kỵ mà bắt đầu quan sát Bản Giới Hạn tiên sinh.

Từ độ dài của đôi chân anh ta khi ngồi, anh ta chỉ ít phải cao hơn mét tám.

Chỉ không biết “chỗ đó” có mười tám centimet hay không thôi.

Vụ Mang Mang thở hắt ra, cuống quýt cầm chiếc bật lửa nghịch trong tay để phân tán sự chú ý.

Chắc cô trúng độc thật rồi, nhưng cũng là cam tâm tình nguyện.

Gái già hai mươi lăm tuổi, vô số lần muốn dâng hiến “trinh tiết” quý giá của mình nhưng lúc nào cũng bị đá trước khi thực hiện.

Thời gian trôi qua thật chậm, sau khi giám định ra đôi giày da cao cấp của Bản Giới Hạn tiên sinh thì Vụ Mang Mang lại thưởng thức bờ vai rộng của anh, và cả sống mũi cao thẳng của anh nữa.

Cuối cùng Cao tiên sinh đã đến nơi vào lúc sáu giờ bốn mươi phút.

“Xin lỗi làm cô đợi lâu quá.” Cao tiên sinh thực không ngờ một đại mỹ nữ như Vụ Mang Mang lại không chỉ đúng giờ mà còn tới sớm nữa.

“Là do tôi đến sớm.” Vụ Mang Mang giữ nụ cười đúng mực.

Đôi mắt cô khi cười lúc nào cũng cong cong, để lộ nét đẹp ngây thơ, thuần khiết.

Cao tiên sinh rõ ràng bị điện giật!

“Tên của Vụ tiểu thư thật đặc biệt, họ Vụ hình như rất hiếm gặp”, Cao tiên sinh bắt đầu bằng đề tài họ tên, mở đầu cuộc trò chuyện xem mắt hôm nay.

Nhưng Vụ Mang Mang rõ ràng đã mất hồn.

Người phụ nữ đối diện với Bản Giới Hạn tiên sinh lúc này bỗng đứng lên, đi vào nhà vệ sinh.

Lúc này Vụ Mang Mang mới phát hiện rằng hóa ra anh ngồi đối diện với một người phụ nữ.

Đủ để thấy ma lực của Bản Giới Hạn tiên sinh, nuốt hết ánh sáng của những người xung quanh.

Dáng người của cô gái kia rất đẹp, vừa vặn, không cao không thấp, quần áo và giày của Chanel, túi xách Armani, mái tóc ngắn rất đẹp, khăn lụa có hình vẽ và màu sắc rất độc đáo, gương mặt cũng xinh đẹp không chê vào đâu được.

Vì thế có thể phản ánh được khiếu thẩm mỹ của Bản Giới Hạn tiên sinh rất cao, tiềm lực kinh tế cũng không phải dạng vừa.

Tay của Vụ Mang Mang “bất cẩn” đụng vào ly rượu vang trước mặt. Thứ dịch thể màu đỏ ấy rất chuẩn xác chảy xuống quần của Cao tiên sinh.

“Xin lỗi, xin lỗi anh rất nhiều”, Vụ Mang Mang luống cuống đứng lên.

“Không sao không sao, tôi đi vệ sinh một lát”, Cao tiên sinh rời đi.

Với sự hiểu biết về phụ nữ có nhan sắc của Vụ Mang Mang thì cô gái đi cùng Bản Giới Hạn tiên sinh sẽ không quay về quá nhanh, vì cô ta bị phai lớp trang điểm, cần sửa soạn lại.

Vụ Mang Mang xách túi Hello Kitty của mình sang, ngồi xuống đối diện Bản Giới Hạn tiên sinh.

Đối phương chỉ hơi nhướn mày lên chứ không tỏ ra kinh ngạc, xem ra là bị bắt chuyện làm quen đã là việc quá đổi bình thường.

Vụ Mang Mang xoay xoay chiếc điện thoại cũ kỹ trên tay, “Tiên sinh, nghe nói 6S ra rồi, tôi rất muốn mua một chiếc, anh có hứng thú không?”

Vụ Mang Mang đưa tay ra, đúng vào lúc sắp chạm đến mu bàn tay đối phương thì Bản Giới Hạn tiên sinh từ từ rút tay lại.

Thực ra Vụ Mang Mang cũng không biết mình muốn sờ tay anh ta hơn, hay là sờ vào chiếc Patek Philippe bản giới hạn kia.

“Cô không đáng tiền một chiếc 6S.”

Chương 2

“Thứ Bảy tuần trước, tôi đã ngồi đối diện một người đàn ông rất quyến rũ, giả vờ làm thiếu nữ e thẹn đến đòi anh ta một chiếc 6S.”

Bác sĩ tâm lý Ngô Dụng ngồi trước mặt cô cúi đầu ghi một dòng chữ lên giấy, “Rồi sau đó?”

“Sau đó anh ta nói: Cô không đáng tiền một chiếc 6S.” Lúc Vụ Mang Mang nói câu này có vẻ kích động, “Anh nghĩ là với dung mạo của tôi, một buổi tối lẽ nào thật sự không đáng chút tiền mua 6S sao? Dù gì cũng là cấp bậc nữ thần mà?”

Ngô Dụng không nói gì, anh biết thực sự thì Vụ Mang Mang cũng không cần anh nói.

“Nghe nói thông thường đưa một cô nữ sinh đại học trẻ trung xinh đẹp xuất hiện nơi công cộng cũng phải hai ngàn tệ. Nhưng đây là lần đầu tiên của tôi mà.” Vụ Mang Mang biện hộ.

“Lẽ nào không nhìn ra tôi vẫn là gái trinh sao?” Vụ Mang Mang đứng lên, “Chẳng phải người đàn ông có thể nhìn hình dáng lông mày, tư thế đi của người phụ nữ để đoán cô ta có phải là gái trinh hay sao?”

Ngô Dụng lại cúi xuống ghi một dòng chữ, khẽ ho một tiếng, “Cô xem tiểu thuyết nhiều quá đấy, không tốt cho bệnh tình của cô đâu, rất nhiều tiểu thuyết đều là bịa đặt, cho dù cô có xem cũng phải cố gắng không để bị ảnh hưởng, đừng đắm chìm quá sâu.”

“Nhưng thần thiếp không làm được.” Vụ Mang Mang ôm ngực, nước mắt rưng rưng.

Được, lại diễn rồi.

Ngô Dụng lại cúi xuống ghi mấy câu rồi hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Gì cơ?” Vụ Mang Mang sững người rồi thu lại cảm xúc ngay trong tích tắc, “Anh hỏi phản ứng của tôi đúng không? Đương nhiên là tôi thấy bị tổn thương lòng tự trọng, rất tức giận chứ. Nhưng anh biết tôi mà, tôi không có sở trường trở mặt với người khác, sau đó trùng hợp là cô gái đi cùng Bản Giới Hạn tiên sinh quay về.”

“Tại sao lại dùng từ ‘cô gái đi cùng’?” Ngô Dụng xen vào.

“Vì anh ta nhìn cô gái đó rõ ràng không có kiểu tình cảm thân mật như bạn trai nhìn bạn gái.” Vụ Mang Mang nói rất rành rẽ.

“Ừ, thế sau đó?” Ngô Dụng hỏi tiếp.

“Anh biết tôi mà, vào lúc đó thường thì tôi sẽ dùng diễn xuất trả thù anh ta. Nên trước mặt cô gái đi cùng, tôi đã nói với Bản Giới Hạn tiên sinh...”

Vẻ mặt của Vụ Mang Mang lúc đó rất chuyên nghiệp, cảm xúc kìm nén cũng rất kịp thời, nước mắt từng giọt từng giọt rơi ra, kỹ năng này cô luyện đã rất lâu, có thể so với cô chắc chỉ có kỹ thuật khóc của dì Lưu Tuyết Hoa - nữ chính của má Quỳnh Dao - mà thôi.

Lúc đó...

Vụ Mang Mang một tay ôm bụng, nước mắt cứ từng giọt rơi xuống, lặng lẽ đẹp đẽ mà thê lương vô cùng: “Xin anh đó, nếu bị bố mẹ em biết thì chắc chắn sẽ đánh chết em mất. Em sẽ không bám theo anh, anh đến bệnh viện ký tên giúp em được không?”

Vụ Mang Mang nói xong câu đó mới “ngu ngơ” nhận ra cô gái đi cùng Bản Giới Hạn tiên sinh đã đi đến cạnh cô, cô đứng lên, nhìn cô gái kia, rồi lại

nhìn Bản Giới Hạn tiên sinh, vẻ đau thương tuyệt vọng trên gương mặt rất khoa trương và rõ rệt, cô ôm mặt định chạy ra ngoài.

Chân vừa chạm đất, chuẩn bị chuồn đi thì ngờ đâu Bản Giới Hạn tiên sinh đã chụp lấy cổ tay cô, “Muốn chuồn, hử?”

“Vụ tiểu thư?”, lúc này đối tượng xem mắt của Vụ Mang Mang là Cao tiên sinh cũng xuất hiện.

Làm sao chỉ hình dung bằng một chữ “loạn”?

Ngô Dụng ngẩng lên nhìn Vụ Mang Mang, thấy cô rơi vào trạng thái trầm tư kỳ lạ càng tò mò kết quả sau cùng hơn, tuy Mang Mang là bệnh nhân của anh nhưng Ngô Dụng phải thừa nhận rằng những câu chuyện của cô mang lại tính giải trí rất cao cho công việc của anh.

“Về sau thế nào?” Ngô Dụng hỏi tiếp.

Về sau? Vụ Mang Mang kích động ngồi bật dậy, “Bác sĩ Ngô, anh nói xem Bản Giới Hạn tiên sinh sao chẳng có chút khiếu hài hước nào thế? Chẳng qua chỉ là một trò đùa mà anh ta lại coi là thật?”

Ngô Dụng hỏi: “Anh ta làm sao?”

“Anh ta gửi giấy của luật sư đến cho tôi, bảo tôi làm tổn hại danh dự của anh ta ở nơi công cộng.” Vụ Mang Mang cười “hà hà” hai tiếng, “Chuyện nhỏ như con thỏ mà lại gửi giấy mời cho tôi. Anh biết luật sư của anh ta là ai không?”

Ngô Dụng không biết, anh vốn không quen thuộc với giới luật sư.

“Tưởng Đại Trọng!” Vụ Mang Mang nhấn mạnh cái tên này, “Đại Trọng một ngàn đô là một giờ đồng hồ của thành phố ta, mà lại gửi giấy mời cho tôi.”

Lương giờ cao vật, lần này xem ra Vụ Mang Mang đã chọn đúng người không nên chọn rồi.

Ngô Dụng nhìn Vụ Mang Mang, quả nhiên cô lại ủ rũ nằm xuống sofa, “Bố mẹ tôi đã biết chuyện này rồi, tiền tiêu vật ba năm tới đã bị cắt. Tiền bồi thường hơi cao, nói không chừng lúc ra tòa còn phải nhờ bác sĩ Ngô ra làm chứng, chứng minh tôi là người thần kinh không bình thường.”

Ngô Dụng cau mày, “Sao lại tới nỗi ra tòa, không thể hòa giải sao?”

“Đối phương không chấp nhận! Bố mẹ tôi đang chạy vạy nhờ cậy các mối quan hệ”, Vụ Mang Mang nhún vai.

“Có phải cô còn gì chưa kể tôi nghe?” Ngô Dụng hỏi, “Mang Mang, nếu cô không thể mở lòng với tôi thì tôi rất khó tiếp xúc với nội tâm của cô.”

Vụ Mang Mang bĩu môi ỉu xiu, “Chỉ là sau đó bố tôi biết tôi chọn đúng vào Tưởng Đại Trạng thì mắng tôi một trận lên bờ xuống ruộng, khó khăn lắm mới ngồi xuống thương lượng với anh ta, tôi lại không tìm được mà diễn tập tiếp theo, lại còn ám chỉ trên Weibo^[1] của tôi nữa.”

[1] Weibo: mạng xã hội phổ biến ở Trung Quốc, gần giống Facebook. (ND)

“Vẫn là chuyện đùa trẻ?” Ngô Dụng thờ dãi.

“Vâng”, Vụ Mang Mang gục đầu, “Haizzz, anh biết đó, dù sao tôi cũng được xem là người nổi tiếng trên Weibo, tuy chưa được đánh dấu V lớn, nhưng cũng có đến mấy chục vạn người hâm mộ. Nên chuyện bung bét hết cả, kết quả bố mẹ tôi tin thật đã diễn cảnh ép hôn, chọn gặt Bản Giới Hạn tiên sinh, hòa giải vô hiệu, tội thêm một bậc.”

Sau khi trầm tư hồi lâu, Vụ Mang Mang lại lên tiếng, “Bác sĩ Ngô, anh không xem tin tức giải trí đúng không? Có lên Weibo không?”

“Ôi”, Vụ Mang Mang nói, “Con người ta khi đã đen thì uống nước lọc cũng bị giắt răng. Cái cô gái đi cùng Bản Giới Hạn tiên sinh ấy, khi đó tôi có nhìn qua, cảm thấy hơi quen nhưng nhất thời chưa nhận ra. Kết quả, anh biết cô ta là ai không? Là Đồng Khả Khả đấy!”

“Con người thật của cô ta và khi ở trên phim rất khác nhau nhưng mà khi không có ánh đèn sân khấu cũng đừng khác quá vậy chứ. Lúc đó tôi thực sự không nhận ra cô ta, tôi vốn không thích cô ta. Kết quả sau đó không hiểu sao chuyện này bị paparazzi phát hiện, nói Đồng Khả Khả bị Bản Giới Hạn tiên sinh bỏ rơi, mà niềm vui mới của anh ta, chính là tôi.” Vụ Mang Mang chỉ vào mũi mình, “Nói tôi lấy chuyện mang thai ra để chèn ép.” Vụ Mang Mang chìa tay, “Anh biết đó, lần này to chuyện thật rồi.”

“Fan của Weibo tôi từ hơn ba mươi vạn nhảy lên đến chín mươi mấy vạn, tuy đa phần là đến tìm tôi để lật mặt.” Vụ Mang Mang bực bội túm tóc, trước kia cô cũng từng khoe giàu trên mạng, chụp những tấm hình đẹp, khoe những chuyến đi du lịch hoặc thức ăn ngon... thi thoảng cũng có người nói này nói kia nhưng chưa từng gặp một nhóm anti đông như thế.

“Tuy bên báo đài đã yên, nhưng cái thứ Weibo này thì không phòng trừ được, vẫn còn nhóm bạn chết tiệt. Về sau tuy đã xóa rồi nhưng tóm lại vẫn còn vết tích.” Vụ Mang Mang đau khổ nhìn móng tay, nó lấp lánh, thon dài, để lộ phần móng mới mọc dài ra mà lớp sơn không che được, thật không thể chịu đựng thứ không hoàn hảo này, nhưng nghĩ lại ví tiền của mình, một tháng của cô chỉ có mấy ngàn tệ, trả tiền quản lý, tiền đậu xe, điện nước củi gas, tiền điện thoại, internet, trả lương cho dì giúp việc linh tinh mục tinh ra, thì chỉ có thể mua “tiểu thiên sứ” mỗi tháng phải có của phụ nữ, những tháng ngày sau này thật là u sầu!!!

“Bác sĩ Ngô à, cuộc sống vui vẻ của tôi đã bị bố tôi phá hủy hoàn toàn rồi, thẻ phụ của thẻ tín dụng cũng bị thu hồi hết, chỗ của anh chắc là nơi giải trí duy nhất của tôi trong một năm tới rồi, xin anh đẩy cho tôi biết bố tôi sẽ móc tiền ra trả hóa đơn của anh chứ?” Vụ Mang Mang nói với vẻ đáng thương.

Ngô Dụng cất giấy bút đi, “Được rồi, thời gian của buổi tư vấn hôm nay đã kết thúc, lát nữa tôi còn một cuộc hẹn nữa, tôi sẽ nhờ y tá Bạch đưa cô xuống dưới.”

Vụ Mang Mang đi đến cửa, quay đầu lại nhìn Ngô Dụng vẻ vô vọng, Ngô Dụng biết cô nàng này vẫn đang diễn kịch nhưng cũng đành đồng ý, “Buổi hẹn trước tuần sau, cho dù bố cô không thanh toán hóa đơn giúp cô thì tôi cũng cho cô nợ lại.”

Vụ Mang Mang “hừ” một tiếng, “Tôi còn tưởng anh sẽ miễn phí cơ đấy.”

Tuần sau cùng thời gian, Vụ Mang Mang đến văn phòng Ngô Dụng y hẹn, cô vứt bừa túi xách trong tay đi, đá văng đôi giày cao gót trong không trung một cách mất hình tượng, sau đó quăng mình vào sofa.

Ngô Dụng thấy trạng thái đó của Vụ Mang Mang thì cầm bút lên ghi vài câu, “Hôm nay sao lờ mờ thế chuyện lần trước vẫn chưa giải quyết à?”

“Giải quyết rồi. Bố mẹ tôi nhờ đủ mối quan hệ, cuối cùng đã hòa giải với Bản Giới Hạn tiên sinh, phải đền tiền. Bố tôi đã bán xe tôi đi để đền đấy.” Vụ Mang Mang nói đến chuyện đó càng thấy tinh thần tuột dốc, nước mắt trào ra, “Hummer của tôi đáng thương quá.”

“Bán đi cũng tốt, thực ra Hummer không thích hợp lái trong thành phố, tốn xăng lắm.” Ngô Dụng nói theo lương tâm.

“Nhưng tôi không thiếu tiền mà”, Vụ Mang Mang nói bằng một giọng diễn kịch đau khổ rất khoa trương.

“Bác sĩ Ngô, anh không thể tưởng tượng nổi lúc người ta nhìn thấy chiếc Hummer dữ dằn đó, rồi nhìn thấy tôi yêu kiều dịu dàng ngồi trong buồng lái đầu, sự khác biệt và so sánh đối lập nhau cực độ đó khiến vẻ mặt họ rất thú vị. Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt đó là tôi sẽ thấy vô cùng kích động, hưng phấn.”

Hồi ức khiến Vụ Mang Mang hào hứng một giây, sau đó lại chìm vào cảm xúc sa sút hơn nữa, “Nhưng bây giờ thì chẳng còn gì nữa.” Giọng của Vụ Mang Mang thấp đến mức như tiếng khóc.

“Thế gần đây cảm xúc của cô là gì?”, Ngô Dụng hỏi.

“Mất hứng, đủ loại mất hứng. Từ sau khi nhận được giấy của luật sư, mỗi lần tôi muốn diễn lại nãy sinh chương ngại tâm lý, đến nỗi không tài nào phát huy hết khả năng được.” Vụ Mang Mang có phần buồn bã, nhìn Ngô Dụng cầu cứu như người chết đuối vớ được cọc: “Bác sĩ Ngô, anh nói xem tôi phải làm sao? Nếu ngay cả sở thích duy nhất của mình mà cũng mất đi thì tương lai tôi sẽ thành thế nào đây?”

Ngô Dụng đang định nói thì bị Vụ Mang Mang khoát tay cắt ngang: “Tôi biết, tôi biết hết, tôi còn mắc chứng khao khát yêu cầu được quan tâm một cách cực đoan, mắc chứng đói khát quan hệ xã giao trên mạng, và cả thói hư vinh vượt quá giới hạn của người bình thường rất nghiêm trọng, đồng thời còn nói nhiều...” Vụ Mang Mang có phần hoang mang, bất lực: “Tôi sẽ trở nên tồi tệ hơn sao?”

Ngô Dụng thở dài: “Không phải thế, Mang Mang à. Những điều này không phải lỗi của cô, cô chỉ là chưa học được cách làm sao để điều chỉnh cảm xúc của bản thân. Tôi lưu ý thấy mỗi một nhân vật cô chọn diễn không có vai nào là thiếu nữ, nếu không phải tình nhân, thì là một bà vợ đi bắt gian, hoặc là nữ chính trong phim bi kịch, tất cả đều là những vai diễn phản diện, cô viện vào đó để giải tỏa những cảm xúc tích tụ trước kia, thực ra cũng chỉ là một phương thức thôi. Những điều này đều là do ám ảnh thời thơ ấu của cô tạo thành, cô và bố mẹ đã từng thử trao đổi về phương diện này chưa?”

Vụ Mang Mang nhìn Ngô Dụng bằng ánh mắt “anh thật ngớ ngẩn”, “Mỗi tuần bố tôi trả phí điều trị cao như thế cho anh, lẽ nào là để anh khuyên tôi quay về chỉ trích họ? Bác sĩ Ngô anh ngộ à!”

“Mọi chuyện về mình tôi đã kể hết cho anh nghe rồi, thời thơ ấu, bố mẹ tôi lần lượt ngoại tình, trong nhà chỉ có bà giúp việc chăm sóc, lần nào về nhà họ cũng tặng tôi đủ mọi loại búp bê Barbie, tôi nghĩ họ tặng tôi mấy con búp bê Barbie là để tôi tự biên tự diễn về gia đình mơ ước của mình. Mỗi con búp bê của tôi đều có tên, tôi còn nghĩ ra cho mỗi con một kịch bản rất đặc sắc đấy. Cũng bởi vì quá chìm đắm vào những nhân vật tưởng tượng ấy không tài nào thoát ra được, nên bây giờ tôi thành ra thế này đây, mắc chứng bệnh cuồng diễn kịch.”

“Quả thực tôi có thể oán trách bố mẹ mình, nhưng làm thế thì có tác dụng gì, tôi đâu thể sống lại vào thời thơ ấu, để bố mẹ tôi đừng ngoại tình, đừng bỏ mặc tôi, đừng mua cho tôi búp bê Barbie?”

Vụ Mang Mang lại bắt đầu kích động, nước mắt không nén được mà trào ra, “Thực ra bây giờ họ đã làm rất tốt. Họ đều sửa đổi bản thân, đi một vòng mới phát hiện hóa ra người kia mới là tình yêu đích thực của mình, mỗi ngày đều ở nhà tình cảm sến rện tới phát nôn. Họ bây giờ rất yêu tôi, nhưng tôi phải làm sao? Khi tôi cần họ nhất thì họ không có mặt, bây giờ tôi trưởng thành rồi, muốn có cuộc sống riêng, họ lại không ngừng quản lý tôi. Mỗi tuần tôi phải đi xem mắt bao lần anh biết không? Vì cái bệnh này mà tôi đã bị đá bao nhiêu lần rồi, anh biết không?”

Vụ Mang Mang bắt đầu gào khóc vật vã, “Nhưng tôi phải làm sao, làm sao đây, mọi người đều trở nên tốt đẹp, chỉ có tôi, chỉ có tôi là càng lúc càng xấu xa, làm họ thất vọng, làm họ cảm thấy là gánh nặng, là phiền toái...”

Thời gian sau đó Vụ Mang Mang hoàn toàn không thể tiến hành trò chuyện bình thường được nữa, nên phí tư vấn của bác sĩ tâm lý hôm nay đều tiêu tốn vào trong nước mắt của cô cả.

Chương 3

“Xin lỗi, làm chậm trễ thời gian của anh, chắc anh không yêu cầu tôi trả phí quá giờ chứ? Tôi thực sự không còn tiền đâu, xe cũng bán rồi.” Vụ Mang Mang rút ra hai tờ khăn giấy trong hộp khăn Ngô Dụng đưa cho cô để lau nước mắt, lúc này vẫn không quên kén chọn, “Bác sĩ Ngô à, dù sao anh cũng thuộc tầng lớp thu nhập cao, lần sau mua khăn giấy có thể đừng mua loại rẻ tiền thế này nữa không, dù sao cũng nên đặt lấy một hộp chứ, có đắt đâu.”

Ngô Dụng rút lại “lòng tốt” của mình.

“Ấy, đừng đừng đừng, tôi còn cần dùng mà.” Vụ Mang Mang lấy khăn giấy che mũi, xì thật mạnh, lúc này mới thấy đỡ nghẹt hẳn, “Tôi có thể dùng nhà vệ sinh của anh không? Bác sĩ Ngô?”

Ngô Dụng bó tay, gật đầu.

Nửa tiếng sau, Ngô Dụng đành đến gõ cửa nhà vệ sinh, “Mang Mang, cô xong chưa?”

Bên trong không ai đáp trả, Ngô Dụng cuống quýt gõ thêm hai tiếng, “Mang Mang, Mang Mang à!”

“Đừng gọi to thế nữa, tôi vẽ mắt lệch rồi này.” Giọng nữ cao của Vụ Mang Mang từ trong vang ra.

Ngô Dụng lau mồ hôi, ban nãy anh lại tưởng Vụ Mang Mang nghĩ không thông làm chuyện đại dột chứ.

“Cửa không khóa, anh tự vào đi”, giọng của Vụ Mang Mang lại hồi phục vẻ ngọt ngào trong trẻo thường ngày.

Ngô Dụng mở cửa đi vào, Vụ Mang Mang đang kẻ lông mày, “Lát nữa là xong rồi.”

Đợi gel lông mày khô rồi, Vụ Mang Mang ra khỏi nhà vệ sinh, lấy kính râm ra đeo lên sống mũi, nhìn ánh sáng trong văn phòng Ngô Dụng, lúc này rất thích hợp để chụp hình, hơn nữa văn phòng của anh nhìn ra ngoài phong cảnh cũng rất đẹp, cô quả quyết đưa điện thoại di động cho Ngô Dụng, “Bác sĩ Ngô, chụp mấy tấm giúp tôi đi.”

Vụ Mang Mang nhanh chóng đi đến cạnh bàn của Ngô Dụng, tạo dáng để lộ đôi chân dài, kéo áo pull trắng lên trên bụng thắt lại thành nơ, để lộ vùng bụng phẳng lì xinh đẹp. Một tay đặt trên phần hông cố ý ưỡn ra, tạo thành đường cong chữ S.

“Bác sĩ Ngô, giày của tôi phải nằm sát khung ảnh bên dưới nhé, như thế mới thấy cao hơn”, tuy Vụ Mang Mang cao 1m67 đã không tính là thấp rồi nhưng so với những cô gái 1m7 thì cách biệt khá xa, hơn nữa dù chân dài mấy cũng vẫn thấy không đủ.

Ngô Dụng bất lực lắc đầu, tuy Vụ Mang Mang là bệnh nhân của mình nhưng anh cũng vẫn chưa quen với lối suy nghĩ sáng nắng chiều mưa chẳng biết đâu mà lần này của cô.

“Này, đợi đã”, Vụ Mang Mang chạy tới cạnh anh, “Suýt thì quên dùng phần mềm chỉnh sửa, tôi biết ngay anh sẽ không chủ động chụp giúp tôi bằng phần mềm mà.” Vụ Mang Mang vừa bấm vào phần mềm vừa nói: “Tuy tôi sinh ra đã rất đẹp rồi, không cần chỉnh cho trắng da, không cần chỉnh mắt to, cũng không cần kéo dài chân, nhưng gần đây mắt tôi hơi thâm quầng.”

Vụ Mang Mang chỉnh xong phần mềm rồi đưa dấu tay OK lên với Ngô Dụng, quay về trước bàn làm việc của anh, nhấc một chân lên cong về phía sau, chu môi, ngón tay cái bên phải chấm lên gò má, tạo dáng rất chi là “cute”.

Ngô Dụng rùng mình ớn lạnh, cảm thấy mãi mãi không hiểu tại sao phụ nữ lại thích tự sướng đến vậy.

“Những người thích chụp hình tự sướng đều là mỹ nữ, hơn nữa tôi làm vậy cũng là vì muốn mỹ hóa môi trường mạng internet thôi.” Vụ Mang Mang trả lời Ngô Dụng, cô lấy lại điện thoại, khá hài lòng về hiệu quả chụp hình, vừa mở Weibo lên đăng ảnh, vừa nói với Ngô Dụng: “Bác sĩ Ngô, anh có theo dõi Weibo của tôi không, tôi còn thiếu chín vạn tám ngàn fans nữa là bước sang Đại Quân Trăm Vạn rồi đó.”

Vụ Mang Mang giơ điện thoại lên, cười: “Hôm nay lại tăng thêm hai mươi ba fans rồi, tuy là antifan mắng chửi tôi nhưng bà đây không care.”

Vụ Mang Mang trò chuyện vu vơ với Ngô Dụng: “Bác sĩ Ngô này, anh có biết Long Tú Quyên không? Cô ta đổi tên thành Tiểu Long Nữ rồi đấy, tháng trước fans của cô ta vừa tròn một trăm vạn, tổ chức mười mấy bàn tiệc chúc mừng ở Thượng Cấm. Sợ người ta không biết cô ta là trọc phú hay sao, anh nghe tên trước đây của cô ta là biết ngay trình độ văn hóa lùn của bố mẹ cô ta rồi.” Vụ Mang Mang xuýt xoa, “Nếu tôi mà đủ một trăm vạn fans thì không vô vị như cô ta đâu, đến lúc đó tôi sẽ mời mọi người đến happy ở Tinh Quang.”

“Tinh Quang ấy, anh có biết không?” Vụ Mang Mang hơi quay sang, hỏi.

Ngô Dụng lắc đầu, Thượng Cấm thì anh biết, nơi mà uống rượu phải trả không dưới năm ngàn tệ một bàn, chỉ để chúc mừng một trăm vạn fans?

“Tinh Quang chỉ dành cho hội viên, không phải hội viên thì không tiếp đón, một năm chỉ riêng phí duy trì tư cách hội viên đã là năm mươi vạn tệ rồi.” Vụ Mang Mang nói, “Bố tôi là hội viên, đến lúc đó tôi có thể mượn thẻ của ông.”

Ngô Dụng thở dài, “Mang Mang à, thực ra cô không cần phải diễn bản thân ra như vậy, cô không phải dạng con gái hư vinh phù phiếm mà.”

Vụ Mang Mang bấm nút mở Weibo, “Bác sĩ Ngô à, anh sai rồi, đó mới là bản tính của tôi.”

Điện thoại di động của Ngô Dụng báo tin, Vụ Mang Mang thò đầu sang nhìn, “Bác sĩ Ngô, hóa ra anh đã theo dõi tôi từ lâu, tôi và anh theo dõi lẫn nhau nhé, Weibo của anh tên gì?”

“Cô đi nhanh đi, cô đã làm tôi trễ một tiếng rồi.” Ngô Dụng nhanh chóng cất điện thoại đi, tiễn Vụ Mang Mang ra cửa, rồi mới mở Weibo của cô lên, trên đó là tấm hình anh chụp cho Vụ Mang Mang đã được chỉnh sửa xong.

Ánh nắng, cửa sổ chạm đất, và cả mỹ nhân trẻ trung xinh đẹp, vóc dáng nóng bỏng. Lời bình đi kèm là “Ánh nắng trong văn phòng rất đẹp phải không?”

Một câu nói khiến người khác hiểu lầm.

Bên dưới quả nhiên có một đồng người bình luận: “Wow, đổi công việc à, văn phòng bài trí trông trí thức nhỉ, rất ‘chất’.”

“Quả nhiên là bạch - phú - mỹ^[1], tòa nhà văn phòng cao quá, là văn phòng độc lập đúng không? Đúng là nữ thần học lực cao trí tuệ cao nhan sắc cao!”

[1] Từ lóng trên mạng, khen những cô gái có nước da trắng bóc, tiềm lực kinh tế mạnh mẽ, vóc dáng hoàn hảo, diện mạo xinh đẹp. (Chú thích này là của biên tập - BT)

Đương nhiên cũng có người hỏi với ý đồ xấu xa, “Bụng phẳng ghê nhỉ, phá rồi à?”

Rất nhanh, Vụ Mang Mang lại đăng tải, trên đó là mấy tấm hình mới chụp thêm, “Từ nay về sau, biệt ly đôi ngả, đường ai nấy đi. Chúng ta đều sống tốt, được không? Ngày mai lại là một ngày mới.”

Ngô Dụng day day giữa hai lông mày, ngay cả trên Weibo mà cũng diễn.

Vụ Mang Mang từ văn phòng Ngô Dụng đi ra, do không có xe nên đành phải chọn cách ngồi tàu điện cho đi sâu đi sát với quần chúng, cô cúi đầu nhìn thẻ tàu mới làm, thở dài một tiếng, cũng may hình ảnh cô đăng lên Weibo đều có đeo kính râm, nếu không bị người ta phát hiện “quý tộc thời thượng” như cô mà lại chen chúc trên tàu điện thì chắc chắn sẽ bị cười nhạo đủ kiểu.

Chỉ một lát mà lượt bình luận trên Weibo đã vài trăm, Vụ Mang Mang thỏa mãn thở ra. Bấm nút vào nhóm bạn thân, nhìn thấy ba phút trước Long Tú Quyên mới đăng một đoạn mới, nội dung chẳng có gì mới mẻ, trong hình cô ta cười rất gượng gạo, không phải để khoe khoang “lúm đồng tiền” cô ta mới tạo hay sao?

Vụ Mang Mang nhìn lướt rồi tắt, nhưng khóe mắt liếc thấy dòng chữ cuối cùng, “Ba phút trước, từ iPhone 6S”, Vụ Mang Mang thấy mắt tối sầm, lại nhìn những Weibo của bạn bè khác, tất cả đều đăng tải từ iPhone 6S.

Đúng là khoe khoang quá thể.

Phải biết là 6S mới ra vào hôm qua, trước cửa hàng Apple xếp một hàng dài, tiếc là ví Vụ Mang Mang lép kẹp, chứ nếu không chắc chắn cô sẽ là người đầu tiên đăng Weibo bằng 6S rồi.

Lại nhìn bên dưới Weibo đăng bằng iPhone 6 của mình, đám bạn bình luận toàn là hai chữ “hi hi”, Vụ Mang Mang chỉ có một cảm giác, đó chính là “tát vào mặt”.

Trong nhóm bạn lúc này cũng có tin hiệu báo có bài đăng là “bạn thân” Lộ Thanh Thanh của Vụ Mang Mang, trong đó nói cô ta gần đây dùng thử một loại mỹ phẩm làm dài mi của Nhật, trong vòng một tháng lông mi đã dài ra hai centimet, Lộ Thanh Thanh còn chụp hình thật, lông mi trông hình như cũng dài hơn trước thật.

Vụ Mang Mang tháo kính, móc tấm gương nhỏ ra soi lông mi của mình, bị kính râm dè nên hơi biến dạng một chút, nhưng thực ra cũng có thể dài hơn nữa, ngón tay cô nhanh nhẹn múa trên điện thoại gõ mấy chữ, “Bao nhiêu gạo? Mua ở đâu?”

Nhưng đặng câu này rồi mới thấy quá “low”, lại còn hỏi giá cả, Vụ Mang Mang lại xóa đi, thở dài, lặng lẽ cất điện thoại vào túi xách, sau đó lặng lẽ ra sức đạp chân xuống một cú, chỉ nghe tên biến thái sau lưng cô hét lên một tiếng, ôm chân nhảy chồm chồm.

Vụ Mang Mang hừ lạnh, biết bà đây tại sao thích mang giày cao gót rồi chứ? Diện tích chịu lực nhỏ thì lực nén sẽ càng mạnh.

“Con điếm thối tha này!”, tên biến thái dơ bản kia lao đến Vụ Mang Mang, giơ tay lên định đánh cô.

Kết quả là Vụ Mang Mang gạt phắt tay hấn, rồi nhanh như chớp lật tay lại vặn tay hấn ra sau lưng, một cước giày cao gót đạp lên lưng hấn, động tác vô cùng nhanh nhẹn, “Đồ khốn, mày có quyền giữ im lặng nhưng những gì mày nói sẽ thành bằng chứng trước tòa.” Năm đó để “diễn tốt phim hành động”, Vụ Mang Mang đã đi học ở trường dạy võ thuật.

Nhưng đến khi nói ra rồi, Vụ Mang Mang mới sực nhớ đây là đại lục, không sử dụng luật này, đều tại cô dạo này buồn chán nên lại xem những bộ phim cũ của TVB.

“Mày bị thần kinh hả!”, tên kia mắng chửi.

Vụ Mang Mang thất thần, tàu cũng vừa vào trạm, cô buông hấn ta ra, chạy nhanh ra khỏi tàu điện như một con thỏ, cách xa đám đông rồi mới chống tay lên lan can kế bên, thở hổn hển.

Vụ Mang Mang thoáng thấy những ánh mắt kinh ngạc của khách đứng trong tàu, cô buồn bực quay lưng tựa vào lan can, không biết từ bao giờ mà nước

mắt đã đầm đìa trên mặt, cô ngu ngơ lấy mu bàn tay lau đi, trong lòng rất phiền muộn, lớp trang điểm chắc chắn lại nhòe rồi. Móc tấm gương nhỏ ra nhìn, quả nhiên đã thành trang điểm kiểu khó. Cũng may mặt mộc của cô không tới nỗi không dám nhìn ai, cô lấy luôn khăn ướt ra lau hết.

Vụ Mang Mang đang luống cuống thì điện thoại bỗng réo to, đây là bản demo mà cô thu lại được ở phòng thu âm của quán KTV^[2], “Tôi là lưới chân ái, tôi là lưới bách hợp, tôi là lưới treo duyên thế kỷ, tôi là vật nhiều phi thường...”

[2] Karaoke (ND)

Vụ Mang Mang bực bội nghe máy, “Mami, chuyện gì thế?”

“Có phải phim Hồng Kông Đài Loan đâu mà con gọi mẹ là mami cái gì?” Bà Vụ - tên Liễu Nhạc Duy - mắng, “Tối nay về nhà ăn cơm không?”

“Hết tiền đi taxi rồi.” Vụ Mang Mang đáp lại. Nhà cô dù gì cũng là nhà giàu mới phát, biệt thự mua ở sườn núi, xe bus, tàu điện đều không tới được, từ chân núi đi bộ lên phải mất bốn mươi phút, nếu đi giày cao gót thì ít nhất phải một tiếng rưỡi.

“Thế thì dùng Uber. Con tiêu bao nhiêu tiền thì mẹ sẽ chuyển khoản cho.” Bà Liễu nói.

“Mẹ, sợ người ta không biết mẹ biết sử dụng app của điện thoại thông minh à?” Vụ Mang Mang bĩu môi.

“Em trai con nhớ con đấy, rốt cuộc có về hay không?”

“Không về”, Vụ Mang Mang quả quyết cúp máy, dựa vào đâu em trai nhớ cô thì cô phải về chứ?

Lúc nhỏ, cô nhớ thương bố mẹ biết bao, họ cũng có thềm để ý đến cô đâu?

Ồ, bây giờ tình cảm tốt đẹp rồi, ông bà già bốn mươi tuổi còn sinh ra một thằng cu, thế là nó thành bảo bối rồi?

Mỗi ngày đích thân đưa đón đi học mẫu giáo?

Mỗi ngày đích thân tắm cho nó?

Mỗi buổi tối còn kể chuyện để dỗ nó ngủ?

Vụ Mang Mang cảm thấy thật là nực cười.

Không về, kiên quyết không về.

“Tôi là ATM, tôi là Chi Phó Bảo, tôi là Tài Phó Thông^[3], tôi là Doraemon...” Tiếng nhạc ma quỷ vang lên.

[3] Chi Phó Bảo, Tài Phó Thông: là những công ty nổi tiếng chuyên giúp khách hàng giao dịch, chuyển - nhận tiền trên mạng nhanh nhất. (ND)

Vụ Mang Mang bất lực nghe máy, “Cha.”

Vụ Tùng bên kia rùng mình ớn lạnh, ông nhanh chóng lắc đầu, cảm thấy Vụ Mang Mang tìm sai bác sĩ tâm lý rồi, Ngô Dụng Ngô Dụng nghe là biết vô dụng.

“Mang Mang, tại sao con không về nhà ăn cơm? Em trai con ngày nào cũng nhớ con đấy.”

“Cha...” Nước mắt Vụ Mang Mang rơi xuống, “Cha và mẹ đúng là trọng nam khinh nữ, chỉ thích con trai, là vì có thể nối dõi tông đường cho nhà họ Vụ đúng không? Con gái là cỏ rác đúng không? Nửa đêm nửa hôm phải dậy làm đậu phụ, ban ngày còn phải ra phố mà rao rất hòng, bây giờ ngay cả xe ngựa đi bán đậu phụ của con cũng mất rồi...”

“Tút tut tut...”, bên kia đầu dây đã cúp máy.

Vụ Mang Mang cất điện thoại, xem như yên tĩnh rồi, ai bảo diễn kịch không có gì tốt? Hôm nay cô diễn Tây Thi đậu phụ thật hay quá đi chứ.

Chương 4

Vì tiền tiêu vật hàng tháng đã bị cắt nên Vụ Mang Mang không thể nào đánh mất nguồn thu nhập duy nhất còn lại, cắt điện thoại đi, cô chuyển tàu đến thẳng Thị Bác.

Năm đó có tiền nên cứng đầu, chọn một chuyên ngành khó học muốn chết, cũng may sau khi tốt nghiệp mẹ của Vụ Mang Mang đã nhờ quan hệ, sắp xếp cô vào Viện bảo tàng thành phố, đơn vị hành chính là thế, không khiến bạn chết đói nhưng tuyệt đối chẳng giàu chảy mỡ được, thậm chí ngay cả tiền mua nhà trong thành phố này cũng không trả nổi.

Nhưng Vụ Mang Mang lại rất thích công việc này, cô nhìn đồng hồ đeo tay, đúng thời điểm ăn trưa, không hề do dự cô đến thẳng nhà ăn.

“Chú ơi, thêm một thìa cơm đi, chú xem này cháu gãy tong teo như Bạch Cốt Tinh vậy mà còn bạc đãi thế sao?” Vụ Mang Mang bắt mắt gõ gõ vào khay cơm bằng thép không gỉ.

“Mấy cô gái bây giờ chẳng phải đều kêu gào đòi giảm cân à?”, ông chú tuy nói thế nhưng vẫn thêm một thìa cơm cho Vụ Mang Mang.

“Nhiều cơm thế này, mà chỉ có chút xíu thức ăn, làm sao mà ăn ạ?” Vụ Mang Mang thừa nước đục thả câu.

Ông chú liếc nhìn cô, thìa trong tay không nhúc nhích, “Người đẹp à, nhà ăn này của tôi là kiểu giao khoán đấy.”

Vụ Mang Mang đành thu cờ lui trống, cô không thể trở mặt với ông chú nhà ăn bá đạo mập như heo này, lại càng không thể phát huy khả năng diễn xuất ở nơi làm việc, không chịu thua cũng không được.

Vụ Mang Mang bưng khay cơm vừa đi vừa hoang tưởng, bây giờ ai bước ra nói với cô một câu, “Em yêu, cả nhà ăn này anh đã bao hết rồi, thịt bò kho và đùi gà em cứ ăn thoải mái”, thì cô sẽ lập tức quỳ xuống dưới đôi giày da của anh ta ngay.

Chắc do ảo tưởng tương lai quá tươi đẹp nên Vụ Mang Mang đi trong trạng thái thất thần, mới ngồi xuống thì nhận ra người phụ nữ ngồi bên cạnh đang lấy đĩa gạo hành ra ngoài chính là đối thủ của cô - bà Nhiếp Tinh Tinh.

Nói thật là Nhiếp Tinh Tinh thực sự không đủ tư cách làm đối thủ của cô, nhưng khổ nỗi cứ mỗi lần nhìn thấy Vụ Mang Mang là vị Nhiếp nữ sĩ này lại khởi động mô thức “ghen tỵ”, Vụ Mang Mang thấy rất phiền phức.

Thực ra Nhiếp nữ sĩ vẫn chưa kết hôn, nghe nói bạn trai cũng chẳng có, nhưng chỉ nhìn vào dáng vóc của cô ta thì rõ ràng là kiểu phụ nữ đã kết hôn mẹ sẽ mấy con, thực sự không thể lừa dối lương tâm mà gọi là “Nhiếp tiểu thư” được.

“Cô đeo lắc tay kim cương Cartier vậy mà còn mặt dày đi xin xỏ thêm một thìa thịt bò kho với ông chú kia đến mức đỏ mặt tía tai thế à?”, Nhiếp Tinh Tinh thò đầu sang, hình như đang chuyên tâm nghiên cứu xem lắc tay của Vụ Mang Mang là thật hay giả.

Rõ ràng là không cãi nhau, ở đâu ra mà đỏ mặt tía tai, cô đỏ mặt hoàn toàn là vì ảo tưởng về Mr. Dream ban này đây!

Vụ Mang Mang chả buồn đếm xỉa tới Nhiếp Tinh Tinh, cầm thìa lên bắt đầu xúc cơm ăn.

“Xì xì, không ai nói với cô con gái ăn cơm phải nhỏ nhẹ đếm từng hạt à, đàn ông ăn cơm mới như hùm như hổ chứ?” Nhiếp Tinh Tinh chế giễu. Cô ta cũng thuộc dạng vào đây nhờ quan hệ, nhưng quan hệ không vững chắc như Vụ Mang Mang, nên nhìn thấy cô mỗi tuần thì hết bốn buổi sáng là xin nghỉ phép, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Vụ Mang Mang nuốt miếng cơm rồi nói, “Thế thì chị cứ từ từ mà đếm, đếm xong thì đến giờ tan sở là vừa.” Nói xong cô bưng khay cơm chỉ còn thừa lại canh rau, đứng lên bỏ đi.

Nhiếp Tinh Tinh “xì” một tiếng sau lưng Vụ Mang Mang, quay lại nói với Tiểu Lâm ngồi cạnh: “Thật không biết mấy ông đàn ông thích cô ta cái gì? Ăn cơm chả có tí hình tượng nào.”

Tiểu Lâm ăn một miếng rồi khuyên: “Chị Nhiếp, ăn nhanh đi, ăn xong còn tranh thủ nghỉ ngơi một lát.”

Nhiếp Tinh Tinh không phản bác, cầm thìa lên ăn hùng hục, ăn cơm đúng là quan trọng, nhưng so với nghỉ ngơi thì không thể bỏ qua được.

Vụ Mang Mang lại tỏ ra hào hứng, mặc áo blouse trắng, buộc túm tóc ra sau gáy, cầm con dao sắc lên bồng có cảm giác như đang mở kịch bản bác sĩ, cô đến trước bệ làm việc, ở đó là một đồng mảnh sành mảnh sứ.

Vụ Mang Mang làm công việc chủ yếu ở viện bảo tàng là phụ trách phục chế văn vật, sở trường của cô nghiêng về phục chế đồ gốm sứ.

Vụ Mang Mang yêu thích mọi loại đồ gốm sứ cổ, mỗi lần cầm trong tay lại liên tưởng đến cái chén màu hồng này năm đó nằm trong tay ai, chủ nhân của nó đã xảy ra những câu chuyện thú vị gì, sau đó trong đầu cô tự diễn lại một lượt.

Nên Vụ Mang Mang có thể yên tĩnh ba năm trời không đổi công việc, ở trong phòng phục chế văn vật tĩnh lặng như một ngôi cổ mộ, u ám lạnh lẽo như phim trường quay phim kinh dị, đừng nói là cha mẹ cô, chính bản thân cô cũng kinh ngạc đến rớt mắt kính nữa là.

Lúc chăm chú làm việc, điện thoại vẫn tắt âm, đến khi Vụ Mang Mang tan sở thì đã chạng vạng gần bảy giờ tối, cô ngửa lên vuốt cằm cổ đau nhức, cời

đôi giày ra rồi chống hai tay xuống đất, chân dựa vào tường để trông cây chuối một phút.

Vụ Mang Mang lên tàu điện rồi mới nhớ ra điện thoại vẫn tắt âm, cô móc ra xem, có đến bảy tám cuộc gọi nhỡ, lần lượt là bố mẹ mỗi người hai cuộc, còn lại toàn là Lộ Thanh Thanh.

Vụ Mang Mang hơi khó xử, cô “bạn thân” Lộ Thanh Thanh đang cần gặp cô.

Trong nhóm bạn, Lộ Thanh Thanh đúng thực có thể xem là bạn thân của Vụ Mang Mang, bình quân mỗi ngày hai người “like” nhau ba lần.

Nhưng trong thế kỷ 3D này, số lần Vụ Mang Mang gặp Lộ Thanh Thanh trong một năm có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trong thế giới 3D hiện nay, Vụ Mang Mang thực sự không quá gần gũi với ai, dù sao đa số đều không thể chấp nhận tật diễn của cô, so với việc cuối cùng mọi người sẽ khinh bỉ và chê bai mình thì chi bằng ban đầu giữ khoảng cách trước.

Nhưng lần này đối với Lộ Thanh Thanh, Vụ Mang Mang quả thực không từ chối được.

Lần này Vụ Mang Mang chọc giận Bản Giới Hạn tiên sinh, cũng nhờ Lộ Thanh Thanh bắc cầu kết nối mà cuối cùng anh ta mới đồng ý hòa giải.

Nghe nói Bản Giới Hạn tiên sinh là họ hàng của Lộ Thanh Thanh.

* * *

Vụ Mang Mang nhìn đồng hồ, mới bảy rưỡi, nghĩ ngợi một lúc vẫn chen ra khỏi khoang tàu như một con cá sardin, đi qua phía đối diện đối tàu.

Đến khi Vụ Mang Mang vất vả đến nơi hẹn thì đã tám rưỡi.

Hội sở này chiếm cả ba tầng trên cùng của tòa nhà Tân Hải, nhưng ngay cả những người đi làm ở tòa nhà Tân Hải cũng không biết hóa ra trên đỉnh tòa nhà còn có ba tầng khác, mà thang máy vốn không có nút bấm, cũng không ai rảnh rỗi vô vị mà đếm từng tầng một xem tòa nhà này rốt cuộc là bốn mươi sáu tầng hay là bốn mươi chín tầng cả.

Hội sở Hải Thần có một lối ra vào riêng, Vụ Mang Mang tìm cả nửa giờ cũng không thấy, cuối cùng vẫn phải nhờ Lộ Thanh Thanh đích thân ra dẫn cô vào, rẽ bảy tám lối quanh co mới đến trước một thang máy rất kín đáo.

Đến khi thang máy mở ra, đúng là một nơi xa hoa lộng lẫy đến bất ngờ.

“Sao giờ cậu mới tới, cũng may ông thần tài còn ở trên kia đánh mặt chược, nếu không là bỏ lỡ rồi.” Lộ Thanh Thanh nói rất nhanh.

“Chuyến tàu điện tới đây, trạm đông người quá, tớ đợi ba chuyến mới chen vào được.” Vụ Mang Mang đáp.

“Tàu điện?” Lộ Thanh Thanh tưởng mình nghe lầm.

Vụ Mang Mang nhún vai, “Bố tớ vì trùng phạt lỗi lầm của tớ mà bán luôn chiếc Hummer để đền tiền rồi. Đúng rồi, thần tài cậu nói là ai thế?”

Lộ Thanh Thanh tỏ vẻ mặt “cậu là người ngoài hành tinh à” nhìn Vụ Mang Mang, sau đó như sực nhận ra có gì đó không đúng nên mới nói: “Đúng rồi, chắc là cậu không biết, cậu về hỏi bố xem, chắc chắn bố cậu biết. Thần Tài, cậu nói xem là người nào? Đương nhiên là người mang lại tài vận rồi. Người trong thành phố này muốn phát tài đều phải đến bái Thần Tài, chẳng qua đây chỉ là thứ yếu, bái hay không cũng chẳng sao, nhưng nếu cậu đắc tội với Thần Tài thì tuyệt đối phải cút cho xa.”

Vụ Mang Mang nghe mà sững sốt, nhìn Lộ Thanh Thanh vẻ nghi ngại.

Lộ Thanh Thanh đáp lại cô bằng ánh mắt “đúng như cậu đang nghĩ đấy”.

Vụ Mang Mang thầm kêu “trời đất ơi”, chẳng trách lần này dù cô một khóc hai quây ba thắt cổ bố cô cũng chẳng “care” nữa, đúng là cô đã phạm phải chuyện lớn rồi.

“Đi thôi, tớ dẫn cậu đi trả lễ, đừng tưởng đền tiền là xong chuyện, chú nhỏ của tớ không thiếu tiền đâu.” Lộ Thanh Thanh bảo.

Vụ Mang Mang chụp lấy cánh tay Lộ Thanh Thanh, “Anh ta là chú nhỏ của cậu à?” Đúng là “sơn cùng thủy tận ngõ vô lối, bóng liễu hoa tươi một xóm làng^[1]”, họ hàng gần dễ nói chuyện.

[1] Câu thơ xuất phát trong bài thơ “Du Sơn Tây Thôn” của Lục Du thời Nam Tống, câu thơ nguyên tác là “Sơn cùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn”, ý chỉ là đang gặp một chuyện bế tắc nào đó, bỗng dưng có được thời cơ tốt để xoay chuyển tình thế. (ND)

Lộ Thanh Thanh ngượng ngùng lườm cô, “Tớ và chú là bà con xa bản đại bác mãi mới tới, chẳng qua là vì chuyện này nên mới gọi là chú nhỏ thôi.”

Vụ Mang Mang thầm nghĩ, thế làm ơn lần sau cậu đừng nói chuyện vênh váo như thế được không?

Lộ Thanh Thanh dẫn Vụ Mang Mang vào một gian phòng có bố cục gồm hai tầng lầu, bên ngoài còn có một ban công lộ thiên rộng gần năm mươi mét vuông, trên ban công là một hồ bơi nhỏ mở rộng, đứng trên ban công có thể nhìn xuống mặt biển bao la bên dưới.

Gió biển thổi làm tóc Vụ Mang Mang rối tung, cô vội giữ tóc lại, đi vào trong.

Lộ Thanh Thanh bảo Vụ Mang Mang vào nhà vệ sinh dặm lại son phấn trước, chỉnh trang quần áo rồi hãy ra.

Sau đó hai người lên thẳng tầng hai.

Tầm nhìn trên tầng hai càng rộng mở hơn, cảnh biển hai trăm bảy mươi độ, phòng khách bày một bàn mạt chược, có bốn người đang chơi nhưng vây quanh để xem thì lại không ít.

Ba người đàn ông trong đó đều có một hoặc hai người đẹp ngồi bên cạnh.

Đúng là xinh đẹp, mập mạp, gầy ốm, ngây thơ, quyến rũ... kiểu nào cũng có.

Và người duy nhất không có ai ngồi cạnh, Vụ Mang Mang mới nhìn đã nhận ra ngay, không phải Bản Giới Hạn tiên sinh thì là ai?

Một người khác Vụ Mang Mang cũng biết, chính là đại luật sư Tưởng từng khiến cô gặp ác mộng.

“Ừa, đó không phải là cô bé lần trước mang thai con của cậu sao?” Tưởng Bảo Lương nhìn Lộ Tuyền vẻ trêu chọc.

Vụ Mang Mang không có chút cảm tình nào với Tưởng Đại Trọng khí thế bức người, sắc bén nghiêm nghị, lấy thế đè người này tí nào, trong lòng thầm đáp trả anh ta một câu, anh mới là cô bé, cả nhà anh đều là cô bé.

Lộ Tuyền nghe thế mới ngược mắt lên khỏi bàn bài, hơi nheo lại nhìn Vụ Mang Mang.

Vẻ mặt nheo nheo đó của anh ta lại khiến Vụ Mang Mang cảm thấy, cô lại ngửi thấy hormone giống đực làm lòng mình nhộn nhạo của anh ta rồi.

Lộ Thanh Thanh đứng sau lưng đẩy Vụ Mang Mang một cái, cô mới hoàn hồn tiến lên một bước.

Thật có tâm, cũng may ban nãy Vụ Mang Mang mới thay đôi giày vải trong văn phòng, nếu không bây giờ chắc chắn đã bị Lộ Thanh Thanh đẩy cho chụp ếch rồi.

Lộ Thanh Thanh tuyệt đối là cố ý, đương nhiên cô nàng cũng là tốt bụng thôi.

Chuyện Vụ Mang Mang đắc tội với Lộ Tùy, cho dù anh không so đo tính toán nhưng những người xung quanh anh tất nhiên sẽ ra sức nịnh nọt, cái xí nghiệp bé tí của nhà họ Vụ làm sao đủ cho người ta nhét kẽ răng, dễ như đập chết một con kiến mà thôi.

Vụ Mang Mang tất nhiên cũng hiểu tình hình này, thế nên mới mặt dày đến để chuộc tội.

Lần này nếu Vụ Mang Mang may mắn đập phải vận cứt chó, khiến cho mọi người trong sảnh cười, thì rất có thể chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Nhưng Vụ tiểu thư hôm nay bị sao chổi chiếu, bình thường mười ngày thì hết chín ngày mang giày cao gót chín phân, thế mà hôm nay cô lại mang giày vải.

Lộ Thanh Thanh tiến lên hai bước, vượt lên Vụ Mang Mang, đứng cạnh Lộ Tùy một mét, cười nịnh nọt và nói: “Chú ơi, Mang Mang nghe nói chú ở đây nên hôm nay cố ý đến đây tặng quà xin lỗi chú.”

Trong lòng Vụ Mang Mang thầm biết ơn Lộ Thanh Thanh, đây cũng không phải lúc tỏ ra e thẹn, càng là giai cấp như cô thì càng phải biết thanh cao, tự tôn chẳng là gì cả, người ta chỉ cần bóp nhẹ là có thể khiến bạn vãi cả ra quần rồi, đến lúc đó mới gọi là mất tự tôn triệt để.

“Chú ơi”, Vụ Mang Mang gọi theo Lộ Thanh Thanh, cũng là muốn gần gũi hơn, tỏ ra mình là bề dưới, xin ông Thần Tài này giơ cao đánh khẽ.

“Ồ, hôm nay lại diễn vai con gái của anh tôi à?”, Lộ Tùy hừ khẽ.

Chương 5

Người nói có lẽ vô tình, nhưng kẻ nghe lại có ý.

Vụ Mang Mang giật thột, nghi ngờ “ông chú” có phải đã biết bệnh của mình rồi không?

Nhưng lập tức cô thấy không thể nào, bệnh này của cô cũng chỉ có người nhà biết, người ngoài thì chỉ có Ngô Dụng. Nếu Ngô Dụng dám tiết lộ bệnh tình của cô ra ngoài, thì chứng chỉ hành nghề của anh đừng hòng sử dụng được nữa.

Nhưng Vụ Mang Mang lại nghĩ đến lúc bố cô đi cầu xin người ta, không chừng đã thuận miệng nói hớ “bệnh tinh thần” của cô ra, chuyện này cũng chưa chắc là không thể.

Vụ Mang Mang đang ngẩn ra thì bất thành linh lại bị Lộ Thanh Thanh đẩy một cái nữa.

Lộ Thanh Thanh cứ thăm thở dài trong bụng, bình thường Vụ Mang Mang là một cô gái rất lạnh lợi, sao hôm nay cứ lơ đãng mãi thế?

Tuy Lộ Thanh Thanh cũng biết với gương mặt kia của ông chú cô, trong thế giới cạnh tranh nhan sắc này, thì đúng là rất dễ dàng khiến phụ nữ mất hồn, nhưng Vụ Mang Mang không nên thế, chẳng lẽ cô ấy thấy vẫn chưa chịu đủ thiệt thòi hay sao?

Lúc này Vụ Mang Mang hoàn hồn lại, quay sang lén hỏi Lộ Thanh Thanh một câu, “Thần Tài họ là gì?”

Lộ Thanh Thanh mới vỗ trán, nhớ ra cô quên không nói cho Vụ Mang Mang biết,

“Họ Lộ.”

Vụ Mang Mang vội cầu xin: “Lộ tiên sinh, chuyện lần trước là sai lầm vặt vãnh của tiểu nhân, là tiểu nhân có mắt không thấy núi Thái Sơn, anh là người lớn độ lượng, đừng giận nhé, giận tiểu nhân thực sự là không đáng, nếu tức tối làm tổn hại sức khỏe, cơ thể anh bị tổn thương, thì tôi thấy xót lắm.”

Vụ Mang Mang lại đang diễn, nếu có thêm màn phất ống tay áo nữa thì chính là cảnh một vị hoàng đế đang đứng trước một tiểu thái giám.

Thực ra cô cũng biết nói như thế trong cảnh này thì không chừng sẽ là đổ thêm dầu vào lửa, nhưng nếu cô có thể khống chế hành động và lời nói của mình thì đâu cần đi bác sĩ tâm lý làm gì nữa.

Theo Ngô Dụng thì trạng thái này của cô là cứ hễ gặp tình huống mà cô muốn trốn tránh thì sẽ dùng diễn xuất để đối phó, vì diễn viên mãi mãi là diễn vai của kẻ khác, còn bản thân thực sự không có kinh nghiệm chân thực, suốt ngày cứ phải khóc cười cho cuộc sống kẻ khác đến mức chết đi sống lại.

Cảnh vừa “cut”, thì cảm xúc cũng mất.

Vụ Mang Mang vừa nói dứt câu thì người đàn ông ngồi bên tay phải của chú Thần Tài đã bật cười thành tiếng, “Mấy cô gái bây giờ đều nói chuyện thú vị thế à?”

Nếu không nhìn Vụ Mang Mang bằng đôi mắt soi mói, thì bệnh biểu diễn của cô đúng là cũng có thể xem như một kiểu hài hước biến tướng.

Vì tiếng cười này mà Vụ Mang Mang đặc biệt cảm kích người đàn ông mà ban nãy cô căn bản không hề để ý tới, anh ta không chỉ hóa giải sự ngượng ngập của cô, hơn nữa còn khiến bầu không khí dịu lại.

Vụ Mang Mang để ý kỹ, mới phát hiện ra người đàn ông phát ra tiếng cười ấy thực ra cũng rất đẹp trai, là kiểu đẹp cứng rắn đàn ông, mái tóc cắt rất ngắn, trông cực sáng sủa, nếp nhăn nơi khóe mắt tuy tiết lộ chủ nhân không còn trẻ nữa nhưng cũng nói lên anh ta là người rất hay cười.

Những người thích cười thường sẽ khá dễ chịu, cũng thường gặp may mắn.

Vụ Mang Mang nhanh mắt liếc qua bàn bài, quân bài xếp trước mặt anh ta là nhiều nhất.

Người đàn ông thế này, Vụ Mang Mang không thể ngờ được, vì đó chính là hình tượng Mr. Right trong lòng cô.

Nhìn cử chỉ của anh ta vô cùng nho nhã, chắc chắn xuất thân rất tốt, thấy đôi giày da làm bằng thủ công của anh ta là biết thực lực kinh tế không tầm thường, ngoại hình là kiểu khiến phụ nữ có cảm giác an toàn, một chọi bốn thì không biết, nhưng nếu hai, ba tên lưu manh thì có thể xử lý được.

Người đàn ông này vừa có thể thỏa mãn sự ái mộ anh hùng của mỹ nữ, vừa thỏa mãn cả tương lai được khóc trên BMW của những cô gái tham tiền.

Một người đàn ông gần với trong tưởng tượng của cô như thế mà ban nãy lại bị cô phớt lờ.

Có trách thì trách chú Thần Tài quá nổi bật thôi.

Ngồi đó bất động, nhưng toàn thân lại chói sáng.

Vụ Mang Mang để ý đến người đàn ông có tiếng cười rất dễ chịu kia, nhưng rất nhanh, sự chú ý của cô lại hướng cả về chú Thần Tài.

“Thanh Thanh à, cháu càng lúc càng tệ quá, người gì cũng dẫn vào đây được.” Lộ Tuy nói gọn, ánh mắt lúc này lại nhìn vào bàn bài.

Chỉ còn lại Vụ Mang Mang thoáng chốc mặt đỏ bừng, nóng đến độ có thể chiêm trứng, trong đầu cũng sôi trào nở hoa.

“Không chốn dung thân” chắc để hình dung cảnh này đây.

Tiểu thư Vụ Mang Mang lớn ngần này rồi nhưng chưa từng nghe những lời kiểu này.

Thực ra cô cũng là một đứa trẻ được nuông chiều từ nhỏ, tuy thời thơ ấu bố mẹ không chăm lo gì nhiều, nhưng về mặt tiền bạc thì luôn hào phóng với cô.

Vụ Mang Mang từ lúc học tiểu học đã luôn là “bạch phú mỹ” trong lớp, có thể bao hết cả lớp ăn kem và bánh sinh nhật.

Sau lưng có cả một đám tùy tùng, cho đến tận đại học, cô vẫn luôn ở trong trạng thái “quần tinh cùng nguyệt^[2]”.

[2] Sao vây quanh mặt trăng. (ND)

Cho dù không nhờ tiền bạc rủng rinh lúc nào cũng chực nhảy ra khỏi ví, thì chỉ riêng gương mặt này của cô thôi cũng đủ để cô hưởng thụ ưu đãi hơn người rồi.

Dù thế nào Vụ Mang Mang cũng là hoa khôi trường Đại học G, trên diễn đàn của trường còn được bình luận là hoa khôi đẹp nhất trong lịch sử của trường mà.

Cho đến hôm nay, Vụ Mang Mang mới bị một chậu nước lạnh tạt cho tỉnh lại, hóa ra trước mặt một số người, cô chẳng là gì cả. Dung nhan, gia thế mà cô vốn kiêu ngạo, trong mắt đối phương chẳng đáng để nhắc tới.

Xem ra phải bắt đầu tu tâm dưỡng tính từ trong ra ngoài thật rồi.

Lộ Tuy chỉ nói một câu nhẹ bẫng đã khiến không khí ở đó bỗng dừng ngược ngật lạ thường.

Ninh Tranh nhìn cô bé tội nghiệp Vụ Mang Mang với vẻ thương hại.

Những người như họ, mỹ nhân nào mà chưa từng thấy qua, cảm giác kinh ngạc đã biến mất từ lâu lắm rồi.

Nhưng lúc này, Ninh Tranh nhìn Vụ Mang Mang lại bất giác cảm thấy cô bé thật sự xinh đẹp đến ngỡ ngàng.

Chỉ mặc áo pull trắng đơn giản, vạt áo phía trước bỏ vào trong quần jeans, kiểu ăn mặc phổ thông của các cô bé tự cho là thời trang.

Quần jeans cố ý làm cho cũ đi, đầu gối và trên đùi mài thủng mấy lỗ, có lẽ cũng được xem là thời trang chảnh.

Giày vải trắng, ba lô nạm đinh.

Vẻ thanh xuân tươi trẻ tràn ngập, khá có sức hấp dẫn với những người đàn ông đang cố gắng cải lão hoàn đồng để nắm lấy chút tuổi trẻ như họ.

Nhưng điều hấp dẫn Ninh Tranh nhất lại chính là vẻ mặt của Vụ Mang Mang.

Trên gương mặt cô đầu tiên là có vẻ hoang mang, dường như vẫn chưa kịp hoàn hồn khi bị sỉ nhục như thế.

Tiếp đó là dần dần xấu hổ và giận dữ, mà ánh mắt lại vô cùng quật cường, cố gắng diễn tả kiểu “tôi không quan tâm, anh nói gì mặc kệ, là anh có mắt mà không biết ngọc mạ vàng”.

Mà trên thực tế thì lòng tự tôn nhỏ bé đáng thương đó đã bị chà đạp tàn nhẫn.

Vẻ mặt bị tổn thương, lại ngụy trang thành vẻ kiên cường “anh không thể làm tổn thương tôi được”.

Ánh mắt cuống quýt, xấu hổ, sáng rỡ đỏ, đôi gò má đỏ hồng, hơi thở dồn dập, lồng ngực phập phồng, đều khiến người ta thấy sững sờ vì quá đẹp.

Nhưng sững sờ thì sững sờ, thương cảm thì thương cảm, ở trước mặt Lộ Tuy, Ninh Tranh cũng không muốn phản bác lại.

Bất ngờ là, Lộ Thanh Thanh nghe thế tuy sắc mặt trở nên khó coi nhưng vẫn hơi hoảng sợ, lại không dám kéo Vụ Mang Mang bỏ đi mà tiếp tục van nài: “Chú ơi, Mang Mang thật lòng đến xin lỗi, cô ấy đã biết lỗi rồi.”

Vụ Mang Mang cũng không ngờ Lộ Thanh Thanh lại nghĩa khí đến vậy. Tuyệt đối có thể gọi là “nghĩa bạc vân thiên^[3]”, không ngờ tình bạn “like qua like lại” của họ lại khiến Lộ Thanh Thanh ra sức giúp cô như thế.

[3] Nghĩa bạc vân thiên: ý chỉ một người vô cùng có tình có nghĩa. (ND)

Thực ra Vụ Mang Mang đã sớm nhận ra, ông Thần Tài này là người “nói một là một”, những người có mặt ở đó không ai muốn mạo hiểm đắc tội anh ta mà phản bác lại.

Lộ Thanh Thanh làm được đến bước này cũng xem như dũng cảm y như đứng chặn trước họng súng che cho bạn rồi.

Ninh Tranh thấy thế đành giúp Lộ Thanh Thanh, nếu không hai cô gái này chắc chắn sẽ sợ chết khiếp, “Mấy cô bé này trông tội nghiệp quá, hay là cho họ một cơ hội đi?”

Lộ Tuy nhìn Ninh Tranh, cười cười vẻ khó hiểu.

Ninh Tranh tuy không hiểu ý tứ trong nụ cười của Lộ Tuy nhưng đã biết Lộ Tuy không so đo tính toán với cô bé đó nữa, chẳng qua là anh không thích bị người ta làm phiền mà thôi.

Nói cũng đúng, Lộ Tuyền vốn thích yên tĩnh, sống như một cao tăng khổ hạnh, cả dục cũng cấm nữa là...

Mỗi năm đi Tây Tạng một chuyến, mỗi lần về nhà mọi người lại tưởng anh sẽ mặc trang phục Lạt Ma, nhưng không anh vẫn sống trong thế giới phàm tục.

“Nào lại đây, giúp tôi xoa bài nào”, Ninh Tranh quay sang nói với cô gái ngồi cạnh.

Cô gái xinh đẹp đi cùng thò bàn tay vừa làm móng xong, uốn éo xoa bài trên bàn, ngôn ngữ cơ thể phong phú đến mức người khác phải cảm thán mãi không thôi.

Nhưng dù là thế thì vẫn chỉ xoa được một quân bài vô dụng, đánh ra rồi còn bị người khác phản công.

Cô gái đi cùng Ninh Tranh bĩu môi, anh ta nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay cô ta, “Không sao.”

Cơ hội đã đến với Vụ Mang Mang, vận mệnh của cô, hoặc có thể nói là vận mệnh xí nghiệp nhỏ nhỏ của bố cô, đều dựa vào may rủi của quân bài trong tay cô.

Ninh Tranh ôm vai cô gái kia, nói với Lộ Tuyền, “Để cô bé kia giúp anh xoa bài, thế nào?”

Lộ Tuyền không nói gì, nhưng lại dựa người ra sau, nhường một khoảng không cho cô.

Lộ Thanh Thanh khẽ đẩy Vụ Mang Mang, nói khẽ sau lưng cô: “Chú nhỏ không thích bị người khác đụng chạm.”

Cũng may là hôm nay Vụ Mang Mang mặc áo pull, quần jeans, có lợi cho việc bất cứ bộ phận hoặc vải trên người cô cũng không chạm được đến chú

Thần Tài.

Vụ Mang Mang đến cạnh Lộ Tù, ưỡn ngực hóp bụng, hận không thể hóp cho ngực dán vào sau lưng, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh, chỉ có thể nín thở đưa tay ra, không có bất cứ ngôn ngữ cơ thể thừa thãi nào, nhanh chóng xoa ra một quân bài nhanh như chớp giật.

Như thế sợ người ta không cho phép cô xoa bài vậy.

Rất nhanh chóng gọn ghẽ, không chỉ khiến Ninh Tranh cười khẽ thành tiếng, mà Thẩm Đình vốn ít nói ít cười ngời đối diện Lộ Tù cũng mỉm cười.

Vụ Mang Mang cũng là người biết đánh mạt chược, lúc học đại học thường xuyên làm cho đám bạn cùng phòng ký túc xá thua mất tiền sinh hoạt.

Tuy có chút cố ý, nhưng may mắn luôn mỉm cười với cô cũng là sự thật.

Lúc này, Vụ Mang Mang không dám lật ra xem bài, chỉ dùng ngón tay cái sờ lên quân bài, chắc là quân “vạn”, nhưng cụ thể là bao nhiêu thì không sờ ra.

Vụ Mang Mang cụp mắt, lén liếc bài của Lộ Tù.

Tên này khá lăm, vạn tử thanh nhất sắc không nói làm gì, lại còn là long thất đối, trên tay đã có ba quân cừu vạn, chỉ còn thiếu một quân cừu vạn nữa thôi.

Nhìn bài đã đánh trên bàn, không có quân vạn nào, mà ba người kia đều cần quân vạn, cứ thế đánh bài ra thì đúng là to gan.

“Mau lật ra cho chúng tôi xem xem nào, hôm nay Lộ Tù đã thua một trận rồi, xem cô có thể làm cậu ấy trở mình không.” Tưởng Bảo Lương, Tưởng Đại Trạng nói.

Vụ Mang Mang hết cách, dù sao cũng không sờ ra rốt cuộc là mấy vạn, là rồng hay giun thì đều dựa vào quân bài này cả, cô nhắm mắt, lấy hết can

đám đập nổi chìm thuyền, lật bài ra đặt lên bàn, tay lưu luyến không nỡ rời.

Xung quanh tĩnh lặng, Vụ Mang Mang đợi năm giây cũng chẳng thấy động tĩnh gì, đành hé mắt ra, nheo nheo mắt nhìn quân bài kia.

“Wow, là cừu vạn, cừu vạn, là cừu vạn thật.” Vụ Mang Mang cười toe toét, nhảy cẫng lên, ôm lấy Lộ Thanh Thanh vừa nhảy vừa xoay.

Lộ Tuyền đẩy bài ra.

Ninh Tranh cười nói: “Xem ra cô bé này mang lại may mắn cho cậu thật.”

Chương 6

Lộ Tuy thở ra, mu bàn tay hướng ra ngoài, ra dấu cho Lộ Thanh Thanh và Vụ Mang Mang như đuổi chó con đi, tỏ ý hai cái “tạp âm” kia mau đi đi.

Lộ Thanh Thanh kéo tay Vụ Mang Mang, dẫn cô xuống lầu, “Đi thôi.”

Vụ Mang Mang hỏi với vẻ chưa an lòng: “Thế có nghĩa là không sao rồi à?”

Lộ Thanh Thanh đáp: “Chắc là không sao đâu.”

Vụ Mang Mang chưa có được đáp án khẳng định nên vẫn không yên tâm, bản thân cô thì chả sao, có tay có chân không chết đói được. Nhưng trong gia đình, cô là người có nhan sắc nhất, mà bây giờ tỷ lệ nam nữ lại mất cân bằng nghiêm trọng như thế, em trai cô nếu không có tiền thì tương lai làm sao cưới vợ được.

Lộ Thanh Thanh thấy Vụ Mang Mang định vào bên trong thì kéo cô lại: “Không sao đâu, cậu mang lại may mắn cho chú nhỏ của tớ như thế, chuyện tối nay mà lan truyền ra ngoài thì chắc chắn không ai dám gây phiền toái cho nhà cậu nữa.”

Lúc này Vụ Mang Mang mới yên lòng, thở ra rồi cười nói: “Nói cậu nghe nhé, hôm nay đúng là có hơi ‘kỳ quặc’, trước kia tớ đánh bài nổi tiếng là tay thối ấy, cứ tưởng hôm nay chắc chắn sẽ tiêu đời rồi, không ngờ lại mò được cừu vạn.” Thực sự quá là “kỳ quặc” mà.

Lộ Thanh Thanh thấy Vụ Mang Mang cuối cùng đã nở nụ cười thì hào hứng nói: “Thế thì hôm nay tay cậu siêu may mắn rồi, đi nào, chị đây sẽ tổ chức một ván bài cho cậu đỡ nhện.” Lộ Thanh Thanh nói xong kéo tay Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang không nhúc nhích, cô nhìn Lộ Thanh Thanh với vẻ nghi hoặc, nói thực là Lộ Thanh Thanh tối nay hơi quá tốt với cô.

Lúc đó mọi người đều không dám lên tiếng, tay Lộ Thanh Thanh đã run rẩy mà còn nói giúp cho cô, biết cô bây giờ đã bị cắt tiền tiêu vặt, bây giờ lại nghĩ cách mang tiền đến cho cô.

Chuyện miếng bánh rơi từ trên trời xuống có lẽ là thật, nhưng tuyệt đối sẽ không rơi trúng đầu Vụ Mang Mang.

“Thanh Thanh này, có phải cậu có chuyện gì không? Có gì thì cứ nói ra đi, nếu tớ có thể giúp được thì tuyệt đối sẽ không nói ‘không’ với cậu đâu.” Vụ Mang Mang hào sảng nói.

Miệng Lộ Thanh Thanh há ra rồi ngậm lại, cuối cùng nói: “Lần trước cậu khoe cái túi Hermes trong nhóm đúng không?”

Lộ Thanh Thanh mới nói là Vụ Mang Mang nhớ ra ngay, cái túi có chất liệu đặc biệt đó cô nhờ vả người ta xếp hàng hai năm mới lấy được. Nhưng cũng chẳng phải chuyện gì to tát, Vụ Mang Mang nói ngay: “Tớ có xem nó là gì đâu? Cậu giúp tớ nhiều như thế, một cái túi có là gì. Ngày mai tớ sẽ mang sang cho cậu.”

Lộ Thanh Thanh không nói gì.

Vụ Mang Mang lập tức sửa lại: “Hay là bây giờ đến nhà tớ, tớ lấy cho cậu?” Cô đặc biệt hiểu được sự đam mê túi xách của phụ nữ, một khi muốn có thì chẳng bao giờ muốn qua hôm sau mới lấy được nó.

Lộ Thanh Thanh cười, gật đầu đồng ý.

Căn biệt thự của Vụ Mang Mang trông thì đúng là đẳng cấp của một “siêu cấp bạch phú mỹ”.

Bảy, tám năm trước, những nơi khác mới chỉ có giá mấy ngàn tệ một mét vuông, mà nhà đầu tư nơi này bỗng hét giá trên trời bảy vạn tệ một mét vuông khiến người khác phải đứng hình.

Những người mua đất ở đây đều bị mắng là thiếu não.

Lúc đó bố mẹ Vụ Mang Mang mới làm lành, chưa sinh đứa thứ hai, lại sốt một muốn níu kéo tình cảm với con gái nên cho dù là thiếu não cũng cam tâm, chỉ cần con gái vui lòng.

Bây giờ nghĩ lại thì số Vụ Mang Mang cũng không tới nỗi quá xấu. Chỉ riêng căn biệt thự ba trăm mét vuông với giá hiện tại là hai mươi vạn một mét vuông cũng đủ làm của hồi môn cho cô rồi.

Lúc này Vụ Mang Mang không có ý mời Lộ Thanh Thanh tham quan nơi ở, cô quay sang nói với cô bạn đang cho xe ngừng dưới lầu: “Cậu đợi một chút, tớ lên trên lấy xuống cho.”

“Mượn nhà vệ sinh của cậu một chút được không?” Lộ Thanh Thanh cười, tỏ vẻ ngượng ngùng.

Vụ Mang Mang còn nói gì được đây?

Lộ Thanh Thanh vừa bước vào nhà Vụ Mang Mang đã xuýt xoa: “Wow, OMG, nhà cậu chơi trò vượt thời gian về cổ đại hả? Phim truyền hình cổ trang có thể đến đây quay được đó.”

Nhà của Vụ Mang Mang theo phong cách kiểu Trung hoàn toàn, hơn nữa còn là phong cách cổ điển chính tông Trung Quốc, bình phong, màn che, giường mềm kiểu cổ, sập gỗ...

Thậm chí ngay cả bồn cầu trong nhà vệ sinh cũng là sứ Thanh Hoa.

Trên sập gỗ có rất nhiều đồ gốm sứ, từ lọ đựng phấn cho đến bình gốm đều có đủ, Vụ Mang Mang tận dụng tính chất công việc để nhờ người chế tác,

tóm lại là muốn theo một phong cách cổ đại gần giống nhất.

Để tiện cho cô tự biên tự diễn mà.

Nhưng đó cũng là nguyên nhân khiến cô không muốn mời người khác đến nhà chơi.

Vụ Mang Mang rót một ly nước lọc cho Lộ Thanh Thanh từ nhà vệ sinh đi ra, “Cậu đợi một lát, tớ đi lấy túi cho.”

Lộ Thanh Thanh lại không phải người thích yên tĩnh, cô nàng đứng lên đi theo Vụ Mang Mang để tham quan căn nhà.

“Cậu chất đồng túi thế hả?” Lộ Thanh Thanh xem như mở mắt, Vụ Mang Mang dẫn cô nàng đến thẳng phòng chứa đồ linh tinh.

Trong phòng đầy ắp những chiếc kệ kiểu cổ, bên trên chất đồng tầng tầng lớp lớp những đồ vật của Vụ Mang Mang như túi xách, hộp giày...

“Máy thứ này không hợp với phong cách ngoài kia.” Vụ Mang Mang vừa gắng sức lục tìm trong đồng túi chất thành núi, vừa giải thích: “Nhà cũng không rộng nên đành chất đồng ở đây.”

Khó khăn lắm Vụ Mang Mang mới tìm thấy chiếc túi xách phải xếp hàng tận hai năm mới mua được trong đồng túi đó, đưa cho Lộ Thanh Thanh.

Lộ Thanh Thanh tỏ vẻ khoa trương: “Cậu đối xử với bảo bối của tớ thế hả?”

Vụ Mang Mang nhún vai, công dụng của mấy chiếc túi này đối với cô chẳng qua là chụp mấy tấm hình đăng lên nhóm bạn và Weibo khi mới nhận được mà thôi.

Nhưng trên thực tế, khi dùng chúng thì vừa thấy quá sang chảnh lại bất tiện, Vụ Mang Mang thích chiếc ba lô nạm đinh của cô hơn.

Nếu đã được sử dụng qua rồi thì không lý gì mà cô không thể tặng lại cho người khác.

Cô lấy một chiếc bình gốm để nấu nước pha trà mời Lộ Thanh Thanh.

Lộ Thanh Thanh cầm ly trà bằng gốm màu xanh da trời lên ánh sáng để soi, “Chất lượng tốt đấy chứ, cậu cũng kỹ lưỡng quá, làm bộ nào ra bộ đó, chỉ là mùi vị của trà này hơi kém một chút.”

Vụ Mang Mang bực bội, diễn kịch mà, chỉ cần quan tâm bề ngoài trông giống thật là được, chứ cậu tưởng trong phim ăn cơm thì sẽ được ăn những món nóng hổi hay sao?

Nên ly trà thì không thể tạm bợ, nhưng trà thì là trà lài loại ba, mười mấy tệ một gói là được rồi.

Vụ Mang Mang rót trà vào ly cho Lộ Thanh Thanh bằng một tư thế hết sức tao nhã.

“Đây là nước máy hả? Chỉ toàn người thấy mùi clo với thuốc tiêu độc không à.” Lộ Thanh Thanh đã quen uống nước khoáng được vận chuyển bằng đường hàng không nên tỏ vẻ kén chọn.

“Thực ra bây giờ nước máy đều được khử trùng bằng ozon”, Vụ Mang Mang kiên nhẫn giải thích, sau đó bồi thêm một câu, “Với lại máy lọc nước chưa cắm điện, để tiết kiệm năng lượng ấy mà.”

Đó là nỗi khổ khi ở nhà sang trọng mà hết tiền, ngay cả tiền điện nước cũng không đóng nổi.

Lộ Thanh Thanh không nhịn được bật cười.

“Thực ra chú nhỏ của tớ không nhỏ mọn thế đâu, chỉ là hôm đó cậu quá xui xẻo, lại nhằm ngay lúc chú nhỏ của tớ và Đồng Khả Khả đang ở cạnh nhau.”

Lộ Thanh Thanh nói. Vụ Mang Mang vốn đã ngồi dựa vào gối tựa trên ghế để chơi điện thoại, nghe Lộ Thanh Thanh nói vậy lập tức hứng thú ngay.

“Tớ biết ngay cậu sẽ thấy hứng thú mà.” Lộ Thanh Thanh giơ ngón trỏ lên, cười nói.

Cô nàng dựa vào người Vụ Mang Mang, hít một hơi rồi hỏi: “Cậu dùng nước hoa gì thế, mùi dễ chịu quá.”

Vụ Mang Mang đáp: “Mùi hoa linh lan của Guerlain đó. Cậu nói nhanh đi, tại sao tớ lại xui xẻo như vậy?”

Vụ Mang Mang rất kích động, cô biết ngay là có uẩn khúc, nếu không chuyện hôm đó gặp người bình thường nhiều nhất cũng xem cô là đồ thần kinh, sao có thể gửi giấy của luật sư dễ dàng như vậy.

Hơn nữa điều đó cũng chứng minh Vụ Mang Mang không phải là không đủ nhan sắc, mà cô đã bất cẩn đập trúng bãi mìn của đối phương thôi.

Vụ Mang Mang nhớ đến vẻ thản nhiên của ông chú Thần Tài hôm nay, đúng là càng nghĩ càng thấy ngứa ngáy khó chịu.

Giống như đối phương ôm một con mèo Ba Tư cào cào trong tim cô vậy.

Vụ Mang Mang chính là người như vậy, đối phương càng không xem cô ra gì thì cô càng “không có tự trọng” muốn thu hút sự chú ý của người ta hơn.

Nghe nói sở dĩ cô mắc loại bệnh tâm lý này là vì cô được quan tâm quá nhiều, dễ dàng nhận được sự ái mộ của người khác, mà những gì càng dễ có được thì càng coi thường, chỉ thích trèo lên cao hơn, chinh phục những nhiệm vụ chưa thể hoàn thành.

Rất nhiều người không thể lý giải nổi những người có tiền cứ rảnh rỗi là lại lập nhóm leo lên đỉnh Everest, họ cũng lên cả ngọn núi K2^[1] được mệnh danh là khó chinh phục nhất, đó là nơi mà dù bạn có nhiều tiền đến mức chất

thành đồng như ngọn Everest thì cũng không thể đảm bảo an toàn cho tính mạng mình.

[1] Đỉnh K2: Cao 8.611m so với mực nước biển, thuộc dãy Korakoram và N Kashmir, K2 là ngọn núi nằm giữa hai đất nước Trung Quốc và Pakistan. Tên đầu tiên của đỉnh này là Godwin Austen - tên của một nhà địa chất người Anh, khi đến khảo sát và tìm ra nơi này. Tên gọi K2 lấy từ chữ cái đầu của dãy Korakoram. Do địa thế hiểm trở với các sườn đá dốc đứng, trơn trượt cùng thời tiết khó dự đoán, nên rất nhiều nhà leo núi đã thiệt mạng, trong khi cố chinh phục đỉnh núi này. (ND)

Vụ Mang Mang lại có thể hiểu được, đó là do họ không tìm thấy mục tiêu cần phí sức mới đạt được nữa, đương nhiên chỉ có thể đùa giỡn với sinh mạng, như vậy mới thấy kích thích.

Mà Vụ Mang Mang tự cảm thấy bản thân trẻ trung như thế vẫn chưa sống đủ, nên cô chỉ cần chinh phục ngọn núi mang tên “đàn ông” là được, dù sao cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Chưa biết chừng sau này cô lấy một người chồng già giàu có, loại đàn ông siêu nhiều tiền ấy, đến ba mươi, bốn mươi tuổi rồi, cũng sẽ chọn chinh phục đỉnh núi cao nhất thế giới cũng nên.

Nghĩ xa quá rồi, Vụ Mang Mang suyt nữa thì mất hồn.

Cũng may Lộ Thanh Thanh không vòng vo gì, “Đồng Khả Khả và chú nhỏ của tớ là thanh mai trúc mã.”

“Không nhận ra chị ta lại lớn tuổi thế, ồ, hóa ra là khai tuổi già.” Vụ Mang Mang không nhin được xen vào, “Tớ đã nói nếp nhăn trên cổ chị ta rõ như thế, không thể chỉ mới hai mươi tám mà.”

“Không lâu trước đây chị ấy mới bay đi Thụy Sĩ tiêm vitamin nhau thai cừu, bị mẹ tớ bắt gặp.” Lộ Thanh Thanh nói.

Vụ Mang Mang tỏ ra tò mò: “Nhau thai cừu thật sự thần kỳ như vậy à?”

Lộ Thanh Thanh bắt đầu phổ cập kiến thức cho Vụ Mang Mang nghe.

Vụ Mang Mang nói: “Thế thì có thể đề nghị mẹ tớ thử làm xem sao, nếu mẹ dùng thấy tốt thì tớ sẽ đi.”

“Được, tới lúc đó chúng ta lập nhóm đi chung”, Lộ Thanh Thanh bảo.

Hai cô nàng này lại đi xa quá rồi, cũng may Vụ Mang Mang còn nhớ đến tin tức kia nên kéo bạn quay trở lại: “Cậu nói tiếp đi, Đồng Khả Khả là bạn gái của chú cậu hả?”

“Mối tình đầu. Nói chính xác thì chỉ là mối tình đầu.” Lộ Thanh Thanh nhấn mạnh.

Vụ Mang Mang lại bắt đầu đi xa, “Mối tình đầu sao? Ban nãy cậu nói là thanh mai trúc mã, chắc là nhà Đồng Khả Khả cũng rất có tiền có quyền nhỉ?”

Vụ Mang Mang ôm gối tựa, sờ cằm: “Chả trách Đồng Khả Khả làm nghề này bao năm mà không thấy có scandal, hơn nữa bộ phim đầu tiên còn do đạo diễn lớn, chế tác lớn, và có cả siêu sao diễn chung. Tớ còn tưởng kiếp trước chị ta đã cứu cả dải ngân hà cơ đây.”

“Xì, chị ta à, cũng chẳng có gì đặc biệt, gia đình chỉ khai khoáng thôi.”

“Mỏ than hả?” Vụ Mang Mang hỏi ngay, thầm nghĩ tuyệt thật, nếu Đồng Khả Khả là đời sau của ông chủ mỏ than thì gene nhà họ cũng đẹp quá, mẹ chị ta phải xinh đẹp đến cỡ nào mới có thể kéo giá trị bình quân nhan sắc lên cao như vậy.

“Không phải, khai thác đá mài.” Lộ Thanh Thanh nói, “Nhà chị ta chẳng có gì đáng nói, nếu đặc biệt thì chính là Đồng Khả Khả là người phụ nữ duy nhất từng mang thai với chú nhỏ của tớ bao năm nay.”

“Lúc nào thế?” Vụ Mang Mang mở to mắt, hỏi, “Không nghe nói nữ thần quốc dân từng mang thai.”

“Năm mươi bảy, mười tám tuổi gì đó”, Lộ Thanh Thanh đáp.

Công phu gợi chuyện của Vụ Mang Mang là số một, nên cô lại tiếp lời: “Tớ biết ngay, chắc chắn là khi họ còn rất trẻ, cậu thấy chú của cậu chưa, tuyệt đối là người kín kẽ, nước chảy không lọt, cũng tức là lúc trẻ có thể quá bông bột, hoặc là không muốn dùng bao, cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, hoặc là quá gấp rút, trong túi không mang theo bao, nhưng cũng có thể là Đồng Khả Khả mua phải thuốc giả cũng nên.”

Vụ Mang Mang nói đến đề tài này là không dừng lại được, “Mười mấy năm trước chúng ta chưa thoáng như bây giờ, mạng internet cũng chưa phát triển, hai người họ có thể chưa hiểu cách tránh thai cũng nên? Tào nghiệt quá, cậu nói xem nước chúng ta sao lại thế này, giáo dục giới tính yếu kém đến thế, mà cứ cố gắng che giấu làm gì thế không biết.”

“Tớ nói cậu nghe, lần trước tớ xem tin tức, có một tin nói về cặp vợ chồng là tiến sĩ, sau khi cưới vẫn không có con, chạy đi khám hiếm muộn mới phát hiện ra, hai tên gốc đó tưởng cứ đắp chăn nói chuyện trong sáng là có thể sinh con.” Vụ Mang Mang nói đến đây liền cười ngả nghiêng.

Lộ Thanh Thanh cũng cười theo.

“Cậu nói thử xem chú của cậu và chị ta là vì nguyên nhân nào?” Phụ nữ đặc biệt thích buôn chuyện về đời tư của người khác nhất trong tất cả các thể loại buôn chuyện.

“Làm sao tớ biết là vì nguyên nhân nào.”

“Được rồi, cậu nói tiếp đi.” Cũng may Vụ Mang Mang còn nhớ kéo đề tài câu chuyện trở về, “Nữ thần chắc chắn không sinh đứa trẻ ra đúng không?”

“Tất nhiên rồi. Lúc đó Đồng Khả Khả còn chưa ra nghề, lúc đó chị ta lại luôn muốn vào giới giải trí, nhà họ phản đối, chú nhỏ của tớ đã cố vũ chị ta theo đuổi mơ ước, kết quả Đồng Khả Khả là đồ ngốc, lại lén bỏ đứa trẻ để tiến vào giới giải trí, còn lừa chú ấy là bị sẩy thai tự nhiên.”

Kết quả khỏi cần nghĩ cũng biết, đôi trai gái thanh mai trúc mã xem nhau là mối tình đầu đã chia tay.

“Bây giờ Đồng Khả Khả hối hận, muốn níu kéo chú tớ.” Lộ Thanh Thanh “xì” mấy tiếng, “Tiếc là bây giờ những người phụ nữ muốn sinh con cho chú đã xếp hàng đến tận Thái Bình Dương rồi, làm sao đến lượt bà chị Đồng Khả Khả già cỗi kia.”

Vụ Mang Mang gật đầu đồng ý, chí ít là cô cũng muốn xếp hàng.

“Đã hiểu rõ chưa?” Lộ Thanh Thanh hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang gật gù, “Hiểu rồi, lúc đó chuyện này chắc chắn đã tạo ra bóng đen tâm lý không thể lường nổi cho chú nhỏ của chúng ta, nên bây giờ nghe nói một cô gái mang thai đứa trẻ của chú lại đi phá nên chú lập tức giận dữ.”

Vụ Mang Mang thở dài, nói với vẻ thông cảm sâu sắc: “Thế mới nói, tổn thương lúc nhỏ thì sau này trưởng thành dù có hạnh phúc đến mấy cũng khó lòng bù đắp.”

Vụ Mang Mang cắn móng tay xinh của mình, “Dù sao cũng là đứa con đầu tiên của mình, ấn tượng chắc hẳn rất sâu đậm, mà mối tình đầu lại thà chọn nghề nghiệp chứ không chọn chú ấy? Trời ơi thật là tổn thương lòng tự tôn quá!”

Bệnh lâu thành bác sĩ, Vụ Mang Mang sắp thành nhà phân tích tâm lý bán chuyên rồi, cô nhích lại gần Lộ Thanh Thanh, nói bằng giọng không hẳn là

nói xấu kẻ khác nhưng rất tò mò: “Với tính cách có thù tất báo của chú chúng ta mà lúc đó không làm khó Đồng Khả Khả sao?”

“Chú nhỏ của chúng ta không phải loại người đó, dù sao một đêm vợ chồng trăm ngày ân ái, người ta không làm chuyện đó đâu. Chẳng qua là một người phụ nữ thôi, muốn đi thì đi đi.” Lộ Thanh Thanh đương nhiên sẽ nói tốt cho Lộ Tù.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không phải không trả thù, mà là chưa tới lúc.” Lộ Thanh Thanh cười, “Nhà họ Đồng gần đây xảy ra chút chuyện, đang yên đang lành không làm nghề cũ, lại đổ mắt học người ta buôn bất động sản, kết quả bây giờ nền kinh tế đình trệ, tiền vốn xoay vòng không có, tòa nhà đầu tư lại có vấn đề, Đồng Khả Khả muốn quay về tìm chú tở.”

“Ồ, hóa ra là vì chuyện này nên Đồng Khả Khả mới quay về tìm chú cậu hả?” Vụ Mang Mang tỏ vẻ hiểu chuyện, thầm nghĩ xem ra chú Thần Tài chẳng mấy hấp dẫn với mỗi tình đầu, nghĩ thế ma lực của Thần tài trong lòng Vụ Mang Mang cũng giảm xuống ba phần.

“Không phải thế, mấy năm nay chị ta cứ liếc mắt đưa tình ra ám hiệu với chú tở mãi, muốn gương vỡ lại lành, kết quả chú tở đâu phải bò nhai lại cỏ, trước đây chị ta còn làm kiêu, lần này thì chẳng cần sĩ diện nữa, khóc lóc cầu xin chú tở giúp đỡ gia đình chị ta.” Lộ Thanh Thanh bĩu môi.

“Sau đó thì sao?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Sau đó cái gì chứ? Chú tở đâu phải thánh mẫu, không đổ thêm dầu vào lửa đã là khoan dung độ lượng lắm rồi.”

“Có điều...” Lộ Thanh Thanh tiếc nuối vỗ vỗ vai Vụ Mang Mang, “Tiếc cho cậu quá, làm gì không làm, lại xé ngay vết sẹo trong tim chú tở.”

Cái này đúng là “chuyện xưa tái hiện”, Vụ Mang Mang cũng biết mình đã đụng trúng họng súng.

“Thực ra chuyện này không thể trách tớ, là do chính bọn họ không thận trọng, hoặc là kiến thức sinh sản không đủ mới mất đi một sinh mạng, cuối cùng nhân quả chuyển đời lại rơi trúng đầu tớ, tớ có chọc ai đâu?” Vụ Mang Mang than thở.

Chương 7

Hai cô gái mà đã buôn chuyện là không dứt ra được, cuối cùng hưng phấn quá, Lộ Thanh Thanh hỏi Vụ Mang Mang có rượu để uống không.

Có những câu chuyện phải uống rượu thì mới thêm phần hứng thú.

Vụ Mang Mang lập tức ra tủ rượu, lấy rượu và ly ra.

Lộ Thanh Thanh đón lấy chai rượu, “Được đấy, Mang Mang, là Château Lafitte 1980, tuyệt lắm.”

Vụ Mang Mang không nói gì, lấy dụng cụ khai rượu ra mở nút bần, rót một ly cho Lộ Thanh Thanh.

Lộ Thanh Thanh cầm lấy ly rượu, lắc lắc, “Tiếc là không đủ thời gian, nếu không nên tỉnh một chút rồi lại uống tiếp.”

Vụ Mang Mang gập một chân ra sau mông, ngồi xuống, “Không cần cầu kỳ như thế.”

Lộ Thanh Thanh nhấp một ngụm, cau mày, “Rượu này sao vị kỳ lạ thế nhỉ?” Cô nàng thực sự không muốn nói Vụ Mang Mang đã mua phải rượu giả.

Lafite 1980 tổng cộng chỉ có mấy chai, rất hiếm, làm gì có nhiều rượu thật.

Vụ Mang Mang cười hí hí: “Lợi hại thật, cậu lại nhận ra cơ đấy, bố tớ còn không nhận ra.” Vụ Mang Mang nói tiếp: “Vỏ chai rượu này là thật, bố tớ mang về, uống xong tớ giữ chai lại, nhờ người làm nút bần mới. Bên ngoài trông giống là được, còn về rượu vang bên trong thì dù gì tớ cũng không sành rượu ngon hay dở.”

Lộ Thanh Thanh cảm nín. Lafite 80 có khác gì rượu nho Chang Yu Cabemet Sauvignon bình thường đâu.

Thôi kệ vậy, nhưng điều tiếp theo khiến Lộ Thanh Thanh bó tay hơn là Vụ Mang Mang còn đổ thêm Seven up vào ly của cô nàng.

“Thực ra trộn thêm Seven up thì Lafite hay Chang Yu cũng giống nhau cả thôi.” Vụ Mang Mang giải thích.

Lộ Thanh Thanh đưa tay đỡ trán.

Nhưng cho dù là rượu vang trộn Seven up thì vẫn có thể khiến người ta say.

Vụ Mang Mang nửa tỉnh nửa mơ giật mình tỉnh lại, mở mắt ra liền nhìn thấy Lộ Thanh Thanh đang ngồi trên chỗ đặt chân trên ghế, nhìn cô chăm chăm, làm cô suýt thì hét lên.

“Thanh Thanh!” Vụ Mang Mang ôm chần ngồi dậy, rõ ràng chần là do Lộ Thanh Thanh đập cho cô.

“Tửu lượng của cậu không ổn tí nào!” Lộ Thanh Thanh vỗ vỗ tay, đứng dậy, “Tớ cũng phải đi đây.”

Vụ Mang Mang nhìn đồng hồ, đã một giờ sáng, cô đứng lên tiễn Lộ Thanh Thanh ra về, tắt tấp qua loa rồi ngủ tiếp.

* * *

Mấy hôm sau đó, Lộ Thanh Thanh lại hẹn Vụ Mang Mang mấy lần nhưng đều bị cô từ chối.

Chủ yếu là vì hôm đó khi Vụ Mang Mang tỉnh dậy, bị ánh mắt thâm tình dâng tràn của Lộ Thanh Thanh làm cho kinh hoàng.

Cho dù mấy hôm trước Lộ Thanh Thanh mới khoe ảnh anh bạn trai thật tươi nhỏ của cô nàng, nhưng nhóm bạn của họ khá thoáng, những người song tính rất nhiều.

Tuy rất có khả năng là cô nghĩ nhiều, nhưng Vụ Mang Mang tạm thời chưa có dự định thay đổi xu hướng tình dục.

Vụ Mang Mang tính toán thời gian, mấy hôm sau cô gọi điện về cho bố, trò chuyện: “Cha, tiền hàng mới sản xuất trong xưởng mà cha nói lần trước đã về chưa?”

“Hôm qua bên ngân hàng cuối cùng cũng nhả ra, tuần sau sẽ về tới.” Vụ Tùng đáp, “Sao con lại quan tâm đến chuyện này?”

Vụ Mang Mang thở phào nhẹ nhõm, tuy không biết có phải do cô quá đa nghi hay không, nhưng lần trước nghe bố Vụ nói tiền hàng vốn dĩ chắc như đinh đóng cột sẽ về lại bất thành linh bị chặn, trong lòng cứ thấy thon thót lo sợ.

Lần này xem như đã ổn, cho dù có liên quan đến Thần Tài hay không thì Vụ Mang Mang đã thấy yên lòng.

Chiếc túi xách tặng cho Lộ Thanh Thanh hoàn toàn xứng đáng.

“Mang Mang, cuối tuần này con có về nhà ăn cơm không? Mẹ con nhắc con mấy lần rồi đấy.” Vụ Tùng hỏi.

“Về ạ!” Vụ Mang Mang sáng khoái đáp, lần này không về còn đợi lần nào, mấy hôm nay ông bố là hầu bao của cô chắc chắn sẽ vui vẻ, mà vui vẻ thì rất dễ làm việc.

Vụ Mang Mang không bao giờ muốn chen lấn trong tàu điện ngầm nữa.

* * *

Thứ Bảy, Vụ Mang Mang ngủ nướng một giấc thật đã, sau đó đến phòng tập đốt cháy mỡ trong hai tiếng đồng hồ, muốn hành hạ bản thân thành bộ dạng quỷ ốm đói, lúc mặt trời sắp xuống núi mới thay quần áo, xách túi đi về phía khu biệt thự ở lưng chừng núi.

Rừng núi rậm rạp nhưng rất gập ghềnh khó đi, Vụ Mang Mang cảm thấy mấy người có tiền đúng là đầu óc bị chuột rút rồi mới mua biệt thự ở nơi cao thế này.

Khó khăn lắm mới đến một sườn dốc thoải thoải, Vụ Mang Mang rút một chai nước trong túi ba lô ra uống một ngụm, cô đang mặc một bộ quần áo leo núi màu xám, cho nên không ngại bẩn bèn ngồi xuống nghỉ ngơi.

Thực sự lượng vận động lúc chiều đã quá sức nên lúc này mắt cô hoa lên.

Khúc rẽ phía dưới bỗng xuất hiện một chiếc xe màu đen, từ xa Vụ Mang Mang đã trông thấy ngoài cửa xe là một chùm bong bóng hoạt hình đầy màu sắc.

Đến khi chiếc xe lại gần, Vụ Mang Mang nhìn biển số xe, đó chẳng phải là chiếc Bentley mà bố mẹ cô đã nhìn ăn nhìn mặc trong ba năm mới mua được hay sao.

Cửa sổ xe quay xuống, gương mặt đỏ hồng tròn trịa như quả trứng toe toét của em trai Vụ Mang Mang lộ ra, “Chị ơi chị, hôm nay bố mẹ dẫn em đi Disneyland chơi đó.”

Vụ Mang Mang bĩu môi, Disneyland có gì vui đâu, mình cô đã đến đó một lần, ấn tượng chỉ có một, đó là người xếp hàng dài dằng dặc như tàu hỏa vậy.

Vụ Mang Mang nói với Đản Đản: “Disneyland có gì vui đâu, em nên đi công viên kỷ Jurassic.” Bị khủng long ăn thịt là tốt nhất.

“Đừng nói linh tinh với em trai chứ.” Liễu Nhạc Duy quở trách, “Con ăn mặc kiểu gì thế này?” Gương mặt của bà Liễu Nhạc Duy cũng lộ ra, nhìn Vụ Mang Mang ăn vận chỉnh tề, trông có thể đi leo Everest ngay được.

“Đang mùa hè nóng bức, con không thấy nóng à?” Liễu Nhạc Duy lại hỏi.

“Thì con phải leo lên biệt thự lưng chừng núi cao hơn mực nước biển hai trăm năm mươi mét của nhà chúng ta mà?” Vụ Mang Mang đáp trả.

Liễu Nhạc Duy thực sự chẳng buồn đếm xỉa đến Vụ Mang Mang đang trở chứng, “Nếu thích leo núi đến thế thì con cứ tiếp tục đi.”

Nói xong dặn tài xế lái xe đi ngay.

Vụ Mang Mang mắt mở trừng trừng nhìn đuôi xe đen Bentley khuất dạng trong tầm mắt.

Tuy biệt thự nhà cô chỉ cần rẽ một đoạn là tới, nhưng bà Liễu lại bỏ cả việc lịch sự mời cô đang mệt như cún lên xe về, quả nhiên là mẹ ruột, không khách sáo gì cả.

Vụ Mang Mang đờ đẫn nhìn chùm bóng bay hoạt hình nổi với sợi dây nằm trong tay cậu em trai đang bay bay ngoài cửa sổ, không hề muốn thừa nhận sự chua chát trong lòng.

Cô chưa từng đi cùng bố mẹ đến bất cứ công viên giải trí nào.

* * *

Vụ Mang Mang nhảy lên hai cái tại chỗ, ba lô leo núi trên lưng cũng nảy lên, thầm nghĩ biết thế đã không mua bộ lego cho Đản Đản rồi, nó đi Disneyland, thật mất công cô đi mua rồi xa.

Tuy không nặng, nhưng bộ lego rất to đấy!

Vụ Mang Mang cúi đầu, đá một hòn đá cạnh chân đi rất xa, cô đá liên mấy viên mà không ngược đầu lên, sau đó lại thấy một chiếc Lamborghini màu vàng đang đi đến cạnh cô với tốc độ rùa bò.

Vụ Mang Mang quay sang, cửa sổ xe đó bỗng hạ xuống, người ngồi ở ghế lái thò đầu ra, “Mang Mang, cô tên Mang Mang phải không?”

Vụ Mang Mang nhìn vào trong xe, há miệng ra mà mãi không gọi được tên người đó.

Người thì cô nhận ra, nhưng quả thực không biết người đó họ gì.

Ninh Tranh dừng xe, đi vòng đến trước mặt Vụ Mang Mang, “Ninh Tranh.”

“Ninh tiên sinh, trùng hợp quá.” Vụ Mang Mang cười nói, “Anh cũng ở đây ạ?”

Ninh Tranh “ừ” một tiếng, “Cô cũng ở trên núi hả? Sao trước kia tôi chưa từng thấy cô?”

Vì trước kia tôi về nhà đều lái xe mà, đương nhiên anh không thấy được rồi, Vụ Mang Mang nhủ thầm.

Nghĩ thế nhưng Vụ Mang Mang lại nói: “Chắc đây là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng chăng.”

“Ồ”, Ninh Tranh nhướn mày, cười với Vụ Mang Mang, “Nói thế thì duyên phận chúng ta đến rồi.”

Thời đại nam nữ thức ăn nhanh như hiện nay, nghe tiếng là biết ý.

Vụ Mang Mang không đáp lời Ninh Tranh, chỉ cười nhẹ.

Ninh Tranh cũng biết con gái lúc nào cũng có sự e thẹn, nếu không không đáng giá tí nào, đàn ông lại thích bộ dạng đó của họ, đó cũng xem như là

một người chịu đánh một người chịu đòn vậy.

Nên Ninh Tranh nhanh chóng đổi đề tài, xóa tan sự mờ ám.

“Cô mới vừa leo núi về à?” Ninh Tranh rõ ràng sửng sốt vì bộ dạng chuyên nghiệp của Vụ Mang Mang.

“Không phải ạ”, Vụ Mang Mang hơi đỏ mặt, xấu hổ không dám nói vì mình thích diễn nên mới mặc thế.

Ninh Tranh tuy cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng không truy hỏi, vì sự chú ý của anh ta nhanh chóng bị chính Vụ Mang Mang thu hút.

Đó cũng là bản năng khác phái thu hút nhau.

Còn về người phụ nữ này nói chuyện có dễ thương không, có hợp nhau không, thì đó là việc sau này khi bàn đến chuyện hôn nhân mới tính.

Vụ Mang Mang trong mắt Ninh Tranh tuy lúc này hơi nhếch nhác, nhưng bộ trang phục leo núi trên người cô lại toát ra một vẻ đẹp cool lạ thường.

Mà Ninh Tranh cũng phải thừa nhận rằng, Vụ Mang Mang đỏ mặt rất đúng lúc đã làm rung động “lão nhị” của anh ta.

Nét thanh xuân và ngây thơ giữa phụ nữ và con gái giống như chai Coca đã được lắc mạnh, không ngừng trào bọt ra ngoài.

Khiến người ta cứ muốn nắm bắt lấy chút gì đó.

Ninh Tranh đưa tay ra vén lại tóc trên trán cô, “Hay là tôi đưa cô lên đó?”

Vụ Mang Mang lại bị động tác của Ninh Tranh làm cho giật bản mình, xem ra vị Ninh tiên sinh này là một tay tán gái lão luyện.

Nhưng chẳng sao, bạn trai số 5, số 9, số 12 và cả số 14 của Vụ Mang Mang đều là tuyến thủ dạng này, cơ bản cô đã quen rồi.

“Đến nhà tôi rồi ạ.” Vụ Mang Mang chỉ một góc mái nhà lộ ra ở ngã rẽ.

Ngón tay trắng trẻo lay động trước mặt Ninh Tranh, khiến anh ta chỉ muốn ngậm nó vào miệng ngay tức khắc.

Đơn thuần là sự hấp dẫn giới tính.

Giây phút này còn có thể trông thấy một người đỏ mặt, một ngón tay đã có thể khơi gợi hứng thú của anh ta, Ninh Tranh đương nhiên rất hưng phấn.

Vụ Mang Mang đưa mắt nhìn theo chiếc xe vàng kia rời đi, điện thoại di động bỗng vang lên tín hiệu tin nhắn.

Nhanh quá nhỉ!

Vụ Mang Mang mím môi cười, tuy ban nãy Ninh Tranh không thẳng thắn hỏi số điện thoại của cô, nhưng có Lộ Thanh Thanh thì anh ta rất dễ dàng có được số của cô.

Thẳng thừng hỏi con gái số điện thoại sẽ tỏ ra bản thân thấp kém, Vụ Mang Mang tỏ ra thấu hiểu.

Kết quả là khi mở điện thoại ra xem lại thấy tin nhắn mời thêm bạn trong Wechat^[1] của bà Liễu.

[1] Wechat là phần mềm Chat của Trung Quốc. (ND)

Vụ Mang Mang thở dài, bà già nhà cô đúng là càng lúc càng thời thượng rồi.

Chấp nhận thì chấp nhận, nhưng cô quả quyết không cho bà xem bạn bè của mình.

“Con đang lên kế hoạch gì đó? Tưởng mình leo Everest thật à? Cả nhà đang đợi con để ăn cơm đây.” Tiếng bà Liễu qua tin nhắn thoại vang lên thúc giục.

Vụ Mang Mang cau mày, thở một hơi, chạy về hướng nhà cô.

Lúc ăn cơm, Vụ Đản Đản bô lô ba la nói mãi không dứt, đòi cuối tuần đi Disneyland Thượng Hải chơi, xem xem có gì khác.

Đúng là đòi hỏi vô lý.

Nhưng bà Liễu lại nhận lời ngay, vừa dỗ Vụ Đản Đản ăn vừa hứa hẹn lát nữa sẽ đi đặt vé máy bay.

Vụ Mang Mang xem tình mẫu tử của hai mẹ con kia là thức ăn, nên ngay cả thức ăn cô cũng chẳng thèm gắp mà vùi đầu vào ăn cơm trắng.

“Sao con không ăn thức ăn đi, gầy như khi ốm đói mà còn không ăn uống cho tử tế hả?”

Bà Liễu lần này “gió xuân hóa bão”, tốc độ trở mặt nhanh hơn sương biển thành tuyết, khiến Vụ Mang Mang cảm thấy bệnh thích biểu diễn của cô có lẽ là do di truyền.

“Mẹ, tuần sau con muốn đi Mỹ xem liveshow của Taylor Swift.”

Bây giờ thế giới kết nối, có lúc vé giá rẻ bay đi Mỹ cũng chẳng cách biệt là bao với bay đi Thượng Hải.

“Con có tiền thì tự đi đi.” Bà Liễu đáp trả Vụ Mang Mang một câu.

Con có tiền còn cần nói với mẹ hay sao?

Vụ Mang Mang bĩu môi, tiếp tục cúi xuống ăn cơm.

Bên kia, sếp Vụ đang khó xử khi Vụ Đản Đản nặng nặc đòi ông phải đi xem Đông Phương Minh Châu với nó.

Bà Liễu bảo còn có thể ngồi tàu du lịch ban đêm trên sông Hoàng Phố.

Vụ Mang Mang lặng lẽ diễn vai bác sĩ Ngô trong lòng.

Thiên hạ có cha mẹ nào không yêu con cái.

Bây giờ là do cô đã trưởng thành rồi, bố mẹ cô muốn bù đắp tình phụ tử, mẫu tử cũng khó khăn vô cùng.

Nên bây giờ sở dĩ sếp Vụ và bà Liễu vô cùng chiều chuộng thương yêu Vụ Đản Đản, thực ra cũng là một dạng bù đắp tâm lý.

Nói trắng ra, là vì hổ thẹn với thời ấu thơ của cô nên mới bù đắp vào Vụ Đản Đản.

Ai bảo cô là tấm gương phản chiếu mặt tồi của cha mẹ làm gì.

Nhìn thấy cô là họ hận vì không thể sinh thêm một đứa con nữa.

Sau khi Vụ Mang Mang làm tốt công tác tâm lý cho bản thân thì nhìn Vụ Đản Đản cũng không thấy bức bối nữa.

Tưởng bố mẹ yêu em thật à, đó chẳng qua là bù đắp sự hổ thẹn với chị đây vào em thôi, Vụ Mang Mang chua chát nghĩ.

* * *

Ăn cơm xong, Vụ Mang Mang học theo bộ dạng Vụ Đản Đản, lẻo đẻo đi theo sau sếp Vụ.

“Cha ơi”, Vụ Mang Mang yếu ớt gọi một tiếng.

“Có chuyện gì?” sếp Vụ quay lại, hỏi.

“Không có gì ạ”, Vụ Mang Mang lắc đầu, lại tiếp tục lẳng nhặng đi theo sếp Vụ đến trước tivi, “Cha ơi.”

Gọi “cha ơi” liên tục như thế, Vụ Mang Mang theo bố cô lên tận trên lầu.

“Bố sắp tắm rửa đi ngủ rồi. Rốt cuộc con muốn gì?”, sếp Vụ bị Vụ Mang Mang gọi đến phát phiền.

Vụ Mang Mang như bong bóng xì hơi: “Cha, cha biết con muốn nói gì mà, đừng giả vờ nữa.”

Chẳng phải là đòi tiền à!

Sếp Vụ thực ra cũng hơi mềm lòng, hưởng hồ tiền hàng về, tâm trạng ông đang vui vẻ, từ nhỏ Vụ Mang Mang không túng thiếu tiền bạc bao giờ, mấy hôm nay chắc là đói đến ốm o rồi.

Vụ Mang Mang biết ngay bố cô chắc chắn sẽ mềm lòng mà.

Bố lúc nào cũng đặc biệt mềm lòng với con gái, mẹ thì khác, nên Vụ Mang Mang sẽ không đi van xin quản lý tài chính nhà họ là bà Liễu làm gì.

Sếp Vụ vừa rút ví tiền ra định lấy thẻ cho Vụ Mang Mang, thì lại nghe thấy điện thoại di động của cô reo vang.

“Hây hây... tôi là ATM, tôi là Chi Phó Bảo, tôi là Tài Phó Thông, tôi là Doraemon...” Đây là bài rap mà Vụ Mang Mang đã đọc.

Tiếng chuông vừa cất lên, sếp Vụ và Vụ Mang Mang cùng lúc quay sang nhìn Vụ Đản Đản đang nghịch điện thoại của ông chủ Vụ.

“Gọi điện cho chị nè”, Vụ Đản Đản giơ điện thoại lên.

Sếp Vụ trừng mắt nhìn Vụ Mang Mang, quả quyết cất ví vào, “Ồ, bố đang thắc mắc sao tuần này lại chịu về nhà, hóa ra là nhớ nhung máy rút tiền.”

Vụ Mang Mang lúc đó chỉ muốn kéo tên Vụ Đản Đản phá hoại ra đánh cho một trận.

Chương 8

Muốn đánh Vụ Đản Đản đương nhiên là không thể, tức hơn nữa là sau khi nhạc chuông riêng cho sếp Vụ bị bại lộ, bà Liễu cảm thấy sự việc không ổn nên đã cưỡng ép tịch thu điện thoại của cô.

Đương nhiên nhạc chuông riêng cho bà Liễu cũng bị lộ, bà tức đến ngứa răng, liền kéo dài thời hạn cấm vận kinh tế của Vụ Mang Mang đến vô cực.

Bà Liễu sau khi sinh Đản Đản thì mùa xuân thứ hai bộc phát mạnh mẽ, đòi phải làm một mỹ nữ thời trang sang chảnh nhất, chuyện làm bà mai thực sự quá mất giá nên tuy tuần nào bà cũng làm nhưng kiên quyết không cho Vụ Mang Mang nói ra.

Huống hồ gì bà Liễu còn có một nỗi tiếc nuối chí mạng, không biết tốn bao nhiêu là thuốc, từ dầu gội đầu tuyệt nhất năm xưa đến mọi loại thuốc kích thích mọc tóc hiện nay, cái nào cũng sử dụng, nhưng tóc bà Liễu vẫn không dày chút nào, thậm chí còn có nguy cơ bị rụng tóc, hói đầu.

Thế nên thần tượng của bà Liễu chính là Đường Yên, ngôi sao nữ này có điểm sáng lớn nhất là vàng trán mịn màng nổi tiếng, nghe nói vàng trán như thế tượng trưng cho sự khoan dung, độ lượng.

Mà nhạc chuông của Vụ Mang Mang lại đập trúng chỗ đau của bà Liễu nằm ở mấy chữ “Không thành thực xin đừng vo ve^[1]” một show truyền hình ăn khách do một MC nổi tiếng dẫn dắt, mà vị MC ấy nổi tiếng vì điều gì? Đương nhiên là quả đầu bóng lưỡng có thể soi gương được.

[1] Nguyên văn “Phi Thành Vật Nhiều” là một chương trình hẹn hò kết hôn quy mô lớn phù hợp với nhịp điệu cuộc sống hiện đại của đài Giang Tô Vệ Thị, là sân khấu cho thanh niên nam nữ độc thân hẹn hò kết bạn tiến tới hôn nhân. (ND)

Bà Liễu kiên quyết cho rằng Vụ Mang Mang đang cười nhạo cái đầu ít tóc của bà.

Người ta nói tóc dài thì trí ngắn, bà Liễu tóc ít có nghĩa là học rộng hiểu nhiều mà?

Nhưng dù Vụ Mang Mang biện bạch thế nào thì tiền tiêu vặt vẫn đừng hòng lấy được.

Vụ Đản Đản đứng bên cạnh nhìn bà Liễu la mắng Vụ Mang Mang mà cười khanh khách lẫn lộn.

Con gái là người tình kiếp trước của bố thế thì anh em chị em chắc chắn là tình địch kiếp trước. Vụ Mang Mang cảm thấy Vụ Đản Đản chính là tình địch tương ái tương sát của mình.

Tóm lại cảm xúc của cả nhà đều trút vào người Vụ Mang Mang, chính cô lại không biết tâm sự với ai, buổi tối không ngủ được đành lấy bộ lego ra tạo thành một hình Trư Bát Giới to đùng.

* * *

Trước khi bữa sáng dọn lên bàn, Vụ Mang Mang rất bá đạo đặt “Trư Bát Giới phiên bản kéo dài” lên trên bàn, “Này, Đản Đản, cho em đây.”

Lần này đừng nói là bà Liễu, ngay cả sếp Vụ cũng nổi giận, “Vụ Mang Mang, con đang làm gì thế hả?”

Vụ Mang Mang cười hì hì, chỉ vào phần kéo dài thêm của Trư Bát Giới: “Cha mẹ chẳng phải là thích nó có thêm một thứ đó sao? Con làm dài một tí mới nổi bật chứ.”

“Con...” Bà Liễu giơ con dao trên bàn ăn lên, cảm thấy không ổn liền đặt xuống ngay, rồi cầm cái thìa để chém Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang lúc này đã chạy đến cửa, cô đã chuẩn bị sẵn, quay lại không quên nói với bà Liễu: “Việc giáo dục giới tính cho Đản Đản phải tiến hành nhanh chóng, bắt đầu từ lúc nhỏ, nhớ dẫn nó đến bệnh viện cắt bao quy đầu nhé, lúc nhỏ mà cắt thì ít đau hơn, dù sao sớm muộn gì cũng phải cắt mà.”

“Đúng là phản rồi!”, sếp Vụ ném bát xuống đất vỡ tan.

Vụ Mang Mang vèo một cái chui ra khỏi cửa như một con thỏ.

Bà mẹ ác độc đang đuổi theo, Vụ Mang Mang hoảng hồn không nhìn đường, lao nhanh ra khỏi cánh cửa sắt chạm trổ.

Chỉ nghe “kétttttt” một tiếng thảng xe chói tai vang lên, nếu không do tính năng của chiếc xe Lamborghini quá tốt thì hẳn hôm nay Vụ Mang Mang đã toi đời tại đây rồi.

Chính Vụ Mang Mang cũng sợ đến mặt cắt không còn hột máu.

Ninh Tranh còn chưa kịp nổi giận thì nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, đầu Vụ Mang Mang xuất hiện ngay ngoài cửa sổ.

Anh vừa bấm nút mở cửa Vụ Mang Mang đã chui vào, “Lái xe đi.”

Bà Liễu sắc mặt trắng bệch đi vào nhà ngồi phịch xuống sofa, sếp Vụ thấy thế vội an ủi: “Không đuổi kịp thì thôi, Mang Mang chỉ có tính trẻ con chứ không ác ý gì, em đừng tính toán với nó.”

Bà Liễu chưa hết hoàn hồn, cảnh ban nãy quá nguy hiểm, bây giờ bà nhớ lại còn thấy sợ.

Nếu Mang Mang có mệnh hệ gì...

Bà Liễu vội lắc lắc đầu, “Em không chấp nhận gì với nó hết. Con bé chết tiệt, chẳng làm người khác yên lòng tí nào.”

Nghĩ ngợi mãi mà bà Liễu vẫn chưa trấn tĩnh được, cuối cùng lấy điện thoại ra, dùng phần mềm chuyển tiền chuyển cho Vụ Mang Mang năm ngàn tệ, lúc đó mới thấy đôi phần an ủi.

Còn Vụ Mang Mang khi thấy tín hiệu Wechat báo, mở ra xem, đúng năm ngàn tệ đủ cho cô trả nửa tháng phí điện nước, nhưng thế cũng đủ rồi.

Chỉ tiếc là phần chuyển khoản bị hạn chế nếu không thì với sự rộng rãi của bà Liễu thì làm sao chỉ chuyển năm ngàn tệ, đi làm tóc còn chẳng đủ.

“Ban này làm sao thế, xông ra liều mạng như vậy?” Ninh Tranh cầm vô lăng, không quay lại mà hỏi Vụ Mang Mang, “Người đuổi theo cô là mẹ kế à?”

“Mẹ ruột ạ!” Vụ Mang Mang đáp, “Có phải nhìn không giống nhau không? Tôi sinh ra lấy hết mọi ưu điểm trong gia đình mà!”

“Mẹ ruột mà cô sợ đến thế hả?” Ninh Tranh tò mò hỏi.

“Chỉ có mẹ ruột mới có gan dám gả tôi cho một ông lão ba, bốn mươi tuổi để giữ nhà thôi.” Vụ Mang Mang hậm hực nói.

“Thiếu tiền hả?” Đó là phản ứng đầu tiên của Ninh Tranh, con gái bây giờ đều tinh quái, thiếu tiền thì không chịu nói rõ, cứ bày ra bộ dạng bán mình để chôn cha vậy, vừa được tiền lại chiếm được lòng thương hại của người khác.

Vụ Mang Mang lập tức nhạy cảm nhận ra ác ý trong giọng nói của Ninh Tranh, mấy thiếu gia đa phần đều muốn bỏ tiền ra để lợi dụng, bắt đầu đơn giản, kết thúc phải sạch sẽ.

Ninh Tranh đợi câu trả lời của Vụ Mang Mang, quay sang lại nhìn thấy nụ cười nửa có nửa không của cô, thái độ đó rất đáng để băn khoăn, không chủ động mà cũng chẳng chối từ.

Ninh Tranh trầm nghĩ, mấy cô gái trẻ bây giờ thật đáng gờm, trẻ như thế mà đã biết kiềm chế.

Hai người không nói gì, đều có ý đợi đối phương chủ động.

Đến khi chiếc xe xuống núi rồi, Vụ Mang Mang mới nói: “Thả tôi ở đường Đông Sơn Trung là được.”

Đường Đông Sơn Trung là khu thương mại cao cấp nhất thành phố này, xung quanh là trung tâm tiền tệ, cao ốc mọc lên như nấm, kiến trúc mang tính tượng trưng nhất - chòm sao Song Tử - cũng ở khu này.

“Ừ”, Ninh Tranh gật gù.

Lúc xe đến đường Đông Sơn Trung, Ninh Tranh xuống xe mở cửa cho Vụ Mang Mang, anh ta đứng nghiêng người dựa vào cửa xe, hỏi: “Cô coi tôi là tài xế, lợi dụng sạch sẽ như thế là xong à?”

Vụ Mang Mang cười, hỏi: “Số điện thoại của anh là gì?”

Ninh Tranh nói một dãy số.

“Wechat cũng là số này ạ? Anh chấp nhận đi.” Vụ Mang Mang nói mà không khách sáo.

Nhanh chóng chấp nhận xong, sau đó là tín hiệu báo chuyển khoản.

“Bốn trăm mười bốn tệ?” Ninh Tranh nhú mày, “Tại sao cho tôi tiền?”

“Tài xế tiên sinh, tôi không có nhiều tiền mặt, anh lại không có máy quét thẻ, đành chuyển tiền Online vậy.” Vụ Mang Mang bước đi hai bước, tay cầm điện thoại giơ lên vẫy vẫy với Ninh Tranh, “Tài xế tiên sinh, lần sau lái xe chậm một chút, kỹ thuật của anh sắp hại anh mất bát cơm đó.”

Ninh Tranh lái xe rời đi, được năm phút mới nhận ra tại sao lại là bốn trăm mười bốn, chẳng phải là ‘thử xem’^[1] ư?

[1] Số 414 trong tiếng Hoa phát âm gần giống câu “thử xem”. (ND)

Mấy cô gái bây giờ đúng là đáng gờm quá.

Ninh Tranh quay đầu xe lại đuổi theo, đảo mấy vòng trên dưới khu trung tâm cũng không thấy bóng dáng cô đâu.

Lúc đó anh ta mới cười tự giễu rồi xuống lầu.

Cầm điện thoại nhắn tin cho Vụ Mang Mang: “Hôm nay đi tàu ra biển chơi, cô có đi không?”

Tin nhắn trả lời đến rất nhanh, bên trong là giọng nói rất ngọt ngào: “Không hẹn, chú à, chúng ta không hẹn nhau mà.”

Ninh Tranh ném điện thoại đi, đúng là một cô nàng biết xử người khác.

* * *

Còn về Vụ Mang Mang, đương nhiên là cô đã có hẹn từ lâu.

Bà Liễu làm sao bỏ qua cuối tuần tươi đẹp của cô mà không sắp xếp xem mắt chứ.

Quán trà hôm nay Vụ Mang Mang đến rất nổi tiếng trong thành phố về trà chiều, không đặt trước thì sẽ không có chỗ.

Nhưng buổi sáng thì không có nhiều người cho lắm.

Quán trà nằm trên ban công ngoài trời của tầng hai mươi tư trong tòa nhà, nấp trong những chùm cây nhân tạo rậm rạp.

Hôm nay Vụ Mang Mang đến quá sớm, chủ yếu là vẫn chưa ăn uống gì đã bị bà Liễu đuổi đi rồi.

Thời gian chờ đợi quá nhàm chán, cô chụp hình tự sướng với lùm cây một loạt rồi đăng lên Weibo của mình.

Gần đây chẳng có túi xách nào mới mua, cũng chẳng có quần áo mùa hè nào mới ra để mặc, ngay cả lượng fan cũng tăng lên rất chậm, còn mấy vạn người nữa mới đủ số một triệu.

Vụ Mang Mang thờ dài, xem xong những lời bình luận kiểu “nữ thần đẹp ngây người” rồi cất điện thoại đi, quay sang thì thấy người cô đang đợi đã đứng bên cạnh.

Vụ Mang Mang đứng lên, có vẻ kinh ngạc.

Người này cô quen, là người chơi bài hôm cô bốc trúng “cửu vạn”.

“Thẩm tiên sinh?”, Vụ Mang Mang hỏi vẻ dò đoán.

“Vụ tiểu thư.” Thẩm Đình hơi gật đầu, trên gương mặt anh tuấn vẫn không có bất kỳ biểu cảm nào.

“Mời ngồi, mời ngồi”, Vụ Mang Mang vội nói.

Hóa ra ông chú ba mươi tư tuổi mà bà Liễu nhắm trúng, trẻ trung tài năng, gia thế hiển hách, tướng mạo anh tuấn, có thể làm ngôi sao điện ảnh, lại là Thẩm Đình.

Vụ Mang Mang thật chỉ muốn diễn một câu, “Thất kính, thất kính.”

Mà cô quả thực cũng không kiềm chế nổi mà buột miệng nói ra câu đó.

Thẩm Đình cũng rất lịch sự đáp lại, “Nghe danh đã lâu.”

Thẩm Đình rất kiệm lời.

Không thể biết được kinh nghiệm xem mắt có nhiều hay không.

Còn về Vụ Mang Mang, do gần đây tâm trạng của cô không tốt nên cũng không chủ động trò chuyện.

Hơn nữa, tối qua bà Liễu đã ra lệnh, ép Vụ Mang Mang thề độc hôm nay không được vắng mặt, nên cô biết là chẳng có chuyện gì tốt đẹp rồi.

Tuy Vụ Mang Mang không rõ Thần Tài là nhân vật gì, nhưng nhìn thái độ chỉ muốn quỳ xuống hô “vạn tuế” của Lộ Thanh Thanh, là cô biết những nhân vật đó tốt nhất là cô không nên chọc vào.

Đặc biệt là kiểu đàn ông mới trông đã biết nghiêm túc, không biết đùa là gì như Thẩm Đình này.

Còn về Ninh Tranh, dạng công tử ham chơi như thế có thể bỏ qua, bạn không chọc anh ta thì anh ta cũng đến chọc bạn.

Bà Liễu không rõ tình hình, hoang tưởng muốn gả Vụ Mang Mang vào nhà giàu, Vụ Mang Mang cảm thấy chi bằng cô sinh một cặp song sinh cho người đó, người đó cho cô một căn nhà bạc tỷ để cô đi, như thế mới thực tế hơn.

Vụ Mang Mang không nói gì, nhưng cũng không ngồi nổi, cũng may lúc đó điện thoại của Thẩm Đình đổ chuông, anh ta đứng lên đi sang một bên nghe máy, Vụ Mang Mang vội vàng móc điện thoại ra lên Weibo.

Hôm nay Thẩm Đình mặc một bộ trang phục thoải mái, bóng lưng trông rất ung dung, tao nhã, tư thế nghe điện thoại vô cùng thanh lịch.

Vụ Mang Mang không tìm được chụp hình bóng lưng Thẩm Đình, đăng lên trong nhóm bạn.

“Đối tượng xem mắt hôm nay, đẹp trai không?”

Long Tú Quyên là người phụ nữ đầu tiên nói ra lai lịch toàn bộ trang phục của Thẩm Đình, cô nàng này suốt ngày nghiên cứu hàng hiệu trên người khác.

Còn Lộ Thanh Thanh nói rằng vai rộng eo thon, rất đáng để thử, chỉ là không rõ “ngón giữa” có dài hay không.

Cứ thế, đề tài đã mở rộng ra mãi, mới sáng sớm đã nói chuyện nhạy cảm khiến Vụ Mang Mang đỏ cả mặt.

Nhưng cô kiên quyết không thừa nhận mình là người háo sắc, nên đã tham gia thảo luận rằng: Thực ra dài hay không cũng chẳng sao, quan trọng là có lâu hay không.

Trong tiết mục hỏi đáp “có hẹn với bệnh viện chuyên khoa nam giới”, bác sĩ đã nói rằng, những người ngắn hơn ba mươi phút đều bất bình thường.

Nhưng một tạp chí dành cho đàn ông lại nói rằng, cho dù là quốc gia có bình quân lâu nhất thì hình như cũng chẳng quá mười mấy phút.

Đám bạn thân lập tức bùng nổ, lần lượt lấy kinh nghiệm bản thân ra để thảo luận.

Vụ Mang Mang là người có số bạn trai nhiều nhất nên bị ép buộc đến mức bất đắc dĩ phải kết luận theo khoa học, rằng vẫn là đàn ông khoảng trên dưới hai mươi tuổi lâu nhất.

Thế nên, tình chị em mới là tuyệt nhất.

Đề tài đang nóng bỏng như thế, đến nỗi Thẩm Đình nghe xong điện thoại quay về mà Vụ Mang Mang vẫn vùi đầu vào điện thoại.

Đây có lẽ là lần xem mắt đối thoại ít nhất trong lịch sử xem mắt của cả hai.

Đến mười hai giờ, đám bạn cô đi ăn trưa hết, Vụ Mang Mang mới ngược lên nhìn Thẩm Đình.

Anh ta hình như không ngừng nghe điện thoại, có vẻ là điện thoại công việc.

Một tên cuồng công việc hàng thật giá thật.

Hai người mà ngay cả đề tài chung còn không có, đương nhiên chỉ có thể bắt tay rồi chào từ biệt.

Nhưng vượt ngoài sự tưởng tượng của Vụ Mang Mang, Thẩm Đình lại đề nghị mời cô đi biển chơi.

“Thẩm tiên sinh, tôi tưởng...” Vụ Mang Mang không nói hết câu.

Thẩm Đình nói: “Cô rất ít nói, tôi nghĩ chúng ta có thể thử xem.”

Chương 9

Vụ Mang Mang sửng sốt đến độ không thể sửng sốt hơn.

Mà vẻ mặt đờ đẫn do bất ngờ, đôi môi hồng hơi hé mở, đôi mắt mở to còn hơn chuông đồng của cô, trong mắt Thẩm Đình cũng có một chút đáng yêu.

Mà phụ nữ bây giờ có thể khiến anh ta thấy đáng yêu thì đã được tám mươi điểm rồi.

Còn Vụ Mang Mang lúc này cảm thấy như thể bản thân cô diễn hí kịch mà được tặng danh hiệu nữ diễn viên chính xuất sắc nhất giải Kim Tượng vậy.

Thế nên Vụ Mang Mang đã cầm chiếc thìa đặt trong đĩa đựng café trước mặt lên trước miệng giả làm micro: “Cảm ơn bà Liễu đã cho con có cơ hội xem mắt, cảm ơn Thẩm tiên sinh đã cho tôi một cây cầu bay đến tương lai, cảm ơn...”

Nhất thời không nói tiếp được, Vụ Mang Mang đành chuyển đề tài: “Tại đây, tôi muốn lần nữa chân thành hỏi Thẩm tiên sinh một câu, thực ra tôi rất lảm lòi, chỉ là ban nãy anh luôn nói chuyện điện thoại nên anh có chắc muốn thử với tôi không? Cho dù tôi sinh lão bệnh tử...”

Vụ Mang Mang còn đang bla bla thì Thẩm Đình đã giơ tay lên, ra hiệu nhân viên phục vụ thanh toán tiền.

Trong bãi đậu xe, xe của Thẩm Đình cũng nghiêm túc y hệt anh ta vậy, Vụ Mang Mang đã nói đến khô cả nước bọt, lúc này đành tắt máy, mà Thẩm Đình vốn kiệm lời lại có thể mời cô đi ăn trưa mà mặt không chút biến sắc, Vụ Mang Mang cũng phải khâm phục.

Bữa trưa vô cùng gọn nhẹ nhanh chóng, lúc xe chạy ra biển, Vụ Mang Mang thấy thấp thỏm, liền hỏi: “Chúng ta đang đi đâu thế?”

“Lái tàu ra biển.” Thẩm Đình đáp.

Vụ Mang Mang bất giác nhớ lại tin nhắn ban sáng với Ninh Tranh, cũng may chỉ là mời vu vơ và cô cũng chưa nhận lời.

Du thuyền cá nhân được sắp xếp ở cảng, Thẩm Đình rất ân cần đưa Vụ Mang Mang đến cửa hàng bán bikini.

Nhưng hẳn nhiên anh ta không có ý vào tham quan bikini của phụ nữ.

Vật giá ở đây đắt hơn bên ngoài những 300%, nhưng nhãn hiệu và kiểu dáng thì không chê vào đâu được, Vụ Mang Mang vừa lấy thẻ tín dụng mới làm xong, vừa thầm nhủ, xem ra ngày mai phải bắt đầu kiếm việc làm thêm rồi, nếu không tiền nợ thẻ tháng sau sẽ vượt mức.

Nhân viên thu ngân nhìn Vụ Mang Mang một lúc, thẻ tín dụng sử dụng ở đây cái nào cũng là thẻ đen, hiếm khi thấy một khách hàng cầm thẻ bình thường như vậy.

Đến khi Vụ Mang Mang bước lên trước mặt Thẩm Đình thì cô đã mặc một bộ bikini đỏ, bên ngoài khoác áo ren đan tay màu trắng và một đôi dép màu đỏ tươi.

Cặp kính mát mẫu mới hè năm nay nằm trên sống mũi cô, che khuất nửa gương mặt.

Thẩm Đình có một tích tắc chưa định thần lại.

Vụ Mang Mang huơ tay “hi” một tiếng với anh, nhảy đến trước mặt anh, gỡ kính xuống rồi cười hỏi: “Sao, không nhận ra à?”

Thẩm Đình thực sự lóa mắt vì làn da trắng sứ của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang cũng được xem như nổi tiếng như lời đồn rôi.

Trắng nõn nà.

Làn da trắng của người phương Tây và phương Đông khác nhau, trắng của người phương Tây là hể phơi nắng sẽ đỏ lựng lên, hơn nữa lỗ chân lông to, nhìn xa giống tuyết trắng, nhìn gần hóa tổ ong.

Nhưng làn da trắng của Vụ Mang Mang chính là trắng như trứng luộc lòng đào trong veo, trắng đến mức vừa dễ thương vừa đàn hồi, cô đúng là có vốn đáng để kiêu ngạo.

Nên khi Vụ Mang Mang chạy đến chỗ anh, Thẩm Đình cảm thấy mắt anh cũng đàn hồi theo.

Mà ngoài dáng vẻ xinh đẹp bẩm sinh ra, Vụ Mang Mang gần đây giữ da như thế cũng là có lý do: Trong thời gian làm việc thì không cần phơi nắng.

Mỗi ngày cô chen chúc trong tàu điện ngầm, để phòng tránh bọn háo sắc, mùa hè cô thường mặc áo pull tay dài và quần jeans, giày vải bố không để lộ chút da thịt nào.

Thế nên làn da đúng là trắng nõn nà, mịn màng.

Có một tích tặc, Thẩm Đình không muốn đưa Vụ Mang Mang ra biển nữa, nhưng ngay lập tức lại cười nhạo bản thân cổ hủ, cứng nhắc. Đừng xem thường cô nàng này vì còn trẻ, chỉ e kinh nghiệm còn nhiều hơn cả anh nữa.

Người ta thích khoe, thì anh ta cũng không cần ngăn cấm.

Đúng lúc Vụ Mang Mang quay đi lấy mũ rộng vành ban nãy cô bỏ quên, thì Thẩm Đình lại bị điện thoại độc chiếm mất.

Đến khi anh bịt loa điện thoại, quay lại về hồi lỗi nhìn Vụ Mang Mang thì cô đã bận rộn chụp tự sướng, vui quên đường về.

Lúc này cô đang nằm trên cốp xe anh ta, lấy tay chống lên má nhờ sales trong tiệm chụp hình giúp cô.

Nghiêm nhiên là kiểu chụp hình như siêu mẫu.

Đến khi Thẩm Đình quay đi tiếp tục nghe điện thoại, Vụ Mang Mang “á” một tiếng nhảy xuống, kêu la “nóng, nóng quá”, nhưng tay vẫn không quên chìa ra để lấy lại điện thoại trong tay sales, cầm lấy xem, đẹp đến chóng mặt, không uống công cô nằm trên cốp xe suýt thành trứng gà rán.

Lần này Thẩm Đình bàn chuyện công việc đến hơn nửa tiếng, anh quay lại nhìn khắp xung quanh không thấy Vụ Mang Mang đâu, đến gần cửa sổ xe nhìn vào thì thấy cô đang lấy kem chống nắng ra bôi gót chân.

“Xin lỗi, bắt cô chờ lâu quá.” Thẩm Đình ngồi vào xe.

Tuy rằng là xin lỗi nhưng giọng điệu không mấy chân thành, hẳn nhiên là đã quen bắt phụ nữ phải chờ điện thoại công việc của anh ta rồi.

Nhưng do bản lĩnh tự tìm niềm vui của Vụ tiểu thư quá cao, căn bản không hề để ý xem Thẩm Đình rốt cuộc đã nói chuyện điện thoại bao lâu, nên cô lắc đầu vờ thờ ơ, “Cũng không đợi lâu lắm.” Sau đó cúi xuống tiếp tục thoa kem chống nắng lên chân.

Lúc Thẩm Đình quay sang nhìn Vụ Mang Mang, ánh mắt anh ta trượt qua bàn chân trắng nõn của cô, bất giác nuốt nước bọt.

Khi ánh mắt quét qua phần cổ trắng muốt vì cúi đầu mà trông vừa dài vừa thon của cô, ánh mắt anh ta lại không kiềm chế được lướt qua xương quai xanh do vóc dáng thon thả quá mà hẳn lên rất tinh tế.

Thẩm Đình quay đi nơi khác, nhìn thẳng phía trước, lại nuốt nước bọt.

Lúc này Thẩm Đình phải thừa nhận rằng một số câu của Ninh Tranh nói rất đúng.

Những cô gái như Vụ Mang Mang, tươi trẻ, xinh đẹp, biết chơi bời, lại phóng khoáng, lúc kết thúc cũng có thể nhanh gọn sạch sẽ, không cần tốn quá nhiều sức lực, tổn thất duy nhất chính là chút tiền trong hầu bao thôi.

Thế nhưng tiền bây giờ có thể xem là thứ rùng rinh nhất của những người đàn ông như Thẩm Đình.

Không hề quan tâm.

Giống như những cô gái như Vụ Mang Mang, thanh xuân và sắc đẹp là thứ họ có nhiều nhất, cũng không hề quan tâm đến.

Thôi thì đôi bên cùng lấy ra trao đổi, làm vui lòng nhau.

Bình thường Thẩm Đình rất không thích chơi với những “easy girl” mà Ninh Tranh hay nói, nhưng hôm nay lại thấy có hứng thú.

Thế nên dù thường ngày viện lý do nhiều đến mấy cũng vô dụng, khi nhìn thấy nhan sắc vừa ý đương nhiên sẽ có hứng thú.

Còn về dạng đàn ông như Thẩm Đình và Ninh Tranh, thực ra trong lòng Vụ Mang Mang cũng có một danh từ riêng dành cho họ, “viên đạn bọc đường”.

Mà tiền chính là lớp vỏ bọc đường của bọn họ.

Họ thích bạn quý xuống liếm vỏ bọc đường của họ - tiền, còn những gì họ bỏ ra cho bạn cũng chỉ giới hạn ở tiền bạc, nên tài chính là viên đạn chí mạng.

Trừ phi da dày của bạn quá trống rỗng, nếu không thì đừng dễ dàng thử nuốt nó.

Còn về Vụ Mang Mang ư, cô lại không vì tiền của bọn họ, cô chỉ thích dáng vẻ được tạo ra bởi mùi vị tiền bạc trên người họ thôi.

Mùi vị có chút giống với sếp Vụ trong nhà cô.

Mà Vụ Mang Mang vốn đã hạ quyết tâm rằng sẽ tránh xa những người như Thẩm Đình, lúc này sở dĩ cô ngồi trong xe của anh ta hoàn toàn là vì nếu ở nhà cuối tuần thì bệnh nhàm chán lại xuất hiện.

Giống như Thẩm Đình chính là cái bánh bao thịt mà cô không mua được, nhưng cô lại rất muốn thò móng vuốt ra để nhào nặn, in dấu tay lên nó, dùng những phiền toái sẽ xảy ra sau đó để giết thời gian.

Dù sao phiền toái này cũng là do bà Liễu mang tới cho cô, thế thì khi giải quyết phiền phức, bà cũng không nên than vãn.

Khi xe ngừng lại, Vụ Mang Mang theo Thẩm Đình tới chỗ neo du thuyền tư nhân.

Chiếc du thuyền trước mặt sang trọng, lộng lẫy bất ngờ.

Tuy Vụ Mang Mang đã có vô số những chiếc túi xách hàng hiệu đủ loại, thậm chí nữ trang đắt tiền cũng có nhiều, nhưng kiểu du thuyền bạc tỷ này thì vượt xa khả năng chi trả của cô, thế nên cô không hề hiểu biết gì về nó.

Chỉ biết là rất lớn.

Mở một buổi tiệc trên biển cũng đủ.

Nhìn chiếc du thuyền đó, phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang đương nhiên là lấy điện thoại ra chụp hình rồi.

Ba trăm sáu mươi độ không góc chết đều phải chụp, trong album hình trên Weibo đã lâu không có hàng mới, sức hấp dẫn fans tuột chóng mặt, mấy ngày gần đây chỉ tăng thêm mười mấy người theo dõi mà thôi.

Vụ Mang Mang mong mỗi chiếc du thuyền lộng lẫy này sẽ tăng thêm phần đặc sắc cho cuộc sống thần thoại “bạch phú mỹ” của mình, thu hút những

tiếng “wow wow” của người theo dõi.

Trong khi Vụ Mang Mang tìm niềm vui thì Thẩm Đình lại nghe điện thoại công việc mà không chịu chút áp lực nào, sau đó mới cúp máy. Dù sao sau khi ra biển thì chỉ có thể dựa vào điện thoại vệ tinh, không tiện cho lắm.

Khi cúp máy xong, điều anh ta không ngờ tới là Vụ Mang Mang lại nhờ anh ta chụp hình giúp cô.

Thẩm Đình im lặng, hy vọng Vụ Mang Mang tự ý thức được cử chỉ này của cô có phần quá đáng, chỉ khiến anh ta không vui.

Vụ Mang Mang dĩ nhiên là biết điều đó, nhưng lúc này nể chổi chang, xung quanh chẳng có một ai, đợi khi tàu đi rồi thì không thể chụp toàn cảnh được, thế là đành giả vờ ngây ngô, “Rất đơn giản mà, tôi đã chỉnh sẵn phần mềm rồi, anh bấm cái nút này là OK rồi. Cố gắng để khung dưới bức hình áp vào chân tôi, như thế mới thấy chân dài.”

Lúc này đối bạn gái khác đã quá muộn, Thẩm Đình cau mày rồi vẫn nhận lấy điện thoại.

“Phụ nữ các cô sao thích tự sướng đến thế?” Thẩm Đình nghi hoặc.

“Giống như đàn ông ‘tự xử’ vậy, vì không ai giúp anh mà.” Vụ Mang Mang nói xong cười ngặt nghẽo.

Nếu Thẩm Đình hỏi là, phụ nữ các cô sao lại thích chụp hình như thế, thì Vụ Mang Mang sẽ trả lời anh ta là, giống như đàn ông thích khoe giàu vậy thôi.

* * *

Khi lên tàu rồi, nghe có người nói: “Thẩm thiếu à, cuối cùng cậu cũng tới, đợi cậu chịu đi biển thật không dễ dàng gì, mặt trời sắp xuống núi rồi kìa.”

Ninh Tranh vừa dứt lời thì nhìn thấy Vụ Mang Mang đứng cạnh Thẩm Đình.

Nhìn lần đầu chỉ cảm thấy sững sờ, vóc dáng bốc lửa đến mức muốn huyết sáo, thế nhưng khi ý thức được người này trông hơi quen thì mới nhận ra đó chẳng phải là Vụ Mang Mang buổi sáng còn khiêu khích anh ta “thử xem” hay sao?

Hai người anh em cùng chơi một người phụ nữ cũng từng có, nhưng trong tình huống chưa biết gì mà lại bị một người phụ nữ chơi cả hai anh em thì chẳng thấy dễ chịu chút nào.

Chương 10

Mà vẻ mặt lúc này của Vụ Mang Mang khiến Ninh Tranh vô cùng tức tối, thái độ hờ hững, dửng dưng kia của cô là gì?

Kính râm cũng không thềm tháo xuống, mấy cô gái bây giờ quả nhiên bất lịch sự quá.

Còn đối với Vụ Mang Mang, ánh nắng quá gay gắt, làn da cô đã có phần không chịu nổi, đương nhiên đeo kính râm được thì cứ đeo, dù sao cũng che bớt được nửa khuôn mặt.

Ánh mắt Ninh Tranh dừng lại trên gương mặt Vụ Mang Mang không dưới năm giây, toàn bộ chú ý từ soi mói ban đầu dần dần lướt xuống đôi môi cô.

Một màu đỏ tươi, căng mọng.

Vì kính râm che gần hết gương mặt, cho nên đôi môi đó đã trở thành điểm sáng lớn nhất toàn bộ khuôn mặt cô.

Đường nét đôi môi Vụ Mang Mang vô cùng xinh đẹp, không phải kiểu mỏng cong cốn, mà không dày không mỏng lại căng mọng, giống như lớp váng sữa tươi nhất, khiến người ta không tìm được phải liếm môi.

Ninh Tranh dần dần mất hồn, nhưng rất nhanh, anh định thần lại trong cơn giận dữ.

Đúng là đi đêm quen rồi, hôm nay bị con bé này chơi một vố.

“Mang Mang, sao em cũng tới đây? Sáng nay cho em xuống đường Đông Sơn Trung, tôi nhớ ra đã quên chút chuyện, quay lại tìm em mấy vòng cũng không thấy.” Ninh Tranh mỉm cười, nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang vốn cảm thấy có chút hối lỗi với Ninh Tranh, nhưng điều này không phải được thiết lập dựa trên thiện cảm của cô đối với anh ta, mà chỉ là cô đã không tôn trọng nguyên tắc hiệp ước của mình mà thôi, dù gì cô cũng là người đưa ra lời thách thức mà.

Nhưng nếu đối tượng là Ninh Tranh thì sự hối lỗi đó có thể giảm xuống một nửa, công tử đào hoa có bao giờ u sầu vì không có bạn gái đâu.

Lúc này Ninh Tranh nói như thế quả là rất mất phong độ.

Rõ ràng thực chất hai người chẳng có mối quan hệ nào, nhưng lại bị Ninh Tranh gây ngộ nhận như thế, như thế tối qua cô và anh ta ở bên nhau vậy.

Quả nhiên, ánh mắt sắc bén của Thẩm Đình “xoẹt” một cái bắn sang cô.

Thẩm Đình thực sự cũng không ngờ chính anh và Ninh Tranh lại thích cùng một cô gái. Mà cô gái đó có khả năng là bắt cá hai tay nữa.

“Không tìm thấy tôi hả? Chắc là không có duyên phận rồi.” Vụ Mang Mang lãnh đạm đáp lại, mọi người sao cứ phải đứng trên boong tàu hàn huyền vậy?

Rõ ràng chiếc tàu lộng lẫy đến mức có thể cho máy bay cất cánh này có đến mấy tầng mà.

Ninh Tranh cảm nhận được ác ý rõ ràng từ Vụ Mang Mang, cô nàng này tối qua mới nhắc đến hai chữ “duyên phận”, bây giờ lại phủ nhận sạch. Xem ra đã tìm được người chống lưng nên bây giờ tinh vi rồi.

“Sao mọi người đừng nói chuyện ở đây thế đợi mọi người lâu lắm rồi?” Một người phụ nữ mặc đầm dài in hoa màu xanh không tước cầm ly champagne đứng trên bậc cầu thang của tàu, nhìn xuống ba người bên dưới.

Người này Vụ Mang Mang nhận ra, nổi tiếng trong thành phố, tài mạo song toàn hiếm thấy, gia thế hiển hách, tốt nghiệp trường nổi tiếng, hiện nay làm

chủ biên tạp chí thời trang nổi tiếng.

Thẩm Viện Tử.

Nếu Vụ Mang Mang không nhớ nhầm.

Có điều Vụ Mang Mang tuy biết Thẩm Viện Tử nhưng Thẩm Viện Tử chắc chắn không quen biết Vụ Mang Mang. Hai người đến từ hai giới hoàn toàn khác biệt, cô ta thuộc giới nữ thần cao xa quý phái, Vụ Mang Mang có lẽ còn phải phấn đấu có một ông chồng đại gia thì mới có tư cách gia nhập vào giới của Thẩm Viện Tử.

Nhưng lúc này đây, Thẩm Viện Tử nhìn Thẩm Đình và Vụ Mang Mang đứng cạnh nhau, tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Anh cả, đây chính là cô bạn gái nhỏ hôm nay anh xem mắt đó hả?” Thẩm Viện Tử đã từng nhìn thấy bức hình Vụ Mang Mang từ mẹ cô.

Sự kinh ngạc bây giờ là vì cô chưa hề nghĩ Thẩm Đình sẽ xem mắt thành công.

Thế mà lúc này còn đưa Vụ Mang Mang tới đây.

Có thể thấy anh cả nghiêm túc.

Ninh Tranh nhướn mày, mới phát hiện ra bản thân đã hiểu lầm.

Chuyện Thẩm Đình đi xem mắt lúc này Ninh Tranh mới nhớ ra, nếu không buổi liên hoan hôm nay cũng không đặc biệt chờ đợi anh ta như vậy, dù sao đối với nhà họ Thẩm đang mong đợi được bế cháu nội mà nói, việc xem mắt của Thẩm Đình là chuyện đại sự hàng đầu.

Chỉ là Ninh Tranh không bao giờ ngờ rằng, đối tượng xem mắt của Thẩm Đình lại là Vụ Mang Mang.

Xem ra bác gái Thẩm đã bó tay chịu thua, nên đã mở rộng điều kiện tìm đối tượng cho Thẩm Đình.

Nhưng Thẩm Đình ra tay cũng quá nhanh, chuẩn, độc! Đến nỗi Ninh Tranh muốn vung đao cướp đoạt tình yêu cũng không kịp.

Không được đụng đến vợ bạn mà.

Ninh Tranh thu lại ánh mắt này giờ vẫn nhìn chăm chăm vào xương quai xanh xinh đẹp của Vụ Mang Mang.

Thẩm Viện Tử xuống lầu, gật đầu cười với Vụ Mang Mang, sau đó khoác tay Ninh Tranh, nói với Thẩm Đình: “Lên trên đi, chỉ đợi anh và Lộ Tuyền nữa thôi.”

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới.

Tiếng âm âm của trực thăng vang vọng, trong ánh mắt mọi người, chiếc trực thăng vững vàng hạ cánh xuống bãi đỗ trực thăng hình tròn trên chiếc tàu.

Vụ Mang Mang đã từng ngồi trực thăng.

Lúc đi du lịch nước ngoài đã ngồi trên đó tham quan kỳ quan thế giới bên dưới.

Tòa nhà LA ở thành phố này cũng có, hôm đó ở quảng trường LA tổ chức hoạt động mua sắm, chỉ cần tiêu đủ mười vạn tệ trong ngày là có thể tận hưởng cảm giác ngồi trên trực thăng bay một vòng quanh thành phố.

Thế nên cũng chẳng có gì là hiếm lạ cả. Vụ Mang Mang thực sự nóng đến phát điên, cô lùi xuống khoang dưới đợi bệ hạ giá đáo.

Khi Lộ Tuyền và đoàn người đi ngang Vụ Mang Mang, không biết vô tình hay cố ý, tóm lại là cô bị phốt lờ hoàn toàn.

Vụ Mang Mang đứng sau lưng Thẩm Đình, trừng mắt nhìn người đàn ông sắp là bạn trai của cô.

Ngay cả phong độ cơ bản còn không có, đang giận cô sao?

Vụ Mang Mang đứng đằng sau nhìn ba người đàn ông phía trước, hình như Lộ Tuyền cao hơn một chút, chẳng trách có thể làm lão đại.

Vụ Mang Mang theo họ bước lên lầu, vào khoang sảnh của tàu mới phát hiện ra lần này cô đúng là ‘lạc điệu’.

Trong sảnh áo váy xúng xính, tuy đàn ông đều mặc trang phục thoải mái, phụ nữ mặc váy gợi cảm, nhưng cũng có thể xem là quần áo chỉnh tề.

Chỉ có Vụ Mang Mang mặc bikini lạc điệu đứng giữa sảnh, cũng may là có áo khoác ren khoác bên ngoài.

Mọi người khi thấy cô bước vào đều ngạc nhiên, sửng sốt.

Vụ Mang Mang thính tai nghe thấy một người phụ nữ nào đó hỏi Ninh Tranh về khinh bỉ: “Anh có biết hôm nay là tiệc ly hôn của Lộ Lâm không? Anh đưa một cô gái quê vào đây làm gì?”

Vụ Mang Mang thầm chửi thề trong bụng, hậm hực nhìn Thẩm Đình đứng gần đó đang uống rượu, khóe môi người đó hình như còn thoáng nụ cười.

Cô không nhìn nhầm!

Vụ Mang Mang hít một hơi thật sâu, lắc eo đủng đỉnh bước đến khoác cánh tay Thẩm Đình, dịu dàng, làm nũng, rồi lại nhón chân, chu môi kéo dài giọng: “Cha nuôi...”

“Phụt” một tiếng, rượu trong miệng Thẩm Đình phun lên mặt Ninh Tranh đứng đối diện.

Con người nếu không tự thấy hèn hạ thì sẽ không hèn hạ.

Mọi người trong sảnh Vụ Mang Mang không thể đắc tội, cô muốn tát cô nàng dám gọi cô là gái quê, tiếc rằng đã bị Lộ Tỳ dọa cho vỡ gan từ trước rồi.

“Cha nuôi, người ta nói con gái nuôi của cha là gái quê kia, cha cũng không giải thích sao?” Vụ Mang Mang tủi thân, nhéo cánh tay Thẩm Đình.

“Đừng phá nữa”, Thẩm Đình kéo tay Vụ Mang Mang xuống, giới thiệu cô với người phụ nữ kia: “Chúc Hinh, đây là bạn tôi, Vụ Mang Mang.”

“Chào cô, Chúc tiểu thư.” Vụ Mang Mang cười mở chào hỏi Chúc Hinh.

Chúc Hinh hừ một tiếng, quay lưng bỏ đi.

Vụ Mang Mang buông cánh tay Thẩm Đình ra, cũng cảm thấy vô vị. Trước kia cô không thích giới của họ, cũng không có ý trèo cao, hôm nay ra biển chơi, vốn nghĩ chỉ là dạo chơi thông thường, cô có thể bơi lặn được, ai ngờ người tính không bằng trời tính.

Nhưng cũng chẳng thể trách Vụ Mang Mang được, những cuộc du ngoạn trên biển mà Vụ Mang Mang từng trải qua đa phần đều liên quan đến champagne, bikini và nằm trên boong tàu phơi nắng cho thành da nâu.

Đương nhiên, thực chất cô cũng chỉ ra biển một, hai lần.

Đôi bên đều không hợp nhau, vừa khiến Vụ Mang Mang cảm thấy tẻ nhạt, vừa khiến những người phụ nữ như Chúc Hinh cảm thấy đẳng cấp bị kéo tuột xuống.

Cả hai bên đều chán ghét nhau.

Tiếc rằng lúc này tàu đã xa bờ, thứ duy nhất có thể giải cứu Vụ Mang Mang chắc là trực thăng của chú Lộ thôi.

Nhưng so với việc đối mặt với chú Lộ, Vụ Mang Mang thà tiếp tục làm người vô hình bị mọi người phớt lờ còn hơn.

Thực ra Vụ Mang Mang cũng không thể tiếp cận được với chú nhỏ, đến một nơi giữa đại dương bao la thế này mà sau lưng anh vẫn có hai người vệ sĩ lạnh lùng mặc quần áo đen, đeo kính đen theo kè kè.

Cũng may là sự ngưỡng ngấp của Vụ Mang Mang nhanh chóng được Lộ Lâm giải thoát.

Lộ Lâm nghe nói là chị của Lộ Tuyền, nhà họ Lộ ba đời chỉ có một người con nối dõi, nên đến chú nhỏ của chúng ta thì tuyệt đối là dòng giống bảo bối.

Vụ Mang Mang cảm thấy mức độ được cưng chiều của Lộ Tuyền có lẽ cùng một cấp bậc với Vụ Đản Đản nhà cô.

Vụ Mang Mang sau khi xem nghi thức ly hôn nhàm chán nhưng cực kỳ trình trọng của Lộ Lâm nữ sĩ và Lâm Tấn Nam tiên sinh, đã gào thét trong nhóm bạn trên Weibo: Hôm nay tớ đã được xem trực tiếp lễ ly hôn ‘không thành thực xin đừng vo ve’ rồi đây!!!

Lộ Thanh Thanh là người đầu tiên phản ứng kịp, hỏi ngay: Sao cậu chen vào đó được?

Hẳn nhiên là Lộ Thanh Thanh đã được nghe nói đến, cũng biết việc Lộ Lâm và Lâm Tấn Nam ly hôn.

Nhà họ Lộ tuy thế lực lớn nhưng cũng không thể xem thường nhà họ Lâm. Có điều việc ly hôn của cặp vợ chồng này vô cùng hòa bình và mang lại niềm vui rất lớn.

Nghe nói sau khi kết hôn mười năm, Lộ Lâm bỗng nhận ra, hóa ra mình là một lesbian^[1], mà Lâm Tấn Nam cũng chợt nhận thấy bản thân anh ta thích đàn ông hơn.

[1] Lesbian: đồng tính nữ.

Thế nên đôi bên vui vẻ làm tiệc ly hôn, sau đó cả hai tuyên bố có bạn mới.

Thế cũng chẳng sao, dù gì cả hai đã sinh con, có người kế tục, nên người lớn trong gia đình cũng mặc kệ giới tính của họ.

Sau khi được giảng giải về câu chuyện của Lộ Lâm, Vụ Mang Mang bỗng nhận ra bệnh tình của mình thực sự cũng chẳng là gì cả.

Con người một khi có tiền rồi, những cái nên chơi đã chơi hết, thì sẽ muốn chơi những thứ không nên chơi, vậy nên sống nửa đời người bỗng thay đổi xu hướng tình dục cũng là điều rất dễ hiểu.

Hình ảnh toàn diện của chiếc du thuyền lộng lẫy đã thu hút không ít người theo dõi cho Vụ Mang Mang, tăng lên đến ba trăm người, còn các cô gái trong nhóm bạn chỉ cảm thán một câu “giàu”, rồi ai nấy đều đi mua sắm, hát karaoke.

Vụ Mang Mang vô cùng hoài niệm cuộc sống trên mặt đất.

Lễ ly hôn kết thúc suôn sẻ, các trai xinh gái đẹp đều lần lượt đi tìm bạn, Vụ Mang Mang đến tầng cuối cùng, chuẩn bị bơi.

Lúc này tàu đã dừng lại, rất thích hợp để bơi, cũng không uổng phí cô quẹt cháy thẻ để mua bộ bikini này.

Trong phim, khoảnh khắc ngôi sao nữ bơi xong lên bờ, thường thì đạo diễn sẽ thích quay chậm lại hoặc không ngừng chiếu đi chiếu lại cảnh đó.

Kinh điển nhất phải kể đến cảnh viên ngọc trai đen Halle Berry ra biển, gần đây thì có cảnh bơi lội của cô nàng Charlotte u sầu.

Đúng là xinh đẹp, đặc biệt là lúc giọt nước lăn qua đôi gò bồng đảo...

Vụ Mang Mang học theo động tác lấy tay vuốt tóc trong phim, diễn vẻ xinh đẹp gợi cảm chưa từng thấy.

Vừa bước lên bờ thì thấy chú nhỏ đang đứng trên mạn thuyền trước mặt, nhìn cô.

Hoặc phải nói là nhìn phần bụng của cô. .

Vụ Mang Mang cúi xuống nhìn, trên bụng cô ngoài khuyên rốn ra thì thực sự chẳng có gì lạ, chẳng hạn hình xăm hay gì đó.

Tuy trên rốn lủng lảng một viên kim cương trắng có carat không nhỏ lắm, nhưng cũng không đến nỗi chú nhỏ phải nhìn như thế chứ?

Phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang đương nhiên là lấy khăn tắm quấn lại rồi.

Nhưng hiếm khi ông chú vốn phớt lờ cô lại có hứng thú như thế, Vụ Mang Mang cũng cảm thấy thú vị đôi ba phần.

Tuy ánh mắt anh nhìn cô giống như nhìn một que củi vậy, nhưng Vụ Mang Mang vẫn men theo mạn thuyền mà bày một tư thế pose trong trang phục bơi giống trong cuộc thi siêu mẫu.

Sau đó nháy mắt với chú nhỏ.

“Lộ Tuyền.” Ninh Tranh xuống cầu thang gọi Lộ Tuyền, mắt chưa nhìn thấy anh thì đã bị Vụ Mang Mang đứng cạnh thu hút hết.

“Mang Mang cũng ở đây hả?” Ninh Tranh cười.

Vụ Mang Mang cầm lấy chiếc khăn tắm đặt trên ghế dài kế bên, quấn quanh người.

Cô chỉ muốn cho đôi mắt thờ ơ của Lộ Tuy có chút gì đó tươi mát, còn đối với dạng người như Ninh Tranh thì không hề.

* * *

Ăn xong, hoạt động giải trí của người già vẫn là tổ chức đánh bài.

Còn sở thích của các cô gái lại là đứng bên cạnh quan sát.

Vụ Mang Mang có phần tiếc nuối vì mình không thể mang thảm yoga đến đây, nếu không thì cô tập một bài yoga trên boong tàu, dưới bầu trời sao kia, cũng là một hoạt động giải trí rất chất lượng.

Nhưng do gió biển ngoài kia quá lạnh nên Vụ Mang Mang chỉ có thể chui rúc trong khoang tàu, mặc vào người áo pull và quần jeans thùng lố, mặt mộc, tóc buộc cao, giết hết một đám phụ nữ trong tích tắc.

Nam giới ở đó đã vô số lần đưa ánh mắt “hờ hững” quét qua cô, thậm chí còn bao gồm cả Lâm Tấn Nam tiên sinh nữa.

Phong độ của Thẩm Đình tề hại lạ thường, đến nỗi Ninh Tranh phải liếc nhìn Vụ Mang Mang đang co cụm một góc, bận rộn chơi game mà nói: “Lần trước Mang Mang giúp Lộ Tuy xoa được một quân cứu vạn, lật ngược tình thế hay là bảo cô ấy cũng giúp cậu xoa thử xem?”

“Cứu vạn” là một truyền kỳ, có mấy người đã từng nghe câu chuyện này.

Đương nhiên là Lộ Lâm, chị của Lộ Tuy, cũng nằm trong số đó, “Ừa, cô gái đó hôm nay cũng tới sao?”

Chúc Hình là em họ của Lộ Lâm và Lộ Tuy, tính về độ thân sơ thì gần với họ hơn Lộ Thanh Thanh, lúc này nghe Lộ Lâm nói thế thì bĩu môi về phía Vụ Mang Mang: “Đó, chính là cô ta.”

“Xinh đấy chứ.” Lộ Lâm nhìn Vụ Mang Mang không hề biết gì, quay sang nói với Lộ Tuyền.

Thẩm Viện Tử cười nói: “Mang Mang là bạn gái của anh cả em.” Cô ta đứng lên, đi về phía Vụ Mang Mang.

Khi Vụ Mang Mang cảm giác có người đứng trước mặt che mất ánh sáng, lúc đó cô mới chịu ngước lên, “Chào cô Thẩm.”

“Có phải Mang Mang không? Anh tôi gọi cô đến kìa.” Thẩm Viện Tử chỉ về phía Thẩm Đình,

Vụ Mang Mang “ồ” lên một tiếng, đứng lên đến cạnh Thẩm Đình, nói: “Có phải là sắp về rồi không, ngày mai tôi còn phải đi làm.”

Tiếc rằng ở đây chỉ có một mình Vụ Mang Mang thuộc giai cấp cần tiền lương mà thôi.

Lộ Tuyền nói: “Nếu cô đây còn phải đi làm thì đánh một ván cuối đi.”

Ninh Tranh cười nói: “Mang Mang, hôm nay Thẩm Đình thua thảm quá, em giúp anh ấy xoa một quân để đổi vận xem sao.”

Vụ Mang Mang đã buồn ngủ lắm rồi, chơi game chỉ để xốc tinh thần lên, nghe Ninh Tranh nói thế, cô cũng không làm bộ làm tịch, làm nhanh rút gọn, hy vọng ván bài này kết thúc càng nhanh càng tốt.

Vụ Mang Mang chẳng buồn hỏi Thẩm Đình, giúp anh ta xoa một quân bài ngay.

Người đàn ông này thật độc ác, đưa cô đến một nơi không chạm tới trời cũng chẳng chạm tới đất, rồi phủ tay mặc kệ, hơn nữa cũng không nhắc nhở gì cô, hại cô mặc bộ bikini làm xấu mặt như thế, cô cũng chẳng buồn hỏi ý muốn của Thẩm Đình làm gì.

“Cửu vạn!”

Vẫn là cửu vạn.

Mà trong tay Thấm Đình là ba lá bài cửu vạn, vừa hay có thể chống đỡ được.

Ninh Tranh không tin, gọi Vụ Mang Mang: “Xoa thêm cho cậu ấy đi!”

“Nhị tác.”

Thừa thắng xông lên.

Vụ Mang Mang rất tự giác giúp Thấm Đình xoa thêm một quân nữa.

“Tứ vạn.”

Thắng rồi!

Số vượng quá!!!

Chương 11

Thế nhưng vượng cho người khác, còn đối với chính cô thì ngược lại.

Vụ Mang Mang như một con sâu thân mềm nằm rũ rượi trên sofa rất phù hợp với kết cấu lực học của cơ thể con người trong văn phòng Ngô Dụng, mệt mỏi liếc nhìn anh một cái.

“Gần đây thế nào rồi?” Ngô Dụng cầm quyển sổ ghi chép, ngồi xuống trước mặt Vụ Mang Mang: “Hình như cô rất mệt mỏi?”

Kiểm quá nhiều việc, đương nhiên là mệt rồi.

“Cô đã hai tuần không đến, dạo này cảm thấy khá hơn chưa?” Ngô Dụng có vẻ tò mò.

Vụ Mang Mang xưa nay dù bị sét đánh cũng đến điểm danh đều đặn hằng tuần, nên anh có phần thắc mắc.

Làm sao có thể thấy khá hơn được?

Vụ Mang Mang suy nghĩ rồi nói: “Bác sĩ Ngô này, anh nói xem xã hội hiện đại của chúng ta tại sao lại có nhiều kẻ biến thái như vậy? Do nguyên nhân nào tạo thành?”

Nguyên nhân thực sự rất phức tạp, hoàn toàn có thể viết ra thành mười quyển sách mà vẫn chưa phân tích đủ.

“Sao lại hỏi thế?” Ngô Dụng hỏi.

“Bác sĩ Ngô, anh có biết trong tàu điện tôi đã đựng phải bao nhiêu tên biến thái rồi không?” Vụ Mang Mang tự hỏi tự đáp, “Bình quân cách một ngày là có một tên!”

Vụ Mang Mang nhìn Ngô Dụng bằng vẻ mặt “tôi rất sợ hãi, cho nên anh bắt buộc cũng phải sợ hãi”.

Ngô Dụng chỉ gật gật đầu, khuyến khích Vụ Mang Mang nói tiếp.

Được lời như cởi tắc lòng, Vụ Mang Mang hoàn toàn không thể dừng lại.

“Ngày đầu tiên, trong tàu điện, tôi gặp phải một tên cuồng rạch túi. Dù là túi gì, hẳn đều lấy dao rạch đứt, ban đầu mọi người cứ tưởng là do ăn trộm làm, kết quả về sau phát hiện ra tên này chỉ thích dùng dao rạch nát túi người khác, thương cho cái túi của tôi quá.” Vụ Mang Mang đẩy túi ba lô nạm đinh của cô đến trước mặt Ngô Dụng như để chứng minh cho lời nói của mình.

Bây giờ trên túi của cô xuất hiện một đóa hoa sơn trà nổi tiếng, “Này, chính là ở đây, rách mất một lỗ, tôi lại không có tiền đổi túi mới nên cắt lấy đóa hoa sơn trà trên túi đựng chiếc túi này lúc mới mua để dán vào đây, cũng xem như trang trí, anh thấy có được không?”

Ngô Dụng thực sự không thích thú gì với túi xách của phụ nữ.

“Ngày thứ ba, trong tàu điện tôi gặp một tên biến thái thích khoe của quý. Ọe...” Đúng là nghĩ đến đã phát buồn nôn.

“Tên đó thấy mọi người tỏ ra kinh ngạc và buồn nôn lại còn dương dương đắc ý nữa. Cũng may hôm đó trong túi của tôi có đôi găng tay dùng để làm việc, tôi liền giúp hắn kéo khóa quần jeans lên.”

Vụ Mang Mang như nhớ lại chuyện gì đó rất buồn cười, cô bỗng cười to, vừa cười vừa nói: “Vẻ đau khổ của tên phô dâm lúc đó rất ư là buồn cười!!!”

“Ngày thứ năm, tôi đụng phải một kẻ háo sắc gớm ghiếc, suýt thì làm bẩn váy của tôi.” Điều này dẫn đến việc Vụ Mang Mang không dám đeo tai nghe chơi game trong tàu điện nữa, cũng không dám mặc váy nữa.

“Ngày thứ bảy thì gặp một cô nàng mắc bệnh ăn cắp vặt, nhìn rất xinh đẹp, lúc ra khỏi chỗ lấy khẩu cung trong đồn cảnh sát, tôi mới biết hóa ra cô ta là em họ của Lộ Thanh Thanh, gia đình rất giàu có, nhưng lại thích trộm cắp.”

...

Vụ Mang Mang kể một hồi, cuối cùng nói: “Thế là tôi cảm thấy chút bệnh này của tôi thực ra chẳng tính là gì, đúng không?”

Vụ Mang Mang cảm thấy trong tích tắc có một cảm giác xuất sắc.

Mà Ngô Dụng chỉ có thể tỏ ra thương hại với việc chỉ trong hai tuần ngắn ngủi, Vụ Mang Mang đã phải vào đồn cảnh sát lấy khẩu cung vô số lần.

Vì trong lời kể của Vụ Mang Mang, gần như cách ngày là cô lại tóm được một tên trộm, rồi lại gặp một tên biến thái, cứ thế mà lặp lại.

Đến giờ mà gương mặt cô vẫn chưa bị ai rạch nát để báo thù, đúng là tốt số!

“Một cuộc sống giải trí vô cùng phong phú, gần đây có chuyện gì mới xảy ra về sở thích biểu diễn không?” Ngô Dụng hỏi.

Nhắc đến chuyện này, Vụ Mang Mang lập tức tỏ ra vô vị, lại nằm bẹp ra sofa, uể oải nói: “Gần đây để trả nợ thẻ mà tôi đã tìm một việc làm thêm.”

“Bác sĩ Ngô, anh có biết gần đây trong điện thoại có một app vạn năng, tên ‘Thần Châu Tô Nhân’ không?” Vụ Mang Mang bắt đầu giảng giải cho Ngô Dụng nghe, “Anh phải tải một cái, như thế tốt nhất anh về nhà thì không còn độc thân nữa.” Vụ Mang Mang bấm mở phần mềm điện thoại của mình, đưa cho Ngô Dụng xem.

“Bác sĩ Ngô, anh nhìn đây, tôi đã có được hai vạn lượt thích rồi đó.”

Tấm hình đã được chỉnh sửa, so với người thật thì hoàn toàn khác biệt, nghệ danh: Angela.

Tình thông nhiều loại nhạc cụ, biết nhiều thứ tiếng, có thể cung cấp dịch vụ đi tiệc, hẹn hò, xem phim, chụp hình chung... Lương một giờ là 800 tệ.

“Anh biết không có một số người bỗng dưng phát lên, cho nên rất khó tìm một cô gái phù hợp để tham gia những bữa tiệc cao cấp, vì thế tôi sẽ diễn vai đó.”

“Còn nữa, một số người rất tội nghiệp, một mình xem phim, vô cùng xót xa, tôi có thể tạm thời diễn vai bạn gái, thậm chí là les, để đi xem chung, còn có thể trò chuyện tâm sự.”

“Đây, còn chụp hình chung. Một số người quá hư vinh, nhưng lại tìm không ra bạn gái xinh đẹp, tôi có thể cùng anh ta chụp một tấm hình khá thân thiết, chẳng hạn hôn môi... để anh ta cầm đi khoe với bạn bè.”

Đúng là không còn công việc làm thêm nào hợp với Vụ Mang Mang hơn được nữa.

Tài năng bẩm sinh của cô đã được phát huy triệt để.

Công việc chính là thú vui, thú vui chính là công việc.

Chí ít thì Ngô Dụng cho là thế.

“Nhưng mà tôi vốn dĩ phải rất hào hứng, đúng không? Bác sĩ Ngô?” Vụ Mang Mang nhìn lên trần nhà với vẻ hoang mang, “Nhưng tại sao tôi cảm thấy mệt như thế, kiểu biểu diễn này thật quá giả tạo, hơn nữa chẳng có tình tiết kịch gì cả, khi tôi diễn chẳng thấy hứng thú gì.”

Hẳn nhiên là ‘superstar’ như Vụ Mang Mang đã không thỏa mãn với phòng vé, cô muốn theo đuổi phần thưởng cao hơn, chẳng hạn giải Oscar cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, mà thường thì phần thưởng dạng này cần một vai diễn khá lạ khiêu chiến.

“Tôi cảm thấy vẫn là diễn kiểu vai mẹ kế của cô bé Lộ Lem thì hợp với mình hơn.” Vụ Mang Mang chốt hạ kết luận cho bản thân.

Nhưng cuộc sống vốn rất thực tế, khoản nợ thẻ ngân hàng cũng rất quan trọng.

Cho nên dù muốn diễn mẹ kế, nhưng buổi tối Vụ Mang Mang vẫn phải tiếp tục nhận một đơn hàng vô cùng bình thường, vô cùng “trí thức”.

Đôi phương xem trọng kỹ năng biết nhiều ngoại ngữ của cô, buổi tối phải tham gia buổi tiệc thương vụ.

Sau khi bàn bạc, ngoài tiền lương cộng thêm tiền trang phục là năm ngàn tệ.

Tuyệt đối là một cuộc làm ăn lớn, Vụ Mang Mang đang trong thời kỳ khom lưng vì năm đầu gạo, cho nên rất sáng khoái nhận ngay.

Vụ Mang Mang thuê một bộ lễ phục hàng hiệu cao cấp nhất với giá năm ngàn tệ, tuy cô thiếu tiền nhưng vẫn không đến nỗi tham chút lợi nhỏ mà ăn không phí trang phục mua hẳn bộ đồ mới, hướng hồ là căn cứ vào địa điểm buổi dạ tiệc tối nay mà phán đoán thì buổi tiệc này chắc hẳn đòi hỏi rất cao.

Vụ Mang Mang tuy không mấy khi tham gia tiệc nhưng tốt xấu gì cũng nhìn nhiều nghe nhiều, biết những quy tắc trong đó.

Mong rằng bộ lễ phục trên người cô sẽ không làm mất mặt khách hàng, phải biết làm nghề như cô được đánh giá năm sao là rất quan trọng, liên quan trực tiếp đến tiền thưởng ngoài lương mỗi tháng của cô.

Đứng trước gương, Vụ Mang Mang xoay qua xoay lại một vòng, vô cùng tự tin với nhan sắc của mình, nhưng lại thấp thỏm bất an với kỹ năng “biết nhiều ngoại ngữ” của bản thân.

Vụ Mang Mang quả thực biết nhiều thứ tiếng, Anh, Pháp, Đức, Nhật, Hàn, Tây Ban Nha, thậm chí còn có tiếng Ý nữa.

Nhưng ngoài tiếng Anh và Pháp ra, những ngôn ngữ khác cô chỉ biết một chút đối thoại đơn giản. Đặc biệt là tiếng Nhật, câu mà cô nói thuận miệng nhất chính là những câu như “yamete”.

Còn nhớ lần đầu cô đi du lịch Lệ Giang, hiệu quả cách âm trong nhà trọ nhỏ quá tệ, cặp tình nhân phòng bên cạnh nửa đêm còn chưa chịu thôi, tức quá nên Vụ Mang Mang cứ ngồi trên giường cao giọng biểu diễn “yamete^[1]”, “itai ii^[2]”, “motto, tsuyoku^[3]”...

[1] Dừng mà. (Chú thích này là của tác giả - TG)

[2] Đau quá. (TG)

[3] Mạnh nữa lên. (TG)

Tất cả khỏi cần ngủ nữa, các người kêu rên nửa đêm đầu thì tôi dám rên ri nửa đêm sau.

Nhưng nói ra thì từ vựng tiếng Nhật của Vụ Mang Mang vẫn xem như phong phú.

Còn về những thứ tiếng khác thì phải cảm ơn sự rèn luyện của mười mấy anh bạn trai cũ đến từ những trường đại học hàng đầu thế giới, gần đèn thì rạng, quen nhau lâu tự nhiên cũng biết mấy câu.

Với nền tảng ngôn ngữ như thế lúc đầu khi đăng ký app đó, nghe nói lý lịch viết càng ‘ngầu’ thì khả năng được chấp nhận càng cao, việc làm ăn cũng sẽ tốt hơn, đặc biệt là mục sở trường thì càng phải coi trọng, có thể nhận được sự đề cử đặc biệt của app đó.

Vụ Mang Mang vốn theo nguyên tắc “thiếu tiền là quan trọng nhất”, mặt dày viết mình tinh thông nhiều ngoại ngữ để tăng thêm điểm cho bản thân, từ đó lương cũng cao hơn, không ngờ lại nhận được đơn hàng này.

Có ai tìm bạn gái tinh thông ngoại ngữ qua Thần Châu Tô Nhân đâu? Đây là app mà đám độc thân ế ẩm mới sử dụng mà?

Chuyện tối nay thực sự là quá trùng hợp.

Theo lời thư ký của đối phương nói trong điện thoại thì sếp của cô ta bất ngờ đến thành phố này công tác, bất ngờ nhận lời mời của khách hàng hợp tác, quyết định tham dự, lại khó tìm được người đi cùng kiêm phiên dịch.

Và cô thư ký thần thông quảng đại bị ép đến mức bó tay, vừa may phát hiện ra Angela Vụ trên Thần Châu Tô Nhân, hai người bèn bắt tay hợp tác ngay.

Thư ký cũng không còn hơi sức đâu để kiểm tra năng lực ngoại ngữ của Vụ Mang Mang, dù sao thì cũng không tìm ra người nào khác tốt hơn Vụ Mang Mang nữa rồi.

Khi nhìn thấy Vụ Mang Mang y hệt xuất hiện trong phòng khách sạn, Cố Hoàn Đạo đã rất nghi ngờ liệu có phải thư ký lừa gạt mình không.

Hôm nay Vụ Mang Mang mặc một bộ lễ phục đuôi cá màu nude đính kim cương, tóc búi cao, chỉ để xõa một lọn bên tai, rú xuống rất kiều diễm.

Trong tay cầm một chiếc túi xách pha lê nạm kim cương.

Kiểu ăn mặc này tuy khiến cô trở nên cực kỳ lộng lẫy, nhưng cũng nâng tuổi của cô lên, khiến cô vô cùng phù hợp với buổi tiệc tối nay.

Mà theo kinh nghiệm của Cố Hoàn Đạo thì những cô gái có tố chất như Vụ Mang Mang, nếu làm dịch vụ này thì giá cả ít nhất phải từ một ngàn đô la trở lên.

Tám trăm nhân dân tệ thực sự là quá rẻ.

“Cố tiên sinh”, Vụ Mang Mang nở nụ cười rất chuyên nghiệp, sau đó khoác tay anh ta.

Nghề của cô vô cùng xem trọng niềm vui của khách hàng, điều này quan hệ đến việc cô có thể từ hạng mục “thuê nhanh” thăng cấp thành “chuyên thuê” hay không, đến lúc đó lương của cô sẽ tăng hơn rất nhiều.

Lúc đi thang máy lên sảnh tiệc, Cố Hoàn Đạo không kìm được hỏi Vụ Mang Mang, “Cô Angela này, sao cô lại làm nghề này?”

Tuy ngoài lương ra còn thêm năm ngàn tệ phụ phí trang phục, nhưng tuyệt đối không thể mua được vòng tay bạch kim nạm kim cương trên cổ tay Vụ Mang Mang, cũng không thể mua được chiếc nhẫn đá quý hình hoa sơn trà cô đeo trên ngón trỏ tay trái. Tối nay Vụ Mang Mang xem như đầu tư hết mức, lê phục tuy là đi thuê nhưng trang sức lại là quà sinh nhật mà mấy năm nay sếp Vụ và bà Liễu đã tặng cô.

Nhưng giọng điệu của Cố Hoàn Đạo lại khiến cô rất phật ý.

Nghề này?

Nghề này là nghề nào?

Nghề cô làm là mua bán hợp pháp.

“Thiếu tiền ạ.” Vụ Mang Mang vốn tôn trọng nguyên tắc khách hàng là thượng đế nên trả lời anh ta với vẻ dịu dàng như nước.

“Cô thật thẳng thắn.” Cố Hoàn Đạo cười nói, đầu mũi phảng phất hương nước hoa cao cấp mát lạnh, “Người như tiểu thư Angela đây ắt hẳn không thiếu tiền.”

Vụ Mang Mang đỏ hoe mắt, hít mũi, hơi sụp mắt xuống, “Ai cũng có lúc thiếu tiền, nếu có thể thì tôi cũng không muốn làm nghề này.”

Tuyệt đối là sự dịu dàng khi cúi đầu, như một đóa hoa sen e ấp không chịu nổi gió lạnh.

Vụ Mang Mang cảm thấy cô cũng quá liều mạng vì nhận xét năm sao ấy.

Mong là Cố Hoàn Đạo đừng hỏi thêm, ép cô phải bịa ra một câu chuyện bán thân chữa bệnh rẻ tiền để lấy lòng thương hại.

Đọc đến đây các bạn độc giả chắc cũng phát hiện ra, bệnh này của Vụ Mang Mang, nếu là người biết chuyện, có thể coi sự bất đắc dĩ của cô, chẳng qua là thú vui thôi.

Nhưng kẻ không hiểu rất có thể sẽ nghĩ cô là một kẻ chuyên nói dối, cũng chẳng trách vô số bạn trai cũ đều bỏ qua nhan sắc của cô.

Đàn ông lúc chọn vợ thường sẽ càng bắt bẻ soi mói đức hạnh của đối phương hơn họ tưởng.

Chọn người tình thì không cần yêu cầu đó.

Cũng may là Cố Hoàn Đạo rất hiểu biết, không truy hỏi chuyện thương tâm của Vụ Mang Mang nữa.

Lúc thang máy xuống đến nơi, bước vào sảnh tiệc, Vụ Mang Mang chợt phát hiện gần như những nhân sĩ nổi tiếng, những đại gia trong top mười giàu nhất trên tạp chí đều có mặt.

Những cô nhân tình nổi tiếng cũng đến đây để khoe tài độ sắc.

Và chú nhỏ Thần Tài Lộ Tùy, công tử đào hoa Ninh Tranh, nam thần mặt đơ Thẩm Đình, anh rể cũ của chú Thần Tài là Lâm Tấn Nam, Lộ Lâm, Thẩm Viện Tử... những người nổi tiếng đều có mặt.

Thậm chí ngay cả siêu sao phim truyền hình Đông Khả Khả cũng ở đó.

Một buổi tiệc đầy đủ các anh tài như thế, không thể không trang trọng, xa hoa được.

Về sau Vụ Mang Mang mới biết đây là buổi tiệc thương vụ do chính quyền thành phố tổ chức, có mặt ở buổi tiệc còn có những tổ chức, đại diện các doanh nghiệp tài chính đa quốc gia.

Vụ Mang Mang rất muốn gửi Wechat cho ông bố cô, chuyện mà sếp Vụ nhà mình không làm được, không ngờ hôm nay lại bị con gái cướp mất.

Nghĩ đến đây, Vụ Mang Mang quả quyết gửi tin nhắn cho bà Liễu, kèm theo bức hình tự sướng.

Đầu óc kinh doanh của bà Liễu không phải dạng vừa đâu, nếu không thì nhà họ Vụ cũng sẽ không phát triển mạnh mẽ chỉ bằng đôi tay của hai vợ chồng họ, vinh quang tiến vào bảng xếp hạng những nhà giàu mới phát.

Rất nhanh, Vụ Mang Mang đã nhận được chuyển khoản ngân hàng từ bà Liễu.

Tiền nợ thẻ tháng này và cả tháng sau, tháng sau nữa, đều không cần nghĩ.

Cảm ơn bà Liễu vạn năng, những ngày tháng sau này Vụ Mang Mang không cần phải mang giày cao gót ba tấc để tự hành mình nữa.

“Cố tiên sinh.” Người đầu tiên trông thấy Vụ Mang Mang chính là Ninh Tranh với đôi mắt luôn tằm tia mỹ nữ thế mà đối tượng anh ta chào hỏi lại là Cố Hoàn Đạo.

Một sự trùng hợp quá ngẫu nhiên.

“Hóa ra Cố tiên sinh cũng quen biết Mang Mang à?” Ninh Tranh mỉm cười nhìn đôi nam nữ trước mặt.

Thẩm Đình lúc này cũng tiến lại, “Sao mãi không chịu gọi điện thoại lại cho tôi?”

Chương 12

Sao mãi không chịu gọi điện lại cho tôi? Đương nhiên là vì không muốn liên lạc lại rồi!

Hôm đó kết thúc chuyến đi biển về, Thẩm Đình sau khi tiễn Vụ Mang Mang hai người không còn liên lạc.

Nói thế thực ra cũng không đúng, chỉ ít thì có vài ngày Thẩm Đình đơn phương gọi điện cho Vụ Mang Mang, mà cô thì không có gan từ chối cuộc gọi nên đành chình chế độ im lặng.

Còn chuyện gọi lại thì càng không thể.

Trong chuyện tìm bạn trai, Vụ Mang Mang cũng có nguyên tắc.

Anh có thể không có tiền, nhưng bắt buộc phải chu đáo, ân cần.

Và hình ảnh của Thẩm Đình trong lòng Vụ Mang Mang đã bị gạch một dấu X đỏ chói to tướng.

Thuộc dạng đàn ông có thể bỏ qua.

Nên lúc này Vụ Mang Mang chỉ có thể mỉm cười không nói, thậm chí khoác tay Cố Hoàn Đạo chặt hơn, ý bảo Thẩm Đình nên biết ý mà rút mau.

Đừng tưởng đi xem mắt rồi là có đặc quyền.

Rõ ràng Thẩm Đình cũng nhìn thấy động tác đó của Vụ Mang Mang.

Hôm đó anh ta đưa Vụ Mang Mang về nhà rồi, tưởng có thể nhận được lời mời lên lầu ngồi, kết quả là Vụ Mang Mang chỉ cảm ơn một tiếng nhạt nhẽo rồi bỏ đi, đầu không ngoảnh lại.

Trong thế giới của Thẩm Đình, kiểu dò đoán lẫn nhau có qua có lại giữa nam nữ hoàn toàn là chuyện lãng phí thời gian.

E then càng là chuyện tiêu tốn thời gian không cần thiết.

Cứ lên giường ngay, ai cũng có thứ họ cần, chẳng phải tiện lợi đôi bề hay sao? Dù gì anh cũng là đại gia mà.

Nhưng lúc đó dù sao cũng là lần đầu hẹn hò, Thẩm Đình nhìn theo bóng Vụ Mang Mang, cũng có thể hiểu được.

Cô nàng này có thể tự tìm niềm vui, lại không đeo bám người khác, đúng là anh ta có chút thiện cảm. Nên hôm sau mới chủ động gọi điện thoại.

Kết quả là đợi suốt hai tuần, đối phương chẳng có tin tức, khi gặp lại đã câu được người mới.

Chỉ có điều phẩm vị càng lúc càng thấp.

Ninh Tranh nghe Thẩm Đình hỏi Vụ Mang Mang như vậy thì cảm thấy lạ quá nha, anh ta và Thẩm Đình có thể xem là anh em nối khố lần đầu nhìn thấy cậu ta chủ động chất vấn một cô gái tại sao không gọi lại cho anh ta.

Vô cùng thú vị.

Mà càng thú vị hơn là Vụ Mang Mang lại không hề có hứng thú với Thẩm Đình, cô bé này đúng là rất tự biết thân biết phận.

Lại nhìn sang Cố Hoàn Đạo, hai năm nay Cố Thị quá không tồi, dần dần nổi lên trong giới, cũng xem như môn đăng hộ đối với công ty của nhà họ Vụ.

Vụ Mang Mang chọn Cố Hoàn Đạo cũng xem như thông minh, quả quyết.

Chỉ là đối với Ninh Tranh, cuối cùng vẫn chưa được nếm thử mùi vị của cô nàng, thì cảm thấy con cá vượt mất là con cá to.

Cố Hoàn Đạo lại thềm kinh ngạc trong bụng, không ngờ cô gái mà thư ký của anh ta tìm được trên app rồi tùy tiện sắp xếp cho anh ta lại thần thông quảng đại như thế quen biết với hai vị Ninh, Thẩm thì không nói, đẳng này hình như còn có mối quan hệ sâu xa.

Cố Hoàn Đạo quay sang nhìn Vụ Mang Mang, nhất thời cảm thấy ba người này có mối quan hệ phức tạp, nhưng cũng không khó để hiểu được. Yếu điều thực nữ, quân tử hảo cầu mà.

“Hóa ra Ninh tiên sinh cũng quen biết Angela.” Tay Cố Hoàn Đạo trượt xuống eo của Vụ Mang Mang, nhẹ nhàng vòng tay qua eo lưng mảnh mai của cô, cười đáp lời câu hỏi ban nãy của Ninh Tranh. Anh ta không trả lời trực tiếp, nhưng độ thân mật thế này thì dù bạn tình tương đến mấy, e là cũng không đoán ra nguyên nhân Vụ Mang Mang và anh ta quen biết nhau.

Thẩm Đình chưa nhận được câu trả lời của Vụ Mang Mang nên cũng dần mất đi kiên nhẫn, đang trẻ trung vui vẻ việc gì phải lãng phí vào một cô nàng kiêu căng.

Đôi bên hàn huyên vài câu rồi Vụ Mang Mang cùng Cố Hoàn Đạo bắt đầu đi chào hỏi những vị khách quý.

Tối nay Vụ Mang Mang vác trên lưng nhiệm vụ mà bà Liễu bố trí cho cô, cố gắng để đối phương nhớ đến mình, tiện cho lần sau có thể thu hút quý nhân về cho bà Liễu và sếp Vụ.

Mà cũng nhờ vào những người bạn trai cũ có tố chất cao của Vụ Mang Mang, những chủ đề giao thiệp và phong cảnh các nước cơ bản trong tối nay, cô đều có thể trò chuyện dăm ba câu mà không lộ khuyết điểm, tỏ ra tao nhã quý phái, khí chất sang trọng, là “đóa hoa giao tiếp” tài sắc vẹn toàn

hiếm có. Nếu thân phận của cô đủ cao quý thì danh xưng “đóa hoa giao tiếp” có thể được đổi thành “danh viện^[1]” rồi.

[1] Danh viện: những mỹ nữ nổi tiếng, xuất thân danh gia quý tộc.

Buổi tiệc tiến hành được một nửa, đúng lúc vốn liếng ngoại ngữ của Vụ Mang Mang đã sử dụng cạn kiệt thì cuối cùng cũng có người giới thiệu Cố Hoàn Đạo với Lộ Tuyền vốn nhập tiệc không lâu đã biến mất, bây giờ xuất hiện trở lại.

Ánh mắt Lộ Tuyền lúc quét qua Vụ Mang Mang thì hơi khựng lại, nhưng cũng chỉ trong tích tắc.

Rất nhanh, Cố Hoàn Đạo đã bắt chuyện với Lộ Tuyền, qua cuộc đối thoại của họ, Vụ Mang Mang biết Cố Hoàn Đạo chuẩn bị đến thành phố này phát triển sự nghiệp, lần này xem như đến thăm hỏi ‘lão đại’.

Nội dung về kinh doanh, Vụ Mang Mang không có hứng thú, thế là quay sang thưởng thức trai đẹp để tạm quên đi cơn đau do giày cao gót gây ra.

Nói thực tuy trai đẹp mặc gì cũng đẹp, nhưng Vụ Mang Mang cũng như đa số phụ nữ khác, vẫn cảm thấy đàn ông mặc âu phục là quyến rũ nhất.

Bộ âu phục nghiêm túc và được cắt cúp vừa vặn, nút tay áo quyến rũ bộc lộ rõ phẩm vị của người đó, cổ áo sơ mi dựng thẳng, và cả cà vạt trông cực kỳ đàn ông, đều khiến họ toát ra một khí chất nho nhã lịch thiệp, thậm chí là văn minh, cấm dục.

Nhưng bạn phải biết rõ, thú tính của đàn ông vẫn chưa tiến hóa hoàn toàn, dưới lớp vỏ bọc đường quý phái kia, bọn họ “không bằng cảm thú” đến nhường nào, hoàn toàn không dính dáng gì tới văn minh cả.

Một sự đối lập mâu thuẫn, cũng chẳng trách âu phục lại quyến rũ đến thế.

Vụ Mang Mang vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt Lộ Tù, đành tiếp tục quan sát đồng hồ đeo tay của anh, hình như vẫn là chiếc lần trước, chú Lộ Thần Tài giàu có thế mà không có sở thích si mê đồng hồ, đúng là hiếm có.

Ngón tay cầm ly rượu với đốt xương rõ ràng và thon dài, ngay cả móng tay cũng thon dài vô cùng cân xứng.

Một đôi tay của nghệ sĩ dương cầm, thực sự thích hợp để gảy lên khúc nhạc trên làn da trắng nõn của phụ nữ.

Vụ Mang Mang ngửa đầu hớp một ngụm rượu, gái trinh già hai mươi lăm tuổi đúng là có phần bi thương.

Kiến thức sinh lý thì phong phú, nhưng kinh nghiệm lại là con số không. Ma lực ảo tưởng quá lớn lúc nào cũng khiến con người nghĩ đến những điều diệu kỳ cùng cực, càng khiến họ khao khát và ham muốn.

Mà theo lời bạn bè của Vụ Mang Mang nói, thực ra cũng chỉ thế mà thôi.

Nhưng không có kinh nghiệm thì không có quyền phát ngôn, đúng không?

Vụ Mang Mang và Cố Hoàn Đạo cùng Lộ Tù hàn huyên trong vòng mười phút mà anh chẳng hề liếc sang cô lấy một cái, phải biết là ngay cả Lộ Lâm đi ngang qua cũng phải dừng ánh mắt ở đường cong eo mông tròn trịa của Vụ Mang Mang nữa mà.

Vụ Mang Mang phô bày đường cong chữ S nóng bỏng của mình, trong phạm vi tầm mắt của Lộ Tù, cô còn cố ý điều chỉnh tư thế, đứng xéo phía đối diện anh, nhưng cũng không thể nào thành công.

Đến nỗi Vụ Mang Mang phải ác ý đoán rằng Lộ Tù là kẻ đồng tính, để an ủi sự tự tin bị đả kích thái quá của mình.

Nhưng một làn hương bay đến, nữ thần Đồng Khả Khả khoác tay Lộ Tù, đường cong kiêu ngạo dán sát vào cánh tay, lại khiến Vụ Mang Mang bất

đắc dĩ thu hồi dự đoán ác ý đó.

Đồng Khả Khả lướt qua Vụ Mang Mang, lúc này mới sực nhớ ra vì sao thấy cô cực kỳ quen mắt.

“Ừa, đây không phải là cô gái mang thai đứa con của anh sao?” Đồng Khả Khả tỏ vẻ đùa cợt, ngược lên nhìn Lộ Tỳ.

Vụ Mang Mang đang uống rượu lập tức bị champagne làm sặc khí quản.

Đây là phản ứng sinh lý, Vụ Mang Mang phải dấm ngực, ho sặc sụa, khí chất thực nữ mất sạch.

Trong một tích tắc Cố Hoàn Đạo cảm thấy có phải anh ta đã dính vào hồng nhan họa thủy không?

Tiểu thư Angela thần thông quảng đại lại còn mang thai đứa con của Lộ Tỳ?

Ánh mắt Lộ Tỳ liếc qua bụng Vụ Mang Mang, lạnh nhạt thốt ra, “”Chẳng phải đã cho tiền, bảo cô đi phá rồi hay sao?”

Vụ Mang Mang tức tối hóp bụng lại, phần bụng bằng phẳng của cô lẽ nào giống chưa phá thai hả?

“Lộ tiên sinh, đúng là biết đùa quá, lúc chúng ta lần đầu tiên, anh đã nói anh ‘thất’ rồi mà?” Vụ Mang Mang miệng nhanh hơn não đáp trả.

Đến khi nói xong, cô mới tái mét mặt, hận không thể cắn đứt lưỡi mình, đúng là bị đánh mà không biết đau, sao lại diễn nữa rồi?

Lần này lại đụng đến kiện tụng thì có lẽ sắp Vụ sẽ ăn tươi nuốt sống cô mất.

Trước khi mọi người chưa kịp phản ứng thì Vụ Mang Mang đã cười “ha ha” hai tiếng thật to, giả lả cho qua chuyện, sau đó gặng hết sức bình tĩnh: “Xin

lỗi, tôi đùa thôi, thực tế thì tôi và Lộ tiên sinh chẳng có quan hệ gì cả, càng không biết anh ấy có triết sản hay chưa.”

Vụ Mang Mang cảm thấy chắc cô đã diễn đạt rõ ràng ý tứ, không mang nghĩa kỳ thị gì cả. Nếu phải ra tòa, câu này chắc có thể làm chứng. Nhưng lúc này cô đã làm rõ mọi việc trước mặt mọi người, chắc không đến nỗi xúc phạm danh dự của chú nhỏ.

Nhưng ba người xung quanh đều lặng thinh, không khí vô cùng gượng ép, Vụ Mang Mang đành tiếp tục phá vỡ sự ngưng ngùn đó, nói vu vơ: “Thực ra việc bảo vệ bản thân bằng cách thắt là rất tốt, tôi nghe nói chỉ thắt một cái, nếu sau này muốn có con thì phẫu thuật lần nữa là được...”

Thần thánh ơi, khi Vụ Mang Mang ý thức ra mình đang nói cái gì thì cảm thấy bản thân ngốc chết đi được, cần được giải cứu ngay!

Mà người giải cứu Vụ Mang Mang là một vị nữ thần, Đồng Khả Khả cười nói: “Vụ tiểu thư thật hóm hỉnh, hiểu biết nhiều về chuyện thắt nhĩ.”

Sau đó khoác tay Lộ Tùy, xoay người rời đi rồi tiếp tục trò chuyện.

Vụ Mang Mang có cảm giác chết đi rồi sống lại, không kịp nhìn theo bóng Lộ Tùy, tiếc là không nhận ra anh vui hay giận.

Ban nãy vẻ nửa cười nửa không trên gương mặt chú nhỏ Lộ Tùy, Vụ Mang Mang không đoán được, nhưng càng là người không dễ nhận ra cảm xúc thì càng nham hiểm, càng khiến người ta run rẩy lo sợ.

Vụ Mang Mang quay sang nói xin lỗi Cố Hoàn Đạo rồi viện cớ đi vệ sinh, hoảng loạn bỏ chạy.

Nhìn vào tấm gương trong nhà vệ sinh, Vụ Mang Mang khẽ vỗ vào mặt mình, không quản được cái miệng diễn kịch này thật là nguy hiểm quá!

Nhưng tối nay cũng không trách cô được, đều do Lộ Tuyền đùa cợt trước, dẫn cô vào cảnh diễn, đem cái bụng của cô ra đùa.

Vụ Mang Mang lại cúi xuống nhìn bụng mình, gần đây không dám ăn nhiều, một bữa thịnh soạn đã là chuyện của thế kỷ trước, không lý nào lại có mỡ chứ?

Nhưng nhớ lại lúc trên tàu, Lộ Tuyền cũng từng nhìn vào bụng cô, Vụ Mang Mang bỗng thấy không còn tự tin về vùng bụng phẳng lì và cơ bụng số 11 quyến rũ của mình nữa.

Nhưng sau khi Vụ Mang Mang buồn rầu trách mình ngu muội, nhớ lại cuộc trò chuyện ban nãy, cô lại rất vui vì chú nhỏ Lộ có thể diễn kịch cùng cô.

Kịch độc diễn xưa nay khó hát, nếu có người diễn cùng thì sẽ càng nghiêm hơn.

Chỉ tiếc là Vụ Mang Mang vẫn chưa tìm được Mr. Dream của mình.

Sau khi bình tĩnh lại, Vụ Mang Mang xác định tối nay Lộ Tuyền không có ý định kiện cô, nên cũng quên sạch những ngại ngùng ban nãy.

Dù sao từ nay về sau cố gắng tránh gặp mặt là được.

Mà lúc này ra khỏi đây rồi cũng không vội trở lại, giày cao gót cô đang đi tuy mua từ lâu nhưng vẫn chưa có dịp mang, nên hôm nay có phần bó chân.

Vụ Mang Mang ra khỏi nhà vệ sinh, dựa vào tường ngoài hành lang, bắt đầu gửi tin nhắn.

Theo quy định của công ty cho thuê người, mỗi mười lăm phút phải nhắn một tin để chắc chắn bản thân an toàn. Dù sao loại nghề nghiệp như các cô thì có lúc cũng gặp phải nguy hiểm

Vụ Mang Mang dám làm nghề này ít nhiều cũng dựa vào chút kungfu Trung Quốc mà cô từng học qua.

“Em đang làm gì thế? Cả buổi tối chỉ thấy em chơi điện thoại.” Giọng Ninh Tranh bất ngờ vang lên bên tai Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang giật mình, lập tức đứng thẳng lên, luống cuống cất điện thoại vào. Cô đâu có chơi game! Chỉ đang báo cáo tình hình an toàn thôi mà.

Nhưng rõ ràng là Ninh Tranh đã chú ý đến cô rất lâu rồi.

Vụ Mang Mang muốn tránh nảy sinh sự cố “thắt nơ” nên đã xác định sẽ bớt tiếp xúc với giới của Lộ Tuy, hưởng hồ giới của họ thực sự khô khan vô vị, chỉ biết đánh mặt chược.

Trong một lúc nào đó có lẽ Vụ Mang Mang cũng có suy nghĩ muốn thử với Ninh Tranh, nhưng sau buổi tiệc ly hôn trên tàu, cô vẫn quyết định tránh xa các ông già.

“Sao lại trốn ở đây một mình thế này?” Ninh Tranh áp sát Vụ Mang Mang, khoảng cách đã nằm ở phạm vi thân mật.

Vụ Mang Mang có phần không quen nên cúi người, luồn sang bên để tránh, vừa đứng thẳng lên thì trông thấy sau lưng Ninh Tranh, Lộ Tuy cũng đang đến nhà vệ sinh.

Hóa ra Thần Tài cũng biết đi vệ sinh.

Ninh Tranh khi nhìn thấy Lộ Tuy thì hơi lúng túng, đường đường là Ninh công tử mà lại gheo gái ở trước cửa nhà vệ sinh nữ, đúng là hơi mất giá, hưởng hồ Vụ Mang Mang và Thẩm Đình còn có mối quan hệ chưa rõ ràng.

Lộ Tuy gật đầu với Ninh Tranh rồi đi thẳng tới cửa nhà vệ sinh nam, đẩy ra.

Rõ ràng là Lộ tiên sinh không quan tâm đến chuyện riêng tư của người khác.

Sau khi tránh né Ninh Tranh thì Vụ Mang Mang quay lại chỗ Cố Hoàn Đạo, đi cùng anh ta tiếp tục hàn huyên với khách.

Không ngờ Cố Hoàn Đạo là một người cực kỳ tinh tế, đã phát hiện ra chân Vụ Mang Mang có chút bất thường.

Nên khi rời khỏi bữa tiệc, anh ta chủ động đề nghị đưa Vụ Mang Mang về nhà.

Vì sau đó Vụ Mang Mang còn có việc, cũng không muốn để khách hàng biết địa chỉ nhà mình, tránh gặp rắc rối về sau.

“Không cần đâu, tôi đã hẹn xe rồi.” Cảm ơn app “Đặt xe thần khí”.

“Thế tiền tối nay tôi làm sao trả cô?” Cố Hoàn Đạo hỏi.

Vụ Mang Mang bấm nút phục vụ kết thúc trên điện thoại, tiền lương trong tích tắc đã được kết toán, sẽ khấu trừ thẳng vào tài khoản của thư ký Cố Hoàn Đạo, không cần lo sẽ chậm trả tiền.

“Thư ký của anh đã thanh toán rồi.” Vụ Mang Mang nói.

Chỉ tiếc là đoạn đối thoại đứng đắn đó đã lọt vào tai kẻ thứ ba, nên nghề nghiệp của Vụ Mang Mang trở nên không còn đứng đắn.

Thẩm Đình thầm cau mày, nhưng cũng không bước ra chất vấn. Anh ta đã sớm biết đời tư của dạng con gái như Vụ Mang Mang rất đáng để suy xét.

Nhưng cuộc giao dịch thẳng thắn như vậy có phải là quá trắng trợn rồi không?

Hoặc là anh ta quá khéo léo, không phù hợp yêu cầu của Vụ tiểu thư nên mới bị khước từ?

Vụ Mang Mang loáng thoáng nhìn thấy bóng Thâm Đình cũng không tỏ ra quan tâm.

Kính nhi viễn chi, kính nhi viễn chi^[2].

[2] Tức là cung kính mà tránh xa. (ND)

Chiếc xe Vụ Mang Mang đặt riêng đã đến đúng giờ, cô nhanh chóng quay về công ty, cầm lấy túi xách đã chuẩn bị sẵn, lúc mười một giờ tối, hào hứng chạy thẳng đến một khách sạn tình yêu nổi tiếng.

Chương 13

Khách sạn tình yêu đó nằm ở vị trí khá khuất nẻo nhưng cũng không phải là điều trở ngại để những người xung quanh tìm đến, vì ngay gần đó là phố bar và sòng bạc nổi tiếng của thành phố.

Khi đứng trước khách sạn tỏa ánh sáng tím ma mị, Vụ Mang Mang có chút ngần ngại.

Cơn hưng phấn qua đi, đại não sớm muộn gì cũng phải tỉnh táo trở lại.

Cô lướt nhìn trong túi xách, bình xịt hơi cay, và cả bình tạo khói đặc biệt, nếu gặp nguy hiểm, xịt ra có thể khởi động hệ thống báo cháy của khách sạn, lại thêm chút võ vẽ của cô, về lý luận thì chắc không đến nỗi nào.

Đơn hàng đã nhận, không cho phép Vụ Mang Mang chần chừ nữa, bên trang web cũng gọi điện đến xác nhận rồi.

Bao lâu nay, đơn hàng này là đơn đầu tiên khiến cô cảm thấy hứng thú.

Đối phương kể rằng có một bà cô già đã kết hôn hai lần rồi mà cứ quẩn quýt đeo bám anh ta, nên cần Vụ Mang Mang diễn vai người yêu, để cắt đứt tâm tư của người kia.

Nhưng vì sao lại đến khách sạn này thì Vụ Mang Mang vẫn có phần nghi ngờ.

Chính vì nghi ngờ, mà “máu thám tử” nổi lên sau khi “kinh qua” rất nhiều tiểu thuyết trinh thám hình sự, đơn hàng này càng lúc càng khiến Vụ Mang Mang hứng thú, đây chính là biết rõ trên núi có hổ mà vẫn cứ đi.

Thực ra, người thông minh lúc nào cũng chết vì sự tự cho mình thông minh đó.

Khách sạn không cao lắm, phòng cũng rất ít, nghe nói phải đặt trước ít nhất một tháng thì mới có phòng.

Phòng của Hạ tiên sinh đặt ở lầu hai.

Vụ Mang Mang chưa từng bước vào khách sạn tình yêu nên khó tránh khỏi tò mò. Tất cả ngọn đèn đều rất mờ mờ, lại mang một vẻ mờ ám, hư ảo kỳ lạ, khiến Vụ Mang Mang cảm giác như bước vào một thế giới khác.

Quản lý phòng lúc này tiến đến, giải thích về hoạt động chủ đề của khách sạn họ tháng này là “sự cảm dỗ của đồng phục”.

Vụ Mang Mang thầm kêu “trời đất ơi”, điểm hưng phấn bị chạm vào.

Chẳng trách mấy tên đàn ông kia lại thích đến kiểu khách sạn này.

Trong phòng thay đồ chuyên dụng, Vụ Mang Mang thay bộ đồ y tá màu trắng mới toanh, chi phí đã tính vào trong phí thuê phòng rồi.

Cho dù bắt cô tự trả tiền thì với tính cách thích diễn của Vụ tiểu thư, có lẽ sẽ rất sáng khoái quẹt thẻ.

Gấu váy bộ đồ y tá ngắn chỉ đến bắp đùi, cũng may Vụ Mang Mang đã chuẩn bị sẵn, mặc quần an toàn vào.

Phần eo bó chặt suýt thì siết chết người, với thân hình chuẩn của Vụ Mang Mang mà cũng phải ưỡn ngực, hóp bụng vào mới có thể ứng phó được.

Nhưng cổ áo lại cao lạ thường, hơn nữa cài nút kín mít, toát ra một vẻ đẹp cấm dục.

Vụ Mang Mang cảm thán, khách sạn chủ đề hiện nay thật đáng gờm, thiết kế giỏi như vậy mà.

Cô soi gương, chỉnh lại mũ trắng trên đầu, mũ đã được kẹp cố định, cô lắc qua lắc lại một lúc vẫn thấy chắc chắn vô cùng.

* * *

Lúc Hạ Sâm Hạc nghe thấy chuông cửa, ra mở cửa, mắt anh ta gần như đứng tròng.

Đôi chân trước mặt quá dài quá thẳng, bút tất trắng viền ren, độ dài chỉ đến đùi, từ đó đến gấu váy lộ ra một khoảng đùi trắng muốt, trắng nõn mịn màng đến độ gần như không phân biệt rõ đâu là tất, đâu là da.

“Hạ tiên sinh”, Vụ Mang Mang gọi, hình của Hạ Sâm Hạc cô đã từng thấy nên rất chắc chắn mình gặp đúng người.

Nhưng trong ánh mắt đứng tròng của đối phương, Vụ Mang Mang mở Wechat, đứng trước mặt Hạ Sâm Hạc gửi tin nhắn đến nơi bình an cho trang web, là tin nhắn thoại đã gặp được khách hàng.

“Xin lỗi, chúng tôi cần gửi tin nhắn an toàn cho web bất cứ lúc nào.” Vụ Mang Mang mỉm cười với Hạ Sâm Hạc.

Hạ Sâm Hạc ngại ngần đẩy gọng kính vàng, lúng túng cười, mời Vụ Mang Mang vào phòng.

“Thực sự xin lỗi, tôi không ngờ tiểu thư Angela lại đẹp...” Hạ Sâm Hạc ngừng lại, “và chuyên nghiệp như thế.”

“Nên như vậy mà.” Xưa nay Vụ Mang Mang rất có trách nhiệm nghề nghiệp của một diễn viên.

Hai người đều rất khách sáo, ngồi xuống đối diện nhau, cách xa hơn một mét.

Vụ Mang Mang từ chối uống trà, nước ngọt, cô có mang theo nước khoáng.

Hạ Sâm Hạc có vẻ xấu hổ, chỉ giải thích đơn giản: “Chắc cô ta sắp tới rồi.”

Vụ Mang Mang gật đầu.

Sự chú ý đã sớm bị giường bệnh trong phòng thu hút, trên tủ đầu giường còn có những thiết bị khám kinh điển như tai nghe các loại... Mà phía trên giường bệnh còn có một chiếc vòng, theo tình huống bình thường thì nó sẽ có tác dụng treo chân cho người bị gãy chân phải bó bột, nhưng ở đây lại có tác dụng khác.

Vụ Mang Mang cảm thán sự chuyên nghiệp của khách sạn này, nếu không biết rõ, không chừng cô còn tưởng đây là phòng khám bệnh cũng nên.

Chỉ là không có mùi thuốc sát trùng mà thôi.

Chỉ là khung cảnh này vô cùng kỳ dị, tuy diễn vai bạn gái nhưng không có không khí yêu đương vụng trộm, Vụ Mang Mang bất giác cau mày.

Nhưng cô vẫn gửi tin nhắn báo an toàn lần nữa.

Sau đó thì chuông cửa reo vang.

Vụ Mang Mang đứng dậy, nhanh chóng nhập vai, đứng cạnh Hạ Sâm Hạc.

Còn anh ta lại cởi áo sơ mi ra, mặc áo choàng tắm vào rồi ra mở cửa.

Hạ Sâm Hạc thận trọng hỏi: “Ai đó?”

“Phục vụ phòng đây.” Giọng nữ bên ngoài vang lên.

Hạ Sâm Hạc và Vụ Mang Mang nhìn nhau, làm động tác sắp mở cửa, Vụ Mang Mang gật đầu.

Đúng lúc Hạ Sâm Hạc mới hé cửa ra thì bất thình lình cửa bị đẩy mạnh, Hạ Sâm Hạc loạng choạng lùi hai bước rồi ngã phịch xuống sàn nhà.

Đúng là một tên thư sinh yếu ớt trời gà không chặt.

Hai người phụ nữ trung niên eo to như thùng phuy xông vào.

“Ông xã, anh có xứng đáng với tôi không, tôi biết ngay anh tìm tiểu yêu tinh ở đây mà.” Một người phụ nữ gầm lên như sấm giập.

Mà Vụ Mang Mang chẳng phải là tiểu yêu tinh sao, còn là một tiểu yêu tinh khá quyến rũ nữa.

Nhưng tình huống này là sao? Chẳng phải nói là bà cô già đeo bám anh ta à? Sao trận chiến này giống như vợ cả đến đánh ghen vậy?

Vụ Mang Mang chưa kịp hoàn hồn thì mặt cô đã ăn một cái bạt tai.

“Mày là con điểm mặt dày xấu xa, dám dụ dỗ chồng tao, không sợ xx...”, tiếp đó là những lời nói tục tĩu mà Vụ Mang Mang chưa từng nghe bao giờ.

Người phụ nữ này vừa mắng chửi vừa nhảy chồm chồm lên xông vào đánh Vụ Mang Mang tui bụi, Vụ Mang Mang siết chặt nắm đấm định phản kích, nhưng chợt nhận ra có gì đó không ổn.

Người phụ nữ mặc quần jeans kia cũng tới giúp sức, “Tiện nhân mặt dày, có mẹ sinh ra mà không biết dạy dỗ... thích xx đàn ông lắm à, dụ dỗ chồng nhà người ta thì giỏi lắm hả?”

Dù ngốc đến mấy thì Vụ Mang Mang cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Cô cảm thấy hổ thẹn, cánh tay buông lỏng không dám ra sức nữa, người phụ nữ trước mặt nước mắt nước mũi đầm đìa, trông hung ác vô cùng nhưng lại thương tâm tuyệt vọng đến cùng cực.

Lúc này Hạ Sâm Hạc cũng chạy lại, gào lên: “Angela, cô chạy mau đi.”

“Sao anh lại đối xử với tôi như vậy, tôi đánh chết đôi gian phu dâm phụ các người!” Vợ Hạ Sâm Hạc khóc lóc rống lên, tuy nói thế nhưng người mà bà

ta đối phó chỉ có “dâm phụ”.

“Xin lỗi, Lý Quyên, xin lỗi, anh chỉ nhất thời hồ đồ, là do cô ta dụ dỗ anh.”
Hạ Sâm Hạc khổ sở van nài.

Vụ Mang Mang vừa chạy đến cửa sổ ra, đây chính là trò lừa đảo.

Một kẻ đòi bại mang lột thư sinh, tìm một người không phải là tình nhân để đóng vai nhân tình, tuy không rõ mục đích nhưng kiểu diễn này đúng là tát vào mặt Vụ Mang Mang.

Có điều hiện giờ không cho phép Vụ Mang Mang suy nghĩ nhiều, hai người phụ nữ trung niên vóc dáng thô kệch, sức chiến đấu không chỉ mạnh bình thường, chạy chậm một chút là sẽ bị tóm cổ ngay.

Cũng may tóc đã bới gọn trong mũ, nếu không bị tóm như thế thì chắc chắn ngay cả da đầu cũng bị lột xuống.

“Tôi không phải tình nhân của anh ta!” Vụ Mang Mang ôm đầu hét to.

Tiếc là chẳng ai chịu tin, ngay cả chính cô cũng biết với cách ăn mặc này thì ai tin cho được?

Thế này có được coi là kẻ định đánh chim ưng lại bị chim ưng mổ vào mắt không?

Vụ Mang Mang hoảng loạn mở cửa thì gáy bị tóm lại, một trận giằng co kịch liệt, nút áo đã rơi mất mấy cái, cổ áo bung ra, nửa phần ngực suýt thì bị nhìn thấy hết.

Đúng là uất nghẹn mà!

Nhưng nếu bắt Vụ Mang Mang đánh nhau với hai người phụ nữ thì cô không làm được.

Một là phụ nữ đánh nhau đều rất kinh khủng chẳng thèm nói đạo lý gì hết, vừa kéo tóc vừa nhổ nước bọt, hơn nữa cứ chỗ nào nhạy cảm thì tấn công chỗ đó. Kiểu đánh này thật sự quá mất mặt!

Hai là Vụ Mang Mang làm sao nữ phản kích người khác? Người ta đến bắt gian, tuy cô chẳng làm gì nhưng tình ngay lý gian, cũng đáng đời lắm, ngu ngốc thì đáng kiếp thôi!

Vụ Mang Mang chỉ có thể ôm túi, chạy như bay xuống lầu.

Người đàn bà tên Lý Quyên kia và em gái bà ta xông xộc đuổi theo, Vụ Mang Mang cuống cuống chạy đến nỗi giày cũng rơi mất một chiếc, tóc cô đã xơ xuống một ít, bị cô em gái kia túm lấy, kéo giật lại khiến cô đau đến chảy nước mắt.

Cũng may vẫn thoát ra được, vừa lao ra khỏi cửa khách sạn thì nghe “kétttt” một tiếng, phanh xe chói tai vang lên, Vụ Mang Mang lần thứ hai suýt thành vong hồn dưới gầm xe.

Lý Quyên và em gái bà ta thì bất chấp, chạy tới định đánh Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang cũng vì quá cuống quýt nên cũng chẳng màng chất vấn “tài xế gây họa” kia, chạy ra ghế sau gõ cửa sổ “cộc cộc cộc”, “Mở cửa, mở cửa!”

“Cách” một tiếng, Vụ Mang Mang mở cửa xe ngồi vào trong, tích tắc đó Lý Quyên đã nhào đến, túm lấy túi của cô.

Vụ Mang Mang ra sức túm chặt túi xách, quay sang gào to, “Mau lái xe, mau lái xe!”

Đúng là một đêm kinh hồn!

Cũng may xem như đã thoát được chị em Lý Quyên, Vụ Mang Mang ngoái lại nhìn, trông thấy Lý Quyên ngồi bệt xuống đất, bắt đầu gào khóc.

Vụ Mang Mang chỉ muốn bóp chết tên Hạ Sâm Hạc kia, thù này không báo thù không làm người.

Quay đầu lại, Vụ Mang Mang mới nhớ ra cô chưa cảm ơn vị ân nhân trong xe suýt đâm chết cô, nhưng lại cứu cô trong cơn nguy cấp.

“Ban nãy thực sự rất cảm ơn...” Vụ Mang Mang vừa quay sang vừa nói.

Nhưng hai chữ cuối cùng đã bị nuốt vào bụng khi cô trông thấy gương mặt đối phương, cô run giọng gọi: “Lộ tiên sinh?”

Người ngồi bên cạnh không phải chú nhỏ của chúng ta thì là ai?

Đây chắc là lần tiếp xúc gần gũi nhất của hai người chăng?

Gần đến nỗi Vụ Mang Mang có thể ngửi thấy mùi rượu phả ra từ mũi anh, thực ra hương rượu khá nồng, có thể ngửi thấy từ lâu, chỉ có điều ban nãy do quá hoảng hốt nên cô không nhận ra mà thôi.

“Ban nãy thực sự xin lỗi, Lộ tiên sinh.” Vụ Mang Mang trong lòng chỉ muốn khóc.

Đúng là người xui xẻo thì uống nước lọc cũng bị giắt răng, trong tình cảnh dở khóc dở cười này mà người cô gặp lại là Lộ Tùy?!

“Ừ”, Lộ Tùy thờ ơ đáp một tiếng.

Vụ Mang Mang không hiểu ý của từ “ừ”, là khẳng định cô đã đắc tội với anh ư?

Vụ Mang Mang thầm ảo não.

Động tác gõ cửa sổ ban nãy đúng là quá cấp bách và thô lỗ, lúc ngồi vào lại không cảm ơn và kính cẩn ngay từ lúc đầu. Cả cảnh bị người ta coi là nhân tình, đuổi đánh ngoài đường lại bị Lộ Tùy nhìn thấy.

Tuy chú nhỏ có lẽ không phải dạng nhiều chuyện, nhưng thế gian này chẳng có bức tường nào kín gió, nếu bị đám bạn cô biết được thì Vụ Mang Mang đừng hòng sống nữa.

“Lộ tiên sinh, ban nãy anh nhìn thấy rồi ạ? Thực ra tôi không phải...” Vụ Mang Mang gồng mình giải thích về ngại ngùng.

Nhưng giải thích một nửa thì trông thấy ánh mắt và vẻ mặt bình thản không chút xao động của anh, Vụ Mang Mang thềm chán nản.

Cô cũng thật là... sao Lộ Tùy lại có hứng thú biết mấy chuyện vợ vãn của cô được? Đương nhiên cũng sẽ không hứng thú nghe cô giải thích rồi.

Huống hồ chuyện này cũng không phải chỉ giải thích vài câu là rõ được.

Cô lập tức chuyển hướng, sau khi báo địa chỉ khu nhà mình rồi dứt khoát im lặng.

Sau đó trong đôi mắt Lộ Tùy, cô nhìn thấy bộ dạng như ma của mình.

Tóc tai rối bời, mũ y tá vẫn nằm lệch trên đầu, đúng là “kiên cường”.

Cổ áo mở tung, nửa bộ ngực đã lộ ra, trên cổ còn có dấu cào cấu rướm máu.

Vì ngồi xuống nên gấu váy y tá ngắn cũn để lộ ra gấu quần an toàn cô mặc bên trong.

Vô cùng thê thảm.

Mặt Vụ Mang Mang nóng lên, kéo váy xuống, nhưng nó lại co lên nhanh chóng.

Ánh mắt người bên cạnh vẫn nhìn chăm chăm.

Vụ Mang Mang đương nhiên cũng biết bây giờ cô thật buồn cười, nhưng cũng có chút “ngon mắt”.

Phụ nữ hư lúc nào cũng có thể khơi dậy dự vọng “phá hoại” cô ta của đàn ông.

Vụ Mang Mang lấy hết can đảm, nhìn thẳng vào anh.

Phải thừa nhận là chú Thần Tài đúng là người có nhan sắc nhất trong số người cô từng gặp.

Vụ Mang Mang từng đọc qua một bản báo cáo, nói rằng trên thế giới trai đẹp gái xinh được đại đa số mọi người công nhận đều có một điểm chung.

Đó chính là hai bên mặt vô cùng đối xứng.

Và khi phát đủ mọi hình ảnh cho những người tham gia để họ chọn ra người mà họ cho là đẹp nhất, thì kết quả cuộc khảo sát cũng chứng minh điểm đó.

Từ góc độ tiến hóa sinh thái học, lấy sống mũi làm đường ngăn cách, gương mặt trái phải đối xứng sở dĩ khiến người khác cảm thấy xinh đẹp là vì đối xứng là một dạng biểu hiện của việc ít khi bị nhiễm virus hoặc ký sinh trùng lây nhiễm.

Người “khỏe mạnh” như thế trong phương diện chọn bạn đời thường có ưu thế trời ban, vì mọi người đều có khuynh hướng muốn kết hợp với người “khỏe mạnh”, sinh ra thế hệ sau có gene vượt trội.

Thế nên chú Thần Tài rất được phụ nữ yêu mến, cũng là có nguyên nhân cả.

Và đôi mắt con người đúng là cửa sổ tâm hồn.

Đối với Vụ Mang Mang, đôi mắt Lộ Tuyền thực sự quá đẹp.

Thâm trầm và sâu thẳm, trong veo nhưng lại rất tĩnh lặng.

Nhưng sức mạnh ẩn giấu bên dưới sự tĩnh lặng đó lại khiến người ta run sợ.

Giống như đại dương tĩnh lặng trong màn đêm, bạn mãi mãi cũng không thể phớt lờ sức mạnh cực đại mà nó che giấu.

Vì áp lực của sức mạnh đó nên Vụ Mang Mang lại lần nữa kiểm điểm hành vi hôm nay của mình.

“Chuyện đó, Lộ tiên sinh, hôm nay thực sự rất xin lỗi. Trong buổi tiệc tôi không nên đùa với anh.” Vụ Mang Mang cố gắng giả vờ như lúc này cô không phải mặc bộ đồ y tá, mà chỉ là quần áo bình thường.

Nhưng trong đôi mắt Lộ Tùy vẫn phản chiếu hình tượng một “vưu vật^[3]”.

[3] Vưu vật: Chỉ những cô gái có dung mạo vô cùng diễm lệ được ví như báu vật quý hiếm. (BT)

Chương 14

“Ừ.”

Lại là một tiếng “ừ” không rõ ý nghĩa.

Tay Lộ Tuỳ chậm rãi đưa lên.

Vụ Mang Mang căng thẳng hơi ngửa người ra phía sau.

Đối diện với một vưu vật “xuống giá rẻ tiền”, thậm chí đưa tay ra là có được, ngay cả Vụ Mang Mang cũng cảm thấy có thể sẽ phát sinh chuyện gì đó, kết quả là Lộ Tuỳ chỉ đưa tay lên day day mi tâm.

Say rượu ắt hẳn không dễ chịu chút nào.

Sau đó là sự tĩnh lặng dài dằng dặc.

Vụ Mang Mang phát hiện ra Lộ Tuỳ thực sự không có hứng thú tiếp tục trò chuyện với mình, đối với người như cô, anh không có bất kỳ hứng thú nào.

Thế nên cô cũng ngoan ngoãn dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Những hàng cây và nhà cửa lúi lại vun vút bên ngoài khiến tư duy của Vụ Mang Mang cũng trở về cảnh tượng hoang đường mà hỗn loạn lúc ấy.

Vụ Mang Mang vừa phẫn nộ vừa sợ hãi. Sức chiến đấu của người phụ nữ đau thương tuyệt vọng không chỉ mạnh bình thường thôi đâu.

Lúc ấy nếu không phải Lộ Tuỳ mở cửa thì Vụ Mang Mang không dám tưởng tượng tóc mình có còn giữ được không.

Nghĩ đến đó, Vụ Mang Mang ngồi thẳng lên, để lộ khoảng không phía sau lưng, để bóng dáng nghiêng nghiêng của Lộ Tuỳ chiếu lên ô cửa sổ, cô chăm

chú nhìn, hình như anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vụ Mang Mang lén lút quay sang, thường thức hàng lông mi dài của Lộ Tuy, mở miệng nói câu cảm ơn không thành tiếng, tuy rằng người trước mắt không hề quan tâm đến sự cảm kích của cô.

Sau khi cảm ơn người tốt, đương nhiên sẽ nhớ đến tên khốn nạn Hạ Sâm Hạc.

Trong cuộc đời “diễn kịch” của Vụ Mang Mang, tuy cô từng tự biên tự diễn vai “tình nhân”, nhưng đa phần chỉ là những trò đùa vô hại, tối nay cô thực sự bị xem là nhân tình, bị đánh một trận trời bời, cảm giác đó sao mà chua chát, thảm hại.

Đều do tên Hạ Sâm Hạc mà ra.

Trông nho nhã như phần tử trí thức, ai ngờ tâm địa lại độc ác đến thế.

Nhưng trách đi cũng phải trách lại, Hạ Sâm Hạc tuy đáng hận còn cô thì ngu ngốc đến đáng hận.

Làm nghề này là thế, tồn tại rất nhiều nguy hiểm khó lường, tuy công ty yêu cầu luôn báo tin an toàn nhưng vẫn sẽ xảy ra những sự cố bất ngờ.

Trước khi chuyện chưa xảy đến với mình thì ai cũng nghĩ mình là người may mắn, đến khi xảy ra rồi thì khóc lóc cũng chẳng kịp.

Vụ Mang Mang cảm thấy vô cùng xấu hổ vì sự đơn thuần khờ dại của mình, thế mà trước kia cô còn cười nhạo cô gái nào đó quá ngốc quá ngây thơ, thực ra ai cũng có lúc nào tàn cả thôi.

Đương nhiên, cảm giác chủ đạo trong lòng Vụ Mang Mang lúc này vẫn là phần nộ, lửa giận hừng hực, nếu cô không xử lý tên Hạ Sâm Hạc kia thì cô không mang họ Vụ nữa.

Nhưng Hạ Sâm Hạc tại sao lại lên app thuê người giả làm tình nhân chứ? Ăn no rồi việc muốn bôi xấu danh tiếng của mình ư?

Vụ Mang Mang nghĩ lại, suy đoán có lẽ Hạ Sâm Hạc có một cô nhân tình khác, nhưng thân phận cô ta không thể bị bại lộ, mà Lý Quyên, vợ anh ta đã phát giác ra anh ta ngoại tình, nên mới tìm người đến mạo danh kẻ thứ ba.

Nếu thật thế thì quá hèn hạ!

Mà điều đó cũng nói lên tính không an toàn của cái nghề này, đi đêm nhiều ắt sẽ gặp ma.

Vụ Mang Mang vẫn đang vạch ra con đường “báo thù” của mình thì chiếc xe đã ngừng lại vững vàng dưới toà nhà của cô.

Tài xế mở cửa xuống xe.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuỳ vẫn không có động tĩnh gì, một lần nhìn hình như lại phát hiện thêm một điểm “đẹp trai” của anh nữa, lần này là mê mẩn ngắm đường nét khuôn mặt nhìn nghiêng của anh.

Vụ Mang Mang làm nghề phục chế đồ gốm sứ, vô cùng yêu thích những đường nét góc cạnh, lúc này trông thấy đường nét hoàn mỹ từ trán qua sống mũi rồi xuống cằm của Lộ Tuỳ thì mê đắm giống như nhìn thấy những đồ sứ như hộp đựng trang điểm, bát sành...

Đối phương hình như nhận ra gì đó, mở mắt liếc nhìn cô như đang nói: Sao cô còn chưa xuống xe?

“Lộ tiên sinh, hôm nay thật sự cảm ơn anh rất nhiều.” Vụ Mang Mang cúi người trước Lộ Tuỳ biểu thị sự cảm kích chân thành.

Nhưng bộ ngực hình quả đào mơn mớn hình như lại muốn cám dỗ ai đó, Vụ Mang Mang lúc cúi xuống trông thấy bộ ngực đẹp hớ hênh do nút áo biến mất mới sực tỉnh.

Cô vội vàng lấy tay che lại.

Cũng may trong đôi mắt Lộ Tuỳ không có bất cứ xao động gì, giống như nhìn bộ ngực một con tinh tinh vậy, chẳng có cảm xúc gì đặc biệt.

Vụ Mang Mang đứng bên đường nhìn theo bóng chiếc xe chở chú Lộ giờ đây đã mất hút, trong lòng cảm thấy đôi phần hụt hẫng khó nói.

Lộ Tuỳ không giống cô từng tưởng tượng, nhưng dường như lại quá giống như tưởng tượng của cô.

Hôm nay Lộ Tuỳ đã bắt gặp tình huống thê thảm nhất, xấu hổ nhất trong cuộc đời này của Vụ Mang Mang, hơn nữa cô còn được anh cứu trong tình huống kẻ thứ ba bị vợ cả đến đánh ghen.

Trong tích tắc Vụ Mang Mang phát hiện người đó là Lộ Tuỳ, còn tưởng sẽ nhìn thấy sự khinh bỉ trong mắt anh, giống như cô từng nhìn thấy hoặc ít hoặc nhiều trong mắt Thẩm Đình và Ninh Tranh vậy.

Nhưng mắt anh sáng rỡ, bình thản, trong đó có sự thờ ơ và phớt lờ, hoàn toàn không có sự khinh thường.

Ít nhiều cũng khiến Vụ Mang Mang đang thê thảm đến mức muốn khóc đã thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra lúc đó cô cũng không muốn nói, không muốn giải thích, chỉ muốn một mình yên tĩnh. Nhưng nếu là người khác, cho dù không tò mò chuyện của cô thì cũng sẽ suy đoán và chủ động phán đoán, mà thái độ của Lộ Tuỳ lại khiến Vụ Mang Mang dễ chịu.

Chính cô cũng thấy khó hiểu, lúc đó cô chỉ muốn tìm cái lỗi để chui xuống, mà sự thản nhiên của Lộ Tuỳ thật sự rất tốt, rất tốt.

Nghĩ đến đó, Vụ Mang Mang lại bất giác tò mò thái độ này của Lộ Tuỳ là xuất phát từ tâm lý như thế nào?

Ít nhiều Vụ Mang Mang cũng hiểu được người trong giới của Lộ Tuỳ, họ đứng ở trên cao nhìn xuống chúng sinh, những lý lẽ giáo điều trói buộc bạn trên thế giới này, ở chỗ họ đều hoá thành phù vân, có thể thoải mái chà đạp mọi quy tắc của xã hội, lấy sinh mệnh ra đùa giỡn, có lúc thậm chí ngay cả sinh mệnh của họ mà cũng lấy ra để đùa giỡn được thì huống hồ gì là người bình thường.

Ý thức đạo đức của dạng người này thường là cực kỳ thấp, vì đạo đức vốn là một sự trói buộc, nhưng sự khinh ngạo của họ khiến họ không muốn chịu bất kỳ một sự trói buộc nào.

Cũng chính vì đứng ở trên cao nên mới tỏ ra thân nhiên với mọi thứ.

Có lẽ thái độ của Lộ Tuỳ chính là xuất phát từ tâm lý này, không khác mấy so với tưởng tượng của Vụ Mang Mang.

Nhưng nếu là một người chịu nghĩ tốt về người khác, thì thái độ của Lộ Tuỳ cũng có thể là do anh không tùy tiện xét đoán người khác, không tùy tiện kết luận về một ai đó.

Người như thế thường vô cùng rộng lượng, cũng vô cùng sáng suốt.

Tính phức tạp của con người và đôi mắt đôi tai lắm khi bị lừa gạt, thường dẫn đến vô số hiểu lầm.

Không tùy tiện kết luận thì mới có thể tránh khỏi những hiểu lầm dễ xảy ra.

Mà tính nhất quán trong logic của một người sẽ dẫn đến việc một khi anh đã hạ kết luận thì sẽ cố chấp giữ lấy nó, càng khó thay đổi ấn tượng.

Hơn nữa bạn chưa trải qua như người ta, trong phần lớn tình huống sẽ không thể lý giải được lựa chọn của người đó, mà cứ tự cho là cao thượng đạo đức, đứng trên cao chỉ đạo người khác, thực ra điều đó chẳng cho thấy bạn cao thượng và đạo đức bao nhiêu cả.

Vì người vì mình luôn là chuyện tốt.

Vụ Mang Mang lại lần nữa nhìn theo hướng chiếc xe mất hút, nói tiếng cảm ơn.

Cho dù Lộ Tuỳ xuất phát từ nguyên nhân nào, thì anh cũng không là sợi rơm cuối cùng đè chết lạc đà.

Không tùy tiện đánh giá cô.

Hơn nữa anh còn cứu cô, trong tình huống đó, thực sự Vụ Mang Mang không dám tin rằng khi ấy Lộ Tuỳ sẽ mở cửa.

Đó là điều khác biệt với những gì cô tưởng tượng.

Cũng xem như một câu đố chưa có lời giải đáp vậy.

* * *

Vụ Mang Mang đứng trong nhà vệ sinh, nhìn người có đầu tóc bù xù, một bên mặt sưng vù trong gương, có lẽ bà Liễu đến cũng chưa chắc nhận ra cô.

Cúi xuống nhìn chân mình, bản kính khủng, giày đã rơi mất từ lâu, tất cũng rách toạc, ngón chân cái và ngón thứ hai đã thò ra ngoài tất, gót chân cũng lộ ra.

Đây mà cũng được coi là “vưu vật” ư? Chỉ khá hơn bà lão ăn mày một chút mà thôi.

Thế mà ban nãy Vụ Mang Mang còn tưởng sẽ để lại ấn tượng về “vưu vật” trong mắt Lộ Tuỳ, bây giờ cảm thấy chẳng khác gì quái vật, thảo nào đối phương rõ ràng đã nhìn thấy bộ ngực lồ lộ của cô mà vẫn bình thản như không.

Vụ Mang Mang thấy xấu hổ đến nỗi mặt nóng bừng lên.

Chắc vì hôm nay trải qua một ngày đầy kích thích, đến nỗi Vụ Mang Mang tắm rửa xong, hồi phục lại thành một mỹ nữ trắng nõn nà, thơm phưng phức rồi, cô lên giường nằm mà mãi không sao ngủ được.

Cô bèn dứt khoát ngồi dậy viết báo cáo cho công ty, giải thích chuyện xảy ra hôm nay.

Ngoài ra còn xoá bỏ thông tin trên app của mình.

Tuy thời gian làm việc không dài, đa phần đều rất nhàm chán, nhưng trong lòng Vụ Mang Mang vẫn thấy có chút không đành lòng.

Lúc cô nhận công việc đầu tiên chẳng qua là tò mò và nghĩ hẳn sẽ thú vị, thực sự không có ý định nghiêm túc, nhưng khách hàng đầu tiên của cô là một người đàn ông vô cùng hướng nội và tự ti, không có bạn bè cũng chẳng có bạn gái, giao thiệp chủ yếu là trên mạng, nhưng vẫn luôn khao khát có một người thực sự cùng anh ta đi xem phim, trò chuyện mặt đối mặt.

Đến nay Vụ Mang Mang vẫn nhớ nụ cười trên gương mặt anh ta hôm đó, có vẻ mắc cỡ, không thể gọi là cười lớn, nhưng khiến người ta cảm thấy vừa đáng thương vừa xót xa.

Lúc đó cô tự thấy có một cảm giác muốn cứu rỗi sinh mệnh đối phương, thực ra là do cô tự kỷ quá thôi, thế nhưng cảm giác khiến đối phương vui vẻ lại rất tốt.

Khách hàng sau đó là một người thợ sửa xe hơi đã từng xem mắt vô số lần và cũng thất bại vô số lần, lúc làm việc tuy hơi bần thủ nhưng thực ra thu nhập rất ổn, không hiểu vì sao mà chẳng bao giờ lọt vào mắt xanh của ai cả. Mời Vụ Mang Mang đóng vai bạn gái xuất sắc để chặn miệng họ hàng bạn bè, cũng để cha mẹ vui lòng được một lần.

Vụ Mang Mang phải thừa nhận là cảm giác khách hàng vui sướng hạnh phúc là do mình mang đến, thực sự khiến cô cảm thấy vui vẻ.

Nếu không vì thế thì Vụ tiểu thư vốn làm gì cũng chẳng nhiệt tình quá ba phút lại làm công việc này trong tình cảnh tẻ nhạt lâu đến thế.

Nhưng mọi thứ đã tan biến dưới sự tò mò ngu muội và sự ác ý của Hạ Sâm Hạc.

Vụ Mang Mang thờ dài, bấm nút gửi email đi.

* * *

Hôm sau cô đích thân truy tìm thông tin cá nhân mà Hạ Sâm Hạc để lại, nhờ người bạn trong Cục công an điều tra, kết quả là hẳn sử dụng số chứng minh nhân dân giả.

Đúng là một sự lường gạt có tính toán trước, Vụ Mang Mang nghiêng rằng kèn kẹt.

Tuần này vẫn đến chỗ Ngô Dụng, lúc Vụ Mang Mang được y tá mời vào văn phòng thì vẫn đang cúi đầu chăm chú xem Weibo, gửi tin nhắn.

Sau năm phút, cô vẫn đang xem.

Ngô Dụng bất đắc dĩ phải ho mấy tiếng để nhắc nhở Vụ Mang Mang, thời gian của anh là do bố cô bỏ ra số tiền lớn để mua đấy.

“Bác sĩ Ngô, anh đợi chút, tôi chuyển bài này đi đã, nhanh thôi.” Vụ Mang Mang vừa bấm chữ thật nhanh vừa cười vẻ nham hiểm: “Được lắm, dám chọc bà đây à.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Ngô Dụng hỏi Vụ Mang Mang khi cô đã chịu ngẩng đầu lên, tuy cô gái này cuồng công cụ kết bạn trên mạng, nhưng thời gian trị liệu mà vẫn xem Weibo thì khá hiếm thấy.

“Cảm ơn sức mạnh của mạng internet.” Đôi mắt Vụ Mang Mang ánh lên tia sáng, cùng nụ cười rạng rỡ của cô suýt thì làm chói mắt Ngô Dụng.

Cô không do dự kể lại đầu đuôi câu chuyện xảy ra tuần trước cho Ngô Dụng nghe.

“Đã từng gặp những kẻ khốn nạn, nhưng chưa từng thấy thể loại như thế đúng không?” Vụ Mang Mang nói, “Anh có biết tên Cao Trần Hạo (Hạ Sâm Hạo) này ngoại tình với ai không? Chính là cô em vợ của hắn, là người mà hôm đó cùng Lý Quyên chạy tới đánh tôi ấy. Thế gian này đúng là chuyện ly kỳ nào cũng có, chỉ có những kẻ khốn nạn mà anh không ngờ tới.”

“Cao Trần Hạo cũng quá đặc ý, tuy hắn dùng chứng minh giả, nhưng lúc đó hắn đã lảm lời gọi tên vợ hắn ra, có điều người tên Lý Quyên quá nhiều, hại tôi tốn bao nhiêu thời gian, còn phải tìm thám tử tư mới bới ra chân tướng chuyện xấu của hắn và cô em vợ.”

Vụ Mang Mang lắc lắc điện thoại, có Weibo lan truyền tin tức cực nhanh, cô chẳng cần đến cơ quan tên Cao Trần Hạo cô cũng có thể làm xấu mặt tên khốn kia.

Không chừng Lý Quyên còn phải cảm ơn cô ấy chứ, giúp người làm vui mà.

Việc điều trị mấy năm đã khiến quan hệ hai người gần như là bạn bè, Ngô Dụng nói: “Công việc này quá nguy hiểm, cô là con gái, đặc biệt là một cô gái xinh đẹp như thế, thực ra không nên làm.”

“Tôi đã thôi rồi.” Vụ Mang Mang có vẻ buồn bã, “Thực ra có lúc rất thú vị, đó cũng là việc giúp đỡ người khác mà. Bác sĩ Ngô này, tôi vì một tên Cao Trần Hạo mà bỏ việc thế có phải là có lỗi với mọi người không?”

Ngô Dụng nhìn Vụ Mang Mang, “Thực ra trong lòng cô hiểu rõ mà, niềm vui đổi lại từ sự lừa gạt ngăn ngại nếu sau này nhận ra thì đối phương sẽ càng đau lòng.”

Vụ Mang Mang nghe xong trừng mắt nhìn Ngô Dụng, sau đó lại bất lực cụp mắt xuống, không nói gì nữa.

Tuy có phần tế nhị, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Hơn nữa vì vụ án của Cao Trần Hạo mà Vụ Mang Mang vừa phải mời thám tử tư, vừa thuê người đăng bài trên Weibo, để an ủi tâm hồn bị tổn thương, cô lại mua thêm liệu trình cho da rất đắt, tiền bà Liễu hỗ trợ lần trước đã tiêu tốn bảy, tám phần.

Vụ Mang Mang đành phải xốc tinh thần để nhận việc làm thêm mới.

Nhưng lần này tuyệt đối nghiêm túc, là nghề sở trường của cô, phục chế đồ cổ.

Cũng không phải cô làm một mình, mà làm cùng với tiến sĩ Tiêu trong bảo tàng, trợ giúp ông ta.

Điều duy nhất đáng nhắc tới là, khách hàng chính là bà chị “coming out^[1]” của Lộ Tuy - Lộ Lâm.

[1] Coming out: công khai xu hướng tình dục hoặc hành vi của giới tính mà họ nghĩ là đúng với họ cho mọi người biết. (ND)

Chương 15

Đương nhiên lúc mới đầu Vụ Mang Mang cũng không biết người thuê là thần thánh phương nào, dù sao cô chỉ làm chân lon ton.

Tiến sĩ Tiêu mới là nhân vật quan trọng được người ta mời lần này, mà tiến sĩ Tiêu trùng hợp thay cũng có chút quan hệ với Vụ Mang Mang, ông là cậu của cô.

Tiêu Sâm là em trai cùng mẹ khác cha của bà Liễu, so với bà chị thì đúng là như “đồ cổ”, chẳng trách lại theo nghề khảo cổ này.

Vụ Mang Mang lục tìm thấy một chiếc váy trắng đứng đắn trong góc tủ, phó giám đốc bảo tàng Tiêu là nhân vật rất “trâu bò” trong ngành, thường xuyên chạy đông chạy tây, những hôm đến bảo tàng cộng lại cũng không quá năm mươi ngày.

Mà mỗi năm thời gian Vụ Mang Mang đi làm bình thường cũng chỉ có năm mươi ngày.

Một chiếc đầm ngắn màu trắng cổ chữ V, tay lỡ, trang trí duy nhất chính là một chuỗi hoa trên gấu váy, khiến Vụ Mang Mang trông vô cùng điềm đạm và thực nữ.

Nếu xét nét ra thì đó chính là xương quai xanh của cô lộ ra hơi nhiều một chút, chủ yếu là cổ áo chữ V xuống khá sâu, nhưng chẳng qua cũng chỉ lộ chút xương quai xanh mà thôi, còn xa lắm mới bị lộ ngực.

Nhưng dù là thế, khi Vụ Mang Mang nhìn thấy cậu của cô thì vẫn nhạy cảm phát giác ra hàng lông mày của ông hơi nhíu lại.

Vụ Mang Mang thầm nghĩ cũng may mà cậu sinh ra con trai, nếu là con gái thì chắc chắn phải tam tòng tứ đức đầy đủ, nếu lộ cánh tay ra bị người ta trông thấy thì khéo có lẽ phải tự chặt tay cũng nên.

“Tiến sĩ Tiêu.” Vụ Mang Mang ngoan ngoãn chào. Cậu cô không thích mang quan hệ họ hàng vào lúc làm việc, chịu giúp cô đi cửa sau là đã tiêu tốn toàn bộ tình thân trong đời rồi.

Tiêu Sâm gật gù, “Đi thôi.”

Xách túi lên bước đi, nhưng cuối cùng Tiêu Sâm vẫn không tìm được: “Cháu nên quàng khăn cổ vào.”

Vụ Mang Mang lập tức lấy từ trong túi ra một chiếc khăn lụa màu sắc tươi tắn, hoa văn độc đáo, trị giá mấy trăm đô la, cô đã chuẩn bị sẵn từ trước.

“Màu này hơi sặc sỡ quá thì phải?” Tiêu Sâm lại nói.

“Thế không quàng nữa ạ?” Vụ Mang Mang ngoan ngoãn hỏi.

“Thôi cứ quàng đi.” Tiến sĩ Tiêu nhắm mắt nghỉ ngơi như kiêu mắt không thấy thì tâm không phiền.

Xe đến đón họ là Bentley, đủ biết mức độ giàu có của chủ nhân, nhưng món đồ cổ mà có thể mời Tiêu Sâm ra tay phục chế thì ắt hẳn giá trị phải rất lớn, Vụ Mang Mang rất yên chí.

Tiếp đó chiếc Bentley lại chuyển sang trực thăng cá nhân bay ra biển, càng khiến Vụ Mang Mang nâng cao giá trị của chủ nhân thêm mấy lần nữa.

Hòn đảo nhỏ cách đất liền không xa lắm, nhìn xa thấy rừng cây rậm rạp, nhìn gần vẫn là rừng cây rậm rạp.

Giữa rừng cây hiện ra một ngôi biệt thự theo phong cách nghệ thuật giản ước cực kỳ hiện đại làm bằng gỗ nguyên khối và cửa kính. Vụ mang Mang

cảm thấy ngôi nhà này như đã từng thấy ở đâu đó, mãi sau mới định thần lại, hoá ra đây chính là “Dream House^[1]” của cô, đã vô số lần xuất hiện trong mơ, tuy mỗi lần đều có kiểu dáng khác nhau nhưng ngôi nhà trước mặt kia là kiểu kinh điển nhất.

[1] Ngôi nhà trong mơ. (ND)

Lộ Lâm ra đón đã nói một cái tên, “Đây là ngôi nhà do anh ta thiết kế trước khi đoạt giải Pritzker.” Pritzker là giải Nobel trong giới kiến trúc, Oscar trong điện ảnh, Vụ Mang Mang mới nghe đã tỏ ra rất cung kính.

“Khi đó anh ta vẫn đang làm việc trong doanh nghiệp nhà nước, chỉ thiết kế theo hình vẽ và những mẫu có sẵn, có sáng tạo thì cũng chẳng có tiền để làm. Nhưng Lộ Tuỳ có con mắt độc đáo nên mời anh ta đến đây thiết kế, sau đó hỗ trợ anh ta lập văn phòng riêng.” Lộ Lâm nhắc đến Lộ Tuỳ liền tỏ vẻ tự hào.

Vụ Mang Mang chỉ có thể cười ha ha.

Hệ thống điều hoà và ánh sáng trong nhà đều là kiểu thông minh, Lộ Lâm đưa hai chiếc ghim cài áo cho Tiêu Sâm và Vụ Mang Mang, đây được coi là chứng nhận cho phép vào, nếu không có chiếc ghim cài này thì đến gần biệt thự sẽ bị coi là kẻ xâm nhập bất hợp pháp, được “hưởng” đài ngộ kích điện và UAV^[2] tấn công.

[2] UAV: máy bay không người lái. (ND)

Trong nhà không có người giúp việc, bưng trà ra là robot trợ lý có vẻ ngoài gần giống C-3Po trong phim “Star wars”, quản gia là robot thùng rác R2-D2, phụ trách dọn dẹp vệ sinh là một con robot nhỏ xinh giống trong phim “Wall E”.

Vụ Mang Mang nghi ngờ có phải mình đã du hành đến tương lai rồi hay không.

Lộ Lâm tiếp tục giới thiệu: “Buổi trưa mọi người có thể thử món mì xắt của Tiểu Diện.” Tiểu Diện đương nhiên cũng là một robot, sản xuất trong nước, cũng chỉ có nhân dân Trung Quốc mới muốn làm một robot phụ trách xắt mì thôi.

Robot nhiều như thế, đúng là kiểu cách của người lăm tiền.

Vụ Mang Mang không nhịn được lén lút hỏi, “Cái đó, có phải loại do Nhật Bản phát minh không ạ, ừm, robot đó?”

Nhật Bản là một dân tộc thần kỳ, công nghệ robot của họ phát triển nhất, dùng để trợ giúp đủ mọi thứ trong sinh hoạt, thậm chí có thể khiến bạn không cần cưới vợ cũng có thể hưởng thụ chuyện thô tục nhưng khoái lạc nhất chốn nhân gian.

Lộ Lâm không nhịn được phì cười, cô bé này thật thú vị, môi đỏ như son hơn nữa lại là màu tự nhiên, dù cho son môi đắt tiền nhất cũng không thể vẽ ra được màu sắc tự nhiên và căng mọng thế này, cô ta hơi ngẩn ra rồi lập tức cười nói: “Công nghệ về xúc giác cho bàn tay vẫn chưa có gì đột phá.”

Quay lại chủ đề chính, Lộ Lâm giải thích: “Lần này phiên tiến sĩ Tiêu và Vụ tiểu thư đến đây quả thật ngại quá. Em trai tôi mới là chủ nhân ngôi biệt thự này, hôm trước tôi bất cẩn làm vỡ một lọ hoa mà thường ngày nó vô cùng yêu thích, nhưng xung quanh ngôi biệt thự đều có hệ thống rada quét 24/24, mà mảnh vỡ bình hoa cũng không thể mang ra ngoài được nên chỉ có thể làm phiên hai vị đến đây phục chế.”

Lộ Lâm đúng là thẳng thắn, kể lại “sự thật phạm tội” không chút che giấu, “Mọi công cụ cần thiết theo danh sách liệt kê của tiến sĩ Tiêu đều đã mang đến, phòng cũng được bố trí xong, mời hai vị theo tôi.”

Lúc đi ngang một bức tranh treo tường, Tiêu Sâm và Vụ Mang Mang đều dừng lại, cô ngơ ngẩn nói: “Đừng nói với em bức tranh ‘Phù loan noãn thủy đồ’ này là bút tích thật của Cừ Anh nhé.”

Lộ Lâm cười đáp: “Vật trang trí trong nhà này đều là đồ thật.”

Tên này khá lắm, bức tranh này ban đầu được bán với giá trên trời những bảy tỷ tệ, chủ nhân không phải Lộ Tuỳ mà nay đã đến tay anh, không biết đã tiêu tốn bao nhiêu tiền.

Sau đó những vật trang trí trên tường có tổng giá trị còn cao hơn cả tổng giá trị các hiện vật có trong bảo tàng thành phố, hơn nữa nghe nói đây cũng chưa phải toàn bộ, những đồ sưu tầm còn lại đều nằm trong két bảo hiểm, sẽ lấy ra trang trí tuỳ theo tâm trạng của Lộ Tuỳ.

Vụ Mang Mang nhìn chén trà men lông thỏ dòng sứ Kiến Diêu^[3] trước mắt, chỉ sợ mình run tay không cẩn thận làm vỡ mất, lúc đó không đành nổi nên chỉ cười nói: “Em không khát.”

[3] Dòng sứ Kiến Diêu là dòng gốm sứ rất được ưa chuộng vào thời Tống, nổi tiếng với các loại chén trà men lông thỏ, sắc men đen nổi bật với những đường vân tinh mịn như lông thỏ, sách sử chép rằng chỉ khi đựng trà bằng loại chén này, thì mọi tinh túy của trà mới được hiển lộ hết. Hiện nay trong các bảo tàng ở Nhật Bản cũng chỉ lưu giữ được tổng cộng bốn món mà thôi. (BT)

Lúc thành tâm chiêu đãi khách thì đừng lấy thứ đồ dễ vỡ này ra được không? Lấy một cái bát vàng hay ly bạc gì đó cũng được.

Vụ Mang Mang liếc mắt đã biết Lộ Lâm đang dụ dỗ mình, thấy cô ngơ ngẩn nhìn bộ sưu tập không chớp mắt nên dùng đồ cổ để thu hút cô, đúng là đáng ghét, làm người ta ngứa ngáy quá!

Lộ Lâm rời đi rồi, Vụ Mang Mang và Tiêu Sâm bắt tay vào làm việc, Tiêu Sâm phụ trách chỉ huy, còn Vụ Mang Mang thì thao tác. Có một số việc đúng là cần ngón tay thon mảnh của phụ nữ thì dễ dàng hơn, muốn làm cho chiếc bình Thiên Cầu này phục hồi lại đến mức gần như không nhìn ra nguyên trạng vỡ nát của nó là một chuyện không hề dễ dàng, đương nhiên cũng không phải là chuyện không thể.

Cứ làm hết sức rồi sau đó tùy vào số trời vậy.

Lộ Lâm giục rất gấp vì Lộ Tuỳ sắp quay về thành phố này, cô ta phải xoá vết tích trước khi sự cố xảy ra.

Tuy Lộ Tuỳ thích bình Thiên Cầu hoa xanh này, thường xuyên lấy ra trang trí, nhưng cũng không cầm nó để đùa nghịch, nên chỉ cần trông hoàn chỉnh là được.

Lộ Lâm nhìn Vụ Mang Mang đang cúi đầu chăm chú làm việc qua camera giám sát, nghe nói phụ nữ khi chăm chú làm việc là đẹp nhất, hình như đúng như vậy thật.

Cô ta bất giác nhớ đến gương mặt mộc đẹp đến sững sốt và đôi môi đỏ mọng khiến người khác chỉ muốn hôn của Vụ Mang Mang.

Trong lúc Lộ Lâm mơ màng phát huy trí tưởng tượng bay cao bay xa, thì Vụ Mang Mang và Tiêu Sâm làm việc liên tục bất kể ngày đêm, cuối cùng chỉ còn lại những việc lặt vặt, Tiêu Sâm dặn Vụ Mang Mang một loạt rồi rời đi trước, ông ta là người bận rộn, có rất nhiều việc không thể vắng mặt.

Nhưng con người không phải là sắt thép, không thể không ngủ được.

Vụ Mang Mang sợ mình bất cẩn sẽ làm bình Thiên Cầu vỡ nát hơn, nên dứt khoát ngủ một giấc thật đã rồi tính.

Buổi chiều thức giấc, có lẽ do ngủ đến mù mị nên Vụ Mang Mang không phân biệt được bây giờ đang là ngày hay đêm, cũng không phân rõ nơi này là đâu, cô mặc áo ngủ bằng lụa, ngáp dài, kéo đôi dép lê đi xuống lầu, định rót ly nước lạnh để uống cho tỉnh táo.

Lúc này Lộ Lâm cũng vừa ra khỏi phòng, mặc áo ngủ bằng lụa, đứng sau lưng Vụ Mang Mang vặn người một cái, từ dưới lầu nhìn lên thì giống như Lộ Lâm đang ôm Vụ Mang Mang vậy.

Thế nên từ góc của Lộ Tuỳ nhìn lên, hai người phụ nữ đó áo quần xộc xệch, tóc tai rũ rượi, gương mặt còn dấu đỏ do mới ngủ dậy, rất dễ liên tưởng đến việc họ đã đi ra từ cùng một gian phòng.

Điều đó vốn chẳng lạ gì, bạn bè thân ngủ chung giường, trò chuyện gì đó là chuyện thường tình, không phải còn mặc áo ngủ giống nhau sao?

Nhưng nếu là một les và một người phụ nữ bình thường thì sẽ khiến người ta suy diễn lung tung.

Ngoài ra dưới mắt Vụ Mang Mang có quầng thâm rõ ràng, dáng vẻ ngủ không đủ giấc, phải thế nào thì mới ngủ không đủ chứ?

Lại nhìn đôi chân dài của mỹ nhân, từ dưới nhìn lên càng thấy dài hơn.

Trên làn da mịn màng hầu như không nhìn thấy lỗ chân lông, đôi chân vừa thon vừa dài, đẹp không tả nổi.

Liên tưởng đến những cô bạn gái của Lộ Lâm đều mặc váy siêu ngắn để lộ đôi chân dài, không khó nhận ra sở thích của chị ấy.

Vụ Mang Mang rất phù hợp.

Lúc Vụ Mang Mang nhìn thấy Lộ Tuỳ thì mắt đứng tròn, khẽ kêu một tiếng, rồi chưa kịp linh về phòng như một con thỏ thì đã bị Lộ Lâm giữ lại, thì thầm bên tai: “Đừng để lộ tẩy.”

Vụ Mang Mang sức nhớ ra công việc của mình, đồng thời cũng nhớ lại xu hướng tình dục của Lộ Lâm.

Đúng là tạo nghiệt, sao một việc làm thêm nghiêm túc đứng đắn của cô bây giờ lại trông không đứng đắn thế này?

Lộ Lâm ra vẻ trấn tĩnh đứng yên, hỏi Lộ Tuỳ dưới lầu: “Sao em về sớm vậy?”

“Muốn về.” Lộ Tuy đáp ngắn gọn.

Lộ Lâm hôn một cái lên má Vụ Mang Mang, thuận thế sờ mông cô một cái: “Em về phòng đợi chị.”

Lúc này Vụ Mang Mang vốn nên gắng sức phối hợp diễn xuất cùng Lộ Lâm, nhưng bệnh diễn của cô lại biến mất một cách thần kỳ, cô không muốn diễn vai đồng tính nữ, sau đó tiếp tục bị Lộ Lâm lợi dụng.

Nhưng chủ nhà là người phát tiền, cô không thể phản bội Lộ Lâm nên đành ngoan ngoãn về phòng, thay một bộ áo dài tay và quần dài.

Dưới lầu, Lộ Tuy và Lộ Lâm đã ngồi xuống nói chuyện.

“Chị giấu em làm chuyện gì xấu hả?” Lộ Tuy lạnh lùng nhìn đại mỹ nhân kiêu diễm Lộ Lâm.

“Ừm, có gì đâu, Mang Mang thích phong cảnh nơi này, nghĩ là em không có ở đây nên chị dẫn cô bé đến ở hai ngày.” Lộ Lâm nói dối không chớp mắt.

“Lúc chị hôn cô ấy, mặt cô ấy cứng đờ như lúc chị mới tiêm botox vậy, làm sao có quan hệ gì với chị được?” Lộ Tuy chế giễu.

Có cần độc miệng vậy không? Lộ Lâm lườm anh.

“Nói đi, làm vỡ gì rồi?” Lộ Tuy lại hỏi.

Lần này đến lượt Lộ Lâm học theo Vụ Mang Mang bịt miệng kêu khẽ, “Sao em biết?”

“Nghề nghiệp của Vụ tiểu thư.” Lộ Tuy nhắc Lộ Lâm.

Lộ Lâm “ồ” một tiếng, sức nhớ ra Lộ Tuy từng kiện Vụ Mang Mang, trong tình huống này chỉ sợ chuyện mười tám đời tổ tông của cô bé đều bị nó điều tra tường tận.

Lộ Lâm đành khai thật, cười lúng túng: “Lộ Tuỳ, em có thể tha thứ cho chị một lần này không?”

Lộ Tuỳ day day mi tâm, “Sau này đừng đưa phụ nữ đến biệt thự của em làm loạn.”

Sau đó Lộ Lâm liền bị hai robot vũ lực mời ra khỏi biệt thự, còn bị tước bỏ đặc quyền được tùy ý ra vào ngôi biệt thự này.

Vụ Mang Mang mặc quần áo xong, sau khi điều chỉnh lại cảm xúc một lúc lâu mới xuống lầu.

Chuyện này cũng không thể trách cô, ấn tượng về cô hôm nay trong mắt Lộ Tuỳ chỉ sợ là tồi tệ đến mức không thể tồi tệ hơn, không những từng là kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc nhà người ta, mà hôm nay lại thành đồng tính nữ, đời tư phong phú đặc sắc biết bao.

Lộ Lâm lúc này đã rời đi, Vụ Mang Mang thấy Lộ Tuỳ ngồi trên sofa quay lưng lại với cô thì hỏi, “Lộ tiểu thư không có ở đây à?”

Lộ Tuỳ đáp gọn: “Chị ấy đi rồi, cô cứ tiếp tục làm việc phục chế của cô, tôi sẽ không làm phiền.”

Vụ Mang Mang vội “ồ” một tiếng rồi chui vào phòng làm việc.

Đến giờ cơm tối, Vụ Mang Mang mới ra ngoài cho thoáng khí, ai ngờ lúc đi từ sảnh hông ra ban công lại thấy Lộ Tuỳ đang ngồi quay lưng với cô.

Bên cạnh sofa là một chiếc rương màu trắng vẽ chữ thập đỏ, một hình người tròn như quả bóng trắng trắng mũm mĩm lắc la lắc lư bước ra.

Sau đó bộ phận cảm ứng ở tay đặt nhẹ lên vành tai Lộ Tuỳ, “Chủ nhân, ngài sốt rồi.”

Vụ Mang Mang trượt cái vèo đến trước mặt nó bằng sự hưng phấn cuồng nhiệt nhưng phải đè nén lại, “Cậu là Baymax hả? Có thật cậu là Baymax không?”

Là robot trị bệnh trong phim “Big Hero 6” sao?

Baymax dừng dừng cúi xuống nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang chụp lấy tay Baymax đặt lên ngực cô, “Cậu cảm thấy gì không, hơi thở tôi gấp gáp, nhịp tim đập nhanh, lòng bàn tay rịn mồ hôi, phần bụng hóp lại, đây là triệu chứng bệnh gì?”

Đây đúng là những gì cô từng tưởng tượng trong Dream House rồi...

Lát sau Baymax nói bằng giọng đều đều không cảm xúc của robot: “Đây là triệu chứng bệnh thần kinh.”

Ớ, như thế cũng có thể chẩn đoán chính xác?

Vụ Mang Mang ngược lên, vòng qua phía sau lưng sofa nhìn Lộ Tuy, trong tay anh đang cầm bộ điều khiển thông minh siêu mỏng, cô còn liếc thấy trên đó mấy chữ được nhập vào “bệnh thần kinh”, hoá ra nãy giờ là do Lộ Tuy điều khiển Baymax nói vậy.

“Lộ tiên sinh.” Vụ Mang Mang cung kính chào.

Lúc này Baymax dần xì hơi thu nhỏ lại, quay về trong chiếc rương kia.

Lộ Tuy nói: “Thiết kế vẫn chưa hoàn thiện, chỉ là có dáng vẻ của Baymax mà thôi, đồ chơi ấy mà.”

Vụ Mang Mang nhìn gò má ửng đỏ của Lộ Tuy, “Anh bệnh sao?”

Lộ Tuy “ừ” một tiếng, tỏ ý không muốn bị làm phiền.

Vụ Mang mang ngoan ngoãn nói: “Thế tôi không làm phiền nữa. Bình Thiên Cầu đã phục chế xong, anh có cần xem không?”

“Lát nữa tôi sẽ xem.” Lộ Tuy đáp.

Vụ Mang Mang lặng lẽ rút lui, buổi tối cô không muốn ăn, gần đây làm thêm nhiều, thiếu tập luyện thể thao nên cô đã tăng thêm hai cân, để giữ dáng, cô đã cai luôn bữa tối.

Biệt thự trên núi nên chẳng có những trò giải trí mà Vụ Mang Mang thích, để đốt cháy năng lượng, cô lên ban công lộ thiên trên tầng hai xây vượt ra lùm cây, trên đầu là bầu trời sao, trải thảm yoga bắt đầu tập luyện cho cơ thể mềm mại của mình.

Vụ Mang Mang là một người luyện yoga có cấp bậc cao thủ, biết rất nhiều động tác khó.

Chẳng hạn như kiểu ếch.

Hai tay chống xuống đất, hai chân nâng cao hơn cùi chỏ, vòng chân ra phía trước, toàn thân chỉ dựa vào sức mạnh của đôi tay để chống đỡ, chẳng phải là một con ếch sống động hay sao.

Vụ Mang Mang vừa di chuyển đôi tay tiến về phía trước, vừa diễn “ộ ộ ộ” trong miệng để giải toả những đau đớn khi tập luyện.

Yoga đúng là một loại vận động tự hành xác.

Lúc này, chếch phía dưới Vụ Mang Mang có tiếng cười khẽ vang lên, nhưng đã bị át đi bởi tiếng côn trùng trong lùm cây và tiếng “ộ ộ” của cô.

Tiếp theo, Vụ Mang Mang đổi sang kiểu khác, lúc giơ tay lên làm áo sơ mi bị kéo cao, để lộ ra ánh sáng kim cương rực rỡ ở rốn.

Nếu lúc này thế giới bỗng trở nên yên tĩnh, không một tiếng động, có lẽ chúng ta đã có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt.

Yoga khiến cơ thể con người trở nên xinh đẹp, dịu dàng, thon thả, trong đêm khuya tĩnh lặng còn có thể khiến bạn mơ tưởng thông qua cơ thể tuyệt đẹp của đối phương.

Một tiếng đồng hồ sau, Vụ Mang Mang thoát khỏi trạng thái thiền định thư giãn sâu, đứng lên, vặn người một cái rồi cuốn thảm yoga lại, thay quần áo rồi xuống lầu tìm Lộ Tuỳ, hy vọng lúc này anh đã nghiệm thu xong bình Thiên Cầu, ân chuẩn cho cô ngày mai rời đảo.

Vụ Mang Mang tìm thấy Lộ Tuỳ ở ban công lộ thiên lầu một, không nhận được căn nhắc: “Lộ tiên sinh, anh đang bệnh, không được ra gió.”

Câu này chẳng qua là xuất phát từ lương tri một người bình thường, hoặc là kiểu khách sáo trong giao tiếp, tuyệt đối không có ý gì khác.

Lộ Tuỳ liếc nhìn Vụ Mang Mang, “ừ” một tiếng rồi đứng lên.

“Đỡ tôi một chút.”

Giọng Lộ Tuỳ hơi trầm khàn, Vụ Mang Mang thấy sắc đỏ trên gò má anh càng đậm, lòng bàn tay cũng rất nóng, có lẽ là nhiễm trùng đường hô hấp trên cho nên giọng anh mới khàn như vậy.

Lúc này Lộ Tuỳ đứng không vững lắm, Vụ Mang Mang dìu anh vào thang máy xuống tầng trệt. Tầng trệt nằm trong lòng biển, bên ngoài hành lang bằng kính là nước biển xanh thẳm, đương nhiên đó là lúc ban ngày, còn hiện tại dưới ánh đèn hành lang thế giới dưới đáy biển hiện lên đẹp đến nao lòng.

Nếu là Vụ Mang Mang lúc nhỏ nhìn thấy thì chắc chắn sẽ vui sướng nhảy cẫng lên chạm tới nóc nhà rồi, đây chính là công viên hải dương mà.

Lộ Tuỳ đang sốt đến mớ màng, Vụ Mang Mang dìu anh nằm lên giường, ngó xung quanh không tìm thấy hộp thuốc, đành cầm điều khiển lên bấm loạn xạ, thế mà cô lại tìm thấy thông qua robot C-3PO.

Vụ Mang Mang cầm nhiệt kế áp sát vành tai Lộ Tuỳ để đo, ba mươi chín độ, còn sốt nữa chắc sẽ thành thẳng góc mắt.

Vụ Mang Mang tìm thấy thuốc hạ sốt trong hộp thuốc, mang nước lại cho Lộ Tuỳ uống.

Cô vừa đặt ly nước xuống thì bị Lộ Tuỳ kéo lại ngã nhào lên giường, còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị anh đè xuống.

“Bụng cô thật mát.” Lộ Tuỳ nói.

Vụ Mang Mang vất vả dùng cùi chỏ chống người lên nhìn Lộ Tuỳ, ánh mắt anh trong veo, không giống bị sốt đến hồ đồ, trong lòng bất giác run sợ nhưng ngoài miệng lại nhẹ nhàng nói: “Đó là do tử cung lạnh.”

Lộ Tuỳ lẩm nhẩm mấy chữ “tử cung lạnh” rồi lại cúi xuống, đẩy vạt áo pull của Vụ Mang Mang lên.

Vụ Mang Mang chụp lấy tay Lộ Tuỳ, đã bệnh thế này rồi mà còn nghĩ lung tung, có đứng lên nổi không?

“Cho tôi!” Lộ Tuỳ nói.

Cho anh cái xx. Vụ Mang Mang nổi giận nhưng cô không mắng chửi, lúc này mắng chửi chính là đánh cỏ động rắn, cô chỉ lặng lẽ co chân lại, mục tiêu nhằm thẳng vào yếu điểm của đàn ông.

Nhưng giây sau, chân Vụ Mang Mang đã bị một lực mạnh đè xuống, cô gắng sức vùng vẫy nhưng hai tay lại bị Lộ Tuỳ khoá chặt trên đỉnh đầu bằng một tay.

Đàn ông bầm sinh đã mạnh hơn phụ nữ, hơn nữa Vụ Mang Mang chắc chắn rằng Lộ Tuỳ từng học võ, cơ bắp chắc nịch, nhéo vào cũng chẳng ăn thua.

“Đừng phản kháng.” Giọng Lộ Tuỳ tuy vừa thấp vừa khàn nhưng ý ra lệnh trong đó thì rất rõ ràng.

Nghe câu chuyện Đông Quách tiên sinh và sói^[4] chưa?

[4] Truyền kể rằng thời Xuân Thu có một người tên là Đông Quách tiên sinh, một hôm ông đang đi trên đường thì gặp một con sói đang chạy trốn, con sói cầu xin Đông Quách tiên sinh cứu nó. Đông Quách tiên sinh thương tình bèn giấu nó vào trong chiếc túi mang theo, giúp nó tránh thoát khỏi bị truy đuổi. Đến nơi an toàn rồi, con sói chẳng những không cảm ơn còn nói với Đông Quách tiên sinh: “Ông đã cứu ta thì cứu cho trót. Bây giờ ta đói quá, nếu không ăn gì thì sẽ chết mất, ông hãy đem thân thể để cho ta no bụng.” Sau đó nhờ sự mưu trí của một ông lão mà Đông Quách tiên sinh được cứu và giết chết con sói. (BT)

Cảnh tượng này chính là như vậy, Vụ Mang Mang thậm mắng đầu óc mình bị úng thủy, lại còn cứu một con sói bị sốt.

Vụ Mang Mang cố gắng trấn tĩnh, nói: “Lộ tiên sinh, anh sốt đến mất tinh táo rồi, cưỡng bức là trọng tội.”

Ngay sau đó thậm chí Vụ Mang Mang đã nghĩ tới việc tương lai sẽ làm, đầu tiên phải đi báo cảnh sát, còn phải đi khám vết thương, còn phải ra toà trước bàn dân thiên hạ, bị luật sư biện hộ cho đối phương hỏi đến nghẹn lời, rồi bị vu khống là cố ý dụ dỗ Lộ Tuỳ.

“Lộ tiên sinh, anh hãy bình tĩnh, anh cần kiểu phụ nữ nào mà không có chứ? Anh buông tôi ra, tôi có thể xem như chưa xảy ra chuyện gì cả.” Vụ Mang Mang không dùng chữ “xin”, vì điều đó sẽ càng làm đối phương hưng phấn thêm.

Thật là tuyệt vọng.

Vụ Mang Mang biết lúc này cô nên phản kháng kịch liệt giống như con gái nhà lành, cào cấu đối phương cho toạc da chảy máu, sau đó bị đối phương tát cho mấy cú nỡ đom đóm mắt, rồi lại bị cưỡng ép tách hai chân ra.

Nhưng thực tế lúc này mà phản kháng kịch liệt thì tuyệt đối không phải hành động thông minh.

Chẳng qua là thêm hưng phấn mà thôi.

Vụ Mang Mang hoang mang nhìn trần nhà, nhớ lại một câu nói nổi tiếng trên mạng rằng, lúc này nếu phản kháng không được thì nằm xuống mà hưởng thụ đi.

Với cái xã hội trọng quyền thế này, khi người đàn ông quá mức giàu có cưỡng bức bạn thì không gọi là cưỡng bức, theo tình tiết trong ngôn tình thì cuối cùng cô nên yêu người đàn ông đó.

Nhưng lúc này Vụ Mang Mang thật sự chỉ muốn một dao đâm chết người đàn ông trên người cô.

Có điều sự thô bạo và đau đớn trong tưởng tượng lại không xảy ra.

Phần bụng như bị cún con liếm, viên đá trên rốn bị đầu lưỡi ấm áp nóng bỏng cuốn qua cuốn lại.

Cuốn tới cuốn lui.

Giống như ở đó có bôi món kem sữa tươi ngon lành, khiến người ta say đắm không ngừng “miệng”.

Không biết bao lâu sau, Lộ Tuỳ không làm động tác tiếp theo, chỉ yêu quý cái rốn bé xíu của cô.

Vụ Mang Mang không dám động đậy, điều đáng sợ hơn bị cưỡng bức chính là gặp phải một tên tội phạm cưỡng bức biến thái.

Thích lỗ rốn của cô như thế, liệu có một dao đâm xuyên bụng cô, khoét luôn bụng đi?

Vụ Mang Mang run rẩy.

Sau đó là vụn vật yên tĩnh.

Trên bụng lại bị một sức nặng đè xuống.

Tình huống gì thế này?

Vụ Mang Mang hơi nhồm dậy, “Lộ tiên sinh?”

“Đừng ồn, im lặng.” Lộ Tuỳ gói đầu lên bụng Vụ Mang Mang quay qua phía khác, tiếp tục ngủ say.

Vụ Mang Mang cảm thấy sắp nghẹt thở, đầu Lộ Tuỳ thực sự rất nặng.

Vụ Mang Mang nhẹ nhàng đẩy anh ra.

Lộ Tuỳ nhíu mày nói: “Tôi bệnh rồi, cô rất mát.”

Xem cô là túi giữ đá à?

Trần nhà trên đầu làm bằng kính trong suốt, thi thoảng có cá bơi qua, tò mò lặn ngụp xung quanh.

Bụng Vụ Mang Mang đau đớn khó tả, chỉ mong Lộ Tuỳ mau mau mất đi ý thức. Nên cô giơ tay lên, nhẹ nhàng xoa tóc Lộ Tuỳ, “Bé ngoan, mau ngủ đi, ngủ rồi sẽ cao lên.”

“Bé ngoan, mau ngủ đi, ngủ đi rồi ăn bánh mì.”

...

Tuy là bài hát thôi miên cô bịa ra nhưng giọng Vụ Mang Mang ngọt ngào, âm thanh dịu dàng đã làm nếp nhăn giữa hàng lông mày của Lộ Tuỳ giãn ra.

“Lộ tiên sinh?”

Không có phản ứng.

Vụ Mang Mang lại gọi, “Con trai ngoan?”

Vẫn không có phản ứng.

Tuyệt đối là ngủ say rồi.

Tay Vụ Mang Mang nhẹ nhàng nhắc đầu Lộ Tuỳ lên, cũng may cơ thể cô mềm mại, thân thủ lại khá, nên đã lặng lẽ nhích phần bụng của mình ra khỏi đầu Lộ Tuỳ.

Vụ Mang Mang ngồi bên mép giường, đau đớn xoa phần bụng tê rần.

Trong lòng tức tối không thôi, không tìm được nhích lại gần mặt Lộ Tuỳ, nói: “Con trai ngoan, bảo bối ngoan, con trai ngoan của mẹ.”

“Muazzz~~” Vụ Mang Mang hôn gió Lộ Tuỳ một cái.

Sau đó vỗ vỗ má Lộ Tuỳ, lại bóp mặt anh thành hình mặt heo, “Đúng là con trai ngoan.”

Trong không gian tĩnh lặng, có vô số đôi mắt đã ghi lại cảnh này một cách rõ ràng.

Chương 16

Ban đêm, Vụ Mang Mang mơ thấy một con sói lớn đuổi theo trong rừng, thành linh nó chồm lên đè cô xuống, hàm răng sắc nhọn ngoạm vào bụng cô, sau đó cô cảm thấy mình sợ đến suýt tè ra.

Giấc mơ này quá đáng sợ, Vụ Mang Mang ngồi bật dậy, đẩy đồ bị mắt ra, mới phát hiện hoá ra trời đã sáng rõ, cô đang tức bụng nên mới mơ thấy ác mộng, cũng may bàng quang của cô hoạt động tốt, lúc quan trọng đã nín được nên cô mới không tè ra giường.

Vừa xuống lầu thì Vụ Mang Mang đã ngửi thấy hương bánh mì thơm phức bay ra từ phòng ăn, cô hít một hơi thật sâu, bánh mì lúc nào cũng là thứ người thì dễ chịu hơn ăn nhiều.

Lộ Tuỳ đã ngồi đó, đang nho nhã cắt bánh pancake, trên bàn bày lọ hoa sứ, bên trong cắm ba nhánh mẫu đơn màu vàng nở rộ, trông rất đẹp, Vụ Mang Mang không nghiên cứu về hoa nên không biết thuộc họ nào.

Nhưng dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết chắc hẳn là hoa vương trong mẫu đơn, nếu không làm sao xứng được với cốt cách cao quý của Thần Tài.

Miếng bánh hai mặt màu vàng nâu, nằm trên chiếc đĩa sứ trắng Vĩnh Lạc Điem, bên trên phủ mật ong New Zealand được chuyển bằng đường hàng không, ăn kèm là trái cây gồm có dâu, quả mâm xôi, nho... đựng trong chiếc bát lớn hoa văn màu hồng.

Ngón tay Lộ Tuỳ nhẹ nhàng chỉ vào, Vụ Mang Mang nhìn thấy C-3PO bày một bộ đồ ăn ra đối diện anh.

Vụ Mang Mang im lặng ngồi vào chỗ, cúi đầu bắt đầu phết bơ dày ba milimet lên mặt chiếc bánh mới nướng.

Vừa phết bơ vừa nhìn sắc mặt Lộ Tuỳ đối diện, hình như đã trở lại bình thường, nhưng Vụ Mang Mang tuyệt đối không bao giờ quan tâm đến bệnh tình của Lộ Tuỳ nữa.

“Tôi xem qua chiếc bình rồi, phục chế rất đẹp. Trục thẳng đã sắp xếp xong, Vụ tiểu thư lúc nào cũng có thể về nhà.” Lộ Tuỳ dùng khăn ăn lau miệng, sau đó đặt muống bên cạnh, kết thúc bữa ăn.

Và lúc này bánh cũng đã vào bụng, bữa sáng của Vụ Mang Mang cũng xem như kết thúc, cô không có sở thích gì đặc biệt đối với điểm tâm kiểu Tây, bình thường vẫn thích bánh quẩy, sữa đậu nành, hoành thánh, mì vắt, đậu phụ... của Trung Quốc hơn, mười mười lăm ngày cũng không lặp lại, có thơm có cay, có thanh đạm có mặn mà.

Nhà họ Vụ mười năm như một đều học đòi mà ăn điểm tâm kiểu Tây, đến nỗi cô chỉ muốn nôn thối.

“Hành lý của tôi đã thu dọn xong, nếu có thể, tôi muốn sáng sớm nay về, ở bảo tàng tôi còn có công việc chưa hoàn thành.” Vụ Mang Mang nói.

“Được.” Lộ Tuỳ đứng lên gọi một cú điện thoại, sau đó nói với Vụ Mang Mang đang chuẩn bị về phòng: “Vụ tiểu thư, chúng ta nói chuyện đi.”

Vụ Mang Mang vẫn không đọc ra được bất kỳ thứ gì liên quan đến nội dung trò chuyện sau đó trên gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Lộ Tuỳ, nghĩ đến chuyện tối qua cô khó tránh khỏi cảm giác thiếu tự nhiên.

Nhưng đối phương đã mở lời thì cũng đành theo anh sang phòng kế bên, robot liền mang trà đến.

Vụ Mang Mang cảnh cáo bản thân đừng bao giờ đụng vào cái ly đó, cho dù dưới chân là thảm mềm thì cũng không thể dễ dàng mạo hiểm.

Lộ Tuỳ ngồi trên sofa đơn đã lên tiếng: “Chuyện tối qua tôi rất xin lỗi.”

Hừm, đây là chuyện gì khó thì xử trước à?

Vụ Mang Mang rất khách sáo định tỏ ý “không sao”, về sau sức nhớ bị người ta cưỡng liếm rốn thực ra cũng như bị móc mũi vậy, đều không thể là chuyện “không sao”.

Nên Vụ Mang Mang giữ im lặng, với gương mặt có thể so độ lạnh lẽo với Lộ Tuy.

“Hôm qua Vụ tiểu thư thăm hỏi tôi, lại nhiệt tình dìu tôi vào phòng ngủ, làm tôi hiểu lầm Vụ tiểu thư có ý đồ với mình, lúc bệnh thì kiểm soát kém nên đã mạo phạm Vụ tiểu thư, hy vọng cô có thể thông cảm.”

Câu này sao nói nghe hay quá? Vòng vo một hồi lại là chính cô làm anh hiểu lầm.

Đương nhiên người như Lộ Tuy, có sắc có tiền, bị phụ nữ “có ý đồ” đã quen nên dễ dàng tự sướng đến mức đó.

Có điều trong đôi mắt to của Vụ Mang Mang đã loé lên đốm lửa, cô không ngại chần chừ giá trị quan mà đối phương hiểu lầm, tưởng có tí tiền là oai đến nỗi ai gặp cũng yêu như đô la hay sao?

“Lộ tiên sinh, đúng là anh đã hiểu lầm rồi, tối qua tôi giúp anh chẳng qua là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, từ sự thương hại của người bình thường mà thôi.”

Vụ Mang Mang chỉnh lại tư thế ngồi, nói tiếp: “Ban nãy Lộ tiên sinh cũng thừa nhận là tối qua có cố ý, quả thực tôi cảm thấy bị mạo phạm rất nhiều, đêm ngủ cứ mơ thấy ác mộng mãi.”

Giả bộ, nói quá lời thì ai mà không biết? Bà cô đây còn từng diễn Hoa Phi nương nương mà.

Vụ Mang Mang nói xong tự cảm thấy rất tốt, hận không thể vỗ tay khen mình, kiêu nói mang dáng dấp tiểu thư quý tộc Càng, Đài^[1] này đúng là dễ nghiên!

[1] Càng, Đài: Chi Hồng Kông và Đài Loan. (ND)

Thế nhưng đối phương nghe xong không những không bực bội mà còn nở nụ cười nhàn nhạt.

“Chuyện tối qua tôi có thể bồi thường.” Lộ Tuỳ cầm lấy tập chi phiếu trên bàn trà, mở ra, nhìn Vụ Mang Mang đặt bút xuống.

Như đang ướm hỏi cô khoảng bao nhiêu thì thích hợp.

Nếu Vụ Mang Mang có tính cách nóng nảy thì ắt đã nhảy nhồm lên ba trượng, ném xoạch tờ chi phiếu xuống trước mặt Lộ Tuỳ, bảo anh: Phú quý bất năng dâm^[2], đừng tưởng có tí tiền là có thể tùy tiện liếm rốn người khác.

[2] Trích trong sách Mạnh Tử, chương Đằng Văn Công hạ: Là câu mà Khổng Tử dạy các học trò, nghĩa là giàu sang phú quý không thể cám dỗ. (BT)

Nhưng làm thế thì sao, chẳng qua là hả giận trong phút chốc, không chừng giây sau lại làm ai đó thẹn quá hoá giận thì không hay tí nào.

Biệt thự trên đảo toàn là người của Lộ Tuỳ, đúng là gọi trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay.

Giam giữ cô tám mươi năm cũng có khả năng nữa là...

Lúc nhỏ Vụ Mang Mang xem phim truyền hình, bực bội nhất là sự ngốc nghếch nóng nảy đó, hại người hại mình, tuy tinh thần đó rất đáng được khâm phục nhưng mỗi lần nhìn kết quả đáng thương sau đó là lại thấy đáng hận.

Vậy nên Vụ Mang Mang hít một hơi, thầm nhủ cô là nữ thanh niên trí thức thời đại mới có phẩm giá, có thể chống đỡ nửa bầu trời.

Không cần phải hò hét to tiếng để đe bẹp đối phương, mà phải dùng trí tuệ.

Nếu đối phương lắm tiền, thích dùng tiền đập vào mặt người khác thì cô cũng không cần thiết phải có lỗi với đồng tiền, nên Vụ Mang Mang nhướn mày khiêu khích: “Hai trăm ngàn tệ chắc được đúng không?”

Liếm rốn thôi mà, tuyệt đối phải đòi giá trên trời!

“Đưa cô hai trăm năm mươi ngàn.” Lộ Tuỳ cúi đầu, bắt đầu viết hí hoáy.

Vụ Mang Mang kinh ngạc, nhận lấy chi phiếu từ tay anh, bên trên ngoài chữ ký rồng bay phượng múa của Lộ Tuỳ còn có một dãy số rất nhiều chữ số 0, như đang mắng chửi cô.

Vụ Mang Mang cất chi phiếu vào túi quần, lòng thầm mắng: Đúng là người ngốc tiền nhiều nên mới được đặt biệt danh Thần Tài chứ gì? Đoán chừng lúc Lộ Tuỳ còn nhỏ biệt danh chắc phải gọi thành Tán Tài Đồng Tử.

Trong hư không như có người gào lên câu “Action”, mặt Vụ Mang Mang đã đổi sang nụ cười kiêu diễm: “Đại gia vung tay thật hào phóng, liếm thêm vài lần nữa là đủ số bạc bán thân của nô gia rồi.”

Vụ Mang Mang cảm tức Lộ Tuỳ xem cô như mấy đứa con gái hư hỏng hạ tiện mà đối đãi, chỉ có thể tự giấu mịa mai, có điều cô vẫn nở nụ cười rất tươi, nghiêng người ghé sát anh, “Tôi là người không mấy giữ vệ sinh, lúc tắm thì không rửa lỗ rốn bao giờ, không biết tối qua Lộ tiên sinh liếm vào có cảm giác gì?”

Vừa dứt lời, cô đã thành công nhìn thấy Lộ Tuỳ cau mày, Vụ Mang Mang thầm hân hoan mừng rỡ, ai bảo anh dám tùy tiện liếm người!

Nhưng Lộ Tuy được tu dưỡng khá tốt, dù là thế nhưng anh vẫn không tức giận, chỉ có nụ cười nhàn nhạt nơi khoé môi tắt vụt mà thôi.

Vụ Mang Mang thấy như thế đắm vào bịch bông, cảm thấy cái tay đôi thế này thật vô nghĩa, đã lớn hết rồi mà còn ấu trĩ như thế, dù sao món nợ bị lợi dụng cũng đòi lại rồi.

Hơn nữa, lúc chen chúc trên xe bus, tàu điện, khó tránh khỏi bị người xung quanh thúc cùi chỏ vào ngực, thực sự nói trắng ra thì chẳng có gì ghê gớm cả.

Huống hồ là cô cũng kiêng nể thân phận của Lộ Tuy.

Dứt khoát chấm dứt ở đây vậy, Vụ Mang Mang ngồi thẳng lên, hơi ngửa ra sau.

“Mạo phạm cô tôi đã xin lỗi rồi, bây giờ chúng ta có thể thảo luận chuyện cô lợi dụng tôi không?” Lộ Tuy cũng chỉnh lại tư thế ngồi, từ một kẻ phạm tội bỗng chuyển thành người bị hại.

Từ thái độ biếng nhác và ngạo mạn của anh có thể thấy được ý muốn giành lấy phần đạo đức về phía mình.

Trong tích tắc Vụ Mang Mang nhớ lại bộ dạng gương mặt anh bị cô ép thành mặt heo, trong lòng không nhịn được cười nhưng ngoài mặt không dám biểu lộ ra, chỉ có thể giả ngơ tỏ vẻ hoang mang.

Ngón tay Lộ Tuy bấm nút điều khiển, trên tường liền hiện ra video theo dõi tối qua.

Chất lượng hình ảnh rất cao, âm thanh cũng là chất lượng CD, nên bài hát “Bé ngoan, mau ngủ đi, ngủ rồi sẽ cao lên” mà Vụ Mang Mang hát đã lan toả khắp không gian trong phòng.

Lộ Tuỳ nhận xét: “Nhạc cảm của cô thế này thì sau này vẫn nên ít hát đi thì hơn.”

Con người không thể hoàn hảo vô khuyết được, Vụ Mang Mang thầm nhủ, lúc nói chuyện nghiêm túc thì còn có chút nũng nịu và mềm mại bẩm sinh của chị Chí Linh^[3], nhưng nhạc cảm đúng là có phần đáng tiếc, nên cô đặc biệt thích hát karaoke.

[3] Lâm Chí Linh, siêu mẫu Đài Loan. (ND)

Không luyện tập làm sao tiến bộ được, đúng không?

Lúc này bị Lộ Tuỳ chọc đúng chỗ đau, nhưng Vụ Mang Mang chẳng dám hó hé gì.

Lộ Tuỳ bấm tua nhanh video, trong không trung vắng đến câu “con trai ngoan của mẹ”, Vụ Mang Mang run cầm cập, hận không thể biến thành người vô hình.

Chỉ nghe Lộ Tuỳ cười giễu: “Sao tôi không biết ông già nhà tôi lại có bản lĩnh tìm cho tôi một người mẹ kế như cô nhỉ?”

Chú Lộ sở dĩ được đa số thiếu nữ thiếu phụ yêu thích, không thể không nhắc đến nguyên nhân quan trọng nhất, đó chính là cha mẹ anh đã qua đời cả, sẽ không có quý phụ nào ném chi phiếu vào mặt bạn, bảo bạn rời xa con trai bà ta.

Vụ Mang Mang chỉ có thể giả ngây cười “he he”...

Sắc mặt Lộ Tuỳ thoát biến đổi, bỗng dưng u ám hẳn, giọng nói cũng lạnh lẽo vô cùng, “Trước nay vẫn chưa có ai dám lợi dụng tôi cả.”

Hình như Vụ Mang Mang lại bước vào bãi mìn của Lộ Tuỳ.

Không ai biết nỗi đau chôn giấu của người khác là ở chỗ nào, giống như ban đầu Vụ Mang Mang cũng không biết vết sẹo của Lộ Tuỳ là đứa trẻ đã bỏ đi của Đồng Khả Khả.

Nhưng nỗi đau chôn giấu của chú Thần Tài hình như hơi nhiều thì phải?

Vụ Mang Mang cúi đầu: “Xin lỗi, tôi chỉ đùa thôi.”

“Hình như Vụ tiểu thư vô cùng thích thú chuyện vô ý đùa giỡn không phân hoàn cảnh không phân thời gian thì phải?” Lộ Tuỳ mỉa mai.

“Xem ra sự giáo huấn lần trước chưa đủ sâu sắc?”

Sao không sâu sắc? Nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy lần này không giống lần trước, cũng không thể cấu thành tội làm hại danh dự gì đó, lại không phải ở nơi công cộng, trừ phi Lộ Tuỳ tự nguyện đăng video lên mạng, nhưng đó cũng không liên quan đến Vụ Mang Mang, người đăng đâu phải là cô.

Nghĩ đến đó, Vụ Mang Mang không nhịn được ngược mắt lên: “Anh lại định gửi giấy mời của luật sư cho tôi sao?”

“Tôi có cách này hữu hiệu hơn cả giấy mời của luật sư.” Lộ Tuỳ nói thẳng, nhìn Vụ Mang Mang như cảnh cáo.

Lửa giận trong Vụ Mang Mang đã bị thổi bùng.

Cô tức tối đứng phắt dậy, “Chẳng phải chỉ đùa gọi anh một tiếng là con trai ngoan thôi hả, có mất gì đâu? Nếu anh lấy thế đe người thì cùng lắm tôi gọi anh một tiếng ‘bố’, chúng ta hoà nhau là được mà?”

“Hay là tôi gọi anh là ‘ông nội’ nhé?”

Đến chiều tuyệt sát “mặt dày vô đối” cô cũng đã phải đem ra sử dụng rồi.

Chuyện này đối với một “diễn viên” đẳng cấp như Vụ Mang Mang thì chẳng là gì, cho dù trong bụng người ta có tức tối thế nào thì khi thấy bạn quay sang gọi con cún một tiếng “mẹ” cũng xem như hả giận.

Sếp Vụ nhà cô bình thường cô đều gọi “cha”, còn về bà Liễu thì đa phần cũng gọi là “bà Liễu”, không làm tổn hại đến họ được.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuỳ vẫn không tỏ thái độ gì, quyết định cứ làm trước rồi tính sau.

Hai mắt lập tức long lanh nước mắt, cô ngồi xuống tay vịn ghế cạnh Lộ Tuỳ, “Bố, con sai rồi, bố tha cho con gái lần này được không?”

Lộ Tuỳ khẽ cười thành tiếng, “Con gái ngoan, lần đầu tôi thấy cô mặt dày như thế đấy.”

Cười là được rồi.

Trưởng thành rồi thật sự không tốt chút nào, có quá nhiều điều kiêng kỵ, cũng có quá nhiều thứ phải suy nghĩ, không thể nào muốn làm gì thì làm được, khi còn nhỏ cây đại thụ che mưa chắn gió cho bạn, còn bây giờ đã đến lượt bạn phải tận tâm dốc sức với nó rồi.

Cảnh ngộ này, nếu không thể tự giải thoát, tự tìm niềm vui, thì e sẽ phát điên mất thôi.

Vụ Mang Mang nói: “Anh là chú nhỏ của Thanh Thanh, là bậc cha chú cùng thế hệ với cha tôi, tôi cũng không thiệt thòi lắm.”

Sỉ nhục ngầm! Ai có thể nghe ra cô đang sỉ nhục người ta chứ!

Khoé môi Lộ Tuỳ nở nụ cười lạnh lẽo, hệt như đang cười nham hiểm.

Vụ Mang Mang vội nói: “Nhưng anh biết chăm sóc nhan sắc hơn bố tôi nhiều.”

Tiếng âm âm của trực thăng khi hạ cánh đã vang lên ngoài kia, Vụ Mang Mang thầm thở phào, cái miệng cô vốn rất dễ gây hoạ.

“Cô đi được rồi.” Lộ Tuỳ nói.

Vụ Mang Mang về phòng lấy hành lý, Lộ Tuỳ đưa cô ra cửa rồi như sự nhớ gì đó: “Ồ, đúng rồi, chi phiếu ban này là Lộ Lâm nhờ tôi chuyển cho cô và tiến sĩ Tiêu.”

Hoá ra không phải là tiền bồi thường?

“Tôi không phải kẻ ngốc thừa tiền.” Lộ Tuỳ nói.

“Thế thì không phải anh thành tâm xin lỗi nhỉ?” Vụ Mang Mang như vỡ lẽ.

Lộ Tuỳ mím môi, đáy mắt lấp lánh nụ cười, rõ ràng là không tin Vụ Mang Mang không có ý đồ gì với anh.

“Ngay cả có con với tôi mà cô cũng có rồi, tôi còn có thể hiểu làm gì?” Lộ Tuỳ phản kích.

Đúng là tự vác đá đập vào chân mình.

Lúc Vụ Mang Mang xuống bậc tam cấp, Lộ Tuỳ đứng từ trên cúi xuống nhìn cô: “Nếu không muốn đàn ông hiểu lầm thì lần sau đừng vào phòng người khác.”

Vụ Mang Mang cắn chặt môi để phát tiết cơn phẫn nộ của mình.

“Còn nữa, bác sĩ tâm lý của cô tốt nhất là đổi người đi, tôi sợ cô diễn quá hăng, lần sau lại diễn cảnh mẹ tôi cho tôi bú sữa.”

Vụ Mang Mang bị sặc nước bọt của chính mình, ho chảy cả nước mắt.

Chương 17

Trên trục thẳng, một người đàn ông nhảy xuống, có lẽ là trợ lý của Lộ Tuỳ.

“Vụ tiểu thư, phiền cô xoá hình ảnh chụp trên đảo trong điện thoại.” Mark lễ phép nói.

Vụ Mang Mang vốn dĩ còn tưởng có thể đem hình ra khoe, xem ra không thể rồi.

Mạng internet trên đảo cần có pass đặc biệt mới vào được, rõ ràng Vụ Mang Mang không có đái ngộ này, Weibo, Wechat đều không sử dụng được.

Trong tầm mắt của Mark, Vụ Mang Mang bất đắc dĩ phải lấy điện thoại ra, xoá hết hình ảnh.

“Cảm ơn rất nhiều.” Mark mỉm cười gật đầu, mời Vụ Mang Mang lên trục thẳng.

Nhìn từ trên không Dream House lại có hình chữ L và S^[1], đúng là tự sướng quá thể thì mới xây nhà như vậy.

[1] L và S là chữ cái đầu trong tên Lộ Tuỳ theo phiên âm pinyin (Lu Sui). (BT)

Vụ Mang Mang nhìn trên mặt biển xanh thẳm, hòn đảo màu ngọc đẹp như viên minh châu điểm lệ, khoé môi mím lại khẽ mỉm cười.

Đứng càng cao, nhìn càng xa, thì dường như suy nghĩ cũng sâu sắc hơn.

Nhớ lại ban nãy Lộ Tuỳ viết chi phiếu chộc cô, lúc đó cô rất tức giận, giờ nghĩ lại thì thấy ngạc nhiên.

So với thái độ xem cô là người qua đường của Lộ Tuỳ mấy lần trước thì hai hôm nay xem như có tiến triển lớn.

Cuối cùng Lộ Tuỳ còn đùa với cô kiểu đó, Vụ Mang Mang nghĩ lại câu nói của anh, chỉ thấy đỏ mặt tía tai, đàn ông quả nhiên đều là cầm thú đội lốt người.

Bề ngoài lạnh lùng thì sao, chẳng phải cũng có cái thứ không xương một tắc ba phân đó thôi.

Nhưng nghĩ lại thì Lộ Tuỳ đùa với cô như thế hẳn là biểu hiện của việc có hứng thú.

Nam nữ đang mờ ám với nhau lúc nào cũng tỏ ra bất thường, chỉ cần bạn có thể nhảy ra xa ngoài ba trượng thì có thể cảm thấy hết những xao động giữa họ.

Tình yêu và cơn ho là những thứ chẳng thể che giấu nín nhịn được, thực ra hứng thú cũng vậy thôi đều rất dễ bại lộ.

Vụ Mang Mang không biết bản thân có đức có năng gì mà lại có thể thu hút ánh nhìn của Lộ Tuỳ.

Không lẽ thật sự ứng với câu nói đó: Phụ nữ hư làm người ta yêu?

Hoặc là rốn của cô đẹp tuyệt vời?

Từng thấy người mê chân, người mê tay, hai bộ phận đó của cô đều rất đẹp, nhưng Lộ Tuỳ mê mãi lỗ rốn của cô tuyệt đối là người đầu tiên mà Vụ Mang Mang gặp.

Kiểu cách của người lăm tiên người thường thực khó mà theo được.

Suy nghĩ này của Vụ Mang Mang tuy tự đại nhưng cũng không thể trách cô, mục tiêu mà cô tấn công xưa nay chưa bao giờ thất bại.

Những trường hợp chỉ hơi khó khăn một chút, nếu cần phải khoét chân tường thì cô chẳng cần làm gì cả, tự “bức tường” đó sẽ “đổ”.

Thế nên người như Lộ Tuỳ thì tuy có nhiều người theo đuổi nhưng kinh nghiệm yêu đương lại rất ít, Vụ Mang Mang cảm thấy hoàn toàn không vấn đề gì.

Giống như Lộ Tuỳ cũng sẽ nghĩ một cách đương nhiên là Vụ Mang Mang không thể không có ý đồ gì với anh.

Đó chính là điểm mù của những người mắc bệnh tự luyện.

Nhưng điểm mù này cũng dẫn đến việc hứng thú của Vụ Mang Mang dành cho Lộ Tuỳ tuột dốc nghiêm trọng.

Tính con người ta ấy mà, lúc người ta không có hứng thú với bạn thì bạn chỉ muốn bám dính, nhưng một khi đối phương tỏ ra có chút hứng thú thì bạn sẽ cảm thấy quá dễ chinh phục, chẳng còn hứng nữa.

Tuy Vụ Mang Mang cũng biết khuyết điểm này của mình nhưng không tài nào khống chế.

Tuy Dream House tăng thêm điểm cho Lộ Tuỳ nhưng bản thân anh có quá nhiều “bãi mìn” hễ bất cẩn đạp phải thì người chết sẽ là cô, Vụ Mang Mang nhủ thầm.

Cũng giống như yêu đương với bệ hạ vậy, anh ta chọc giận bạn thì không sao, còn bạn chọc tức anh ta thì có chuyện đấy, ở cạnh vua như ở cạnh hổ mà.

Sau này có thể chia tay hoà bình thì tốt, lỡ như lúc chia tay mà hơi bất ổn thôi thì không hay rồi.

Thời buổi này kinh tế là đạo lý, tuy không thể lôi bạn ra ngoài chém đầu nhưng làm chết cả nhà bạn là chuyện quá dễ dàng.

Nếu đắc tội với Lộ Tuy thì e là bố cô sẽ giết chết cô mất.

Cũng không thể trách Vụ Mang Mang không có tự tin, yêu nhau thì dễ ở cạnh nhau mới khó mà. Cô bị đá bao nhiêu lần rồi, không phải lần nào chia tay cũng êm đẹp, chưa từng thấy gã bạn trai cũ nào trong lúc viện cớ chia tay đã nâng cô lên như cừu thiên tiên nữ rồi sau đó còn làm bạn với cô cả.

Điện thoại của Vụ Mang Mang vừa đến nơi có mạng là kêu “tít tít” báo hiệu liên tục. Thật sự là quá tuyệt vời.

Nếu không có mạng internet, cho cô mười ngôi Dream House cũng không thềm, mấy ngày nay cô đã bức bối muốn chết rồi.

Điện thoại mở ra, mọi trang mạng đều phải lướt qua một lượt.

Trên Weibo có người đoán cô bị bắt cóc, bạch phú mỹ mà, không bị bắt cóc thì làm sao được coi là giàu chứ?

Nhóm bạn của cô cũng hỏi han liên tục.

Rồi sau đó là tin nhắn Wechat, tin nhắn QQ của Lộ Thanh Thanh hiện ra.

“Sao lâu rồi không thấy cậu đăng Weibo mới?”

“Xảy ra chuyện gì hả?”

“Gọi điện cho mẹ cậu mới biết cậu đi công tác rồi, đi cái đảo nào khi ho cò gáy vậy? Mạng internet còn chẳng có.”

Trong đám bạn, Lộ Thanh Thanh là người nhiệt tình nhất.

Vụ Mang Mang thấy yên tâm, sau này cho dù cô chết già cô quạnh trong nhà cũng không cần lo thi thể bốc mùi nữa, người như cô một ngày không đăng bài mới trên Weibo thì sẽ có Thanh Thanh gọi điện cho mẹ cô, còn có vô số người đoán cô bị bắt cóc, tai nạn xe, thật sự cảm thấy quá hạnh phúc.

Có thể thấy bạn bè trên mạng cũng rất có tình người.

Mới nhắc đến tình người là điện thoại bà Liễu đã gọi tới, “Em họ của con về nước rồi, tối nay về nhà ăn cơm.”

Em họ đi nước ngoài của Vụ Mang Mang chỉ có một người, chính là con trai tiến sĩ Tiêu, nhỏ hơn cô một tuổi, cậu chàng đó cũng không hạnh phúc hơn cô là bao, bố cậu tuy không ngoại tình nhưng bận đến nỗi thường xuyên không có mặt ở nhà.

Tiêu Cố Cung nhìn thấy Vụ Mang Mang là nhiệt tình tiến lại gần, chạm má cô để chào hỏi.

Tiêu Sâm thấy thế cau mày lại.

“Chúng ta là người Trung Quốc, đừng có học những nghi lễ gặp mặt của nước ngoài, chả ra thể thống gì.” Tiêu Sâm nói.

Vụ Mang Mang lập tức bước lên, gập gối, chân trái trên chân phải, hai tay đặt lên nhau trước đầu gối, cung kính hành lễ vạn phúc với Tiêu Sâm, “Cậu vạn phúc kim an.”

Tiêu Cố Cung “phì” cười ra tiếng, ôm vai Vụ Mang Mang, “Vẫn là Mang Mang của chúng ta đáng yêu.”

Tiêu Sâm vẫn tỏ ra nghiêm nghị: “Bớt xem mấy bộ phim triều Thanh đi, có ai thảnh an như cháu không? Có thời giờ thì đến thư viện quốc gia xem tư liệu nhiều hơn đi.”

Vụ Mang Mang đáp: “Vâng.”

Lúc ăn cơm, bà Liễu không nhin được lại đề cập đến chuyện xem mắt.

Vụ Mang Mang nói: “Nếu không phải là Trung Quốc tân tiến đổi mới thì tốt rồi. Nếu bây giờ là thời cổ đại thì con dứt khoát thành thân với Tiêu Cố

Cung cho xong, biết nhau hết cả, thân càng thêm thân chắc sẽ náo nhiệt lắm.”

Tiêu Cố Cung nhích lại gần Vụ Mang Mang, cười nói: “Hay lắm, em cũng nói như vậy với mẹ em đó.”

Vụ Mang Mang đẩy gương mặt kề sát của Tiêu Cố Cung ra.

Hôm sau Tiêu Cố Cung nói với Vụ Mang Mang về bí ẩn: “Đi, anh đây tối nay đưa em đi quấy.”

Mới về nước mấy hôm mà? Đã ăn chơi rồi à.

Vụ Mang Mang bĩu môi, con trai mà tiến sĩ Tiêu nuôi dưỡng biết được thế nào là “quấy” đâu, phùng má giả làm người mập thôi.

Quả là thế, ‘quấy’ mà Tiêu Cố Cung nói thực ra là tiệc chào mừng của sếp mới cậu ta.

Đối phương vung số tiền lớn để đón cậu ta từ Mỹ về, thật không hổ là quái kiệt thiên tài.

Hơn nữa túi xách Kelly da bò màu vàng Epsom mà Tiêu Cố Cung tốn rất nhiều tiền để mua tặng Vụ Mang Mang cũng không phải là không cần báo đáp lại.

Nghe nói Tiêu Cố Cung ở nước ngoài có một tiểu mỹ nữ theo đuổi cậu cuồng nhiệt, sau khi về nước phát hiện ra cô nàng lại là em gái của ông sếp tương lai.

Thỏ không ăn cỏ gần hang, em gái của sếp càng không thể tùy tiện ăn được.

“Sao lại nhờ chị giúp em chặn hoa đào chứ?” Vụ Mang Mang lắc đầu không chịu, chặn hoa đào của người ta rất dễ tổn hại đến vận đào hoa của mình, mà cô thì rất muốn lấy chồng.

“Chỉ có chị mới đè bẹp được cô ta. Nếu em ra ngoài đường tìm bừa ai đó, cô ta thấy không bằng mình thì chắc chắn sẽ không chịu thua. Chỉ có chị, Mang Mang yêu quý của em, chỉ có chị mới giết cô ta trong một nốt nhạc được.”

Tiêu Cố Cung quá biết cách nịnh nọt, Vụ Mang Mang quả quyết mặc “chiến bào” vào.

Một bộ sườn xám màu xanh lục thẫm, thêu đoá mẫu đơn to.

Cố Cung thì phải phối với sườn xám mà.

Địa điểm tổ chức tiệc là Tinh Quang.

Vụ Mang Mang chạm vào vai Tiêu Cố Cung, “Sếp tương lai của em xem ra rất coi trọng em đấy.”

Vừa bước vào đình viện, nơi sếp của Tiêu Cố Cung đặt chỗ, một mỹ nữ ngát hương Chanel liền bước tới, “William, sao giờ anh mới tới?”

Vụ Mang Mang lặng lẽ cầm túi xách đứng cạnh mỉm cười, bộ sườn xám trên người cô tuy không phải hàng cao cấp đắt giá như mỹ nữ kia, nhưng cô phải xếp hàng đến tận ba năm mới mua được, nói ra thì còn khó mua hơn bộ quần áo của mỹ nữ kia.

Phụ nữ vốn yêu thích những thứ như thế.

Nên Tiêu Cố Cung nhờ cô giúp đỡ là bái đúng Bồ Tát rồi.

Ý thù địch của Thẩm mỹ nhân rất rõ ràng, tuy khinh bỉ Vụ Mang Mang ra mặt cực độ nhưng khí thế của cô nàng vẫn chưa đủ.

Vào trong sảnh, sếp Thẩm Đình của Tiêu Cố Cung cũng ở đó.

Vụ Mang Mang phải cảm thán rằng thế giới quá nhỏ bé, cô muốn ra dải ngân hà xem có khác không.

Vụ Mang Mang lập tức nói nhỏ bên tai Tiêu Cố Cung một câu, “Chị và sếp em từng xem mắt, anh ta có vẻ muốn tán chị nhưng chị không gọi điện lại cho anh ta.”

Tiêu Cố Cung lập tức ôm vòng eo mảnh mai của Vụ Mang Mang, “Tuyệt lắm, nếu không thì em sợ sau này người ta lại nói em bám váy phụ nữ, nhờ quan hệ mà vào công ty anh ta.”

Không khí bữa tối cũng khá hoà hợp, Thẩm Đình không nói nhiều, người phụ trách khuấy động không khí chủ yếu là trợ lý của anh ta, còn Vụ Mang Mang thì làm nữ hoàng chỉ huy Tiêu Cố Cung bưng trà rót nước, gắp rau lột tôm.

Tiêu Cố Cung biểu hiện rất chu đáo, ánh mắt cứ gọi là thâm tình sâu đậm, lột tôm vô cùng cẩn thận, lại còn giúp cô lựa xương cá ra nữa.

Vụ Mang Mang thầm than, thật không hổ là đồ đệ cô dạy.

Vốn dĩ Tiêu Cố Cung định bảo Vụ Mang Mang làm nũng, bám riết lấy cậu, kết quả lại bị cô chế giễu một phen.

Kiểu thân mật đó mới nhìn là biết giả.

Chỉ có như hiện tại, Vụ Mang Mang là kiểu nữ hoàng cao ngạo, Tiêu Cố Cung như nô tài hèn mọn, như thế mới “chọc mù mắt” bọn độc thân chứ?

Suốt bữa ăn, Vụ Mang Mang rất vui sướng, thức ăn ở Tinh Quang rất tuyệt, tươi ngon, chỉ thi thoảng có ánh mắt dò xét của Thẩm Đình lướt qua, cô cũng xem như không.

Dù sao đều là nhân vật lớn, Thẩm Viện Lê chỉ dám trừng mắt, còn hành vi quá đáng hơn thì không có.

Chỉ khi rời đi, nụ cười khinh bỉ, mỉa mai mà Thẩm Đình ném cho Vụ Mang Mang mới tiết lộ cảm xúc của chủ nhân.

Hai tuần sau, Vụ Mang Mang gặp Tiêu Cố Cung, hỏi cậu ta hiệu quả bữa cơm đó thế nào, có phải đã giết chết vị Thẩm tiểu thư kia trong một nốt nhạc không.

Tiêu Cố Cung nhìn Vụ Mang Mang hồi lâu, lâu đến nỗi cô tưởng trong kẽ răng mình còn dính rau xanh.

“Sao vậy?” Vụ Mang Mang không hiểu.

“Cô ta bám em còn chặt hơn, thề sẽ cứu em ra khỏi tay đoá hoa độc là chị.” Tiêu Cố Cung bất lực nói.

“Vô lý, sao lại đặt điều gây sự vậy?” Vụ Mang Mang giận dữ.

“Cô ta nói là sếp em bảo vậy, tốc độ thay bạn trai của chị còn nhanh hơn thay áo, quen biết chị một tháng mà chị đã thay ba người bạn trai rồi. Còn nói em thì chắc không lâu đâu, sớm muộn gì cũng bị chị đá thôi.” Tiêu Cố Cung nói.

Thẩm Đình đúng là một mù đàn bà lắm chuyện!

Chương 18

Thẩm Đình là một mục đàn bà lắm chuyện!

Vụ Mang Mang cười lạnh: “Sếp em trông thì lạnh lùng đấy, ai ngờ lưỡi lại dài như vậy, nói xấu sau lưng người khác, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong được!”

Nhưng Tiêu Cố Cung chẳng chút nhân tính nào khi nói: “Anh ấy cũng có ý tốt, sợ em thiệt thòi mà.”

Đồ ăn cây táo rào cây sung! Vụ Mang Mang cười giễu: “Quả nhiên là em cần tiền của anh ta nên nói đỡ cho anh ta!”

Không hợp ý thì nửa câu cũng là nhiều.

Về sau Vụ Mang Mang đi quảng trường Xuân Thiên nhìn thấy Tiêu Cố Cung, mới phát hiện hoá ra tên này không phải vì tiền mới bán đứng bà chị họ.

Mà là thấy gái quen chị.

Vụ Mang Mang quả quyết lấy thuốc nhỏ mắt trong túi xách ra, nhỏ vào mắt, hai dòng nước mắt liền tuôn ra, cô lao đến trước mặt Tiêu Cố Cung.

“Tiêu Cố Cung, anh nói hôm nay tặng ca mà? Anh tặng ca để đi dạo với người khác hả?” Vụ Mang Mang thầm nhủ xem như có cơ hội để diễn vai vợ cả rồi.

Tiêu Cố Cung vẫn chưa hoàn hồn, “Mang Mang.”

Vụ Mang Mang đau thương tuyệt vọng nhìn đôi “câu nam nữ” kia, “Tiêu Cố Cung, sao anh lại làm thế với em. Em một ngày làm ba công việc, lúc thăm

nhất còn đi bán máu cho anh ra nước ngoài du học, hay lắm, bây giờ anh về nước rồi, định vứt bỏ người vợ Tào Khang này đúng không?”

Chỉ mấy câu ngăn ngui mà Vụ Mang Mang đã thành công tạo bản thân thành người phụ nữ tốt của Trung Quốc, dẫn đến vô số người qua đường nhìn Tiêu Cố Cung vẻ khinh bỉ.

Đây gọi là quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Vụ Mang Mang đắc ý nghĩ, ai bảo em nói đỡ cho sếp em, báo ứng thôi!

Đầu óc Tiêu Cố Cung cũng hoạt động nhanh, lập tức định thần lại, khoác vai Vụ Mang Mang: “Mang Mang, đừng diễn nữa, em đã nói thật với Viện Lê rồi.”

Vụ Mang Mang nhìn Thẩm Viện Lê đứng bên cạnh vẻ đờ đẫn, cô vẫn chưa thoát ra khỏi vai tình địch.

“Chị họ”, Thẩm Viện Lê ngoan ngoãn gọi.

Quả nhiên là khai thật hết rồi.

Vụ Mang Mang kéo Tiêu Cố Cung sang bên, “Thằng khốn này, em có khí phách không hả, nói không có hứng thú mà? Cái này gọi là trai tơ sợ gái đeo bám hả?”

Tiêu Cố Cung sờ mũi, “Say rượu xảy ra chuyện.”

“Xì! Đàn ông say rượu còn cứng được mới lạ.” Bạn bè Vụ Mang Mang có rất nhiều cô nàng đều than vãn vấn đề này.

“Chúng ta thật sự phải thảo luận vấn đề này hả?” Tiêu Cố Cung cướp lời Vụ Mang Mang.

Lần này đến Vụ Mang Mang sờ mũi, đúng là không thể bàn chuyện này với em họ được.

Cô chuyên hướng: “Thế chị phí công làm hoa độc à?”

Đương nhiên cũng không phí công, Tiêu Cố Cung đã bám vào bạch phú mỹ thì thẻ ngân hàng của cậu ta rất tự nhiên cũng chuyển cho Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang giận, trong mắt kẻ khác, cô là loại phụ nữ thấy tiền sáng mắt hả?

Vụ Mang Mang hậm hực nhận lấy thẻ trong tay em họ, “Mật mã?”

“Sinh nhật chị.” Tiêu Cố Cung đáp.

Thằng nhóc này khá lắm, chẳng trách em gái Thẩm Đình bỗng dưng ngoan như con thỏ vậy, chắc đã sớm đoán được Vụ Mang Mang sẽ nổi điên nên chuẩn bị sẵn quà an ủi.

Nếu Vụ Mang Mang là sếp cũng sẽ vượt Tiêu Cố Cung về công ty mình.

Có thẻ rồi, Vụ Mang Mang bắt đầu thản nhiên mua sắm điên cuồng. Vốn dĩ giúp Lộ Lâm phục chế bình cổ cũng xem như có chút tiền, đợt thanh toán thẻ của quý vừa rồi đã kết toán xong, Vụ Mang Mang định kiếm thêm tiền rồi mới đến quảng trường Xuân Thiên này, ai ngờ hôm nay thần tài ghé mắt, lại gặp Tiêu Cố Cung đi chơi với gái.

Vụ Mang Mang vui vẻ thử giày, vì là khách quen nên chụp hình hay gì đó cũng không bị ngăn cản, có tiền chính là bà cô thiên hạ mà.

Hình được đăng vào nhóm bạn, “Đôi màu đen đẹp, hay màu vàng kim đẹp?”

“Đôi vàng kim”, một giọng nam vang lên sau lưng Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang quay lại, ngược nhìn lên, “Ninh tiên sinh?”

Ninh Tranh ngồi cạnh Vụ Mang Mang, “Đàn ông khá thích kiểu giày buộc dây này.”

Sẽ khơi dậy ham muốn trối buộc của các anh chứ gì?

Vụ Mang Mang thăm trợn mắt, nhìn quanh cũng không thấy cô gái nào đi cùng Ninh Tranh, đây là cửa hàng giày nữ đó!

“Ninh tiên sinh, trùng hợp quá!”

Ninh Tranh lấy ngón tay đùa đuôi tóc của Vụ Mang Mang, “Không phải trùng hợp, anh vừa nhìn thấy em bị đá nên theo em đến đây.”

Mẹ kiếp!

“Em không bị đá, đó là em họ em.” Dù sao Vụ Mang Mang cũng có lòng hư vinh, sao có thể cho phép người khác thấy mình bị đá chứ?

Đặc biệt là số lần cô bị đá quá nhiều, thì càng để tâm đến chuyện đó.

“Nếu đã gặp rồi thì anh mời em dùng cơm nhé.” Ninh Tranh mời, “Gần đây có một quán ăn nhỏ bán bánh bao lòng hấp và canh sườn rất thơm, người thường không biết chỗ này.”

Vụ Mang Mang vốn định từ chối nhưng cuộc đời cô có quá nhiều sở thích, thức ăn ngon đương nhiên cũng là một trong số đó, quán nhỏ mà được đại thiếu gia như Ninh Tranh đây ghé mắt đến thì tuyệt đối đáng thử.

Vụ Mang Mang không thể từ chối, chỉ có thể rửa thầm trong bụng, công tử đào hoa đúng là biết tán gái.

Cuối cùng, giày màu đen và màu vàng kim đều mua cả.

Phụ nữ bắt cần phải tùy hứng, sao phải chọn, có tiền là mua hết, để tránh gặp cảnh đêm ngày hối hận, nhớ mong.

Lúc quẹt thẻ, Ninh Tranh xán lại gần: “Anh quẹt giúp em nhé?”

Nghe nói chấp nhận kim cương của đàn ông tặng cũng có nghĩa là bạn phải chấp nhận người đàn ông này.

Giá trị hai đôi giày cộng lại đã đủ mua một viên kim cương nhỏ xinh đẹp rồi.

Vụ Mang Mang lặng lẽ móc thẻ của Tiêu Cố Cung ra, vẫn là tiêu tiền của em họ thì yên tâm hơn, dù sao tiến sĩ Tiêu, cậu của cô, rất biết kiếm tiền, em họ cô cũng rất biết kiếm tiền.

Quán ăn nhỏ bán bánh bao chẳng có bảng hiệu, nhỏ đến mức chỉ khoảng mười mét vuông, trừ phần nhà bếp ra thì diện tích còn lại chỉ đủ kê một cái bàn, Vụ Mang Mang và Ninh Tranh đành ngồi ăn trên chiếc bàn nhỏ đặt tạm ven đường, cũng xem như may mắn rồi vì có những người còn phải bưng bát canh sườn, ngồi xồm bên đường gặm bánh bao nữa.

Ninh Tranh lấy giấy cuộn trên bàn ra lau vết dầu mỡ trên ghế cho Vụ Mang Mang, còn galant kéo ghế ra sau cho cô.

Ăn ở quán lề đường mà hưởng thụ đãi ngộ của đại tiệc kiểu Pháp.

Món canh sườn hầm rất thơm và đậm đà, đặc biệt là váng dầu trên bề mặt cực kỳ ít, gần như trong vắt nhìn tới đáy, điều duy nhất đáng tiếc chính là rắc hành lá mà Vụ Mang Mang lại không thích ăn.

Ninh Tranh rất tự nhiên cầm lấy bát của cô, dùng đũa gắp hành ra từng chút một cho Vụ Mang Mang.

Còn Vụ Mang Mang một mặt gặm bánh bao ngon lành, cảm thán nhân thịt của nó đúng là mỹ vị dân gian, một mặt nói với Ninh Tranh: “Gọi thêm bát nữa là được rồi, anh lựa như thế đến năm nào tháng nào đây, người ta còn đang đợi chỗ kia.”

Nghe câu đó, Ninh công tử vốn đánh rắm cũng phải đòi hỏi âm thanh tao nhã lúc này đã phải chửi thề trong bụng, đúng là lòng tốt bị chó gặm rồi.

Vụ Mang mang ghé sát mặt lại gần Ninh Tranh, đôi mắt to lấp lánh như sao sa, cô nở nụ cười gian xảo, “Có phải anh nghĩ lòng tốt trở thành công cốc không?”

“Nếu hai ta ngủ với nhau rồi, lần sau người gặp hành có phải sẽ đổi lại là em?” Vụ Mang Mang nhướn mắt, dáng vẻ vừa kiêu kỳ vừa ngạo nghễ, mà như thế lại khơi dậy dự vọng xấu xa che giấu sâu trong con người Ninh Tranh.

Khoảng cách gần nhau như thế, bộ ngực đã ngay trước mắt Ninh Tranh, hơi cúi nhìn xuống là có thể nhìn thấy khe rãnh trắng như tuyết và cả chút đường viền màu đen dưới cổ áo pull cô đang mặc.

Chỉ dựa vào chút ngọt ngào đó, lại nghĩ đến phong cảnh dưới chiếc áo pull kia là Ninh Tranh đã thấy yết hầu nghẹn lại, không kìm được có phản ứng.

Yêu nghiệt này xem như biết thử thách anh ta.

“Con gái đừng nói năng thô lỗ như vậy.” Ninh Tranh cố tỏ ra đứng đắn, rồi nói tiếp: “Nếu như ngủ thật thì đương nhiên vẫn là anh gặp hành cho em.”

Ninh Tranh đẩy bát canh đã gặp hết hành ra trước mặt Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang vừa nhai bánh bao vừa húp một ngụm canh sườn, đúng là hưởng thụ số một nhân gian, “Nói thế thì anh đã biết rõ em không thích hành rồi, lần sau còn chọn bát canh hành cho em nữa à?”

Vụ Mang Mang giả bộ e thẹn đặt tay lên ngực, nũng nịu: “Muốn theo đuổi người ta mà lại không chu đáo thế sao?”

Ninh Tranh cười, dùng ngón tay lau đi vết dầu mỡ trên khoé môi Vụ Mang Mang, cô không né tránh, kinh nghiệm đùa cợt con trai nhà lành của cô có lẽ

không ít hơn Ninh Tranh khi đùa giỡn các cô gái.

Để mặc cho ngón tay cái của Ninh Tranh sờ vào môi mình, cô nghe Ninh Tranh nói: “Hay là em thử với anh xem sao?”

Vụ Mang Mang lại nuốt một miếng bánh bao, rồi mới lau miệng và nghiêm túc nói: “Nhưng em hẹn hò bạn trai đều lấy hôn nhân làm tiền đề.”

Đó không phải là nói dối.

Với kinh nghiệm yêu đương phong phú Vụ Mang Mang đã sớm chán ngán những mối quan hệ được chằng hay chớ rồi.

“Em còn trẻ như thế mà đã muốn nhảy xuống mộ rồi à?” Ninh Tranh ngồi thẳng lại, người như anh ta hể nghe kết hôn là thấy đầu to ra.

“Em chỉ sợ chết mà không có chỗ chôn thôi.” Vụ Mang Mang đáp trả, gọi ông chủ đến tính tiền.

Ninh Tranh lấy tờ một trăm tệ ra, ông chủ nói bằng giọng Tứ Xuyên: “Có tiền lẻ không, ban nãy thối lại cho hai tờ một trăm rồi, không còn tiền lẻ nữa.”

Ninh Tranh nhìn Vụ Mang Mang, cô đành móc ví tiền ra.

Lúc đó chuyện xảy ra quá nhanh, trong ví tiền dày cộp của Ninh Tranh, một xấp tờ đô đô đã lọt vào mắt kẻ gian, nhân lúc anh ta phân tâm nhìn Vụ Mang Mang kẻ gian đã nhanh tay chụp lấy ví tiền anh đặt bên cạnh lên rồi bỏ chạy.

Nữ hiệp Vụ Mang Mang ném ví tiền của cô cho Ninh Tranh rồi chạy đuổi theo.

Cô nàng tuy chỉ cao một mét sáu mươi bảy, nhưng lại có đôi chân dài hiếm thấy, dài hơn tỷ lệ đến mười phân, đôi chân ấy dài đến eo, cơ thể lại linh

hoạt, chỉ chạy mấy bước đã chụp được cổ áo tên trộm trước khi hắn kịp nhảy lên xe máy điện, kéo ra bên cạnh chiếc xe.

Cúi chỏ thúc mạnh ra sau, tên trộm đã nằm lăn ra đất, Vụ Mang Mang quay người đập hắn, lần này không phải diễn vai cảnh sát đặc khu Hồng Kông nữa mà cô nói bằng giọng hí kịch: “Bọn đạo chích phường nào, lại dám trộm ví tiền của bạn bà cô đây hả?”

Dáng vẻ đặc ý và phóng khoáng của Vụ Mang Mang giống y hệt phong cách của đại sư tỷ phái Nga Mi.

Không ai hiểu được sự đặc ý trong lòng Vụ Mang Mang, võ thuật học từ nhỏ hôm nay xem như có đất dụng võ.

Bình thường đánh mấy tên trộm vặt là chuyện bình thường, hôm nay hành hiệp trượng nghĩa, còn tiện thể diễn phim nghĩa khí “rút dao tương trợ bạn bè”.

Kiểu feel đó thật không chỉ sáng khoái bình thường đâu.

Lúc này Ninh Tranh chạy tới, ban nãy anh ta thực sự bị chấn động, vốn nghĩ cô là một hồ ly tinh yếu điệu, ngờ đâu nguyên hình lại là một nữ hán tử.

Chuyện này thực khiến người ta tụt hết cả cảm xúc.

Nhưng khi mắt Ninh Tranh trượt xuống, thấy Vụ Mang Mang sau khi đặc ý thì tay cầm ví tiền chống lên đầu gối, cúi lưng thở hỗn hển.

Cổ áo pull rộng mở ra hoàn toàn, lần này không chỉ là nhìn thấy viền màu đen nữa, mà toàn bộ quả đào mơn mớn đều thu gọn trong tầm mắt.

Thở hỗn hển gấp gáp như thế mới bị “thiệt thòi” vậy, đúng là khiến người khác dâng trào cảm xúc mà.

Vụ Mang Mang đưa ví tiền cho Ninh Tranh rồi đích thân gọi báo cảnh sát.

Thời buổi này không ai dám động vào bọn trộm cướp vì sợ chúng quay lại trả thù. Lần này Ninh Tranh đã có tác dụng, anh ta chạm nhẹ vào vai Vụ Mang Mang: “Đừng sợ, để anh xử bọn nó cho, chúng ta sẽ phạt nặng bọn chúng. Cho chúng không còn dám xuất hiện trước mặt em nữa.”

Vụ Mang Mang ngược lên nhìn Ninh Tranh, lúc này trông anh ta đẹp trai oách xà lách hơn chút rồi đấy.

Có điều vẫn phải ghi khẩu cung, dù có đặc quyền đến mấy cũng phải thực hiện đúng quy tắc.

Thực lãng phí thời gian, Vụ Mang Mang không tìm được than thở: “Ví anh đựng lăm tiền thế để làm gì? Mang thế đi là được mà?”

Có người đàn ông phong cách nào mà lại mang tiền mặt vượt quá hai trăm tệ trong ví chứ?

Chỉ có Vụ Mang Mang không hiểu được vũ khí tán gái của Ninh Tranh.

Trên thế giới này có rất nhiều người phụ nữ yêu tiền, và những người phụ nữ không yêu tiền lại càng nhiều hơn.

Không phải lần nào Ninh công tử vung một mớ tiền ra cũng có thể khiến phụ nữ nhảy bổ vào anh ta được.

Thế nên tuyệt chiêu của Ninh công tử là dẫn những cô nàng đó đi ăn đủ mọi hàng quán vô danh, ẩm thực ngon lành, thông qua việc nắm bắt dạ dày của họ để đạt được quyền lợi bước vào con đường x họ.

Làm thế sẽ khiến anh ta trở nên gần gũi hơn, không để phụ nữ có cơ hội vì thấy đẳng cấp quá chênh lệch mà đánh trống rút lui.

Hàng quán nhỏ thế này làm sao quẹt thẻ?

Ngược lại nếu bảo Ninh công tử dùng phần mềm chuyển khoản thì có vẻ rẻ tiền quá.

Ngoài ra, nếu là mua deal giảm giá thì càng không được phép.

Tiết kiệm tiền là rất mất giá.

Nên tiền mặt mới là bá chủ.

Đương nhiên Ninh Tranh không giải thích cho Vụ Mang Mang hiểu, anh ta chuyển hướng: “Bánh bao và canh sườn lúc này ngon không?”

“Ngon!” Vụ Mang Mang đáp chắc nịch như đinh đóng cột, tên đường cô đã nhớ, hôm khác sẽ dẫn Tiêu Cố Cung đến thưởng thức.

“Sao anh lại tìm ra nơi này?” Quán ăn nhỏ này mở ở nơi khá vắng vẻ, ở tầng trệt của một ngôi nhà dân cư cũ kỹ, con đường nhỏ đến nỗi chỉ có xe ba bánh đi qua được.

“Chú nhỏ của em tìm thấy, cậu ta kén ăn nên mũi còn thính hơn cả chó nữa.” Ninh Tranh nói.

“Nói ra thì em cũng nên gọi anh một tiếng chú luôn nhỉ?” Ninh Tranh nhìn Vụ Mang Mang, cười mờ ám, “Nào, gọi một tiếng anh nghe xem.”

Vụ Mang Mang chẳng buồn đếm xỉa tới Ninh Tranh, thầm nghĩ nếu thế thì anh còn phải gọi tôi một tiếng mẹ đấy.

Chương 19

Tất nhiên là Ninh Tranh không biết rằng Vụ Mang Mang còn lợi dụng được cả người anh em tốt Lộ Tuỳ, gọi Thần Tài là con trai ngoan nữa.

Nghĩ đến Tào Tháo là Tào Tháo tới.

Điện thoại của Ninh Tranh bắt đầu rung, anh ta nhìn thì thấy Lộ Tuỳ gọi đành đứng lên, hơi nghiêng người lách qua Vụ Mang Mang rồi ra ngoài nghe máy.

“Ở đâu đấy?” Giọng Lộ Tuỳ vang ra.

“Ở đồn cảnh sát”, Ninh Tranh đáp.

“Tôi còn tưởng cậu bị Thẩm Viện Tử dọa cho đến nỗi bắt tôi leo cây luôn chứ”, Lộ Tuỳ khẽ cười.

Ninh Tranh không muốn nhắc đến Thẩm Viện Tử, quay sang nói: “Cậu không quan tâm vì sao tôi lại vào đồn cảnh sát hả?”

“Còn vì cái gì được?” Lộ Tuỳ hỏi ngược lại, “Mau cút đến đây, chỉ đợi cậu thôi đấy.”

Đúng là “bạn tốt”.

Còn vì cái gì? Chắc chắn là anh ta vào đó vì phụ nữ rồi.

Trước đây cũng đã vào đồn mấy lần, nhưng lần này thì không giống.

Trước kia anh ta vì mỹ nhân mà rút đao tương trợ, lần này là mỹ nhân rút đao tương trợ anh ta.

Cảm giác này vô cùng mới mẻ, nhưng không tồi tí nào.

* * *

Khẩu cung ghi rất nhanh, Ninh Tranh và Vụ Mang Mang sánh vai nhau ra khỏi đồn, anh ta hỏi: “Buổi chiều có muốn đi cưỡi ngựa với anh không?”

“Hử?” Cưỡi ngựa? Sợ là bị người ta cưỡi ấy chứ?

Thực sự không phải là Vụ Mang Mang suy nghĩ không trong sáng, mà dựa vào lịch sử đào hoa của Ninh Tranh mà suy đoán thì tỷ lệ bị người ta cưỡi ít nhất phải tới 95%.

“Không đi đâu, em hơi mệt.” Vụ Mang Mang quả quyết từ chối.

Ninh Tranh không định buông tha Vụ Mang Mang, đương nhiên có hứng thú là một chuyện, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất là anh ta bắt buộc phải đưa một cô gái đến chỗ Thẩm Viện Tử.

Gần đây Thẩm Viện Tử ép hôn quá dữ dội, cứ bày ra dáng vẻ “vợ cả”, tuy hai nhà đều có ý muốn liên hôn nhưng Ninh Tranh lại chưa có ý định “theo vợ bỏ cuộc chơi”.

Nếu Thẩm Viện Tử đã tỏ ra không quan tâm anh ta có bậy bạ bên ngoài hay không mà vẫn đòi kết hôn, thì Ninh Tranh cũng không ngại chơi quá lên một chút.

Đây chính là đàn ông!

Hôm nay Ninh Tranh đã thấy sự hổ báo của Vụ Mang Mang, tự cảm thấy dẫn cô đến chỗ Thẩm Viện Tử thì chắc chắn cô sẽ không chịu thiệt. Đúng là một mũi tên trúng hai con nhạn!

Thế nên con gái quá mạnh mẽ cũng không tốt, rất dễ bị người ta đẩy ra làm bia đỡ đạn, hơn nữa còn không hề lo lắng bạn sẽ thua thiệt.

Nếu bạn yếu đuối dẹt dẹt, thì làm sao anh ta dám thả bạn vào hang sói?

“Không phải trường đua ngựa ở ngoại ô, mà chúng ta đến bãi riêng của Lộ Tuy.” Ninh Tranh nói.

Nếu Vụ Mang Mang thông minh một chút thì phải biết là bắt được quan hệ với người trong giới của họ chỉ có lợi, không có hại.

Trường đua của Lộ Tuy? Thế thì càng không đi. Vụ Mang Mang vẫn lắc đầu.

Ninh Tranh chịu thua, cô nàng này đúng là cứng đầu.

“Em sợ gì, sợ anh ăn thịt em hả?” Ninh Tranh tức tối, “Em và Thâm Đình lần đầu xem mắt cũng theo cậu ta đi tàu ra biển mà?”

Anh có thể so sánh với anh ta sao? Đó là đối tượng xem mắt mà bà Liễu giới thiệu cho cô.

Tuy bà Liễu chỉ muốn ngày mai gả quách Vụ Mang Mang đi cho xong, nhưng về mặt chọn con rể thì mắt nhìn của bà vẫn đáng được tin tưởng, chỉ ít Vụ Mang Mang xem mắt bao nhiêu lần cũng chưa gặp phải tên vô lại nào.

Huống hồ kiểu đàn ông lạnh lùng cao quý luôn là sở thích của Vụ Mang Mang, rảnh rỗi lại thích chọc ghẹo họ.

Vụ Mang Mang không nói gì.

Ninh Tranh thở dài: “Thế mà anh cứ tưởng em rất phóng khoáng cơ đấy.”

Kể khích tướng? Tiếc là Vụ Mang Mang không mắc lừa, cô nói thẳng: “Nếu anh muốn đi cưới ngựa thì em cũng không ngăn cản anh, em tự bắt taxi về.”

Ninh Tranh nhanh tay chụp lấy tay Vụ Mang Mang, “Được rồi, bà cô ơi anh phục em rồi. Theo đuổi em còn khó hơn theo đuổi mặt trời nữa. Nếu không thì em gọi Lộ Thanh Thanh theo, như thế không sợ anh ăn thịt em chứ?”

Vụ Mang Mang ngừng bước, quay sang quan sát Ninh Tranh, thầm nghĩ ma lực của mình hình như hơi bị lớn nhỉ?

Cũng không thể trách Vụ Mang Mang, dù cô thông minh cách mấy cũng không ngờ được còn có Thẩm Viện Tử trong chuyện này.

Mà lúc đó sự đeo bám của Ninh Tranh cũng xem như tâng bốc, nịnh nọt phụ nữ, khiến người ta cực kỳ hãnh diện, nếu cô còn kiên quyết từ chối nữa thì hình như không được nhân đạo cho lắm.

Huống hồ người như Ninh Tranh muốn đối phó với một phụ nữ thì chắc sẽ không dùng sức mạnh hoặc âm mưu gian kế gì đâu.

Nhưng những điều này đều không phải lý do quan trọng, mà quan trọng là Ninh Tranh đã nhắc đến Lộ Thanh Thanh.

Vụ Mang Mang luôn nợ Lộ Thanh Thanh, tuy đã tặng túi xách rồi nhưng cô nàng thực sự đã giúp cô rất nhiều, hơn nữa cũng đủ nghĩa khí.

Nếu Lộ Thanh Thanh muốn đến trường đua ngựa của Lộ Tuỳ thì cô không ngại cùng bạn đi mở mang tầm mắt về thế giới của “đại gia”.

Vụ Mang Mang biết Lộ Thanh Thanh luôn muốn gần gũi hơn với ông chú họ hàng xa kia, nhưng đường đi quá khó, lúc đó cô nàng vì giúp cô cũng tốn quá nhiều sức lực rồi.

Món nợ ân tình này không thể không trả lại trọn vẹn.

“Vậy để em hỏi Thanh Thanh”, Vụ Mang Mang nói, rồi cúi đầu nhắn tin cho bạn.

Gần như cùng lúc với tin nhắn gửi đi, Vụ Mang Mang liền nhận được câu trả lời của Lộ Thanh Thanh “OTO^[1]”!!!

[1] Ôi trời ơi. (ND)

Gõ chữ trên điện thoại mà, tiện thì cứ gõ thôi.

Rất nhanh, một đoạn ghi âm dài được nhắn đến.

“Trời ơi, cậu không lừa tớ chứ? Có thể đến trường đua của chú nhỏ thật sao? Những người được tới đó phải rất thân cận đó, người thường không đi được đâu! Tớ đã xem qua ảnh rồi, phong cảnh đẹp tuyệt vời, khà khà khà, tớ phải đi, tớ phải đi, tớ phải đi, chuyện quan trọng phải nói ba lần!”

Quá ồn ào, quá to tiếng, Vụ Mang Mang phải đưa điện thoại ra xa lỗ tai.

Chuyện đã được quyết định.

Ninh Tranh lái xe đưa Vụ Mang Mang về lấy đồ cưới ngựa, “Sao gần như lần nào gặp em cũng ăn mặc giản dị áo pull quần jeans thế?”

Vụ Mang Mang mặc thể dưng nhiên cũng rất đẹp nhưng thiếu đi phần kiêu diễm của phụ nữ, mà Ninh Tranh thích con gái mặc váy hơn.

Nghĩ đến đó, Ninh Tranh lại không tìm được đưa tay phải ra đùa nghịch đuôi tóc của Vụ Mang Mang, trong trẻo ngây thơ thế này, thực sự là quá trẻ, không nỡ ra tay.

Vụ Mang Mang nghiêng đầu, tránh né kiêu thân mặt đó, “Không phải giản dị, mà là lưu manh trong tàu điện quá nhiều.”

Nói xong, cả hai người đều im lặng.

Vụ Mang Mang có phần ảo não, lúc cô nói câu đó thì không ám chỉ điều gì cả.

Nhưng chỉ sợ người nghe có ý.

Đến dưới toà nhà chung cư của Vụ Mang Mang, cô cũng không mời Ninh Tranh lên uống nước hay đi toilet gì cả.

Ninh Tranh dựa vào cửa xe, cố giữ nụ cười lịch thiệp, xem ra cô nàng này thật sự coi anh ta là kẻ háo sắc rồi.

“Có thể phải ở một đêm, ngày mai mới về. Em mang thêm quần áo để thay, quần áo dự tiệc và bình thường đều mang đi hết.” Ninh Tranh nói.

Vụ Mang Mang quay lại, nghiêng răng nghĩ, thật gian xảo, nếu lúc đó Ninh Tranh nói ngay từ đầu là sẽ phải qua đêm bên ngoài thì có đánh chết cô cũng không đồng ý.

Nhưng bây giờ đã nhận lời rồi, Lộ Thanh Thanh lại đang trên đường đến Nam Sơn Tự, Vụ Mang Mang không còn khả năng rút lui nữa.

Nam Sơn Tự là sân bay tư nhân của thành phố, máy bay riêng của Ninh Tranh đậu ở đó.

Lộ Thanh Thanh vừa vào máy bay riêng của Ninh Tranh là mắt đã đứng tròn, tuy hiện nay trong giới đại gia, máy bay riêng gần như là vật tượng trưng thân phận bắt buộc phải mua, nhưng đại gia tới mức vung tiền vào trang thiết bị trên máy bay như Ninh Tranh đúng là không nhiều.

Phòng nghỉ sang trọng, phòng tắm bằng đá mài, thậm chí còn có vật trang trí bằng vàng ròng. Gối đầu và gối dựa đều đặt mua ở nhãn hiệu cao cấp, Lộ Thanh Thanh mới bước lên đã cầm điện thoại chụp hình lia lịa.

Vụ Mang Mang thì chuyên nghiệp hơn, hỏi ý của chủ nhân trước, Ninh Tranh làm sao không gật đầu được.

Con gái thường thích khoe khoang, Ninh Tranh tuy không tán thành nhưng cũng có thể hiểu được.

Lộ Thanh Thanh đã bấm nút gửi hình.

“Haizzz... thật muốn đứng đối diện nhìn sắc mặt của Long Tú Quyên!” Lộ Thanh Thanh cảm thán.

Gần đây Long Tú Quyên khoe trên Weibo và nhóm bạn về vị hôn phu mới của cô ta, hôm nay thì tặng túi xách, mai thì tặng kim cương, hôm kia lại đi du lịch... đã làm mọi người phẫn nộ.

Vụ Mang Mang cũng hận, Long Tú Quyên sắp lấy chồng rồi mà cô thì vẫn chẳng ai ngó ngang.

Thấy người theo dõi Weibo của Long Tú Quyên tăng cao, mấy hôm đó cô lại không lên mạng còn bị Long Tú Quyên cười cợt có phải là đi chơi đêm mất tích rồi hay không.

Hai cô gái hơn hai mươi tuổi bla bla qua lại, ngón tay luôn dừng trên điện thoại, Ninh Tranh trở thành bức tường hoa.

Vụ Mang Mang cảm thán: “Máy bay riêng thật tốt, còn có wifi, không cần tắt máy.”

Ninh Tranh chỉ hận vì có wifi!

Máy bay bay về phía bắc khoảng một tiếng rồi hạ cánh, trong biệt thự của Lộ Tuỳ có hai đường băng, vô cùng tiện lợi cho máy bay hạ cánh.

Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh nhìn nhau rồi quả quyết lấy điện thoại ra chụp điên cuồng.

Vụ Mang Mang sợ lại bị yêu cầu xoá hình ảnh nên dứt khoát đăng hình lên rồi mới xuống máy bay.

Dưới máy bay là cảnh sắc “trời bao la, đất mênh mông, gió thổi bay ngọn cỏ, bò dê khắp xung quanh”, ban nãy trên máy bay còn nhìn thấy một dòng sông uốn lượn quanh bãi cỏ này, giống như chiếc thắt lưng màu lục bích, xa xa thì uốn lại tạo thành một khoảng hồ nhỏ, có chim muông cây cối, cảnh đẹp đến nao lòng.

Vụ Mang Mang ngay cả chụp hình cũng quên băng.

Họ vừa tới thì chủ nhân và khách trong biệt thự đã biết tin, đang cười ngựa chạy tới, dẫn đầu là một mỹ nhân có tư thế phóng khoáng lạnh lùng - Thẩm Viện Tử.

Thẩm Viện Tử ghì ngựa lại trước mặt ba người họ, chậm rãi tháo mũ xuống, hất tóc, mái tóc xoắn dài tung bay trong gió như rong biển.

Vẻ yêu kiều và tao nhã của người phụ nữ trưởng thành đã biểu hiện hết ở con người Thẩm Viện Tử.

Thẩm Viện Tử ngồi trên yên ngựa cao, hơi gật đầu với Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh, kiêu người như cô ta cho dù khinh thường người khác nhưng phép lịch sự căn bản vẫn không thiếu sót.

“Sao anh đến muộn thế, phải bị phạt nhé.” Thẩm Viện Tử làm điệu bộ cúi xuống lấy roi ngựa đánh nhẹ lên vai Ninh Tranh.

Vụ Mang Mang ngựa cỡ nhiều nên thấy đau, cô dứt khoát kéo Lộ Thanh Thanh sang bên kia chụp hình, cô mang theo mũ rộng vành, khăn quàng cổ và kính râm, có ba món đạo cụ này, cô có thể đổi một trăm tư thế cũng không trùng lặp.

Đừng bao giờ xem thường kỹ năng đó, hãy nhớ lại kinh nghiệm chụp hình của mình đi, có phải lúc nào cũng vò đầu khi không nghĩ ra tư thế? Mọi bức hình cơ bản đều một khuôn đúc ra, có khác gì với kẻ gốc không?

Ninh Tranh cười, nhìn Vụ Mang Mang đang tung chiếc mũ lên không trung.

Lúc đến, Vụ Mang Mang đã thay một bộ đầm dài vải voan nhẹ nhàng màu trắng, gấu váy in hoa, dây đeo bắt chéo trước ngực rồi thắt lại sau gáy, phần in hoa rất có cảm giác “dân tộc”, trông vừa kiêu diễm lại không kém phần nhu mì.

Cô nàng này rất biết thể hiện ưu điểm của mình, chiếc đầm được thiết kế với phần eo cao, phần ngực căng tròn và đường cong tuyệt mỹ hiển hiện ngay trước mắt.

Trong gió văng vẳng tiếng cười trong trẻo của cô gái trẻ, đẹp hơn nhiều so với gương mặt của Thẩm Viện Tử.

Lúc này Thẩm Viện Tử đã xuống ngựa, đứng sánh vai cùng Ninh Tranh, “Sáng nay anh cho em leo cây là vì cô ta?”

Hoá ra Vụ Mang Mang gặp Thẩm Viện Lê và Tiêu Cố Cung ở quán trường Xuân Thiên không phải là tình cờ, chị em nhà họ Thẩm hẹn nhau ăn sáng ở tầng hai mươi lăm, mỗi người đều dẫn theo bạn trai đến để hẹn hò bốn người, ai ngờ đến lúc đó Ninh Tranh lại gọi điện báo có việc, không hề xuất hiện.

Thẩm Viện Tử khi ấy còn tìm rất nhiều lý do để nói đỡ cho Ninh Tranh trước mặt Thẩm Viện Lê, ai ngờ anh ta lại thất hẹn vì món đồ chơi kia.

Ninh Tranh không nhìn Thẩm Viện Tử, chỉ lạnh nhạt nói: “Viện Tử, em thực sự muốn lấy người như anh à?”

“Em không quan tâm anh là người thế nào, chỉ cần anh là con trai cả của nhà họ Ninh là được.” Thẩm Viện Tử thẳng thừng nói.

Ninh Tranh phải thừa nhận là lòng tự tôn của anh ta lúc này đã bị đả kích phần nào, anh ta vốn tưởng Thẩm Viện Tử có chút tình cảm với mình chứ.

“Nếu đã thế thì sao em không lấy Lộ Tuy đi, thân phận và gia thế của cậu ta chẳng phải còn xứng với Thẩm đại tiểu thư hơn sao?” Ninh Tranh chế giễu.

Không đợi Thẩm Viện Tử trả lời, Ninh Tranh lại nói tiếp với vẻ kỳ quái: “À, anh biết rồi, bố mẹ Lộ Tuy đã qua đời, em không thể nào tìm người để ép hôn, đúng không?”

Thẩm Viện Tử lạnh lùng cười, tên khốn Ninh Tranh chuyên đạp lên chỗ đau của người khác, thế là cô ta hừ lạnh một tiếng, “Ấu trĩ!”

Chuyện này cũng khó trách Ninh Tranh, trâu không uống nước muốn ghì sừng ép uống đã khó, huống hồ anh ta là người. Thẩm Viện Tử đi theo con đường thu phục cha mẹ Ninh Tranh, chẳng trách anh ta phản kháng.

Mà người có tiếng nói nhất trong nhà họ Ninh là cha của Ninh Tranh, một ông già có tư tưởng thủ cựu và cực kỳ cố chấp. Thế nên Ninh Tranh chỉ có thể nghĩ cách để Thẩm Viện Tử biết khó mà rút lui.

Ai ngờ Thẩm Viện Tử là người phụ nữ cực kỳ thông minh và khôn ngoan, Ninh Tranh nói với vẻ bất lực: “Chẳng phải phụ nữ các cô đều xem trọng tình yêu à? Chẳng lẽ em không muốn tìm một người đàn ông em yêu và cũng yêu em?”

Thẩm Viện Tử mỉm cười nhìn Ninh Tranh, “Đàn ông về bản chất đều giống nhau cả. Ưu điểm của anh là anh chưa bao giờ che giấu bản chất như ngựa giống của anh, em cũng không kỳ vọng gì ở anh cả. Nếu đổi lại là người đàn ông khác, không chừng em sẽ phải trải qua hy vọng tột đỉnh rồi cuối cùng là đau khổ tuyệt vọng, em không kiên trì được như vậy.”

Không biết từ lúc nào, Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh quay về, vừa đúng lúc nghe lời bình luận đặc sắc của Thẩm Viện Tử, Vụ Mang Mang giơ ngón tay cái lên với cô ta, thật là một người phụ nữ thông minh và sắc bén.

Vụ Mang Mang quyết định sau này mỗi tuần phải mua tờ tạp chí mà Thẩm Viện Tử làm chủ biên.

Lộ Thanh Thanh huých cùi chỏ vào người Vụ Mang Mang, “Cậu lại làm kẻ thứ ba đó hả?”

Cái câu này thật là... thế nào gọi là lại làm kẻ thứ ba?

Vụ Mang Mang cực kỳ phẫn nộ, trước khi đến đây cô vốn không biết bản thân phải diễn vai “em ba” miễn phí mà? Ai biết người phụ nữ như Thẩm Viện Tử lại thích công tử đào hoa Ninh Tranh chứ?

Lần trước trên tàu, Thẩm Viện Tử lúc thì khoác tay Ninh Tranh, lúc lại khép nép dựa vào Lộ Tuy, có quý mới biết cô ta là vị hôn thê của Ninh Tranh!

Ban đầu Vụ Mang Mang còn ngỡ họ là anh em tốt cùng thanh mai chơì trò “tay ba” nữa chứ.

Đương nhiên Vụ Mang Mang không thể gánh mỗi hoạ này thay Ninh Tranh, lập tức kể chuyện nhìn thấy trên du thuyền lần trước ra, nhân cơ hội tỏ rõ nếu không vì Lộ Thanh Thanh thì hôm nay cô sẽ không đến đây.

Lộ Thanh Thanh ôm vai Vụ Mang Mang đánh mắt đưa tình: “Được rồi được rồi, biết cậu yêu tớ rồi.”

Vụ Mang Mang quả quyết đẩy tay Lộ Thanh Thanh ra, báo ân thì được, nhưng lấy thân báo đáp là chuyện độc ác thời cổ đại.

“Đúng rồi, thế nào mà bảo là tớ lại làm kẻ thứ ba chứ?” Ban nãy Vụ Mang Mang mới nghe thấy đã chột dạ, chắc không phải chuyện diễn kẻ thứ ba lần trước bị đánh ghen đã bại lộ chứ?

Nếu thế thì thảm quá.

“Thẩm Viện Lê lén gửi hình cậu cho bọn tớ, nói là nhìn cậu cảm thấy rất quen, hỏi bọn tớ có biết cậu không.” Lộ Thanh Thanh bán đứng Thẩm Viện Lê: “Lại nói cậu chen vào giữa cô ta và Tiêu Cố Cung, cứ gọi cậu là kẻ thứ ba, kẻ thứ ba.”

Mẹ nó, Tiêu Cố Cung tìm loại bạn gái gì đây? Vụ Mang Mang muốn khóc.

“Khi thật, Tiêu Cố Cung là em trai họ của tớ, ban đầu nhờ tớ diễn kịch để từ chối Thẩm Viện Lê, kết quả bây giờ đã bị Thẩm Viện Lê lừa đảo rồi, bực

mình chết đi được.” Vụ Mang Mang cảm thấy oan uổng không biết kể với ai.

Lộ Thanh Thanh cười: “Tiêu Cố Cung là em họ cậu hả? Nhà cậu đặt tên thật đặc biệt, ha ha...”

Vụ Mang Mang phải giải thích thay Tiêu Cố Cung: “Bố cậu ta cả đời say mê Tử Cấm Thành, đặt tên cho cậu ta là Cố Cung để biểu thị ý trân trọng yêu quý.” Nhưng nghĩ lại thì đúng là hơi buồn cười, Vụ Mang Mang cũng cười to.

Lúc này, Thẩm Viện Tử nhìn hai cô gái trẻ cười như hai cô ngốc, rồi xoay người leo lên lưng ngựa, tư thế rất đẹp và phóng khoáng, hai chân kẹp lại, con ngựa liền chạy nước kiệu.

Thẩm Viện Tử vừa đi, Vụ Mang Mang chưa kịp tránh xa Ninh Tranh thì thấy một hàng người gồm Lộ Tuy, Thẩm Đình... cười ngựa chạy tới.

Chương 20

Chắc vì khí chất của hai người đàn ông quá cao, đến nỗi nếu Lộ Lâm không chạy ra từ phía ngựa của cả hai thì có lẽ Vụ Mang Mang cũng không phát hiện ra chị ta.

“Mang Mang, em cũng đến sao? Tốt quá!” Lộ Lâm rất nhiệt tình dang hay tay bước tới, ôm Vụ Mang Mang vào lòng, áp má lên má cô để chào hỏi.

“Julia”, Vụ Mang Mang chào hỏi lịch sự nhưng vẫn tỏ ra nhiệt tình.

Có lẽ hôm nay gặp phải quá nhiều cô nàng cáo già nên lúc này Vụ Mang Mang được tiếp đãi nhiệt tình như vậy, trong lòng rất cảm kích, dù Lộ Lâm mượn lễ nghĩa để lợi dụng một chút nhưng cô cũng tỏ ra có thể chịu đựng.

“Em thơm quá”, Lộ Lâm khen.

“Cảm ơn chị”, Vụ Mang Mang bị Lộ Lâm khen mà sợ đến nổi da gà.

Trong quan hệ hai giới, thực ra sức thu hút của mùi hương không hề kém cạnh nhan sắc, chỉ là dễ dàng bị bỏ qua mà thôi.

Có lúc chỉ vì mùi hương phảng phất từ người đối phương mà có thể khiến bạn thấy rung động.

Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu mà nước hoa được yêu thích.

Nhưng trên thực tế trong tất cả các mùi, mùi cơ thể mới là thứ có thể giải mã được chất xúc tác của tình yêu.

Mùi cơ thể không thể gọi là dễ ngửi, nhưng nó lại có đủ sức hấp dẫn giới tính.

Giống như món sầu riêng vậy, người không thích sẽ thấy buồn nôn. Mà khi đã thích rồi thì tuy không thể nói sầu riêng rất thơm, nhưng hễ ngửi thấy sẽ chảy nước bọt, nảy sinh ham muốn được ăn.

Sở dĩ Vụ Mang Mang bị dọa đến sồn da gà là vì cảm thấy Lộ Lâm có thể đã nảy sinh “ham muốn được ăn” với cô.

Vụ Mang Mang không có ý kỳ thị les, nhưng bị một les theo đuổi thì thực sự khó chịu, vì đối phương rất dễ viện cớ “chúng ta đều là phụ nữ, chị chỉ muốn làm chị em với em” để qua ải.

Lúc này Lộ Lâm mượn đề tài thảo luận nước hoa và tinh dầu để kéo lại gần khoảng cách đôi bên.

Bất giác Vụ Mang Mang nhớ tới, lúc đó hình như Lộ Thanh Thanh cũng từng hỏi cô dùng nước hoa gì.

Lúc này Vụ Mang Mang và Lộ Lâm sánh vai nhau đi lên, Lộ Thanh Thanh phía sau ngấn ra rồi không cam tâm chạy đuổi theo, cô nàng và Lộ Lâm một trái một phải kẹp sát Vụ Mang Mang ở giữa.

Phía sau ba cô là Lộ Tuỳ, Thẩm Đình và Ninh Tranh đang đưa mắt nhìn nhau.

Ninh Tranh không nhịn được hậm hực chất vấn Lộ Tuỳ, “Cô ấy là tôi đưa đến đây, chị cậu làm như thế mà coi được à?”

Lộ Tuỳ chẳng buồn đếm xỉa, cười ngựa bỏ đi.

Thẩm Đình liếc nhìn Ninh Tranh thêm mấy cái rồi cũng cười ngựa đi mất.

Ninh Tranh đến muộn nhất, còn chưa chọn ngựa nên chỉ có thể đi bộ.

Buổi chiều nắng gắt, một đám phụ nữ nhà giàu đương nhiên không chịu nổi ánh nắng, sau khi cười ngựa dạo bộ thì quay về biệt thự. Trong nhà có spa,

chăm sóc da mặt, tóc, làm móng tay... đủ loại phục vụ, trình độ của họ đều đẳng cấp, đến đây thư giãn cuối tuần đúng là hưởng thụ cực lớn.

Vụ Mang Mang và Lộ Lâm cùng Lộ Thanh Thanh cùng tận hưởng dịch vụ làm móng, cô tò mò quan sát xung quanh, ngôi biệt thự này rất tao nhã và đầy ắp mùi nghệ thuật, tranh sơn dầu treo trên đường đều rất đắt tiền, Lộ Lâm giới thiệu với Vụ Mang Mang, rằng bộ sưu tập trong thư viện của biệt thự còn phong phú hơn.

Nhưng tranh độc bản thời Tống, Nguyên quý giá nhất đều được cất trong ngôi biệt thự trên đảo của Lộ Tuỳ.

Vụ Mang Mang cũng nhận ra ngôi biệt thự này của Lộ Tuỳ có lẽ chỉ dùng để tiếp khách, thương nhân mà, mối quan hệ trong kinh doanh luôn đứng hàng đầu.

Còn Lộ Thanh Thanh sau khi nghe Lộ Tuỳ nói thì ra sức nhéo vào eo lưng mảnh mai của Vụ Mang Mang, “Hay quá, sao cậu chưa nói với tớ là cậu đã đến đảo thần bí?”

Đảo thần bí? Đảo Vàng Bạc thì có!

Vụ Mang Mang bĩu môi, “Đi công việc mà. Hơn nữa trên đảo không cho chụp hình, không có hình thì ai tin, tớ mà nói ra dám chắc sẽ bị đám phụ nữ các cậu nói là tớ thèm muốn đến phát điên rồi.”

Thế giới mạng tàn nhẫn như thế đó, không có hình thì còn nói gì được.

Trong lúc nói chuyện, cửa phòng nghỉ bị đẩy ra, một phụ nữ đang nghe điện thoại bước vào, lúc đi ngang ghế nằm làm móng của Vụ Mang Mang thì cúp máy, cúi xuống vô thức nhìn đôi chân đang ngâm trong nước của cô, chị ta ngược lên nhìn cô rồi nói: “Chân đẹp đấy.”

Vụ Mang mang cười, đáp lại: “Cảm ơn”.

Người kia hàn huyên với Lộ Lâm, Lộ Thanh Thanh quay lại kéo tay Vụ Mang Mang, hưng phấn nói nhỏ, “Là chị Lưu đó.”

“Là chị ấy?! Đúng đúng đúng, tớ có xem qua Weibo, đúng là cô ấy.” Vụ Mang Mang cũng nhớ ra.

Chị Lưu là nhân vật nổi tiếng ở thành phố này, có năng lực có sự nghiệp, chồng là nhân vật lớn trong giới điện ảnh, một phần ba bộ phim chiếu trong rạp mỗi năm hoặc ít hoặc nhiều đều có công ty của anh ta tham dự, mà chính chị Lưu cũng có một công ty quản lý riêng, ba thiên hậu lớn bây giờ đều do công ty chị ta lăng xê.

“Nếu được chị ấy thích và ký hợp đồng thì chắc chắn sẽ nổi tiếng lắm.” Lộ Thanh Thanh mơ mộng, mỗi cô gái thời trẻ đều có giấc mơ làm ngôi sao.

Lộ Thanh Thanh rõ ràng là chưa tỉnh giấc.

Vụ Mang Mang thì không có hứng thú, xem sở thích là nghề nghiệp thì phải mạo hiểm cực lớn, bởi có thể vì sở thích mà bạn sẽ đánh mất chính mình.

Móng tay và chân làm xong rồi, Lộ Thanh Thanh cứ kéo Vụ Mang Mang đến bắt chuyện.

“Chị Lưu, móng tay chị đẹp quá, vừa dài vừa thon cứ như móng giả ấy.” Lộ Thanh Thanh tâng bốc.

Chị Lưu, Đỗ Nghi Quân, làm sao không nhìn ra tâm tư của Lộ Thanh Thanh, thế là trò chuyện dăm ba câu qua loa với cô nàng.

Chủ đề nhanh chóng chuyển sang tâng bốc sức mạnh của công ty Đỗ Nghi Quân, xem đó là nơi đào tạo ngôi sao hàng đầu.

“Thanh Thanh nếu có hứng thú thì có thể lưu lại số điện thoại chỗ trợ lý chị, nếu có vai nào thích hợp có thể thông báo em đến thử.” Đỗ Nghi Quân nói.

“Thực ra hình tượng của Mang Mang cũng rất hợp màn bạc đúng không?”
Lộ Lâm hỏi Đỗ Nghi Quân.

Đỗ Nghi Quân quan sát kỹ người mà Lộ Lâm đề cử, cười rồi gật đầu, “Mặt nhỏ, dáng đẹp, có tiềm năng ngôi sao bẩm sinh.”

Tuy Lộ Lâm chỉ nói một câu nhưng người thông minh như Đỗ Nghi Quân làm sao không nhận ra ý của Lộ Lâm, chị ta không phải người tùy tiện lên tiếng.

Vụ Mang Mang bất ngờ bị điểm danh, thật sự có phần mừng rỡ.

Cô hiếm khi được giả vờ làm thực nữ khiêm tốn, lại còn được gọi tên, miệng cảm ơn còn tay thì nhận lấy danh thiếp của Đỗ Nghi Quân, tỏ ra vô cùng cảm kích.

Hai cô gái được như ý muốn, chạy sang bên kia chơi.

Đỗ Nghi Quân mới cười, nhìn Lộ Lâm, “Cô bé này xem ra không phải người cùng một đường với cậu.”

Lộ Lâm chỉ cười, chị ta biết Vụ Mang Mang và mình không phải người cùng đường, nhưng có ai sinh ra mà “cong” ngay đâu?

Gió to rồi đương nhiên sẽ bị thổi cong thôi.

Lộ Lâm không sợ Vụ Mang Mang hiện tại quá thẳng, mà sợ trong lòng cô chẳng theo đuổi thứ gì.

Lộ Thanh Thanh một lòng muốn làm ngôi sao, Vụ Mang Mang lại chỉ muốn che giấu tật xấu của mình, nên Lộ Thanh Thanh tiếp tục tâng bốc Đỗ Nghi Quân, còn Vụ Mang Mang lại lên lầu tắm rửa, nghỉ ngơi chốc lát rồi thay đồ cười ngửa, xuống lầu.

Lúc đến cầu thang thì bất ngờ gặp Thẩm Đình.

Vụ Mang Mang lịch sự gật đầu chào, trong lòng cô vẫn ghét chuyện Thẩm Đình nói xấu sau lưng cô nên không có ý chủ động nói chuyện.

Hai người một trước một sau vào thang máy, Thẩm Đình nhìn Vụ Mang Mang qua vách thang máy trơn bóng.

Dáng vẻ cô rất ưa nhìn, đôi mắt to long lanh, sống mũi cao thanh tú, và cả đôi môi với đường cong cực đẹp, căng mọng sáng rỡ như đoá hoa đào mùa hạ, làn da rất trắng, dưới làn da ẩn hiện ánh hồng rạng rỡ, trông rất linh hoạt, khiến người khác biết rõ đời tư của cô cực kỳ bê bối nhưng cũng không thể có ác cảm nổi.

“Tiêu Cố Cung là em họ em à?”

Giọng Thẩm Đình vang lên, Vụ Mang Mang hơi ngược mắt nhìn sau gáy anh ta rồi “ừm” một tiếng.

Biệt thự có cả thảy ba tầng, thang máy nhanh chóng xuống đến tầng một, hai người lại một trước một sau bước ra.

Vụ Mang Mang cứ ngỡ như thế là xong, ai ngờ Thẩm Đình ngừng lại, quay đầu nhìn cô, “Tốt nhất em nên tránh xa Ninh Tranh ra.”

Vụ Mang Mang không nói gì, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Đình dò xét ý trong câu nói đó, rất dễ để nhận định rằng anh ta đang nói thay Thẩm Viện Tử.

Có lẽ Thẩm Đình cũng nhận ra sự hiểu lầm đó, ho khẽ: “Cậu ta chưa chơi đủ.”

Vụ Mang Mang không ngờ Thẩm Đình lại nói thế với cô, là quan tâm cô sao?

Con người cô có một điểm không tốt, đó là người khác chỉ cần đối xử tốt với cô một chút thôi là cô sẽ dễ dàng quên mất thù cũ.

Vụ Mang Mang thấy Thẩm Đình sắp đi thì vội bước lên sánh vai với anh ta: “Tôi và Ninh Tranh không phải quan hệ như anh nghĩ.”

Thấy Thẩm Đình liếc xéo, Vụ Mang Mang phải thừa nhận là cô nói như vậy không đáng tin cho lắm, đành giải thích thêm: “Đúng là anh ta đang theo đuổi tôi nhưng tôi vẫn chưa đồng ý.”

Tuy Vụ Mang Mang không có tình cảm nam nữ với Ninh Tranh, nhưng chinh phục kiểu đàn ông “con chim không chân”, bẻ gãy “đôi cánh thay lòng” như Ninh Tranh thì bất kỳ phụ nữ nào cũng đều có cảm giác rất thành tựu.

Vụ Mang Mang không thể phủ nhận bản thân có thú vui kỳ dị này, giống như cô cũng không thể phủ nhận hứng thú muốn quyến rũ loại đàn ông cấm dục như Lộ Tuỳ.

“Trước đó tôi không hề biết anh ta là vị hôn phu của Thẩm tiểu thư.” Vụ Mang Mang giải thích, dù là ai cũng không muốn bị hiểu lầm, đúng không?

“Họ chưa kết hôn.” Thẩm Đình nói.

Vụ Mang Mang nhìn Thẩm Đình, anh ta nói cứ như thể không muốn Thẩm Viện Tử đính hôn với Ninh Tranh vậy.

Nhưng đây là chuyện nhà người ta, Vụ Mang Mang chẳng buồn can dự.

“Hoá ra em ở đây, làm anh tìm mãi. Thay đồ rồi à? Anh đang tìm em đi cưới ngựa đây, bây giờ mặt trời xuống núi rồi, không làm tổn hại đến làn da mỏng manh của phụ nữ các cô đâu.” Ninh Tranh bước đến chỗ Vụ Mang Mang, sánh vai cô nhìn Thẩm Đình.

Ninh Tranh không kìm được lại đùa nghịch đuôi tóc của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang vội bước sang phải một bước, “Thật trùng hợp, em vừa hẹn đi cưới ngựa với Thẩm Đình rồi.”

Lần này Vụ Mang Mang không thèm gọi “Thẩm tiên sinh” nữa.

Nụ cười trên gương mặt Ninh Tranh cứng đờ, ánh mắt dần tối lại, “Ồ, thế hả?”

Câu này là nói với Thẩm Đình.

Anh em tốt phải biết là không được đụng đến vợ bạn chứ.

Tiếc là “vợ” Ninh Tranh lại là em gái Thẩm Đình.

Tuy Thẩm Đình cũng rất bất ngờ về lời nói dối của Vụ Mang Mang nhưng lúc này anh ta không vạch trần mà gật đầu trong ánh mắt của Ninh Tranh.

Vụ Mang Mang thở phào, bị tố cáo thì không hay rồi.

Ninh Tranh và Thẩm Đình nhìn nhau, cả hai đều không nhường nhịn, cuối cùng Ninh Tranh cảm thấy đuối lý nên quay sang nhìn Vụ Mang Mang.

Cho dù Ninh Tranh rất muốn giải thích quan hệ của anh ta và Thẩm Viện Tử, nhưng nội tình quá phức tạp, chỉ có thể giải thích là thực ra anh ta không thích Thẩm Viện Tử, nhưng chính anh ta cũng không thể phủ nhận tương lai nếu cưới vợ thì chắc cũng sẽ không ai ngoài Thẩm Viện Tử, lúc này lại đang đứng trước mặt Thẩm Đình nên Ninh Tranh đành tỏ ra phong độ: “Thế thì chúc hai vị đi chơi vui vẻ.”

Chương 21

Vụ Mang Mang cùng Thẩm Đình ra khỏi biệt thự, đang định chào tạm biệt anh ta để đi cưỡi ngựa thì ai ngờ Thẩm Đình cũng đi về phía đó, thấy Vụ Mang Mang không chịu đi theo, anh ta ngừng lại, quay đầu nhìn cô, “Theo tôi.”

Vụ Mang Mang nhìn Thẩm Đình ăn vận thoải mái nhưng vẫn có thể cưỡi ngựa, dù sao đàn ông mặc quần thì lúc nào cưỡi ngựa cũng tiện cả.

“Ban này thật sự cảm ơn anh, Thẩm tiên sinh.” Vụ Mang Mang đi nhanh lên, đuổi theo.

“Chẳng phải cô gọi Thẩm Đình, Thẩm Đình rất thuận miệng sao?” Thẩm Đình hỏi lại.

Vụ Mang Mang chỉ có thể làm vẻ mặt “hì hì”, cô vừa không muốn tiếp cận Ninh Tranh, vừa không muốn gần gũi Thẩm Đình.

Sự khinh bỉ được che giấu kỹ trong ánh mắt lúc Thẩm Đình nhìn cô, cô chưa bao giờ bỏ qua.

Chuồng ngựa vô cùng sạch sẽ, có đến vài chục con ngựa, Thẩm Đình đưa Vụ Mang Mang đến trước một gian, bên trong là một con ngựa thuần trắng, cao lớn xinh đẹp, giữa trán có một đoá hoa mai màu đen, Thẩm Đình gọi nó là “Elizabeth”.

Thẩm Đình lấy cỏ từ máng đựng thức ăn bên cạnh ra đút cho Elizabeth, vừa đưa tay vuốt ve bờm của nó, vừa nói với Vụ Mang Mang: “Nó là giống ngựa Lipizzaner, tính tình rất ôn hoà, cô và nó làm quen với nhau đi.”

Thẩm Đình đưa cỏ cho Vụ Mang Mang.

Elizabeth quả nhiên rất hiền lành, không lâu sau Vụ Mang Mang và nó đã thân quen, cô từ từ dắt nó ra khỏi chuồng, đến bãi cỏ rộng.

Vụ Mang Mang hỏi Thẩm Đình, “Anh không cười thật à?”

Ban này Thẩm Đình không chọn ngựa cho mình.

“Tôi nhìn cô cười đã.” Thẩm Đình nói.

Vụ Mang Mang đáp lại một tiếng rồi chỉnh lại mũ, đang định lên ngựa thì thấy Thẩm Đình giơ tay ra, cô ngớ người, cũng khá galant đấy chứ.

Vụ Mang Mang đặt tay vào lòng bàn tay Thẩm Đình, mượn sức anh ta để đạp lên bàn đạp, chân kia vòng qua lưng ngựa.

Tiếc là lâu quá không cưỡi ngựa, không nắm giữ lực tốt, vốn định học cách lên xuống ngựa đẹp như Thẩm Viện Tử, kết quả là dùng sức quá mạnh, vòng chân qua liền đụng mạnh vào yên ngựa.

Vụ Mang Mang đau quá hít hà, lại không thể hét rú mất hình tượng được nên đành cười tự giễu: “Cũng may tôi không có trứng, nếu không đúng là đau trứng quá.”

Thẩm Đình khẽ cười thành tiếng, đi phía trước dắt Elizabeth đi một đoạn nhỏ, thấy Vụ Mang Mang đã điều chỉnh xong tư thế ngồi thì khẽ vỗ hông ngựa, “Tự cô cưỡi xem sao.”

Vụ Mang Mang “vâng” một tiếng rồi điều khiển Elizabeth phi nước kiệu.

Rất nhanh, cảm giác cưỡi mây vượt gió khi cưỡi ngựa ngày nào đã quay lại, Vụ Mang Mang khoan khoái chạy vài vòng rồi trở về cạnh Thẩm Đình, huýt sáo với anh ta một tiếng, cười chỉ ra phía xa: “Tôi qua bên hồ kia ngắm cảnh.”

Lời còn bên tai Thấm Đình mà bóng dáng Vụ Mang Mang đã theo Elizabeth vượt ra ngoài hơn mười thước rồi.

Rất nhanh, bóng một người một ngựa trở thành một chấm đen ở ven trời.

Thấm Đình mới sức nhận thấy, hoá ra anh ta cũng bị Vụ Mang Mang bỏ rơi.

Vụ Mang Mang cưỡi ngựa phi thẳng đến cái hồ mà trên máy bay cô đã nhìn thấy, ven hồ có một gốc cây đơn lẻ, trông rất cô độc mà ung dung.

Lúc này ráng chiều chiếu rọi, màu đỏ cam và vàng kim đan xen nhau, còn có màu vàng hoa hồng, Vụ Mang Mang lấy điện thoại và dụng cụ chụp tự sướng đã chuẩn bị sẵn ở trong túi bên hông yên ngựa ra, lấy gốc cây làm tâm, chụp vui vẻ không biết chán là gì.

Cuối cùng cô dựa vào gốc cây, ngồi xuống bãi cỏ, co một chân lên chụp một tấm hình lấy mặt hồ làm nền.

Dùng phần mềm chỉnh sửa ảnh một chút, chỉnh lại màu sắc cả phong nền phía sau nên tấm hình bỗng nhuộm sắc thê lương, vàng vọt.

Còn cô chụp ngược sáng nên ngũ quan chìm khuất trong một khoảng xám xịt, vừa bí ẩn vừa thanh tú.

Vụ Mang Mang thích thú nhìn tấm hình của mình, kết cấu và màu sắc đều rất duy mỹ, hận không thể “like” hàng ngàn lần.

Sau đó, Vụ Mang Mang ngồi dựa gốc cây một cách chảnh có hình tượng gì, bắt đầu vò đầu bứt tóc nghĩ xem nên viết gì.

Khoe khoe thực ra là một chuyện đánh đố IQ, nếu bạn chỉ biết chụp túi, chụp đồ ăn ngon, thế thì chẳng hay ho gì, hơn nữa rất dễ bị những chiếc túi xách đắt tiền hơn thay thế.

Vụ Mang Mang đi theo con đường khoe giàu trường phái nghệ thuật u sầu, vừa hấp dẫn được đám đông nữ thanh niên văn nghệ mà cũng thu hút được những cô gái chàng trai thường xuyên u sầu.

“Một mình lặng lẽ ngồi dưới tán cây, nhớ lại Thích Ca Mâu Ni năm nào, Thánh Tăng đã ngộ đạo dưới gốc cây bồ đề này. Mà tôi hôm nay, có thể ngộ ra nhân sinh của mình không?”

Oẹ, kinh quá!

Vụ Mang Mang đọc lại mà làm động tác nôn oẹ.

Nhưng kinh thì kinh vẫn chứng tỏ chúng ta rất có khí chất, ngay cả khí chất tôn giáo cũng có một chút.

Có điều chuyện tiếp theo thì không được tốt đẹp cho lắm. Trên thảo nguyên tín hiệu mạng không tốt, Vụ Mang Mang giơ điện thoại lên đi vòng quanh hồ, bắt sóng. Không thành công, Vụ Mang Mang đành trèo lên lưng ngựa, một tay nắm dây cương, một tay giơ cao điện thoại tiếp tục bắt sóng.

Khó khăn lắm điện thoại mới hiện lên hai vạch tín hiệu, Vụ Mang Mang còn hưng phấn hơn cả kiếm được tám triệu tệ, vội vàng đăng hình ảnh và nội dung cô đã soạn sẵn, cuống quýt nhìn đóa hoa cúc trên trang mạng cứ xoay vòng vòng mà không dám tải lại trang, đúng là ức chế muốn chết.

Cũng may cuối cùng đã đăng được, rất nhanh có bình luận.

“Ghê quá! Ghê đến nỗi răng tở rơi rồi này. Phật Tổ là Phật Tổ mà? Còn Thánh Tăng cái gì.”

Phía sau là một dãy icon nôn oẹ.

Bình luận là của Long Tú Quyên.

Vụ Mang Mang bĩu môi, thăm nghĩ cậu mà biết cái khi gì, có xem Tây Du Ký không? Tố đang nói bằng giọng điệu của quốc vương Nữ Nhi quốc đó.

Gần đây phim truyền hình và sách về hoà thượng quá nhiều, dẫn đến chuyện Vụ Mang Mang cũng có chút mong đợi đối với quả đầu trọc đó, đặc biệt là kiểu hoà thượng ở nước ngoài có thể cưới vợ và còn có cả trực thăng riêng nữa.

Vụ Mang Mang bĩu môi xong lại bắt đầu gõ chữ thật nhanh đáp trả Long Tú Quyên, “Cậu mang thai à? Sao ôn oẹ ghê thế?”

Tiếc rằng tín hiệu di động đúng là rất di động, lúc này vạch tín hiệu trong điện thoại của cô lại về không, sau đó cô lại giơ cao lên, đi vòng vòng lần nữa, khi có được hai vạch thì gửi bình luận đi.

Lúc này Tưởng Bảo Lương đang đứng trên sân thượng biệt thự, dùng kính viễn vọng chuẩn bị ngắm sao đã chuyển hết hứng thú sang Vụ Mang Mang.

“Cô bé này buồn cười thật, rốt cuộc cô ta đang làm gì thế? Cứ đi vòng vòng quanh khu đất đó, còn không ngừng giơ cao tay nữa.” Tưởng Bảo Lương cười ha ha, nói với Lộ Tuỳ, “Cậu cũng đến mà xem, hài quá đi mất.”

Lộ Tuỳ tỏ ra không có hứng.

Tưởng Bảo Lương cũng không nói nữa, anh ta biết sức hấp dẫn của phụ nữ đối với Lộ Tuỳ còn không bằng một con kiến.

“Cô bé này không chỉ tâm lý có bệnh mà đầu óc cũng có bệnh nhỉ?” Tưởng Bảo Lương nói tiếp, cười nghiêng ngả, “Chuyến này không phí công đến.”

Lúc này Lộ Tuỳ cũng đứng trước kính viễn vọng, nhìn một lúc rồi nói: “Cô ấy đang tìm tín hiệu điện thoại.”

“Tín hiệu điện thoại?” Tưởng Bảo Lương tỏ ra không thể hiểu nổi.

Vì tín hiệu điện thoại, đến mức như thế à?

Nhưng hình như cũng chỉ có lý do đó mới hợp lý.

* * *

Sau khi Vụ Mang Mang nhận được mệnh lệnh hối thúc về ăn tối của Lộ Thanh Thanh thì “cười mây đạp gió” quay về biệt thự, lên lầu tắm nhanh một cái rồi mặc váy, xuống lầu.

Bữa tối đặt trong hoa viên. Trên trời dày đặc ánh sao, hình cán thìa của bảy ngôi sao Bắc Đẩu vô cùng rõ ràng. Dưới đất là đủ mọi loại hoa màu sắc rực rỡ được vận chuyển bằng hàng không, đang tỏa hương dìu dịu.

Không xa bàn ăn còn có tay chơi violin đang diễn tấu.

Nói theo kiểu của Vụ Mang Mang thì bữa tối này lãng mạn y như tiệc cưới vậy, rõ ràng là để chăm sóc chư vị nữ sĩ của chúng ta.

Thức ăn ngon ăn mãi rồi thì tất cả đều có vị giống nhau. Nên chủ đề bữa tiệc tối nay rõ ràng là để trò chuyện phiếm.

Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh cung kính ngồi cuối cùng, cô gái ngồi cạnh không có ý trò chuyện với cô, suốt bữa ăn cơ thể đều nghiêng về bên trái góc ba mươi độ để tỏ rõ thái độ.

Vụ Mang Mang cũng muốn yên tĩnh, ghét nhất là cả bữa ăn phải gồng mình lên nói chuyện với người lạ, cười đến nổi mặt cứng đờ.

Mạng internet ở đây rất tốt, rất thích hợp để lên Weibo và tám chuyện cùng bạn bè.

Thi thoảng ngược lên để đỡ mỏi cổ, ánh mắt Vụ Mang Mang liền chạm phải ánh mắt Thẩm Viện Tử, đại tiểu thư thờ ơ nhìn đi nơi khác, Vụ Mang Mang đành nhìn Ninh Tranh cũng đang nhìn cô cạnh Thẩm Viện Tử.

Sau đó quả quyết phớt lờ ánh mắt phức tạp của đối phương, tiếp tục vùi đầu vào chơi Weibo.

“Không biết vì sao bỗng dưng muốn khiêu vũ quá”, Đỗ Nghi Quân buông khăn ăn xuống, cười và thở dài.

“Không biết tôi có vinh hạnh được mời Đỗ tiểu thư nhảy một bài không?”
Lộ Tuỳ đứng lên.

Lộ Tuỳ là chủ nhà, đương nhiên phải có nhiệm vụ làm khách vui vẻ hết mức.

Tuy anh xa cách và lạnh nhạt như thể chẳng có gì vào trong tim anh được, nhưng lại không có vẻ lạnh lùng cao ngạo như Thẩm Đình.

Đỗ Nghi Quân tất nhiên rất vui vẻ đồng ý.

Vụ Mang Mang ghé sát tai Lộ Thanh Thanh: “Chú nhỏ của chúng ta sao lại gọi chị ấy là Đỗ tiểu thư.”

Về mặt thông tin thì Lộ Thanh Thanh biết nhiều hơn Vụ Mang Mang nhiều, buổi chiều sau khi cô nàng bắt chuyện với Đỗ Nghi Quân liền lên mạng, nhờ bạn bè làm rõ.

“Nghe nói chị ấy và Lưu tiên sinh đang đòi ly hôn.” Lộ Thanh Thanh đáp.

Vụ Mang Mang gật gù, xem ra Lộ Tuỳ là ngọn núi mà Đỗ Nghi Quân mới tìm thấy, hoặc là Lộ Tuỳ đang chèo kéo Đỗ Nghi Quân?

Dù sao cũng đồng thuận, đôi bên cùng có lợi.

Vụ Mang Mang có thể nghĩ nhiều như vậy đã rất khó rồi, cô vốn không có kiên nhẫn dò đoán những việc đó nên lập tức ngăn đầu óc mình tiếp tục nghĩ ngợi lung tung.

Trai đẹp gái xinh nhảy với nhau vô cùng bổ mắt, hiếm có là Lộ Tuỳ khi nhảy lại không hề cứng đờ như những người đàn ông khác, họ lúc nào cũng giống như một bộ xương khô đang giơ tay ra vậy.

Tư thế nhảy của Lộ Tuỳ tao nhã, thuần thực mà tự nhiên, cánh tay nhẹ nhàng dẫn theo Đỗ Nghi Quân xoay từng vòng đẹp đẽ, trông mà thích mắt, hai người đều được xem là cao thủ khiêu vũ.

Hai người họ đã khuấy động sự nhiệt tình khiêu vũ của mọi người có mặt ở đó.

Ninh Tranh và Thẩm Viện Tử nhảy xong một bản thì anh ta mời tất cả các cô gái nhảy một bài, duy nhất bỏ qua Vụ Mang Mang để biểu thị sự phần nộ vì bị từ chối ban nãy của anh ta.

Lộ Tuỳ và Đỗ Nghi Quân nhảy xong một bài thì không nhảy nữa.

Thẩm Đình thì càng không nhảy, trong lòng Vụ Mang Mang, cảm giác Thẩm Đình mang lại cho người khác chính là kiểu đàn ông cứng đờ khi khiêu vũ sẽ lóng ngóng tay chân, cũng cứng nhắc y hệt gương mặt anh ta vậy.

Tướng Bảo Lương thì nhảy hai bài, tư thế cũng khá đẹp, chỉ là bụng anh ta hơi to một tí.

“Nhảy với chị một bài được không?” Giọng Lộ Lâm bỗng vang lên bên tai Vụ Mang Mang, cắt ngang công tác “đánh giá quần chúng” của cô.

“Em không biết nhảy kiểu này lắm”, Vụ Mang Mang khiêm tốn.

Kiểu nhảy lung tung loạn xạ trong bar thích hợp với cô hơn, thực ra thoát y vũ cô cũng có thể nhảy một đoạn.

“Vậy thì nhảy bài nào em sở trường”, Lộ Lâm cười nói, tỏ ra không chấp nhận bị từ chối.

Thời buổi này phụ nữ còn bá đạo hơn cả tổng giám đốc, Vụ Mang Mang cũng bá phục.

“Đừng khiêm tốn nữa, chắc chắn em đã học qua vũ đạo rồi.” Lộ Lâm cười, bổ sung.

Đương nhiên Vụ Mang Mang đã học qua khiêu vũ.

Những đứa trẻ trong kiểu gia đình như cô, cha mẹ đều bận rộn, cuối tuần của cô luôn trải qua ở các lớp học thêm khác nhau.

Thư pháp, hội họa, dương cầm, khiêu vũ, không thiếu thứ gì.

Nhưng Vụ Mang Mang chỉ hứng thú với lớp võ nghệ thiếu niên, đó là nơi có thể đánh những bạn nhỏ có tuổi thơ vô cùng hạnh phúc mà không sợ bị trách mắng.

Còn về khiêu vũ, Vụ Mang Mang thích những vũ điệu quốc tế nhiệt tình và có tính tấn công hơn, vì cô cảm thấy ngôn ngữ cơ thể quốc tế luôn truyền đạt một thông tin: Anh chẳng bằng tôi không? Anh biến thái như tôi không?

Vừa chẳng vừa biến thái, rất dễ nghiệm.

Mọi người đều biến thái, chỉ có điều biến thái lộ hay biến thái ngầm mà thôi.

“Samba cũng được, nhưng không có bạn nhảy cùng.” Vụ Mang Mang giả vờ tỏ ra tiếc nuối.

Nhảy samba trên cỏ? Lộ Lâm ghen!

“Chị có thể nhảy với em!” Lộ Lâm nói rồi đến cạnh nhạc công nói câu gì đó, bản nhạc chuyển sang phong cách samba nóng bỏng.

Lần này đến phiên Vụ Mang Mang đờ ra, thật muốn nhảy samba với em trên cỏ sao?

Giày cao gót đập lên cỏ sẽ tạo ra lỗ thủng, lúc không nhấc ra được sẽ rất
ngượng.

Chương 22

Vụ Mang Mang cúi xuống nhìn mình, buổi tối cô mặc váy đỏ ngắn, gấu váy trên đầu gối, lúc xoay người rất dễ tốc lên mà lại không mặc quần an toàn, đúng là tạo nghiệt mà.

Lộ Lâm lại mặc quần, mới nhìn đã biết thuộc phái “công”.

Vụ Mang Mang cảm thấy nếu cô thực sự phải công thì cũng không muốn làm “thụ”.

Nhưng nữ và nữ hình như cũng không cần phân biệt công và thụ^[1].

[1] Công và thụ: top và bottom là cách phân biệt trong mối quan hệ đồng tính nam. (ND)

Cục diện bây giờ là phải nhắm mắt làm liều, không được cũng phải được.

Vụ Mang Mang đành đứng dậy. Điệu samba có tiết tấu rất nhanh, nhiệt lượng tỏa ra khiến người ta bất giác muốn lắc lư cơ thể, Đỗ Nghi Quân và Lộ Thanh Thanh đã bắt đầu ngồi trên ghế lắc lư phần eo.

Lộ Lâm nhìn Vụ Mang Mang có vẻ thận trọng thì làm một động tác mở đầu trước, dẫn dắt Vụ Mang Mang nhảy theo.

Vụ Mang Mang ngại ngùng không biết phải làm sao nhưng sau mấy lần thì cô nhận ra Lộ Lâm là bạn nhảy rất cừ, vô cùng chăm sóc cho động tác và bước nhảy của cô.

Khi bước vào điệu nhảy, cảm giác xưa kia nhanh chóng trở lại.

Vụ Mang Mang cố hết sức hơi nhón gót, đế gót giày cao gót rời xa mặt cỏ, trong quá trình chuyển động đều phải phân tâm đưa tay ra kéo gấu váy.

Biến điệu samba nóng bỏng phóng khoáng thành điệu “lên đi^[2]” e then ngại ngùng.

*[2] Chơi chữ “samba” trong tiếng Trung phát âm gần giống từ “shang ba”, có nghĩa là “lên đi”.
(ND)*

Ninh Tranh nhìn Vụ Mang Mang và Lộ Lâm sánh vai nhau lắc lư eo hông, anh ta là người đàn ông đầu tiên phải kẹp chặt hai đùi lại.

Nghe nói trong mắt đàn ông, phụ nữ mặc váy đỏ là có sức hấp dẫn nhất, màu đỏ tượng trưng cho sự nóng bỏng và phóng khoáng của cô, thu hút ánh mắt người khác nhất.

Váy tuyết mưa màu đỏ của Vụ Mang Mang lúc chuyển động nhìn như một viên kim cương đỏ, mỗi một góc độ đều toả ánh sáng lấp lánh, trong ánh sáng lại có sự e then khiêm tốn, giống như phần thịt mọng nước ngọt ngào trắng muốt bên trong lớp vỏ màu đỏ tươi vậy.

* * *

“Cậu giỏi lắm, tay cứ giữ gấu váy, nhảy một điệu quá cảm dỗ.” Vụ Mang Mang còn chưa kịp ngồi xuống ghế thì Lộ Thanh Thanh đã tiến lên, “Tiểu yêu tinh đang dụ dỗ ai đó hả?” Lộ Thanh Thanh nhéo vào eo Vụ Mang Mang một cái.

Vụ Mang Mang vẫn chưa thở đều lại, bị Lộ Thanh Thanh nhéo một cái phải hít vào xuýt xoa, giọng vừa nũng nịu vừa dịu dàng, nghe kiểu gì cũng giống đang than thở khi bị “tấn công” quá sâu ở trên giường.

Vụ Mang Mang vội giữ tay Lộ Thanh Thanh lại, “Không có đâu, hôm nay tớ không mặc quần an toàn, sợ lộ hàng thôi.”

Giọng cô gắng sức hạ thật thấp, nhưng những người ngồi gần vẫn nghe thấy, ngay cả Tưởng Bảo Lương lúc này cũng ngẩng lên nhìn Vụ Mang Mang.

Dưới bầu trời sao, một câu nói vu vơ, chỉ cần hữu ý là có thể nghe ra ý tứ khác.

Đều là hoạ do ánh sao gây ra.

Mà Lộ Tuỳ ngồi cạnh Tưởng Bảo Lương dường như vào tai trái, ra tai phải, không hề có phản ứng gì.

Lộ Thanh Thanh và Vụ Mang Mang về chỗ ngồi rồi, cô nàng ghé tai Vụ Mang Mang thì thầm: “Có phải là Tưởng Đại Trọng có ý với cậu không, tớ thấy lúc nãy anh ta cứ nhìn cậu, lúc cậu nhảy, ánh mắt anh ta không hề nhìn đi chỗ khác.”

Vụ Mang Mang nói: “Luật sư sở trường nhất là đánh bại và chuyển dời tài sản, kết hôn với họ coi chừng ra đi tay trắng.”

Lộ Thanh Thanh gật gù, “Cũng đúng. Đánh thì đánh không thắng anh ta, mắng cũng không mắng lại, ngẫm ra thì đúng là không phải cuộc sống của con người.”

Vụ Mang Mang lướt nhìn cái bụng của Tưởng Đại Trọng, rồi ung dung nói: “Chắc tớ đánh được anh ta.”

Chếch phía đối diện có tiếng cười khẽ văng đến, Vụ Mang Mang nghe thế liền ngẩng lên nhìn về phía phát ra tiếng cười xem là ai, cô rất nghi ngờ chắc mình nhìn nhầm hay nghe nhầm, bởi vì thời điểm Lộ Tuỳ cười cũng quá trùng hợp, chỉ là cách xa như vậy, Vụ Mang Mang không cho rằng lời nói ban nãy của cô lại bị Lộ Tuỳ nghe thấy.

Thế thì có gì đáng để anh cười thế chứ?

Lại nhìn sang bên cạnh anh, chỉ có Tưởng Bảo Lương đang ngồi, hai người đó hình như đều không phải người hóm hỉnh.

Bất ngờ Lộ Tuy liếc mắt nhìn sang, Vụ Mang Mang và anh nhìn nhau rồi cô vội vàng quay đi nơi khác, tim đập thình thịch, chỉ cảm thấy ánh mắt anh quá sắc bén.

Mà lúc này, Tưởng Bảo Lương đã đứng lên tiến lại chỗ Vụ Mang Mang, cúi người làm động tác mời, “Vụ tiểu thư, không biết có thể mời cô nhảy một bài không?”

Một đêm tuyệt đẹp thế này, từ chối rõ ràng không phải lựa chọn thích hợp, Vụ Mang Mang mỉm cười đứng lên, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh ta.

“Lần đầu tiên gặp nhau, ấn tượng tôi để lại cho Vụ tiểu thư chắc hẳn rất tồi tệ đúng không?”

Tưởng Bảo Lương đặt hờ tay lên eo Vụ Mang Mang, điều này khiến cô có thêm chút thiện cảm với anh ta.

“Gọi tôi là Mang Mang đi.” Vụ Mang Mang cười nói, “Lần đầu tiên gặp, Tưởng Đại Trọng khí thế bức người, làm tôi sợ hãi quá, nhưng không đến nỗi ấn tượng xấu.”

Triết lý cuộc sống mà bà Liễu dạy cho Vụ Mang Mang là đừng bao giờ làm hỏng mối quan hệ với một “thầy cãi”, biết đâu ngày nào đó bạn sẽ cần đến họ, đúng không?

Tưởng Bảo Lương thuận nước đẩy thuyền gọi “Mang Mang”, “Dù thế nào thì tôi vẫn muốn níu kéo chút hình tượng của tôi trong lòng cô, đương nhiên cũng do không biết cô là người con gái đáng yêu thế này. Lần sau nếu có việc tìm tôi, tôi có thể giảm nửa giá cho cô.”

Nửa giá?! Vụ Mang Mang mở to mắt, Tưởng Đại Trọng không tăng giá đã là có lương tâm lắm rồi đằng này lại giảm giá, đây tuyệt đối chuyện lạ có một không hai, là buôn bán lỗ vốn sắp nhảy lầu tới nơi rồi.

Vụ Mang Mang không kìm được cười rất chân thành, mày mắt cong cong giống như vầng trăng non trên bầu trời, “Rất cảm ơn anh, nhưng tôi vẫn mong mãi mãi không cần đến mối nhân tình này.”

Tướng Bảo Lương cười.

Hai người trò chuyện với nhau đến khi điệu nhảy kết thúc, dường như vẫn có chút chưa cạn hứng.

“Chẳng phải cậu nói không có hứng thú với luật sư sao?” Lộ Thanh Thanh hỏi vẻ bất mãn khi Vụ Mang Mang quay về, “Cậu xem bụng anh ta kìa, chả làm ăn gì được đâu.”

Tuy đã là buổi tối nhưng Vụ Mang Mang vẫn không quen thảo luận chuyện “đêm khuya” ở nơi không phải trên mạng, bắt đầu chuyển hướng đề tài.

Bài đăng trên Weibo lúc hoàng hôn của cô đã bị người ta phân tích chi tiết.

Giống ngựa thuần trắng sau lưng cũng bị người ta đoán ra đại khái, lại có người thân thông quảng đại hơn, từ loài ngựa đoán ra chủ nhân con ngựa.

Trong thành phố này người mua được giống ngựa này, nuôi được và thích nuôi chỉ có mấy người. Thân phận “bạch phú mỹ” của Vụ Mang Mang lại bị khai quật.

Mấy antifan hồi trước trong Weibo của cô bảo cô mua hàng giả lại xuất hiện, nói cô sơn con ngựa thành màu trắng.

Lộ Thanh Thanh mắng Vụ Mang Mang một câu “em gái cáo”, nhưng lại bắt đầu lên mạng, không tiếc công bảo vệ cô.

Tiệc tối đã kết thúc, đám đàn ông di chuyển về quầy bar, đám phụ nữ thì có rất nhiều hoạt động giải trí khác để chọn lựa, nhưng đa số cũng chọn đến quầy bar.

Vụ Mang Mang mệt muốn chết, cô định lên thẳng trên lầu để nghỉ ngơi.

Lộ Thanh Thanh bất mãn kéo Vụ Mang Mang lại, “Sớm thế mà đã ngủ à? Nhìn thấy họ chưa...” Lộ Thanh Thanh chỉ về phía quầy bar, “Họ đều có hứng thú với cậu, cậu...”

Chất lượng đám đàn ông đó đều tốt, gia thế cũng rất có sức cạnh tranh, Vụ Mang Mang biết ý Lộ Thanh Thanh nhưng cô chỉ uể oải nói: “Cũng chẳng phải chuyện tốt gì.”

“Cậu đủ chưa?” Lộ Thanh Thanh đánh khẽ Vụ Mang Mang một cái, “Bớt được nước còn làm bộ đi, cậu đang thu phục cả thế giới rồi đó, đồ lươn lẹo!”

Thật sự không phải lươn lẹo.

Phụ nữ được nhiều đàn ông yêu thích đương nhiên đó là sự tán dương về đẹp cấp bậc cao nhất đối với cô ta, nhưng nếu bị đại đa số đàn ông quen biết theo đuổi thì lại không hẳn là chuyện tốt.

Đàn ông là loại động vật vô cùng thực tế, trước khi họ theo đuổi phụ nữ thường sẽ cân đo độ khó khi چرا đỡ được cô nàng đó.

Nếu quá khó thì đó là cấp bậc nữ thần, có thể chiêm ngưỡng từ xa nhưng không thể chơi bời, họ sẽ không chủ động bước lên, chỉ lặng lẽ giữ tình cảm trong lòng.

Chỉ có dạng phụ nữ dễ dàng چرا đỡ, hoặc nỗ lực một chút là có thể tán được, thì đàn ông mới bỏ ra chút tâm tư để theo đuổi.

Vụ Mang Mang quá rõ sự cách biệt đó, trong lòng Ninh Tranh, Thẩm Đình và Tưởng Bảo Lương, cô chính là dạng con gái hư vinh mà chỉ cần họ ngoắc tay là cô sẽ lon ton chạy ngay đến, nên họ có thể dễ dàng trêu đùa cô.

Yêu thích thật sự, thực ra không phải như thế.

Chẳng hạn như Vụ Mang Mang có thể nhìn ra Tướng Bảo Lương trong một buổi tối nhìn Thẩm Viện Tử không dưới mười lần, nhưng anh ta không dám tiến một bước để theo đuổi.

Đàn ông trưởng thành có lúc đúng là thứ khốn khiếp.

Vụ Mang Mang bắt đầu hoài niệm mỗi tình đầu tiên thời đại học của cô, cậu bạn học vừa thấy cô là đỏ mặt, nếu bệnh của cô không doạ cho cậu ta sợ chết khiếp phải bỏ chạy thì tốt rồi.

Bây giờ nhớ lại, lúc đó đúng là quá ngây thơ.

Ngủ sớm, dậy cũng sớm, tối qua Vụ Mang Mang không đếm xỉa gì đến sự bất mãn của Lộ Thanh Thanh, kiên quyết không chịu vì mấy tên đàn ông kia mà hy sinh giấc ngủ cho sắc đẹp.

Lúc này sương mai còn đọng trên lá cỏ, vệt nắng đầu tiên trên bầu trời mới vừa xuất hiện, Vụ Mang Mang đến ban công lộ thiên bằng gỗ có hồ bơi ở lầu một, chuẩn bị bắt đầu bài tập yoga.

Đúng lúc Vụ Mang Mang đang trải nệm yoga ra vô thức ngẩng lên trông thấy một người trên ban công lầu hai, bước thẳng lên nhảy xuống hồ bơi với đường cong parabol tuyệt mỹ hết như con cá nhảy vào nước.

Vụ Mang Mang không ngờ còn có người dậy sớm giống cô.

Nhưng lúc tập thể dục buổi sáng, đôi bên không nên làm phiền nhau, Vụ Mang Mang thu ánh mắt lại, bắt đầu ngồi xuống.

Nửa tiếng sau, Vụ Mang Mang đổi tư thế chuẩn bị làm động tác chào mặt trời thì thấy người trong hồ bơi đang bước lên bờ.

Vì người này từng yêu thích rốn của cô một cách dị thường nên Vụ Mang Mang không nhìn được lại quan sát anh.

Lỗ rốn cô hình như hình tròn, nhưng của Lộ Tuỳ lại giống một con mắt dài hẹp, quả nhiên là anh không có nên mới đặc biệt thích thú như vậy.

Làn da Lộ Tuỳ không trắng lắm, nhưng cũng không phải màu đồng được phơi nắng mà là màu nâu rất tự nhiên.

Phía trên rốn là sáu múi hiển thị cho sự quyến rũ và sức mạnh cơ bụng, phía dưới lại là đường cong nhân ngư mà vô số người đều ao ước muốn có.

Vóc dáng thật sự rất đẹp!

Với độ tuổi của anh chắc chắn phải tốn rất nhiều thời gian và tinh lực mới có thể giữ được như thế, Vụ Mang Mang nhủ thầm.

Cứ nhìn vào phần eo bụng của đàn ông có vẻ như là kiểu ám chỉ mờ ám, Vụ Mang Mang lập tức ngẩng lên, đúng lúc chạm vào ánh mắt của Lộ Tuỳ.

Vụ Mang Mang lịch sự gật đầu, hình như lần này đến biệt thự của Lộ Tuỳ, họ chưa hề nói với nhau câu nào, Lộ Tuỳ chỉ thuần túy xem cô là người qua đường.

Chuyện lần trước trên đảo của anh, ngẫm ra thì chắc do anh bị trúng gió phát bệnh thôi.

Lộ Tuỳ hờ hững gật đầu, cầm khăn bông để trên tay vịn ghế lên, bắt đầu lau tóc.

Vụ Mang Mang rất muốn thu ánh mắt lại nhưng phụ nữ thường sùng bái sức mạnh cũng giống như đàn ông yêu thích sự dịu dàng mềm mại của phái yếu vậy, có cơ hội là chỉ muốn nhìn mãi.

Chương 23

Nhưng Lộ Tuỳ không cho Vụ Mang Mang cơ hội, anh xoay người đi vào trong nhà.

Ánh mắt Vụ Mang Mang cứ dừng ở quần bơi của Lộ Tuỳ, đưa mắt dõi theo anh vào trong.

Đường cong thật tuyệt, mới nhìn đã thấy mạnh mẽ, muốn nhéo một cái.

Vụ Mang Mang thở dài, xem ra cô đúng là có tuổi thật rồi, qua năm năm nữa sẽ bước vào thời kỳ như hùm như sói rồi, chỉ hận rằng vẫn chưa hưởng thụ khoái lạc cực độ của nhân gian.

Mong rằng đối tượng xem mắt mà bà Liễu sắp xếp cho tối nay trông được một chút.

Ăn sáng xong, rõ ràng đã hẹn sẽ cười ngửa mà Ninh Tranh và Thẩm Đình lại cùng lúc đòi đấu kiếm, còn đám phụ nữ hình như cũng có hứng xem đấu kiếm, Vụ Mang Mang chỉ có thể giương mắt nhìn họ.

Còn không bằng đánh mặt chược, chí ít cô còn hiểu quy tắc.

Vụ Mang Mang cảm thấy cô đúng là ngốc nghếch, lần trước lúc theo Thẩm Đình ra biển, cô đã thề lần sau sẽ không đi chơi với mấy người đàn ông phụ nữ già này nữa rồi mà?

Kết quả là nhất thời đầu óc không tỉnh táo, lại đi nữa.

Đối với môn đấu kiếm, Vụ Mang Mang không hiểu gì cả, không biết vì sao họ bỗng dừng lại, cũng không biết họ thắng thế nào.

Nhưng có thể nhận ra kỹ thuật của Lộ Tuỳ hình như rất tốt, Ninh Tranh và Thẩm Đình đều không phải đối thủ của anh.

Sau mấy lượt, Lộ Tuỳ dứt khoát tháo mũ bảo vệ xuống, thu kiếm vào vỏ, dáng vẻ rất là “độc cô cầu bại”.

Đây là đang kiêu căng, không muốn chơi cùng họ nữa.

Lộ Lâm quay sang nói nhỏ bên tai Vụ Mang Mang: “Mang Mang có muốn học đấu kiếm không, chị có thể dạy em.”

Loại thể thao tao nhã mà vô dụng như vậy, Vụ Mang Mang không muốn học tí nào.

“Hai cậu chơi đi.” Lộ Tuỳ rút lui, để Ninh Tranh và Thẩm Đình đối đầu.

Anh nhận ra hai người này phong độ thất thường, vốn chẳng phải đối thủ tốt.

Bây giờ khi Ninh Tranh và Thẩm Đình đối đầu, trông cực giống hai con hươu đực đang giành quyền giao phối, ngẩng cao đôi sừng dài trên đỉnh đầu.

Tình cảm anh em không thể làm tổn thương, hưởng hồ chỉ là có chút hứng thú mà thôi, tối qua có cần phải nhìn chăm chăm đối phương như gà chọi không?

Vụ Mang Mang nhìn hai người đàn ông như nhảy cha cha, anh lùi tới tiến, anh tiến tới lùi, nghe tiếng “keng keng” của cây kiếm chạm vào nhau bên tai, không nhìn được ngáp một cái, sau đó đăng lên Weibo, hình ảnh tất nhiên là hai người đàn ông mặc quần áo màu trắng đeo mặt nạ, caption là: Một ngày tươi đẹp bắt đầu từ môn thể thao tao nhã.

Trên thế giới mạng, nếu bạn không giả vờ ngây thơ thì sẽ diễn vai thô tục, dù sao cũng không quá giống bạn lúc bình thường.

Khung cảnh hơi ồn ào thì hình như càng có tác dụng ru ngủ, Vụ Mang Mang sau khi ngáp liền hai cái thì quyết định không làm khó bản thân nữa, buổi sáng dậy quá sớm nên về ngủ bù một giấc đã.

Chủ nhà rất chu đáo, Vụ Mang Mang treo tấm bảng “Xin đừng làm phiền” trước cửa, yên tâm ngủ một giấc ngon lành, ngay cả bữa trưa cũng bỏ, vừa hay có thể giảm cân.

Cuối cùng vẫn là Lộ Thanh Thanh nhờ người giúp việc mở cửa, kéo Vụ Mang Mang ra khỏi giường, “Mau dậy đi, mọi người sắp về rồi.”

Vụ Mang Mang mơ màng bò dậy, gương mặt vẫn còn vết đỏ do tóc cắn vào, Lộ Thanh Thanh cảm thấy cô quá đáng yêu.

Vụ Mang Mang thì bị biểu cảm chảy nước dãi của Lộ Thanh Thanh dọa cho tỉnh cả ngủ.

Cũng may đồ đạc đã thu dọn xong, Vụ Mang Mang nhắm mắt, đầu gục xuống theo Lộ Thanh Thanh ra ngoài. Khi cảm giác sắp rã thì hơi nhướn mí mắt lên để nhìn đường.

Đa số khách đều đến đây bằng máy bay riêng của Lộ Tuy, còn Vụ Mang Mang lại theo Ninh Tranh tới. Lúc này Thẩm Viện Tử mặc quần áo màu đỏ đang đứng sát bên Ninh Tranh, khí thế bức người, Vụ Mang Mang dù mặt dày tới đâu cũng không tiện đòi ngồi máy bay anh ta quay về.

Vụ Mang Mang bỗng có chút chán ghét những người lăm tiền này, mỗi lần tìm niềm vui thì không đi trực thăng cũng đi máy bay riêng, giao thông bất tiện như vậy đúng là chịu tội.

Người giúp việc cầm hành lý của Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh chờ lệnh, đúng lúc đó Lộ Lâm bước tới, “Mang Mang, em theo chị về nhé, Nghi Quân còn muốn nói chuyện với em đó.”

Vụ Mang Mang như bắt được vàng, quả quyết gật đầu.

Ninh Tranh lạnh mặt, không nói gì.

Vụ Mang Mang lại chẳng có cảm giác hổ thẹn, người có vị hôn thê rồi thì đừng làm loạn, đúng không?

Không gian trong máy bay của Lộ Tuy rộng hơn của Ninh Tranh, có lẽ là rộng nên trang trí cũng rất có gout nhưng khá khiêm tốn, so với nội thất theo phong cách hoàng cung Ả Rập thì khiến người ta thấy dễ chịu hơn.

Vừa lên máy bay là các sếp bận rộn bàn bạc, lôi kéo quan hệ, thảo luận việc hợp tác, Vụ Mang Mang lại đeo bịt mắt vào, co rúc trên sofa tiếp tục ngủ bù, mặc kệ ánh mắt “cậu thật kém cỏi” của Lộ Thanh Thanh.

Lúc xuống máy bay, Đỗ Nghi Quân cười với Vụ Mang Mang, lặp lại: “Gương mặt của em rất thích hợp với màn bạc, nếu có hứng thú thì có thể gọi điện cho chị.”

Vụ Mang Mang chỉ mỉm cười, cô không cho rằng bản thân lại có ma lực lớn như thế, có thể khiến chị Lưu mời mọc hết lần này đến lần khác.

Trên đời này có chuyện gì mà không phải trả giá đâu.

Nhưng hình như chỉ có tiền tiêu vặt của sếp Vụ và bà Liễu thì cầm mà không có gánh nặng tâm lý nhất.

Vụ Mang Mang vừa xuống máy bay là lên thẳng sườn núi, trên đường đi còn xuống xe mua cho Vụ Đản Đản một bộ Ultraman, để lấy lại tiền tiêu vặt thì phải nỗ lực, nếu không đồ trong game cũng không có tiền mua.

Bà Liễu có lẽ đã lâu không nhìn thấy Vụ Mang Mang, xa thơm gần thối, hôm nay nhìn cô thuận mắt hơn nhiều, thấy Vụ Mang Mang cả mùa hè này còn mặc quần áo của mùa trước thì rất gai mắt.

Thế là ném cho Vụ Mang Mang chiếc 6S màu vàng hồng mới mua, lại còn bất ngờ cho cô năm ngàn đô, bảo cô đi mua quần áo mới để đi xem mắt.

Tuy mua váy đẹp một chút thì không chỉ có giá này nhưng đây cũng xem như vượt quá dự tính lạc quan nhất của Vụ Mang Mang rồi, cô ôm bà Liễu vừa hôn vừa cắn, ăn đầy một miệng phẩn cũng không ngại, “Suýt thì đi bán thận rồi, lúc đăng Weibo ai cũng dùng 6S, chỉ có con là 6 thôi.”

Cũng không trách được Vụ Mang Mang hư vinh, trong giới của cô bọn họ bợ đỡ a dua còn hơn cả người bình thường, nếu bạn chỉ hơi không bắt kịp bước chân của họ thì sẽ bị người ta liếc xéo bốn mươi lăm độ khinh bỉ ngay.

“Xem con kìa, chẳng phải đã đưa tiền cho rồi à?” Bà Liễu bó tay trước cô con gái mặt dày lại không nói gì được.

“Tiền để dùng làm việc khác rồi.” Vụ Mang Mang nói thản nhiên. Trong game điện thoại mười viên kim cương là một tệ, tuy trong hiện thực Vụ Mang Mang không thể trở thành đại gia siêu cấp như Lộ Tuy, nhưng trong sever game mà cô chơi tuyệt đối là cấp bậc nữ thần.

Lúc người khác cần cô giúp đỡ đều gọi, “Nữ thần, gửi cho tôi một tá rượu nho, nữ thần gửi cho tôi một tá ván ép...”

Xem mà đặc biệt thoả mãn.

Cả sever chỉ có trang viên nhà cô là lộng lẫy nhất, đẹp nhất, gà nhiều nhất, bò nhiều nhất, cừu sinh sản nhiều nhất.

Ngay cả Vụ Đản Đản cũng cảm thán chị nó thực sự là đại gia trong game.

Trẻ con bây giờ còn nhỏ, mới bốn năm tuổi chơi game trên điện thoại còn rành rẽ hơn người lớn, Vụ Đản Đản đòi chơi điện thoại mới của Vụ Mang Mang, cô bất đắc dĩ phải cho mượn.

Vụ Đản Đản đòi chơi game, cô lại phải mở app trò chơi ra.

Điện thoại làm tổn thương mắt, Vụ Mang Mang sẽ bị mắng, “Bảo con đừng cho em nó chơi game mà, xxoo...” Từ miệng bà Liễu bắn ra vô số phi tiêu.

Vụ Mang Mang không cãi lại, cuối cùng bà Liễu ngừng lại, hỏi: “Có phải con bệnh không? Sao không nói gì vậy?”

Vụ Mang Mang cụp mắt, nhớ lại mấy người đàn ông già chín chắn mà khó chiều kia, khẽ thở dài, “Vì con đi một vòng bên ngoài mới nhận ra vẫn là gia đình tốt nhất.”

Bà Liễu tuy hơi bất công một chút nhưng đối với đứa con gái này, bà luôn muốn những điều tốt đẹp nhất cho con bé.

Liễu Nhạc Duy không nói gì, trong lòng bà rất chua xót.

Bà rất vui khi con gái hiểu chuyện, nhưng nếu sự hiểu chuyện đổi lại bằng những cú shock và bị bắt nạt của nó, bà cảm thấy cả trái tim đều đau nhói.

Dù nói gì thì cũng là khúc ruột đứt ra từ người bà.

Lúc hai, ba tuổi mũm mĩm rất đáng yêu, tiếc rằng thời gian sau không gần gũi con, bây giờ dù muốn níu kéo thế nào thì đứa trẻ đã lớn rồi sẽ có cuộc sống và tư duy độc lập, không thể nào dựa dẫm bà, thân mật với bà như hồi còn nhỏ.

Thế là Liễu Nhạc Duy càng không muốn bỏ lỡ thời thơ ấu của Vụ Đản Đản, có lúc bà cũng nhận ra mình thiên vị, nhưng nhận ra là một chuyện mà điều chỉnh lại là một chuyện khác.

“Hiện giờ tiền vốn của bố con đều ở công trình kỳ hai, tiền tiêu vặt của con không thể nhiều như xưa nữa”, bà Liễu nói.

Vụ Mang Mang không ngờ có thể chuyển đề tài như vậy, cô nhìn bà Liễu vẻ không dám tin.

“Mỗi tháng giảm một nửa”, bà Liễu bổ sung.

Vụ Mang Mang nhắm tính như thế cũng đủ rồi, cô để dành mấy tháng là có thể mua một chiếc SUV sản xuất trong nước rồi.

Có xe đi lại là được. Gần đây cô bắt kẻ trộm và biến thái háo sắc đến phát mệt rồi.

Trước bữa tối, sếp Vụ tiếp khách xong về nhà, thấy Vụ Mang Mang đang ngồi thì không nhịn được lên tiếng: “Cuối cùng cô cũng chịu về rồi hả?”

Vụ Mang Mang mới nhìn đã biết sếp Vụ gặp chuyện bực mình bên ngoài nên về nhà trút giận, cô không nói gì.

“Cô xem bộ dạng cô kìa, hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi đầu rồi mà ngay cả bạn trai nghiêm túc cũng chẳng có, người ta nhắc về cô, ấn tượng lớn nhất chính là bạn trai cô thay đổi từng ngày, đúng là mất mặt quá thể.”

Sau đó sếp Vụ còn nói với Vụ Mang Mang: “Mẹ cô khó khăn lắm mới nhờ được quan hệ để cô xem mắt Thẩm Đình của Thẩm Thị, kết quả thì sao, người ta vốn chẳng hề thích cô, mà cô còn mặt mũi giận dỗi bố mẹ hả?”

Vụ Mang Mang bị sếp Vụ nói đến mức đỏ hoe mắt, như thể con gái trong lòng ông chính là để dùng nít kéo mối quan hệ vậy. Người ta không thích cô thì cô không còn mặt mũi nào sao? Khó khăn lắm mới tình cảm được một chút, bây giờ lại bị phá huỷ rồi.

Liễu Nhạc Duy thấy sếp Vụ nói quá khó nghe nên vội kéo ông lại, “Đi thay đồ đi, em bật nước nóng cho anh tắm.”

Lát sau Liễu Nhạc Duy nói với Vụ Mang Mang: “Con cũng thay đồ đi, mẹ bảo tài xế đưa đi.”

Đi đâu? Đương nhiên là xem mắt rồi.

* * *

Nơi xem mắt là một quán cháo, do đối phương chọn, là một quán cũ, điểm tâm khá ngon, cháo cũng nấu rất ngon.

Vụ Mang Mang từng ăn một lần, chỉ là địa điểm hẻo lánh thế nhưng lại cực kỳ đông khách, thường xuyên phải ngồi chung với nhau.

Do tổ chức Y tế thế giới vừa công bố “danh sách những thứ có thể gây ung thư”, trong đó có thịt đỏ^[1] và thuốc trừ sâu DDT^[2] cùng khí mù tạt^[3], loại khí độc được xếp ngang hàng với vũ khí sinh hoá học nên Lâm tiên sinh ngồi đối diện Vụ Mang Mang trực tiếp gạt bỏ món thịt bò sốt tiêu đen, cánh gà tiềm, sườn ướp tỏi... mà cô yêu thích.

[1] Thịt đỏ: Là các loại thịt như bò, heo, cừu, ngựa, trâu, ăn quá nhiều thịt đỏ sẽ kích hoạt các tế bào ung thư trong cơ thể. (BT)

[2] Thuốc trừ sâu DDT: Đây là loại thuốc trừ sâu đã bị cấm sử dụng, do chúng có kết cấu khó tan trong nước, khi xâm nhập vào cơ thể người qua nước và thực phẩm chúng sẽ phá huỷ nội tiết tố giới tính của con người, gây ra các bệnh về thân kinh và ảnh hưởng tới chức năng gan. (BT)

[3] Khí mù tạt: Tên khoa học là Dichloro-diethyl sulfide, chúng có mùi của cây mù tạt, tỏi hoặc cải ngựa nên thường được gọi là khí độc mù tạt (khí mù tạt). Đây là một loại vũ khí hoá học, khi ngộ độc sẽ không có thuốc chữa. (BT)

Món ăn mang lên đều là rau xanh xào, độc rau xào.

Lâm tiên sinh có gương mặt trắng trẻo nhẵn nhụi, là một nha sĩ.

Thu nhập cao, học vấn cao, chỉ có bệnh sạch sẽ, nhưng điều đó cũng không hề gì.

Gần đây Vụ Mang Mang hơi nóng trong người, thường cảm thấy đau răng, nếu có bạn trai là nha sĩ thì đỡ phải hẹn trước với chờ đợi.

Lâm tiên sinh lại cảm thấy dung mạo của Vụ Mang Mang trông không có cảm giác an toàn lắm, mà anh ta thì quá bận rộn, sợ rằng không tài nào ở cạnh vợ yêu để đề phòng cô có quan hệ ngoài luồng được nên thái độ có phần dè dặt.

Nói tóm lại, Lâm tiên sinh là người đàn ông có thu nhập cao và khá thực tế, Vụ Mang Mang ngược lại thích kiểu đàn ông này hơn, biết bản thân muốn gì, cũng biết có thể trả giá những gì.

Điều đáng giá nhất là anh ta xem mắt vì thực sự muốn kết hôn.

Đúng lúc hai người đang trao đổi về quan niệm hôn nhân, Lâm tiên sinh tỏ ý không muốn có quá nhiều con, một nam một nữ là đủ, mà Vụ Mang mang lại hy vọng không cần sinh con thì nhân viên phục vụ đã kịp thời cắt ngang bầu không khí không mấy thân thiện của họ.

“Thưa anh, bây giờ quá đông nên cần ngồi ghép, xin anh thứ lỗi”, nhân viên nói.

Xem ra Lâm tiên sinh là khách quen nên rất thông cảm, hơi gật đầu.

Rất nhanh, có người ngồi vào, đầu tiên là một cặp vợ chồng trẻ, nghe họ trò chuyện hình như là đến đây theo lời giới thiệu thức ăn ngon trên mạng.

Tiếp đó chiếc bàn tròn lớn của họ lại đón một vị khách đi một mình.

Vụ Mang Mang cúi đầu rót trà, vô tình nhìn thấy người ngồi cạnh là vị đại thần nào đó.

“Lộ tiên sinh!” Vụ Mang Mang cực kỳ kinh ngạc.

Lộ Tuỳ lại không mấy ngạc nhiên, chắc ban nãy đến đã nhìn thấy Vụ Mang Mang, chỉ gật nhẹ đầu.

“Anh đi một mình sao?” Vụ Mang Mang không nhịn được hỏi.

Một mình đi ăn cháo, có phải là quá cô đơn không.

Chương 24

Vụ Mang Mang làm gì cũng thích có đồng bọn, chuyện đi ăn cháo một mình như Lộ Tuy, cô tuyệt đối không làm được.

Cái anh ăn không phải cháo, mà là cô đơn.

“Ừ”, Lộ Tuy đáp, rót một ly trà, sau đó liếc nhìn chỗ trống cạnh Vụ Mang Mang.

“Tôi không đi một mình mà đến đây với bạn.” Vụ Mang Mang giải thích.

“Ừ”, Lộ Tuy hờ hững nói.

Thực ra bát đĩa bày ở đó, cần gì giải thích, thật là thừa thãi, nhưng lại thể hiện rõ sự cố ý của Vụ Mang Mang.

Đúng lúc đó Lâm tiên sinh đi vệ sinh quay lại chỗ ngồi, Vụ Mang Mang càng vui khi nói chuyện với bác sĩ hơn.

Sự lạnh nhạt và cả những câu trả lời qua loa như “đúng, ừ” của Lộ Tuy khiến Vụ Mang Mang cảm thấy nói chuyện với anh đúng là đau khổ.

Nói chuyện với robot còn khá hơn.

“Vụ tiểu thư, ban nãy tôi đã nghĩ, về vấn đề sinh con thì thực ra không quá cấp bách, suy nghĩ con người sẽ dần thay đổi theo thời gian, không ai biết được tương lai sẽ thế nào, hay là chúng ta tạm thời bỏ qua vấn đề này nhé?” Lâm Nhạc Đào nói.

Vụ Mang Mang cực kỳ tán đồng, nhưng thái độ đòi có một trai một gái ban nãy của bác sĩ Lâm rất kiên quyết, không biết làm sao lại thay đổi.

Nhưng Vụ Mang Mang thích thái độ suy nghĩ giải quyết vấn đề theo lối mở của Lâm Nhạc Đào.

Lâm Nhạc Đào thấy Vụ Mang Mang gật đầu trong lòng bất giác thở phào.

Tuy anh ta có chút ý kiến với những khuyết điểm ở Vụ Mang Mang, nhưng hàng mi của cô vừa cong vừa dài, ban nãy anh ta từ nhà vệ sinh ra, nhìn thấy dáng vẻ hiền lành khi cô cúi đầu, sụp mắt, rót trà, nhìn hàng lông mi chớp chớp như cánh bướm của cô, không biết vì sao tim đã lỡ mất nửa nhịp.

Huống hồ là hàm răng Vụ Mang Mang rất đẹp, cũng rất khoẻ mạnh. Điều đó chứng tỏ thói quen sinh hoạt của cô không tệ, chí ít về phương diện đánh răng rất tỉ mỉ.

“Nhưng bình thường công việc của tôi rất bận rộn, không biết Vụ tiểu thư có để tâm không?” Lâm Nhạc Đào nói.

Vụ Mang Mang lắc đầu, đương nhiên không để tâm rồi.

Lâm Nhạc Đào hài lòng gật đầu, “Có điều Vụ tiểu thư quá xinh đẹp, đến nỗi cho dù ai cưới cô thì e rằng cũng không yên tâm để cô ở trong nhà.”

Đôi mắt to của Vụ Mang Mang nhìn Lâm Nhạc Đào không chớp, thầm nghĩ anh này đang sỉ nhục cô hay khen cô đây?

Bên cạnh vang lên tiếng cười khẽ, Vụ Mang Mang không ngờ cô lại có thể làm Lộ tiên sinh vui, cũng xem như công đức vô lượng.

Nhưng lúc này Vụ Mang Mang không cười nổi, nghĩ đến sau này nếu cô không có quan hệ ngoài luồng thì quá có lỗi với những lời hôm nay của bác sĩ Lâm.

“Vụ tiểu thư đừng giận, đây không phải vấn đề của cô mà là cô xinh đẹp như thế, dù cô không muốn thì người khác cũng sẽ đến làm phiền cô.”

Câu này thì được, Vụ Mang Mang lại tặng thêm điểm cho Lâm Nhạc Đào.

“Thế nên Vụ tiểu thư có thể đến phòng khám nha khoa của tôi làm việc không?” Lâm Nhạc Đào hỏi.

Phòng khám nha khoa? Vụ Mang Mang bất giác liên tưởng đến đồng phục y tá, đó chẳng phải là hồi ức vui vẻ gì.

Cô đang định lắc đầu thì Lâm Nhạc Đào đã nói tiếp: “Tôi biết chuyên môn không hợp nhưng Vụ tiểu thư có thể làm tiếp tân, chỉ làm công việc sắp xếp lịch hẹn và nghe điện thoại, rất đơn giản.”

Ngay cả công việc cũng muốn quản, hình như là hơi thái quá thì phải.

“Như thế không chỉ ngày ngày tôi có thể nhìn thấy cô, mà Vụ tiểu thư cũng có thể ngày ngày nhìn thấy tôi, đôi bên đều yên lòng.”

Vụ Mang Mang dựa người ra sau, bưng ly trà đã nguội lên uống một ngụm rồi lạnh nhạt nói: “Thực ra nếu tôi muốn ngoại tình thì cho dù làm tiếp tân ở phòng khám của anh vẫn có thể lén lút, che giấu anh.”

Lâm Nhạc Đào biết có lẽ anh ta đã làm tổn thương lòng tự trọng của cô gái này, thực ra anh ta cũng chỉ nói lên sự thực mà thôi.

Vụ Mang Mang khoác cánh tay Lộ Tuy, nói với Lâm Nhạc Đào: “Anh nhìn này, đây chính là người tôi yêu, ngày ngày chẳng làm gì cả chỉ ở nhà canh tôi, mà hôm nay vẫn bắt gặp tôi ra đây xem mắt với anh đó thôi? Nhưng phong độ của anh nhà tôi rất tốt, biết tôi bị ép phải đi xem mắt, cảm ơn sự tin tưởng của anh, anh yêu.”

Vụ Mang Mang hơi ngẩng lên, “chụt” một tiếng hôn lên mặt Lộ Tuy.

“Xin lỗi bác sĩ Lâm.” Cảm xúc trên gương mặt Vụ Mang Mang lập tức trở nên u buồn, “Bố mẹ tôi chê anh nhà tôi nghèo, không đồng ý chuyện kết hôn, cứ bắt chia uyên rẽ thủy, tôi cũng là bất đắc dĩ.”

Ánh mắt Lâm Nhạc Đào chuyển sang Lộ Tuỳ vẫn tỏ vẻ bình thản, ánh mắt rất dễ dàng chiếu vào đồng hồ đeo tay của anh.

Vụ Mang Mang bĩu môi nói với Lộ Tuỳ: “Anh yêu à, chẳng phải em đã nói với anh là đừng mang hàng nhái rồi sao? Người tinh mắt mới nhìn đã biết là đồ giả rồi.”

Đến đây thì khoé môi Lộ Tuỳ giật giật, chậm rãi lấy khăn giấy lau mặt.

Vụ Mang Mang vội vàng móc ra khăn giấy ướt tẩy trang trong túi xách, “Anh yêu à, để em lau cho.”

Hôm nay chú Lộ phối hợp một cách lạ thường, đến nỗi Vụ Mang Mang bắt đầu lo lắng, chết rồi cô lại không quản nỗi bản thân nữa rồi.

Lâm Nhạc Đào nhìn vẻ thân mật giữa hai người, tự cảm thấy trở thành kẻ thừa, nên để lại hai tờ tiền rồi bỏ đi ngay.

Thực ra phong độ bác sĩ Lâm cũng khá ổn, trong tình huống này vẫn không quên trả tiền.

Vụ Mang Mang vừa lau mặt giúp Lộ Tuỳ vừa tiếc nuối, nếu bác sĩ Lâm không kiên quyết bắt cô đi làm tiếp tân, cũng không công kích giới hạn đạo đức của cô thì tốt rồi.

Lâm Nhạc Đào vừa đi thì Lộ Tuỳ cũng hất tay Vụ Mang Mang sang một bên.

Cặp tình nhân ngồi đối diện ban nãy xem kịch rất thú vị, lúc này vẫn đang ngẩn ngơ nhìn Vụ Mang Mang và Lộ Tuỳ, cô gái kia tỏ ra hưng phấn, rõ ràng đang chờ đôi uyên ương Vụ Mang Mang và Lộ Tuỳ cãi nhau.

Diễn kịch thế này quan trọng nhất chính là khán giả thích xem, chỉ cần người ta thích thì bạn sẽ không dừng lại được.

Vụ Mang Mang lúc này đã chảy nước mắt, từng giọt từng giọt long lanh như pha lê, làm chàng thanh niên đối diện cảm thấy đau xót thay Lộ Tuy.

“Anh đừng thế mà”, Vụ Mang Mang tủi thân nức nở, lấy ngón tay gạt nước mắt với vẻ tội nghiệp, “Em cũng hết cách rồi, bố mẹ uy hiếp em không đi xem mắt sẽ không cho tiền tiêu vặt, thế thì chúng ta sống dựa vào đâu đây.”

Đôi nam nữ đối diện “ồ” một tiếng trong lòng như vỡ lẽ, hoá ra là công tử ăn bám vợ.

Lộ Tuy đang định nói gì thì bị Vụ Mang Mang dùng tay che miệng anh lại.

Vụ Mang Mang khóc nói: “Em không cho anh đi làm công việc trước đây nữa, mấy bà già đó đều biến thái cả.”

Cô gái kia hít một hơi lạnh, người đàn ông đầy sức cuốn hút trước mặt hoá ra lại là trai bao! Nhưng đúng là cũng xứng đáng.

Lộ Tuy kéo tay Vụ Mang Mang ra: “Cô nghiện diễn rồi hả?”

Thoát kịch trong tích tắc.

Vụ Mang Mang thực sự quá tức nuối, đôi nam nữ kia đúng là khán giả tốt hiếm có, vẻ mặt sinh động đến mức khiến người diễn kích động.

Nhưng chú Lộ không dễ chọc, lý trí của Vụ Mang Mang đã quay về, bắt đầu hối hận vì mình lại xúc phạm danh dự của chú.

Chỉ có điều lần này mong là Tướng Bảo Lương có thể nể tình mà nương tay.

Vụ Mang Mang lét lét nhìn Lộ Tuy, chú Lộ sao bình tĩnh thế nhỉ? Không định kiện cô ư? Lần xúc phạm danh dự này còn nghiêm trọng hơn lần trước mà.

Xem ra quả nhiên là người ta quen biết nhau rồi thì không tiện ra tay nữa.

Vụ Mang Mang cười thầm, trong lòng có chút khoan khoái biến thái.

* * *

Ngô Dụng khi nghe Vụ Mang Mang kể lại đoạn kịch này đã tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của cô, vẻ say mê đó cứ như căn thuốc vậy.

“Si nhục anh ta như thế, cô rất vui thì phải”, Ngô Dụng nói.

Vụ Mang Mang ngớ ra rồi quả quyết gật đầu, “Vâng, không biết vì sao, cứ nghĩ đến trong một thế giới song song nào đó, Lộ Tuỳ có lẽ đang là con vịt là tôi thấy rất vui.”

“Tôi thù ghét nhà giàu sao, bác sĩ Ngô?” Vụ Mang Mang hỏi.

Ngô Dụng lắc đầu, “Vị Lộ tiên sinh này có phải bình thường rất lạnh nhạt với cô?”

Lạnh nhạt? Đương nhiên là thế, gần như đạt đến mức như không nhìn thấy cô.

Nên cô đang chủ động thu hút sự chú ý của anh ư?

Chỉ vì anh giống sếp Vụ và bà Liễu khi xưa sao?

Phớt lờ cô.

Nghĩ lại cũng đúng là bi ai.

Nhưng trên thế giới này, người phớt lờ cô không chỉ có họ, tại sao thái độ những người khác cô lại không quan tâm?

Đáp án này quá rõ ràng và dễ thấy, đến nỗi Vụ Mang Mang phải thừa nhận rằng sức hút của chú Lộ vẫn làm loá mắt cô.

Đề bài khó nhằn này có rất nhiều cách giải. Thứ nhất là kiềm chế, sau đó phớt lờ, nhưng rất dễ đối mình đối người, có thể bệnh tình sẽ càng nặng. Thứ hai là lấy độc trị độc, sức hút trái dấu sẽ theo khoảng cách thu hẹp lại mà giảm dần, hoặc theo thời gian cũng sẽ giảm bớt.

Nhưng còn có một cách khác, đó chính là thuận theo tự nhiên, càng cố ý thì càng chứng tỏ bản thân để tâm.

Vụ Mang Mang cảm thấy để tâm đến người đàn ông thành công, chín chắn như Lộ Tuỳ đúng là tự hành mình mà.

Cô thiên về hướng tìm một “miếng thịt tươi” có cơ bắp và cơ bụng, nhưng bà Liễu và sếp Vụ thì lại quá để ý đến tài lực của đối phương.

“Sau đó thì sao?” Ngô Dụng lên tiếng gọi Vụ Mang Mang đang trầm tư suy nghĩ.

Sau đó? Vụ Mang Mang nhất thời không phản ứng kịp, lát sau mới hiểu Ngô Dụng đang hỏi về Lộ Tuỳ, vì anh là người lần trước đã gửi giấy mời của luật sư cho cô.

Nhưng Vụ Mang Mang không định thoả mãn sự tò mò của Ngô Dụng, cô giơ tay lên xem đồng hồ, “Trời ơi đến giờ rồi, bác sĩ Ngô.”

Trước kia đều là Vụ Mang Mang chây lì ở văn phòng anh, không chịu đi, muốn lợi dụng thêm thời gian của bác sĩ tâm lý, nhưng lần này cô chạy còn nhanh hơn thỏ.

Còn về tập tiếp theo của buổi tối hôm đó à?

Thức ăn của Lộ Tuỳ vừa mang lên, nhưng rõ ràng anh không có ý định mời Vụ Mang Mang cùng ăn.

Vụ Mang Mang đợi mãi cũng chẳng thấy Lộ Tuỳ tỏ vẻ gì khác, lúc đó mới bất đắc dĩ cầm tiền bác sĩ Lâm để lại rồi thanh toán.

Thực ra khi Vụ Mang Mang ra khỏi quán cháo, tim cô như bị mèo cào vậy.

Sao Lộ Tuy lại phối hợp diễn kịch cùng cô nhỉ?

Có hứng thú với cô, nhưng lại không nhận ra sao, đương nhiên sẽ không hiểu đánh rần phải đánh dập đầu mà mời cô ăn tối cùng anh.

Thế nên là thực sự không tìm ra lời giải đáp.

Giờ cơm tối là giờ cao điểm của thành phố này, đừng mơ đến taxi nữa, ngay cả app gọi xe cũng vô dụng.

Trong hẻm nhỏ chật hẹp, ngay cả quay đầu xe còn không thể, vào đây chính là hai chữ “kẹt chết”, mọi người cũng chẳng phải đồ ngốc nên không chịu đến đây.

Vụ Mang Mang nhìn đôi giày cao gót ba tấc dưới chân, thờ dài một tiếng rồi nhắc chân định đi đến trạm xe bus gần nhất.

Nhưng nơi này rất cuộc là nơi quý quái nào mà xe bus lại hết chuyến lúc tám giờ, Vụ Mang Mang nhìn đồng hồ, bắt đầu cân nhắc ở đây đợi chuyến cuối mà khả năng cao là không có, hay là đi bộ tiếp.

Đúng lúc Vụ Mang Mang đau chân đến mức đi không nổi thì thấy Lộ Tuy cười một chiếc mô tô cực kỳ oai phong vút qua trước trạm xe bus.

“Lộ Tuy!” Vụ Mang Mang bắc tay trước miệng làm loa gọi to bằng giọng cao nhất từ xưa tới nay.

Thực nữ, lịch sự đều đi gặp quý hết đi, Vụ Mang Mang đã bị giày cao gót hành hạ đến phát điên rồi.

Cô cũng không biết tại sao mỗi lần vào tiệm giày luôn bán khoản giữa giày đế bằng và giày cao gót cao quý nhưng hành hạ người khác, rồi cuối cùng lại chọn cái sau.

Có lẽ các vị khi chọn lựa giữa một người phụ nữ không đẹp nhưng dễ tính, hiền lành và một mỹ nữ kiêu ngạo nhưng không dễ sử dụng, cũng sẽ cảm thấy khó khăn như Vụ Mang Mang.

Tốc độ mô tô trong khu này không được quá nhanh, nên Lộ Tuy dừng xe trước mặt Vụ Mang Mang khoảng mười mét.

Vụ Mang Mang quả quyết tháo giày ra xách, sau đó chân trần chạy tới trước mặt anh.

“Lộ tiên sinh, có thể đưa tôi đến trạm tàu điện gần nhất không?”

Lúc là người bình thường thì Vụ Mang Mang vẫn rất lễ phép.

Chương 25

Lộ Tuỳ tháo mũ bảo hiểm xuống: “Xin lỗi, tôi còn phải đi gặp khách hàng, cô biết đấy, những bà già đều biến thái cả.”

Vụ Mang Mang nghẹn lời.

Cô rũ hai vai, cúi đầu: “Xin lỗi Lộ tiên sinh, ban nãy là tôi phát bệnh, hôm nay khi đi quên uống thuốc.”

Vụ Mang Mang biết tự mĩa mai bản thân dường nào!

Lúc cúi đầu, nhìn thấy ngón chân cái đã hở ra khỏi tất, hừm, thật là mất mặt, Vụ Mang Mang không dám ngước lên.

“Không được ngừng thuốc.” Lộ Tuỳ nói.

“Vâng.” Vụ Mang Mang ngoan ngoãn trả lời, cô cảm thấy gót chân cô chắc đã rách da rồi, ngón chân cũng đau buốt, có lẽ sắp nổi mụn nước.

“Lên đi”, trên xe Lộ Tuỳ không có mũ dư, anh liền đưa mũ bảo hiểm của anh cho Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang dè dặt không nhận, “Tôi cầm thì anh làm thế nào?”

Nên cô khoát tay: “Tôi không sao, Lộ tiên sinh, dù sao đầu tôi cũng có bệnh, nếu bất cẩn té ngã không chừng lại trở về bình thường.”

Lộ Tuỳ chỉ nói gọn: “Bảo cô cầm thì cứ cầm đi.”

Được thôi, đàn ông lái mô tô là cool nhất, Vụ Mang Mang ngoan ngoãn cầm mũ, gài lại.

Trong đó như vẫn còn chút hương thơm lưu lại của Lộ Tuỳ, không khó người tí nào.

Vụ Mang Mang bất giác hít vào, cảm thấy thực ra mùi vị đó cũng được.

Lúc lên xe, Vụ Mang Mang mới ngờ nghếch nhận ra hôm nay Lộ Tuỳ mặc quần jeans.

Chẳng trách khi nhìn thấy Lộ Tuỳ lái mô tô cô không cảm thấy kỳ cục tí nào. Bình thường trông vô cùng nghiêm túc, đứng đắn, lúc này chú Lộ lại toát ra một vẻ trẻ trung biếng nhác.

Dáng vẻ đàn ông xấu thực sự cuốn hút hơn nhiều so với đàn ông tốt.

Vụ Mang Mang kìm kén cảm giác muốn chảy máu mũi, đặt tay lên eo Lộ Tuỳ, túm lấy áo anh để ngồi vững hơn.

Nếu cô là một bà cô thì hẳn đã rất muốn sờ mông Lộ Tuỳ rồi.

Xe mô tô thân yêu, đi!!!

Lúc khởi động mô tô, Vụ Mang Mang “vô tình” trượt hai tay xuống phần mông của Lộ Tuỳ.

“Đừng sờ lung tung”, giọng Lộ Tuỳ văng lại trong gió.

Vụ Mang Mang đỏ mặt, vội vàng đặt tay lên eo anh.

Thật là... nhạy cảm thế làm gì không biết!

Mô tô càng chạy càng nhanh, tự do xuyên qua đám đông hệt như con thoi, mấy lần làm Vụ Mang Mang khiếp hãi hét lên, chỉ sợ Lộ Tuỳ đâm phải người ta.

Hình như Lộ Tuỳ nói mấy lần nhưng tạp âm quá lớn nên Vụ Mang Mang không nghe rõ, chỉ có thể không ngừng hỏi: “Anh nói gì? Anh nói gì?”

Đến khi xe lên đường cao tốc, Vụ Mang Mang đã hiểu được hết cảm giác lao vút trong gió như điện xẹt, thực ra tốc độ không nhanh hơn xe hơi, cũng không phải siêu tốc nhưng cảm giác ngồi trên mô tô kích thích hơn nhiều.

Tim đập thành thịnh, sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Vụ Mang Mang không nhịn được đứng lên, hai tay dang rộng đón gió, “A... dễ chịu quá!”

Động tác này quá nguy hiểm, Vụ Mang Mang chỉ sáng khoái nửa giây rồi vội vàng chồm lên ôm cổ Lộ Tuy.

Vụ Mang Mang chưa từng ngồi trên chiếc mô tô nào đáng nghiện như vậy, không kìm được muốn hát, cô ôm cổ Lộ Tuy rồi há miệng gào lên: “Ta đứng trong cơn gió lạnh buốt, hận không thể kìm nén nỗi đau, nhìn trời xanh bốn phương mây bay, kiếm trong tay hỏi thiên hạ ai là anh hùng...”

Hình như không hay lắm, tông thấp quá nên Vụ Mang Mang tạm thời đổi sang câu khác, “Tôi thực sự còn muốn sống thêm năm trăm năm...”

Tuy Vụ Mang Mang hát lạc tông trật nhịp, nhưng khả năng thực sự rất tốt, sau câu này cô lại tự nhiên hát tiếp câu khác “Đây chính là cao nguyên Thanh Tạng...”

Cuối cùng mô tô lái một đường cong phóng khoáng và đẹp đẽ rồi ngừng lại dưới toà nhà chung cư của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang mê mẩn xuống xe, cơ thể nhẹ bẫng, giơ tay định tháo mũ, kết quả Lộ Tuy nhanh tay hơn, anh giúp cô tháo khoá ra.

Vụ Mang Mang vừa định nói cảm ơn thì thấy Lộ Tuy cúi xuống gần cô.

Vụ Mang Mang đang băn khoăn có nên tránh né hay không thì lỗ tai đã cảm nhận hơi thở phả ra từ chóp mũi Lộ Tuy, trong tích tắc cô cảm thấy cơ thể nhũn ra.

“Cô ồn ào quá...”

Vụ Mang Mang cứng đờ người.

Vì Lộ Tuỳ hét quá to, cô bất đắc dĩ lùi lại một bước dài rồi không ngừng chà xát tai, “Anh làm gì thế?!”

Lộ Tuỳ không nói, chỉ cầm mũ bảo hiểm rồi xoay người lên xe, khởi động.

Vụ Mang Mang vội chạy tới, dù tai vẫn đang ù đặc nhưng cô mặc kệ, “Ban này tôi cũng làm thế với anh sao? Xin lỗi, xin lỗi, tôi còn tưởng giọng tôi không xuyên qua mũ được!”

“Lần sau đừng có hét trước mặt tôi.” Giọng điệu Lộ Tuỳ như đang nghiền răng kèn kẹt.

Vụ Mang Mang gật gù đầu, giơ tay lên trán chào theo kiểu quân đội, còn dập chân một cái, “Yes, sir!”

Đến khi Lộ Tuỳ lái xe chạy đi, Vụ Mang Mang không nhịn được lại bắt loa trước miệng, gào to: “Chú ơi, hôm nay chú rất tuyệt!”

Không biết Lộ Tuỳ có nghe thấy không, nhưng Vụ Mang Mang vui vẻ nhảy nhót chạy về nhà, đến khi vào rồi cô mới cảm thấy hình như thiếu gì đó.

Nghĩ mãi mới nhận ra, giày cao gót trong tay không biết đã biến mất tự bao giờ.

Đau khổ! Mấy ngàn đô đó!!!

Vụ Mang Mang hối hận một giây rồi chạy vào nhà tắm bắt đầu ngâm mình, sau đó vừa uống rượu vang pha Seven up, vừa ngâm mình trong bồn tắm, đăng hình lên Weibo.

Đây là tấm hình tối nay cô đã mạo hiểm tính mạng để chụp.

Theo điều tra thì mỗi năm số người chết do chụp hình tự sướng còn nhiều hơn số người chết do sóng thần, cũng may tối nay Vụ Mang Mang không gia nhập vào số liệu đó.

Trong hình, một tay cô ôm cổ Lộ Tuỳ, đứng trên xe mô tô, chụp hình theo góc từ trên xuống.

Đúng là anh tuấn, hào sảng.

Weibo nhanh chóng có người like vì vóc dáng của Lộ Tuỳ, đúng là kỳ quái, sao họ có thể nhìn ra cơ thể anh đẹp nhỉ, rõ ràng chỉ lộ mỗi gáy và vài chỗ trên cơ thể thôi mà.

Kiểu dáng xe và giá cả cũng bị bại lộ nhanh chóng.

Bên dưới là một loạt chữ “chảnh”.

Trong hộp thư “chưa theo dõi” có hai tin nhắn riêng, hệt như hện trước mà gửi cùng lúc.

“Xe cô ngồi có phải là xe Lộ Tuỳ?”

Vụ Mang Mang giật mình, xem ra hai vị này không chỉ là người quen của cô mà còn là người quen của Lộ Tuỳ.

Cô hít một hơi thật sâu, mở Weibo của đối phương ra xem, phát hiện một người trong đó sử dụng tài khoản clone, vì người theo dõi chỉ có cô, mà Weibo lại không có bài đăng nào.

Còn người kia thì theo dõi rất tạp, không nhận ra ai, Weibo cũng chẳng đăng bài nào, Vụ Mang Mang đoán chắc là sợ bại lộ thân phận, nên tài khoản này cũng là clone.

Thế nên Vụ Mang Mang thấy tò mò, hai vị này là ai vậy nhỉ?

Nếu hỏi thẳng, đối phương chắc chắn sẽ không nói hoặc sẽ làm cô hiểu nhầm.

Vụ Mang Mang mím môi cười, tính toán trong bụng, dù sao rảnh rồi cũng buồn chán, nhận tin riêng tư không đến nỗi xúc phạm danh dự ai đó, nên cô đã trả lời hai tin nhắn kia.

“Tôi ngồi xe của BF tôi, thì sao?”

Vụ Mang Mang nhìn câu trả lời của mình, thầm like mạnh.

Cô không thẳng thừng thừa nhận là xe Lộ Tuỳ, nên dù anh muốn kiện cô tung tin đồn thì cô cũng chẳng sợ.

Hơn nữa, BF có thể là boyfriend, cũng có thể là chữ cái đầu của phiên âm từ “bác trai^[1]”, tuổi tác của Lộ Tuỳ nếu làm bác của cô thì chắc cũng được.

[1] Bác trai trong tiếng trung là Bo Fu. (ND)

“Tôi không tin”, tài khoản tên “Một Đời Trôi Chảy” trả lời ngay lập tức.

Vụ Mang Mang cơ bản đã đoán ra vị này là phụ nữ, chắc là người yêu thầm hoặc yêu công khai của Lộ Tuỳ, nếu không sẽ không tới nỗi theo dõi cô, còn đợi cô trả lời tin nhắn.

Người kia tên “Bản Ngã Của Tôi” thì sáng sớm hôm sau mới trả lời tin nhắn của Vụ Mang Mang, “Khả năng của BF cô thế nào?”

Vụ Mang Mang đoán, vị này ắt hẳn là anh chàng nào đó yêu thầm cô rồi.

Giống như phụ nữ thích xinh đẹp hơn ai đó, đàn ông lúc nào cũng không tìm được mà so sánh độ to nhỏ hoặc dài ngắn của “lão nhị”.

Vốn không nên trả lời nữa, nhưng đây là thế giới mạng mà, sao có thể nhịn được.

“Công cụ lớn, khả năng tốt”, Vụ Mang Mang nhanh chóng viết sáu chữ.

“Thời gian kéo dài và tần suất thì sao?” Đối phương nhanh chóng trả lời.

Hình như hỏi hơi kỹ thì phải?

Vụ Mang Mang có phần không chắc chắn, đối phương rốt cuộc có yêu thầm cô không, hay là muốn biết đời tư của Lộ Tuỳ?

Nhưng ai lại vớ vẩn thế nhỉ, quan tâm đến mọi tham số của Lộ Tuỳ đến thế? Sự so sánh đổ kỹ trần trụi, xem ra chắc là người thân bên cạnh Lộ Tuỳ rồi.

Thực ra từ một phần nhỏ xíu mà nhận ra Lộ Tuỳ thì người đó hẳn phải là người cực kỳ thân quen với anh, nên Vụ Mang Mang vẫn không đoán ra ai lại vớ vẩn như thế.

Nhưng theo trực giác của phụ nữ thì Vụ Mang Mang nghĩ rất có khả năng là Ninh Tranh.

Nhưng Ninh Tranh dù sao cũng quản lý cả một tập đoàn bào chế thuốc mà lại rảnh rỗi theo dõi cô thế sao?

“Nửa tiếng, một ngày ba lần, còn anh thì sao?” Vụ Mang Mang ra sức khoác lác cho “bác trai”, đề phòng sau này lỡ anh biết chuyện sẽ không quá trách tội cô.

“Hoan nghênh cô thử”, đối phương gửi một mặt cười.

Thô tục quá, thực không đoán ra là ai.

Vụ Mang Mang không còn nhiệt tình, thời gian chơi Weibo trước khi làm việc đã kết thúc, cô quay lưng lấy áo blouse trắng khoác lên người rồi vào phòng làm việc.

Khi Vụ Mang Mang cầm điện thoại lên thì đã là giờ ăn trưa.

“Bản Ngã Của Tôi” gửi hai tin nhắn tới, “Được rồi, không chọc cô nữa, nhưng con gái đừng nên nhận BF lung tung, cũng đừng thiếu kiến thức cơ bản.”

Thiếu kiến thức em gái anh, bản thân không làm được thì nói cô thiếu kiến thức?

Vụ Mang Mang hừ một tiếng bằng mũi. Lại nhìn tin nhắn kia gửi từ nửa tiếng trước, “Sao không trả lời?”

Quý ngài à, anh tưởng tin nhắn riêng là công cụ trò chuyện tức thời sao?

“Anh dựa vào đâu mà bảo tôi nhận BF lung tung? Bản thân anh không làm được thì nghĩ người ta cũng không làm được hả? Tôi thấy anh mới là thiếu kiến thức thì có.”

“Dù anh ta làm được thì chắc chắn cô cũng không chịu nổi.” Đối phương trả lời ngay.

Trời đất?! Anh ta dựa vào đâu mà biết Vụ Mang Mang cô không chịu nổi?

Ngữ điệu chắc chắn như thế, khẳng định có gì đó.

Vụ Mang Mang bỗng thấy hứng thú, “Tại sao?”

“Anh ta không phải BF của cô, giám định hoàn tất.”

Vụ Mang Mang thấy một đàn thần thú chạy lung tung trong lòng, vẫn là IQ thấp, vốn định lừa đối phương, ai ngờ lại bị đối phương lừa.

Lúc này đương nhiên là chết cũng không nhận!

Chỉ cần bạn kiên quyết không nhận thì đối phương sẽ bắt đầu nghi ngờ sự phán đoán của anh ta.

“He he, không tin thì anh đi hỏi anh ấy đi.” Sau đó Vụ Mang Mang quả quyết tắt máy, chuyên tâm ăn cơm.

Nhưng nếu nhìn không xem điện thoại thì đã chẳng phải là Vụ Mang Mang, cô vừa ăn vừa kéo màn hình, đối phương cũng không nhắn tin nữa.

Chương 26

Vụ Mang Mang dùng chiêu “BF” mà vẫn không thể biết được hai người nhắn tin riêng cho cô là ai, lúc sau lại quên bẵng quãng chuyện này lên chín tầng mây.

Cho đến hai tuần sau gặp Lộ Thanh Thanh ở sàn diễn thời trang.

“Mang Mang”, Lộ Thanh Thanh hưng phấn vẫy vẫy tay với cô, “Sao cậu tới đây, trước kia bảo cậu đi xem thời trang mà cậu không chịu.”

Nhưng lần này Lộ Lâm đích thân gọi điện, lại là buổi biểu diễn thời trang của chính Lộ Lâm nên Vụ Mang Mang không thể từ chối, cô không to gan đến vậy.

Có những lúc người ta mời bạn, dù bạn có muốn hay không thì vẫn phải đồng ý, ai bảo bạn là động vật quần cư làm gì?

Lộ Lâm có một chuỗi nhãn hàng trong tay, chính cô ta cũng là nhà thiết kế, những món đồ có logo hai chữ L đều là nhãn hiệu cao cấp dưới trướng, giá cả không hề rẻ, là nhãn hiệu mà bà Liễu vô cùng yêu thích.

Buổi biểu diễn chưa bắt đầu, Lộ Lâm chỉ đến chào hỏi khi Vụ Mang Mang bước vào, bảo cô kết thúc thì đừng vội đi, buổi tối ở khách sạn còn có tiệc chúc mừng.

Tiếp đó là rất nhiều ngôi sao nổi tiếng đến, ánh đèn flash của phóng viên chớp nháy liên tục, ánh sáng trắng khiến Vụ Mang Mang theo trực giác lùi lại vào một góc.

Cô có một ảo giác, cứ cảm thấy ống kính máy ảnh trong tay phóng viên giống như kính chiếu yêu khiến bạn chẳng thể trốn thoát được, nó có thể lật

tung nơi tối tăm nhất trong cuộc đời bạn.

Vụ Mang Mang không muốn lộ nguyên hình.

“Hẹn cậu lâu lắm rồi mà cậu không đi, có bạn trai mới rồi hả?” Lộ Thanh Thanh tò mò, “Mau khai thật đi, đây là ai?”

Lộ Thanh Thanh lấy tấm hình trên Weibo “tự sướng muốn chết” của Vụ Mang Mang ra.

“Cậu không nhìn ra là ai à?” Vụ Mang Mang hỏi lại.

Có lẽ là hai tin nhắn kia ảnh hưởng đến cô, tới nỗi Vụ Mang Mang cảm thấy người quen của Lộ Tuy đều biết người đó là anh.

Nhận ra xe dễ hơn nhiều so với nhận ra người.

“Sao tớ nhận ra được? Ngay cả đầu tóc cũng lộ ra có một chút”, Lộ Thanh Thanh chụm ngón cái và ngón trỏ để ước lượng, chỉ khoảng một centimet.

Vụ Mang Mang hờ hững đáp lại, “Bác trai tớ đấy.”

“Bác cậu bao nhiêu tuổi, cũng ngẫu quá nhỉ”, Lộ Thanh Thanh nói.

Vụ Mang Mang không kìm được cười rộ lên, thầm nghĩ nếu cô có bác trai là Lộ Tuy thật thì cả đời này có thể tung hoành ngang dọc rồi.

Lúc sắp diễn, Vụ Mang Mang mới cùng Lộ Thanh Thanh đứng lên ra khỏi góc đó, tìm kiếm chỗ ngồi.

Buổi diễn này được tổ chức tại thư viện lớn nhất thành phố, rất có phong cách phục cổ, ghế cũng là kiểu ghế cũ của thư viện, bên trên có dán tên từng người.

Vụ Mang Mang tìm hơn nửa vòng mới bất ngờ nhận ra tên cô ở hàng đầu tiên. Làm sao có thể thế được?

Cho dù Vụ Mang Mang rất ít xem thời trang nhưng quy tắc ngầm cơ bản cô vẫn biết.

Thông thường người ngồi ở dãy đầu tiên trong buổi biểu diễn thời trang của nhãn hiệu lớn sẽ là người của tạp chí thời trang nổi tiếng hoặc người bên kinh doanh, cũng có thể là các ngôi sao nổi tiếng hoặc nhân vật cỡ lớn trong xã hội.

Mà sàn diễn lần này của Lộ Lâm không lớn, tổng cộng chỉ có thể dung nạp hơn hai trăm người, nhưng với sức cuốn hút của “Song L” mà nói thì rất nhiều phóng viên nước ngoài và khách hàng VIP đều đáp máy bay tới xem, người xin đăng ký chắc không ít hơn một ngàn người.

Trong tình hình sự tăng nhiều mà chèo ít thế này, Vụ Mang Mang được Lộ Lâm mời đến đã rất vinh hạnh rồi.

Nhưng người qua đường hoàn toàn không quen biết ai trong giới phóng viên như Vụ Mang Mang mà ngồi ở dãy đầu, thì chắc chắn sẽ khiến người ta rơi cả mắt kính.

Vụ Mang Mang rất biết thân biết phận nên không dám ngồi.

Đến khi nhận được tin nhắn Wechat của Lộ Lâm đang vô cùng bận rộn, “Ngồi đi, đó là chỗ của em.”

Lúc này Vụ Mang Mang mới thấp thỏm ngồi xuống, may mắn là tối nay cô mặc lễ phục, đồng thời còn là kiểu dáng của năm nay, cảm ơn tiền tiêu vật hào phóng của bà Liễu.

Vụ Mang Mang ngồi đó, nhìn ánh đèn trên sàn diễn, có cảm giác kiểu “buổi biểu diễn này dành tặng cho người tôi yêu sâu đậm nhất”.

Bị tổng giám đốc bá đạo là phụ nữ theo đuổi, thật sự là cảm xúc phức tạp lẫn lộn.

Vẫn là phụ nữ hiếu phụ nữ nhất, khi lãng mạng đúng là không phải người thường.

Lúc này Vụ Mang Mang đã có phần không kiên định về xu hướng tình dục của mình rồi.

Rất nhanh, chỗ ngồi cạnh Vụ Mang Mang cũng có người, là ngôi sao nữ Đồng Khả Khả đang rất “hot” trong nước.

Hai năm nay, Đồng Khả Khả cực kỳ nổi tiếng, năm ngoái do đóng trong một bộ phim cổ trang lịch sử mà chiếm lĩnh khắp màn ảnh, sau đó lại diễn bộ phim Tết của đạo diễn lớn, tạo nên kỷ lục mới về doanh thu phòng vé của giới phim ảnh trong nước.

Năm nay hai bộ phim đạt doanh thu nhiều nhất cũng do cô ta đóng vai nữ chính, đúng là quá đở.

“Vụ tiểu thư”, Đồng Khả Khả lại lên tiếng chào Vụ Mang Mang trước.

Vụ Mang Mang được sủng mà lo kinh ngạc tới mức không biết phải trả lời thế nào, ngôi sao siêu cấp không cần trợ lý nhắc nhở mà lại nhớ họ của cô?

“Đồng tiểu thư”. Vụ Mang Mang lễ phép gật đầu.

Đồng Khả Khả quan sát Vụ Mang Mang một lượt, khoé môi nhếch một nụ cười lạnh lẽo lạ lùng, kiêu ngạo không nói gì nữa.

Vụ Mang Mang cũng không dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt đại minh tinh, tuy Đồng Khả Khả không xuất thân từ con nhà nòi, diễn xuất cũng có phần hơi kịch quá nhưng dù sao cũng là ngôi sao lớn mà.

Người có danh, mà cây có bóng.

Xuất phát từ trực giác phụ nữ mà Vụ Mang Mang cảm thấy thái độ của Đồng Khả Khả có phần đáng nghi. Chủ động chào hỏi người mình không

quen biết, tiếp đó lại tỏ vẻ khinh thường kiểu “hoá ra chẳng qua là thế thôi”, nếu không phải uống nhầm thuốc thì ắt là có nguyên nhân gì đó.

Buổi biểu diễn mười lăm phút nhanh chóng kết thúc, bộ lễ phục quan trọng nhất khiến mọi người vô cùng sửng sốt, mùa này Song L đi theo phong cách phái học viện phục cổ, khác biệt hẳn với trước đây.

Buổi biểu diễn mới kết thúc thì những bình luận khen ngợi đã ào đến như cơn lũ, đầu tiên là những tài khoản Weibo nổi tiếng, họ đều có những chỗ ngồi tốt để xem.

Vụ Mang Mang cũng có món đồ cô ưa thích, có điều tiền tiêu vặt của cô tuy nhiều hơn người bình thường nhưng nếu chọn món đồ cao cấp như Song L thì vẫn phải tiết kiệm đến mấy tháng.

Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh sánh vai nhau ra khỏi thư viện, lúc xuống thang, Lộ Thanh Thanh hỏi: “Đi đâu? Tớ đưa cậu đi.”

Hẳn nhiên cô cháu gái họ xa Lộ Thanh Thanh không hề được bà chị Lộ Lâm để tâm đến.

“Tự nhiên muốn ăn tôm hùm quá”, Vụ Mang Mang nói.

Sau đó Vụ Mang Mang không thể ăn tôm hùm được vì điện thoại của Lộ Lâm đã gọi đến rất kịp thời.

“Mang Mang, nhất định phải dự tiệc nhé. Chị đã sắp xếp tài xế đợi em ở cửa thư viện rồi.” Lộ Lâm cúp máy trước khi Vụ Mang Mang cất tiếng từ chối.

“Ai gọi thế?” Lộ Thanh Thanh hỏi.

Vụ Mang Mang cúp máy, gạt lọn tóc ra sau tai, “Lộ tiểu thư, bảo tớ đi đến tiệc chúc mừng.”

Lộ Thanh Thanh không quá ngạc nhiên, thực ra cô nàng đã nhạy cảm nhận ra một số chuyện rồi.

“Thế cậu định làm sao?” Lộ Thanh Thanh có phần lo âu.

“Tớ muốn tìm cơ hội nói rõ với chị ấy. Tớ vẫn thích đàn ông mà.” Lúc Vụ Mang Mang nói câu này bất giác nghĩ đến Lộ Tuy, chí ít cô cũng không muốn sờ mông Lộ Lâm tí nào.

Có thể thấy xu hướng tình dục của cô vẫn rất bình thường, nhưng sự lãng mạn do tài phú tạo nên thực sự khiến người ta phải hoa mắt.

Lộ Thanh Thanh im lặng một lúc, nụ cười có vẻ miễn cưỡng. Hẳn nhiên cô nàng cũng nhận ra Vụ Mang Mang đang từ chối cô một cách khéo léo, cô nàng vốn nghĩ mình che giấu rất tốt, tiếp cận cũng không nhanh không chậm.

* * *

Thế nhưng Vụ Mang Mang đã xem thường Lộ Lâm.

“Chị Lộ Lâm”, Vụ Mang Mang đã quyết định thì sẽ không do dự nữa, rất quả quyết tranh thủ lúc Lộ Lâm rảnh rỗi trong bữa tiệc, lên tiếng gọi ngay.

“Mang Mang à”, Lộ Lâm quay lại nhìn Vụ Mang Mang.

Trong lòng mọi người đều rất rõ ràng, lúc này cũng không cần giả ngây nữa.

“Chị Lộ Lâm, em...” Vụ Mang Mang chưa nói hết đã bị Lộ Lâm cắt ngang.

Lộ Lâm lắc lắc y champagne màu vàng nhạt trong tay, không nhìn Vụ Mang Mang, gương mặt không có niềm vui nào mà ngược lại có vẻ thần thờ, “Chị biết em muốn nói gì, chị đã làm em bối rối đúng không?”

Lộ Lâm cười với Vụ Mang Mang, “Đừng vội từ chối chị. Trên đời này đàn ông chẳng phải thứ tốt đẹp gì, không ai biết quãng thời gian cuối cùng của cuộc đời ai sẽ là người ở bên cạnh mình cả.”

“Giống như, năm năm trước chị cũng không biết rằng hoá ra mình thích phụ nữ.” Lộ Lâm cười khố, ngửa đầu lên uống hơn nửa ly.

Con chim non như Vụ Mang Mang khi đối mặt với Lộ Lâm đã á khẩu không trả lời được.

Lộ Lâm vỗ vai Vụ Mang Mang, “Đừng để tâm, chị thích em, không thể làm người yêu thì lẽ nào không thể làm bạn? Chẳng lẽ ngay cả bạn bè với chị cũng không chịu?”

Vụ Mang Mang còn nói gì được? Một mình Lộ Lâm đã nói hết rồi.

Phụ nữ theo đuổi phụ nữ đúng là thuận tiện, công không được thì lui về phòng thủ, lấy danh nghĩa bạn bè thì làm gì mà không được?

Nếu phụ nữ bẩm sinh đã đồng cảm với phụ nữ, thế thì phụ nữ cũng sẽ bẩm sinh thù địch với một số người phụ nữ khác.

Họ luôn có trực giác rất nhạy về tình địch của mình.

Thế nên khi Vụ Mang Mang nghe thấy Đồng Khả Khả dụ dằng gọi cô là “Vụ tiểu thư”, cô cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Quay đầu lại, quả nhiên, ngay cả lòng bàn tay cũng rịn mồ hôi.

Người mà Đồng Khả Khả đang khoác tay kia chẳng phải là Lộ tiên sinh, “bác trai” của Vụ Mang Mang hay sao?

Vụ Mang Mang cảm thấy lúng túng.

Khi bữa tiệc đã bắt đầu nửa tiếng Lộ Tuỳ mới ung dung đến.

Vụ Mang Mang không dám nhìn anh, cảm thấy hơi xấu hổ.

Tối đó cô nóng đầu nên mới muốn làm rõ thân phận hai tài khoản clone kia, tạo ra chuyện “BF”, sau mới thấy không thoả đáng chút nào.

Một là cứ như thể cô yêu thầm Lộ Tuỳ vậy, hai là hành vi này quá kém cỏi, đối phương không thích cô mà lại mạo danh là GF^[1] của người ta, nếu đổi lại Vụ Mang Mang là người ngoài cuộc thì e rằng chính cô cũng sẽ khinh bỉ mà nhổ nước bọt vào mình mất thôi.

[1] Girlfriend. (ND)

“Hai vị có phải đang cãi nhau?” Đồng Khả Khả nhìn Vụ Mang Mang rồi lại nhìn Lộ Tuỳ, mím môi cười, đang định nói tiếp thì Vụ Mang Mang đã vội cắt ngang.

“Bác Lộ, Đồng tiểu thư.” Vụ Mang Mang ngoan ngoãn làm bốn phận của vãn bối.

Đồng Khả Khả chớp chớp mắt, hẳn nhiên chưa phản ứng kịp là chuyện gì.

Gương mặt Lộ Tuỳ thì bình thản, như đang đợi Vụ Mang Mang nói tiếp.

Lần này Vụ Mang Mang cũng là chó cuống lên nhảy tường, vị Đồng tiểu thư này xem ra chính là tài khoản tên “Một Đời Trôi Chảy” rồi.

Cũng thực sự làm khó đại minh tinh quá, ngay cả Weibo của cô cũng theo dõi, xem ra mọi phụ nữ liên quan đến Lộ Tuỳ đều không tránh khỏi tài khoản đó của cô ta.

Vụ Mang Mang mới sực nhớ trong số người mà Một Đời Trôi Chảy theo dõi, hình như đúng là phụ nữ chiếm đa số, lúc đó cô thực sự không để ý.

Vụ Mang Mang rất nhạy cảm, thoáng nhìn đã biết Đồng Khả Khả sắp diễn, vai Lương Phi nương nương của cô ta trước khi từng phạt tình địch, biểu

hiện chính là ánh mắt lúc này đây.

Vụ Mang Mang có đánh chết cũng không dám nhận “BF” là viết tắt của chữ tiếng Anh trước mặt Lộ Tuy, mắt mặt lăm.

Phụ nữ mà, trước mặt người đàn ông xuất sắc thì cho dù không thích cũng tuyệt đối không thể tự diệt danh tiếng của bản thân.

“Lộ tiên sinh luôn là người tôi sùng bái bất, bố tôi cũng vô cùng ngưỡng mộ Lộ tiên sinh, thường xuyên nói chỉ có người thực sự bản lĩnh mới có thể khiến người khác thật lòng kính phục, trong mắt ông, cho dù là năng lực hay là kinh nghiệm Lộ tiên sinh cũng đều giỏi hơn rất nhiều, là nhân vật cấp bậc cha chú, gọi chú Lộ thì không đủ tôn trọng, chỉ có thể gọi là bác trai mới thể hiện được chút lòng kính phục.” Vụ Mang Mang nở nụ cười lịch sự, trịnh trọng nói.

“Cô xoay chuyển hơi gượng ép”, Lộ Tuy nhận xét.

Vụ Mang Mang nghe mà suýt lộ bài, nhưng một nữ diễn viên giỏi tuyệt đối không thể vì chút đá kích mà làm hỏng cảnh quay được.

Nên cô cố gắng giữ vững tinh thần.

“Ồ, hoá ra BF của Vụ tiểu thư là viết tắt của bác trai, tôi còn tưởng là boyfriend cơ đấy.” Đồng Khả Khả cũng là diễn viên giỏi, kiên quyết diễn đến cùng, “Tôi còn đang thắc mắc Lộ Tuy có bạn gái từ lúc nào mà những người bạn như chúng tôi lại không biết.”

Vụ Mang Mang chỉ cảm thấy mặt nóng đến mức có thể chiên bánh, đây chính là kết cục của việc nói không suy nghĩ, mà thậm chí hơn nữa là bị người ta vạch mặt tại trận.

“Ồ, hoá ra tài khoản nhắn tin cho tôi chính là Đồng tiểu thư, tôi thực không ngờ đại minh tinh như Đồng tiểu thư lại quan tâm tới nhân vật nhỏ như tôi,

đúng là kinh ngạc quá.”

Vụ Mang Mang không sợ Đồng Khả Khả, phớt lờ sự ngỡ ngàng của cô ta, nói tiếp: “Đồng tiểu thư biết đó, bây giờ những người trẻ như chúng ta ngại gõ chữ chậm, đa số đều thích viết tắt. Vốn dĩ định viết hai chữ bác trai, kết quả thuận tay gõ hai chữ BF, thật không ngờ Đồng tiểu thư lại nghĩ nhiều như thế.”

Vụ Mang Mang đúng là trợn mắt nói dối.

Đồng Khả Khả không ngờ được da mặt Vụ Mang Mang lại dày đến mức này.

Nhưng có làm sao, ban đầu là Đồng Khả Khả khiêu chiến cô mà.

Vụ Mang Mang lại gạt tóc ra sau tai, nghe nói khi làm động tác này, phụ nữ trở nên rất kiều diễm, có thể dẫn dắt ánh mắt người ta đến vành tai xinh đẹp và phần cổ trắng muốt của cô.

Động tác tiêu chuẩn trước khi khởi động của “cô nàng cáo”.

“Nói ra cũng thật lạ, hôm đó tôi chỉ tiện tay gửi một tấm hình, sao Đồng tiểu thư lại bất ngờ chất vấn tôi, hỏi tôi sao lại ngồi trên xe mô tô của bác Lộ?” Vụ Mang Mang mỉm cười, giả ngốc.

Không quên được người ta mà lại không dám nói, đúng là đáng thương. Vụ Mang Mang không ngại giúp Đồng Khả Khả nói cho rõ ràng, không chừng hai người này có thể gương vỡ lại lành cũng nên.

Chương 27

Trong lúc hai người phụ nữ đang bận diễn xuất và đấu khẩu thì Lộ Tù đã mất kiên nhẫn và bỏ đi.

Rõ ràng là cảm thấy chuyện này có liên quan gì đến anh đâu? Cũng không muốn làm con dao trong tay hai người phụ nữ này.

Lộ Tù vừa đi thì vở kịch cũng kết thúc, lý trí đã quay trở lại, Vụ Mang Mang cảm thấy những lời vừa nãy thực ngớ ngẩn và khó coi, chính cô cũng thấy xấu hổ, làm mất mặt phụ nữ quá.

Nhưng cô là điển hình của kiểu chết mà vẫn cứng miệng, kiên quyết không nhận sai, những lời nói ra kiên quyết không chịu thu hồi.

Thực ra có rất nhiều người buột miệng nói ra rồi lại hối hận ngay, nhưng không mặt mũi nào dừng lại, chỉ có thể gồng mình tiếp tục.

E rằng Đồng Khả Khả cũng là một trong số đó.

Lúc Lộ Tù bỏ đi, ánh mắt Đồng Khả Khả không kịp nhìn theo anh, Vụ Mang Mang nhìn góc mặt nghiêng xinh đẹp của cô ta, trong lòng thờ dài, có phần chua xót thay Đồng Khả Khả.

Dù sao cô ta cũng là nữ thần quốc dân, nhưng trước tình yêu vẫn nhỏ bé hèn mọn, thậm chí nức cười.

Đồng Khả Khả nhận ra ánh nhìn của Vụ Mang Mang, quay sang quăng cho cô một cái nhìn khinh bỉ.

Vụ Mang Mang cười nói: "Thôi bỏ gương mặt đó của chị đi, chúng ta một nữ phụ một người qua đường, không ai thắng cả."

Đồng Khả Khả nheo mắt, cảm hơi hắt lên.

Vụ Mang Mang vội đầu hàng: "Tôi là người qua đường."

Đồng Khả Khả quan sát Vụ Mang Mang mười giây, có lẽ đang nghĩ cô nàng này có bệnh hay sao?

Còn Vụ Mang Mang, thực ra cũng thuộc thế hệ xem phim truyền hình của Đồng Khả Khả mà trưởng thành, nhớ lại lúc cô ta tươi trẻ nhất thật đáng yêu biết bao, không thể nào liên hệ Đồng Khả Khả đó với Đồng Khả Khả đang đứng trước mặt cô lúc này.

Vụ Mang Mang sờ mũi, cười nói: "Thực ra chị từng là thần tượng của tôi đó."

Trong mắt Đồng Khả Khả thoáng nét buồn bã, còn có cả vẻ hoang hoải khó nhận ra, lúc nhìn Vụ Mang Mang, cô ta cảm thấy cô gái này khác người bình thường.

"Thế bây giờ thì sao? Cảm thấy tôi thật đáng thương hả?" Đồng Khả Khả lắc ly champagne trong tay, "Vị rượu này nhạt quá."

"Từ nhỏ tôi đã ngưỡng mộ anh ấy, cô sẽ không hiểu được cảm giác của tôi đâu, tôi thích anh ấy bao năm rồi." Đồng Khả Khả nói tiếp.

Vụ Mang Mang chỉ có thể "ừm", cô không ngờ Đồng Khả Khả lại "mở rộng trái tim" như vậy với cô.

"Đúng là có chút bi ai, vì không thể tiếp cận anh ấy nên mới lén lút theo dõi những người phụ nữ có quan hệ với anh ấy". Đôi mắt Đồng Khả Khả long lanh nước mắt.

Lúc "Một Đời Trôi Chảy" gửi tin nhắn chất vấn cô, Vụ Mang Mang có phần tức giận, làm như ngồi trên xe Lộ Tù là chuyện ghê gớm lắm vậy.

Nhưng lúc này nói chuyện với nhau, bỗng dưng cô thấy thương hại Đồng Khả Khả.

Người đáng thương ắt có chỗ đáng hận, sớm biết thích như thế sao ban đầu còn đòi làm diễn viên, còn phải phá thai?

Đề tài này trong thời gian sau đó của buổi tối, Vụ Mang Mang lại được nghe người trong cuộc nói, nghĩ lại cũng cảm thấy thật thần kỳ.

Sau bữa tiệc chúc mừng, không rõ người ta thu hoạch được gì nhưng Vụ Mang Mang thì thu hoạch được một con ma men.

Đồng Khả Khả uống liền mấy ly rượu, cảm thấy chưa thấm vào đâu, sống chết kéo Vụ Mang Mang đi bar tiếp tục uống.

Do thân phận ngôi sao của Đồng Khả Khả nên Vụ Mang Mang chỉ có thể dẫn cô ta đến quán bar nằm trên tầng 21 của một khách sạn.

Ở đó, Vụ Mang Mang đã khai thật với Đồng Khả Khả vì sao cô lại ngồi xe Lộ Tùỵ.

Đồng Khả Khả cúi nhìn whisky trong ly, lạnh nhạt nói: "Anh ấy rất yêu quý chiếc mô tô của anh ấy, chưa từng cho người khác ngồi."

Hừm, hóa ra còn có chuyện đó à? Chẳng trách lại có hai tài khoản quan tâm.

Vụ Mang Mang đùa: "Nói thế thì Lộ Tùỵ thực sự yêu thầm em à?"

"Ha... ha ha..." Đồng Khả Khả cười ngặt nghẽo như thể nghe thấy truyện cười thể kỷ, đến khi cười ra nước mắt mới nói: "Da mặt em dày thật, câu này chị muốn nói từ lâu rồi."

"Cảm ơn chị quá khen", da mặt Vụ Mang Mang nếu không dày thì có lẽ đã phát điên từ lâu.

Đề tài vô thức chuyển sang Đồng Khả Khả, Vụ Mang Mang nói: "Điều kiện chị tốt như vậy, gia đình lại giàu có, bản thân cũng là đại gia, sao cứ phải thích Lộ Tù?"

Có lẽ cô đã chạm tới nỗi lòng của Đồng Khả Khả, gương mặt xinh đẹp ấy bất giác lộ vẻ thần thờ hoài niệm, "Nhưng gia đình chị trở nên giàu có quá muộn."

"Lúc đó bố chị lái xe cho Lộ lão tiên sinh, có một lần vô tình nghe được Lộ lão tiên sinh nói chuyện qua điện thoại, biết trước chút cơ hội kinh doanh nên mới tự mình mở công ty." Đồng Khả Khả thở dài.

Lại là câu chuyện của con gái tài xế và con trai nhà ông chủ.

"Một câu chuyện cũ rích đúng không?" Đồng Khả Khả cười giễu.

"Đúng là có phần như vậy", Vụ Mang Mang rất thẳng thắn.

"Nhưng anh ấy đã mọc rễ trong tim chị rồi", Đồng Khả Khả nói.

Đến đây thì Vụ Mang Mang làm sao kìm được lòng hiếu kỳ, "Nên lúc đó chị thà bỏ đứa trẻ cũng phải làm ngôi sao cho bằng được, kỳ thực là để xứng đáng với Lộ Tù phải không?"

Đồng Khả Khả tuy hơi say nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, cau mày hỏi: "Đứa trẻ nào?"

"Không phải chị vì muốn làm ngôi sao nên mới bỏ con của mình với Lộ Tù sao?" Vụ Mang Mang lặp lại.

Đồng Khả Khả cười, lắc đầu, "Đúng là cô bé con, không biết nghe lời đồn ở đâu."

Đồng Khả Khả cầm ly rượu, nói với vẻ bi thương: "Nếu chị có được con của anh ấy thì làm sao nỡ phá bỏ, đó chính là món quà tuyệt nhất mà thượng đế

ban tặng."

Vụ Mang Mang có phần ngỡ ngàng, cô tưởng Lộ Thanh Thanh biết sự thật, nào ngờ hóa ra chỉ là tin vịt.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, với quan hệ xa như của Lộ Thanh Thanh và Lộ Tuy, Lộ Lâm làm sao có thể biết được những bí mật này, những thứ đến tai cô ấy chẳng qua chỉ là câu chuyện đồn thổi sau khi thêm mắm dặm muối.

"Xin lỗi", Vụ Mang Mang lên tiếng.

Đồng Khả Khả lắc đầu, "Không sao, những chuyện này chị phải nghe nhiều rồi, còn đồn chị chết rồi cơ."

Hai người phụ nữ người thì một ly whisky, người thì một ly nước ngọt, uống đến khi Đồng Khả Khả gục ngã.

Cũng may nơi này là khách sạn, Vụ Mang Mang có thể nhẹ nhàng đưa Đồng Khả Khả vào trong phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng tổng thống của khách sạn cao cấp, Vụ Mang Mang chăm sóc cho Đồng Khả Khả xong lại không nở đi, cô còn chưa ở phòng tổng thống bao giờ! Nhân cơ hội này tận hưởng bồn tắm mát xa một chút, sau đó cô cũng mặc áo ngủ, nằm xuống.

Buổi sáng gặp Đồng Khả Khả vẫn còn đang ngái ngủ ở dưới lầu, hai người đều không nhận được cười, cùng chào buổi sáng.

Ánh nắng ban mai rực rỡ, lại là hai đại mỹ nữ, làm sao thiếu chụp tự sướng được.

Đồng Khả Khả không cần đeo kính râm, thiên hạ ai không biết "nữ thần" chứ?

Vụ Mang Mang lại đeo kính râm để che giấu, sau đó chụp chung với Đồng Khả Khả mấy tấm dưới ánh nắng.

Đại minh tinh đúng là đại minh tinh, kỹ thuật sửa ảnh giỏi hơn Vụ Mang Mang nhiều, cô học được rất nhiều chiêu, sau đó đăng hình lên Weibo.

Tăng fans, đúng là tăng fan quá nhiều.

Đương nhiên cũng không thể thiếu việc khoe với bạn bè, hình ảnh ở đây thì không cần đeo kính.

Đám bạn của Vụ Mang Mang lập tức bùng nổ, yêu cầu quyết liệt phải ký tên lên hình.

Đồng Khả Khả nhận lời Vụ Mang Mang lần sau sẽ bảo trợ lý tặng cho cô.

* * *

Còn đầu bên kia thành phố, đám đàn ông tinh lực dồi dào mới sáng sớm đã đến sân golf để phát tiết tinh lực.

Ninh Tranh nhìn tấm hình Vụ Mang Mang đăng, không khỏi cảm thấy khó hiểu, rõ ràng tối qua còn thấy hai người này vung dao tóe lửa, sao chớp mắt đã tốt đẹp thế này?

Hai người đều mặc áo choàng ngủ, nền sau lưng là phòng khách sạn.

Thời buổi này phụ nữ cũng chẳng an toàn, Ninh Tranh rửa khế một câu, không lẽ Đồng Khả Khả cũng là "song^[1]" sao?

[1] Song: ý chỉ người song tính. (ND)

Ninh Tranh nhớ lại dáng vẻ tối qua của Vụ Mang Mang, bộ lễ phục màu đen, không phải kiểu dáng hở hang gì, nhưng mặc trên người cô lại có một cảm giác bí ẩn cấm kỵ.

Vóc dáng cô bé đúng là không thể chê vào đâu được, diện nước đủ cả, làm người ta nhớ đến là nóng cả người.

Chỉ có điều đầu óc hơi kém một tí.

Anh ta và cô đã nói rõ không hợp thân phận, kết hôn thì đừng mơ tới, nhưng nếu cô ở cạnh anh ta thì chắc chắn anh ta sẽ không bạc đãi cô.

Nhưng Vụ Mang Mang lại cứ tỏ thái độ cao ngạo không cần, dáng vẻ ngọc nữ trong trắng, khiến người ta thấy buồn nôn vô cùng.

Thế nên tối qua Ninh Tranh không đến chào hỏi Vụ Mang Mang. Mà cô bé này lại càng không thèm liếc anh ta dù chỉ nửa con mắt.

Cầu mà không được, trần trọc nào yên^[2].

[2] Nguyên văn: Cầu nhi bất đắc, triển chuyển phản trắc, đây là hai câu thơ trong bài Quan Thư trích trong Kinh Thi, ý chỉ người con trai cầu mà không được nàng thực nữ, ngày đêm trần trọc ngủ hầu không yên. (BT)

Có lúc Ninh Tranh chỉ muốn mọi người hãy thẳng thắn với nhau, ngủ với nhau thì cũng chỉ đến thế thôi.

Mới nghĩ đến chữ "ngủ" lại khó tránh khỏi thấy cơ thể bắt đầu nóng lên.

Ninh Tranh thâm nghĩ sức ảnh hưởng này cũng quá lớn, tối qua mới phát tiết, theo lý mà nói thì không đói khát thế này.

"Nhìn cái gì mà chuyên tâm thế, không đánh à?" Thấm Đình tiến lại.

Ninh Tranh vốn muốn nói gì đó nhưng lại nhớ đến Thấm Đình cũng có chút hứng thú với Vụ Mang Mang nên đưa điện thoại cho bạn xem.

"Thời buổi này phụ nữ cũng bắt đầu song rồi nhỉ?" Ninh Tranh đùa.

Tiếc là Ninh Tranh phải thất vọng vì Thẩm Đình xem xong không tỏ vẻ gì, anh ta vốn có gương mặt núi băng vạn năm mà, sau đó Thẩm Đình rất tự nhiên chuyển điện thoại sang cho Lộ Tuyền đang bước tới.

Lộ Tuyền thì lại nhướn mày có vẻ ngạc nhiên.

"Cô em Đồng đáng thương, bị cậu ép thành song hoặc đồng tính rồi hả?"
Ninh Tranh cười hỏi.

Đồng Khả Khả yêu Lộ Tuyền bấy lâu, những người này biết rõ hơn ai hết.

Lộ Tuyền xưa nay không trả lời mấy câu hỏi vớ vẩn này.

Ninh Tranh cất điện thoại, thở dài, "Không phải nói chứ cô bé Vụ Mang Mang này đúng là có chút bản lĩnh, Đồng Khả Khả tính tình thế nào mà lại có thể chơi chung với Vụ Mang Mang chứ".

Tính tình Đồng Khả Khả thế nào, bọn họ đều biết rõ mười mươi.

Lúc nhỏ thân phận thấp hèn, vô cùng ngoan ngoãn nhưng có phần tự ti.

Từ sau khi Đồng Đông Sơn phát lên, Đồng Khả Khả nước lên thì thuyền lên, cô ta cực kỳ nhạy cảm đối với người có gia thế tốt hơn, người ta lỡ nhắc một câu về quá khứ là cô ta sẽ cảm thấy họ đang châm chọc mình.

Mà đối với người có gia thế thấp hơn thì cô ta lại khinh khỉnh ra mặt, bộ dạng anh không xứng nói chuyện với tôi.

Thế nên mọi người không mấy để tâm đến cô ta, nhưng nếu gặp nhau thì cũng phải chăm sóc "thần kinh yếu đuối" của cô ta.

Với điều kiện gia đình của Vụ Mang Mang thì hoàn toàn không thể lọt vào mắt Đồng Khả Khả được.

Có điều thế sự vô thường, hôm qua chính là một bất ngờ.

Men rượu đã làm tê liệt "Thần kinh yếu đuối" của Đồng Khả Khả, lại thấy Vụ Mang Mang thì cảm thấy cô và mình đồng bệnh tương lân, đều là những người đáng thương yêu thầm Lộ Tuy.

Tâm sự đè nén bao năm lúc nào cũng muốn tìm người thổ lộ.

Nói với trợ lý thì Đồng Khả Khả không thể và cũng không chịu nói, nói với người quen thì người ta lại không thích nghe.

Nên Vụ Mang Mang đúng là một thính giả tốt, cả hai đều có thể an ủi nhau.

Chúng ta hãy nói về Vụ Mang Mang, hưởng thụ bữa sáng phong phú tại phòng tổng thống xong, Vụ Mang Mang liền nhận được "call" liên hoàn đoạt mệnh của bà Liễu.

Yêu cầu cô cuối tuần này phải đưa em trai Vụ Đản Đản đi chơi.

"Tại sao?" Vụ Mang Mang không muốn làm bảo mẫu cho đứa trẻ bốn, năm tuổi, phiền phức lắm, "Không thể nhờ bảo mẫu đưa đi ạ?"

"Con là chị nó, con không đưa nó đi thì ai đưa?" Bà Liễu và sếp Vụ sắp đi hưởng thụ thế giới của hai người, cưỡng bức Vụ Mang Mang và em trai phải bồi đắp tình cảm.

Vụ Mang Mang vì năm đấu gạo mà phải khom lưng, tiền tiêu vặt vẫn phải dựa vào bà Liễu khai ân nên đành nghiêng răng chấp nhận.

Chăm sóc trẻ con mà, Vụ Mang Mang đã tự đúc kết ra kinh nghiệm. Đó chính là đòi gì cho nấy.

Thế nên Vụ Mang Mang quả đoán dẫn Vụ Đản Đản đi ăn gà rán.

Sau đó khi Vụ Đản Đản đang vui vẻ gặm cánh gà cô bèn dùng điện thoại lên mạng tìm một bài đăng rất nổi tiếng thời đó, trong đó nói gà dùng để chế biến thức ăn nhanh được nuôi như thế nào.

Giết mổ để cả tháng trời, nuôi thì tiêm thuốc cho trên người mọc tới mấy cái cánh, xem xong bảo đảm bạn sẽ buồn nôn đến mức không dám ăn nữa.

Vụ Đản Đản xem như đã lĩnh giáo được sự ác độc của bà chị.

Nhưng chẳng sao, trẻ con tinh lực dồi dào, một buổi sáng mà Vụ Đản Đản đã làm Vụ Mang Mang mất đi bốn phần năm sức khỏe.

Ăn trưa xong, Vụ Đản Đản đòi đi chơi ở Toys "r" us^[3], Vụ Mang Mang mới được ngồi bên ngoài nghỉ ngơi một lúc.

[3] Chuỗi cửa hàng bán lẻ chuyên dụng hàng đầu của Mỹ, được coi là thiên đường đồ chơi của trẻ em. (BT)

Suốt một ngày cũng chỉ có lúc này mới xem Weibo được. Lại có tin nhắn mới, vẫn là tài khoản kia - Bản Ngã Của Tôi.

"Cô là song hả?"

Vụ Mang Mang nhất thời ngẩn ra, lát sau mới nghĩ chắc chắn là anh ta đã nhìn thấy tấm hình mặc áo ngủ chụp chung của cô và Đồng Khả Khả rồi.

Thời buổi này phụ nữ với phụ nữ ngủ cùng nhau cũng đã không trong sáng nữa rồi.

Vụ Mang Mang vốn không muốn để ý nhưng dù sao cũng đang rảnh rỗi, người này giấu đầu lòi đuôi, chọc anh ta chơi cũng chẳng sao.

Vụ Mang Mang cảm thấy người đó là Ninh Tranh, người này chẳng có tiết tháo gì, càng không biết tam quan^[4] là gì, Vụ Mang Mang nói chuyện với anh ta cũng chẳng giữ kẽ nữa.

[4] Tam quan bao gồm thế giới quan, giá trị quan và nhân sinh quan. (BT)

"Phải, song thì sao?" Vụ Mang Mang hỏi.

Hiếm có là đối phương trả lời rất nhanh, "Cảm giác của phụ nữ với phụ nữ có gì khác?"

Đúng là một tên thô tục!

Vụ Mang Mang tiếp tục vùi đầu gõ chữ: "Phụ nữ càng hiểu nhu cầu và khoái lạc của phụ nữ, không chỉ biết 'high' một mình."

Vụ Mang Mang trả lời xong, bỗng cảm thấy cô đúng là một bậc thầy về mặt lý luận.

"Nhưng công cụ không tốt bằng bâm sinh, đúng không?"

Lại lần nữa cảm thán sự thô tục của người này!

Vụ Mang Mang suy nghĩ nửa tiếng về vấn đề này, lại tra cứu mấy vòng rồi mới từ từ trả lời.

"Công cụ có thể to có thể nhỏ, có thể dài có thể ngắn, lại có thể điều chỉnh tần suất rung, muốn ngừng là ngừng, muốn động là động, lại không cần uống thuốc, cũng không cần mang bao!"

"Lỡ như hờ điện thì sao?"

"Chút điện của pin thì hờ điện không chừng càng sướng. Xin hãy tin tưởng khoa học kỹ thuật hiện đại." Vụ Mang Mang nghiêm nhiên trở thành chuyên gia về đồ chơi cho người lớn.

"Hình như cũng có lý, thế thì chẳng lẽ đàn ông không có chút tác dụng nào?"

Đối phương trả lời cực nhanh, có lẽ đang rất buồn chán? Vụ Mang Mang thăm nghĩ.

“Vốn là không có chút tác dụng nào, nên phụ nữ nếu có chút thương xót các anh thì tốt nhất các anh mau mau đón lấy bằng hai tay, cảm tạ ân điển.” - by Vụ Mang Mang.

“Thế thì cô dành chút lòng thương xót cho tôi được không?” - by Bản Ngã Của Tôi.

“Đợi bốn cung chơi chán rồi thì anh hãy xếp hàng lấy số, tắm rửa sạch sẽ đợi bốn cung lật thẻ bài nhé.” - by Vụ Mang Mang đã nhập vai.

“Ừ” - by Bản Ngã Của Tôi phối hợp.

Chương 28

Vụ Mang Mang ném điện thoại sang bên, cảm thấy bản thân cũng thật là... Lại nói chuyện với một tên đàn ông thô tục về đề tài thô tục như thế.

Nhưng nghĩ lại thì thấy chỉ để người này học kiến thức từ mình thì không được, lần sau có cơ hội cũng phải thỉnh giáo anh ta một số vấn đề về đàn ông mới được.

Vụ Mang Mang đang nghĩ miên man thì thấy nhân viên gọi mình ra.

"Em bị thiếu năng hả? Lớn thế này rồi còn tè dầm?" Thằng bé này một khi ham chơi là không nỡ đi tiểu, cứ tè luôn ra quần.

Vụ Mang Mang không biết phải làm sao với một đứa trẻ mắc bệnh tè dầm nữa.

Vụ Đản Đản không chịu mặc quần ướt, Vụ Mang Mang đành dẫn nó vào nhà vệ sinh trong trung tâm thương mại.

Thằng bé mới tí tuổi đã có ý thức mạnh về giới tính, kiên quyết không chịu vào nhà vệ sinh nữ, Vụ Mang Mang tức đến nổi điên, kéo luôn Vụ Đản Đản vào nhà vệ sinh nữ, không thể để cô theo nó vào nhà vệ sinh nam đúng không?

Lúc thay quần, Vụ Mang Mang không nhịn được kêu lên về khoa trương còn bịt mắt lại, "Bà đây sắp mọc gai trong mắt rồi. Chị vẫn là con gái đó nhé, "cậu nhỏ" của chồng còn chưa thấy mà lại thấy của em trước rồi!"

Vụ Mang Mang tỏ ra rất chi là buồn bực.

Lúc này Vụ Đản Đản lại rất thoải mái, "Chị nhìn thấy là lợi cho chị rồi, bây giờ cái chị thấy là của chồng người khác đó!"

Vụ Mang Mang bị thằng quý nhỏ làm cho suýt sặc, "Ai thèm nhìn của em chứ?"

Lúc mặc quần, Vụ Đản Đản chê bai đủ thứ, nào là cặp quần chưa kéo lên đúng chỗ, nào là quần chưa mặc ngay ngắn.

Vụ Mang Mang nổi quạu, "Chị có phải mẹ em đâu, mặc quần cho là may lắm rồi, em bao lớn mà không biết tự mặc hả? Không biết mặc thì ở trường đi."

"Tuổi này của chị làm mẹ em cũng được rồi đó, phụ nữ phải dịu dàng, hiểu chưa?" Vụ Đản Đản tức giận.

Đây là quái vật từ thế giới nào tới?

Vụ Mang Mang hoàn toàn không hiểu trẻ con bây giờ đều trưởng thành sớm thế sao?

Có điều cho dù trước mặt là đàn ông hay một thằng nhóc, nhưng dám khiêu khích tuổi tác phụ nữ thì Vụ Mang Mang không thể tha thứ.

Vụ Mang Mang gầm lên: "Được cái đầu em. Chị đây bây giờ đi ra ngoài ai cũng nói chị là học sinh cấp ba đó, biết chưa hả?"

Hôm nay khi đi ra ngoài Vụ Mang Mang đã cố ý thay quần áo trẻ trung. Bên trên là áo pull trắng, bên dưới là váy ngắn cũng màu trắng, giày vải trắng, tóc buộc đuôi ngựa, trông trong sáng đến mức có thể quay quảng cáo trà xanh được.

Làm thế để chắc chắn rằng khi cô dẫn Vụ Đản Đản đi chơi, người ta sẽ không hiểu lầm cô là mẹ của thằng bé lớn như vậy.

"Chứng minh nhân dân không biết nói dối." So với Vụ Mang Mang tức xì khói, Vụ Đản Đản lại rất bình thản, "Một bà cô già hai mươi lăm tuổi còn trinh."

Mẹ ơi, cái thằng bé này, có lẽ ngay cả gái trinh là gì còn không hiểu mà lại biết mắng người khác rồi.

Vụ Mang Mang nổi giận: “Liễu Nhạc Duy bình thường cho em xem cái gì thế hả?”

Lúc hai chị em ra khỏi nhà vệ sinh, chẳng ai thèm nói với ai.

Cuối cùng vẫn là Vụ Mang Mang người lớn không thèm chấp trẻ con, chủ động hòa giải với Vụ Đản Đản, và đồng ý bồi thường cho nó.

Hai người nắm tay nhau đến khu bán đồ chơi ở tầng năm để chọn. Đã hẹn trước là mua đồ chơi xong, Vụ Đản Đản sẽ ngoan ngoãn theo Vụ Mang Mang về nhà.

Tuy Vụ Mang Mang từng mua rất nhiều đồ chơi cho em trai nhưng chưa từng mua ở quảng trường Xuân Thiên. Với đẳng cấp ở đây, giá cả đồ chơi chắc cũng phải trên trời.

Nhưng bây giờ Vụ Mang Mang là người có tiền tiêu vặt rồi, không sợ gì cả.

Đến khi cô nhìn thấy mô hình xe đua Aston Martin mà Vụ Đản Đản chọn, và cả một dãy chữ số 0 phía sau, cô mới thềm gào thét trong bụng:

Tại sao giá một cái mô hình lại có thể mua được một chiếc xe hơi sản xuất trong nước?

Vụ Mang Mang rất xấu hổ, thẳng thắn thừa nhận: "Chị không có nhiều tiền như thế."

Vụ Đản Đản bĩu môi: "Chị đã đi làm mấy năm rồi mà."

Vụ Mang Mang cảm thấy đầu gối như bị trúng dao, cứng miệng nói: "Chẳng lẽ chị không cần ăn cơm à?"

Vụ Đản Đản trề môi, rồi chạy đến góc khác chọn đồ chơi, chọn mãi không được, có thể thấy nó rất thích mô hình cái xe kia.

Con người là thế, sau khi thích một thứ rồi thì không muốn chọn tạm bợ thứ mình không thích nữa.

Vụ Mang Mang đợi đến sốt ruột, nhìn đồng hồ, bắt đầu đi tìm Vụ Đản Đản.

"Mang Mang", Ninh Tranh lúc nhìn thấy Vụ Mang Mang thì vô cùng ngạc nhiên, trong lòng cảm thán hai chữ "duyên phận".

Ngày mai là sinh nhật con trai Lộ Lâm, Ninh Tranh cùng Lộ Tùy đến đây chọn quà, anh ta cũng tiện thể mua một món, nếu không Lộ đại tiểu thư chắc chắn sẽ nổi cáu.

"Sao em lại ở đây?" Ninh Tranh hỏi, người bình thường không có việc gì thì ai lại vào cửa hàng đồ chơi thiếu nhi chứ?

Vụ Mang Mang quay lại, nhìn thấy Lộ Tùy và Ninh Tranh cũng vô cùng sững sốt.

Dài tóc đuôi ngựa xinh đẹp thoáng tung bay trong không trung, sau đó rũ xuống vai Vụ Mang Mang, đuôi tóc còn hơi cong lên trên, giống một đôi mắt "câu hồn" biết dẫn dụ người khác.

Bên dưới vai chừng vài centimet chính là bộ ngực kiêu ngạo.

Cơ thể của thiếu nữ thanh xuân vừa căng tròn vừa nhanh nhẹn, giống như chỉ cần ép một chút là có nước chảy ra vậy.

Ninh Tranh phải thừa nhận rằng anh ta không cam tâm ở bên Thẩm Viện Tử có lẽ cũng là do chê bai tuổi tác cô ta đã lớn.

Dù chăm sóc tốt nhưng vẫn cảm thấy khô héo.

Vụ Mang Mang chưa kịp trả lời Ninh Tranh thì đã nghe một giọng trẻ con trong trẻo vang lên: "Mẹ ơi!"

Vụ Mang Mang không phản ứng gì, sau đó cảm thấy gấu váy bị ai đó kéo lại, cô cúi xuống nhìn, Vụ Đản Đản không biết đã chạy tới từ bao giờ, "Mẹ ơi!" Vụ Đản Đản lại gọi.

Cái tình huống gì đây?

Vụ Mang Mang trừng mắt nhìn em trai một giây rồi vội quay lại nhìn về mặt Lộ Tù và Ninh Tranh.

Vẻ sừng sốt trên mặt Ninh Tranh, nếu miệng há to thêm một tí thì càng có hiệu quả hí kịch.

"Không, nó không phải con trai em." Vụ Mang Mang vội phủ nhận, cô còn chưa lấy chồng mà, đừng để có lời đồn đãi không hay thế này.

Vụ Đản Đản ôm chân Vụ Mang Mang, khóc nói: "Mẹ ơi, mẹ không cần con nữa sao?"

Vụ Mang Mang thầm chửi thề trong bụng, bệnh tâm lý này cũng có thể di truyền à?

Hoặc là gene của nhà họ Vụ là di truyền?

Vụ Đản Đản dụi dụi nước mắt không tồn tại và chùi nước bọt tồn tại thực sự lên chân Vụ Mang Mang, sau đó rụt rè quay sang nhìn Lộ Tù và Ninh Tranh.

Đôi mắt to giống hệt Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tù và Ninh Tranh, chớp mắt vài cái rồi sau đó quả quyết chỉ nhìn một mình Lộ Tù, khẽ hỏi: "Chú là bố ạ?"

Vụ Mang Mang muốn quỳ.

"Vụ Đản Đản, đừng nói bậy!" Vụ Mang Mang néo má Vụ Đản Đản.

Thằng bé quả quyết buông Vụ Mang Mang ra, chạy đến ôm chân Lộ Tù, ngược lên nhìn anh bằng đôi mắt to long lanh, "Bố ơi, cái này con cũng muốn, nhưng mẹ không có tiền."

Trong tay Lộ Tù chính là mô hình xe mà ban nãy Vụ Đản Đản chọn.

"Vụ Đản Đản, khí tiết của em đâu rồi hả?"

Vụ Mang Mang thấy quá mất mặt, Vụ Đản Đản lại vì một mô hình xe mà ngay cả bố cũng nhận bừa bãi.

"Con không có khí tiết, con chỉ có trinh tiết." Thực ra Vụ Đản Đản không hiểu nghĩa của từ khí tiết, nhưng trinh tiết thì nó từng nghe.

Ninh Tranh không nhịn được phì cười thành tiếng.

Lộ Tù thì không có phản ứng gì lớn, chỉ dặn dò ngăn gọn sales gói kiểu mô hình này nhưng khác màu lại, rồi cúi xuống đưa Vụ Đản Đản.

Rõ ràng sự hào phóng của Lộ Tù đã khiến Vụ Đản Đản vui sướng cực kỳ.

Vụ Mang Mang kéo Vụ Đản Đản về: "Vụ Đản Đản, món quà này quá đắt tiền, em không được nhận."

Vụ Đản Đản bĩu môi, bắt đầu sụt sịt, trẻ con tuổi này nửa hiểu chuyện nửa không, nhưng tâm trí lúc nào cũng nghiêng về hướng "em cần, em muốn, em nhất định phải có".

Vụ Mang Mang thì không quan tâm, kéo tay Vụ Đản Đản không buông, "Đản Đản, làm người phải biết lịch sự, em còn chưa chào người ta kìa."

Vụ Mang Mang chỉ vào Lộ Tù: "Vị này là ông Lộ, vị này là ông Ninh."

Hai người đàn ông hơn ba mươi tuổi đã bị Vụ Mang Mang thăng cấp lên chức "ông".

Mắt Lộ Tùy giật giật.

Ninh Tranh lập tức phản đối: "Đừng, đừng gọi bọn anh già vậy, gọi chú là được."

Vụ Mang Mang cúi xuống nói với Vụ Đản Đản: "Đản Đản, ông Lộ là chú của dì Thanh Thanh, ông Ninh và ông Lộ là bạn thân, nên em cũng phải gọi là ông."

Với IQ của Vụ Đản Đản, Vụ Mang Mang thực không thể lừa được, nó ngọt ngào gọi Ninh Tranh "Chú Ninh".

Sau đó lại gọi Lộ Tùy một tiếng "Bố ơi".

Ninh Tranh cười bảo: "Sớm biết thế thì anh cũng phải chọn một cái làm quà, không tốn công mà lại có được con trai."

Lộ Tùy chẳng buồn đếm xỉa tới Ninh Tranh, cúi xuống đưa mô hình xe cho Đản Đản.

Vụ Mang Mang đương nhiên không đồng ý, "Đản Đản, không được lấy. Tạm biệt hai chú đi, chúng ta phải về nhà rồi."

Vụ Đản Đản bị cô kéo đi, cứ quay đầu lại nhìn, cuối cùng không nhịn được giăng ra khỏi tay Vụ Mang Mang, lon ton chạy lại đón lấy mô hình xe trong tay Lộ Tùy rồi ôm chặt trong lòng, "Cảm ơn bố".

Thằng bé này trong nhà xưa nay muốn gì là có đó, không hề quen với bốn chữ "cầu mà không được".

Vụ Mang Mang quá mất mặt, cô chạy lại nói to: "Vụ Đản Đản, mau trả đồ lại cho chú." Thằng bé tuyệt đối không thể chiều chuộng như vậy.

Vụ Đản Đản không chịu, nhìn Lộ Tuyền rồi lại nhìn Vụ Mang Mang, sau đó bước tới, một tay kéo Vụ Mang Mang đến trước mặt Lộ Tuyền, ngược lên nhìn anh: "Bố, con bán mẹ cho bố đây."

Trời ơi, lại cái gì đây?

Có lúc trẻ con giống như giếng nước sâu vậy, bạn thực sự không thể nào đoán được câu tiếp theo nó sẽ nói gì.

Vụ Mang Mang không hiểu, Vụ Đản Đản sao lại cả gan bán cô như vậy? Thường ngày Liễu Nhạc Duy dạy con cái thế nào vậy?

Vì một mô hình xe mà ngay cả chị cũng dám bán, tương lai lớn lên thì chẳng phải bán nước luôn sao?

"Vụ Đản Đản, em nói bậy bạ gì thế? Muốn chết hả?" Vụ Mang Mang sắp nổi điên.

Vụ Đản Đản không chịu thua: "Cái này đắt hơn iPhone 6S."

Vụ Mang Mang nhất thời không thể hiểu logic của nó.

Vụ Đản Đản gân cổ nói: "Chẳng phải mẹ từng nói, vì vàng hồng mà mẹ cũng bán thân sao?"

Hừm, câu này hình như Vụ Mang Mang từng nói.

"Khi ấy, chị nói là bán thân, không phải bán thận!" Vụ Mang Mang nhất thời tức tối, nói năng loạn xạ, "Không phải không phải, ý chị là bán thận, không phải bán thân. Hờn nữa chị chỉ đang đùa với mẹ thôi."

Nhưng thằng bé làm sao phân biệt được người ta đang đùa hay nói thật vậy?

Thế nên có những câu nói đùa tốt nhất là đừng nói với trẻ con ngay thơ.

Chương 29

Ninh Tranh đứng đó xem kịch, cười đến chảy cả nước mắt, ngồi xổm xuống kéo Vụ Đản Đản lại: "Đản Đản phải không? Cháu kêu chú một tiếng bố đi, bố sẽ mua thêm mô hình xe cho, thế nào?"

Vụ Đản Đản hoan hô một tiếng, không hề do dự gọi Ninh Tranh một tiếng "Bố ơi", "Con muốn chiếc xe màu vàng kia, loại có thể biến thành transformer ấy."

Cái đó cũng không hề rẻ tí nào.

Vụ Mang Mang cố gắng bế Vụ Đản Đản, lại lấy xe trong tay nó đưa cho Lộ Tù: "Xin lỗi, Lộ tiên sinh, thứ này quá đắt giá, Đản Đản không được nhận."

Lộ Tù không cầm, chỉ nhìn Vụ Mang Mang mà không nói gì.

Vụ Mang Mang biết mô hình xe này đối với Lộ Tù chỉ là chuyện vặt, chỉ sợ trên đường rơi một xấp tiền như thế, Lộ tiên sinh còn không thèm cúi xuống nhặt, nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy không thể dạy trẻ con như vậy được.

Vụ Mang Mang thấy Lộ Tù không cầm thì đặt luôn xuống chiếc kệ bên cạnh, bế Đản Đản đi ra ngoài.

Vụ Đản Đản tuy chỉ là đứa trẻ mấy tuổi nhưng khi đã quậy phá thì Vụ Mang Mang không thể giữ nổi nó.

Giọng thảng bé lại cao, lúc khóc cứ như đốt pháo, cuối cùng nó ngồi luôn xuống đất, còn lăn lộn ăn vạ.

Vụ Mang Mang tức đến tái mặt, cô bó tay với nó, vừa bước tới đã bị Vụ Đản Đản đẩy ra, "Không cần chị, không cần chị."

Vụ Mang Mang chỉ có thể đi sang một bên gọi điện cho bà Liễu, báo cáo tình hình thật nhanh, "Mẹ, mô hình xe đó quá đắt, tuyệt đối không thể đòi người ta được."

"Thế thì con mua cho nó đi." Bà Liễu xưa nay vốn hào phóng với con trai.

Vụ Mang Mang thấy chua chát trong lòng, một cái mô hình xe đã bằng hai tháng tiền tiêu vặt của cô, "Con không có nhiều tiền như thế."

"Con mua cho nó, mẹ trả thẻ cho con." Bà Liễu dứt khoát.

Nhưng Vụ Mang Mang là một bà chị tốt, có trách nhiệm, "Mẹ, mẹ có thể đừng dạy trẻ con vậy không? Đản Đản còn nhỏ, chỉ vì nó khóc quấy mà đòi gì mẹ cũng cho, thế thì tương lai nó sẽ thế nào, nếu sau này nó giết người, có phải mẹ còn đưa luôn dao cho nó không?"

Bà Liễu nói: "Nói linh tinh gì thế, trẻ con đều như vậy, hồi đó con cũng thế thôi, cũng đâu thấy con giết người?"

"Làm sao con giống nó được?" Vụ Mang Mang không phục.

Bà Liễu nói: "Ha, hồi đó con ngang ngược hơn Vụ Đản Đản nhiều. Nếu không cho con thì con có thể khóc quấy cả ngày. Con tưởng đám búp bê Barbie kia rẻ tiền hả? Năm đó vì một con búp bê cổ mà con đòi sống đòi chết, ba mươi mấy vạn đây, mẹ và bố con cũng phải cắn răng mua cho con thôi."

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ, hình như có con búp bê đó thật. "Đó cũng là mắt nhìn của con tốt, bây giờ người ta còn tăng giá nữa kìa. Vụ Đản Đản thích cái xe rách này, chỉ có giảm giá thôi, không có khả năng tăng giá đâu."

"Sẽ tăng giá." Không biết Lộ Tuy đứng sau lưng cô tự lúc nào, trong lòng còn bế Vụ Đản Đản.

Tuy mắt Vụ Đản Đản đỏ hoe nhưng đã không khóc nữa.

"Ai đang nói vậy?" Bà Liễu hỏi.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tù rồi vội bịt lấy loa điện thoại, gật đầu xin lỗi anh sau đó đi sang một bên, nói nhỏ "Không có ai cả."

Bà Liễu không dễ giấu giếm như vậy, "Xe đắt như thế ai lại ăn no rồi việc tặng cho Đản Đản? Vụ Mang Mang, con mau khai thật đi."

Bà Liễu không làm thám tử thì uống phí quá.

Lộ Tù không phải ăn no rồi việc, vung tiền khắp nơi sao?

"Là Lộ Tù." Vụ Mang Mang cũng không giấu bà Liễu, "Trùng hợp gặp nhau, Vụ Đản Đản đã gọi người ta là bố chỉ vì mô hình xe trong tay người ta, đúng là mất mặt chết được, bình thường mẹ dạy dỗ nó thế nào vậy?"

"Ha... ha ha..." Bà Liễu cười như điên, "Tốt quá, tốt quá rồi, cảm ơn Lộ tiên sinh giúp mẹ, con nhận quà đi, lúc về nếu có cơ hội thì bảo Vụ Đản Đản nhận Lộ tiên sinh làm cha nuôi, như thế thì quá tốt."

Bà Liễu thật không hổ là thiên tài kinh doanh, da mặt dày đến nỗi Vụ Mang Mang xem như đã tìm ra xuất xứ của gene di truyền rồi.

"Không nói với mẹ nữa." Vụ Mang Mang quả quyết cúp máy, sau đó mới đi từ sau kệ gỗ ra ngoài.

Nhưng vừa bước ra ngoài, bà Liễu lại gọi điện thoại tới yêu cầu được trò chuyện với Vụ Đản Đản.

Vụ Mang Mang đành đưa điện thoại cho Vụ Đản Đản, sau đó nói với Lộ Tù và Ninh Tranh: "Lộ tiên sinh, Ninh tiên sinh, hôm nay thật xin lỗi, làm muộn giờ của hai vị, Đản Đản hơi nghịch, thực sự xin lỗi"

"Không đâu, nó rất đáng yêu." Lộ Tù nói.

Ninh Tranh lập tức phụ họa.

Đáng yêu cái khi ấy, đáng sợ mới đúng! Vụ Mang Mang thầm nghĩ.

"Mô hình xe này là phiên bản số lượng có hạn hợp tác với nhà sản xuất, mọi phụ kiện đều làm theo tiêu chuẩn của xe thật, vô cùng đáng giá, em trai cô mắt nhìn rất tốt." Lộ Tù nói.

Vụ Mang Mang "ồ" một tiếng, cười giả lả, "Lộ tiên sinh mắt nhìn cũng rất tốt."

Mới nói hai câu, Vụ Đản Đản đã cúp máy đưa điện thoại lại cho Vụ Mang Mang, sau đó nhận lấy túi đựng mô hình xe trong tay Lộ Tù, ngọt ngào nói: "Cảm ơn bố nuôi."

Bên Ninh Tranh cũng vậy, "Cảm ơn bố nuôi."

Thằng bé xách hai cái túi to, vui sướng muốn chết, Vụ Đản Đản còn nhìn Vụ Mang Mang về người lớn, rồi quay sang nói với Lộ Tù và Ninh Tranh: "Xin lỗi, ban nãy cháu lừa các chú, Mang Mang là chị cháu, thực sự chị ấy không già như thế, không già đến nỗi có thể làm mẹ cháu."

Vụ Mang Mang lại muốn khóc rồi.

Thằng nhóc này từ sau sinh nhật hai lăm tuổi của cô là cứ đập vào nỗi đau của cô.

Ninh Tranh cười thành tiếng, khóe môi của Lộ Tù cũng nhướn lên thành một đường cong dịu dàng.

Vụ Đản Đản kéo tay Vụ Mang Mang đến trước mặt Lộ Tù và Ninh Tranh, "Chị, chị cũng mau gọi bố nuôi đi, chị gọi rồi họ cũng sẽ mua quà cho chị đó."

OMG, Vụ Mang Mang bị sặc nước bọt của chính mình, hận không thể lấy keo dính chuột dán vào miệng Vụ Đản Đản.

Ninh Tranh rất không nề mặt mà cười to, ngay cả Lộ Tùy cũng nở nụ cười hiểm hoi.

Trẻ con ngây thơ không thể bị dạy hư, Vụ Mang Mang cũng không dám giải thích với em trai từ bố nuôi còn có ý nghĩa khác, chỉ có thể khéo léo bảo: "Con gái không thể tùy tiện nhận bố nuôi được."

Vụ Đản Đản bĩu môi, rất nghiêm túc bảo: "Chị có phải con gái đâu, chị là phụ nữ."

Vụ Mang Mang còn nói gì được, bế thẳng bé lên bỏ chạy khỏi đó thật nhanh, còn không đi thì có lẽ cô sẽ bị nó làm cho khói bốc lên đầu, thoát ra đấng mộng mất.

Lúc xuống lầu, Vụ Mang Mang nhéo tai Đản Đản: "Em cũng giỏi gồm nhỉ, sếp Vụ và bà Liễu có bao giờ không mua đồ chơi cho em đâu, vì mô hình xe này mà lại gọi người ta là bố, em không xấu hổ hả? Không sợ sếp Vụ nghe xong đau lòng à?"

Vụ Đản Đản bây giờ đã toại nguyện, vô cùng thỏa mãn, nó bình thản lườm Vụ Mang Mang một cái, "Chị thì biết gì? Em đang dò xét giúp chị đó."

"Dò xét cái gì?" Vụ Mang Mang không hiểu

Vụ Đản Đản nói với vẻ già dặn: "Chị bao tuổi rồi hả, đến bạn trai cũng chẳng có. Em thấy hai chú kia đều đẹp trai nên muốn giúp chị dò xét xem, nếu ngay cả kẻ ăn bám là em mà họ còn chịu thì là thật lòng với chị đó, chị cũng đừng giả bộ nữa, mau lấy chồng đi."

Vụ Mang Mang dờ cười dờ mếu, "Em thật giỏi, ngay cả kẻ ăn bám cũng biết, chắc hay xem phim truyền hình với bà Liễu lắm hả?"

Vụ Đản Đản lườm cô.

"Em cảm thấy chú họ Lộ tốt hơn chú họ Ninh." Vụ Đản Đản cuối cùng tổng kết lại một câu.

Vụ Mang Mang lập tức tò mò: "Sao em biết, em mới tí tuổi đầu mà?"

"Chị không được kỳ thị em chỉ vì em nhỏ tuổi." Vụ Đản Đản tức giận, nói.

"Được, được, chị không kỳ thị em, thế thì em nói lý do đi." Vụ Mang Mang hoàn toàn khinh bỉ nó, chẳng qua là Lộ Tùy mua xe cho nó thôi mà.

"Họ Ninh kia bảo em gọi là bố, rõ ràng là nhắm vào chị muốn lợi dụng chị thôi." Vụ Đản Đản nói.

Vụ Mang Mang cảm thấy Vụ Đản Đản đúng là thần thánh, nó có phải trẻ con không hả trời?

"Được rồi, em biết rõ anh ta không có ý tốt mà còn gọi anh ta là bố hả?" Vụ Mang Mang giả vờ giận dữ.

"Chú ấy lợi dụng chị, em đòi quà của chú ấy thì tức là lợi dụng chú ấy, thế là công bằng rồi còn gì?" Vụ Đản Đản nói.

Hình như nghe qua cũng thấy có lý, nhưng Vụ Mang Mang không phải người dễ phỉnh phờ, cô gõ một cái lên đầu em trai, "Anh ta lợi dụng chị, em lợi dụng anh ta, công bằng cái khi ấy, vẫn là chị thiệt thòi mà."

Vụ Đản Đản thở dài, "Con gái đừng thô lỗ như thế."

"Chị là phụ nữ. Phụ nữ thô lỗ như thế đó." Vụ Mang Mang hậm hực bảo.

"Nói về họ Lộ đi." Vụ Mang Mang không tìm được muốn biết trong mắt trẻ con, Lộ Tùy như thế nào.

"Chú ấy rất tốt, rất hào phóng, cho dù sau này hai người ly hôn thì chú ấy cũng sẽ chu cấp cho chị." Vụ Đản Đản nói.

Vụ Mang Mang suýt ngã, "Thật lòng cảm ơn lời chúc tốt đẹp của em."

Sau khi choáng váng, Vụ Mang Mang lại xuýt xoa. Rồi lại cảm thấy tiếc nuối thay Lộ Tuy và Ninh Tranh, tốn bao nhiêu tiền mua đồ chơi cho nó, quay lưng đi thì từ "các bố" lại trở thành "họ Lộ và họ Ninh".

Ai bảo trẻ con không hiểu gì? Trẻ con bây giờ đều thành tinh cả rồi.

Và sự ngây thơ của chúng giống như một chiếc gương, có thể phản chiếu lại chính xác rất cuộc bạn là người thế nào.

"Có điều, chắc là chị hết hy vọng rồi." Cổ của Vụ Đản Đản ngửa lên theo ánh nhìn của nó, sau đó dần dần cúi xuống, rồi lắc đầu vẻ rất thất vọng.

"Tại sao chị hết hy vọng?" Vụ Mang Mang không dám tin rằng cô lại bị em trai mình xem thường.

Vụ Đản Đản tỏ vẻ "em không muốn đả kích chị, là chị ép em nói" nhìn Vụ Mang Mang.

"Nói đi, chị chịu được." Vụ Mang Mang kiên quyết.

"Họ Ninh kia..."

Lời của Vụ Đản Đản bị Vụ Mang Mang cắt ngang, "Gọi là chú Ninh, làm người phải lịch sự."

"Chú Ninh kia nhìn ngược chị đến mấy lần, còn nhìn chân chị mấy lần nữa."

Vụ Đản Đản chưa nói hết câu thì đã bị Vụ Mang Mang cắt ngang, "Cứ gọi là họ Ninh đi."

"Phụ nữ các chị cũng hay thay đổi quá, giống như Hữu Toàn Toàn lớp em vậy." Vụ Đản Đản thở dài.

"Nói tiếp đi." Vụ Mang Mang nhướn mày, gương mặt viết rõ "chị hay thay đổi đó, rồi sao?"

Vụ Đản Đản thầm nghĩ, em nhin!

Rồi nói tiếp, "Chú Lộ kia thì không nhìn ngực chị, cũng không nhìn chân chị."

Vụ Mang Mang nghe xong, nghĩ ngợi, "Vẫn cứ gọi anh ta là họ Lộ đi."

"Haizzz, phụ nữ các chị thật là kỳ quặc." Vụ Đản Đản tỏ ra không hiểu, "Rốt cuộc chị thích họ nhìn hay không nhìn hả?"

Vụ Mang Mang đáp: "Chẳng phải em rất lợi hại sao, em bảo IQ mình rất cao mà? Vậy tự nghĩ đi."

Vụ Đản Đản tặng Vụ Mang Mang hai chữ: "Ấu trĩ!"

"Trẻ con tí tuổi đầu mà thích làm người lớn." Vụ Mang Mang lườm Vụ Đản Đản.

Lát sau, Vụ Mang Mang bỗng giật mình, "giáo dục giới tính" cho Đản Đản có phải là quá sớm rồi không? Sao ngay cả đàn ông nhìn ngực phụ nữ mang ý nghĩa thế nào mà nó cũng biết?

Vụ Mang Mang "nã" một loạt câu hỏi, "Đản Đản, sao em biết nhìn ngực hay không nhìn ngực? Rốt cuộc em có biết nó có ý nghĩa gì không? Mấy cái này em học ở đâu vậy hả?"

Vụ Đản Đản nhìn Vụ Mang Mang vẻ "chị bớt chuyện bé xé ra to đi", "Có một lần Lục Sâm Sâm mang tạp chí của bố nó đến lớp chúng em, bên trong toàn là ngực."

Tạp chí toàn là ngực sao lại rơi vào tay bọn trẻ?

Vụ Mang Mang kiên quyết phải về nhà mách tội, bảo thầy cô báo cáo với bố của Lục Sâm Sâm rằng phải quản lý tạp chí của mình cho kỹ vào.

"Nó đã bị bố đánh đòn rồi, nhưng bố nó nói với nó rằng đàn ông nhìn ngực phụ nữ là rất bình thường, sau này bọn em lớn lên cũng sẽ thích." Vụ Đản Đản nói.

Ôi trời, ông bố khốn nạn gì thế này?

Còn nữa, bọn trẻ cũng nói về "chuyện đêm khuya" sao?

"Đản Đản này, bây giờ em vẫn còn nhỏ, không nên tiếp xúc những thứ này." Vụ Mang Mang nghiêm túc nói.

Vụ Đản Đản chìa tay: "Chị đúng là một bà già cổ hủ."

Lần đầu tiên Vụ Mang Mang bị người ta chê là cổ hủ.

"Mẹ có biết em biết những điều này không?" Vụ Mang Mang vội truy hỏi, tuy cô không quá thích cậu em trai bảo bối của mình nhưng cũng không muốn cậu em trai duy nhất trưởng thành lệch lạc.

"Đương nhiên là mẹ biết chứ, nếu không chị cho là thư ký của bố làm sao phải thôi việc?" Vụ Đản Đản nói với vẻ đương nhiên.

Vụ Mang Mang nhớ lại thư ký của sếp Vụ trong ký ức, hình như ngực hơi to thật.

Vụ Mang Mang lờm nó, định sẽ tìm bà Liễu trò chuyện riêng, cô thực sự không thích ứng được việc thảo luận đề tài người lớn với em trai mình.

Nhưng có những việc vẫn cần phải giáo dục.

"Đản Đản, hôm nay hành vi đòi quà của em với hai chú hoàn toàn không quen biết là không đúng. Em có biết không hả?" Vụ Mang Mang nói, "Em nói hai chú như vậy, không chừng hai chú kia sau lưng cũng nói em không được dạy dỗ đó."

Chương 30

"Nói xấu sau lưng người khác không phải là người tốt", Vụ Đản Đản hẳn nhiên không nắm bắt được trọng tâm.

"Không phải chị nói cái đó, chị đang nói về hành vi của em. Nếu em muốn đùa chơi thì có thể nói với bố mẹ." Vụ Mang Mang nói, "Tại sao cứ phải nói dối để đòi người lạ?"

"Mẹ không mua cho em đâu", Vụ Đản Đản cúi đầu, thực ra nó cũng biết như thế là không đúng nên ngay cả giọng cũng lí nhí nhỏ dần, "Nhưng em muốn có."

"Mẹ không mua cho em thì chắc chắn là có lý của mẹ, mô hình xe này quá đắt, mẹ sợ em không biết giữ gìn." Vụ Mang Mang nói.

Vụ Đản Đản ôm chặt xe, "Nhưng em sẽ yêu quý giữ gìn nó mà."

Vụ Mang Mang hoàn toàn mất kiên nhẫn, chủ yếu là cảm thấy cô không tài nào thuyết phục em trai được nên đành miễn cưỡng nói: "Tóm lại em làm thế là không đúng, không được tùy tiện đòi người khác."

Vụ Đản Đản nói: "Em biết, nhưng em vẫn muốn có!"

Vụ Mang Mang đau đầu kéo đuôi tóc của mình, sau này cô quyết sẽ không có con.

Vụ Mang Mang quyết định hỏi ở góc độ khác, "Thế làm sao em biết chú Lộ sẽ mua cho em?"

"Vì trong tay chú ấy đã có một cái." Vụ Đản Đản đáp.

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ mới hiểu ý Vụ Đản Đản nói Lộ Tuy rất có tiền, mua được một cái thì sẽ có tiền mua cái thứ hai.

Huống hồ Vụ Đản Đản lớn lên cạnh bà Liễu, đã sớm học cách nhìn người qua quần áo rồi.

"Nhưng dù chú ấy có nhiều tiền cũng chưa chắc sẽ mua cho em mà, chú ấy đâu là gì của em." Vụ Mang Mang nói.

"Em cũng chỉ thử thôi mà", Vụ Đản Đản đáp, "Mô hình xe của Miếu Miếu cũng được mua y hệt, có một chú muốn theo đuổi mẹ bạn ấy, nên tặng mô hình xe kiểu này cho bạn ấy, là Miếu Miếu nói em biết chỉ mua được ở chỗ này. Là bản giới hạn đó, vài hôm nữa chắc chắn sẽ không còn đâu."

"Thực ra hôm nay em cũng phải lấy hết can đảm đó", Vụ Đản Đản bất lực bổ sung một câu.

Giọng điệu nó khiến Vụ Mang Mang suýt thì cười phá lên.

"Chú kia đâu có muốn theo đuổi chị", Vụ Mang Mang cốc đầu em trai.

"Em thấy cả hai chú đều không đeo nhẫn cưới, tất cả đều có thể mà", Vụ Đản Đản nói.

Vụ Mang Mang xem như bái phục em trai hoàn toàn, cô bé Vụ Đản Đản lên, nói: "Đản Đản, dù sao đi nữa tùy tiện đòi quà người lạ là không đúng. Hôm nay em cầm mô hình xe của chú, ngày mai mẹ và bố bắt buộc phải mua món quà quý giá hơn trả lại cho người ta, em có biết không? Còn nữa, vì mô hình xe này mà em thật sự muốn bán cả chị của em đi sao?"

Vụ Đản Đản cúi đầu lẩm bẩm: "Em biết lỗi rồi."

Vụ Mang Mang xoa đầu em trai, cũng biết không nên nói nữa, thực ra trong lòng bọn trẻ đều hiểu, có lúc bạn không trách chúng thì chúng sẽ càng tự

trách mình, suy nghĩ tích cực hơn; còn nếu bạn cứ la mắng chúng thì không chừng sẽ kích thích tâm lý nổi loạn của chúng.

Vụ Mang Mang quyết định kết thúc vấn đề này, cứ để bà Liễu tự đau đầu thì hơn.

Cô dẫn Vụ Đản Đản đi chơi cuối tuần, cảm thấy chắc chắn mình đã sứt hơn hai ký.

Bà Liễu vừa về là Vụ Mang Mang đã vội vàng chuyển giao mỗi phiên phức lại, đương nhiên cũng thảo luận về tình hình giáo dục Vụ Đản Đản với bà.

"Bà Liễu à, con cảm thấy Vụ Đản Đản hình như trưởng thành quá sớm trong vấn đề nam nữ rồi. Ngay cả chuyện đàn ông thích nhìn ngực phụ nữ mà nó cũng biết nữa." Vụ Mang Mang mách tội, "Hơn nữa phụ huynh bọn trẻ trong lớp chẳng có trách nhiệm gì cả, kiểu tạp chí playboy kia cũng không che giấu bọn trẻ, còn để con mình mang lên lớp xem."

"Chuyện bé xé to." Bà Liễu rất thản nhiên, "Bọn trẻ đều rất tò mò về giới tính, nếu sau này nó hỏi con thì con cứ trả lời nó bình thường, đừng lừa gạt nó, đó cũng là học tập thôi."

"Không phải chứ? Nếu nó hỏi về chuyện đàn ông và phụ nữ làm tình thì lẽ nào con cũng phải nói cho nó biết?" Vụ Mang Mang sắc bén hỏi.

"Cái này thì không cần", bà Liễu nhắc một chân lên, "Mẹ và bố con đã dùng ngôn ngữ học thuật nói nó biết rồi."

Ngôn ngữ học thuật?

Vụ Mang Mang tỏ ra hiếu kỳ.

Hóa ra tình hình là có lần bà Liễu và sếp Vụ đang lăn lộn trên giường thì quên khóa cửa, bị bạn nhỏ Vụ Đản Đản bắt gặp.

Vụ Mang Mang tỏ ra đã học được, "Có phải là con nên nói với Vụ Đản Đản rằng, sở dĩ đàn ông thích nhìn ngực phụ nữ là vì ngực của phái yếu to, chứng tỏ phái yếu có nhiều sữa để nuôi con cái. Phái mạnh khi tìm kiếm đối tượng thì sẽ có khuynh hướng nghiêng về chọn lựa phái yếu để có lợi cho việc di truyền gene của mình thành công, tỷ lệ sống sót của đời sau cao hơn."

Bà Liễu lập tức cực lực tán dương, "Không tồi không tồi, cứ nói thế, để mẹ ghi nhớ, đọc thêm nhiều sách đúng là tốt, nếu sau này Đản Đản lại hỏi như thế thì mẹ sẽ hỏi con."

Vụ Mang Mang toàn thân run lẩy bẩy rất ư là khoa trương.

Đến khi Vụ Mang Mang mách tội xong thì đến lượt bà Liễu hỏi, "Chẳng phải Lộ Tuy từng kiện con tội xúc phạm danh dự cậu ta sao? Sao lại tặng mô hình xe đắt tiền cho Đản Đản?"

Bà Liễu đúng là nói trúng vào vấn đề.

Vụ Mang Mang thì không nghĩ nhiều, "Thì sau đó con và anh ta có gặp mặt mấy lần, con còn đi xin lỗi nữa."

Bà Liễu nhìn Vụ Mang Mang, không ngờ cô lại chủ động đi nhận lỗi, cô chưa từng nói gì với bà.

"Quan hệ hai đứa hiện giờ rất tốt?" Dù sao Vụ Mang Mang cũng là đại mỹ nữ, bà Liễu cảm thấy con gái mình xứng đáng với đàn ông tốt trong thiên hạ, Lộ Tuy thích Vụ Mang Mang cũng là bình thường.

"Hừm, mẹ hiểu lầm rồi. Hình như anh ấy không mấy hứng thú với phụ nữ." Vụ Mang Mang nói.

Liễu Nhạc Duy gật gù, cái này bà cũng từng nghe nói.

"Thế tại sao cậu ta lại tặng quà cho Đản Đản?" Bà Liễu lại hỏi.

"Ôi trời, chút tiền này đối với anh ta có là gì, giống như Vụ Đản Đản mua que kem thôi. Mẹ không biết lúc đó nó kinh dị thế nào đâu, chạy tới gọi bố ời, nói thẳng là bố ời con cũng muốn mô hình xe. Lộ Tù là nhân vật lớn, làm sao không mua chứ?" Vụ Mang Mang nhắc đến là vừa bực mình vừa buồn cười.

"Cũng đúng", bà Liễu lại gật gù, "Nhưng món quà này chúng ta không thể không trả lại."

Vụ Mang Mang "vâng" một tiếng.

"Con bảo tặng gì cho Lộ Tù thì thích hợp?" Liễu Nhạc Duy trưng cầu ý kiến Vụ Mang Mang.

Tặng quà cho kiểu người như Lộ Tù đúng là khó xử chết đi được. Anh chẳng thiếu thứ gì, cũng gần như chẳng có hứng thú với thứ gì, nếu anh thích phụ nữ thì còn đỡ, bà Liễu chỉ cần tổ chức mấy hoạt động mai mối hay xem mắt gì đó thì thế nào chả làm được. Còn nếu thích đàn ông thực ra cũng dễ xử.

Vụ Mang Mang nghĩ ngợi, "Hình như anh ấy khá thích sưu tầm đồ cổ, đặc biệt là tranh chữ và đồ sứ Trung Quốc."

Nhưng kiểu đồ cổ đó phải cả triệu tệ, hơn nữa cấp bậc triệu tệ cũng chưa hẳn là đồ tốt. Vụ Mang Mang đã từng biết đến bộ sưu tập của Lộ Tù.

Nhà họ Vụ cũng không có món tiền lớn như thế, hơn nữa vì một cái mô hình xe của trẻ con không tới nỗi phải tặng quà đắt lẽ cả triệu bạc.

"Mẹ nhờ bố con đi tìm hiểu xem có gì thích hợp không." Liễu Nhạc Duy nói.

Vụ Mang Mang trợn mắt, "Bà Liễu, không thể nào? Cái này cũng hơi quá rồi, anh ta chỉ tặng Vụ Đản Đản một chiếc xe mô hình thôi mà?"

Liễu Nhạc Duy lườm cô, "Con thì hiểu gì? Khó khăn lắm mới tìm ra cơ hội tặng quà cho Lộ Tuyền, cầu còn không được nữa là... Chuyện này con đừng quản."

"Hai năm nay kinh tế không tốt, mẹ cứ nên tiết kiệm đi. Nịnh nọt anh ta không biết có bao nhiêu người, mẹ tặng đồ cổ chưa chắc anh ta đã thích." Vụ Mang Mang nói thật lòng, "Con thấy chi bằng tặng thứ gì mà người thường khó mua được ấy."

Liễu Nhạc Duy liếc nhìn Vụ Mang Mang, "Thế con có ý kiến gì hay?"

"Con quen một nghệ nhân chuyên chế tạo đồ uống trà, một năm chỉ cho ra một, hai bộ, không thua kém gì mấy món đồ cổ, chỉ có cái là ông ta còn sống thôi." Vụ Mang Mang cười toe toét, nói.

Liễu Nhạc Duy trừng mắt, Vụ Mang Mang vội nghiêm túc trở lại, "Một bộ chừng mấy chục vạn, điều hiếm có là không phải giá cả, mà nằm ở chỗ người xếp hàng mua siêu đông, đợi mấy năm cũng chưa chắc có được một bộ trà cụ do ông ấy làm ra, tuy con quen nhưng cũng không thân lắm, cậu chúng ta thân với ông ấy hơn."

"Quyết định thế đi", Liễu Nhạc Duy đập bàn, sau đó nhìn Vụ Mang Mang bằng ánh mắt vui vẻ kiểu "Nhà ta có con gái lớn", "Con nói với cậu con chuyện này đi, đến lúc đó con tìm cơ hội tặng cho Lộ Tuyền."

Vụ Mang Mang lập tức phản bác, "Liên quan gì đến con? Con không đi đâu, muốn đi thì mẹ đi đi, không thấy lần này con chưa đủ mất mặt sao?"

Liễu Nhạc Duy hặn thép không thành gang, "Thì vì con và cậu ta khá thân quen còn gì? Rảnh rồi còn gặp được cậu ta mà?"

Vụ Mang Mang nói: "Con và anh ta cũng không thân, hôm qua chỉ là trùng hợp gặp nhau, anh ta đi mua quà sinh nhật cho cháu trai thôi."

Nhắc đến cháu trai, chẳng phải là con trai Lộ Lâm sao?

Vụ Mang Mang lập tức giật mình, thực ra hôm qua cô cũng thấy Lộ Tuyền hơi hào phóng quá, nhất thời không nghĩ ra mục đích của anh, chắc không phải là có hứng thú với cô thật chứ?

Lần trước từ đảo của anh quay về, Vụ Mang Mang đã cho là thế, nhưng sau đó thái độ của Lộ Tuyền lại không giống.

Nên hôm qua cô cũng không suy nghĩ nhiều, lần này Vụ Mang Mang bỗng sực tỉnh, chắc không phải Lộ Tuyền giúp chị Lộ Lâm theo đuổi cô chứ?

Nghĩ như thế nên Vụ Mang Mang càng không chịu đi, nếu không sau này bị bán cho Lộ Lâm mà cô có thể còn giúp đếm tiền nữa kìa.

Cũng không biết nếu đối tượng là Lộ Lâm thì sếp Vụ và bà Liễu liệu có quan tâm đến việc cô thay đổi xu hướng tình dục không nhỉ? Vụ Mang Mang tự giễu.

Hơn một tháng sau, bà Liễu đã chen chân mua được bộ đồ trà của nghệ nhân đó, nhưng khổ nỗi là không có cơ hội để đem tặng.

Đến khi Ninh Tranh và Thẩm Viện Tử đính hôn, bà Liễu mới có cơ hội gặp được Lộ Tuyền.

Đó là vì thông qua mối quan hệ giữa cô Thẩm Đình và bạn gái Tiêu Cố Cung là Thẩm Viện Lê, bà Liễu mới có được thiệp mời dự tiệc đính hôn của Ninh Tranh.

Nói ra thì lần trước sở dĩ bà Liễu có thể thần thông quảng đại sắp xếp cho Vụ Mang Mang và Thẩm Đình xem mắt cũng là nhờ vào bà cô của anh ta, bà ấy là bạn chơi bài của bà Liễu.

Nếu bà Liễu muốn thì tuyệt đối có thể làm, quan hệ bạn bè của bà với bà cô Thẩm Kính Mi của Thẩm Đình rất tốt đẹp, lần này lại thêm Thẩm Viện Lê

nên bà Liễu cũng xem như bám được vào Thấm gia, nửa chính thức bước vào giới của họ.

Thực ra Ninh Tranh và Thấm Viện Tử làm tiệc đính hôn hơi gấp, Vụ Mang Mang nghe được tin từ Lộ Thanh Thanh.

Ninh Tranh luôn không chịu đính hôn, mà Thấm Viện Tử lần này ra tối hậu thư nếu Ninh Tranh không chịu đính hôn thì cô ta sẽ lập tức đính hôn với Cố Hoàn Đạo, lý do là phụ nữ lớn tuổi mà sinh con sẽ rất nguy hiểm.

"Nguy hiểm gì? Chẳng qua là cơ thể hồi phục chậm thôi." Lộ Thanh Thanh nói.

Mà Vụ Mang Mang lại cảm thấy cái tên Cố Hoàn Đạo này hơi quen quen, nghĩ mãi mới nhớ ra, Cố tiên sinh chính là nhân sĩ tinh anh đã nhờ cô làm bạn gái cùng tham gia bữa tiệc thương vụ.

Nhưng Vụ Mang Mang vẫn giả ngây: "Cố Hoàn Đạo là ai?"

"Ồ, không phải người thành phố này, nhưng gần đây muốn bắt tay làm về mảng xây dựng nhà dưỡng lão ở đây, anh ta là bạn học của Ninh Tranh." Lộ Thanh Thanh nói.

Anh chàng đào hoa bị cấm sừng, đối phương còn là bạn học, đúng là buồn cười quá, Vụ Mang Mang không nhịn được cười thành tiếng, "Tiếc nhỉ, sau cùng mà Thấm Viện Tử chọn Cố Hoàn Đạo mới gọi là ác."

Lộ Thanh Thanh bĩu môi, "Cố Hoàn Đạo cũng chẳng tốt lành gì, anh ta vốn có vị hôn thê rồi, ai ngờ Thấm Viện Tử liếc mắt đưa tình một cái là anh ta đã lon ton chạy theo, đá luôn vị hôn thê đi. Bây giờ xem ra trộm gà không được còn mất năm thóc."

Vụ Mang Mang phải cảm thán, "Giới của họ loạn thật đó."

Chương 31

"Nhưng Cố Hoàn Đạo làm thế chẳng đã đắc tội với Ninh Tranh sao?" Vụ Mang Mang không nhịn được tò mò, hỏi tiếp, "Vợ bạn không được đung vào mà."

Lộ Thanh Thanh cười, "Ha ha, đó là do vợ bạn không có nhiều tiền thôi. Kiểu phụ nữ dát kim cương như Thẩm Viện Tử thì ai mà không thích? Anh ta và Ninh Tranh chẳng qua chỉ là bạn bè, nhưng nếu cưới được Thẩm Viện Tử, gây dựng chắc chắn mối quan hệ với nhà họ Thẩm rồi thì còn sợ đắc tội Ninh Tranh à?"

Vụ Mang Mang nghĩ lại cũng thấy đúng vậy.

"Ngày mai cậu có tham dự tiệc đính hôn không?" Lộ Thanh Thanh lại nhắn tin hỏi Vụ Mang Mang.

"Đi", Vụ Mang Mang nói, thiệp mời do đích thân Thẩm Viện Tử gửi tới, làm sao cô không đi cho được?

Thực ra Vụ Mang Mang còn cảm thấy vui mừng nữa cơ, không ngờ cô lại có thể uy hiếp được địa vị bà Ninh của Thẩm Viện Tử, đúng là xem trọng cô quá còn gì.

Trong bữa tiệc, Thẩm Viện Tử rất xinh đẹp, bộ lễ phục màu đỏ tôn lên sự cao quý như nữ hoàng của cô ta, nhưng nụ cười thì quá lạnh lẽo, còn Ninh Tranh lại không biểu hiện cảm xúc gì.

Liễu Nhạc Duy dẫn Vụ Mang Mang và Vụ Đản Đản đến chào hỏi Thẩm Kính Mi, cô của Thẩm Đình. Hai chị em đều rất ngoan ngoãn, vì trước khi đến bà Liễu đã dùng tiền tiêu vặt và bẻ gãy mô hình xe để uy hiếp hai chị em rồi.

"Đây là Mang Mang à? Thật xinh đẹp, lại ngoan ngoãn, Nhạc Duy à, chị có phúc quá." Thăm Kính Mi hiền hòa lạ thường, so với hai anh em Thăm Đình và Thăm Viện Tử thì đúng là cách biệt quá lớn.

Vụ Mang Mang vội cảm ơn.

"Đúng là xinh đẹp, chẳng trách Thăm Đình nhà cô lần đó trở về lại gật đầu." Thăm Kính Mi nói, "Tính cách Thăm Đình nhà cô hơi lạnh nhạt, thích gì đều không biểu hiện ra mặt, thực ra chỉ cần con gái chủ động một chút là chắc chắn chinh phục được nó."

Vụ Mang Mang chỉ có thể cười giả lả, cô không chịu nổi gương mặt lạnh lẽo của Thăm Đình.

"Đúng thế, giờ là thời đại mới rồi, phụ nữ bây giờ nếu không chủ động thì đàn ông ưu tú đều bị người khác cướp mất." Liễu Nhạc Duy nói.

Thăm Kính Mi cười, gật đầu, rồi quay sang vẫy tay với Thăm Đình ở gần đó.

Thăm Đình bước tới, Thăm Kính Mi cười nói: "Thăm Đình, cháu giúp cô tiếp đãi Mang Mang được không? Cô và dì Liễu còn muốn tâm sự chút chuyện."

Đây ắt hẳn là làm mai lộ liễu rồi.

Thăm Đình gật đầu, đứng cùng Vụ Mang Mang một lát, một phút sau anh ta hỏi: "Sao không nói gì?"

Vụ Mang Mang ngược lên, "Chẳng phải anh nói rất hài lòng vì tôi ít nói sao?"

Thăm Đình lại bất ngờ mỉm cười, lát sau bỗng hỏi: "Lần trước cô và Cố Hoàn Đạo đi với nhau là làm phiên dịch cho anh ta hả?"

Vụ Mang Mang không hiểu vì sao Thấm Đình lại nhắc chuyện này, "Ồ, cũng không hẳn là phiên dịch, anh ta bỏ tiền ra mời tôi đi chung thôi."

Thấm Đình nhíu mày: "Sao anh ta quen cô? Cô thiếu tiền lắm à?"

Vụ Mang Mang nói: "Quãng đó đúng là có hơi thiếu, thư ký anh ta tìm thấy tôi trên mạng."

Thấm Đình lại cau mày, "Chuyện như vậy sau này đừng làm, con gái làm thế quá nguy hiểm."

Vụ Mang Mang chớp chớp mắt, không hiểu thái độ của Thấm Đình.

Thấm Đình không nói nữa, anh ta vốn không thạo xã giao với phụ nữ, thường là phụ nữ nói chuyện lấy lòng anh ta.

Mà nếu Vụ Mang Mang không nói tiếp thì Thấm Đình không biết phải tiếp tục thế nào nữa.

Thấm Đình có phần hối hận vì lần trước đã hiểu lầm Vụ Mang Mang, về sau khi quen với Cố Hoàn Đạo rồi, anh ta từng hỏi chuyện đó, Cố Hoàn Đạo mới giải thích anh ta và Vụ Mang Mang không phải quan hệ đó.

Lúc này Thấm Đình muốn xin lỗi nhưng lại không biết làm sao.

Còn Vụ Mang Mang lại không thích giọng điệu như bậc cha chú của Thấm Đình, ậm ừ cho qua rồi không nói nữa.

Cuối cùng vẫn là Thấm Đình lên tiếng, "Sau khi đi biển về, sao không gọi lại cho tôi?"

Vụ Mang Mang khai thật, "Thực ra tôi vốn nói nhiều lắm, hôm đó chẳng qua là do anh luôn gọi điện thoại nên mới thấy tôi ít nói."

Thẩm Đình không ngờ lại nghe được lời từ chối của Vụ Mang Mang, anh ta cũng chẳng phải mặt dày gì, hôm nay có thể nhắc lại chuyện cũ đã là vô cùng đặc biệt rồi.

Nghe thế, Thẩm Đình gật đầu tỏ ý xin lỗi rồi rời đi.

Vụ Mang Mang thở phào, nam thần lạnh lùng như thế cô không điều khiển được. Hơn nữa với sự nghiêm túc của anh ta, có lẽ cũng không thể chịu nổi bộ dạng cô lúc phát bệnh.

Thực ra Vụ Mang Mang cũng hơi tiếc, nhìn phần móng của Thẩm Đình, vóc dáng quả thực rất đẹp mà!

Vụ Mang Mang đang lơ đãng thì bị Liễu Nhạc Duy kéo tay, "Lộ Tuyền đến rồi, con sang đó chào người ta với mẹ."

Vụ Mang Mang ngược lên nhìn, Lộ Tuyền bước vào giống như quần tinh cùng nguyệt, sắp giành mất vị trí nổi bật của đôi nhân vật chính, một đám người bám theo bắt chuyện, Vụ Mang Mang không nghĩ lúc này là thời cơ tốt.

"Bên cạnh anh ta nhiều người quá, chúng ta cứ đến đó thì không tốt đâu?" Vụ Mang Mang nói.

Liễu Nhạc Duy trừng mắt, kéo Vụ Đản Đản đến chỗ Lộ Tuyền, Vụ Đản Đản lại rất nhanh nhẹn kéo Vụ Mang Mang đi.

Lúc này Vụ Tùng cũng bước tới cạnh Liễu Nhạc Duy, bốn người nhà họ "rầm rầm rộ rộ" kéo tới trước mặt Lộ Tuyền.

Vụ Mang Mang tự thấy đỏ mặt, cảm giác nịnh nọt người khác thật khó chịu.

"Lộ tiên sinh", Vụ Tùng hơi cao giọng chào hỏi Lộ Tuyền, thực ra trong lòng ông cũng bất an, tính cách Lộ Tuyền tuy khá dễ chịu nhưng cũng không phải người nào anh cũng nể mặt.

Lúc này người bên cạnh Lộ Tùỵ đều quay sang nhìn Vụ Tùỵ, gương mặt đều hiện chữ "đây là ai?"

Lộ Tùỵ nghe tiếng cũng nhìn theo, ánh mắt lướt qua Vụ Mang Mang trước rồi mới nhìn Vụ Tùỵ, trầm lặng một lúc.

Đúng lúc mọi người im lặng, đợi xem trò cười của gia đình bất ngờ xuất hiện này, thì lại nghe Lộ Tùỵ nói: "Vụ tiên sinh."

Vụ Tùỵ lập tức thở phào, ban nãy Liễu Nhạc Duy bắt ông đến, ông vốn không muốn, không ai giới thiệu lại mạo muội hàn huyên là chuyện vô cùng cấm kỵ.

Mà Vụ Tùỵ không ngờ Lộ Tùỵ lại biết họ của ông, đúng là niềm vui bất ngờ.

Vạn sự khởi đầu nan, lần này đã lên tiếng nên Vụ Tùỵ cũng có thể trò chuyện dăm câu với Lộ Tùỵ.

Vụ Đản Đản tinh nghịch bất chấp sự ngăn cản của Vụ Mang Mang, đã lao đến chỗ Lộ Tùỵ, ngẩng lên gọi anh.

Vụ Mang Mang thót tim, chỉ sợ Vụ Đản Đản gọi Lộ Tùỵ là bố, như thế bà Liễu sẽ nổi tiếng mất!

"Chào chú Lộ", Vụ Đản Đản rất lễ phép gọi, "Cảm ơn chiếc xe mô hình chú tặng cháu."

"Đừng khách sáo", Lộ Tùỵ gật đầu.

"Mẹ cháu nói tùy tiện lấy đồ người khác là không lịch sự, nên cháu cũng phải tặng lại chú một món quà, có điều hôm nay cháu không mang theo."

Sự ngây thơ của thằng bé đúng là đại sát khí, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Lộ Tuy mỉm cười, "Cảm ơn."

Bà Liễu vội nói tiếp: "Phải rồi, Lộ tiên sinh, lần trước Đản Đản không hiểu chuyện, làm phiền ngài, không biết có tiện mang quà đến nhà không ạ?"

Lộ Tuy nói: "Cảm ơn, gửi cho trợ lý của tôi là được."

Được rồi, hàn huyên đến đây là kết thúc, sếp Vụ và bà Liễu có thể chiếm dụng một quãng thời gian của Thần Tài đã là tuyệt rồi.

Quan trọng hơn là Lộ Tuy rất nể mặt mà nhận quà, chứ không phải từ chối.

Trong lòng bà Liễu và sếp Vụ đã hưng phấn tới mức mở cờ trong bụng.

Hai người đều không hẹn mà cùng khen ngợi bạn nhỏ Vụ Đản Đản hết lời, bà Liễu ôm nó hôn lia lịa, đối với mọi yêu cầu vô lý của Vụ Đản Đản, sếp Vụ đều trả lời, "Được được được, mua mua mua."

Vụ Mang Mang lặng lẽ đứng cạnh đó, cô không muốn nhìn nhưng bất lực là ba người này thực sự quá khoa trương, đặc biệt là bà Liễu, cứ gọi "con trai ngoan của mẹ" vô số lần.

Tiếc rằng trong tay Vụ Mang Mang không có gương, nhưng nếu có thì e cô cũng chẳng dám nhìn mặt mình, có lẽ là rất chua chát, còn chát hơn cả quả sung chưa chín.

Ninh Tranh đứng không xa đó, vô tình nhìn sang bắt gặp vẻ mặt mà anh ta chưa từng nghĩ sẽ xuất hiện trên mặt Vụ Mang Mang.

Lạc lõng và khao khát.

Một cô gái mà thôi, Ninh Tranh còn tưởng Vụ Mang Mang chỉ có sự vô tâm vô tư của tuổi trẻ, hư vinh, kiêu ngạo, ngây thơ vô tri đều có.

Nhưng sự lạc lõng ngấm vào xương tủy này lại không thể, vì nó khiến người ta thấy xót thương thật sự.

Ninh Tranh nhìn theo ánh mắt của Vụ Mang Mang.

Tình thân? Là thứ mà hễ có thêm đứa con nữa thì sẽ dễ dàng lay động chẳng?

Anh ta vì tình thân với ông già nhà mình mà bất đắc dĩ phải kết hôn với Thẩm Viện Tử.

Ninh Tranh nhìn một lúc rồi bước về phía Vụ Mang Mang, vừa được nửa bước thì bị Thẩm Viện Tử níu tay lại.

"Nghỉ thức sắp bắt đầu rồi", cô ta mỉm cười nhìn Ninh Tranh.

"Mang Mang", giọng Lộ Lâm vang lên cạnh Vụ Mang Mang.

"Chị Lộ Lâm", Vụ Mang Mang đổi sang nụ cười.

Đương nhiên Bà Liễu cũng nhanh mắt nhìn thấy Lộ Lâm, thấy chị ta chủ động chào hỏi Vụ Mang Mang thì vội bước lại, "Lộ tiểu thư".

Lộ Lâm nhìn Liễu Nhạc Duy, Vụ Mang Mang vội giới thiệu: "Chị Lộ Lâm, đây là mẹ em."

"Lộ tiểu thư, tôi là khách hàng trung thành của cô, tôi thực sự vô cùng yêu thích thiết kế của cô." Bà Liễu nói, hôm nay lễ phục bà mặc chính là hàng cao cấp của Song L.

Lộ Lâm cười nói: "Vô cùng vinh hạnh, thiết kế mới mùa này Mang Mang từng đến xem. Không biết có thấy gì thích hợp với mẹ em không, nếu có thì chị có thể mang trước một bộ đến cho mẹ em."

Liễu Nhạc Duy mừng rỡ, cười không khép miệng.

Trò chuyện đôi câu rồi Lộ Lâm nói: "Chị có người bạn tháng sau biểu diễn violon ở thành phố này, Mang Mang có hứng thú đi nghe không?"

"Là Vương Viện sao?" Cái tên bà Liễu nói nổi tiếng khắp trong nước, cũng là nghệ sĩ violon đã bước chân vào cấp thế giới.

Lộ Lâm gật đầu.

Vụ Mang Mang vốn không mấy yêu thích thể loại nghệ thuật hàn lâm này, thi thoảng bị ép đi xem hát opera, cô toàn ngủ đến khi kết thúc.

Nhưng trước mặt bà Liễu, Vụ Mang Mang không thể khước từ, bỗng có phần hiểu được ý tứ của Ninh Tranh.

Nếu bà Liễu ép gả Vụ Mang Mang cho Lộ Lâm, cô nghĩ đúng là cô không chắc liệu mình có từ chối không.

"Mang Mang lúc nhỏ cũng từng học violon, vẫn luôn hâm mộ Vương Viện." Liễu Nhạc Duy véo nhẹ vào eo Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang đành nói: "Cảm ơn, đúng là em rất hâm mộ Vương Viện."

Đạt đến thành tựu đó phải luyện tập bao nhiêu lần trong đơn điệu buồn tẻ đây? Người bình thường đâu làm được.

"Lát nữa chị sẽ bảo trợ lý mang vé cho em, nếu bà Liễu có hứng thú thì mời đi cùng, vô cùng cảm ơn." Lộ Lâm mỉm cười rồi rời đi.

Tiệc đính hôn rất thành công, nghi thức cũng rất trang trọng, chỉ là trang trọng rồi thì sao?

Vụ Mang Mang không kìm được than thở với Ngô Dụng: "Anh bảo họ vốn không tôn trọng hôn nhân mà, tại sao lại kết hôn? Hơn nữa sao không kết hôn luôn đi mà cứ phải đính hôn? Thế chẳng phải là cho người ta cơ hội hối hận à?"

"Đính hôn chắc là tập tục trong giới của họ, hơn nữa cho người khác cơ hội hối hận không tốt sao?" Ngô Dụng hỏi.

"Không tốt, nếu có thể sẽ hối hận thì không nên hứa hẹn kết hôn." Vụ Mang Mang cúi đầu ôm gối trên sofa, gác cằm lên đó.

Ngô Dụng viết lên giấy.

Vụ Mang Mang không muốn thảo luận về vấn đề nặng nề như hôn nhân nữa, cô nói với vẻ lạc lõng: "Bác sĩ Ngô à, tôi cứ cảm thấy trong nhà tôi như một người khách vậy, dù tôi cố gắng đến đâu cũng thấy mình không thể nào gần gũi họ được. Tôi lớn thế này rồi mà còn có suy nghĩ đó thì có phải là quá yếu đuối không?"

"Không", Ngô Dụng trả lời rất chắc chắn.

Vụ Mang Mang nhìn xuống sàn nhà vẻ hoang mang, "Anh biết không, lúc đó thậm chí tôi còn nghĩ nếu tôi có thể biến thành Vụ Đản Đản, bà Liễu dù muốn tôi gả cho Lộ Lâm thì tôi cũng chịu. Anh nghĩ tôi có điên không?"

Vụ Mang Mang ngẩng phắt lên nhìn Ngô Dụng.

"Mang Mang này", Ngô Dụng buông bút, nghiêm túc nhìn Vụ Mang Mang, "Cô không điên, suy nghĩ này của cô chỉ là do cô quá khao khát thôi."

Vụ Mang Mang lấy ngón trỏ lau khóe mắt đang ẩm ướt, "Tôi biết, tôi chỉ nghĩ vu vơ thế thôi, nếu thật có tiên nữ nào thực hiện được mơ ước của tôi thì có thể tôi lại không muốn làm les nữa."

Vụ Mang Mang xốc tinh thần lên, "Thực ra, bác sĩ Ngô này, tôi xem tivi và tạp chí thấy rất nhiều cơ thể phụ nữ cũng sẽ cảm thấy hưng phấn, cũng xem khá lâu, anh bảo tôi có tiềm chất là les không?"

"Đa số giới nữ khi nhìn thấy cơ thể hoàn hảo của phụ nữ cũng sẽ phản ứng như cô, cái này rất bình thường, nhưng nếu cô chỉ có phản ứng với cơ thể

phụ nữ thì mới có khuynh hướng là les."

Trong đầu Vụ Mang Mang bất giác lướt qua cơ bắp của Lộ Tuyền, xác định bản thân cũng sẽ chảy nước miếng nên bất giác thở phào.

Nhưng Lộ Lâm tấn công quá mạnh mẽ, Vụ Mang Mang có phần không đỡ nổi, cho nên đã chủ động yêu cầu bà Liễu sắp xếp cho cô một đối tượng xem mắt đáng tin cậy.

Có bạn trai thì mới an toàn hơn.

Vụ Mang Mang chưa bao giờ mong sẽ xem mắt thành công như lúc này, cô cuống quýt mong rằng tháng sau khi đi xem buổi biểu diễn của Vương Viện, cô có thể dẫn bạn trai mới ra lò theo.

Chương 32

Vì đặc biệt mong muốn xem mắt thành công nên buổi sáng Vụ Mang Mang còn cố ý đi làm tóc cho thật đẹp, đứng trước gương thay đến bốn, năm bộ quần áo, cuối cùng chọn một chiếc áo len lệch vai màu xanh thẫm phối cùng váy ngắn màu xám, chỉ để lộ phần gấu váy một chút, giày boots da màu đen qua gối phối cùng tất dài màu xám.

Trông hình như quá trẻ, nhưng chân rất dài, Vụ Mang Mang lại khoác thêm một chiếc áo nỉ màu xám, khí chất ngây thơ theo trường phái học sinh lộ rõ, mới nhìn đã biết là cô gái tốt.

Nghe nói đối phương hơi lớn tuổi, thực ra Vụ Mang Mang cũng băn khoăn rất lâu giữa hai phong cách chín chắn và tươi trẻ, cuối cùng vẫn quyết định nghiêng về tươi trẻ, mấy ông già đa phần đều thích những cô gái trẻ trung, muốn nắm bắt bóng hình thanh xuân mà.

Địa điểm xem mắt ở hoa viên Tùng Lâm, đúng theo tên gọi, đó là một nơi chú trọng riêng tư, dưới ánh đèn xanh mờ, mọi người đều ẩn mình trong bóng râm của cây cối, Vụ Mang Mang nhíu mày, lần đầu gặp nhau thực ra cô thích những nơi sáng sủa hơn, khá tiện để quan sát đối phương.

Nhân viên phục vụ đưa Vụ Mang Mang đến bàn số tám, đối phương đã đến, ngồi quay lưng lại. Vụ Mang Mang nhẹ nhàng tiến đến, cất tiếng dò hỏi: "Lục tiên sinh?"

Đối tượng xem mắt lần này rất "quanh co", là bà Liễu nhờ bạn, bạn bà lại nhờ bạn bè tìm, chỉ biết là họ Lục, gia thế rất tốt, công việc cũng rất ổn, nhân khẩu trong nhà đơn giản, chỉ có điều hơi lớn tuổi, ba mươi mấy rồi.

Bà Liễu hoàn toàn không để tâm, lớn tuổi mới biết thương yêu cứng chiều.

Vụ Mang Mang chưa thấy hình đối phương, người giới thiệu cứ tỏ vẻ kiêu ngạo "giới thiệu anh ta cho cô là phúc tám đời rồi", nên bà Liễu và Vụ Mang Mang cũng không dám kiên trì.

Nhưng thân phận, địa vị người giới thiệu rất đáng tin, chắc là vị Lục tiên sinh này cũng không tồi.

Lộ Tù quay đầu lại, Vụ Mang Mang suýt ngã nhào, "Anh mà cũng đi xem mắt sao?"

Vụ Mang Mang tỏ vẻ như bị sét đánh.

Lộ Tù cười cười ra hiệu mời ngồi, "Lớn tuổi rồi, là người bậc 'ông' rồi, cũng phải tìm bạn đời chứ?"

Vụ Mang Mang vô cùng ủ rũ, thế cô xem mắt cùng Lộ Tù há chẳng phải trở thành "bà" rồi ư?

"Trông anh còn rất trẻ, chỉ có thứ bậc hơi cao một chút. Nếu tôi có con trai thì anh chẳng phải là bậc "ông" đó thôi." Vụ Mang Mang ngồi xuống, nói.

Vụ Mang Mang thầm nghĩ, thực ra phụ nữ bằng tuổi cô có con cũng không hiếm.

"Dùng bữa tối ở đây, hay đổi địa điểm?" Lộ Tù bỏ qua luôn vấn đề của cô.

Vụ Mang Mang chớp chớp mắt, bây giờ đang là giờ uống trà chiều mà, "Chắc không ăn cơm đâu nhỉ?" Vụ Mang Mang cảm thấy cô và Lộ Tù dù sao cũng được coi là quen biết, mà lại bị giới thiệu xem mắt nhau, đúng là có phần hoang đường, nức cười.

Mau chóng cáo từ, ai tìm mẹ nấy đi.

Vụ Mang Mang thấy Lộ Tù nhướn mắt nên vội nói rõ: "Tôi không biết hôm nay người tôi gặp là anh." Người họ Lộ rất nhiều, người họ Lục cũng

rất nhiều, Vụ Mang Mang dù nghĩ nhiều đến mấy cũng không thể nào đoán ra đối phương chính là Lộ Tù.

Lộ Tù liếc nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang lập tức nghiêng người về trước, nheo mắt: "Anh có biết đối tượng xem mắt là tôi không?"

Ảnh của Vụ Mang Mang không đáng giá bằng Lộ Tù, đã sớm đưa cho người giới thiệu rồi.

"Tôi sẽ không đến xem mắt khi mà đối phương là ai cũng không biết." Lộ Tù đáp gọn.

Vụ Mang Mang thầm cảm thấy kiêu ngạo, nhưng sau đó lại nghĩ câu này của Lộ Tù sao có ẩn ý gì đó, hình như cô rất "low", dù đối phương là ai cũng đồng ý xem mắt vậy.

"Tôi cũng không phải ai cũng đi gặp mặt." Vụ Mang Mang cười như một con hồ ly, những lời đong đưa này cô rất rành rẽ.

Vụ Mang Mang một tay chống cằm, "Điều kiện của Lộ tiên sinh rất tốt nhỉ."

"Trên không có cha mẹ phải hầu hạ, dưới cũng không có ai ăn bám để nuôi dưỡng, tướng mạo anh tuấn, sự nghiệp thành đạt, tuy tuổi tác hơi lớn một chút nhưng mẹ tôi nói người lớn tuổi biết thương vợ." Vụ Mang Mang cười toe toét.

"Cô cứ lấy tuổi tác của tôi ra nói, có phải trong tiềm thức cô cảm thấy mình chỉ có tuổi trẻ mới xứng với tôi đúng không?" Lộ Tù nói.

Vụ Mang Mang ngồi thẳng lên, dựa ra sau, không muốn thừa nhận bản thân đang tìm cảm giác ưu tú ở tuổi trẻ.

"Tuổi trẻ đúng là một tài sản quý giá, nhưng kinh nghiệm và từng trải chẳng phải cũng thế?"

Một câu của Lộ Tù đã nói trúng tâm lý đen tối của Vụ Mang Mang, khiến cô cảm thấy mình trở nên hẹp hòi và tự ti trước mặt anh.

Thật lòng không muốn làm bạn với người như Lộ Tù tí nào.

Điều đáng mừng là Lộ Tù đã đưa tay lên, ra hiệu thanh toán tiền.

Nhân cơ hội này Vụ Mang Mang lấy điện thoại ra nhanh chóng gõ một hàng chữ, gửi cho nhóm bạn thân.

"Biết hôm nay đối tượng xem mắt của tớ là ai không?!!!!!!!" Phía sau là một dãy biểu cảm bàng hoàng.

Nhóm bạn quả nhiên gửi một đồng dấu hỏi, là ai? Là ai?

Vụ Mang Mang thỏa mãn nhếch môi, thường thức mười mấy dòng "là ai" rồi mới chuẩn bị trả lời.

Ai ngờ trên đỉnh đầu lại vang lên giọng nói hơi lạnh lẽo của Lộ Tù: "Sau này đừng chơi điện thoại trước mặt tôi."

Vụ Mang Mang cũng là kẻ nhát gan, nghe Lộ Tù nói thế liền vội vã cất điện thoại đi.

Để lại một đám phụ nữ đang cần giải đáp.

"Đi thôi."

Lộ Tù ra lệnh, Vụ Mang Mang vội vã đứng lên theo, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đến thang máy, Vụ Mang Mang thấy Lộ Tù bấm nút lên tầng trên cùng thì tim thót lại, lẽ nào đi ăn cơm thật?

Vụ Mang Mang cảm thấy rất phiền phức, ở cạnh một đại nhân vật áp lực lắm đó, đã thế còn là đại nhân vật không bình dị, dễ gần cho lắm.

Vụ Mang Mang muốn tự do hít thở.

"Lộ tiên sinh, buổi tối tôi không ăn cơm, tôi phải giảm cân." Vụ Mang Mang cố gắng lấy lại tự do cho bản thân.

"Thế thì nhìn tôi ăn", Lộ Tù quay sang nhìn Vụ Mang Mang. Cái gì cơ?!

Trong cơn bàng hoàng Vụ Mang Mang theo Lộ Tù vào trong thang máy.

Thực ra cô cũng không rõ tâm lý của mình, rõ ràng cô không muốn, nhưng vẫn bất giác theo anh vào thang máy, cứ có một cảm giác không thể phản kháng.

Trục thăng đậu trên sân thượng đã đưa Vụ Mang Mang đến hòn đảo của Lộ Tù.

Vụ Mang Mang đi nửa đường mới nhận ra mình đã lên thuyền giặc, từ đó hoàn toàn mất tự do.

Đến đảo rồi, nếu không có chỉ thị của Lộ Tù thì cô không thể nào rời đi được.

Vụ Mang Mang đứng bên ngoài biệt thự của anh, không chịu dõn bước, cứ có cảm giác sắp vào địa ngục vậy.

Lộ Tù quay đầu lại, đợi Vụ Mang Mang nửa giây rồi dứt khoát bước lại gần, nắm lấy tay cô.

Vụ Mang Mang chờ người trước tốc độ phát triển nhanh như điện giật này, tay kia của cô che trước bụng, chỉ sợ tối nay bị Lộ Tù biến thân gặm thêm lần nữa.

Mong rằng quy định “động vật sau khi kiến quốc không được phép thành tinh^[1]” vẫn được áp dụng ở chỗ Lộ Tù.

[1] Quy định này nằm trong số quy tắc mới mà tổng cục điện ảnh ban hành trong năm 2015, trong đó có những quy định quái lạ như: nghiêm cấm nội dung ngoại tình, tình một đêm; phim về đề tài sinh viên học trò có thể xuất hiện chuyện yêu sớm, nhưng không được phép thành công... Quy định động vật sau khi lập quốc không được phép thành tinh nhằm mục đích bài trừ những chuyện thần tiên ma quỷ ra khỏi phim ảnh. Ở đây Vụ Mang Mang hy vọng Lộ Tù sẽ tuân thủ các quy định trên không sàm sỡ mình. (ND)

Vào biệt thự, Lộ Tù cởi áo khoác đưa cho C-3PO, rồi lại rất lịch sự giúp Vụ Mang Mang cởi áo khoác ra.

"Lộ tiên sinh, chúng ta...", giọng Vụ Mang Mang mang một vẻ sợ hãi đáng thương, bây giờ đến địa bàn của người ta, không ngoan ngoãn cũng không được.

"Gọi tôi là Lộ Tù được rồi, một số thời điểm đặc biệt, em cũng có thể gọi tôi là chú."

Tim Vụ Mang Mang đúng là "thình thịch" rồi lại "thình thịch", quả nhiên cô đã đoán trúng, Lộ Tù có hứng thú với cô.

"Tôi đi nấu cơm, em cứ tự nhiên tham quan." Lộ Tù đưa remote cho Vụ Mang Mang, sau đó nói mật mã mạng internet cho cô, "Đừng chụp hình."

Vụ Mang Mang ngoan ngoãn gật đầu, ngồi xuống sofa.

Lúc có mạng thì Vụ Mang Mang có thể bỏ qua cả thế giới.

Tin nhắn sắp nổ tung, đặc biệt là Lộ Thanh Thanh, cứ cách một phút là nhắn một tin, hỏi đối tượng xem mắt là ai.

Lúc này Vụ Mang Mang đã mất đi cảm giác hứng khởi "đi xem mắt gặp Lộ Tù giống như đi ăn cơm nhìn thấy Châu Kiệt Luân" ban nãy. Nên Vụ Mang

Mang không quan tâm đến tin nhắn nữa, xem Weibo cũng chẳng có gì đặc biệt, game điện thoại thì không hấp dẫn, đành đứng lên đi vòng vòng khắp nơi.

Lúc đến khu nhà bếp, khi nhìn thấy Lộ Tù đang xắn tay áo, vung dao thái rau như bay, trên gương mặt cô bỗng xuất hiện vẻ đờ đẫn sững sốt.

Lộ Tù cũng biết nấu ăn?!

Lại còn biết thái rau như thế?!

Vụ Mang Mang cảm thấy có chút chóng mặt.

Có thời gian rảnh thì đi kiếm chút tiền chẳng hay hơn à.

"Lát nữa là ăn được rồi", Lộ Tù cho cà rốt vào nồi.

Ghét nhất là ăn cà rốt, Vụ Mang Mang thềm thờ dài.

Nạm bò sốt vang, cua sốt phô mai, salad cá ngừ, bánh mousse bơ, nhìn cũng thấy rất vui mắt.

Còn Vụ Mang Mang ngồi trước bàn ăn, lòng lại nghĩ chẳng thà anh cho tôi một bát mì thịt bò cay còn hơn, bà đây không ra nước ngoài chẳng phải vì chỉ thích món ăn Trung Quốc thôi sao?

"Không thích món Tây à?" Lộ Tù hỏi.

Vụ Mang Mang bất giác sờ lên mặt, cô biểu hiện rõ như vậy ư?

Lộ Tù đứng lên ra bộ bếp, làm món ăn khác.

Vụ Mang Mang vội đứng lên, "Lộ tiên sinh, không cần phiền phức thế, buổi tối tôi vốn không ăn cơm."

Lộ Tù như không nghe thấy.

Tặng lễ cho người tất có sở cầu, Vụ Mang Mang cảm thấy tim sắp thót lên cổ họng rồi.

Rất nhanh cơm rang của Vụ Mang Mang được đặt lên bàn.

Đỏ, vàng, cam, xanh lá, trắng, ngũ sắc có đủ, tiếc rằng lại có cà rốt.

Vụ Mang Mang rất dè dặt dùng thìa gắp sức gặt cà rốt ra, sau đó thi thoảng lén nhìn Lộ Tùỵ.

Tuy hơi run trong bụng nhưng Vụ Mang Mang vẫn can đảm lên tiếng, hơn nữa chỉ sợ mình nói chậm sẽ mất đi dũng khí, thế là cô nói liền một mạch: "Lộ tiên sinh, chúng ta hiện giờ là thế nào?"

Vụ Mang Mang như lạc trong sương mù chả hiểu gì cả, không nói câu nào mà dẫn con gái nhà người ta đến biệt thự, còn tự tay xuống bếp, nghĩ thế nào cũng thấy có gì đó sai sai

Nếu nói là hứng thú với cô thì cũng hơi thần kinh nhỉ? Thời gian trước gặp nhau còn tỏ ra lạnh lùng cao ngạo, hôm nay bỗng dưng tình ngủ ư?

Lộ Tùỵ buông dao nĩa, dùng khăn ăn chấm lên khóe môi, uống một ngụm nước rồi mới chậm rãi nói.

"Em nghĩ là gì?" Lộ Tùỵ hỏi ngược lại.

Vụ Mang Mang không muốn bị Lộ Tùỵ coi thường nên nói thẳng: "Anh đang muốn tiếp tục phát triển với tôi phải không?"

Lộ Tùỵ gật gù: "Cũng có thể nói thế!"

Một câu nói không chắc chắn biết bao!

"Lộ tiên sinh, sở dĩ tôi đi xem mắt là vì muốn lấy chồng, tôi muốn tìm một người để hẹn hò với hôn nhân làm tiền đề." Vụ Mang Mang nghiêm túc tỏ

rõ lập trường.

Lộ Tùỵ chăm chú nhìn Vụ Mang Mang mấy giây, đúng lúc cô sắp không gượng nổi thì mới lên tiếng: "Như em mong muốn, thế thì chúng ta quen nhau với tiền đề là hôn nhân."

Vụ Mang Mang rất muốn đập đầu xuống bàn, thế nào gọi là như cô mong muốn, thực ra cô đang từ chối anh một cách khéo léo mà?

"Lộ tiên sinh..."

Lời của Vụ Mang Mang bị Lộ Tùỵ cắt ngang, "Nếu đã xác định quan hệ thì em có thể gọi anh là Lộ Tùỵ, hoặc là danh xưng khác thân mật hơn."

Vụ Mang Mang có phần không thích ứng kịp với tốc độ và hiệu suất cao của Lộ Tùỵ.

Danh xưng thân mật?

Vụ Mang Mang cười toe toét, nũng nịu nói: "Chồng à, người ta không thích ăn cà rốt, lần sau đừng cho vào nữa, được không?"

Tiếc rằng Vụ Mang Mang không thể thấy Lộ Tùỵ thất thố như mong muốn, mà lại làm chính mình buồn nôn!

"Ăn cà rốt tốt cho mắt, mắt em rất đẹp, nên chăm sóc." Lộ Tùỵ đáp.

Cô nàng Vụ Mang Mang này có một khuyết điểm, chính là một khi người ta biểu dương cô, khen ngợi cô rồi, cô sẽ không nỡ làm ngược ý người ta.

Cà rốt thì cà rốt chứ, dù sao cũng không phải thuốc độc.

Ăn tối xong, Lộ Tùỵ mời Vụ Mang Mang đi dạo, trên đảo có một phòng ấm rất lớn, trên kệ là vô số loại thực vật được nuôi trồng và chăm sóc tỉ mỉ.

Vụ Mang Mang nhìn ra xa, một dải đều là cà rốt, anh thích ăn đến mức đó ư?

"Anh cầm tinh con thỏ hả?" Vụ Mang Mang âm mưu dò hỏi tuổi tác của Lộ Tùỵ.

"Chỉ là thích ăn mà thôi", Lộ Tùỵ đáp.

Đi dạo xong, Lộ Tùỵ vào thư phòng xử lý công việc, Vụ Mang Mang đứng ngoài cửa kính ngơ ngẩn, họ đã bước vào cuộc sống vợ chồng già rồi sao?

Ăn cơm xong thì đi dạo, đi dạo xong anh làm việc, còn cô chơi điện thoại?

Đó chính là cái giá phải trả khi yêu đương cùng một ông già.

Còn nữa, ban nãy Lộ Tùỵ nói gì nhỉ: Em có thể chơi điện thoại, nhưng đừng chơi lâu quá làm tổn hại đến mắt, cũng làm tổn thương đến cột sống của em.

Vụ Mang Mang thầm mắng trong lòng, trong cuộc sống tự dừng xuất hiện thêm một người qua đường, mà ngay cả việc cô chơi điện thoại cũng đòi quản?

"Em muốn về nhà." Vụ Mang Mang mở cửa thư phòng, nhìn Lộ Tùỵ nói.

Lộ Tùỵ ngẩng lên, "Ngày mai anh đưa em về."

Vụ Mang Mang biết ngay người này không có ý gì tốt đẹp mà.

"Nhưng em không mang theo quần áo để thay", Vụ Mang Mang kiên trì.

"Em vào phòng anh chọn áo sơ mi hoặc áo pull để mặc đi, nội y cởi ra giặt sạch xong hong khô, sáng mai là có thể mặc được rồi." Lộ Tùỵ nói, như thể mọi thứ đều chẳng là vấn đề gì.

Nhưng vấn đề của Vụ Mang Mang thì rất lớn, hôm nay mới ngày đầu mà đã mặc áo sơ mi của người ta rồi? Tiết tấu này có phải là quá nhanh không?

Vụ Mang Mang đứng đó không đi, Lộ Tù lại ngược lên nhìn cô, "Còn vấn đề gì không? Anh chỉ cần nửa tiếng thôi, sau đó sẽ ra với em."

Vụ Mang Mang nheo mắt, cô đứng đây không đi không phải là đòi anh ở cạnh, cô đành yếu ớt nói: "Em vẫn muốn về nhà."

"Nơi này chính là nhà của em", Lộ Tù đáp ngắn gọn.

Vụ Mang Mang đang định nói thì thấy Lộ Tù nhíu mày.

"Em có thể ra ngoài trước không? Bây giờ anh cần làm việc." Lộ Tù nói với vẻ nóng nảy.

Vụ Mang Mang rũ vai, chỉ đành quay ra đóng cửa lại.

Chương 33

Vụ Mang Mang liếc nhìn cửa thư phòng, móc điện thoại ra, cảm thấy thế giới mạng vẫn tốt hơn.

Đang là ban đêm, một đám phụ nữ đều rảnh rỗi, tiếp tục truy hỏi đối tượng xem mắt của Vụ Mang Mang là ai.

Long Tú Quyên đã bắt đầu nói mát mẻ rằng Vụ Mang Mang đang nói dối để lừa mọi người.

Cô ném điện thoại lên sofa, chạy đến phòng Lộ Tù trong tâm trạng âm ỉm, lục lọi một hồi trong tủ quần áo của anh, chọn một chiếc áo sơ mi màu xanh thẫm của Lộ Tù và một chiếc quần thoải mái bằng kaki, rồi tìm kéo để bắt đầu cắt xén.

Quần dài cắt thành quần ngắn, đeo thắt lưng vào giống như một chiếc quần váy ngắn. Áo sơ mi cũng đem cắt ngắn bớt, phía trước rốn còn thắt nơ lại.

Còn phía sau thì cô mặc kệ.

Vụ Mang Mang đến phòng khách lần trước tắm rửa, đáng thương cho cô không dám "chơi một không quần", chỉ có thể giặt quần lót trong nhà tắm, rồi lấy máy sấy tóc ra sấy khô.

Còn về bra thì để nó tự sinh tự diệt đi.

Cũng may áo sơ mi rộng rãi, màu sắc lại đậm nên dù không mặc bra cũng không lộ hàng.

Vụ Mang Mang làm xong xuôi mới xuống lầu, Lộ Tù đã ngồi trong phòng khách, lạng lẽ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nghe động tĩnh, Lộ Tuyền mở mắt ra nhìn Vụ Mang Mang, chỉ cảm thấy phụ nữ có lẽ bẩm sinh đã có năng khiếu cắt may rồi.

Thực ra anh cũng không chịu nghĩ, Vụ Mang Mang đã chơi búp bê Barbie từ nhỏ, thay đồ cắt may là sở trường của cô.

Nhưng ánh mắt khen ngợi của Lộ Tuyền vẫn làm Vụ Mang Mang thấy vui. Cô thầm cảm thán một câu, ông già Lộ Tuyền đúng là có ma lực đặc biệt, khi anh chăm chú nhìn bạn, bạn sẽ cảm thấy giống như mình đã thu hút toàn bộ sự chú ý của thế giới vậy.

Vụ Mang Mang bất giác ưỡn thẳng lưng, để che giấu gương mặt đang nóng lên, cô hồ hững gật đầu với Lộ Tuyền rồi quay người đi đến tủ lạnh nhà bếp, rót một ly sữa.

Sữa mát lạnh trôi xuống dạ dày, Vụ Mang Mang vừa đi vừa uống rồi ngồi xuống sofa đơn chếch một bên của Lộ Tuyền, nghe anh nói: "Em có thể ngồi gần anh một chút."

Ai thèm chứ?

Nói cứ như hoàng đế vậy, trong đầu Vụ Mang Mang diễn một cảnh, sau này anh sẽ dùng giọng điệu ban ơn để nói, "Em có thể lên giường của anh, em có thể sinh con cho anh, em có thể..."

Vụ Mang Mang dùng mu bàn tay lau vết sữa ở mép, dù sao thô lỗ thì cứ thô lỗ thôi, Lộ Tuyền nhìn quen thì nhìn, không quen thì càng tốt.

Nếu đã hẹn hò thì cũng không nên che giấu thói quen nữa, nếu không cứ giả vờ giả vịt thì khi kết hôn sẽ lộ tẩy hết.

"Em thích ngồi đây cơ", Vụ Mang Mang như một đứa trẻ nổi loạn, chỉnh lại tư thế ngồi, hai chân gác lên tay vịn sofa, đung đưa trong không khí, sau đó nhìn Lộ Tuyền, "Bệ hạ, em có thể chơi điện thoại không?"

Lộ Tuy nhìn Vụ Mang Mang nửa phút, sau đó đứng lên vào nhà bếp lấy nước uống.

Vụ Mang Mang dăng lên cảm giác tự hào "bà đây không sợ anh", cuối cùng đã có hứng xem Weibo.

Nhóm bạn đã không còn bàn tán đến chuyện Vụ Mang Mang xem mắt nữa, bắt đầu thảo luận về vũ hội ở Lộ Viên vào đêm Giáng Sinh.

Vũ hội Giáng Sinh ở Lộ Viên đã mở ra gần một trăm năm, xem như là một truyền thống mừng Giáng Sinh nổi tiếng trong thành phố, giống như mọi người quen xem chương trình đêm Giao thừa vậy.

Lộ Viên nghe tên đã biết có liên quan đến gia đình họ Lộ.

Nghe nói bà cố của Lộ Tuy là một thực nữ nước Anh, thời ấy họ thích tổ chức trà hoa và vũ hội gì đó, thế là đã mở ra truyền thống vũ hội Giáng Sinh ở Lộ Viên.

Những người được mời tới đều là những thực nữ danh giá hiếm hoi trong cả nước, không giới hạn ở thành phố này, nên có thể thấy là thiệp mời của nó khó lấy được vô cùng.

Vũ hội Giáng Sinh ở Lộ Viên đã trở thành một sản nghiệp, có tổ chức chuyên nghiệp ở phía sau phụ trách, người phụ trách hiện nay là cô Lộ Gia Nam của Lộ Tuy, cũng là một nhân vật nổi tiếng.

Hàng năm Lộ Gia Nam đều tổ chức gây quỹ từ thiện, tiền quyên góp được bao giờ cũng lớn nhất, đêm hội ngôi sao từ thiện cũng xem như là một việc trọng đại trong giới, những ngôi sao nổi tiếng không ai là không có mặt.

Một việc lớn như vậy, những người như Vụ Mang Mang đương nhiên sẽ không được tham dự, cả đám bạn của cô cũng chẳng ai được mời.

Nhưng năm nay thì khác.

Long Tú Quyên nói năm nay cô ta sẽ có được một tấm thiệp mời, đương nhiên là nhờ phúc của vị hôn phu cô ta.

Vụ Mang Mang bất giác quay sang nhìn Lộ Tuyền đang xem cổ phiếu hoặc tin tức tài chính bằng iMac, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác hư vinh thỏa mãn.

Nếu cô thực sự hẹn hò với Lộ Tuyền thì chắc cũng có thể nhận được thiệp mời nhỉ?

Lỡ như bất hạnh gả cho Lộ Tuyền, không chừng còn có thể nhảy trong vũ hội Giáng Sinh của Lộ Viên nữa.

Nghĩ thế, vòng sáng ma lực của Lộ Tuyền hình như lại sáng hơn một chút, Vụ Mang Mang đành thừa nhận rằng hẹn hò với người đàn ông như anh thực sự đã nâng cao giá trị bản thân lên rất nhiều.

Siêu thỏa mãn lòng hư vinh!

Nghĩ đến đó, Vụ Mang Mang lại thấy thực ra quen Lộ Tuyền không hề thiệt thòi, dù sao cô đã không muốn làm gái ế từ lâu rồi. Lộ Tuyền tuy hơi lớn tuổi nhưng bây giờ đang độ tuổi sung mãn nhất, có vóc dáng có nhan sắc, đúng là không ấy ấy thì hơi phí.

Hơn nữa Vụ Mang Mang muốn tìm một người có kinh nghiệm phong phú để học hỏi, lần đầu cũng sẽ không đau lắm.

Nghe nói phụ nữ vừa "ấy ấy" đều không mấy biết hưởng thụ, đàn ông già thể lực kém một chút thì vừa đủ, nếu gặp phải một anh một đêm mấy lần bưng bưng khí thế thì đúng là chịu tội.

Vụ Mang Mang sức nhớ ra một chuyện, vội cất điện thoại, ngồi xếp bằng cạnh Lộ Tuyền, anh ngẩng lên nhìn cô.

Vụ Mang Mang vẫn chưa quen nhìn anh ở khoảng cách gần thế này, cơ thể bất giác ngửa ra sau, rồi đặng hắng hỏi : "Nói thế thì, anh được coi là bạn trai em rồi nhỉ?"

Lộ Tù "ừ" một tiếng, khóe môi lộ nét cười, "Rốt cuộc em không cần gọi anh là bác rồi."

Hai người đều nghĩ ngay đến chuyện "BF", Vụ Mang Mang cũng thấy mất mặt, "Lúc đó không biết tài khoản kia là Đồng Khả Khả, em nói thế thực ra là để tiến một bước dò đoán thân phận đối phương thôi."

Lộ Tù lại "ừ" một tiếng.

Vụ Mang Mang cầm điện thoại gõ gõ vào cằm, quay sang nhìn Lộ Tù rồi hỏi: "Sao anh lại đi xem mắt?"

Lộ Tù cất iMac đi, "Người lớn rất thích làm mai cho anh."

"Thế trước kia anh đi xem mắt bao lần rồi?" Vụ Mang Mang vốn dĩ tò mò muốn tìm hiểu chuyện về Lộ Tù.

Lộ Tù im lặng không nói.

Tốt thôi, Vụ Mang Mang cố kiềm chế cơn nhiều chuyện của mình, "Lúc anh nhìn thấy người trong hình là em, không thấy hai người quen biết nhau mà xem mắt thì lạ lùng lắm sao?"

"Cũng tạm", Lộ Tù đáp.

"Nên thực ra anh có tình cảm với em đúng không?" Vụ Mang Mang truy hỏi, "Từ lúc nào mà anh phát hiện..."

Phụ nữ có lúc thực sự rất lăm mồm, cũng may đàn ông đã thông minh phát minh ra động tác "hôn".

Đối với Lộ Tù, đây hoàn toàn là động tác để chặn đôi môi xinh đẹp của phụ nữ mà không làm họ mất hứng.

Vụ Mang Mang không chút chuẩn bị, bị Lộ Tù hôn trúng, mắt cô còn giữ trạng thái mở to, nhất thời không biết có nên nhắm lại hay không.

Nụ hôn của Lộ Tù rất dịu dàng, nhẹ nhàng áp lên môi cô, đầu lưỡi liếm láp từng chút một.

Đó là sự trải nghiệm dịu dàng và được bảo vệ, mi mắt Vụ Mang Mang đã không nhắc lên nổi, cơ thể cũng bắt đầu nhũn ra.

Nhưng giây sau đó, đúng lúc Lộ Tù định tách răng cô ra thì Vụ Mang Mang đẩy anh ra ngay.

Với kinh nghiệm phong phú của Vụ Mang Mang, kỹ thuật hôn của chú Lộ rất tuyệt, nhưng chỉ có điều thiếu nhẫn nại, quá gấp gáp.

Mới lần đầu hôn mà lại muốn hôn lưỡi rồi, đúng là năm mơ!

Tay Vụ Mang Mang che miệng, nhanh chóng dịch ra xa Lộ Tù, "Không được không được, thế này thì nhanh quá!"

Có những nguyên tắc có thể thỏa hiệp, có những nguyên tắc tuyệt đối không thể!

Vụ Mang Mang hôm nay đã thỏa hiệp một lần rồi.

Theo kinh nghiệm xem mắt trước kia của cô, dù hai bên thích nhau thì cũng phải có quá trình xem xét, chưa từng có chuyện ngay hôm đó đã xác định mối quan hệ nam nữ.

Đây đã xem như là thỏa hiệp vì Lộ Tù rồi.

Nên nguyên tắc kia tuyệt đối không thể phá vỡ.

"Chúng ta mới hẹn hò, không thể như thế. Chỉ ít sau một tuần mới được nắm tay, sau hai tuần anh mới có thể hôn trán em. Một tháng sau mới xét đến việc hôn nhau, trong ba tháng tuyệt đối đừng nghĩ đến tiến triển mang tính thực chất." Ngón trỏ của Vụ Mang Mang lắc lắc trước mặt Lộ Tù.

"Đây là nguyên tắc của em", Vụ Mang Mang bổ sung.

"Anh tôn trọng nguyên tắc của em", Lộ Tù gật đầu, "Chuyện ban nãy anh rất xin lỗi."

Hừm, dễ dàng được tôn trọng thế sao, Vụ Mang Mang cảm thấy có chút không tiếp nhận được.

Khó tránh khỏi bắt đầu nghi ngờ sức hấp dẫn và con người mình.

Mà lúc đó, điện thoại di động của Lộ Tù đổ chuông.

Người gọi tới chính là người mà Vụ Mang Mang mới nghĩ đến ban nãy - Lộ Gia Nam, cô của Lộ Tù.

Đương nhiên Vụ Mang Mang không biết đối phương là đại thần phương nào, nhưng Lộ Tù nghe điện thoại không đi nơi khác, nên Vụ Mang Mang đã quang minh chính đại ngồi cạnh nghe ké.

Có điều Vụ Mang Mang vẫn chuyển sang ngồi ở sofa đơn kế bên, bắt đầu nghịch điện thoại để chứng tỏ con người cô thực ra rất tôn trọng sự riêng tư của người khác.

"Nghe nói hôm nay con đi xem mắt hả? Trước kia kén chọn làm gì, bây giờ lại rơi vào cảnh phải đi xem mắt." Lộ Gia Nam châm chọc Lộ Tù, "Nhưng cũng tốt, xem như con đã nghĩ thông rồi, dù con giỏi giang thế nào thì cũng phải cần một người phụ nữ chăm sóc chứ, đúng không?"

"Có gì không ạ?" Lộ Tù như không nghe thấy bài diễn văn dài lê thê của Lộ Gia Nam.

"Xem mắt thành công không? Nghe nói con xem xong hình người ta đã đồng ý." Lộ Gia Nam đùa.

"Thành rồi." Lộ Tỳ nhìn Vụ Mang Mang, không có ý che giấu.

Tai Vụ Mang Mang luôn dỏng lên, miễn cưỡng nghe thấy bên kia đầu dây là giọng phụ nữ, dịu dàng nhẹ nhàng nhưng hơi trầm, hại cô không nghe rõ.

Nhưng Lộ Tỳ nói "thành rồi" là ý gì? Sao lại nhìn sang cô?

Trong tích tắc Vụ Mang Mang đoán có lẽ đối phương là họ hàng của anh.

Lộ Gia Nam lại hỏi: "Thế vũ hội Giáng Sinh năm nay con và cô bé ấy cùng nhảy mở màn, thế nào?"

Câu này của Lộ Gia Nam không phải hỏi chơi, nếu Lộ Tỳ đồng ý nhảy mở màn cùng cô bạn gái đó thì tức là đã chắc chắn với đối phương rồi.

Thế thì thái độ của người nhà họ Vụ đối với bạn gái anh sẽ khác hoàn toàn, đệ nhất phu nhân tương lai của Lộ Thị không thể để chậm trễ được.

"Để con xem thế nào đã", Lộ Tỳ nói gọn.

Lộ Gia Nam tỏ ra thất vọng, còn tưởng lần này Lộ Tỳ đã tìm thấy chân mệnh thiên nữ rồi chứ.

"Thế thì tùy con", Lộ Gia Nam cúp máy, nhưng trước đó không nhịn được lại nói: "Lộ Tỳ, con là con trai độc nhất ba đời đó, độc nhất đó."

Lộ Tỳ đáp nhẹ bằng: "Con đã đông lạnh tinh trùng rồi, sẽ không để nhà họ Lộ tuyệt hậu đâu."

Vụ Mang Mang gật gù, kỹ thuật bây giờ rất tốt, không nhân lúc chất lượng tốt mà trừ đông tinh trùng thì tiếc quá.

Ngay cả sếp Vụ ở nhà Mang Mang cũng đã đông lạnh tinh trùng, vì nhà họ Vụ hiện nay chỉ có Vụ Đản Đản là con trai, nói một câu khó nghe là lỡ như ngày nào đó có chuyện không may không xảy ra, tinh trùng của sếp Vụ chất lượng kém đi, không sinh nổi đứa thứ hai thì nhà họ Vụ coi như mất.

Ngay cả Vụ Mang Mang cũng sớm có ý thức về nguy cơ đó, năm hai mươi tư tuổi đã đi đông lạnh trứng rồi.

Tư duy của Vụ Mang Mang lại bay đến chỗ trứng đông lạnh của cô kết hợp cùng tinh trùng đông lạnh của Lộ Tuyền.

Đến khi cô định thần lại thì Lộ Tuyền đã cúp máy.

"Điện thoại của em kìa", Lộ Tuyền nhắc Vụ Mang Mang.

"Bà Liễu nói chuyện thật vô lý, ai bảo là nữ không bằng nam, đàn ông đánh trận biên cương, đàn bà con gái thêu hoa trong vườn..." Vụ Mang Mang nghe thấy nhạc chuông phát giọng hát hí kịch lạc điệu của mình thì vội vã nghe máy.

Từ khi chuông điện thoại bị Vụ Đản Đản làm bại lộ, Vụ Mang Mang đã ghi âm lại một đoạn cho bà Liễu.

Vụ Mang Mang không thoải mái như Lộ Tuyền, cô cầm điện thoại đi ra ngoài, đến một góc mới nghe máy, "Bà Liễu à, chưa gì đã sốt ruột hỏi tiến triển rồi sao?"

"Nói nhảm, mau khai ra đi." Bà Liễu là người thẳng tính.

"Thành công rồi." Vụ Mang Mang đặc biệt ngắn gọn.

"Người ta thế nào? Bao giờ đưa về cho mẹ xem, mẹ còn chưa rõ gia cảnh cậu ta." Bà Liễu có vẻ lo lắng.

"Làm gì mà ra mắt phụ huynh sớm thế? Yên tâm đi, nhiều tiền lắm, chắc chắn sẽ nuôi con được." Vụ Mang Mang nói, "Lúc ly hôn cũng sẽ rất hào phóng, không bớt tiền chu cấp cho con đâu."

Đây là lời Vụ Đản Đản nói.

"Phì, nói gì mà xui xẻo vậy." Bà Liễu lại hỏi, "Tối nay con có về không, chị Vương hâm cho con canh hạnh nhân bách hợp gan heo đây."

"Không về, con đến nhà anh ấy qua đêm." Vụ Mang Mang hờ hững nói.

Bà Liễu lập tức kinh hãi kêu lên, "Vụ Mang Mang, mẹ dạy dỗ con thế nào hả?"

Vụ Mang Mang thềm nói, mẹ có dạy con không?

"Bây giờ đàn ông có tiền đều là hàng hiếm, con cũng vì muốn nhanh chóng túm được anh ấy thôi mà." Vụ Mang Mang diễn rất thật, "Được rồi, không nói với mẹ nữa, anh ấy tắm xong sắp ra rồi."

Chương 34

Vụ Mang Mang quả quyết cúp máy rồi tắt luôn.

Cô thè lưỡi với điện thoại, làm mặt hề.

Lúc Vụ Mang Mang quay trở lại thì thấy Lộ Tù đứng lên, nói: "Anh đi tắm đây."

Một câu rất bình thường nhưng Vụ Mang Mang nhìn theo bóng Lộ Tù cứ cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, sau khi suy nghĩ mới phát hiện ra là biểu cảm của anh không đúng, hình như có vẻ trêu đùa.

Vụ Mang Mang bất giác ngó lại camera chất lượng cao trong phòng ngủ Lộ Tù.

Biệt thự công nghệ cao đi gặp quý đi, có còn quyền riêng tư không hả?

Vụ Mang Mang không kìm được gọi to sau lưng Lộ Tù: "Phòng tắm anh có lắp camera không đó?"

"Trong biệt thự này không có góc chết." Lộ Tù đáp.

Vụ Mang Mang tử vong tại trận, nói thế thì chuyện cô thích hát hò trong nhà tắm cũng bại lộ rồi ư?

Vụ Mang Mang hung dữ gào lên: "Mau nộp đoạn băng ghi hình ra đây!"

Lộ Tù không nhịn được cười: "Phòng em lúc em vào ở đã tự động tắt mọi camera rồi, em có thể tự cài đặt."

Vụ Mang Mang vỗ vỗ ngực, cứ cảm thấy ở lại đây cực kỳ không an toàn. Đến nỗi thói quen ngủ nude của cô cũng phải thay đổi.

* * *

Sáng sớm, ánh nắng ban mai dịu dàng rải lên mặt Vụ Mang Mang, cô hít một hơi đầy phổi, duỗi người vươn vai ra rồi mới đánh răng rửa mặt, buộc tóc, sau đó chạy xuống lầu uống sữa.

Vụ Mang Mang uống sữa, quay đầu lại thì thấy Lộ Tù mặc quần bơi ướt sũng từ ngoài bước vào, vừa đi vừa lấy khăn bông lau tóc, cảnh tượng hết như đang xem kênh truyền hình trả tiền vậy.

Lộ Tù đến cạnh Vụ Mang Mang, rướn người mở cửa tủ lạnh, Vụ Mang Mang liền ngửi thấy mùi nước trên người anh.

Lộ Tù dùng ánh mắt tán thưởng quan sát Vụ Mang Mang, đồng thời lưu luyến nhìn cô một lúc. Vụ Mang Mang đỏ mặt tía tai khép chân lại, mượn tư thế cúi đầu uống sữa để điều chỉnh nhịp thở.

Nhưng đường cong hấp dẫn kia vẫn làm lóa mắt cô.

Quả nhiên nền tảng của mối quan hệ nam nữ nằm ở sức hút trái dấu, hơn nữa còn là thu hút rất mạnh.

Ăn sáng xong, Lộ Tù đi câu cá, Vụ Mang Mang tỏ ra không có hứng thú với hoạt động của người già này.

Lộ Tù nói: "Em có thể ngồi cạnh anh chơi điện thoại."

Vụ Mang Mang không thể hiểu logic đó, cô ngồi trên sofa trong nhà chơi điện thoại chả tốt hơn à, tại sao phải ra đó cho muỗi ăn?

"Vì anh sẽ tắt nguồn mạng internet." Lộ Tù đáp.

Anh thẳng!

Vụ Mang Mang ngửa răng muốn cắn người, Lộ Tù lấy thủ đoạn ngắt mạng y hệt như thủ đoạn cắt tiền tiêu vật của bà Liễu vậy.

Vụ Mang Mang chỉ có thể thỏa hiệp, ngồi cạnh Lộ Tù, cô không hiểu, cô ngồi đây thì hai người cũng không nói chuyện, thế thì có tác dụng gì chứ?

Kiểu yêu đương của người già thực sự khiến người ta xoắn quấy quá.

Nên Vụ Mang Mang bắt buộc phải tìm việc để làm, "Em có thể nói họ biết anh là bạn trai em không?"

Vụ Mang Mang lắc lắc điện thoại trước mặt Lộ Tù.

"Tùy em", Lộ Tù chẳng buồn rời mắt.

Vụ Mang Mang suy nghĩ một lúc xem Lộ Tù ra mắt với phương thức nào thì tự nhiên hơn, nếu vô duyên vô cố nhả cho bạn bè như thế, chắc sẽ bị cười nhạo là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga mất.

Nên Vụ Mang Mang lại hỏi anh: "Em có thể chụp một bên mặt anh không? Ở đây chỉ có biển và cây, sẽ không tiết lộ bí mật trên đảo của anh đâu, hơn nữa em có thể làm mờ phong nền phía sau."

"Đừng đăng lên Weibo." Lộ Tù bảo.

Vụ Mang Mang siết nắm tay phải lại sau lưng Lộ Tù làm động tác "yes", sau đó mở app chụp hình ra, tranh thủ chụp Lộ Tù cho thật đẹp.

Có một người bạn trai ăn ảnh thế này thật là hạnh phúc quá, Vụ Mang Mang chụp liền mấy tấm đưa cho Lộ Tù chọn, lại còn được voi đòi tiên: "Nếu có thể chụp hình anh đang bơi thì chắc chắn họ sẽ ghen tỵ với em đến chết mất."

Lộ Tù xóa hết hình của anh trong máy của Vụ Mang Mang, chỉ chừa lại một tấm, tiện thể xem luôn những tấm hình tự sướng của cô, cô nàng này

đến đánh răng cũng không quên chụp một tấm.

Lộ Tuyền xem từng tấm một, xem mà buồn cười.

Vụ Mang Mang cảm thấy mỗi tấm hình của cô đều rất đẹp nên cũng vui lòng để Lộ Tuyền thưởng thức.

Cô xưa nay không ngại để người khác xem hình của mình. Nên Vụ Mang Mang ngẫm dung tưng cho hành vi này của Lộ Tuyền, cầm remote lên bắt đầu nghịch, bắt C-3PO đi đi lại lại mang nước ép và salad hoa quả ra cũng rất thú vị.

Nhưng Vụ Mang Mang quên mất rằng trong album chụp tự sướng của cô lúc nào cũng có mấy tấm hình không thể để người khác nhìn thấy.

Ví dụ, cô mặc áo pull màu trắng để lộ rốn và quần lót ren màu đen chụp hình trong phòng tắm.

Tay cô luôn qua gấu áo pull, đặt lên bộ ngực của mình, chụp một tấm "đê mê".

Thực ra chỉ là kiểu mô phỏng người mẫu, chỉ hạn chế cho cá nhân cô sưu tập và thưởng thức.

Đến khi Vụ Mang Mang sức nhớ ra, cố gắng không đánh cỏ động rắn định lấy lại điện thoại từ tay Lộ Tuyền, nhìn từ vai anh sang, cảm giác thần thú trong lòng chạy hết đám này tới đám khác.

Vì Lộ Tuyền đã xem đến những tấm hình chụp trước đó nữa.

Anh xem từng tấm một, có nghĩa là tấm áo pull trắng đã bị anh nhìn thấy.

Bây giờ anh đang xem tấm hình tên "sự cảm dỗ đắm nước".

Vụ Mang Mang lúc đó mặc áo sơ mi trắng, đứng dưới vòi hoa sen chụp tự sướng.

Vụ Mang Mang giật lấy điện thoại, thẹn quá hóa giận. "Sao anh có thể tự tiện lục lọi điện thoại của người ta thế hả?"

"Xin lỗi", Lộ Tùỳ tỏ ra rất phong độ.

Vụ Mang Mang không dám nhìn về mặt anh, cô cảm thấy lúng túng muốn chết.

Xấu hổ quá!

Cũng may Lộ Tùỳ lập tức đứng lên đi về phía cần câu, Vụ Mang Mang nhìn theo bóng anh, thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ôm mặt.

Vụ Mang Mang lấy mấy tấm hình hiếm hoi đó ra, vốn định xóa ngay nhưng ngón tay nhúc nhích mấy lần cũng không đành lòng.

Những tấm hình được giữ lại trong điện thoại đã được chọn lựa kỹ càng, có thể kinh qua thử thách của thời gian. Đẹp đến không chịu nổi! Ánh sáng, góc độ, kết cấu ảnh đều rất hoàn hảo, hình chụp cho tạp chí cũng chỉ đến thế này thôi.

Vụ Mang Mang rất khổ sở.

"Không nỡ xóa thì đừng xóa", Lộ Tùỳ quay đầu lại, nói.

Vụ Mang Mang không nói gì.

"Nhưng hình đó để trong điện thoại thì không an toàn đâu, anh có một cách giúp em giữ lại." Lộ Tùỳ nói.

Cuối cùng Lộ Tùỳ đưa cho cô một chiếc ổ cứng chỉ to bằng USB.

"Em tự cài mật mã, nếu có người cố gắng phá thì nó sẽ khởi động chương trình tự hủy."

Tiên tiến thế ư? Có thể đóng phim được rồi.

Vụ Mang Mang nhận lấy, "Nhưng lúc em cũng muốn xem thì phải làm sao?"

"Soi gương là được rồi", Lộ Tùý đáp.

Ha ha, câu đùa này thật nhạt.

Vụ Mang Mang nhún vai, cười lạnh.

"Nếu có thể tạo ra một cổng sau hoặc một loại virus cho những tấm ảnh này thì tốt rồi, một khi lộ ra ngoài sẽ tự động xóa sạch, như thế thì không sợ nữa." Vụ Mang Mang nói.

Lộ Tùý nhướn mày, "Idea tốt đây."

Nhưng vì sự cố này mà Vụ Mang Mang quên mất chuyện công bố Lộ Tùý với bạn bè.

Hơn nữa cũng chẳng có tâm trạng.

Buổi chiều trực thăng cũng tới, Vụ Mang Mang thở phào. Bà Liễu gọi đến, yêu cầu Vụ Mang Mang phải về nhà một chuyến.

Lộ Tùý đưa Vụ Mang Mang đến trước cửa nhà ở sườn núi, cô nói cảm ơn anh rồi xuống xe, nhưng Lộ Tùý lại không chịu mở khóa cửa.

Vụ Mang Mang quay sang nhìn anh, lăm lăm trong lòng, người này chắc không phải đang đợi "goodbye kiss" đó chứ?

Thế là cô rất bất lực, rất chiếu lệ nghiêng người sang, hôn qua loa lên mặt Lộ Tùý một cái.

Nhưng khi nhìn thấy trong mắt anh hiện ra vẻ kinh ngạc,

Vụ Mang Mang lập tức nhận ra mình đã hiểu lầm rồi.

Đúng là tự mình đa tình.

"Goodbye kiss." Vụ Mang Mang vội giải thích.

Lộ Tù gật đầu, "Chiều mai tan sở anh đến đón em?"

"Có lúc công việc nhiều phải làm thêm giờ", Vụ Mang Mang nói.

"Thế em tan sở rồi gọi cho anh?" Lộ Tù lại nói.

Vụ Mang Mang gật đầu, lần này cửa xe đã mở, cô nhanh chóng bay xuống.

"Em nên đợi anh mở cửa cho em chứ", Lộ Tù đi vòng qua đầu xe, đến trước mặt Vụ Mang Mang.

Cô vội vàng khoát tay, "Thân quá rồi, không cần thế đâu? Em vào nhà đây."

Vụ Mang Mang đi được mấy bước thì nghe thấy Lộ Tù gọi cô lại.

Cô quay đầu nhìn Lộ Tù, anh dựa vào cửa xe, nói: "Mang Mang, em biết số điện thoại của anh không?"

Bị phát hiện rồi!

Vụ Mang Mang làm ra vẻ sực tỉnh, vỗ vỗ trán, "Trời ơi, em quên mất em chưa có số của anh."

"Đưa điện thoại của em cho anh", Lộ Tù đưa tay ra.

Vụ Mang Mang chân chừ rồi mới mở khóa điện thoại, đưa cho Lộ Tù.

Lộ Tuyền nhập một dãy số vào, gọi vào điện thoại anh rồi trả lại cho Vụ Mang Mang.

Tới khi bước vào nhà, cô thở hắt ra một hơi.

Hẹn hò với Lộ Tuyền, không biết tại sao cô luôn có cảm giác như kiểu thái giám ở cạnh hoàng đế bệ hạ, ngay cả thở mạnh cũng không dám, hơn nữa hoàng đế bệ hạ nói gì cũng đúng, chỉ có thể dè dặt hầu hạ.

Tuy có người đàn ông như Lộ Tuyền làm bạn trai rất thỏa mãn lòng hư vinh của cô, nhưng ngoài ra cô cứ cảm thấy có chút hư cấu.

Bà Liễu vừa trông thấy Vụ Mang Mang là bắt đầu chất vấn, "Con có hiểu thế nào là e thẹn không hả? Mới lần đầu gặp mặt đã qua đêm ở nhà đàn ông, cậu ta trân trọng con mới lạ."

Vụ Mang Mang ôm gối, không nói gì.

Bà Liễu bước tới kéo cổ áo Vụ Mang Mang, khiến cô giật mình hoảng hốt, "Mẹ làm gì thế, làm gì thế?"

"Mẹ thấy mày đờ đẫn ừ ừ, còn tưởng mày bị hành hạ chứ." Liễu Nhạc Duy nói.

"Trí tưởng tượng của mẹ xa quá đấy", Vụ Mang Mang giật cổ áo lên ra khỏi tay bà Liễu.

"Nói đi, đối phương rốt cuộc là ai, mà khiến mày vội vã nhào vào thế?" Liễu Nhạc Duy truy hỏi.

"Có xe có nhà, cha mẹ đã mất." Vụ Mang Mang nhún vai, thở dài.

"Làm việc ở đâu, có mở công ty không? Quy mô công ty thế nào? Thu nhập một năm bao nhiêu? Đã từng quen bao nhiêu cô bạn gái? Có ý định kết hôn không?" Liễu Nhạc Duy bla bla hỏi một đống.

Cũng không trách được bà, lúc Liễu Nhạc Duy nhờ cô của Thẩm Đình giới thiệu đối tượng cho Vụ Mang Mang, bà ta nhất thời chưa có người nào thích hợp, nên quay sang nhờ người khác, ở giữa còn chuyển giao bao nhiêu người, đến khi thời gian và địa điểm đã định xong mới báo Liễu Nhạc Duy.

Để tỏ ra tin tưởng Thẩm Kính Mi, bà Liễu cũng ngại hỏi nên đã chấp nhận ngay.

Thế nên bà Liễu cũng chẳng có khái niệm gì về đối tượng xem mắt của Vụ Mang Mang.

Lộ Tuy làm việc ở đâu? Vụ Mang Mang đúng là không biết, trong ấn tượng của cô, Lộ Tuy chính là kiểu người không đi làm.

Công ty của Thần Tài tên gì nhỉ? Không biết luôn.

"Tên công ty không biết, quy mô chắc không nhỏ, thu nhập năm chưa hỏi, tình sử quá khứ đều chưa biết, có ý định kết hôn." Vụ Mang Mang nói.

Liễu Nhạc Duy lại hỏi: "Kết hôn rồi có giao quyền đứng tên tài sản cho con không?"

"Làm sao có thể?" Vụ Mang Mang lập tức phản bác, đúng là nghĩ cũng chẳng dám nghĩ.

"Cái gì cũng không biết, thế rốt cuộc mà thích cậu ta điểm nào?" Liễu Nhạc Duy bực tức hỏi.

"Con không thích anh ấy, là anh ấy thích con." Vụ Mang Mang cũng đáp với vẻ tức tối.

Liễu Nhạc Duy nhìn Vụ Mang Mang chăm chú, bà vẫn hiểu một ít về con gái mình, xem ra đối phương chắc phải vô cùng mạnh mẽ, mới áp đảo được Vụ Mang Mang hoàn toàn.

Người mà Thẩm Kính Mi giới thiệu chắc chắn không kém chỗ nào được.

Nhưng có câu "trèo cao ngã đau", bà Liễu không mong Vụ Mang Mang làm "đệ nhất phu nhân", chỉ mong cô tìm được người đàn ông đáng tin cậy để kết hôn, còn về tình hình kinh tế thì sống ổn là được, lúc Vụ Mang Mang kết hôn đương nhiên bà sẽ tặng một khoản hồi môn lớn.

"Mẹ thấy hay là thôi đi, đàn ông quá mạnh mẽ không phải là chuyện tốt lành gì. Nếu con không tiện từ chối thì mẹ có thể nhờ dì Thẩm đi giải thích." Liễu Nhạc Duy nói.

Chương 35

"Giải thích thế nào ạ?" Vụ Mang Mang lập tức có hứng thú.

Bà Liễu câm nín. Ngủ cũng đã ngủ rồi, còn giải thích làm sao? Câu này chẳng qua là cha mẹ dùng để an ủi con cái mà thôi.

"Bây giờ nói những điều này vẫn sớm, hai đứa mới được mấy ngày? Qua một thời gian nữa tự nhiên sẽ nhạt đi thôi." Bà Liễu rất rõ thiên tình sử của Vụ Mang Mang, chẳng có mối nào kéo dài quá ba tháng.

Vụ Mang Mang cũng hiểu được chuyện này, nên cô không mấy để tâm, nghĩ rằng nhẫn nhịn thì sẽ qua, nhiều nhất là ba tháng là có thể "bye bye".

Thế nhưng bà Liễu hỏi hết về các tình huống, chỉ quên hỏi người kia tên gì.

Chuyện đơn giản nhất thường dễ bị bỏ qua.

Vụ Mang Mang cũng không định nhắc mẹ, để tránh sau này bà Liễu biết cô đánh mất Lộ Tuyền sẽ mắc bệnh tim mất.

Thứ Hai, Vụ Mang Mang vẫn đi làm quẹt thẻ như thường, buổi chiều đúng giờ quẹt thẻ tan sở, buổi trưa lúc ăn cơm thì hẹn trước thời gian làm móng, vốn định cuối tuần trước đi, ai ngờ bị Lộ Tuyền chiếm dụng, lãng phí cả một ngày cuối tuần.

Mới làm móng một nửa thì điện thoại đổ chuông, Vụ Mang Mang cũng không xem trọng, không tiện lục túi, lại không muốn nhờ người khác lấy điện thoại hộ, định làm xong rồi gọi lại sau.

Đến khi Vụ Mang Mang làm móng tay móng chân xong xuôi thì đã gần chín giờ, cô còn hí hửng lấy điện thoại ra, nhờ nhân viên giúp cô tìm góc đẹp, chụp lên ảnh đẹp như tay người mẫu.

Nhân viên lập tức tăng bốc: "Tay Vụ tiểu thư thật đẹp, kiểu dáng hôm nay cũng rất hợp, có thể tặng hình này cho chúng tôi để làm hình ảnh quảng cáo, đăng lên Weibo không?"

Vụ Mang Mang hân hoan đồng ý.

Quay sang đăng tấm hình lên Weibo cá nhân, làm mọi người khen ngợi một loạt.

Lộ Thanh Thanh cũng tag Vụ Mang Mang, tỏ ý cũng muốn làm kiểu này.

Nhất thời Vụ Mang Mang được tăng bốc lên chín tầng mây, còn chuyện gọi điện thoại lại, cô đã sớm quăng lên chín tầng mây rồi.

Về nhà, trong mấy phút đợi nấu mì, Vụ Mang Mang mới sực nhớ chuyện điện thoại gọi nhờ, mở ra xem quả nhiên là Lộ Tùy.

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ, giờ đã gần mười giờ, cũng không tiện quấy rối giờ Lộ Tùy nghỉ ngơi, hơn nữa hai người chẳng phải dạng hay nấu cháo điện thoại, gặp nhau còn không nói gì nhiều thì gọi điện thoại thuần túy là lãng phí thời gian.

Vụ Mang Mang thuyết phục bản thân rồi lập tức mở máy tính, cuối tuần vẫn chưa đi được phó bản, xếp hạng trên bảng trang bị đã bị tuột mười mấy hạng, cô quả quyết dùng nhân dân tệ để mời đoàn đội đi hạ phó bản.

Một nhóm tổng cộng hai mươi lăm người, trừ bản thân ra, Vụ Mang Mang phải trả cho hai mươi bốn người kia mỗi người mấy ngàn xu game, thuê những người này đi đánh phó bản cùng mình.

Cái này cũng chưa tính là gì, vì trang bị mỗi một boss rơi ra đều mang tính ngẫu nhiên và hên xui, nên Vụ Mang Mang còn phải móc tiền ra mua đá chỉ định trên mạng, để sao cho trang bị rơi ra đúng nghề nghiệp của cô có thể dùng được.

Mời cả một nhóm như vậy cũng mất cả vạn nhân dân tệ.

Nhưng tiền này tiêu rất đáng, Vụ Mang Mang trong nhóm nghiêm nhiên được hưởng đãi ngộ của "đại gia", mọi kỹ năng trị liệu, hồi sinh đều để cho một mình cô, suốt quá trình đều có người trò chuyện, ngoài ra nhóm trưởng còn khen giọng cô ngọt ngào, mới nghe đã biết là đại mỹ nữ.

Tóm lại là Vụ Mang Mang cảm thấy rất sáng khoái, hơn nữa cô nhạy cảm nhận ra nhóm trưởng tên Kiều Dương kia rõ ràng là muốn tán bịch phú mỹ cô.

Còn nhắn tin riêng cho cô là lần sau có thể đưa cô đi đánh phỏ bản, không cần bỏ tiền ra thuê nhóm nữa.

Vụ Mang Mang cũng không phải nhiều tiền đến mức không có chỗ tiêu, lập tức biểu thị sự cảm kích sâu sắc.

Phỏ bản này một tuần mới mở một lần, Vụ Mang Mang và Kiều Dương hẹn tuần sau sẽ đánh phỏ bản cùng nhau rồi mới thoát ra để đi ngủ.

* * *

Hôm sau lên tàu điện đi làm, Vụ Mang Mang móc điện thoại ra xem Weibo mới nhìn thấy năm cuộc gọi nhờ khác mà Lộ Tù gọi sau đó. Cô nhớ hình như lúc đó cô đang mở loa để chơi game. Lúc đánh boss đang phấn khích tung trời, làm sao còn nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Vụ Mang Mang xuống tàu điện, tìm một nơi yên tĩnh gọi lại cho Lộ Tù, điện thoại mới reo hai tiếng đã bị anh tắt máy.

Giận rồi ư?

Vụ Mang Mang tự nhận mình là người khoan dung độ lượng, cô không ngại gọi lại, lần này chỉ đổ chuông một tiếng là bị tắt.

"Ôi trời, còn giận nữa há?" Vụ Mang Mang nhìn điện thoại đầy khiêu khích.

Thích thì chiều thôi!

Cô cất điện thoại, quẹt thẻ vào làm việc.

Buổi trưa ăn cơm, cô vẫn diễn vai đẹp nhất trong nhà ăn. Đầm liền ngắn màu xanh da trời phối cùng áo lông màu cam nhạt, diện tất đen dài có hoa văn dây leo gợi cảm.

Vụ Mang Mang bưng khay cơm đi dọc nhà ăn, khiến ánh mắt mọi người đều dán cả vào cô. Cho dù là nam nữ già trẻ đều thế, tất cả đều đưa mắt ngắm mỹ nữ.

Lúc này Nhiếp Tinh Tinh bĩu môi, khi Vụ Mang Mang đi ngang, cô ta cố ý nói với đồng nghiệp nữ ngồi cạnh: "Mới nhìn đã biết là loại bồ nhí, nhờ giám đốc Tiêu mà vào được đây, mỗi lần có đề tài nghiên cứu gì là giám đốc Tiêu đều dẫn cô ta theo, chẳng qua cũng chỉ là đưa mới tốt nghiệp ra trường thôi."

Lưu Lộ bỗng thấy ngượng ngập vì đúng lúc đó Vụ Mang Mang nhìn sang.

Vụ Mang Mang đang định chọc tức bà Nhiếp Tinh Tinh mấy câu thì ai ngờ lúc này điện thoại lại đổ chuông, hiển thị tên người gọi tới là "con trai ngoan".

Vụ Mang Mang dứt khoát ngồi xuống cạnh Nhiếp Tinh Tinh, lúc đó mới nghe máy.

"Chồng à..."

Tuy là nói với Lộ Tuy bên kia, nhưng Vụ Mang Mang lại quay sang mỉm cười với Nhiếp Tinh Tinh, giọng ngọt ngào nũng nịu hơn cả chị Chí Linh.

"Chồng à, sao anh giờ mới gọi? Người ta nhớ anh quá." Nếu lúc này Vụ Mang Mang sử dụng điện thoại bàn thì chắc còn có động tác "e then" xoắn xoắn dây điện thoại bằng ngón tay nữa kìa.

Mà bên kia, Bành Trạch ngồi cạnh Lộ Tuyền không dám tin anh ta vừa nghe thấy có người trong điện thoại gọi Lộ Tuyền là "chồng".

Nhưng Lộ Tuyền nhanh chóng đổi tay khác nghe điện thoại, Bành Trạch đành kìm nén sự tò mò, lui lại sau vài bước.

"Ban này đang họp, không tiện nghe điện thoại", Lộ Tuyền giải thích.

Vụ Mang Mang "ồ" một tiếng, hóa ra không phải là giận.

"Tan sở anh đến đón em."

Câu này là câu trần thuật, Vụ Mang Mang đã cho Lộ Tuyền leo cây một lần, không có gan từ chối lần nữa.

"Vâng, anh lái mô tô đến đón em được không?" Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tuyền lái mô tô khá ngẫu, vừa lạnh lùng vừa cool, càng có sức "chấn động".

Giờ tan sở, Vụ Mang Mang cố ý đi cạnh Nhiếp Tinh Tinh, "Tan sở à? Cùng đi nhé."

"Gần đây còn đi xem mắt không?" Vụ Mang Mang cố tình giảm lên nỗi đau của cô ta.

Tỷ lệ gái ế và trai ế ở thành phố này gần như là 7:1, nên nghề xem mắt vô cùng phát đạt.

Thực ra hai hôm trước Vụ Mang Mang vẫn còn đi xem mắt, nhưng cô may mắn, vừa thoát khỏi kiếp độc thân nên không tìm được mà chọc tức Nhiếp Tinh Tinh.

Cô ta quay đầu đi, không đếm xỉa đến Vụ Mang Mang.

Mà Vụ Mang Mang không hề để tâm, ngược lại còn vẫy vẫy cánh tay ra hiệu với Lộ Tù đứng bên ngoài: "Oppa, oppa."

Tuy Lộ Tù đứng cách xa, không thể nghe thấy, nhưng không cản trở việc Vụ Mang Mang diễn cho Nhiếp Tinh Tinh xem.

"Oppa của tôi đẹp trai quá phải không?" Vụ Mang Mang mắt đầy trái tim, hỏi Nhiếp Tinh Tinh.

Thực ra có lúc chọc tức bọn độc thân rất sáng khoái, nên bạn bắt buộc phải diễn thật tình cảm vào.

Nhiếp Tinh Tinh "xì" một tiếng, làu bàu, "Xem phim truyền hình nhiều quá rồi đấy."

"Anh ấy và giám đốc Tiêu ngoại hình hình như khác nhau, đúng không?" Vụ Mang Mang cười toe toét nhìn Nhiếp Tinh Tinh.

Thường thức vẻ mặt căng cứng của cô ta xong, Vụ Mang Mang rất vui vẻ nhún đôi giày cao gót chạy lại gặp Lộ Tù.

Thật không ngờ, chú lại nghe lời mà cười mô tô đến.

Dáng vẻ Lộ tiên sinh ôm mũ bảo hiểm đứng cạnh xe mô tô thực sự quá đẹp trai, nếu anh chịu làm người mẫu quảng cáo xe, Vụ Mang Mang nghĩ kiểu xe đó chắc chắn sẽ bán đắt như tôm tươi.

Nhưng những điều này không phải trọng tâm, Vụ Mang Mang nhảy đến trước mặt anh, gọi một tiếng "oppa".

Sau đó chuồn ra sau lưng Lộ Tù, cầm điện thoại chụp lia lịa mười mấy tấm với mô tô.

"Xe của oppa nhà tôi có oách không?!! *Nhỏ dãi tong tong*"

Lần này Vụ Mang Mang không trưng cầu ý kiến Lộ Tùỵ khi đăng ảnh lên mạng, nếu không đồng ý thì mau chia tay thôi.

Không ai được ngăn cản hành động chụp hình đẹp của Vụ Mang Mang.

Đến khi đăng hình xong, Vụ Mang Mang mới dè dặt nhìn Lộ Tùỵ, thấy anh không tức giận hay tỏ ra phản cảm, cô mới nhẹ nhõm cất điện thoại đi.

"Oppa, hôm nay anh rất đẹp trai đó." Vụ Mang Mang hai tay đỡ dưới cằm, tỏ ra si mê.

Lộ Tùỵ nói một câu gì đó, Vụ Mang Mang không hiểu, nhưng cô biết là tiếng Hàn.

"Anh nói gì thế?" Vụ Mang Mang hỏi.

"Hôm nay em cũng rất đẹp", Lộ Tùỵ dùng Hán ngữ lặp lại.

Những từ sau đó Vụ Mang Mang không thể nói tiếp được nữa, Lộ Tùỵ bản tiếng Hàn với cô, mà cô chỉ biết một câu "sarang hae yo", nhưng câu này không thể nói với anh được.

"Chúng ta cứ nói chuyện bằng tiếng Trung đi", Vụ Mang Mang tổng kết.

Cô nhận lấy mũ trong tay Lộ Tùỵ, cúi xuống, quên mất hôm nay cô mặc váy siêu ngắn.

Thực sự không thích hợp để ngồi mô tô.

Nhưng cô làm thế để chọc tức Nhiếp Tinh Tinh mà? Đừng nghĩ rằng bà Nhiếp Tinh Tinh là con mọt sách, ăn mặc như bà gái già ngàn năm mà lằm, phim chị ta yêu thích nhất thực ra là "Young and Dangerous", ngay cả

chuyện Vụ Mang Mang kêu Lộ Tùỵ lái mô tô đến cũng là vì từng nghe về sự yêu thích cuồng nhiệt của chị ta với đàn ông đi mô tô.

"Làm sao đây?" Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tùỵ cầu cứu.

Lộ Tùỵ cởi áo khoác, thắt vào eo cho Vụ Mang Mang.

Giải quyết hoàn hảo!

Lộ Tùỵ đưa mũ cho Vụ Mang Mang, "Không được chụp hình trên xe, cũng không được phép hát trên xe."

Vụ Mang Mang thầm nghĩ, anh nghĩ em ngốc à, hôm đó là buổi tối, bây giờ là ban ngày, cô không muốn làm bà điên đâu.

Ngồi lên rồi, Vụ Mang Mang nhẹ nhàng đặt tay lên eo Lộ Tùỵ, rồi áp mặt vào lưng anh, trong lòng cảm thán cảm giác có bạn trai thật khiến người ta hoài niệm, cô đã đơn chiếc gần nửa năm rồi.

Quan trọng nhất là mẹ không cần phải lo lắng buổi tối cô ăn gì nữa.

Trong đầu Lộ Tùỵ giống như có một tấm bản đồ mỹ thực đầy đủ nhất của thành phố này.

Vụ Mang Mang nhích lên phía trước một chút, vòng tay ôm eo Lộ Tùỵ, lạnh là một trong những nguyên nhân quan trọng, cô không kìm được thò tay vào trong áo anh cho ấm.

Nếu đã thò tay vào rồi thì Vụ Mang Mang cũng chẳng cần xấu hổ về vấn đề sờ hay không sờ nữa.

Cảm giác sờ mấy múi thịt kia cô đã mơ tưởng từ lâu lắm rồi.

Thực ra không chỉ Lộ Tùỵ, đối với Ninh Trạch Đào, Trương Chấn... những người đàn ông từng lộ cơ bụng đẹp, cô đều mơ đến cảm giác chạm tay vào

đó.

Điểm khác biệt duy nhất là Lộ Tù đã bị cô sờ rồi.

Đó là một dạng sức mạnh cứng cáp, Vụ Mang Mang dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn vào vậy mà không được, cô ấn mạnh thêm chút nữa, cơ bắp Lộ Tù liền đàn hồi bật lại.

Sức mạnh phần eo xem ra rất đáng tin cậy!

Vụ Mang Mang đang trải nghiệm cảm giác đó thì lại bị Lộ Tù túm lấy tay: “Đợi lát nữa rồi cho em sờ thỏa thích.”

Chương 36

Vụ Mang Mang đâu phải thiếu nữ vô tri, bỗng bị lời ám chỉ của Lộ Tù làm cho đỏ bừng mặt. Tuy về chuyện tiếp xúc cơ thể, thường thì phụ nữ đều cảm thấy bị thiệt thòi, còn đàn ông thì quá lời! Nhưng nếu đổi lại là Lộ Tù, Vụ Mang Mang cứ có cảm giác cô lợi dụng được anh vậy.

Nơi ăn tối là một quán nhỏ, nổi tiếng về món phở phu thê, đó là một món ăn Tứ Xuyên nhưng dù là ở Tứ Xuyên cũng rất khó ăn được chỗ chính tông. Mà món ăn ở quán này cay nồng thơm ngon, thức ăn tươi mới, đương nhiên chủ yếu là bà chủ nêm nếm rất ngon miệng.

Vụ Mang Mang lại yêu chết món sủi cảo tương đỏ của quán này.

"Hình như anh rất thích kiểu quán ăn nhỏ này thì phải?" Vụ Mang Mang hỏi Lộ Tù.

"Sao em lại hỏi thế?" Đây là lần đầu Lộ Tù đưa Vụ Mang Mang đi ăn.

"Lần trước Ninh Tranh dẫn em đi ăn ở một quán bánh bao, rất ngon, anh ta nói là anh giới thiệu", Vụ Mang Mang nói câu này rõ ràng là vô tâm.

"Thế hả?" Lộ Tù chỉ lãnh đạm nói thế rồi không lên tiếng nữa.

Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tù là người quá lạnh lùng khiến người ta không tài nào trò chuyện tiếp nữa nên đành im miệng, tập trung ăn sủi cảo.

"Anh thích kiểu quán ăn nhỏ này là vì họ hoặc nhiều hoặc ít đều có tay nghề hoặc được tổ tông truyền lại", mãi sau Lộ Tù mới nói một câu.

Thế thì thứ ta ăn là di sản văn hóa phi vật thể chẳng?

Có điều ngấm lại, Vụ Mang Mang cũng cảm thấy cần phải năng đến ủng hộ những quán ăn kiểu này, ngàn vạn lần đừng để thất truyền.

"Ừm, sau này em cũng sẽ tranh thủ truyền lại một món ăn cho con cháu", Vụ Mang Mang hào phóng nói.

"Rất tốt, anh đang đợi xem đây", Lộ Tù khen Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang tự thấy bực bội vì mình nhanh miệng, không phải cô muốn mau chóng lấy chồng mà chỉ tiện thể tìm đề tài nói chuyện tiếp mà thôi.

Bây giờ thì Vụ Mang Mang quyết định chỉ ăn mà không nói nữa.

Lộ Tù cũng không nói nhiều, hai người ở cạnh nhau rất im lặng, như thể vợ chồng già mười mấy năm trời đến mức không còn gì để nói nữa.

Cả bữa ăn, Vụ Mang Mang phụ trách ăn, còn Lộ Tù thì phụ trách ngấm.

Vụ Mang Mang ăn cay đến mặt đỏ bừng bừng, không ngừng lấy tay quạt lưỡi, tê quá!!!

Lúc thanh toán, bà chủ nói nếu đánh giá qua mạng có thể giảm giá mười phần trăm.

Tuy bình thường Vụ Mang Mang rất thích kiểu thanh toán qua mạng này nhưng hôm nay chần chẫn là không cần rồi.

Nên cô chỉ lặng lẽ nhìn Lộ Tù, đợi anh trả tiền.

"Em có app nhận xét không?" Lộ Tù quay sang hỏi Vụ Mang Mang.

"Có", Vụ Mang Mang không chắc có phải mình đã hiểu lầm ý của Lộ Tù hay không.

Lộ Tù "ừm" một tiếng, "Thế em trả tiền đi."

Trời, nam nữ Trung Quốc yêu nhau chẳng phải đều do nam giới trả tiền sao?

Chỉ có sau khi kết hôn mới là vợ trả tiền chứ?

Hơn nữa anh là nhà tư bản mà ăn một bữa hơn trăm tệ cũng muốn tranh thủ được giảm giá sao?

Tuy tiền không nhiều nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy kiểu này không ổn cho lắm.

Lúc ra ngoài, Lộ Tù nhìn Vụ Mang Mang rõ ràng vẫn chưa hoàn hồn lại, anh bèn giải thích, "Anh chỉ mong chúng ta ở cạnh nhau thoải mái một chút."

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tù, ông già này chẳng xem mình là người ngoài tí nào nhỉ!

Khi mà quan hệ của con người có thể tiến tới mức trao đổi tiền bạc với nhau thì đúng là thoải mái rồi.

Đến ven đường, tài xế của Lộ Tù lập tức bước tới đưa chìa khóa xe cho anh, rồi đi lên một chiếc xe khác, bên trong thùng xe chứa chiếc mô tô của Lộ Tù.

Vụ Mang Mang thầm nghĩ phiền phức quá, xem ra Lộ Tù thực sự không thích người khác đụng vào mô tô của anh.

Thế thì thái độ lần đó của Lộ Tù với cô rất đáng để cân nhắc.

Vụ Mang Mang vốn phải mừng thầm, nhưng trong lòng bất giác lại thấy hơi nặng nề. Cô không dám suy nghĩ sâu hơn về nguyên nhân của nó.

Lúc xe dừng lại dưới tòa nhà của Vụ Mang Mang, Lộ Tù tắt máy xe rồi quay sang nhìn Vụ Mang Mang suốt quãng đường tỏ ra rất trầm tư.

Vụ Mang Mang cởi dây an toàn, nói nhanh: "Em lên nhà đây." Lộ Tù không nói gì, vẫn chỉ lặng lẽ nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang có phần thấp thỏm, đặt tay lên đầu gối, ngoan hiền giống như trẻ con xếp hàng ngồi đợi ăn hoa quả trong trường mẫu giáo vậy.

Nhưng Lộ Tù cực kỳ kiên nhẫn, Vụ Mang Mang bất đắc dĩ quay sang nhìn xem anh có ý gì.

Tuy rằng con người thích chinh phục núi cao, nhưng đối với phong ba bão tuyết trên núi thì vẫn thấy sợ hãi, chỉ có thể tôn trọng quy tắc của núi cao.

Tâm trạng anh tốt, gió nhẹ nắng đẹp để bạn trèo lên thì bạn phải trèo. Nếu tâm trạng anh không tốt, phong ba bão tố tuyết trắng trời, thì dù bạn có bản lĩnh đến mấy cũng chỉ có thể ở lại trong nơi trú chân mà ngưỡng vọng, nếu không may thì ngay cả nơi trú chân cũng bị chôn vùi mất.

Thế nên chút tâm tư của Vụ Mang Mang đối với Lộ Tù tuyệt đối có thể hình dung bằng thành ngữ "Diệp Công thích rồng^[1]".

[1] Là một thành ngữ của Trung Quốc. Truyện kể rằng xưa kia có một người tên Diệp Công rất thích rồng, đến nỗi vật dụng, quần áo trong nhà ông ta đều trang trí hình rồng. Rồng nghe chuyện cảm động mới tìm tới, Diệp Công thấy rồng thật thì sợ mất mật, mặt cắt không còn hột máu. Ngụ ý của câu thành ngữ này là châm biếm như người ngoài mặt tỏ ra say mê một sự vật nào đó nhưng thực ra lại không thật lòng. (BT)

"Rồng" này hễ hạ phàm sẽ trấn giữ cô đầu tiên.

Huống hồ cảm giác Lộ Tù mang lại cho người khác thực sự rất khó gần.

Thấm ðình tuy lạnh nhạt nhưng bạn biết đằng sau sự lạnh lùng đó che giấu rất nhiều nhiệt tình, chỉ cần bạn có thể phá băng thì bên dưới là một ngọn lửa, có thể thiêu rụi cả sa mạc.

Nhưng Lộ Tù lại làm người ta có ấn tượng rằng chẳng có gì khiến anh thấy hứng thú được, lãnh đạm trầm tĩnh đến tận xương tủy, khiến họ bất giác kiềm chế bản tính, không tỏ ra phù phiếm và ấu trĩ.

"Mang Mang, em nên suy nghĩ chuyện dọn đến sống chung với anh đi", Lộ Tù nói.

Vụ Mang Mang sửng sốt.

Hiệu suất của nhà tư bản đúng là cao quá!

Lần đầu xem mắt đã xác định quan hệ, đây mới là lần hẹn thứ hai mà yêu cầu sống chung rồi. Vụ Mang Mang không có được hiệu suất đó.

"Không cần thiết phải chung phòng, nhưng nếu chúng ta đã quen nhau để tiến tới hôn nhân thì càng sớm làm quen với cuộc sống của nhau càng tốt cho chúng ta", Lộ Tù nói.

Lỡ như không quen thì chết sớm siêu sinh sớm chứ gì? Vụ Mang Mang trầm nghĩ.

"Em suy nghĩ đi nhé", Lộ Tù mở cửa xe cho Vụ Mang Mang, cùng cô đi vào thang máy, đưa đến tận cửa nhà.

Vụ Mang Mang đóng cửa nhà lại trước mặt Lộ Tù, không hề có ý định mời bạn trai của mình vào uống ly nước hay đi vệ sinh gì đó.

Lúc đánh răng, Vụ Mang Mang nhìn mình trong gương, không tìm được xem bàn chải đánh răng là Lộ Tù, cắn một cái thật mạnh.

Quan niệm hôn nhân của ông già quả nhiên là thực tế.

Yêu đương hay không đều là trò chơi, quan trọng là hai người ở cạnh nhau có hợp hay không. Hơn nữa còn chẳng buồn lãng phí thời gian với bạn, lập tức yêu cầu được làm quen với cuộc sống của nhau, hiệu suất mới là tất cả.

Chuyện này thực ra không cần thiết, Vụ Mang Mang lập tức có thể trả lời Lộ Tùý rằng: Chúng ta hoàn toàn không hợp nhau.

Thời gian sau đó, Lộ Tùý biến mất ba ngày, nghe nói là người ta tổ chức một sòng bài lớn tại du thuyền trên biển, chuyên tìm kích thích cho những người lăm tiền có chỗ tiêu phí.

Vụ Mang Mang từ chối lời mời đi cùng Lộ Tùý, cô là người phải đi làm.

Hon nữa gần đây bị ông cậu thúc ép, Vụ Mang Mang đã bắt tay vào chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, làm việc trong ngành của cô mà bằng cấp thấp thực sự rất bị kỳ thị.

Môn chuyên ngành thì Vụ Mang Mang nhờ phúc của Tiêu Sâm mà đi cửa sau được, nên chỉ cần đối phó với môn tiếng Anh và Chính trị, Vụ Mang Mang chuẩn bị chuyển sang thành phố khác để học.

Liểu Nhạc Duy rất thắc mắc, Vụ Mang Mang vốn không chịu đi học tiếp sao bất ngờ lại thay đổi?

"Con làm sao vậy?" Bà Liễu hỏi Vụ Mang Mang.

"Con cảm thấy đã đến lúc phải làm một thanh niên tiên tiến có văn hóa có tri thức rồi", Vụ Mang Mang đáp.

Liểu Nhạc Duy đương nhiên không tin những lời vớ vẩn này của cô, "Cậu ta chê bai con hả?"

Chắc không có nhỉ? Chỉ là lần này lên tàu đánh bạc liệu có bị tiểu yêu tinh khác dụ dỗ đi mất không.

"Đã nói với con từ lâu rồi, con gái học nhiều một chút mới tốt", Liễu Nhạc Duy hình như rất vui khi người khác gặp họa.

Xã hội hiện đại, bằng cấp không là gì nhưng nếu không có bằng cấp thì vạn lần không ổn.

"Bao giờ bảo cậu ta đến nhà ăn cơm?" Liễu Nhạc Duy lại hỏi.

"Anh ấy chỉ ăn món ăn có sự kế thừa văn hóa, mẹ có được tổ tông truyền lại không, thưa bà Liễu?" Vụ Mang Mang hỏi.

"Để ý vợ vẫn", bà Liễu hừ mũi.

Chuyện ăn mặc ở đi lại của bà Liễu bây giờ đã rất tỉ mỉ rồi, nhưng so với những gia đình giàu có mấy đời truyền lại thì bà không bằng.

Nên họ nhìn thì thấy người ta toàn để ý những thứ không đâu.

Mà những gia đình kia nhìn xuống thì cảm thấy mùi bùn trên người bạn còn chưa ráo.

Liễu Nhạc Duy tuy chế giễu một câu nhưng thâm điếm qua một lượt những người họ Lục ở thành phố này, có hai gia đình rất khá, từ đời trước đã kinh doanh phát đạt, kiêu căng ngạo mạn kinh khủng, kỳ thực trên bảng xếp hạng giàu có đã bị rớt xuống khỏi năm mươi hạng đầu rồi.

Liễu Nhạc Duy rất nghi ngờ rằng với tính cách của Vụ Mang Mang liệu có thích ứng được với gia đình như thế không.

Bà Liễu nói: "Con xem bộ dạng con bây giờ cứ như Tôn Ngộ Không bị đè dưới Ngũ Hành Sơn ấy chẳng có tinh thần tẹo nào. Hay là mẹ tìm một người khác cho con nhé?"

Được thì đương nhiên là được, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ, thế chẳng phải là đắc tội đến chết với Lộ Tùy ư?

"Mẹ cứ ướm trước đi, chờ bên này thất bại rồi lại tính." Vụ Mang Mang nói.

"Con tìm cơ hội về nhà cậu ta gặp người lớn đi", Liễu Nhạc Duy đề nghị với Vụ Mang Mang.

"Hả?" Vụ Mang Mang không kịp phản ứng.

Liễu Nhạc Duy cảm thấy Vụ Mang Mang thật chẳng thông minh tí nào, "Nếu con có thể làm người lớn bên đó vui lòng thì sau này con sẽ sống thoải mái, nếu nhà cậu ta không thích con thì hai đứa chắc sẽ nhạt thôi."

Gần đây Thẩm Kính Mi ra nước ngoài thăm con gái, Liễu Nhạc Duy cũng không hỏi kỹ về nhà họ Lục kia, Vụ Mang Mang lại không biết gì cả, Liễu Nhạc Duy cảm thấy lo âu phiền muộn muốn chết.

Vụ Mang Mang thấy bà Liễu cau mày thì nổi quạu, "Chỉ tại mẹ, không chịu hỏi thăm cho kỹ mà đẩy con vào hổ lửa, bây giờ lại làm khó con."

Liễu Nhạc Duy cũng cáu tiết: "Mày ngốc nghếch còn trách mẹ, hôm xem mắt mày câm à, tự mày không biết từ chối hả? Lại còn theo người ta đến biệt thự ở qua đêm."

Vụ Mang Mang ghen lời, "Nếu con mà dám từ chối thì có cần như bây giờ không?"

Vụ Mang Mang thầm chửi thề trong bụng, nếu con mà nở ra từ hòn đá thì mẹ xem con có dám đá Lộ Tuyền không.

Thực ra Vụ Mang Mang không thành thật với bản thân, nếu cô không giữ thái độ nể thử cá nóc xem có bị ngộ độc chết hay không, thì cô cũng chẳng đến nỗi không dám trái lời Lộ Tuyền.

Liễu Nhạc Duy cảm thấy Vụ Mang Mang quá vô lý, đang định mắng thì lại nghe điện thoại của cô đổ chuông.

Vụ Mang Mang chỉ vào điện thoại, nói bằng khẩu hình với bà Liễu, "Chính là anh ấy."

Điện thoại cứ réo mãi, "Anh là quả táo già táo già của em, yêu anh thế nào cũng không thấy nhiều, gương mặt già đen đúa đập vỡ trái tim em, đốt cháy ngọn lửa lửa lửa lửa lửa trong lòng em..."

Liễu Nhạc Duy vô cùng bất lực, Vụ Mang Mang ghi âm cái gì lung tung loạn xạ thế này.

Chương 37

"Alo", Vụ Mang Mang vừa nghe máy vừa đi ra ngoài.

"Em ở đâu thế?" Lộ Tuy hỏi.

"Em đang ở nhà."

"Xuống đây."

Vụ Mang Mang ngược lên nhìn đồng hồ trong nhà, đã mười giờ đêm rồi, không ngờ Lộ Tuy lại chạy đến chung cư nhà cô, "Em đang ở trên núi cơ."

Bên kia Lộ Tuy lặng thinh rồi mới "ừ" một tiếng.

Vụ Mang Mang cúp máy xong, quay lại thì nhìn thấy gương mặt phồng to của bà Liễu, suýt thì sợ chết khiếp.

"Bà Liễu à, bà làm gì thế? Nghe lén con nói chuyện điện thoại, trong nhà này có còn riêng tư được không, có còn nhân quyền không?" Vụ Mang Mang giả vờ tức giận.

Liễu Nhạc Duy thầm lắc đầu, dù sao bà cũng là tự do yêu đương với Vụ Tùng, giữa chừng cũng ngoại tình mấy lần, mấy năm gần đây gương vỡ lại lành, ấp ủ mùa xuân thứ hai, kinh nghiệm phong phú mách bảo bà nam nữ đang yêu không gọi điện cho nhau như thế.

"Đừng để ngoại hình của đàn ông làm cho mờ mắt nhé", Liễu Nhạc Duy bảo.

Hiếu con gái không ai bằng mẹ, nếu họ Lục kia có ngoại hình giống con heo mập thì Vụ Mang Mang làm sao chịu tạm bợ?

Vụ Mang Mang cảm thấy mặt nóng lên, tốt thôi, đúng là cô đã bị nhan sắc của Lộ Tuyền dụ dỗ, vốn dĩ nhắm vào mục đích có thể ngủ với anh, kết quả là bị sự ngại ngùng và kiêu căng của bản thân phá hỏng.

Nhưng mức độ ngại ngùng của phụ nữ cũng tùy thuộc từng người. Chỉ khi bạn hy vọng anh ấy có thể tôn trọng bạn, cảm thấy bạn rất quý giá thì mới tỏ vẻ ngại ngùng, tất cả là để nâng cao giá trị của bản thân mà thôi.

Đương nhiên Vụ Mang Mang cũng có lúc không ngại ngùng, trong quãng thời gian niên thiếu, cô cũng từng buông thả cái sự nhiệt tình vốn cũng chẳng lấy gì làm nhiều nhận của mình.

Ngủ, ngủ thôi, mặc kệ là chuyện gì thì cứ ngủ một giấc, dậy rồi mọi sự sẽ thông suốt hết.

Thế nhưng khi Vụ Mang Mang vừa đắp mặt nạ xong, đeo bịt mắt vào, chuẩn bị ngủ một giấc thì lại nhận được điện thoại của "trái táo già".

Vụ Mang Mang không muốn nghe lắm nhưng điện thoại im xong lại đổ chuông, cô đành chịu thua, cầm điện thoại lên liền nghe Lộ Tuyền nói: "Anh đang ở bên ngoài nhà em".

Thực ra Vụ Mang Mang đã sớm đoán ra. Nhưng đêm đông lạnh lẽo, cứ nghĩ phải thay quần áo mới ra ngoài gặp mặt là Vụ Mang Mang thà ban này không nghe máy.

Vụ Mang Mang nhìn áo ngủ gấu trúc mềm mại của mình trong gương, không nỡ cởi ra, mới mặc ấm mà, tuy không lịch sự cho lắm nhưng toàn thân không để lộ tí gì, gặp bạn trai mình hình như cũng ổn.

Vụ Mang Mang cầm điện thoại, kéo lê đôi dép đầu gấu trúc ra ngoài.

Lộ Tuyền mặc áo khoác xanh thẫm đang dựa vào cửa xe bên kia đường, cổ áo mở rộng để lộ áo sơ mi bên trong, cổ áo sơ mi cũng hở ra, chắc anh phải

nóng lắm nhỉ?

Thấy Vụ Mang Mang bước ra, Lộ Tù tiến lại gần cô, ánh mắt lướt trên người cô một vòng.

Áo ngủ gấu trúc hai màu đen trắng, trên đầu còn đội một chiếc mũ nhỏ cũng hai màu đen trắng, chóp mũ rủ xuống, quả bông trên chóp mũ chạm xuống vai, hai con mắt đen của gấu trúc thả xuống hai bên ngực cô, trông rất vui mắt.

Khóe môi Lộ Tù hơi nhướn lên thành một đường cong.

"Lên xe đi, ngoài này lạnh", Lộ Tù mở cửa xe cho Vụ Mang Mang.

Lần này Vụ Mang Mang không làm bộ làm tịch, trong đêm tối lạnh lẽo thở ra sương thế này, lạnh là thứ phụ nữ không thể chịu đựng trong cuộc đời.

"Muộn thế này rồi sao anh đến đây?" Vụ Mang Mang vào trong xe, cảm thấy cơ thể lại mềm ra.

Lộ Tù nhìn đôi má ửng hồng của Vụ Mang Mang, nhớ đến màu hồng của gấu trúc con mới ra đời nên nói: "Muốn gặp em."

Thẳng thắn thế sao? Vụ Mang Mang không biết phải đáp lại sự nhiệt tình của Lộ Tù thế nào.

Cô thấy rõ ràng ánh mắt của Lộ Tù dừng trên đôi môi cô rất lâu, cô còn tưởng anh sẽ phạm quy, ngờ đâu anh lại rất lịch thiệp mà chẳng làm gì cả.

"Chuyện lần trước bảo em suy nghĩ, em đã nghĩ đến đâu rồi?" Lộ Tù lại hỏi.

Vụ Mang Mang kỳ dị nhìn anh, cô tưởng người như anh lẽ ra nên hiểu sự im lặng chính là cự tuyệt, không nói rõ chỉ là vì không muốn anh cảm thấy xấu hổ do bị từ chối mà thôi.

Nhưng nếu Lộ Tù đã hỏi lại thì đủ để chứng tỏ sự nghiêm túc của anh.

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ rồi nói bằng giọng điệu cực kỳ chậm rãi của thực nữ: "Mẹ nói là con gái ngoan trước khi kết hôn không thể sống chung với đàn ông."

Lộ Tù không nhin được khế cười, câu này nếu là người mẹ khác nói ra thì còn được, nhưng là bà Liễu Nhạc Duy có bầu trước khi cưới, mấy lần ngoại tình thì hình như không phải người nói ra những câu này.

"Thế thì anh nói với bà Liễu nhé?" Lộ Tù không chấp nhận.

Vụ Mang Mang nổi cáu, rõ ràng Lộ Tù rất hiểu tính cách bà Liễu, nếu bà biết thì chỉ e là bà sẽ muốn cô và Lộ Tù lập tức gạo nấu thành cơm, có thái tử để một bước lên mây thì càng tốt.

Ban đầu, bà Liễu đã rất tích cực giúp cô mưu cầu chuyện kết hôn với Thẩm Đình đó thôi.

Còn về lần này bà Liễu hiểu lầm họ Lộ thành họ Lục, biểu hiện rất thấu hiểu và tử bi, chẳng qua là vì sức nặng của họ Lục ở thành phố này không đủ để bà bán con gái cầu vinh mà thôi.

Nếu đổi lại là nhà họ Lộ, cánh cửa lớn bước vào giai cấp thượng lưu mà bà Liễu và sếp Vụ mơ mộng bấy lâu đã mở ra, Vụ Mang Mang rất chắc chắn mẹ cô sẽ không do dự mà đẩy cô đi ngay.

"Thế thì để bà Liễu dọn sang ở chung với anh đi", Vụ Mang Mang cáu.

"Được rồi, tùy em", Lộ Tù bại trận.

Vụ Mang Mang thừa thắng xông lên, "Muộn quá rồi, em phải về đây, anh cũng ngủ sớm đi nhé."

Lộ Tù không nói gì, nghiêng mặt qua chỗ Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang vừa thắng một nước cờ nên phải chăm sóc đến cảm xúc của kẻ thua cuộc, cô nghiêng người sang hôn chụt lên má anh rồi nhanh chóng lùi lại.

"Qua loa quá", Lộ Tù bắt mãi, chất giọng khàn khàn khiến nhiệt độ trong xe bỗng tăng cao.

Giọng anh vốn dày dặn lại có chút khàn khàn, lúc nói chuyện với bạn cứ hết như có một cọng lông vũ nhẹ nhàng phất quanh tai bạn, nhột nhạt ngứa ngứa.

Nhìn rõ ràng tối nay Lộ Tù cần được an ủi, vuốt ve, Vụ Mang Mang không kìm được hỏi: "Lần này anh thua nhiều tiền lắm sao?"

Lộ Tù nhìn Vụ Mang Mang, cười nói: "Đâu có, anh đã có nữ thần may mắn rồi."

Vụ Mang Mang không nói gì, nhìn Lộ Tù chồm người ra ghế sau lấy một hộp quà.

"Tặng em."

Vụ Mang Mang mở gói giấy trước mặt Lộ Tù, bên trong là một quân bài mặt chược bằng vàng, "Cửu vạn".

Vụ Mang Mang đùa nghịch quân cửu vạn đó, bỗng cảm thấy hình như cô đã tìm thấy đáp án mà bản thân tìm kiếm bấy lâu nay.

Thành phố H có một vị phu nhân, mắt nhỏ như đường chỉ, ngoại hình vô cùng kỳ quái nhưng cuối cùng lại đánh bại vô số mỹ nhân, thành công gả cho nhà giàu.

Nghe nói là tướng mạo của vị phu nhân đó vô cùng vượng phu, nên đã khắc chế được đám phụ nữ mà thắng tiến.

Đối với những người như Lộ Tù thì họ mê tín hơn người bình thường nhiều.

Phụ nữ xinh đẹp thì có rất nhiều, nhưng người vượng được cho người khác thì không dễ tìm.

Vụ Mang Mang chỉ thất thần trong tích tắc, giây sau tỉnh lại chiếc xe đã khởi động, Lộ Tù nói một câu ngắn gọn, "Thắt dây an toàn đi."

"Này, bây giờ còn đi đâu?" Vụ Mang Mang vội vã thắt dây an toàn, cô nhất thời chưa chuẩn bị chết đâu.

"Có ăn khuya không?" Lộ Tù hỏi.

"Em xưa nay không ăn khuya", Vụ Mang Mang nói chắc như đinh đóng cột.

Vóc dáng đẹp dễ đến từ việc tuân thủ quy tắc.

Lộ Tù lái xe vào nhà họ Lộ, Vụ Mang Mang mang dép lê đứng bên ngoài, đầu ngón chân đã co rúm lại.

Có phải cô dễ bị lừa gạt quá không?

Mặc lễ phục đuôi én màu đen, thắt cà vạt màu đen, tóc chải gọn gàng, quản gia chừng năm mươi mấy tuổi đã bước ra nghênh đón.

Vụ Mang Mang túm túm vạt áo ngủ gấu trúc của mình, thực sự không thấy kiểu cách thực nữ ở đâu cả.

Nhưng đến rồi thì thôi, Vụ Mang Mang kéo lê đôi dép, cố gắng bày ra vẻ nữ thần cao ngạo.

Có ngòi sao nữ nọ còn mặc "đồng phục bệnh nhân" nghênh ngang đi ngoài phố kia, hôm nay cô mặc đồ ngủ cũng không tính mất mặt lắm.

Đương nhiên quản gia cũng có tố chất rất cao, lúc nhìn thấy Vụ Mang Mang cũng không đổi sắc mặt, ánh mắt không thay đổi, dường như thứ mà Vụ Mang Mang mặc trên người không phải đồ ngủ mà là dạ phục vậy.

Lộ Tuy đưa Vụ Mang Mang đến trước cửa phòng ngủ, mở cửa cho cô, "Em nhìn đi, nếu không thích phong cách này thì ngày mai lão Peter sẽ hẹn kiến trúc sư khác."

Vụ Mang Mang quan sát một vòng rồi đoán đây hẳn là phòng riêng của nữ chủ nhân nhà họ Lộ.

Tủ quần áo và tủ giày bên trong đúng là lộng lẫy lớn đến kinh ngạc.

"Không cần đâu, em có ở đây đâu", Vụ Mang Mang từ chối ý tốt của Lộ Tuy.

"Cho dù chỉ ở một ngày thì cũng phải khiến em thích chứ", Lộ Tuy nói, "Em nghỉ ngơi đi, lát nữa anh sẽ mang sữa đến cho em."

Khi chắc chắn Lộ Tuy đi rồi, Vụ Mang Mang lập tức lao đến mở hết tủ quần áo và tủ giày ra, cảm thấy lóa mắt.

Đều là kiểu mới của mùa này, quan trọng nhất là Vụ Mang Mang mới nhìn đã nhận ra toàn là nhãn hiệu mà cô thích.

Lấy ra xem size, cũng là size của cô.

Khó tin nhất là trong tủ áo ngủ lại treo một bộ đồ ngủ gấu trúc giống hệt bộ cô đang mặc trên người.

Trong tích tắc, Vụ Mang Mang ý thức rằng Lộ Tuy không chấp nhận bị khước từ.

Lúc anh gõ cửa bước vào thì đã thay đồ rồi, còn Vụ Mang Mang đang ngồi trên sofa chơi điện thoại, thấy anh vào liền hỏi: "Mật khẩu wifi là gì thế?"

Lộ Tù đưa sữa cho Vụ Mang Mang, đọc một dãy số.

"Ngủ sớm đi", Lộ Tù bảo.

"Anh nói chỉ đi ăn khuya thôi mà", Vụ Mang Mang chu môi.

"Em không ăn khuya nên chỉ có thể chuyển sang ăn sáng", Lộ Tù cười nói.

"Câu đùa này chẳng buồn cười tí nào", Vụ Mang Mang bưng ly sữa lên uống ngon lành đến nỗi xuất hiện hàng ria trắng quanh miệng, sau đó bĩu môi vẻ đáng thương lắm bậm nói: "Em muốn về nhà."

"Em nói gì?" Giọng Vụ Mang Mang quá thấp nên Lộ Tù không nghe rõ.

"Sao anh biết em thích những thứ này?" Vụ Mang Mang ngược lên, hỏi.

Trong nhà tắm từ dầu gội đầu, sữa tắm đến kem đánh răng, bàn chải... đều là nhãn hiệu mà Vụ Mang Mang quen dùng.

Kem dưỡng da và đồ trang điểm trên bàn trang điểm cũng toàn là những sản phẩm mà Vụ Mang Mang đang dùng.

"Số liệu thời đại số, em mua những gì đều có ghi lại, có thể thấy được rất nhiều thông tin", Lộ Tù đáp.

Vụ Mang Mang kinh ngạc há hốc miệng, như thế cũng đáng sợ quá!

Giống như không mặc quần áo vậy!

Nhưng thử hỏi sau khi bạn biết liệu bạn có ngừng thanh toán trên mạng không? E rằng bạn đã sớm tập thành thói quen rồi.

"Sao anh có được những số liệu đó?" Vụ Mang Mang vừa buột miệng hỏi liền biết mình đã hỏi một câu ngớ ngẩn.

Sản nghiệp của Lộ Thị trải khắp các ngành nghề.

Buổi tối Vụ Mang Mang năm mơ, mơ thấy cô bị đè dưới chân Ngũ Hành Sơn, nhúc nhích thế nào cũng không được, trán mướt mồ hôi, đang bực bội đến mức muốn đập đầu vào tường thì bỗng bị tiếng gõ cửa đánh thức dậy.

Chương 38

Gõ liền ba tiếng, dừng lại một lúc khoảng mười nhịp thở, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Vụ Mang Mang đá văng chiếc chăn làm cô nóng muốn chết, dò dẫm nhìn trần nhà.

Lúc này cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra từ bên ngoài, một nữ giúp việc khoảng ba mươi tuổi bước vào, thấy Vụ Mang Mang đã tỉnh thì mỉm cười nói, "Tiểu thư, chào buổi sáng."

"Chào", Vụ Mang Mang trả lời, có phần không quen.

Anne kéo màn cửa sổ ra, ánh sáng chan hòa khắp phòng, nắng như thế chẳng trách Vụ Mang Mang thấy nóng bức.

"Tiên sinh mời tiểu thư tắm rửa xong xuống lầu dùng bữa sáng", Anne nói.

Vụ Mang Mang gật đầu.

Anne sau đó bước vào chải đầu cho Vụ Mang Mang, khiến cô nàng đã quen "độc lập tự chủ" cảm thấy đúng là không thích nghi cho lắm.

Chải tóc xong, Anne chọn ra ba bộ quần áo để Vụ Mang Mang chọn lựa.

Được, ngay cả phí cố vấn hình ảnh cũng tiết kiệm được rồi.

Vụ Mang Mang xuống lầu, thấy Lộ Tùy đã ngồi trước bàn ăn đọc báo, bệnh chung của những ông già, sắp Vụ buổi sáng cũng làm thế.

"Chào", Vụ Mang Mang ngồi vào ghế phía trước nhanh chóng xuất hiện các món ăn sáng kiểu Trung, bánh tổ ong, sủi cảo tôm, xiu mại, rau xào, cháo

đậu...

Đủ món nhưng mỗi thứ đều rất ít, thoải mái giống như ăn một trăm năm mươi tám món ăn vặt vậy.

"Hôm nay cuối tuần, em muốn làm gì?" Lộ Tù hỏi Vụ Mang Mang.

Cô nói: "Ngoài câu cá ra thì cái gì cũng được."

"Muốn thi bằng lái trực thăng không?" Lộ Tù lại hỏi.

Muốn!

Nhưng Vụ Mang Mang không muốn trả lời câu hỏi này của anh, anh quá biết cách nắm bắt nhược điểm người khác.

"Anh sắp xếp đầy đủ thể này có phải đã chắc chắn em sẽ dọn vào đây?" Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tù, ăn xong cô đã có can đảm.

Lộ Tù đặt ly café xuống, nhìn Vụ Mang Mang.

"Anh không chắc chắn gì cả. Chỉ là để tránh sự bất tiện giống cuối tuần trước nên anh mới bảo người sắp xếp. Như thế em cũng không cần cắt hồng quần áo của anh nữa." Lộ Tù nói.

Đơn giản thế thôi?

Vụ Mang Mang cảm thấy nếu cô mười tám tuổi, chắc chắn sẽ tin lời Lộ Tù. Người này rõ ràng là kiểu cá kình một miếng nuốt gọn, kéo dài chỉ là chiến thuật, không đạt được mục đích thì chắc chắn sẽ không thôi.

"Em không quen ở chung với người khác", Vụ Mang Mang có phần âm ức, giống như con thú nhỏ bị ép vào chân tường.

"Anh hiểu rồi", Lộ Tù nói, bưng ly café lên, kết thúc vấn đề này.

Ăn sáng xong, Lộ Tù lại hỏi Vụ Mang Mang về kế hoạch cho hôm nay.

"Hoặc là bình thường cuối tuần em làm gì?" Lộ Tù hỏi.

Hình như có vẻ rất tôn trọng thói quen sinh hoạt của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang nhớ lại, "Bình thường vào giờ này cuối tuần chắc là đang xem mắt, nếu không xem mắt thì cũng là trên đường đi xem mắt."

Lộ Tù xem như đã phí công hỏi.

Vừa vặn Thẩm Đình gọi điện tới, mời Lộ Tù ra biển câu cá, Lộ Tù nhìn Vụ Mang Mang, cô làm động tác cắt cổ nên Lộ Tù đành từ chối.

"Lên núi ở hai ngày nhé, xem cảnh tuyết rơi", Lộ Tù đề nghị.

Phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang chính là cô lại sắp bị cấm cung rồi.

Cũng may điện thoại của bà Liễu kịp thời gọi tới, "Con đang ở đâu?"

Vụ Mang Mang mới sực nhớ cô bị "bắt cóc" từ nhà, "Con ra ngoài rồi."

"Sớm thế hả?" Liễu Nhạc Duy kinh ngạc, cuối tuần Vụ Mang Mang thường quen ngủ nướng.

"Vâng", Vụ Mang Mang bĩu môi nhìn kẻ gây họa.

"Buổi diễn tấu violon tối nay của Vương Viện, con có nhớ không đó?" Liễu Nhạc Duy hỏi.

Vụ Mang Mang vỗ trán, sực nhớ ra còn có chuyện này. Đúng là sự đời giống cuộc cờ, nơi nơi tràn ngập biến cố.

Khi ấy Vụ Mang Mang vốn định đưa bạn trai đi nghe diễn tấu để cho Lộ Lâm thấy khó mà rút lui, nên cô mới nhiệt tình đi xem mắt như vậy. Nào ngờ đi xem mắt lại gặp Lộ Tù hại cô quên băng chuyện này.

Bây giờ nếu đưa Lộ Tùỵ đến chỗ Lộ Lâm thì hình như không thích hợp lắm.

Vụ Mang Mang không chắc chắn hiện giờ Lộ Tùỵ có chịu đưa cô ra mắt Lộ Lâm hay không.

Ngoài ra, Vụ Mang Mang rất rất không muốn để bà Liễu biết Lộ Tùỵ chính là vị "Lục tiên sinh" kia, tránh những phiền phức không cần thiết sau này.

"Con về ngay đây", Vụ Mang Mang trả lời bà Liễu.

Sau đó cô quay sang nói với Lộ Tùỵ: "Nhà em có chút việc, em phải về."

Lộ Tùỵ đứng lên lấy chìa khóa xe, Vụ Mang Mang nói sau lưng anh: "Để tài xế đưa em về là được rồi."

"Em là bạn gái của tài xế anh hả?" Lộ Tùỵ hỏi.

Vụ Mang Mang câm nín, bất ngờ cảm nhận thấy sự tức giận của Lộ Tùỵ.

Trên đường, cả hai đều im lặng, Vụ Mang Mang đã đếm ngón tay chờ ngày chia tay rồi.

Buổi tối Vụ Mang Mang cùng bà Liễu đến sảnh diễn tấu, vừa ngồi không lâu thì có nhân viên đến mời cô ra sau hậu đài.

Trong phòng nghỉ của Vương Viện, Lộ Lâm thấy Vụ Mang Mang liền đứng lên gọi, "Mang Mang, để chị giới thiệu em với Vương Viện."

Vụ Mang Mang không ngờ Lộ Lâm lại sắp xếp như vậy, đành kiên trì bước tới, hình như chị em nhà họ Lộ đều sành sỏi trong việc sắp xếp mọi việc.

Quả thế Vụ Mang Mang nhìn thấy trên gương mặt Vương Viện vẻ "hóa ra là thế". Thực ra cô rất muốn cao giọng nói, em không phải les!!! Nhưng cô

chưa kịp lên tiếng thì thấy trợ lý của Vương Viện bước vào, đưa điện thoại cho cô ta, khẽ nói: "Điện thoại của Lộ tiên sinh."

Ba chữ Lộ tiên sinh không khiến Vụ Mang Mang có phản ứng gì lớn, họ Lộ hoặc họ Lục có rất nhiều mà.

Cô lặng lẽ ngồi cạnh thưởng thức khí chất của Vương Viện, phải cảm thán rằng khí chất của nghệ sĩ đúng là người thường khó có được.

Hơn nữa vóc dáng Vương Viện vô cùng cao ráo mảnh mai, ước chừng hơn một mét bảy, mặc đầm dài màu đỏ rượu.

Màu sắc này nếu khí chất không tốt thì không tiện mặc trên người, đó là màu sắc của "băng vệ sinh", khí chất tốt thì chính là màu sắc của Lafite năm 82.

Vương Viện đương nhiên thuộc về sau.

Cô ta nhanh chóng nghe điện xong, tròn mắt đỏ hoe, Lộ Lâm bước lại gần ôm cô ta.

Tâm trạng của Vương Viện có phần kích động, "Anh ấy không tới."

"Trước kia mỗi buổi biểu diễn của em, dù ở nơi nào, anh ấy luôn xuất hiện, em còn tưởng chúng em... Nhưng đến giờ em vẫn không hiểu, tại sao bỗng nhiên anh ấy lại đề nghị chia tay, không còn đến xem em diễn, không còn quan tâm đến em."

Lộ Lâm không nói gì, chỉ nhè nhẹ vỗ lưng Vương Viện.

Vụ Mang Mang thấy ngại ngùng, không ngờ lại được nghe chuyện riêng tư của Vương Viện, thế là cô đứng lên chuẩn bị mở cửa đi ra, tuy cô nhiều chuyện thật nhưng cô không muốn chính tai mình nghe thấy những chuyện riêng tư mà người khác không muốn công bố.

"Chị Lộ Lâm, tại sao lại thế? Chị có biết vì sao Lộ Tù chia tay em không? Ban đầu em tưởng anh ấy có người phụ nữ khác nhưng kết quả là mấy năm nay anh ấy vẫn độc thân, em không hiểu, thực sự không hiểu." Vương Viện nói rồi bật khóc.

Vụ Mang Mang bị hai chữ "Lộ Tù" từ miệng Vương Viện làm cho khựng lại.

"Đừng khóc nữa, nhòe lớp trang điểm làm sao diễn được? Hơn nữa Lộ Tù chưa từng nói những chuyện này với chị." Lộ Lâm nói, "Nhưng chị nghe nói nó đã có bạn gái mới."

Wương Viện cố gắng kiềm chế cảm xúc, "Vâng, nhưng em vẫn muốn biết rốt cuộc em có chỗ nào không đúng, nếu không cả đời này em cũng không bước qua được."

Lộ Lâm bất lực, đành hỏi: "Ban đầu nó nói thế nào?"

"Anh ấy chỉ nói bọn em không hợp chung sống với nhau, rồi không nói gì khác nữa." Vương Viện cảm thấy rõ ràng đây chỉ là cái cớ khéo léo của Lộ Tù.

Thế nhưng lúc này Vụ Mang Mang lại nghĩ, Lộ Tù nói thật, đối với anh, có thích hợp sống cùng nhau không có lẽ mới là điều quan trọng.

Mà yêu hay không yêu, xưa nay chưa bao giờ quan trọng.

Gian phòng không lớn lắm, nên cho dù Vụ Mang Mang đã đi chậm lại nhưng vẫn đã đến cửa, cô đành mở cửa đi ra, cũng không tài nào nghe thấy câu chuyện sau đó nữa.

Không lâu sau thì Lộ Lâm ra ngoài, chỗ ngồi của chị cạnh Vụ Mang Mang, bà Liễu đương nhiên bước tới bắt chuyện một lúc.

Ánh đèn tối dần, khi Vương Viện bước ra sân khấu thì mọi thứ đã trở lại bình thường, hoàn toàn không nhận ra nửa tiếng trước cô ta vẫn là một người phụ nữ đau khổ vì tình, lúc này nghiêm nhiên trở thành nữ hoàng violon.

Buổi biểu diễn rất thành công, quả thực không phụ danh tiếng của cô ta, nhưng trên thế giới này có quá nhiều người đàn violon hay, vì sao chỉ có mỗi cô ta thành công, bởi vậy lực đẩy phía sau thực sự không thể coi thường.

Vụ Mang Mang không ngờ người như Lộ Tùy lại từng xuất hiện trong mỗi buổi diễn của Vương Viện.

Buổi biểu diễn của cô ta trải khắp mọi miền trên thế giới mà. Quả nhiên là tuổi trẻ đẹp nhất, tình cảm mãnh liệt thiêu đốt con tim.

Mà Lộ Tùy bây giờ trong mắt Vụ Mang Mang chỉ còn lại tàn tích tro bụi.

Còn cô, Vụ Mang Mang cảm thấy mình giống như cà chua nướng bị vùi trong đám tro.

Vừa ngọt, lại mềm, thỏa mãn được khẩu vị của ông già.

Diễn tấu kết thúc, bà Liễu kéo Lộ Lâm lại trò chuyện, Vụ Mang Mang lặng lẽ đứng cạnh làm bình hoa.

Không biết bà Liễu nói câu nào đánh động đến Lộ Lâm, mà chị ta lại chủ động đề nghị giới thiệu Liễu Nhạc Duy với Vương Viện.

Liễu Nhạc Duy rất mừng rỡ, đẩy Vụ Mang Mang, cô mới sực tỉnh, đi theo họ ra hậu đài.

Lúc này Vương Viện đã thu dọn xong nhạc cụ, thấy họ vào thì rất nhiệt tình hàn huyên đôi câu. Cuối cùng Vương Viện kéo tay Lộ Lâm, "Cảm ơn chị, chị Lộ Lâm."

Lộ Lâm vỗ nhẹ vào tay cô ta, "Nó nên cho em một lời có trách nhiệm hơn."

Vụ Mang Mang mới nghe đã biết "nó" là ai rồi.

Bạn trai hiện tại sắp gặp riêng bạn gái cũ, Vụ Mang Mang không nhịn được bước ra ngoài, gọi điện thoại, "Anh đang ở đâu? Có muốn đi ăn khuya không?"

"Ừ, em ở đâu, anh đi đón", giọng Lộ Tuyền vang lại.

Vụ Mang Mang vô cùng thấy vọng, còn tưởng anh và Vương Viện hẹn gặp tối nay, muốn bắt Lộ Tuyền chọn một trong hai chứ.

Thế giới này quá buồn chán, cứ phải tìm trò vui mới thú vị chứ.

"Bỗng nhiên không muốn ăn nữa, bye bye." Vụ Mang Mang quả quyết cúp máy.

Vụ Mang Mang cảm thấy nếu lúc này mình mà là Lộ Tuyền thì chắc sẽ mắng một câu "bệnh thần kinh", nhưng mà who care chứ?

Chương 39

Nhưng giây sau khi Vụ Mang Mang trông thấy Lộ Tùyn ngồi trong xe đậu ở cổng sau, liền cảm thấy mình đúng là mù quáng, lại tin lời đàn ông.

Vụ Mang Mang cúp máy xong, chưa cất điện thoại, lúc này còn nắm chặt trong tay, đi đôi giày cao gót khí thế hùng hực tiến lại chỗ Lộ Tùyn.

"Cộc cộc cộc", Vụ Mang Mang cúi xuống gõ lên cửa kính xe.

Cửa hạ xuống để lộ gương mặt Lộ Tùyn, quả nhiên cô không nhận lầm người!

Vụ Mang Mang cười toe toét, nói: "Anh thật lợi hại, em chưa nói gì mà anh cũng biết đến đây đón em!"

Đây rõ ràng là mở mắt nói dối mà.

Lộ Tùyn mở cửa, bước xuống: "Đến đây thăm một người bạn."

"Ban này chẳng phải anh nói đến đón em đi ăn khuya sao? Sao quay đi đã đến thăm bạn rồi?" Vụ Mang Mang tỏ vẻ sắp cãi nhau.

"Chỉ nói vài câu thôi, không cản trở việc đón em đi ăn."

Vụ Mang Mang cảm thấy da mặt ai kia thật dày, nói dối bị người ta vạch mặt tại trận lại còn tỏ ra nhẹ bằng như không thế kia.

"Bạn gì thế, em có tiện gặp không?" Vụ Mang Mang cố tỏ ra tò mò, còn có cảm giác kích thích khi sắp bắt gian nữa.

"Cùng đi vậy." Lộ Tùyn nói.

Thật hay giả đây? Vụ Mang Mang quan sát Lộ Tùyn vẻ nghi hoặc, nhưng hình như không phải anh đang lấy lùi để tiến.

Nhất thời, Vụ Mang Mang bỗng có phần thương hại Vương Viện.

Hôm nay là Vương tiểu thư, không chừng ngày mai lại là Vụ tiểu thư cũng nên.

"Thôi, em đến cùng bà Liễu, anh đi gặp bạn đi, em về nhà trước." Vụ Mang Mang nói.

Tuy cô muốn bắt thóp lỗi lầm của Lộ Tuyền, nhưng cũng không muốn phá hoại "cơ hội giải thích" mà Vương Viện luôn mong chờ.

Phụ nữ hà tất phải làm khó nhau, trong vô thức Vụ Mang Mang đã quy Vương Viện vào phạm vi "người cùng cảnh ngộ" với mình.

Tiền Chung Thư tiên sinh^[1] đã viết, hai người đàn ông cùng thích một người phụ nữ mà không có được thì gọi là "anh em đồng tình", đặt trong trường hợp hai người phụ nữ cùng thích một người đàn ông cũng có thể sử dụng được.

[1] Tiền Chung Thư (1910 - 1998), nhà văn, nhà nghiên cứu văn học của Trung Quốc. Ông có rất nhiều đóng góp trong việc nghiên cứu và sáng tác văn chương, chính ông là người thúc đẩy giao lưu văn hóa giữa phương Đông và phương Tây trên phương diện văn học nghệ thuật. (BT)

"Mang Mang", Vụ Mang Mang vừa dứt lời thì nghe thấy bà Liễu gọi cô phía sau.

Cô quay lại, bà Liễu, Lộ Lâm và Vương Viện đang đứng sau lưng, nhìn cô và Lộ Tuyền.

Vụ Mang Mang đã được trải nghiệm triệt để thế nào gọi là không làm thì sẽ không chết. Lúc này cô không dám nhìn vào mắt Lộ Tuyền, chỉ nghe anh giễu cợt: "Bữa khuya mà em muốn ăn là giấm^[2], đúng không?"

[2] Trong tiếng Trung, "ăn giấm" ý chỉ ghen tuông.(ND)

Vụ Mang Mang ngược lên trừng mắt nhìn Lộ Tù, người này đúng là quá tinh tường, chỉ chút ít thông tin mà đã bị anh đoán ra mọi chuyện.

Vụ Mang Mang cảm thấy mình quá ngờ nghệch rồi.

Nếu cô không đùa nghịch Lộ Tù thì lúc này đã có thể nấp phía sau xem kịch, nhưng lúc này chắc chỉ có thể bị ép vào vai diễn thôi.

Lộ Tù đẩy Vụ Mang Mang ra, tiến lại gần Lộ Lâm và Vương Viện, Vụ Mang Mang còn thăm thở phào nhẹ nhõm. Nào ngờ Lộ Tù đi được ba bước, bỗng quay đầu lại, bảo: "Mang Mang, em vào trong xe đợi anh trước, anh nói mấy câu rồi quay lại, sau đó sẽ đưa em đi ăn."

Vụ Mang Mang ngượng ngừng nhìn về phía ba người phụ nữ, vẻ mặt mỗi người đều có phần buồn cười.

Bà Liễu sững sốt há hốc miệng, Lộ Lâm thì tỏ ra không tin nổi, còn Vương Viện lại đỏ mặt vì ngượng, Vụ Mang Mang gãi gãi đầu, thực ra cô cũng rất ngại mà.

Trong tình huống này, ngay cả giả ngốc cũng không thể, Vụ Mang Mang im lặng cùng Lộ Lâm và bà Liễu đi sang một bên, để lại không gian riêng tư cho Lộ Tù và Vương Viện.

Đến khi hai người họ khuất khỏi tầm mắt, Vụ Mang Mang lại bị Lộ Lâm và bà Liễu kẹp chặt ở giữa, muốn tháo chạy cũng không được.

Cô đành bất lực thở dài, "Cái đó, lần trước... đối tượng xem mắt mẹ sắp xếp cho con chính là Lộ Tù."

* * *

Lộ Tù nhìn Vương Viện, trong lòng bất giác thở dài, phụ nữ đúng là lắm chuyện, cho dù là Lộ Lâm đã "come out" nhưng vẫn là một người phụ nữ từ đầu đến chân.

Vương Viện vén tóc ra sau tai, mỉm cười: "Bạn gái anh rất trẻ trung, xinh đẹp, khi nào đám cưới đừng quên gửi thiệp mời cho em nhé."

Lộ Tuyền không đáp lại kiểu dò hỏi này của Vương Viện.

Cô ta hơi ngượng, sợ dĩ nói lời này đúng là muốn nghe Lộ Tuyền có phủ nhận hay không.

Đối mặt với vẻ lạnh nhạt và không kiên nhẫn của Lộ Tuyền, mắt Vương Viện hoe đỏ, nổi chua chát mấy năm nay giờ khắc này dội lên như thủy triều, "Xin lỗi, là em nhờ chị Lộ Lâm. Mấy năm qua em vẫn không buông được, em không biết rốt cuộc mình có chỗ nào không tốt nên căn bản không dám bắt đầu một cuộc tình mới. Lộ Tuyền, đã mấy năm rồi, bây giờ anh có thể nói cho em biết suy nghĩ thực sự lúc đó của anh không?"

"Viện Viện, những lời anh nói lúc đó chính là suy nghĩ thật sự." Lộ Tuyền nói.

Có lẽ tiếng gọi "Viện Viện" đã khơi dậy những hồi ức cũ trong Vương Viện, nước mắt cô ta bỗng trào ra, "Em nhớ anh, em luôn nhớ anh. Chúng ta đã từng rất tốt đẹp, lúc đó mỗi buổi diễn của em anh đều đến, em..."

"Mấy lần ấy chỉ là trùng hợp anh đến thành phố đó công tác, không phải cố ý bay đi xem." Lộ Tuyền nói.

Mấy năm đó đôi bên đều rất bận rộn, làm sao có thể bay qua cả đại dương chỉ để đi xem một buổi biểu diễn.

Vương Viện cười khỗ, đến giờ Lộ Tuyền đã chẳng buồn an ủi cô ta nữa rồi.

"Nhưng em không hiểu, trước khi anh nói chia tay, rõ ràng chúng ta mới trải qua đêm tuyệt vời nhất, sao anh có thể lại..." Vương Viện cười đau khổ.

Âm nhạc, thức ăn, hoa tươi, cả hai chia sẻ thời khắc hoan lạc nhất, riêng tư nhất, rõ ràng mọi thứ đều rất hoàn mỹ, đến giờ cô ta vẫn thấy váng vất.

"Có phải vì đã có được em nên anh mới buông bỏ, đúng không?" Vương Viện hỏi.

Phụ nữ luôn có những suy nghĩ rất kỳ quặc.

"Viện Viện", Lộ Tù cau mày vẻ không tán thành.

"Đó là vì em không phải gái trinh sao?" Bao năm nay, Vương Viện đã suy nghĩ đến từng khả năng.

Lộ Tù gần như bó tay, "Không phải."

"Thế tóm lại là vì sao? Rõ ràng vui vẻ đến thế..." Giọng Vương Viện nhỏ dần trong ánh mắt của Lộ Tù, cô ta bỗng tỉnh ngộ, hóa ra sự hoàn mỹ, khoái lạc trong mắt cô ta, đối với Lộ Tù lại không hẳn là như thế.

Là kỹ thuật của cô ta không tốt ư? Là cô ta trên giường giống một con cá chết sao? Là cơ thể cô ta không đủ hoàn hảo chăng?

"Viện Viện, lúc đó quả thực anh có tình cảm với em, nhưng tình cảm đó không đủ để gánh vác mối quan hệ tiến tới hôn nhân, chúng ta không hợp, cũng không cần phải đi tiếp nữa", Lộ Tù nói.

"Nhưng xưa nay chúng ta đều chưa chung sống cùng nhau, sao anh lại chắc chắn như thế?" Vương Viện có phần kích động "Thậm chí anh còn không cho em cơ hội để thích ứng với anh."

Lộ Tù nhìn đồng hồ, "Tại sao sau bao năm rồi em mới nhắc lại chuyện khi đó?"

Wương Viện bỗng thất thần, không biết phải mở lời thế nào.

Lộ Tù khoát tay, anh không thật sự muốn biết nguyên nhân, "Anh đi trước đây."

Lộ Tùỵ vừa bước xuống bậc thềm thì nghe thấy tiếng khóc đau khổ như suy sụp của Vương Viện, có điều bước chân anh vẫn không hề chậm lại.

Một người phụ nữ có thể đi đến địa vị hôm nay như Vương Viện đương nhiên không hề dễ dàng, nhưng nỗi đau của cô ta đã không còn nằm trong phạm vi quan tâm của Lộ Tùỵ nữa.

Đương nhiên người phụ nữ như Vương Viện cũng tuyệt đối không dễ dàng suy sụp.

"Lộ tiên sinh", Liễu Nhạc Duy là người đầu tiên nhìn thấy Lộ Tùỵ đang tiến lại.

"Bác gái cứ gọi cháu là Lộ Tùỵ", Lộ Tùỵ đến cạnh Vụ Mang Mang, ôm nhẹ eo cô.

Liễu Nhạc Duy nhất thời chưa chuyển đổi thân phận kịp, thực sự không quen gọi anh là Lộ Tùỵ.

Lộ Tùỵ quay sang Lộ Lâm: "Ngày mai đi sơn trang nhé, em và Mang Mang mời chị ăn trưa."

Lộ Lâm lạnh lùng nhìn Lộ Tùỵ, cũng biết lúc này không phải lúc nói chuyện nên gật đầu: "Chị đi trước."

Lộ Lâm vừa đi thì Lộ Tùỵ liền hỏi Vụ Mang Mang: "Em muốn đi ăn khuya ở đâu?"

So với ăn khuya, Vụ Mang Mang thà đối diện với sự chất vấn của bà Liễu hơn, "Không ăn nữa, em muốn về nhà trước."

Lộ Tùỵ cũng không làm khó Vụ Mang Mang, chỉ đưa cô và bà Liễu ra xe, lịch thiệp mở cửa xe cho họ, "Sáng mai anh đến đón em."

Vụ Mang Mang gật đầu.

Vừa lên xe, bà Liễu đã nóng ruột triển khai bức cung.

"Con bé chết tiệt này, sao chưa từng nói người mà xem mắt là Lộ Tù hả?"
Bà Liễu quát to.

Vụ Mang Mang cứng miệng giễu cợt: "Người mẹ sắp xếp mà, đến mẹ cũng không biết là ai mà? Hơn nữa mẹ cũng chưa từng hỏi tên anh ấy. Chỉ toàn điều tra gia thế nhà người ta."

Liễu Nhạc Duy bị Vụ Mang Mang chọc cho tức điên, "Mẹ không hỏi chả lẽ mà không biết nói?"

"Có gì để nói đâu", Vụ Mang Mang nói.

"Con bé xấu xa, thật không biết Lộ Tù thích mà ở chỗ nào?" Liễu Nhạc Duy bực tức.

"Ông già thì thích tuổi trẻ và nhan sắc của con chứ sao?" Vụ Mang Mang "xì" một tiếng.

"Già cái gì mà già? Lộ Tù mới ba mươi tư, ba mươi tư chính là lúc đẹp nhất của đàn ông đấy." Liễu Nhạc Duy vỗ bốp vào đầu Vụ Mang Mang.

"Suýt thì hơn con một con giáp rồi, lúc đầu người ta nói với mẹ là ba mươi tư, mẹ cũng nói là hơi lớn tuổi đó thôi? Tiêu chuẩn kếp." Vụ Mang Mang giễu cợt bà Liễu.

Liễu Nhạc Duy ghen lời.

Vụ Mang Mang lại nói: "Con không nói là vì muốn tốt cho mẹ. Mẹ nghĩ con và Lộ Tù có thể lâu dài không? Lẽ nào con có bản lĩnh làm chân mệnh thiên nữ của anh ta? Đừng nằm mơ nữa, người ta chỉ thấy con trẻ đẹp nên chơi đùa mà thôi."

Liễu Nhạc Duy đập mạnh vào lưng Vụ Mang Mang, "Mày biết rõ người ta chơi đùa mà còn bám theo làm gì?"

Vụ Mang Mang nói: "Lúc anh ấy chơi đùa với con, chẳng lẽ con không được chơi đùa anh ấy? Dáng người cũng rất đẹp mà, chẳng qua là yêu đương thôi, lẽ nào con chưa từng yêu bao giờ?"

Liễu Nhạc Duy không hiểu nổi suy nghĩ của những cô gái trẻ như Vụ Mang Mang, chỉ nói: "Chuyện này khoan hãy nói với bố con."

Vụ Mang Mang thoáng xúc động, ngẩng lên nhìn Liễu Nhạc Duy: "Mẹ..." Cô còn tưởng bà Liễu sẽ ép cô dùng nhan sắc dụ dỗ Lộ Tuyền chứ, không ngờ mẹ một vẫn là mẹ ruột, xem ra cô đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

Liễu Nhạc Duy xoa đầu Vụ Mang Mang, "Lộ Tuyền hẹn hò với con chứng tỏ con có chỗ thu hút cậu ấy. Tự con nắm chặt một chút, qua được lúc này thì không còn sóng gió nữa. Con nghĩ mình còn nhỏ à? Đã hai mươi lăm, bắt đầu xuống dốc rồi đấy."

Vụ Mang Mang bỗng ử rữ, không còn tâm trạng nói gì nữa.

"Đang nói với con đây, có nghe không?" Liễu Nhạc Duy mới dịu dàng được nửa giây lại bắt đầu lộ bản chất hổ mẹ ra.

"Hai người ở bên nhau, chuyện gì cũng nhẫn nhịn một chút là sẽ qua. Chẳng lẽ con còn có thể tìm được người tốt hơn Lộ Tuyền?" Hiểu con gái không ai bằng mẹ, Liễu Nhạc Duy mới nhìn đã nhận ra Vụ Mang Mang không mấy nhiệt tâm với Lộ Tuyền.

"Con nhịn cái gì chứ. Chẳng phải mẹ nói tìm đàn ông già một chút sẽ biết thương yêu sao? Thế thì cũng phải là anh ấy nhường con chứ." Vụ Mang Mang bất mãn nói, chưa gì mà bà Liễu đã thiên vị Lộ Tuyền rồi.

Liễu Nhạc Duy không tài nào nói lý lẽ với kiểu thiếu nữ vẫn còn chìm đắm trong ảo tưởng tình yêu như Vụ Mang Mang được, "Con cảm thấy mẹ rất thực dụng đúng không?"

Vụ Mang Mang không nói gì.

Liễu Nhạc Duy cứ thờ dài, thực ra ban đầu bà cũng thế, "Sau này con sẽ hiểu, cho dù người đàn ông con tìm khi ấy yêu nhau say đắm thế nào thì đến cuối, con vẫn phải dựa vào chính bản thân mình."

"Mẹ có cần thẳng thừng thế không, bà Liễu?" Vụ Mang Mang không nhin được cười, chồm lại gần mẹ, "Còn chưa kết hôn mà mẹ đã nghĩ đến chuyện ly hôn phải dựa vào chính mình rồi. Nói thế thì mẹ cũng cảm thấy con và anh ấy không tiến xa được, đúng không?"

Vụ Mang Mang bắt đầu than vãn: "Mẹ nói anh ấy không lớn tuổi, nhưng tâm hồn anh ấy còn già hơn bố con nữa, thích đọc sách, xem báo, uống trà, câu cá, trời ơi, có thể chơi cùng ông nội được rồi."

Liễu Nhạc Duy đẩy Vụ Mang Mang ra: "Tự con quyết định đi. Nhưng mẹ khuyên một câu, nếu vì một tình yêu chẳng ra đâu vào đâu mà đập đầu chảy máu, thì chi bằng cứ nắm chặt những gì con có thể nắm giữ được."

"Được rồi được rồi, con hiểu hết." Vụ Mang Mang khoát tay, "Bắt đầu từ giờ, con sẽ phấn đấu vì mục tiêu ly hôn với Lộ Tùy đúng không? Mẹ mau tìm luật sư đi, làm hợp đồng trước hôn nhân chặt chẽ một chút, đừng để đến lúc ly hôn chẳng còn sợi lông nào!"

Liễu Nhạc Duy lườm cô, bà hoàn toàn bó tay với Vụ Mang Mang, "Mẹ có bảo con hướng về mục tiêu ly hôn đâu?"

Nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy những người đàn ông tài giỏi mà bà Liễu giới thiệu cho cô, mục đích chẳng phải là để khi ly hôn, cô không cần bỏ ra xu nào sao?

* * *

Sáng sớm hôm sau, Lộ Tùý đã đứng trước cửa nhà, Vụ Mang Mang lúc đó còn đang ngủ, nghe điện thoại xong mới mơ màng thức dậy rửa ráy.

Rồi chậm rãi xuống lầu tìm sữa lạnh để uống cho tỉnh ngủ.

Bà Liễu đã lớn tuổi, không ngủ được nên dậy từ sớm, nhìn thấy Vụ Mang Mang xuống lầu thì hỏi: "Sao con dậy sớm vậy?"

Vụ Mang Mang ngáp dài, nói: "Lộ Tùý đang chờ ngoài kia."

Hai mươi phút sau đó, vì một câu nói của bà Liễu "đừng để Lộ Tùý chờ lâu", thế là Vụ Mang Mang đã nhanh chóng bị đóng gói, đẩy ra khỏi cửa.

Cô còn chưa hoàn toàn định thần lại thì đã đứng trước xe Lộ Tùý rồi.

Bữa sáng còn chưa ăn, chưa trang điểm, tuy bầm sinh đã đẹp nhưng cũng không đến mức thiếu son phấn mà vẫn lộng lẫy được, Vụ Mang Mang hơi bực bội, mở cửa xe ra.

Có cảm giác như bị tú bà đẩy ra tiếp khách.

"Xin chào quý khách, em là số hai mươi bốn, rất vui được phục vụ ngài, quý khách chọn là phục vụ kiểu nào ạ?" Vụ Mang Mang cười giả tạo, nhìn Lộ Tùý.

Chương 40

Lộ Tuy quay sang nhìn Vụ Mang Mang, rất phối hợp: “Có những kiểu phục vụ gì?”

Vụ Mang Mang ngấn người, chớp chớp mắt, đúng là bị hỏi đến đứng hình.

Thế là cô làm dấu tay tạm ngừng, vội vã móc điện thoại ra bắt đầu tìm kiếm.

Sau đó... không có sau đó nữa.

Vụ Mang Mang cảm thấy giới hạn cuối của mình bị quét sạch, còn được mở mang về "tư thế" .

Còn Lộ Tuy lúc này đã thò đầu sang, chỉ vào màn hình điện thoại của Vụ Mang Mang, nói: "Truyền nhân của rồng không tôi, chọn cái này đi."

Vụ Mang Mang quét mắt nhìn cảm thấy mắt cô sắp mù rồi, vội vàng bấm tắt màn hình.

"Thích thế cơ à? Trước kia Thiên Thượng Nhân Gian chưa bị cảnh sát quét, chắc anh đi nhiều chứ gì?" Vụ Mang Mang hỏi.

Lộ Tuy cười, lắc đầu, không nói gì mà khởi động xe.

Vụ Mang Mang thò đầu sang nhìn vẻ mặt của anh, "Thiên Thượng Nhân Gian đối với Lộ tiên sinh có lẽ đẳng cấp hơi thấp một chút, dù sao cũng phải năm trăm đô một giờ mới có thể xứng đáng với ngài."

Vụ Mang Mang càng nói càng hào hứng: "Gần đây vừa đăng tin các sao nữ Đài ở Đ đi khách, với thân phận của ngài, chắc cũng có người dặt mối đúng không? Hai triệu Đài tệ một đêm, chặc chặc..."

Vụ Mang Mang bất giác nhớ đến chị Lưu Đỗ Nghi Quân, ở trong biệt thự ở thảo nguyên của Lộ Tù, họ trò chuyện rất vui vẻ, chị Lưu này Vụ Mang Mang từng nghe nói đến một vài tin nhỏ, hình như cũng kiêm chức tìm "niềm vui nhanh" bên ngoài cho các ngôi sao.

Lộ Tù cảm thấy đau đầu, tư duy của phụ nữ đúng là đáng sợ.

"Tố chất của em là gì thế? Có ai truy vấn đòi tư khách hàng như em không? Gọi quản lý của các em ra đây." Lộ Tù nói.

"Gian xảo", Vụ Mang Mang bĩu môi.

Nhưng cô thực sự rất tò mò, có điều thái độ của Lộ Tù lại khiến cô thầm rủa trong bụng, quả nhiên là một ông già bụng dạ đen tối.

Vụ Mang Mang băn khoăn không biết có nên bảo Lộ Tù làm một bản báo cáo sức khỏe cho cô yên tâm không.

"Sao, có hứng thú với đời sống về đêm của anh hả?" Lộ Tù hỏi Vụ Mang Mang đang trầm tư.

Vụ Mang Mang lắc đầu, "Nói cho đúng là em có hứng thú với đàn ông." Kiến thức kiểu này biết nhiều hơn thì sau này lúc trò chuyện với bạn bè về chủ đề nhạy cảm, cô mới có thể trở thành chuyên gia được.

Nhưng hình như Lộ Tù không có ý định phổ cập kiến thức cho cô, mà quay sang hỏi: "Buổi sáng em muốn ăn gì?"

Đề tài chuyển quá nhanh, hơn nữa người này mới vừa quăng ra một vấn đề khiến bạn đỏ mặt, rồi lại chuyển sang chuyện ăn uống, Vụ Mang Mang khó mà tiếp thu được.

Nhưng khi ngửi thấy mùi thơm món bún lòng non bên đường, Vụ Mang Mang lại kêu lên: "Dừng lại, dừng lại, ăn cái này đi".

"Ông chủ, cho một phần bún lòng nước trong, thêm một phần lòng ăn riêng", Vụ Mang Mang rành rẽ gọi món, căn bản không thềm hỏi ý kiến của Lộ Tù vì anh đang nhúu mà.

Vụ Mang Mang đưa ngón tay trở lên ra hiệu im lặng trước khi anh lên tiếng, "Em biết, món này ăn không tốt, nghĩ cũng thấy buồn nôn, nhưng nó là mỹ thực truyền thống của nước ta. Hơn nữa có phải ngày nào em cùng ăn đâu."

"Trên mạng đánh giá món bún lòng này rất cao đó." Vụ Mang Mang đưa điện thoại ra, lắc lắc trước mặt Lộ Tù, "Anh thực sự không ăn một bát sao?"

Lộ Tù lắc đầu, lấy giấy ra lau ghế cho Vụ Mang Mang rồi lau bàn trước mặt cô.

Vụ Mang Mang vốn ăn sáng nhiều, ngoài ra còn gọi thêm một phần bánh kẹp thịt bò, món này ăn cùng lòng non là tuyệt vời, cô căn nhẹ thịt bò, thấy món bún lòng ông chủ bậ đến toát mồ hôi mang lên lại cho hành vào, bất giác than thở, "Ông chủ à, đã nói không cho hành mà."

"Xin lỗi xin lỗi, bậ quá nên tôi làm nhâm", ông chủ cười giả lả, nhưng không nói sẽ làm lại bát khác.

Vụ Mang Mang đành khoát tay, "Thôi vậy."

Có hành nên Vụ Mang Mang đương nhiên không ăn, chỉ có thể căn miếng bánh, nhìn Lộ Tù, nhưng rõ ràng Lộ tiên sinh không có sự tự giác như Ninh Tranh.

Nhưng Vụ Mang Mang không ngại yêu cầu, "Anh giúp em gấp hành ra đi, dù sao anh cũng đang rảnh rồi mà."

Lộ Tù lướt nhìn Vụ Mang Mang, "Gọi thêm bát nữa là được rồi."

"Sao phải lãng phí thế? Phi Châu còn rất nhiều trẻ em đang đói kìa", rõ ràng Vụ Mang Mang đã quên mất lời cô nói với Ninh Tranh lúc đó.

"Anh không muốn gắp cho em sao?" Vụ Mang Mang mở to đôi mắt ngây thơ, hỏi, cô cảm thấy mình giả tạo muốn chết rồi.

Ai ngờ sau khi trầm tư một lúc, Lộ Tuyền lại thực sự cầm đũa lên, chậm rãi gắp hành ra cho cô.

Vụ Mang Mang cực kỳ kích động, không kịp lấy điện thoại ra chụp lia lia bàn tay của Lộ Tuyền, sau đó chọn một tấm có góc chụp đẹp nhất, lắc lắc trước mặt anh, "Tay anh lúc gắp hành đẹp quá đi mất."

Vụ Mang Mang rụt tay lại, hí hửng thưởng thức một lúc, "Lần đầu lúc nhìn thấy anh, em đã cảm thấy tay anh rất đẹp, giống như tay người đánh đàn piano, nhưng không ngờ lúc gắp hành còn đẹp hơn."

Hình đẹp như vậy phải chia sẻ lên Weibo, "Lúc anh ấy cúi đầu gắp hành ra cho bạn, bàn tay thực sự đẹp đến nao lòng."

Rất nhanh, một loạt bình luận xuất hiện, "Đẹp quá, chảy nước miếng."

"Đẹp quá, cầu sờ em!"

"Ngón tay dài ghê!!!"

"Hừm, tôi biết ngay không chỉ có một mình tôi quan tâm đến độ dài mà."

Vụ Mang Mang cố nín cười, cất điện thoại đi.

Lúc ngược lên thì trông thấy cô gái mặc áo len màu hồng phấn đối diện và bạn trai đang quấn quýt thân mật, mấy cô gái ngồi xung quanh đều không ngừng đưa mắt sang nhìn Lộ Tuyền, chỉ có cô gái mặc áo hồng kia là không hề quan tâm.

"Không ăn nổi nữa, anh ăn giúp em đi", cô áo hồng đẩy bát bún đến trước mặt bạn trai, cậu ta cười rồi hôn lên má cô một cái, cúi xuống ăn ngon lành.

Áo hồng hôn lên tai cậu ta như ban thường.

Loại chia sẻ nước bọt đầy ngọt ngào và thân mật đó đúng là khiến người khác phải hoài niệm và ngưỡng mộ.

Đó mới là yêu đương chứ.

Vụ Mang Mang quay sang nhìn vị Bồ Tát cao quý ngồi đối diện mình, già vờ thân dân nhưng thực chất chẳng thân dân tí nào.

Lộ Tù đã gấp hành xong, đẩy bát về phía Vụ Mang Mang.

Cô đưa miếng bánh ăn còn một nửa cho Lộ Tù, mấp máy môi, "ừm" một tiếng ra hiệu.

Lộ Tù cầm lấy, đặt xuống bàn. Nhìn xem sự khác biệt đó!

Vụ Mang Mang nhất thời cảm thấy rất vô vị, ăn hai miếng bún xong buông xuống, "Em ăn no rồi, đi thôi."

Lúc lên xe, Vụ Mang Mang ngồi sát cửa sổ, mặt luôn hướng ra ngoài, gần như dính sát vào cửa xe.

Lộ Tù cũng không nói gì, Vụ Mang Mang cảm thấy cuộc tình này của cô yêu đương hết như diễn kịch câm vậy.

Cô đã tỏ ra tức giận rõ rệt đến thế này mà Lộ Tù cũng chẳng dỗ dành.

Đàn ông lớn tuổi là thế, tinh quái lắm, họ đã học được cách khi phụ nữ tức giận sẽ để cô ấy giận một lúc đã, bớt giận rồi mới nói chuyện.

Vụ Mang Mang nhìn gương mặt mờ mờ của mình trên cửa kính, có phần nhớ nhung người đã từng thấp thỏm bất an rất lâu vì một cái nhíu mày của

cô năm xưa.

Haizz.. có phải cô đã già rồi không, mà bắt đầu nhớ chuyện cũ.

Vụ Mang Mang cười tự trào.

Xe dừng lại trước cổng sơn trang, Vụ Mang Mang cởi dây an toàn, định xuống nhưng cửa xe không mở được, cô bất đắc dĩ phải quay lại nhìn Lộ Tù.

"Vẫn giận à?" Lộ Tù hỏi.

So với Vụ Mang Mang so đo từng li từng tí rồi tự chuốc bực vào thân, thì Lộ Tù lại tỏ ra ung dung thoải mái hơn nhiều.

Nếu không phải là đối thủ nặng ký còn đang đứng trên sân đấu, Vụ Mang Mang thực sự không muốn nhận thua cũng phải nhận.

Cô vẫn đang ở cái tuổi muốn yêu đương nồng nhiệt, còn Lộ Tù thì đã nhảy qua giai đoạn đó rồi.

Anh tìm bạn gái đúng như anh nói, đó chính là nhắm vào hôn nhân. Một người phụ nữ có thể thích hợp sống cùng anh, một người phụ nữ có thể sinh con cho anh.

"Tại sao em phải giận? Anh có chọc gì em đâu." Vụ Mang Mang nghĩ một đặng nói một nẻo.

Lộ Tù bảo: "Anh không ăn bánh còn lại của em chỉ là thói quen sinh hoạt cá nhân của anh mà thôi, không liên quan đến tình cảm của chúng ta, cho dù ăn rồi cũng không thể chứng minh họ yêu nhau sâu đậm."

Ồ ồ, Vụ Mang Mang thầm nghĩ hóa ra Lộ Tù cũng nhìn thấy cặp đôi đó.

Nghĩ cũng đúng, cảnh ân ái của đôi đó thực sự quá chướng mắt.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tù y vẻ khiêu khích: "Thế nếu em nói, thói quen sinh hoạt của em là bạn trai bắt buộc phải ăn đồ thừa của em một cách vô điều kiện thì sao? Như thế mỗi lần chọn món em sẽ không phải băn khoăn xem mình có ăn hết được không, có thể muốn gì thì ăn đó, muốn thử món nào thì thử."

Con gái lúc nào cũng thích thử món mới, mua rồi lại ăn không quen, tiện tay nhét cho bạn trai, anh ta ăn vô điều kiện, như thế chính là sự chiều chuộng ngọt ngào.

Không liên quan đến tiền bạc.

Lộ Tù y nói: "Em hoàn toàn có thể muốn thử gì thì thử, ăn không hết cũng chẳng sao."

Vụ Mang Mang bướng bỉnh: "Nhưng em lại thấy tiết kiệm một chút là đức tính tốt đẹp."

"Thế nên, em cảm thấy thói quen sống của chúng ta không hề giống nhau", Vụ Mang Mang nhìn vào mắt Lộ Tù y, nói.

"Thế em cho chuyện này chiếm bao nhiêu phần trăm quan trọng trong cuộc sống của chúng ta?" Lộ Tù y hỏi.

Được rồi, đúng là chuyện bé xé ra to, Vụ Mang Mang thừa nhận.

"Nếu không phải vấn đề gì quan trọng, chúng ta có thể tạm gác nó sang bên, cầu đồng tồn dị^[1]." Lộ Tù y nói.

[1] Cầu đồng tồn dị: chính sách ngoại giao của Trung Quốc, tìm những điểm tương đồng, giữ lại những ý kiến bất đồng. (ND)

Ông già lý trí chết tiệt!

Vụ Mang Mang vẫn xoắn xuýt không dứt ra được, cuối cùng cố vớt vát: "Nhưng em sẽ ghi nhớ chuyện này, sự thay đổi về lượng sẽ dẫn đến sự thay đổi về chất."

Lộ Tùỵ gật gù.

Vụ Mang Mang lấy điện thoại, mở mục ghi chú ra, ghi lại:

Ngày 2 tháng 11, không chịu ăn bánh kẹp thịt bò còn lại của tôi. Ngoài ra, anh gặp hành ra cũng không tỉ mỉ, còn sót lại mấy miếng.

Vụ Mang Mang viết xong đưa cho Lộ Tùỵ xem: "Anh xem đi, không có vấn đề gì thì ký tên lăn dấu tay vào."

Lộ Tùỵ thực sự dở khóc dở cười.

"Là do thái độ của bà Liễu khiến em khó chịu sao?" Lộ Tùỵ mở cửa xe cho Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang nhất thời không hiểu, tiếp theo là giả ngốc: "Sao anh hỏi thế?"

"Hôm nay bỗng dưng em có hơi..." Lộ Tùỵ có lẽ đang tìm từ, cuối cùng chọn một từ đơn, "Aggressive^[2]."

[2] Hiếu chiến. (TG)

"Không hiểu, anh nói tiếng Trung đi", Vụ Mang Mang nói

Thực ra tiếng Trung đúng là khó diễn tả.

"Hôm nay em uống thuốc nổ hả?" Lộ Tùỵ hỏi.

Vụ Mang Mang thực sự cũng ý thức được điểm này, cô muốn làm trái ý bà Liễu, dẫn đến việc cô cũng bắt đầu chống đối với Lộ Tùỵ.

"Không phải, thực ra mấy hôm trước sự ngoan ngoãn của em là giả tạo đó."
Vụ Mang Mang khai thật.

Hiện tại Vụ Mang Mang đang lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, đành giao quyền quyết định cho Lộ Tù.

Thực sự Lộ Tù đối với cô chính là miếng gan gà, ăn thì vô vị, mà bỏ lại tiếc.

Có điều trải qua ngày hôm nay, tin rằng trong tương lai không xa, mọi người sẽ biết quan hệ của cô và Lộ Tù. Nếu cứ chia tay như thế, để người ta biết ngay cả mùi vị của anh thế nào cô cũng chưa từng "ném thử", Vụ Mang Mang nghĩ chắc chắn mình sẽ bị chê cười đến chết.

Haizzz... cái thứ sĩ diện này đúng là hão mà, nhưng mà bạn lại không thể không để tâm đến nó.

Vụ Mang Mang lúc này đang mong Lộ Tù sẽ chủ động đá cô, dù sao cô cũng quen rồi.

"May quá. Những cô gái ngoan hiền anh gặp nhiều rồi", Lộ Tù bảo.

Vụ Mang Mang cảm thấy mình quá ngờ nghệch, biết ngay mà, làm sao Lộ Tù thích cô chứ?

Những cô gái ngoan hiền, xinh đẹp túm được cả đông ngoài đường, miếng bánh ngon làm sao rơi xuống đầu Vụ Mang Mang được?

Tuy Vụ Mang Mang cũng từng ảo tưởng một cách không thực tế rằng có phải Lộ Tù trúng tiếng sét ái tình với cô không, hoặc trong vô thức yêu cô sâu đậm mà không dứt ra được.

Nhưng cô cũng biết đó chỉ là nghĩ ngợi vu vơ thế thôi.

Hôm nay xem như đã hiểu rõ, hóa ra người ta chỉ xem cô là món đồ chơi mới lạ đầy kích thích mà thôi.

Vụ Mang Mang thở phào nhẹ nhõm, gần đây đi theo Lộ Tuyền cô sắp chèn ép bản thân thành em gái câu cá mất rồi.

Không ngờ người ta vốn chẳng hiếm lạ gì, mà chỉ thích sự điên khùng của cô thôi.

Vụ Mang Mang thầm nghĩ, từ nay về sau bản thân cũng xem như "phụng chỉ" mà điên khùng là được rồi.

Chương 41

Hóa ra sơn trang mà Lộ Tuyền nói chính là nơi bắn súng, Lộ Lâm vẫn chưa đến, Lộ Tuyền dẫn Vụ Mang Mang vào sân bắn súng trong nhà.

"Có biết chơi không?" Lộ Tuyền hỏi Vụ Mang Mang.

Khinh thường người ta hả?

"Lúc bà cô đây chơi súng thì anh còn đang mặc quần thụng đay đó." Vụ Mang Mang cũng liếc nhìn Lộ Tuyền

"Cô chăm sóc nhan sắc tốt quá", Lộ Tuyền khen.

Vụ Mang Mang sờ mặt, hì hì, diễn quá lửa rồi.

"Thế có muốn thi một ván không?" Vụ Mang Mang hỏi với vẻ tự tin tràn đầy.

"Em chắc chứ?"

Câu này của Lộ Tuyền thật sự mang tính khiêu khích quá lớn, Vụ Mang Mang nói: "Chắc chắn, xác định và cả nhất định."

"OK", Lộ Tuyền gật đầu.

"Nếu là thi đấu thì phải có phần thưởng chứ?" Mắt Vụ Mang Mang gian xảo lướt trên người Lộ Tuyền một vòng.

"Em nói thử xem", Lộ Tuyền đứng trước kệ treo súng, chọn lựa.

"Nếu anh thua thì phải mặc quần jeans, để trần nửa thân trên cho em chụp cơ bụng của anh đăng lên Weibo, ừm..." Vụ Mang Mang quyết định phải quy định điều kiện cho chặt chẽ một chút, "Nút quần jeans không được cài."

Dáng đẹp phải chia sẻ chứ. Tóm lại là phải giữ làm kỷ niệm, Vụ Mang Mang thầm nghĩ phải kiếm đủ vốn!!!

Lộ Tù không nói gì.

Vụ Mang Mang thấp thỏm, chỉ sợ Lộ Tù bảo không cược với cô, cơ hội tốt như thế, bỏ qua thật sự đáng tiếc.

Yêu cầu hình như hơi quá đáng, thực ra Vụ Mang Mang vốn còn định bảo Lộ tiên sinh để lộ chút chút nữa cơ... nhưng không dám nói.

"Được", Lộ Tù thưởng thức vẻ mặt của Vụ Mang Mang, rồi gật đầu đồng ý.

Yes!!! Vụ Mang Mang thầm giơ hai ngón tay lên.

"Thế phần thưởng của anh thì sao?" Lộ Tù hỏi.

"Tùy anh đó", Vụ Mang Mang rất hào phóng.

"Hình như chẳng có nhu cầu gì", Lộ Tù nói.

Tròng đen của Vụ Mang Mang suýt thì tròng Lộ Tù đến lồi ra ngoài, câu này quá đả kích đại mỹ nhân tươi ngon mọng nước là cô rồi.

"Có cần em nghĩ giúp anh không?" Vụ Mang Mang giả vờ tốt bụng.

"Em nói đi", Lộ Tù chọn xong, dùng khăn lau bên cạnh lau súng.

Vụ Mang Mang chồm đến trước mặt Lộ Tù: "Hay là, rốn của em để anh liếm năm phút?"

Tưởng bà cô đây không biết tật xấu của anh hay sao?

Lộ Tù nói với vẻ kỳ dị: "Tại sao anh phải liếm rốn của em?"

Vụ Mang Mang cảm giác mặt mình bị đánh "bốp bốp", nhưng cố cứng cỏi không chịu thua: "Thế cho anh liếm ngón chân em nhé."

"Thế chẳng phải anh chỉ có thể thua à?" Lộ Tù hỏi.

"VẬY anh có muốn thi không hả?" Vụ Mang Mang tức tối nhảy chồm chồm.

"Thế đổi lại là rớt đi, nhưng phải bơi thêm vác sữa lên", Lộ Tù nói.

Vụ Mang Mang tưởng tượng bản thân giống một chiếc bánh sinh nhật, chế giễu: "Có cần cắm nến lên không?"

Lộ Tù lắc đầu: "Anh không có sở thích đặc biệt."

Mặt Vụ Mang Mang bỗng đỏ bừng như ớt khi, đàn ông sau khi trưởng thành có lẽ nhắc đến nến là không còn đơn giản nghĩ đến bánh sinh nhật nữa rồi.

"Được, quyết định vậy đi." Vụ Mang Mang nói to, sau đó cầm súng cô đã chọn lên, đứng trước mặt Lộ Tù, trong vòng mười giây nhanh nhẹn hoàn thành quá trình kẹp súng lên ngực.

Chính cô cũng không kịp được mà tự khen "tuyệt".

"Nguyện vọng đại học năm đó của em là muốn vào trường cảnh sát cơ", Vụ Mang Mang bắn ánh mắt "anh hối hận cũng muộn rồi" về phía Lộ Tù.

Nhưng nguyện vọng đó đã bị sếp Vụ và bà Liễu phê bình dữ dội, Vụ Mang Mang đành nén đau mà từ bỏ.

Phải biết là năm đó cô rất si mê 007, lập chí phải làm một nữ điệp viên xinh đẹp tuyệt luân, biết đánh biết giết biết bắn!

Nhưng hiện giờ nghĩ lại cũng thấy buồn cười thật.

"Ừ", Lộ Tù bình thản đáp, "Em trước hay anh trước?"

Vụ Mang Mang nói: "Em không lợi dụng anh đâu, chúng ta chơi oẳn tù tì đi."

Lộ tiên sinh tất nhiên không đồng ý trò trẻ con đó: "Không cần, em trước là được."

"Không, như thế em thắng không thuyết phục." Vụ Mang Mang rất kiên trì, nếu thắng thì phải thắng đẹp, tuyệt đối không cho Lộ Tù cơ hội nói này nói nọ.

Lộ Tù đành quay sang mượn nhân viên một đồng xu, "Em chọn đi."

"Mặt hoa", Vụ Mang Mang nói.

Kết quả là Lộ Tù đã ném ra mặt hoa thật, Vụ Mang Mang nói: "Thế thì em trước vậy."

Thực ra khi thi bắn súng, về lý thuyết người bắn sau sẽ có ưu thế về tâm lý hơn, Vụ Mang Mang cảm thấy như vậy cũng xem như nhường nhịn anh rồi.

Lộ Tù cười khẽ, "Xem ra em rất tự tin với bản thân."

Vụ Mang Mang làm động tác thổi khói súng: "Đừng khinh thường phụ nữ chứ."

Vụ Mang Mang đeo bịt tai vào, hai tay nâng súng lên, phát đầu tiên bắn được thành tích tốt là vòng 9.2, xem ra hôm nay cảm giác tay không tồi.

"Rất cừ", Lộ Tù đứng phía sau nhìn cô bắn phát súng đó.

Vụ Mang Mang cười khẽ, khí thế cao thủ bưng bưng, tăng bốc gì đó cứ nhiệt tình vào, chị đây chịu được.

Tư thế cầm súng của Lộ Tù rất đẹp và cũng rất ngẫu, Vụ Mang Mang đứng chếch phía sau nhìn bóng anh, tim bất giác đập dồn dập, cô chịu không nổi

nhất chính là kiểu đàn ông già có khí chất 007 cầm súng thế này.

Có một khoảnh khắc, Vụ Mang Mang thật sự muốn mời Lộ Tù đi làm vệ binh dải ngân hà cùng cô, từ đó sống một cuộc sống hạnh phúc anh cướp ngân hàng em đứng cảnh giới.

Hoặc là chen chân vào Cục công an quốc gia làm một đôi vợ chồng điệp viên cũng không tồi, từ đó có thể vì nước vì dân, sống cuộc sống phong phú biết bao.

Nhưng tiếng súng vang lên không nương tình mà cắt ngang ảo tưởng tươi đẹp của Vụ Mang Mang.

Vòng 9.8.

Vụ Mang Mang thầm than thở, Lộ Tù không làm sát thủ bắn tỉa thì tiếc quá.

Phát đầu tiên kém 0.6, áp lực tâm lý với Vụ Mang Mang khá lớn.

Nhưng, "bệnh thần kinh" cũng không phải là không có điểm tốt.

Khi Vụ Mang Mang giương súng lên nhắm vào bia, sát thủ máu lạnh đã tự động nhập vào cô, không vui vì ai, không buồn vì mình, cô chính là nữ sát thủ lạnh lùng cao ngạo đến vô hình đi vô ảnh.

Vòng 10.

Ba phát liên tục đều là 10.

Nhưng do Lộ Tù quá ổn định, bình quân đều đạt 9.2, giữa chừng cũng bắn trúng hai lần 10, nên đến hai lượt cuối Vụ Mang Mang mới san bằng được tỷ số.

Lượt cuối cùng quan trọng nhất, hơn nữa Vụ Mang Mang còn phải bản trước, nếu cô sai lầm thì Lộ Tù sẽ được lợi lớn, chỉ ít về mặt tâm lý cũng vững vàng hơn cô.

Vụ Mang Mang hơi căng thẳng, cô vừa không muốn biến thành bánh kem sinh nhật cho người ta liếm, mà lại cực kỳ mong muốn có thể đăng hình cơ bụng của Lộ Tù lên mạng.

Chính cô cũng không biết tâm trạng lúc này là thế nào.

Chắc do Lộ Tù vốn quá khiêm nhường, nhà họ Lộ lại nắm giữ sản nghiệp về mảng báo đài truyền thông là cổ hòng của nhân dân, cho nên đến hiện tại vẫn không có bất cứ thông tin cá nhân gì về anh lộ ra trên mặt báo.

Đương nhiên Weibo thì không tính.

Kiểu tự làm phóng viên này vừa linh hoạt lại nhanh chóng, xóa bài cũng rất tiện.

Đạt giả kiêm tế thiên hạ^[1].

[1] Xuất phát từ Mạnh Tử - Tận Tâm Thượng, nguyên gốc là "cùng tắc độc thiện kỳ thân, đạt tắc kiêm thiện thiên hạ", có nghĩa là khi nghèo khổ, bất đắc dĩ thì tu tâm dưỡng tính, bồi dưỡng đạo đức; khi đắc chí, đạt được ý nguyện rồi thì khiến thiên hạ cũng được như vậy. (ND)

Vụ Mang Mang tự cảm thấy đang gánh vác trọng trách khiến quảng đại chị em được no mắt ngắm trai đẹp, để mọi người cùng đầu quân vào sự nghiệp thể thao giảm béo.

Tóm lại là rất có cảm giác thành tựu.

Chính vì lý tưởng cao đẹp đó Vụ Mang Mang nâng sừng lên rồi lại buông xuống, buông xuống rồi lại nâng lên, không dám bản phát cuối cùng.

Thực ra thi bắn súng nói cho cùng là thi tố chất tâm lý, thi thổ lòng tự tin, tự tin vào cái điểm mà mình nhìn thấy cũng chính là điểm mình cần bắn.

Nhãn lực, thể lực gì đó... chỉ là thứ yếu.

Vương Nghĩa Phu được mệnh danh là Vua Bắn Súng còn đeo kính nữa mà, lúc bắn phát cuối đoạt giải quán quân thì tuổi tác cũng đã lớn rồi, sức khỏe không mấy dồi dào nữa.

Vụ Mang Mang hít thở thật sâu mấy lần, cô không muốn bị bẽ mặt, trong lòng thầm nhủ, sát thủ nhập thân, sát thủ nhập thân.

Vòng 10!

Vụ Mang Mang la hét điên cuồng trong lòng.

Cảm thấy đúng là mình được xưng tụng là nữ xạ thủ số một Trung Quốc rồi.

Tố chất tâm lý lúc này có thể đi trên sợi dây thép căng trên không trung cao 100 mét rồi.

Vụ Mang Mang tỏ ra bình thản, nhưng thực ra trong lòng kích động muốn khóc, cất súng đi, mỉm cười cực kỳ bình tĩnh đến sau lưng Lộ Tỳ, "Em xong rồi, tới anh đó."

Cô tuyệt đối không cho phép mình để lộ nụ cười đắc ý.

Chỉ có tiểu nhân đặc chí mới để lộ sơ hở.

Mà nữ xạ thủ bất bại sẽ không phù phiếm như thế.

"Đuôi của em cong lên rồi kìa", Lộ Tỳ liếc Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang thở dài, xem ra cô vẫn chưa tu luyện đủ.

Thắng bại đã không rõ rồi, cùng lắm là hòa nhau, Lộ Tùynâng súng lên lại tỏ ra rất thoải mái, rất nhanh, thành tích đã có.

9.9!

Vụ Mang Mang đưa tay vén tóc ra sau tai, đó là động tác kinh điển của quảng cáo lục trà.

"9.9, cũng rất tốt mà." Vụ Mang Mang cổ vũ Lộ Tùynằng giọng của chị Chí Linh.

"Chắc lâu rồi anh không chơi đúng không? Ban đầu em rất thích cái này, gần như tuần nào cũng đi tập. (Thế nên không phải kỹ thuật anh không bằng, mà là em quá siêng năng) Nhưng anh bắn được tầm này thì cũng là tài năng thiên bẩm rồi (tất nhiên tài năng thiên bẩm của em cao hơn anh là chắc)." Vụ Mang Mang quả quyết không nhịn nữa mà làm tiểu nhân đặc chí.

"Kỹ thuật không bằng, cam chịu bại trận." Lộ Tùynhà thua rất có phong độ.

"Không có đâu, anh tập luyện thêm, lần sau chúng ta lại thi." Vụ Mang Mang khiêm tốn, "Anh rất ổn định, điều này đã vô cùng hiếm có rồi, không giống em, lúc cao lúc thấp."

"Với trình độ của anh cũng đủ tư cách tham gia Olympic rồi." Vụ Mang Mang không tiếc công sức cứu vãn sự tôn nghiêm đàn ông của Lộ Tùynhà.

"Thi đấu ở đó áp lực sẽ khác." Vinh nhục của cả quốc gia đều đè nặng trên vai bạn, mấy tỷ người theo dõi, làm sao nhẹ nhàng thoải mái như hôm nay được.

"Cũng đúng", Vụ Mang Mang phụ họa.

Nhưng đến khi hai người ra ngoài Vụ Mang Mang vẫn còn chưa hết đặc ý, mà Lộ Tùynhà thua lại quá bình thản, thế là Vụ Mang Mang quyết định tiếp tục

làm trò, ôm eo Lộ Tuyền từ sau lưng, kiễng chân lên thổi hơi vào tai anh: "Anh ngoan nhé, tắm rửa sạch sẽ chờ em!"

"Dám cược dám thua, anh sẽ không nuốt lời." Lộ Tuyền quay lại, thuận tay ôm Vụ Mang Mang vào lòng.

"Tình cảm thế?" Giọng Lộ Lâm vang lên không xa.

Lúc quay người lại, Vụ Mang Mang thuận thế dựa hẳn vào lòng Lộ Tuyền rất chi là thân mật, cô là một kẻ xấu mà!

Màn kịch chị em lật mặt nhau, cô thực sự rất muốn xem.

Cô bệnh thần kinh mà.

Thực ra có cô gái đẹp nào mà chưa từng ảo tưởng đến màn kịch hai anh em vì mình mà trở mặt thành thù đâu? Ghê gớm nhất là cha con tranh người yêu mà cô còn dám nghĩ tới, hôm nay đổi lại là chị em, tuy độ nóng đã bị giảm ít nhiều nhưng được cái mới mẻ.

Sau khi phụng chỉ khùng điên rồi, Vụ Mang Mang không còn che giấu ác ý trong lòng nữa, không cần giả vờ trong sáng, yên tâm bộc lộ bản chất rồi.

Lộ Tuyền không đẩy Vụ Mang Mang ra, nhưng bị cô ôm eo thế này thực sự đi đứng không tiện, thế là anh chuyển sang nắm lấy tay Vụ Mang Mang, cùng đi về phía Lộ Lâm.

Chương 42

Đến gần rồi, Vụ Mang Mang hít hít mũi, mùi thuốc súng trong không khí hơi nồng, cô mượn cớ: “Em hơi khát, ra kia uống chút nước nhé.”

Lộ Tù gật gù, sánh vai với Lộ Lâm ra phía bãi cỏ.

“Nghe Mang Mang nói hai đứa đã quen nhau sau khi xem mắt?” Lộ Lâm hỏi.

“Ừ”, câu trả lời của Lộ Tù rất ngắn gọn.

“Ra tay nhanh gọn nhỉ”, Lộ Lâm cười khẩy, nếu Lộ Tù mà thích Mang Mang trong buổi xem mắt thì tên chị ta có thể viết ngược lại đấy.

Nhưng người này che giấu quá kỹ, trước kia kiểu gì cũng không nhận ra anh thích Vụ Mang Mang?

“Lúc cha còn sống luôn dạy chúng ta phải nhanh, chuẩn, ác, vững, lúc nào chị cũng không học được”, Lộ Tù nói, cúi đầu thử súng trong tay.

Lộ Lâm cũng chọn một cây súng, “Đúng là em rất vững, lẽ nào không sợ cô bé bị anh em tốt theo đuổi?”

“Chẳng sao cả”, Lộ Tù nói.

Lộ Lâm chỉ có thể cười giả tạo, chân trời nào không có cỏ thơm, hà tất phải đơn phương một cành hoa.

Lộ Lâm bỗng có phần căm hận Vụ Mang Mang, rốt cuộc cô bé có hiểu Lộ Tù là người thế nào không mà dám nhảy xuống cái hố này, sau này chắc hẳn phải khóc lóc cho xem.

“Thế nên xem mắt chỉ là trùng hợp?” Lộ Lâm còn tưởng là Lộ Tù sắp xếp, “Bát tự có hợp không?”

“Rất tốt”, Lộ Tù không che giấu Lộ Lâm, hai người từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, yêu nhau lắm mà cắn nhau đau cũng chẳng kém, không có gì để giấu giếm.

Thời buổi này người càng có tiền thì càng mê tín, nếu bát tự của Vụ Mang Mang không hợp với Lộ Tù thì dù cô có đẹp như tiên, cũng không lọt nổi vào mắt anh.

Lộ Lâm lại cười lạnh lẽo, quay sang nhìn về phía Vụ Mang Mang, bỗng mất đi hứng thú với cô gái chẳng có mắt nhìn người kia.

Lúc này Vụ Mang Mang cũng ngược lên, nhìn Lộ Lâm rồi cười, còn vẫy vẫy tay với chị ta.

Thật là vừa ngốc vừa ngây thơ, Lộ Lâm cảm thấy nhạt nhẽo, quay đi nơi khác, sau đó nâng khẩu súng trong tay lên, chỉ vào đầu súng, ra hiệu với nhân viên đứng cạnh đó.

Đĩa bay lướt ngang qua không trung với quỹ đạo như vật thể bay, ba mươi chiếc đĩa bay ngang thì Lộ Lâm bắn trúng mười tám cái, thành tích rất tốt.

Mà kiểu bắn liên tiếp này rất tốt, có thể giải tỏa được sự phẫn nộ trong lòng.

Lộ Lâm cất súng, nhìn Lộ Tù rồi nói: “Chị còn tưởng em sẽ tìm một người lớn tuổi chứ, không ngờ lại thích kiểu cô bé con thế kia.”

Bạn gái cũ của Lộ Tù, người nào cũng lớn tuổi hơn anh, ngay cả Vương Viện cũng hơn anh một tuổi nên Lộ Lâm mới có hiểu lầm như thế.

Lộ Tù nói: “Thử một chút cũng chẳng sao.”

Lộ Lâm ghét nhất thái độ hờ hững này của Lộ Tuy, từ nhỏ đối với thứ gì anh cũng dửng dưng, nhưng cái gì cũng tốt hơn các chị em quá nhiều, thứ mà anh không cần người khác đều vãi dăng lên, chẳng phải anh chỉ hơn chị ta một cái ấy thôi sao?

Thực ra Lộ Lâm không quan tâm chuyện thắng thua, cái mà chị ta để tâm chính là Lộ Tuy rõ ràng không cần nhưng vận mệnh lại vô cùng thiên vị anh, điều này thực sự bất công.

“Ờ, chị còn tưởng em nhắm chuẩn rồi mới ra tay chứ?” Lộ Lâm mĩa mai.

Lộ Tuy quay lại nhìn Vụ Mang Mang đang cúi đầu nghịch điện thoại, nói thật đây là người đầu tiên anh muốn thử, nhưng lại không chắc chắn có hợp với mình hay không.

Nhưng kiểu người như họ xưa nay muốn gì thì sẽ vươn tay chộp lấy.

Nếu có nguyên nhân gì mà không ra tay, thì chỉ là không đủ muốn có nó mà thôi.

Lộ Tuy không phản ứng lại sự châm chọc của Lộ Lâm, chỉ cúi xuống liếc nhìn chị ta mà thôi.

Với người sinh con xong mới nhận ra mình thích phụ nữ như Lộ Lâm, thực sự không có tư cách nói câu ban nãy, chỉ có thể lúng túng quay đầu đi.

Về phần Vụ Mang Mang từ xa nhìn hai người đang tương thân tương ái đằng kia, cô có phần chán nản cúi đầu xuống, haizzz, quả nhiên là cô vẫn không đủ xinh đẹp, thực ra cô năm mơ cũng muốn diễn vai Bao Tự^[1] một lần.

[1] Bao Tự: một trong tứ đại sủng phi, gồm Muội Hi, Đát Kỷ, Bao Tự, Li Cơ, đẹp tựa thần tiên, quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành. Bao Tự gắn liền với điển cố đốt lửa giỡn chư hầu, chính vì vậy mà Chu U Vương bị quân Khuyển Nhung giết chết. (ND).

Điện thoại báo tin nhắn Wechat, Vụ Mang Mang mở ra xem, là tin nhắn của Ninh Tranh.

“Có người cướp công việc của anh! >_<# Q_Q”

Chắc là nhìn thấy tấm hình gấp hành mà Vụ Mang Mang đăng lên Weibo rồi.

Mặc dù có hơi đáng khinh nhưng Vụ Mang Mang sợ nhất là vẻ mặt “đáng yêu” kiểu này.

Thế là cô trả lời: Kinh nghiệm anh ấy không phong phú bằng anh, nên không gấp sạch sẽ như anh được.

“Thế cho anh ta thất nghiệp đi!” Ninh Tranh trả lời.

“Ừm, hôm khác anh tự nói với anh ấy đi!” Vụ Mang Mang cười xấu xa.

Khà khà!

Cô không làm Bao Tự được, thế thì tranh thủ cố gắng diễn vai Helen gây ra cuộc chiến thành Troy thôi.

Dù sao tất cả cũng chẳng phải là tốt đẹp gì!

“Mang Mang, em cũng đến chơi đi.” Lộ Lâm và Lộ Tù đã nói chuyện xong, quay lại tiến đến gần chỗ Vụ Mang Mang đang ngồi.

Vụ Mang Mang đáp “vâng”, cất điện thoại đi rồi đi cùng Lộ Lâm.

Tiếng súng vang lên, cả hai cùng nhìn Lộ Tù.

Tư thế nâng súng thực sự quá đẹp, tỷ lệ trúng cũng cao.

Đúng là một đối thủ khiến người khác hưng phấn, trong mắt Vụ Mang Mang sao bay lấp lánh.

Đàn ông thích chơi súng, mà phụ nữ làm sao lại không thích những nhân vật anh hùng?

Lộ Lâm cười lạnh lùng, phụ nữ sùng bái mù quáng đúng là mù mắt rồi.

Vụ Mang Mang không biết tâm lý của Lộ Lâm, cô nhìn Lộ Tùy mắt sáng rỡ, đó là vì cô... ngứa tay rồi.

Cô sốt ruột tiến lên chọn một cây súng, bày tư thế đứng cho đẹp.

Nhưng rất nhanh, Vụ Mang Mang lại buông súng, đưa điện thoại cho Lộ Tùy, “Anh chụp cho em mấy tấm đi, nhớ phải làm sao cho chân em thon một chút nhé.”

Vụ Mang Mang dặn dò kỹ lưỡng rồi bồng súng lên vai, trông rất ngầu, chân trái phải đứng chéo nhau, cố ý làm cho chân dài ra.

“Chụp nhanh đi!” Vụ Mang Mang bất mãn nhìn Lộ Tùy vẫn bất động, “Chụp nhanh đi~~”

Một người bạn trai không biết chụp hình thì còn có tác dụng gì?

Lộ Tùy kìm nén đưa tay lên day trán, chụp mấy tấm cho Vụ Mang Mang.

Sau đó còn làm tư thế hồng quân sai bước tiến lên trông rất kỳ quặc.

Vụ Mang Mang vẫn chưa thỏa mãn, cô nghĩ thứ đồ vật như súng này phải phối hợp với cơ thể nude mới đẹp, lỏng lẻo và cứng lạnh, đó mới gọi là hoàn mỹ.

Còn Lộ Lâm đứng một bên, cũng ngắm đến thất thần.

Xinh đẹp!

Quả nhiên cô gái tuyệt mỹ cầm khẩu súng khiến người ta bất giác thấy kích động.

Linh cảm đến đột ngột, không kịp chuẩn bị, chị ta đã tìm ra chủ đề cho mùa sau rồi.

Linh cảm của Lộ Lâm đã bị tiếng súng của Vụ Mang Mang cắt ngang.

Nếu nói tư thế cầm súng của Vụ Mang Mang mang lại cảm hứng cho chị ta, thế thì động tác bắn súng của cô đã châm lửa cho linh hồn của Lộ Lâm.

Trong tích tắc Lộ Lâm nghĩ đến “những thiên thần của Charlie”.

Ba mươi phát trúng hết!

Tỷ lệ gì thế này?!

Đây có thể xem là tỷ lệ tuyệt thế thanh nhất sắc nhất điều long từ một vạn hồ đến cửu vạn trong lịch sử mặt chược.

Cảm tạ đức Phật Tổ vạn năng, cảm tạ thượng đế vạn năng, cảm tạ Chúa, Vụ Mang Mang làm động tác khoa trương của diễn viên cảm ơn khán giả khi hạ màn với Lộ Tuyền và Lộ Lâm.

Lần này vai cô diễn là nữ đội trưởng tuyệt mỹ lạnh lùng.

Vụ Mang Mang lẩm nhẩm hát “chúng ta đều là những tay súng cự phách, mỗi một viên đạn tiêu diệt một kẻ thù”, đứng trước mặt Lộ Tuyền và Lộ Lâm, giải phóng khí thế mãnh liệt “mau khen ngợi em đi”.

Lộ Tuyền cười nói: “Lợi hại, ban đầu em không thi vào trường cảnh sát đúng là đáng tiếc.”

Vụ Mang Mang trả lời, “Ban nãy anh có quay clip lại cho em không?”

Đáp án khỏi nghĩ cũng biết.

Đúng là quá đáng tiếc, cả đời này có lẽ cô không thể nào bắn được thành tích như hôm nay nữa, chủ yếu là trước mặt hai chị em nhà kia thì hơi khó,

cô bất đắc dĩ phải phát huy siêu năng lực mà.

Lần này Vụ Mang Mang tự sướng một chút, tay trái ôm eo Lộ Tuyền, tay phải vòng qua hông Lộ Lâm, nghĩ lại cũng thấy tuyệt vời.

“Chị quay lại rồi”, Lộ Lâm nói.

Vụ Mang Mang quả quyết buông eo Lộ Tuyền ra, ôm chầm lấy Lộ Lâm, hôn chụt chụt lên má chị ta ba cái, “Chị Lộ Lâm vạn tuế!”

Trong giờ phút chúc mừng thắng lợi này, sự cao hứng của Vụ Mang Mang đã vượt qua giới tính, vượt qua chủng tộc, lần này cho dù là một con cún quay video lại cho cô thì cô cũng sẽ hôn hôn ba phát như thế.

Hôn là một dạng tuyên thệ công khai mà nhiệt tình nhất trong việc diễn tả tình cảm của nhân loại.

“Đưa em, đưa em”, Vụ Mang Mang gào thét trong lòng, quả nhiên vẫn là phụ nữ hiếu phụ nữ nhất.

Lúc ăn cơm không khí có phần nặng nề.

Vụ Mang Mang bận rộn xem Weibo và tán gẫu với bạn bè.

Lộ Tuyền tỏ vẻ “ anh ăn cơm, không muốn nói chuyện”.

Lộ Lâm đương nhiên không sợ Lộ Tuyền, quay sang nói với Vụ Mang Mang: “Mang Mang, em dùng nước súc miệng mùi nho à? Thơm quá.” Mùi hương ngọt ngào dễ khiến người ta phạm tội.

Vụ Mang Mang thích làm một cô bạn hiếu ý người khác, đang sử dụng điện thoại nên gửi cho Lộ Lâm một tấm hình, “Em dùng nhãn hiệu này, chọn rất lâu mới được đó.”

Lộ Lâm liếc nhìn Lộ Tù, quả quyết cúi đầu trò chuyện qua tin nhắn, “Của nước Ý à?”

“Vâng, kem đánh răng bên đó em cũng rất thích, xem răng em này.” Vụ Mang Mang ngược lên khoe răng với Lộ Lâm.

Trắng lóa sáng bóng, có thể sánh ngang với người da đen.

Đây chính là phụ nữ, một tuýp kem đánh răng cũng có thể thảo luận cả ngày.

Tin nhắn Wechat gì đó quả nhiên là vũ khí lợi hại để đánh đồn có địch.

“Vụ Mang Mang, anh đã nói gì với em nhỉ?” Lộ Tù lướt mắt nhìn Vụ Mang Mang, tim cô đánh thịch một cái, bất giác muốn quỳ lạy anh, ca bài chinh phục.

Anh có phải là ông sếp phát lương cho cô đâu.

Nhưng quả thật thứ hư vô phù phiếm như khí thể hóa ra lại có thể đạt đến cảnh giới không chiến mà thắng.

Vụ Mang Mang ngoan ngoãn đặt điện thoại lên bàn, quyến luyến sờ màn hình.

Vụ Mang Mang sức tỉnh trong ánh mắt không tán thành của Lộ Lâm, mẹ ơi, sao cô lại phải sợ Lộ Tù thế chứ?

Nhưng lúc này hối hận cũng đã muộn, cầm điện thoại lên lại chính là ý khiêu khích.

“Vua của các vua bắn súng, thật không nhận ra, hôm khác cho anh tận mắt học hỏi nhé”, tin nhắn của Ninh Tranh lóe lên, tự động xuất hiện trên màn hình.

Vụ Mang Mang thị lực tốt, nhanh mắt, cổ không cần cúi cũng nhìn thấy được.

Nhưng kiểu tin nhắn này không cần trả lời.

Tiếp theo là Weibo, đến từ “Bản Ngã Của Tôi” đã mất tích từ lâu, “!!!”

Cũng không cần trả lời.

Lộ Thanh Thanh cũng gửi tin chúc mừng, “Đầu gối của tứ hiến dâng cho cậu.”

Cả bữa cơm, màn hình điện thoại của Vụ Mang Mang cứ nhá sáng liên tục, đương nhiên không thiếu những lời kiểu “tôi không tin tôi không tin, cậu gian lận cậu gian lận”, nhưng điều này không ảnh hưởng đến Vụ tiểu thư giỏi giang.

“Em đi vệ sinh một lát”, Vụ Mang Mang vì mỗi lần ngứa tay muốn đáp trả nhưng bất đắc dĩ phải kìm nén, tay thò ra đành chuyển sang cầm ly nước, uống nhiều nên hơi “buồn”.

Vụ Mang Mang vừa đứng lên thì Lộ Lâm cũng đứng lên theo.

Chỉ cần trí tưởng tượng của người nào đó không đến nỗi quá nghèo nàn thì Lộ Tuyền tiếp theo đó sẽ nói: “Lộ Lâm, em có chuyện muốn nói với chị.”

Chương 43

Lộ Lâm cười giấu cợt với Lộ Tuyền, lấy một hộp thuốc lá mạ vàng trong túi xách ra, rút một điếu châm lửa hút, làn khói trắng mỏng manh phôi cùng móng tay đỏ, đôi môi rực lửa hé mở, lạnh lùng tuyệt đẹp phả ra một làn khói, “Sao, sợ chị làm gì cô bé à?”

Lộ Tuyền đáp: “Chị đánh không thắng nổi cô ấy đâu.”

Lộ Lâm suýt bị Lộ Tuyền làm nghẹn chết, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Chuyện lần trước chị bảo em làm...” Lời của Lộ Tuyền quả quyết cắt ngang dòng suy nghĩ của Lộ Lâm, chị ta đành phôi hợp, hóa ra cậu em trai thân thiện này đúng là có chuyện cần nói.

Còn Vụ Mang Mang thì lén lút ngồi trên nắp bồn cầu chơi điện thoại, nhưng dù đây là nhà vệ sinh năm sao, cô cũng không thể ngồi đây mãi mà không ra chứ?

Nên cô đành sửa lại quần áo, lúc rửa tay ngắm mình trong gương, màu môi hôm nay hơi nhạt, nhưng ban sáng đi quá vội nên chẳng mang theo thứ gì để trang điểm lại cả.

Vụ Mang Mang thở dài, ra khỏi nhà vệ sinh, ngược lên thì trông thấy Thẩm Đình đứng đối diện.

“Thẩm tiên sinh.”

“Mang Mang.”

Vụ Mang Mang và Thẩm Đình cùng lên tiếng, nhưng mức độ thân mật của cả hai thì không giống nhau.

“Gọi tôi là Thẩm Đình đi.”

Thẩm Đình hôm nay hòa nhã bất ngờ, Vụ Mang Mang nghĩ đến quan hệ giữa anh ta và Lộ Tùy, cô gọi anh ta là Thẩm Đình chắc cũng phải.

Thế nên cô ngoan ngoãn gọi “Thẩm Đình”.

“Tôi có chút việc muốn nhờ cô giúp, được không?” Thẩm Đình nói.

Vụ Mang Mang hơi ngần ngại, không chắc cô có thể giúp được gì cho anh ta, hơn nữa rõ ràng là Thẩm Đình mới nảy ra suy nghĩ đó thôi.

Nhưng bạn bè thì phải giúp đỡ lẫn nhau, đó là đức tính tốt của Vụ Mang Mang, thế là cô gật đầu.

Hai người sánh vai nhau đi đến sảnh ở đầu bên kia.

Trong phòng không có nhiều người, loáng thoáng vài ba bàn, trong đó có một mỹ nữ mặc váy ni màu đỏ vô cùng nổi bật.

Vụ Mang Mang là người rất nhạy cảm, lập tức nhận ra mình gặp chuyện, quả nhiên bên tai phà đến một luồng khí nóng, là Thẩm Đình cố tình thân mật kề tai cô: “Cô ta thực sự quá lắm mồm.”

Vụ Mang Mang cảm thấy Thẩm Đình có âm mưu, nhưng đây là việc sở trường của cô, đang buồn vì không có chỗ để phát huy.

Trong tích tắc, Vụ Mang Mang đã phán đoán được tình hình, mỹ nữ áo đỏ có nhan sắc, khí thế dư dả, còn cô hôm nay lại không trang điểm, chân còn đi giày đế bằng, thực sự không thể diễn vai “bốn cung” tuyệt đẹp lạnh lùng được, chỉ có thể nhún nhường thôi.

“Thẩm Đình, vị này là...” Lan San nhìn thấy Thẩm Đình và Vụ Mang Mang sánh vai đi tới bất giác cảm thấy nguy hiểm.

Đôi mắt Vụ Mang Mang đã diễn vở “tình sâu đậm, mưa mịt mù^[1]”, cô kéo tay Thẩm Đình, run run tay chỉ vào Lan San, hỏi như sắp khóc: “Cô ta là ai?”

[1] Bài hát chủ đề của phim “Tân dòng sông ly biệt”. (ND)

Thẩm Đình chưa kịp nói gì đã bị Vụ Mang Mang cướp vai, “Anh nói hôm nay đi gặp khách hàng, chính là gặp người phụ nữ này hả? Chẳng trách mấy hôm trước dụ dỗ em đi bỏ đứa bé, hóa ra anh...”

Vụ Mang Mang vốn có làn da trắng, hôm nay sắc môi lại nhạt, mọi người quay lại nhìn đều há miệng “ồ”, cô nàng này đúng là giống như mới phá thai thật.

Thực ra chẳng qua là liên tưởng quá phong phú mà thôi.

Tiếp đó là một tiếng “chát” to và rõ.

Thẩm Đình quay nghiêng đầu.

Nhân viên phục vụ trong sảnh đều hóa đá tức khắc, không dám động đậy, chăm chú xem kịch.

Lúc này tuyệt đối không thể để người trong cuộc hoàn hồn lại.

Vụ Mang Mang vội vàng đổi sang cầm chặt tay Thẩm Đình bằng cả hai tay, “Anh chê em rồi sao? Chê xuất thân của em? Mười sáu tuổi em quen anh ở bar, lần đầu tiên của em cũng thuộc về anh, anh không thể nhẫn tâm như thế được!”

Vụ Mang Mang diễn rất cừ, nước mắt như hạt trân châu đứt dây, lại quay sang cầu xin Lan San: “Cô này, xin cô đừng cướp anh ấy đi, tôi chỉ có anh ấy thôi, được không? Cái gì cô cũng có, cái gì cũng hơn tôi cả, xin cô đừng giành anh ấy được không?”

Diễn xuất của Vụ Mang Mang xưa nay đều đi theo con đường “thê thảm”, lúc này bạn Tử Vi đang nhập khiến những người diễn cùng cô cảm thấy mất mặt, Lan San bất đắc dĩ phải cuống cuồng bỏ chạy.

“Vụ Mang Mang, cô uống lộn thuốc hả?!” Thấm Đình nắm tay Vụ Mang Mang, xem như đã có cơ hội cắt đứt vở kịch bi thương vì tình của cô.

Lớn thế này rồi, Thấm Đình chưa từng mất mặt như hôm nay.

Nhưng Vụ Mang Mang vẫn đang say mê trong vai diễn, nước mắt rưng rưng: “Em đau, anh đừng thế, sau này em sẽ sống đàng hoàng được không? Em đã phá thai năm lần rồi.”

“Cô bị bệnh thần kinh hả?!” Thấm Đình câm nín.

Lúc này Vụ Mang Mang hoàn toàn tỉnh táo lại, bị người ta mắng thẳng mặt là bệnh thần kinh đúng là tệ hại thật.

Cô không nói gì nữa, nhưng nước mắt lại không ngừng được, lặng lẽ bỏ ra ngoài.

Thế nhưng khi phụ nữ rơi nước mắt không đơn thuần là vì một chuyện nào đó, có lúc nghĩ đến những việc gặp phải gần đây hoặc những vui buồn trong cuộc sống, nếu đã khóc rồi thì dứt khoát khóc luôn một lần cho đủ.

Vụ Mang Mang ngồi trên ghế, cúi đầu không nói gì, không ngừng lấy mu bàn tay quệt nước mắt đang rơi lã chã.

Cả đời này Thấm Đình chắc chỉ bó tay trước phụ nữ ít nói, sự tủi thân và bi thương lặng lẽ của Vụ Mang Mang vừa hay đánh trúng vào điểm thương xót của anh ta, nên anh ta cũng dịu giọng lại, “Xin lỗi, tôi không nên mắng cô.”

Vụ Mang Mang đang bật khóc, thời gian đâu mà để ý đến lời xin lỗi của Thấm Đình.

Thẩm Đình lấy khăn giấy trên bàn đưa cho Vụ Mang Mang, cô không nhận lấy, quay đầu đi tiếp tục khóc.

Thẩm Đình bất đắc dĩ, đành cầm khăn giấy lau nước mắt cho Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang ngẩng lên nắm lấy tay Thẩm Đình, quả nhiên là đàn ông thô lỗ, loại khăn giấy này làm mặt cô đau rát, nhưng không khí tốt đẹp như thế không thể nói những lời phá hoại được, Vụ Mang Mang nhìn Thẩm Đình qua làn nước mắt, “Anh đừng chê bai xuất thân của em được không?”

Đúng là bó tay, Thẩm Đình thật không hiểu nổi con gái bây giờ nữa.

“Mang Mang.”

Một giọng nói mới nghe đã biết đến từ vùng cao nguyên băng tuyết.

Vụ Mang Mang run rẩy toàn thân, không dám tin mình xui xẻo như thế, lúc này tay cô còn đang nắm tay Thẩm Đình, cô vội vàng hoảng loạn buông ra ngay.

Buông ra rồi lại nghĩ, động tác này cũng giống như chột dạ quá, làm thế nào cũng là sai.

“Lộ Tù”, Thẩm Đình lên tiếng gọi anh.

Sau đó anh ta sực nhận ra, người mà Lộ Tù gọi đầu tiên là Vụ Mang Mang chứ không phải anh ta.

Vụ Mang Mang đã sớm quen với lối xử lý lạnh lùng của Lộ Tù, không hy vọng anh tiến lên chỉ vào mũi, mắng cô léng phéng được.

Vụ Mang Mang ngoan ngoãn đến sau lưng Lộ Tù, làm động tác cắt cổ với Thẩm Đình, tỏ ý cô đã bị anh ta hại rồi.

“Hai người...” Thẩm Đình ngập ngừng hỏi.

Lộ Tuyền còn chưa nói gì thì Vụ Mang Mang đã vội khoát tay anh, đám đông theo dõi ban nãy chưa thanh toán tiền ra về, kịch hay không thể mới diễn nửa chừng đã đổi kịch bản chứ.

“Sao anh đến đây? Em biết anh vì tốt cho em, nhưng em không tận mắt trông thấy anh ta phản bội thì em không thể buông bỏ được.” Vụ Mang Mang nói.

Sau đó Vụ Mang Mang còn rất nịnh bợ mà chêm một câu: “Sau khi so sánh, em nhận ra anh mới là người tốt với em nhất, em đã hoàn toàn buông tay rồi.”

Vụ Mang Mang khoát khoát tay với Thẩm Đình, “Đi nhé, không tiễn.”

Câu “gian phu” nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Lộ Tuyền nhìn hai bộ đồ ăn trên bàn, quay sang hỏi Thẩm Đình, “Bạn cậu đi rồi hả? Thế cùng ăn vậy.”

Thẩm Đình gật đầu.

Ba người đi về phía phòng bao, nửa chừng đi ngang qua nhà vệ sinh, Vụ Mang Mang nói: “Em muốn đi rửa tay.”

Tuy nói thế nhưng cánh tay cô vẫn bám chặt tay Lộ Tuyền, thái độ kiêu muốn kéo luôn Lộ Tuyền vào nhà vệ sinh nữ.

“Cậu đi trước đi, Lộ Lâm ở trong phòng, Đăng Vương Các”, Lộ Tuyền gật đầu với Thẩm Đình.

Thẩm Đình đi rồi, Vụ Mang Mang thở phào, theo kinh nghiệm của cô, việc này phải giải thích kịp thời, nếu không thì không biết sẽ có gì xảy ra nữa.

“Chuyện đó... ban nãy em từ nhà vệ sinh đi ra, trùng hợp gặp Thẩm Đình”, Vụ Mang Mang đương nhiên không thể kéo lộ Tù vào nhà vệ sinh nữ, nhưng cũng may bên cạnh có một bồn cây cực lớn, cô kéo Lộ Tù vào góc khuất, bắt đầu giải thích.

“Anh ta đến xem mắt, kết quả là chê cô gái kia quá lảm mồm nên bắt em đi giải vây cho.” Vụ Mang Mang bất lực, “Thật không biết số mạng em thế nào, ban đầu Tiêu Cố Cung không thích Thẩm Viện Lê cũng kéo em đi giải vây, em sắp trở thành thần phá hoại tình yêu rồi.”

Vụ Mang Mang chấp hai tay trước ngực, nhìn Lộ Tù vẻ mặt không cảm xúc như van nài, “Anh có thể hiểu cho em không?”

“Ban nãy em nắm tay anh ta là vì quá nhập vai, nhất thời chưa tỉnh ra.” Vụ Mang Mang giải thích hết những điều có thể giải thích, “Anh biết em mà, đúng không? Thứ hai em sẽ hẹn bác sĩ Ngô, được không?”

Nhưng Lộ Tù vẫn không biểu hiện gì, Vụ Mang Mang bị anh nhìn đến nhũn cả chân, xem ra vị này không chịu mềm, nhưng cô cũng không cứng nổi.

Vụ Mang Mang đành nghiêm túc bảo: “Cho dù anh tin hay không thì cả đời này em cũng không bao giờ ngoại tình, sau này nếu em thay đổi tình cảm nhất định sẽ báo anh biết, sau khi chia tay mới bắt đầu.”

“Thay đổi tình cảm?” Lộ Tù thốt ra từ đó.

Vụ Mang Mang vội nói: “Nhưng em nghĩ khả năng này cực kỳ thấp, nhiều nhất chỉ có một phần trăm. Có anh là ngọc quý trước mắt rồi, sao em có thể thích loại ngói vụn nào khác chứ, đúng không?”

Vụ Mang Mang cảm thấy đối diện với Lộ Tù, kỹ thuật dỗ dành của cô đúng là tiến bộ hơn ngàn trượng.

Kiểu đảo ngược vai diễn nam nữ này, chính cô cũng thấy say mê.

“Chẳng phải bảo đi rửa tay à? Còn không đi đi?” Lộ Tù nói.

“Không phải em muốn đi rửa tay, mà em muốn giải thích ngay với anh, sợ anh tức giận mà.” Vụ Mang Mang càng lúc càng giỏi nói lời tình cảm, cô sắp lý giải được vì sao Ninh Tranh luyện được chiêu này rồi.

“Đi rửa tay đi”, Lộ Tù nói.

Vụ Mang Mang đứng trước bồn rửa mới sực nhận ra, chắc không phải Lộ Tù đang ghen đó chứ?

Người đàn ông này biểu hiện quá khó hiểu, cô đành đoán mò thôi.

Khi đi ra, Vụ Mang Mang đưa bàn tay trắng nõn mềm mại ra trước mặt Lộ Tù, khoe: “Rửa sạch rồi, em còn dùng sữa rửa tay nữa.”

Bây giờ chỉ có mùi vị của em thôi, câu này Vụ Mang Mang không dám nói, sợ chọc cho Lộ Tù thẹn quá hóa giận, cô làm bạn gái người ta thật không dễ dàng gì.

“Ừ”, Lộ Tù đáp một tiếng.

Tay Vụ Mang Mang được Lộ Tù nắm lấy, theo anh một trước một sau vào phòng.

Vụ Mang Mang cảm thấy động tác tỏ ra tình cảm này thật là trẻ con, nhưng không dám nói với Lộ Tù.

“Sao hai người chậm thế?” Lộ Lâm nóng nảy nói, “Đi vệ sinh cũng đi cùng nhau hả Chắc không phải em đi vệ sinh còn bắt Mang Mang cầm giúp em chứ?”

Vụ Mang Mang tiện miệng hỏi một câu, “Cầm gì ạ?”

Đến khi Vụ Mang Mang phản ứng kịp thì chỉ muốn quỳ lạy Lộ Lâm, không phải cô không hiểu mà vốn không nghĩ Lộ Lâm nói năng lại bỗ bã như thế, cho nên cô không hề nghĩ đến.

Nhưng lúc này nghĩ theo lời của Lộ Lâm, Vụ Mang Mang không tìm được lạnh run.

Cũng may hai người đàn ông đều có chức năng nghe như không nghe, bỏ qua câu nói đùa nhạt thếch đó.

Lộ Tùy vừa ngồi xuống thì điện thoại đổ chuông, là Ninh Tranh.

Lúc anh nghe máy, ba người kia cũng không im lặng, Lộ Lâm hỏi Thẩm Đình: “Đúng rồi, ban nãy chưa kịp hỏi cậu, chẳng phải Viện Tử nói hôm nay cậu và Lan tiểu thư của điện tử Khải Việt hẹn hò sao, kết thúc nhanh thế?”

Câu này đúng là hết chuyện để hỏi rồi, Vụ Mang Mang và Thẩm Đình nhìn nhau trong giây lát rồi tự động nhìn đi nơi khác.

“Vâng”, Thẩm Đình đáp.

Anh ta và Lộ Tùy không hổ là bạn bè, Vụ Mang Mang cứ nghĩ mãi, hai người này làm thế nào để trò chuyện với nhau?

Cứ anh “ừ” tôi “à” sao.

“Ninh Tranh lát nữa sẽ đến”, Lộ Tùy cúp máy, gọi phục vụ đến bảo dọn hết xuống, làm lại bàn khác.

Thực tế thì lúc này Ninh Tranh và Thẩm Viện Tử đã sắp đến nơi, nên nhanh chóng có mặt trong phòng.

“Ôi, hôm nay ngày gì mà tề tựu đông đủ thế?” Ninh Tranh cười, bước vào, tay còn khoác tay Thẩm Viện Tử.

Nhưng giây sau đó Ninh Tranh ý thức được vị trí ngồi có gì đó sai sai.

Vụ Mang Mang sao lại ngồi cạnh Lộ Tù?

Vụ Mang Mang rất nhanh nhẹn, không cần Ninh Tranh hỏi, cô đã nói với Lộ Tù trong ánh mắt sừng sốt của hai người kia: “Em muốn ăn canh.”

Lộ Tù cầm bát nhỏ trước mặt Vụ Mang Mang lên, múc canh cho cô.

Kể từ đó, quan hệ đã rõ ràng, Ninh Tranh và Thẩm Viện Tử cũng không cần hoài nghi nữa.

“Hai người đến nhanh thế?” Lộ Lâm hỏi.

“Anh ấy tự dưng nói muốn chơi bắn súng”, Thẩm Viện Tử ngồi xuống cạnh Lộ Lâm, “anh ấy” đương nhiên là Ninh Tranh rồi.

“Ồ”, Lộ Lâm nhìn Ninh Tranh vẻ ẩn ý sâu xa.

Vừa hay điện thoại của Thẩm Viện Tử đổ chuông, cô ta đứng lên ra ngoài nghe máy, Ninh Tranh nhìn Lộ Tù và Vụ Mang Mang đang cúi đầu ăn canh: “Chuyện từ bao giờ thế?”

“Chị cũng mới biết hôm qua thôi”, Lộ Lâm quả nhiên thanh minh ngay, không hề có chút tình chị em.

“Hai vị đúng là kín tiếng quá”, Ninh Tranh cười nói, nếu ánh mắt anh ta nhìn Vụ Mang Mang không sắc bén thì nụ cười sẽ thành thật hơn nhiều.

Ninh Tranh không ngờ mình lại ngờ nghệch thế, Vụ Mang Mang lạnh nhạt với anh ta chẳng qua là muốn ôm đôi chân to hơn của Lộ Tù mà thôi.

Nhưng điều khiến Ninh Tranh bất ngờ hơn cả là Lộ Tù sau mấy năm độc thân, lại bị tiểu yêu tinh Vụ Mang Mang cửa đổ.

“Buổi sáng nhìn thấy bài em đăng, anh còn nghĩ ai gặp hành cho em đấy”, Ninh Tranh nói.

“Hành gì?” Lộ Lâm quay sang, cũng lấy điện thoại ra xem, cảm giác mắt mình đột nhiên bị lóa.

Những người khác không biết bộ mặt khác của Lộ Tuyền, lẽ nào Lộ Lâm không biết, chị đã nhìn thấy Lộ Tuyền mặc tã mà trưởng thành.

Lộ Tuyền vốn là kiểu đàn ông được gia đình và phụ nữ nuông chiều, nhưng anh đủ xuất sắc, nên hào quang đó đã đủ che lấp mọi khuyết điểm của anh.

Lộ Lâm cảm thấy Lộ Tuyền chính là chiếc xe chạy ngược chiều mở đèn chiếu xa khi bạn lái xe vào buổi tối, trong tích tắc làm lóa mắt bạn, giây sau sẽ đoạt lấy mạng sống của bạn.

Thật không biết những người phụ nữ này cần gì ở anh?

Phải nói là tấm hình Lộ Tuyền gặp hành này, Lộ Lâm nhìn kiểu gì cũng thấy không hiểu nổi, không nhìn được cười to, cảnh tượng đó thật không dám nghĩ tới.

Có còn cho người ta ăn canh ngon miệng không hả?! Vụ Mang Mang thật muốn ném bát đi.

Cũng may Thẩm Viện Tử đã đẩy cửa vào, chĩa mũi dùi vào Thẩm Đình.

“Anh, anh có chuyện gì vậy? Lan San bị anh chọc cho phát khóc rồi, bảo anh ở ngoài bao nuôi một cô công chúa hộp đêm.” Thẩm Viện Tử có vẻ bất mãn.

Nửa câu trước còn ổn, nửa câu sau khiến Vụ Mang Mang phải cắm mặt vào bát.

Thẩm Đình chẳng buồn đếm xỉa đến Thẩm Viện Tử.

Cô ta đã quen với tính ít nói của ông anh, đáng đời anh ta có tiền có sắc mà vẫn không có nổi bạn gái. Ai mà chịu cho được?

“Em mặc kệ, lát nữa Lan San cũng đến, anh đi mà giải thích với cô ấy.”
Thẩm Viện Tử tức tối ngồi xuống.

Trời ơi, sao cứ phải vạch mặt nhau tại trận vậy? Vụ Mang Mang bắt giặc lau nước mắt đắng cay thay bản thân và Thẩm Đình.

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới, tuy Lan San bị Vụ Mang Mang chọc tức bỏ chạy, nhưng không hề rời khỏi đây.

Có điều cô ta không đến một mình, phía sau còn có một đại mỹ nhân khí thế bừng bừng.

Là Lan Nguyệt!

Vụ Mang Mang kích động vô cùng, nói với Lộ Lâm: “Là Lan Nguyệt của Lan Nguyệt Chu Bảo ạ?”

Lộ Lâm gật đầu.

Vị này là thần tượng của Vụ Mang Mang.

Gia thế hiển hách, tài hoa xuất chúng, quan trọng hơn là nhan sắc có thể giết chết các nữ ngôi sao lớn hiện nay, Lan Nguyệt Chu Bảo xưa nay không mời ngôi sao nào khác làm đại diện, bà chủ Lan Nguyệt ngày xưa từng là người tình trong mộng của vô số cánh đàn ông, mấy năm nay đều đứng ở vị trí quán quân bảng xếp hạng nữ giới mà đàn ông ở thành phố này muốn xx cùng nhất.

Lại còn là đệ nhất mỹ nhân năm năm liền, đến nay cũng chưa ai có thể phá vỡ kỷ lục của chị.

Quan trọng hơn nữa là, Lan Nguyệt Chu Bảo nổi như cồn hiện nay là do Lan Nguyệt sáng lập năm chị ta mười tám tuổi, tuy sau lưng đúng là nhờ phúc của gia tộc, nhưng Vụ Mang Mang biết với cùng gia thế đó mà rất ít người có thể thành công được như Lan Nguyệt.

Cho dù Lan Nguyệt bây giờ không còn trẻ, đã hơn bốn mươi tuổi nhưng dung mạo của chị đúng là cái lão hoàn đồng, trông chỉ như mới hơn ba mươi, hơn nữa khí chất đó khiến người khác chỉ dám chiêm ngưỡng từ xa.

Lan Nguyệt chính là thần tượng của Vụ Mang Mang, vì cô biết cả đời này cô không thể thành công được như Lan Nguyệt.

Mà Lan Nguyệt chính là chị của Lan San.

Lan San vừa bước vào đã nhìn thấy Vụ Mang Mang, cười lạnh lẽo rồi xoay người định ra ngoài, nhưng lại bị Lan Nguyệt nhẹ nhàng kéo lại, “Sao vậy? Lại nổi cơn rồi?”

Người thật ngay cả giọng nói cũng dịu dàng dễ nghe, Vụ Mang Mang hoàn toàn bị chinh phục.

Lan San ầm ức nói: “Nếu cô ta ngồi ở đây thì em việc gì phải tự chuốc nhục vào thân?”

“Cô ta?” Lan Nguyệt nhìn theo ánh mắt của Lan San, thấy Vụ Mang Mang ngồi đó.

Vụ Mang Mang cực kỳ ngại ngùng, không thể nói vì Lan San quá lắm lời nên Thẩm Đình mới nhờ cô diễn kịch chứ?

Lan San quay sang nói vài câu vào tai Lan Nguyệt, Lan Nguyệt nhìn Vụ Mang Mang rồi lại nhìn Lộ Tuy, mỉm cười kéo Lan San ngồi vào chỗ, “Chắc em hiểu lắm rồi, cô gái này ban nãy nhất định là đùa với em thôi.”

Vụ Mang Mang vội vàng lăn xuống theo bậc thang mà Lan Nguyệt đã kê sẵn cho cô, “Xin lỗi, ban nãy tôi đã đùa vớ vẩn, chỉ vì muốn trêu Thẩm Đình, xem bộ dạng anh ấy biến sắc thế nào thôi. Ban nãy vẻ mặt nổi giận của anh ấy đúng là buồn cười.” Vụ Mang Mang cũng không cần người khác có cười hay không, chính cô “cố gượng cười” trước.

“Làm gì có ai đùa như thế bao giờ?” tuy Lan San đã bớt giận Thẩm Đình nhưng cơn giận với Vụ Mang Mang lại tăng lên gấp đôi.

Lan Nguyệt nhéo vào tay Lan San để dưới bàn, “Tiếc quá, khi ấy tôi không ở đó, thực ra tôi cũng rất muốn thấy bộ dạng biến sắc của Thẩm Đình, con người cậu ta một năm bốn mùa đều một biểu cảm, đúng là hơi đơn điệu.”

Đúng là anh hùng luôn đồng điệu, Vụ Mang Mang chỉ muốn chạy tới nắm tay Lan Nguyệt, tỉ tê tâm sự.

Lộ Lâm tỏ ra tán thành, Thẩm Viện Tử lại nhìn Vụ Mang Mang vẻ lạnh nhạt.

Lan San đã bớt giận, mọi người đều là người quen nên lập tức hàn huyên nhiệt tình.

“Cậu về nước bao giờ thế, cũng không báo bọn này để tiếp đãi?” Lộ Lâm hỏi Lan Nguyệt.

“Hôm qua mới về, còn chưa kịp liên lạc với mọi người”, Lan Nguyệt cười nói.

Giọng chị dịu dàng ấm áp, nụ cười cũng rất thùy mị, tuy đẹp đến sững sờ nhưng lại có sự thân thiện như chị gái hàng xóm, hình như quan hệ với Ninh Tranh, Thẩm Đình cũng rất tốt.

“Thế tốt quá, tối nay làm luôn đi”, Lộ Lâm bảo.

Lan Nguyệt cười rồi gật đầu, vui vẻ nhìn sang Lộ Tù, “Lâu quá không gặp.”

Lộ Tù đáp lại, “Đúng thế.”

Vụ Mang Mang ngược lên nhìn Lộ Tù, độ cong khóe môi của anh dịu dàng gấp mấy lần bình thường, ma lực của nữ thần quả nhiên không gì sánh bằng.

Lộ Lâm nhích lại gần Vụ Mang Mang, “Cô ấy là bạn giường của Lộ Tù.”

Vụ Mang Mang lập tức bị sặc nước, cũng may cô quay đi kịp thời mới không phun nước ra bàn.

Lộ Tù đưa khăn giấy cho Vụ Mang Mang, lại đưa tay lên nhẹ vỗ lưng cho cô.

Đến khi Vụ Mang Mang hết sặc lại mới quay sang nói với mọi người, “Xin lỗi.”

Tuy chuyện Lan Nguyệt là bạn giường của Lộ Tù khiến cô mới nghe cảm thấy rất sững sốt, nhưng sau đó trong lòng cô bỗng thấy tự hào, niềm tự hào này hình như bắt nguồn từ việc bạn trai tôi đã từng ngủ với nữ thần của tôi đấy.

Giống như cảm giác tự hào với mọi người vì “bạn trai tôi lại từng ngủ với chị Chí Linh” vậy.

“Vị tiểu thư này tôi vẫn chưa quen nhỉ”, Lan Nguyệt mỉm cười nhìn Vụ Mang Mang, trông không giống người trong giới của họ.

“Bạn gái tôi, Mang Mang.” Lộ Tù lên tiếng.

Nụ cười trên gương mặt Lan Nguyệt không đổi, nhưng vẻ mặt “khó tin quá, làm sao có thể” của Lan San thì không kìm nén được, nếu là người khác

chắc Lan nhị tiểu thư sẽ mắng một câu: Mắt anh mù hủ, lại bỏ chị tôi mà đi theo con bệnh thần kinh này?

Nhưng cô ta không dám coi thường Lộ Tù, nên đành trợn to đôi mắt còn hơn mắt bò để diễn tả sự chấn động của mình.

Thực ra diễn biến tâm lý của Lan Nguyệt cũng hết như Vụ Mang Mang.

Lộ Tù nào bị úng thủy hả?

“Bạn gái cậu thật đẹp”, Lan Nguyệt khen, “Rất trẻ trung.”

“Cảm ơn”, Lộ Tù nói.

Đối thoại giữa nam nữ trưởng thành, chỉ mấy chữ ngắn gọn đã diễn tả tâm trạng đôi bên hết mức.

Chắc Lộ Lâm cảm thấy Vụ Mang mang bị sặc nước chưa đủ, lại quay sang nói với cô: “Là Lan Nguyệt đá Lộ Tù.”

Teng teng teng teng!

Nếu nói rằng Lan Nguyệt trong lòng Vụ Mang Mang vốn đã là bằng hiệu dát vàng, thế thì bây giờ là khám kim cương rồi.

Đối với chuyện Lan Nguyệt đá Lộ Tù, Vụ Mang Mang không hề bất ngờ, nữ thần xứng đáng với người đàn ông tốt hơn.

Vẻ mặt của Vụ Mang Mang vượt ngoài tưởng tượng của Lộ Lâm, chị ta vốn ngỡ sẽ nhìn thấy sự ghen ghét đố kỵ trên mặt cô bé, ai ngờ ánh mắt Vụ Mang Mang nhìn Lan Nguyệt chỉ có sự si mê lấp lánh ánh sao.

So với đàn ông, thực ra phụ nữ thích ngắm phụ nữ hơn, nhìn thấy người phụ nữ mình thích sẽ không kìm được mà ngắm mãi, từ đầu đến chân, từ kiểu

tóc đến trang sức... đều thường thức một lượt, đồng thời trong lòng cũng trang bị cho mình y như vậy.

Nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy cô mặc sườn xám chắc chắn sẽ không ra được vẻ kiêu diễm mê người như Lan Nguyệt.

Vốn dĩ mọi người đến sơn trang đều có ý muốn chơi bắn súng, nhưng có vẻ như Lan Nguyệt không hứng thú với thứ đó nên mọi người rất tự nhiên chiều theo chị, dời địa điểm tụ tập sang trang viên Hoa Hồng.

Trang viên Hoa Hồng là sản nghiệp của Lan Nguyệt, bên trong trồng đủ loại hoa hồng từ các nơi trên thế giới, đặc biệt nổi tiếng với trà chiều hoa hồng.

Phu nhân XX lúc đến thành phố này cũng rất hâm mộ mà ghé thăm trang viên Hoa Hồng.

Logo của Lan Nguyệt Chu Bảo chính là một đóa hoa hồng kim cương, có thể thấy niềm yêu thích cuồng nhiệt của chủ nhân với hoa hồng, đến nỗi Vụ Mang Mang cũng đặc biệt yêu thích loại hoa này.

“Có thể mượn bạn trai của em nói chuyện được không, Mang Mang?” Lan Nguyệt nhìn Vụ Mang Mang.

“Đương nhiên không vấn đề ạ”, Vụ Mang Mang hận không thể đóng gói Lộ Tuy dâng lên tận giường Lan Nguyệt, cứ cảm thấy bản thân phá hoại “couple” này thật là tội lỗi.

Chương 44

Lan Nguyệt dựa vào lan can ngoài ban công lộ thiên, lắc lắc ly rượu vang trong tay, cười ngại ngùng, không dám nhìn vào mắt Lộ Tù. “Tôi cảm thấy mình hơi mất mặt, lúc đó ép buộc không được, nhục nhã ra nước ngoài, giờ lại cun cút quay về. Tôi vốn định đưa một người đàn ông đến khoe khoang với cậu, nhưng nghĩ lại lại thấy ấu trĩ, dù sao cậu cũng chẳng quan tâm.”

“Lan Nguyệt, chị là người bạn rất tốt”, Lộ Tù nói.

“Yên chí, tôi đã nhìn thoáng ra rồi, không cần dùng hai chữ bạn bè để từ chối.” Lan Nguyệt cười tự trào, “Hai năm nay tôi đi qua rất nhiều nơi, nhìn rất nhiều phong cảnh và con người, bây giờ nghĩ lại cảm thấy lúc đó mình thật sự hẹp hòi, tôi hối hận rồi.”

Lan Nguyệt đến trước mặt Lộ Tù, ngược lên nhìn anh, gần đến nỗi có thể đếm được lông mi của anh, “Còn cậu, có cần người bạn lúc nào gọi cũng đến là tôi không?” Lan Nguyệt không muốn dùng từ “bạn giường” để hình dung bản thân.

Cho dù chị và Lộ Tù chỉ đơn giản là mối quan hệ không bàn đến tình cảm, chỉ cần nhu cầu mà thôi.

Lộ Tù hơi nghiêng người, né tránh khoảng cách mờ ám này.

Lan Nguyệt thở dài: “Sợ cô bạn gái bé nhỏ giận sao? Từ bao giờ mà cậu thay đổi khẩu vị thế, tôi thật sự hơi tò mò đó.”

Tất nhiên Lộ Tù sẽ không trả lời câu hỏi riêng tư như vậy.

Lan Nguyệt cũng hiểu nên nói tiếp: “Thật hâm mộ cô bé, vừa đúng lúc cậu muốn ổn định thì gặp cậu, lại đúng vào độ tuổi đẹp nhất, trong sạch.”

“Đừng hiểu lầm, không phải do chị từng ly hôn đâu, Lan Nguyệt.” Phụ nữ tỏ ra vô cùng chín chắn nhưng thực ra trong lòng cũng có mặt không hề lý trí.

Lan Nguyệt luôn cho rằng nguyên nhân không thể có được Lộ Tuyền là do chị từng ly hôn, đó là vết nhơ duy nhất trên người chị.

Nhưng dù sao trên giường họ cũng rất hợp nhau, đến nỗi trong mấy năm trời, cạnh bên Lộ Tuyền chỉ có mình chị.

Nên đã khiến chị nảy sinh ảo giác.

Thế nhưng khi Lan Nguyệt bỏ đi rồi mới hiểu ra vị trí của mình, chị chẳng qua là vật thay thế khi Lộ Tuyền không muốn đi tìm “gái” thôi.

Đàn ông thú tính như vậy đấy, họ bắt buộc phải tìm chỗ để giải tỏa, không phải bạn thì cũng là người khác.

Sự hưng phấn của họ thậm chí còn không phải vì nhìn thấy bạn mà hứng thú, chỉ là vì nhu cầu sinh lý của họ tích lũy đến một mức độ nhất định cần phải giải tỏa mà thôi, nếu lúc này trên thế gian không còn phụ nữ, chỉ e có cùng khi cái thì họ cũng sẵn lòng.

“Xin lỗi, lại lôi chuyện cũ ra nói rồi”, Lan Nguyệt cười rồi bảo, “Được rồi, không ngăn cậu nữa, có nhu cầu thì gọi điện cho tôi, tôi cũng rất biết hưởng thụ mà.”

Phụ nữ bốn mươi tuổi, từng kết hôn, ly hôn, bây giờ cũng chẳng mong gì khác, chỉ muốn hưởng thụ niềm vui thể xác.

Khi Lộ Tuyền và Lan Nguyệt tình cũ gặp lại, Vụ Mang Mang khá thê thảm, rõ ràng là bị cô lập.

Lộ Lâm và Thẩm Viện Tử trò chuyện rất vui, Lan San cũng chen vào được, Vụ Mang Mang có ý bắt chuyện thì chẳng ai đếm xỉa.

Thẩm Viện Tử vì Ninh Tranh có vương mắc với Vụ Mang Mang, Lan San cũng chẳng có thiện cảm với cô, còn Lộ Lâm thì rõ ràng là định phớt lờ đối tượng chị ta từng theo đuổi trước đây.

Nên Vụ Mang Mang trở nên lạc lõng trong đám phụ nữ.

Còn Ninh Tranh và Thẩm Đình, thế giới của đàn ông phụ nữ càng không thể xen vào, hơn nữa hôm nay Ninh Tranh như uống nhầm thuốc, lại còn học kiểu lạnh lùng của Thẩm Đình nữa.

Vụ Mang Mang không có chứng cường ép phải xã giao, hôm nay Weibo quá đông vui mà điện thoại thì lại hết pin, chỉ có thể cô đơn lẻ bóng ngồi trong góc, vì chỗ sạc pin duy nhất chỉ có ở đây.

Lộ Tùy là ai chứ, vừa bước vào đã nhận ra hoàn cảnh của Vụ Mang Mang.

Cô nàng tuy rất vui vẻ ngồi trên sofa chơi điện thoại, nhưng lại khiến người ta cảm thấy cô là người đáng thương bị bỏ rơi.

“Tôi đưa Mang Mang đi trước đây”, Lộ Tùy bước tới nắm tay Vụ Mang Mang, quay sang nói với mọi người.

Vụ Mang Mang kêu lên: “Này này, em mới sạc được ba mươi sáu phần trăm pin thôi.”

Vụ Mang Mang vô cùng tiếc nuối.

Vụ Mang Mang ngồi trong xe Lộ Tùy, mở mục ghi chú ra, thêm một dòng: Lại không cho tôi sạc đầy pin điện thoại.

Trong đầu cô lướt qua đủ kiểu thủ đoạn trả thù: sau này lúc nào ấy ấy sẽ quá quyết đập máy nửa chừng? Hay là không cho anh vào trong?

Cảnh tượng đó chỉ nghĩ thôi cũng khiến cô hưng phấn.

Chiều thứ Hai là thời gian Vụ Mang Mang hẹn với bác sĩ Ngô Dụng

“Dạo này thế nào?” Đây là lời mở đầu quen thuộc của bác sĩ Ngô.

Vụ Mang Mang cũng không vòng vo, bla bla kể lại hết những chuyện xảy ra trong hai tuần như đổ đậu phụ ra.

Đương nhiên cũng bao gồm cả chuyện diễn cùng Thẩm Đình.

Ngô Dụng ghi lại trong sổ, Vụ Mang Mang lại diễn vai một người phụ nữ yếu thế bị ép phải phá thai.

“Lúc đó tại sao lại diễn người xuất thân không tốt, bị ép phá thai? Chẳng phải cô luôn thích khiêu chiến với những vai diễn khác nhau sao?” Ngô Dụng hỏi.

“Lại diễn? Lúc nào cơ?”, Vụ Mang Mang không nhớ rõ.

“Chính là cái lần bị người ta kiện cô đó”, Ngô Dụng đáp.

“À!” Vụ Mang Mang làm động tác như vỡ lẽ, “Anh ấy hả?” Biến thành bạn trai tôi rồi.

Vụ Mang Mang nhớ lại, đúng là có chuyện đó thật.

“Lúc đó tại sao lại diễn vai này?” Ngô Dụng hỏi lại lần nữa.

“Chẳng tại sao cả, chỉ là diễn quá thuận tay, lời thoại cũng tự nghĩ ra, tôi không cần suy nghĩ gì. Có lúc tôi cứ cảm thấy những thứ đó không phải do tôi tạo ra, mà nó đã ở trong đầu tôi từ lâu rồi, chỉ đợi giải mã mà thôi.” Vụ Mang Mang nói.

Nếu những thứ đó cần dùng đầu óc để suy nghĩ thì cô đã có thể khống chế bản thân không tái phát rồi.

Ngô Dụng ghi lại những chỗ quan trọng.

Anh bỗng có cảm giác vướng mắc trong lòng Vụ Mang Mang e rằng không giảm nhẹ theo thời gian và sự trưởng thành trong tâm hồn, ngược lại sau khi bị vùi lấp trong tầng tầng lớp lớp thời gian, nó sẽ như ma quỷ đeo bám cô cả đời.

Tại sao trong tiềm thức cứ nhắc đến việc phá thai?

Mà kiểu diễn này mấy năm trước chưa hề xuất hiện, năm nay lại nảy sinh đến hai lần. Nhưng số lượng không nhiều nên còn phải quan sát tiếp xem sao.

Nhưng Ngô Dụng đã có một suy đoán to gan.

Bắt đầu từ việc anh làm người tư vấn cho Vụ Mang Mang, cô chưa từng diễn những vai chính diện tốt đẹp, lần nào cũng theo con đường “nhục nhã, thê thảm”.

Đó là một sự phủ định hoàn toàn trong vô thức đối với bản thân.

Giống như chắc chắn rằng bản thân vì hư hỏng nên mới không được xem trọng, không được quan tâm yêu thương.

Như thế vẫn thấy an ủi hơn là dù cô tốt đẹp nhường nào thì cũng không đổi lại được tình yêu của người khác.

Còn về phá thai, có lẽ suy nghĩ chôn sâu trong tâm khảm Vụ Mang Mang chính là, cô vốn không nên đến với thế giới này.

Mà hai người không yêu nhau tốt nhất là cũng đừng có con làm gì.

Đương nhiên đó chỉ là suy đoán cá nhân của Ngô Dụng, mà anh cũng không thể nói với Vụ Mang Mang được.

“Các vai diễn của cô bị bó hẹp quá, sao cô không thử những vai diễn khác?”

“Chẳng hạn?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Chẳng hạn Nữ Hoàng Phong^[1].”

[1] Nữ Hoàng Phong tức the Wasp: nhân vật nữ chính từng xuất hiện trong phim Người Kiến, là siêu anh hùng nữ chính sẽ xuất hiện trong phim “Ant-man and the Wasp”. (ND)

“Hóa ra anh cũng biết nói giỡn đó bác sĩ Ngô”, Vụ Mang Mang cười nói.

“Tôi đang nghiêm túc đề cử đây”, Ngô Dụng đáp.

“Tôi đến đây nhờ anh tư vấn là để sau này đừng lên cơn nữa mà.” Vụ Mang Mang nhướn mày.

“Thực ra cô có một chỗ để giải tỏa còn hơn là không có. Lần sau nhớ thử những vai tích cực xem sao.” Ngô Dụng bảo.

Vụ Mang Mang thong dong rời khỏi văn phòng của Ngô Dụng, vừa ra khỏi cửa thì nhận được điện thoại của Lộ Tỳ.

“Alo”, giọng Vụ Mang Mang chí ít cũng tăng độ dịu dàng lên bốn mươi lăm độ, nghiêm nhiên là giọng điệu thiếu nữ đang yêu.

Tối nay là lúc nhận phần thưởng cuộc thi bắn súng, Vụ Mang Mang cố ý mang ba lô theo, bên trong là máy ảnh chuyên nghiệp mà cô chưa từng sử dụng.

Nhưng với cơ bụng của Lộ tiên sinh thì xứng đáng được chụp bằng máy này.

“Ở đâu đấy, anh bảo tài xế đi đón em”, Lộ Tỳ hỏi.

“Không cần, dưới lầu là trạm tàu điện, tự em đến chỗ anh”, Vụ Mang Mang nói.

Chắc là do mất Hummer lâu quá rồi nên Vụ Mang Mang đã quen hoàn toàn với phương tiện giao thông công cộng.

Lúc này mà đợi tài xế của Lộ Tuyền tới, rồi đến chỗ ăn cơm, chắc sẽ bị tắc đường đến tám giờ rưỡi mất.

Chi bằng ngồi tàu điện, mọi người đều đỡ việc, cũng có thể ăn cơm đúng giờ.

“Ở đó đừng đi đâu, anh đến đón em”, Lộ Tuyền đổi lại.

Vụ Mang Mang thở dài, Lộ Tuyền lại hiểu lầm cô giận vì anh chỉ cử tài xế đến đón, cô tự hỏi mình vẫn chưa đến mức đồng đánh như thế.

“Thật không cần mà, em vào thang máy rồi, cứ thế đi”, Vụ Mang Mang cúp máy.

Tuy Vụ Mang Mang rất tự tin về giao thông công cộng nhưng cô vẫn không thể đến nhà hàng đúng giờ được.

Lộ Tuyền nhìn đồng hồ, Vụ Mang Mang đã trễ nửa tiếng, vượt quá giới hạn anh có thể chịu đựng.

Với tính cách bình thường, người ta trễ ba mươi giây thì Lộ tiên sinh sẽ xử lý ngay, hẳn nhiên Vụ Mang Mang đã làm mới giới hạn của anh rồi.

Thực ra Vụ Mang Mang cũng rất bất lực, điện thoại bị một tên dân tộc trên tàu điện đập vỡ rồi, mà cô lại còn phải vào đồn cảnh sát nữa.

Mẹ tên dân tộc kia chạy tới, cứ bảo Vụ Mang Mang dụ dỗ con trai bà ta, la hét ầm ĩ, đòi tìm luật sư kiện cô, yêu cầu cô phải đập đầu tạ lỗi với con trai bà ta.

Vụ Mang Mang đương nhiên không đồng ý, rõ ràng là tên kia đã sờ mông cô trên tàu mà.

Bà ta lại nói Vụ Mang Mang mặc váy ngắn, cố ý để đàn ông sờ mó.

Đúng là tình ngay lý gian, mà bà ta lại toàn chửi thề tục tĩu, Vụ Mang Mang tức đến giậm chân cũng đành bó tay.

Tuy váy không dài nhưng cô còn mặc tất len dày mà?

Nửa tiếng sau, đối phương còn tìm một luật sư cũng bị ối y chang con trai bà ta tới, xem ra gia đình này có chút tiền dư bản nên mới huênh hoang như thế.

Vụ Mang Mang gọi điện cho bà Liễu trước, kết quả là sếp Vụ và bà Liễu lại đang ở trên máy bay, điện thoại tắt máy.

Còn những người khác, Vụ Mang Mang chẳng nhớ được số của ai, trong đó bao gồm cả Lộ Tuy, nên cô muốn gọi cho anh báo không đi được cùng đành chịu.

Có thể tưởng tượng ra cơn giận dữ của Lộ tiên sinh khi bị người ta cho leo cây.

Đến tận hai tiếng sau, bà Liễu mở điện thoại ra mới thông báo cho luật sư, giải cứu Vụ Mang Mang ra khỏi đồn cảnh sát.

Cũng may lúc này bà Liễu đang ở chỗ khác, nếu không chắc chắn Vụ Mang Mang sẽ bị bà cho một trận tơi bời.

Làm xong thủ tục thì đã hơn mười giờ tối, Vụ Mang Mang xuống taxi, cúi đầu ủ rũ về nhà, chỉ cảm thấy sức lực toàn thân đã bị rút sạch.

Một bà trung niên sồn sồn không biết lý lẽ tuyệt đối là vũ khí sinh hóa hình người.

Đèn xe của Lộ Tuy nhá sáng, Vụ Mang Mang bất đắc dĩ phải ngẩng lên thì thấy anh mở cửa bước ra.

Vụ Mang Mang mệt mỏi nghiêng đầu sang một bên, tối nay cô thực sự không còn sức đâu để đối phó với bất cứ ai, bị vũ khí hình người kia chửi một trận, lại bị sếp Vụ phê bình một phen, lúc này Vụ Mang Mang không muốn gặp ai khác.

Cô liêu mạng đứng lại, đợi Lộ Tùỵ mắng mình, anh đã đến tận cửa nhà cô để hỏi tội rồi mà.

Nhưng Vụ Mang Mang đợi mãi mà chỉ thấy Lộ Tùỵ nâng mặt cô lên.

“Miệng bị sao thế?” Lộ Tùỵ hỏi, trên đôi môi đỏ xinh đẹp có dấu máu, cực kỳ phá hình tượng.

Vụ Mang Mang chớp chớp mắt, cảm giác môi mình được ngón cái của Lộ Tùỵ nhẹ nhàng vuốt ve, mũi cô cay cay, vùi mặt vào lòng Lộ Tùỵ.

Lúc này, dù là ai, cho dù chỉ có chút an ủi, thì Vụ Mang Mang cũng sẽ túm chặt lấy như vớ được ngọn cỏ cứu mạng.

Mùa đông lạnh giá luôn khiến người ta cực kỳ khao khát hơi ấm.

Dự báo thời tiết nói tối nay có tuyết, mọi người vốn chỉ xem là trò cười, ngờ đâu lúc này đã bắt đầu có tuyết rơi thật.

Lộ Tùỵ ôm Vụ Mang Mang, vốn định đưa cô vào xe, kết quả là Vụ Mang Mang sống chết không chịu rời gót, Lộ Tùỵ mới nhúc nhích là cô đã như một con thỏ bị hoảng sợ, ôm chặt eo anh, không cho anh động đậy.

Lộ Tùỵ đành ôm Vụ Mang Mang, đứng trong màn tuyết làm người tuyết.

Lộ Tùỵ đợi mãi, cảm giác Vụ Mang Mang không nhúc nhích gì, tay cũng bắt đầu buông lỏng mới nhẹ nhàng nhúc nhích cánh tay, phát hiện ra Vụ Mang Mang không có phản ứng gì.

Bản lĩnh của cô nàng này lớn thật, cứ đứng thế mà ngủ thiếp đi mất...

Chương 45

Đương nhiên giấc ngủ này vô cùng ngắn ngủi, cùng với động tác của Lộ Tuy, Vụ Mang Mang nhanh chóng mở mắt ra, nhưng đầu óc vẫn váng vất, đến khi tài xế phía trước khởi động xe, cô mới giật mình tỉnh lại.

Nhưng vậy thì sao chứ, Vụ Mang Mang mệt mỏi đến mức mí mắt đang đánh nhau rồi.

Lộ Tuy vỗ vỗ nhẹ vào đùi mình, Vụ Mang Mang cũng bất chấp động tác này của anh giống như đang đùa cún con, gồi đầu lên đùi anh, co chân lên ghé ngủ luôn.

Còn về hình tượng hay gì đó, trước cơn buồn ngủ thì hoàn toàn có thể bỏ qua.

Buổi sáng khi Vụ Mang Mang tỉnh lại trên chiếc giường lớn mềm mại, cực kỳ thoải mái vờn vai vắn người, Anne kéo rèm cửa cho ánh nắng rọi vào, Aida cũng bắt đầu vào giúp cô chải tóc.

Cuộc sống dễ chịu tới mức Vụ Mang Mang đã quên mất cô thuộc tầng lớp làm công ăn lương, đến khi cô hí hửng xuống lầu, nghe thấy tiếng chuông đồng hồ báo hiệu mới kêu lên “OMG”, trễ giờ làm mất rồi, đặc biệt là còn phải xuất phát từ khu hồ này.

Vụ Mang Mang lao đến bàn ăn, cầm ly sữa lên uống ừng ực, sau đó trong ánh mắt hơi kinh ngạc của lão Peter, cô dùng khăn ăn chùi miệng rồi giải thích: “Tôi sắp trễ giờ rồi.”

Tuy Peter vẫn không thể hiểu nổi vì sao Lộ Tuy lại tìm một cô gái hồ đồ như vậy làm bạn gái, nhưng ông ta vẫn làm tròn trách nhiệm, sắp xếp xe cho Vụ Mang Mang đi.

Vụ Mang Mang lại thò tay lấy một miếng bánh sandwich, nghe tiếng ho khê thì quay đầu lại, trông thấy Lộ Tù đi từ trên tầng xuống, cô chạy tới cười hì hì chào anh, “Chào buổi sáng, anh bệnh rồi sao?”

Mặt Lộ Tù hơi tái là dấu hiệu của bệnh, Vụ Mang Mang thầm nghĩ chắc không phải do tối qua đứng giữa trời tuyết nên bị cảm lạnh rồi đấy chứ?

Hệ miễn dịch của người già suy giảm quá, bạn thấy đó, cô chẳng bị gì cả, hiện tại hoạt bát nhanh nhẹn biết bao, lại là một tiểu phi long rồi.

“Xin lỗi, là em hại anh đúng không? Nhưng sức đề kháng của anh có phải là hơi kém không? Anh nên tìm bác sĩ đông y để điều chỉnh lại hệ thống miễn dịch đi nhé.” Vụ Mang Mang tỏ ra quan tâm.

Lộ Tù sao không hiểu ý tứ của Vụ Mang Mang, “Em công kích tuổi tác của anh trước, bây giờ lại chuyển sang công kích hệ miễn dịch của anh phải không?”

Vụ Mang Mang “ừm” một tiếng, trời đất bao la người bệnh to nhất, nên cô lặng lẽ làm động tác kéo khóa miệng lại, rồi lại làm dấu OK bên miệng, ra hiệu sẽ không nói gì nữa.

“Tiểu thư, xe đã chuẩn bị xong”, Peter nói sau lưng hai người.

Vụ Mang Mang đáp một câu “Tôi ra ngay đây”, rồi nhảy đến hôn chụt lên má Lộ Tù, “Em đi làm đây, anh phải giữ sức khỏe nhé.” Sau đó không nhận được lại chêm một câu, “Em sẽ không chêm bai hệ miễn dịch của anh đâu.”

Nhưng câu cuối không nói thành tiếng, mà chỉ thì thào nho nhỏ.

Vụ Mang Mang nói xong liền chạy ra cửa, quay lại hôn gió thật kêu với Lộ Tù.

Giờ tan sở, Vụ Mang Mang vừa ra đến cổng đã trông thấy chiếc xe quen dùng của Lộ Tuyền, cô không có lựa chọn khác, đành lên xe.

Xe chạy vào nhà họ Lộ, Anne đã đứng sẵn bên cổng chờ đợi.

“Lộ Tuyền đâu?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Thiếu gia đang nghỉ ngơi trong phòng”, Anne đáp.

Vụ Mang Mang đi thẳng đến phòng của Lộ Tuyền.

Lúc cô vào thì Lộ Tuyền đang ngủ, người bị cảm nên nghỉ ngơi nhiều, Vụ Mang Mang ngồi bên giường thường thức mỹ nam đang ngủ, trong lòng rất hối lỗi.

Buổi sáng khi ngồi trong xe cô mới sực nhớ ra, tối qua lúc Lộ Tuyền xuống xe hình như không mặc áo khoác, trên người chỉ mặc mỗi chiếc áo mỏng, ai ngờ bị cô lôi ra ngoài chịu gió lạnh, cơ thể có là gang thép cũng không chịu nổi.

Vụ Mang Mang ngồi cạnh chăm sóc Lộ Tuyền, muốn giảm bớt cảm giác tội lỗi, nào ngờ thấy anh ngủ quá ngon chính cô cũng bắt đầu gà gật theo.

Dứt khoát cởi váy len và giày ra, vạch chăn rồi chui vào nằm cạnh Lộ Tuyền, ấm áp hết như cô tưởng tượng.

Không đến năm giây sau, Vụ Mang Mang đã bước vào giấc mơ ngọt ngào.

Giấc ngủ của người trẻ đúng là tốt quá.

Lộ Tuyền bị nóng đến tỉnh giấc, anh ngồi lên cúi xuống nhìn áo pull bị nước dãi thấm ướt một mảng, đưa tay khẽ đẩy Vụ Mang Mang đang ngủ ngon lành.

Vụ Mang Mang lau bầu một tiếng, gạt cái tay của người làm phiền cô ra, cái gì vậy cứ đập đập làm cô giật mình tỉnh giấc.

Vụ Mang Mang ngồi lên, dụi dụi mắt, nhìn thấy Lộ Tù mới nhớ ra nơi này là nơi nào.

“Anh đỡ hơn chưa?” Vụ Mang Mang lúng túng giơ tay sờ trán Lộ Tù, định hóa giải tình huống xấu hổ này.

“Sao em lại ngủ trên giường anh?” Lộ Tù hỏi, giọng khàn khàn chắc là vì ho, tự dừng lại tăng lên vài phần quyến rũ.

Vụ Mang Mang nhìn mắt Lộ Tù, không rõ là anh chê cô ngủ trên giường mình, hay chỉ đơn thuần là hỏi thôi.

Nhưng dù anh có tâm trạng thế nào thì Vụ Mang Mang đã có câu trả lời tiêu chuẩn.

“Em lo cho sức khỏe của anh nên đến thăm, anh đang ngủ, em sợ lát nữa lỡ anh cần uống nước mà không có ai chăm sóc nên ở lại, ai ngờ nhìn anh ngủ, em cũng thấy buồn ngủ theo.” Vụ Mang Mang giải thích.

Trọng tâm câu này là: Em ở lại là để chăm sóc anh đó.

“Không cần em chăm sóc đâu, lây bệnh cho em thì sao.” Lộ Tù nói.

“Em không sợ, anh bệnh là do em hại, anh cứ để em lấy công chuộc tội đi”, Vụ Mang Mang từ chối.

“Không liên quan đến em, là do sức đề kháng của anh yếu, hệ thống miễn dịch bị lão hóa”, Lộ Tù khước từ.

Ông già kiêu ngạo.

Vụ Mang Mang thầm si nhục Lộ Tù, nhưng về mặt lại vô cùng chân thành: “Em nhớ ra rồi, lúc đó anh không mặc áo khoác, là siêu nhân xuất hiện thì cũng lạnh đến chảy nước mũi thôi. Hơn nữa, bệnh là ở người anh, đau là ở tim em, anh cứ để em ở lại chăm sóc anh đi.”

Về mặt cầu khẩn của Vụ Mang Mang lại chỉ đổi lại tiếng “hừ” kiêu ngạo của Lộ Tù.

“Nói năng ngọt xớt”, Lộ Tù bình luận.

Câu này đều là phụ nữ nói với đàn ông mà, sao đến Vụ Mang Mang và Lộ Tù thì đổi vai thế này.

Vụ Mang Mang mĩa mai nghĩ, xem ra tương lai cô và Lộ Tù sẽ là, Lộ Tù phụ trách xinh đẹp như hoa, cô phụ trách nói lời tình tứ.

“A, suýt thì quên, em có quà tặng anh đây”, Vụ Mang Mang từ trên giường nhảy thót xuống, lục túi xách.

Hôm nay cô mang theo túi lớn, bên trong rất nhiều đồ, cô đành ngồi xổm xuống, quay mông lại, lục tìm trong túi.

“Tìm thấy rồi!” Vụ Mang Mang kêu lên, quay lại thì thấy ánh mắt né tránh của Lộ Tù.

Vụ Mang Mang ngượng ngùng kéo chiếc váy lót hai dây xuống, dù có lộ hàng hay không thì lúc này phải giả vờ như chưa có gì xảy ra, để mọi người đều đỡ ngại.

“Tặng anh”, Vụ Mang Mang đưa chiếc hộp màu xanh, thắt nơ màu hồng cho Lộ Tù, “Anh mở ra xem đi.”

Đãi ngộ này đối với Lộ Tù khá mới mẻ, tuy khi mừng sinh nhật anh cũng nhận được rất nhiều quà, nhưng bình thường rất hiếm ai tặng quà cho anh.

Đương nhiên đó không phải là do người ta không muốn tặng, mà là mỗi lần muốn tặng đều rất băn khoăn:

Tóm lại tặng anh cái gì đây? Hình như anh chẳng thiếu gì, mà cũng chẳng có hứng thú với cái gì cả.

Thế nên tặng quà cho Lộ Tù đúng là một vấn đề cực khó.

Lộ Tù mở gói quà ngay trước mặt Vụ Mang Mang, bên trong một chiếc hộp nhỏ hình tròn màu xanh da trời.

“Anh không biết cái này là gì đúng không?” Vụ Mang Mang hào hứng lấy chiếc hộp lại, “Đây là hộp thuốc có thể đặt giờ nhắc nhở, anh xem phim chưa? Đây chính là kiểu mà Triệu Vy tặng cho Từ Tranh đó. Có thể ghi âm lại, em ghi cho anh một đoạn nhé.”

Nói xong Vụ Mang Mang cũng không quan tâm Lộ Tù nghĩ gì, mở nút ghi âm trên hộp ra, ai ngờ đó là nút phát, bên trong vang ra tiếng mô phỏng Đài Loan của cô, “Bảo bối à, mẹ dứt yoyo thuốc cho con nhé~~”

Vụ Mang Mang ngượng ngập cười, định giả lả cho qua chuyện, “Cái này là em thử ghi âm lúc mới mua, em ghi lại đoạn khác cho anh nhé.”

“Thuốc không thể ngừng, thuốc không thể ngừng.” Vụ Mang Mang lặp lại với chiếc hộp.

“Vụ Mang Mang!” Lộ Tù bất đắc dĩ xoa trán.

“Không thích sao?” Vụ Mang Mang cúi xuống, thò đầu sang nhìn mặt Lộ Tù.

“Thế em ghi lại cho anh đoạn khác vậy.”

“Thuốc thuốc! Cắt ra uống! Bánh rán hoa quả lấy ra ăn!” Vụ Mang Mang quay sang, bắt đầu hát hò.

“Đừng nghịch nữa!” Lộ Tù lấy hộp thuốc lại.

Vụ Mang Mang bĩu môi, cô đang chơi vui mà. “Em cũng mua cho mình một cái, màu hồng, anh nhìn này.” Vụ Mang Mang cũng lấy hộp thuốc của cô trong túi ra cho anh xem, “Là hộp thuốc tình nhân đó.”

Tại sao ngay cả loại hộp thuốc này cũng phải bán cặp? Lộ Tù thực sự khâm phục thủ đoạn kiếm tiền của con người bây giờ.

“Em dùng để đựng mấy thứ như vitamin thôi, anh đừng hiểu lầm.” Vụ Mang Mang bổ sung giải thích.

“Anh không hiểu lầm đâu”, Lộ Tù đáp.

Vụ Mang Mang đưa hộp thuốc đến bên miệng Lộ Tù, nịnh nọt: “Anh cũng thu cho em một câu đi.”

“Thuốc không thể ngừng”, Lộ Tù đáp qua loa.

“Anh sáng tạo một chút được không?” Vụ Mang Mang tỏ ra thất vọng.

Cuối cùng người muốn ăn đòn bị ai đó đè xuống dưới.

Vụ Mang Mang hốt hoảng kêu lên, cảm giác cô bị đè dưới lớp bánh xếp.

“Thật không sợ lây bệnh chứ?” Môi Lộ Tù mơn man vành tai Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang nhạy cảm rung mình, cảm giác cổ ngứa ngáy, rất muốn cười to.

“Yamete^[1]~~”

“Hanashite^[2]”

“Itai ii^[3]~~”

“Soko, dame^[4]”

“Iku^[5]~”

“Motto, motto^[6]~~”

[1]Đừng mà. (TG)

[2]Buông em ra. (TG)

[3]Đau quá. (TG)

[4]Chỗ đó không được. (TG)

[5]Sắp ra rồi. (TG)

[6]Nửa, nửa đi. (TG)

Một mình Vụ Mang Mang sắp diễn hết cả bộ phim cần hai người diễn rồi.

Còn Lộ Tù đã lật người dậy, đứng lên mặc quần áo từ lâu, quay lại nhìn Vụ Mang Mang vẫn đang lăn lộn trên giường, lạnh lùng nói: “Sau này bớt xem mấy thứ quở quái đó đi.”

Vụ Mang Mang “xì” một tiếng, “Nói như thế hồi học cấp ba anh chưa từng xem phim tình yêu hành động ấy.”

“Em xem khi học cấp ba hả?” Lộ Tù hỏi lại.

Biết nắm bắt trọng tâm quá nhỉ?! Vụ Mang Mang chỉ muốn dán miệng mình lại, thế là ra sức ho mấy tiếng, “Tê quá, hình như bị anh lây bệnh rồi, em đi uống thuốc đây.”

Vụ Mang Mang nhảy xuống giường, cả váy len cũng không kịp mặc, ôm ngực, mở cửa chạy như bay về phòng ngủ của mình ở đối diện.

Đến khi Vụ Mang Mang tắm rửa thay đồ xong mới phát hiện trên tủ đầu giường có hai chiếc hộp, một trong đó đúng là không thể rời mắt, là chiếc hộp có hình quả táo xinh đẹp.

Bên trong là một chiếc màu vàng hồng.

“Vạn tuế!” Vụ Mang Mang ôm điện thoại hôn hít, buổi trưa lúc đi mua điện thoại lại thiếu hàng, lên mạng đặt phải cần thời gian, lúc đi mua sắm mới nhìn thấy hộp thuốc, sức nghĩ phải tặng quà cho Lộ Tuyền để tỏ lòng thành.

Chiếc hộp còn lại là hộp đựng máy ảnh chuyên nghiệp.

Vụ Mang Mang phải cảm thán sự chu đáo của Lộ tiên sinh, đúng là bệnh rồi vẫn không quên ân cần chăm sóc

Chương 46

Vụ Mang Mang xuống lầu tìm Lộ Tù, anh đang ăn cháo, “Em cũng đến ăn một bát cháo đi.”

Vụ Mang Mang lắc đầu, “Quá tám giờ em không thể ăn được.”

Vóc dáng thon thả chỉ nhờ vào sự nghiêm khắc với bản thân.

Nhắc đến vóc dáng, Vụ Mang Mang lập tức nhớ ra phần thưởng của cô còn chưa lấy, cô lướt mắt qua cơ bụng của Lộ Tù, trong lòng có phần tiếc nuối.

Lộ Tù đang bệnh nặng, cho dù chụp thì hiệu quả cũng không đạt tới mức tốt nhất, đành lùi ngày lại vậy.

“Sau khi anh hết bệnh rồi đừng quên phần thưởng anh thua em đó”, Vụ Mang Mang chỉ sợ Lộ Tù nuốt lời.

Nhưng cô lại cướp lời anh, nói tiếp: “Mấy hôm tới anh chắc không thể tập luyện được, ba ngày không tập bụng sẽ to, đến khi anh khỏi bệnh nhớ tập nặng hai ngày, nếu không sợ chụp cơ bụng không đủ đẹp đâu.”

Lộ Tù nhắm mắt, bỏ qua những lời chằng đâu vào đâu của Vụ Mang Mang, “Hôm qua xảy ra những chuyện đó sao không báo cho anh biết?”

Vụ Mang Mang nâng ly sữa lên uống, “Em muốn báo anh đến, nhưng điện thoại hỏng mất rồi, em lại quên số của anh.”

Lộ Tù ra hiệu Peter mang giấy bút ra cho anh, viết số điện thoại đưa Vụ Mang Mang, “Học thuộc đi, lát nữa anh kiểm tra.”

Vụ Mang Mang sừng sốt há to miệng đến mức có thể nhét vừa quả trứng gà, anh muốn diễn câu chuyện thầy chủ nhiệm và học sinh sao?

Nhưng dù nói thế nào thì nhớ số điện thoại của người cần liên lạc lúc nào cũng tốt. Bà Liễu và sếp Vụ không đáng tin, mong là Lộ tiên sinh có thể đáng tin cậy hơn.

Vụ Mang Mang khó khăn lắm mới học thuộc xong số điện thoại bình thường chẳng có tí quy luật nào của Lộ Tù, không nhịn được than thở, “Anh có thiếu tiền đâu, không thể đổi số khác đẹp hơn sao?”

Một chuỗi số 8 gì đó có phải dễ nhớ hơn không?

Chính số điện thoại của Vụ Mang Mang, cũng có bốn số cuối là 6666 đó!

Số điện thoại cũng giống biển số xe vậy, đều thể hiện rõ chữ “bigger”, không thể nào xem nhẹ được.

“Đây là số điện thoại riêng của anh”, Lộ Tù nói, ý bảo tốt nhất là đừng quá dễ nhớ, đỡ bị làm phiền.

Vụ Mang Mang cười tít mắt, đến cạnh Lộ Tù, ngồi xuống nói: “Tức là số điện thoại riêng mà lúc họp cũng mở, dù trợ lý không tìm thấy anh thì em cũng có thể tìm được đúng không?”

“Ừ”, Lộ Tù nói, “Chính là số điện thoại lúc anh tắm cũng phải bỏ vào túi chống thấm, mang theo bên cạnh.”

Vụ Mang Mang tròn mắt, “Thế thì quá khoa trương rồi?”

Sau đó nhìn thấy ánh mắt như nói “đồ ngốc” của Lộ Tù, Vụ Mang Mang xem như đã lĩnh ngộ được hóa ra anh đang nói ngược.

Kỳ thực lúc Vụ Mang Mang tắm cũng bỏ điện thoại vào túi chống thấm, để kế bên đấy.

Vụ Mang Mang vừa nghịch điện thoại vừa nhớ lại chuyện cũ, quay sang hỏi Lộ Tù: “Anh có nhớ lúc chúng ta gặp nhau lần đầu tiên không?”

“Không nhớ nữa”, Lộ Tùỵ đáp nhanh.

“Lúc đó anh thật là nhỏ mọn, lại còn nói em không đáng một cái 6S. Bây giờ có cảm thấy tự đánh vào mặt không?” Vụ Mang Mang lắc lắc điện thoại trước mặt Lộ Tùỵ.

“Có”, Lộ Tùỵ rất thẳng thắn thừa nhận.

Thừa nhận nhanh chóng như thế, không biết làm bộ à, bỗng Vụ Mang Mang cảm thấy mất hứng.

Nhưng Vụ Mang Mang lại rất nhàm chán hỏi tiếp: “Có đau không?”

“Em thôi cho anh là hết đau thôi”, Lộ Tùỵ nói.

Vụ Mang Mang hí hửng chồm tới, thối vào má Lộ Tùỵ.

“Không phải đau chỗ đó.” Mắt Lộ Tùỵ quét xuống dưới, ban nãy bị cô nàng Vụ Mang Mang thần thánh này làm mất hứng, bây giờ nó đang ngóc đầu lên.

Vụ Mang Mang đương nhiên hiểu ý Lộ Tùỵ, so về độ lưu manh với đàn ông tất nhiên phụ nữ phải nhường một bước.

Thế nên thời gian này vẫn nên dùng để ngủ thì tốt hơn.

Mấy hôm sau, Vụ Mang Mang đương nhiên ở lại nhà họ Lộ, nhưng phàm là lúc cô tỏ ý muốn về nhà thì Lộ Tùỵ lại ho rất đúng lúc, bảo cô đi lấy nước hầu hạ anh.

Thế là Vụ Mang Mang đã chính thức bước vào cuộc sống bị cô định nghĩa là “tạm thời sống chung”.

Chỉ là Vụ Mang Mang thực sự không quen có tài xế đưa đón, trạng thái sinh hoạt bước vào giới quý phu nhân sớm hơn mười năm này khiến cô thấy thật

hủ bại.

Hơn nữa rất bất lợi cho cô tụ tập với bạn bè.

Nên cô đã trình trọng đề xuất với Lộ Tù.

“Thế anh tặng em một chiếc xe”, Lộ Tù nói.

Đồng ý lấy xe của đàn ông có nghĩa là bắt buộc phải chấp nhận người đó, có điều Vụ Mang Mang đã chấp nhận người này trước rồi, nên cũng không ngại nhận một chiếc.

“Thực ra Hummer của em cũng vì anh mà phải bán đi đó”, Vụ Mang Mang biện bạch cho cái sự nhõng nhẽo của mình, ý cô là: Anh tặng em một chiếc giống Hummer là OK rồi.

“Đúng là lỗi của anh”, Lộ Tù nói nhanh, “Muốn một chiếc xe thế nào?”

Vụ Mang Mang ngại nói từ “Hummer”, dù sao chiếc xe này dù mua lại cũng không rẻ, cô mà nói thì cảm thấy rất tham tiền, không phù hợp với khí chất “lục trà” của cô.

“Em thích kiểu xe cao to, tầm nhìn lúc lái phải rộng và tốt, tốt nhất là có thể nhìn xuống các xe bên dưới. Kiểu xe phải hung dữ hoang dã, tốt nhất là so với hình tượng của em thì cách biệt lớn một chút, để khi người ta nhìn thấy em mở cửa xe bước xuống sẽ để lộ vẻ mặt ‘wow’ ấy.” Vụ Mang Mang diễn tả niềm yêu thích của cô với Hummer bằng một vẻ rất hình tượng rất nhiệt tình.

Nếu không phải Hummer thì lấy một chiếc SUV cũng được, cô không ngại.

Chỉ cần đừng là kiểu xe đua thấp tè là được.

“Sở thích của em đặc biệt quá”, Lộ Tù nói.

Vụ Mang Mang nói: “Những người đẹp thì không đi con đường tầm thường.”

Lộ Tù y gật gù tỏ ra tán thành, đúng là không tầm thường.

Quãng thời gian sau đó, Lộ Tù y vào thư phòng làm việc, Vụ Mang Mang có thể tự do chơi điện thoại, ai ngờ lại bị Lộ Tù y túm cổ vào thư phòng anh.

Vụ Mang Mang rất cảnh giác, “Em ở ngoài này được rồi, thư phòng của anh em vẫn không nên vào thì hơn. Lỡ sau này anh mất tài liệu hay bảng giá bỏ thầu gì đó bị tiết lộ ra ngoài, em cũng không tới nỗi bị nghi ngờ.”

Vụ Mang Mang vội vàng bổ sung khi Lộ Tù y nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén, “Không phải em nói anh nghi ngờ lung tung, mà là em sợ em không chịu nổi sự cám dỗ của thế giới bên ngoài, lỡ sau này đi sai đường, vào đồn cảnh sát thì chết. Em lại xinh đẹp thế này, chắc chắn sẽ bị ngược đãi.”

Lộ Tù y đẩy Vụ Mang Mang lăm lờ vào trong thư phòng, “Yên tâm, tài liệu quan trọng của anh đều nằm trong két bảo hiểm, em không mở được đâu.”

“Vậy em thử xem sao”, Vụ Mang Mang nói.

“Nhập mật mã sai một lần thì hệ thống báo cảnh sát sẽ bật đấy. Muốn tắt hệ thống đó phải cần mật mã bằng giọng nói”, Lộ Tù y bảo.

“Biện pháp đề phòng nghiêm ngặt quá nhỉ. Anh đợi em một lát.” Vụ Mang Mang chạy về phòng cô lấy một đôi găng tay mang vào, “Em thử két bảo hiểm của anh, lúc nhỏ rảnh rồi em thường nghịch tủ bảo hiểm của bố, rất vui đó.”

Cảnh sát đến nhà mấy lần, Vụ Mang Mang bị đánh mấy trận.

Lớn lên xem nhiều phim về gián điệp Mỹ, nên cô lại càng thích thú với tình tiết mở két bảo hiểm.

Vụ Mang Mang dán tai vào két bảo hiểm nghe ngóng, trong lòng nghĩ đến mật mã của Lộ Tù, ngày sinh nhật quá dễ phá, bảng số xe hình như cũng khá dễ.

Vụ Mang Mang tò mò nhập thời gian cô và Lộ Tù gặp nhau lần đầu vào, chính là hôm cô giả làm em gái mang thai bị Lộ Tù kiện.

Mở ra được rồi!

Trong sự sững sờ của cả Vụ Mang Mang và Lộ Tù, két bảo hiểm được mở ra.

Vụ Mang Mang rất ngại, không ngờ Lộ Tù đã yêu thầm cô tới mức này.

“Ừm, két bảo hiểm này của anh cũng dễ mở quá nhỉ? Không cần dấu vân tay và võng mạc sao? Em kiến nghị anh mau đổi cái khác đi.” Vụ Mang Mang gắng sức né tránh sự ngỡ ngàng ngừng cho cả hai.

“Sao em biết?” Lộ Tù lộ vẻ mặt “chấn động”, biểu cảm phong phú nhất trong lịch sử của anh.

“Em nhập bừa vào thôi”, Vụ Mang Mang vội nói.

“Sao em lại biết số chứng nhận huyết thống của Thang Viên?” Vẻ mặt Lộ Tù hết sức nghiêm túc.

“Số chứng nhận gì? Đây không phải là ngày chúng ta gặp nhau lần đầu tiên sao? Ngày Năm tháng Năm.” Vụ Mang Mang nói.

Sự trùng hợp trong thực tế có lúc vượt xa những gì bạn có thể tưởng tượng.

Lộ Tù không nhịn được cười, “Xin lỗi, anh hiểu lầm.”

“Thang Viên là gì thế?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Con ngựa anh nuôi lúc nhỏ”, Lộ Tù đáp.

Vụ Mang Mang chìa tay: “Trùng hợp quá, đúng là định mệnh anh yêu em mà.”

Lộ Tù chẳng buồn phụ họa.

Vụ Mang Mang lại nói: “Anh xem, ban nãy anh còn nói không sao, giờ thì hay quá, điều này nói rõ em sẽ có khả năng bị nghi ngờ mà.” Nói xong Vụ Mang Mang định bỏ đi.

“Không sao, trong két này chẳng có gì cả.”

Vụ Mang Mang mới không cam tâm mà ở lại.

“Sao em lại nhớ rõ ngày chúng ta gặp nhau lần đầu thế?” Lộ Tù hỏi vu vơ.

“Bởi vì...” Hành vi của anh lúc đó khiến người ta phát ghét! Nhưng Vụ Mang Mang không dám nói, thế là cô mở mắt nói dối, “Không biết vì sao, những ngày khác em đều không nhớ nhưng hôm đó lại nhớ rất rõ. Em nghĩ chắc là duyên phận chẳng.”

Khóe môi Lộ Tù cong cong.

Vụ Mang Mang cảm thấy khoảng cách với Hummer lại gần thêm một bước, nói ra thì hình như không có tiết tháo gì cả, sắp giống Vụ Đản Đản gọi Lộ Tù là bố rồi.

Gần đến ngày Mười một tháng Mười một, trong giỏ hàng của Vụ Mang Mang đã chất đống những món đồ, cô nhân lúc Lộ Tù làm việc, nằm trên sofa trong thư phòng anh xóa từng món từng món đồ tăng giá.

“Em đang làm gì vậy? Sắp tận thế rồi hả?” Giọng Lộ Tù từ trên vai Vụ Mang Mang văng xuống, nhìn thấy trong giỏ hàng của Vụ Mang Mang đầy ắp những món ăn vặt như thịt bò khô, thịt thỏ... thì bất giác hỏi.

Vụ Mang Mang kêu lên: “Anh làm xong việc rồi à?” Tốc độ nhanh quá!!!

“Ừ”, Lộ Tùý đáp, “Em mua nhiều như thế có ăn hết trong hạn sử dụng không?”

Vụ Mang Mang nói: “Không sao, có thể tặng người ta. Nhưng em muốn cho số liệu biết, bốn cô nương ăn khắp thiên hạ không địch thủ, cái gì cũng ăn qua rồi, nên đừng hòng mang hàng giả tới. Hơn nữa thống kê số liệu mà anh nói quá kinh khủng, em muốn đẩy hết những thứ em từng mua xuống phía dưới, tạo lại một hình tượng tham ăn.”

“Có tiền đồ đấy”, Lộ Tùý khen.

Nhưng thực tế, Vụ Mang Mang mượn cớ cho quang minh chính đại thôi, chứ thực ra cô chỉ là thích hưởng thụ khoái cảm nhận được gói hàng, có cảm giác như cả thế giới này đều tặng quà cho cô vậy.

Ngày Mười một tháng Mười một, số dư trong tài khoản của Vụ Mang Mang đã hoàn toàn biến mất, có lẽ sau khi có bạn trai cảm thấy quá sung sướng nên ngay cả thẻ ATM cũng sạch sẽ, thẻ tín dụng cũng quẹt dừ dội, lương cô chỉ còn đủ để trả nợ mức thấp nhất cho tháng sau.

Nhưng chẳng sao, có thể chia kỳ ra trả.

Bây giờ Lộ Tùý quán ăn quán ở cho cô, Vụ Mang Mang cũng xem như thuộc dạng có thu nhập rỗng^[1] rồi.

[1]Thu nhập rỗng: Thuật ngữ kinh doanh có nghĩa là lợi nhuận thuần. Ở đây nói tiền lương Vụ Mang Mang nhận được không phải lo chi trả về các vấn đề ăn ở, chỉ thuần túy tiêu cho bản thân. (BT)

Nhưng điều sung sướng nhất là hôm nay Lộ Tùý gọi điện cho cô, nói là sắp tặng quà ngày lễ cho cô^[2].

[2]Ngày Mười một tháng Mười một là ngày độc thân của Trung Quốc. (ND)

Chương 47

Trực giác đầu tiên của Vụ Mang Mang là Hummer đã đến tay cô rồi.

Cô thầm nghĩ Lộ Tù đúng là lợi hại, mới hai ngày mà, nghe nói loại xe này thường không có hàng ngay, phải đặt trước, nhưng người có tiền tự có cách, Vụ Mang Mang rất tự tin về Lộ Tù.

Lúc tan sở, Lộ Tù đến đón cô, rõ ràng không về nhà mà đi về phía ngoại ô ở hướng khác, có vẻ là nơi để xe.

Lộ Tù đưa Vụ Mang Mang đến một nơi vô cùng rộng rãi, ở giữa còn có một hòn núi nhỏ, bên trên phủ một lớp vải bọc bằng nhựa màu xanh da trời nên Vụ Mang Mang không rõ hòn núi nhỏ đó là thứ gì, cô nghĩ mãi cũng chẳng ra.

Nếu là máy bay, du thuyền thì hơi nhỏ, nhưng tuyệt đối không có xe nào to như thế cả.

Rốt cuộc thứ gì mà có thể tích lớn như vậy?

Vụ Mang Mang cố gắng kiểm chế sự tò mò sắp bùng nổ, tim đập thành thịch, bị Lộ Tù kéo đến trước đồng “quà” đó.

Lộ Tù vừa dừng lại thì có hai người đứng hai bên trái phải mở tấm vải nhựa phủ lên đồng quà đó, để lộ thứ bên trong!

Một chiếc xe tải mới toanh có tải trọng mười tấn!

Ha ha, trò đùa này buồn cười thật!

Nhưng Vụ Mang Mang không cười nổi.

“Có đủ cao to chưa?” Lộ Tù hỏi Vụ Mang Mang, “Lên ngồi thử xem, tầm nhìn rất tốt, tuyệt đối không ai có thể che chắn tầm nhìn của em được, so với hình tượng của em cũng cách biệt rõ rệt, người ta nhìn thấy nữ tài xế này sẽ “wow” một tiếng.” Hiếm hoi lắm Lộ Tù mới nói được một đoạn dài như vậy.

“Trò đùa này không buồn cười tí nào đâu”, Vụ Mang Mang bĩu môi.

Lộ Tù kéo tay Vụ Mang Mang, bắt cô xòe tay ra, đặt chìa khóa xe tải vào lòng bàn tay cô, “Màu sắc anh đặc biệt chọn cho em, rất tôn dáng em. Có cần đến đứng cạnh chiếc xe, pose một cái không, anh chụp hình cho.”

Vụ Mang Mang kiên định lắc đầu.

“Không phù hợp yêu cầu của em hả?” Lộ Tù tỏ ra tủi thân.

“Cái em cần là Hummer cơ”, Vụ Mang Mang biết chắc chắn là Lộ Tù đang chọc ghẹo cô.

“Hummer so với chiếc này tuyệt đối là thua thảm bại, cho dù về mặt an toàn hay cách biệt độ cao, nó bỏ xa Hummer cả một con đường, không thì em cho chúng đâm nhau thử xem.” Lộ Tù nói.

“Đừng đùa nữa mà, chơi em có vui không?” Vụ Mang Mang sau khi thất vọng cực độ thì sắp khóc tới nơi, cô thực sự mong mỏi có một chiếc xe mà.

“Thử đi, không chừng đi hóng gió một vòng em sẽ thích đấy”, Lộ Tù bảo.

Vụ Mang Mang lườm anh, “Bằng lái xe của em là C, không lái được chiếc này.” Cái đồ nào tàn này! Câu sau đó tất nhiên không dám nói.

Nhưng cô có thứ độc hơn, “Sao anh không tặng em cần câu luôn đi? Tầm nhìn lại cao, còn không sợ tắc đường, nhắc em thẳng từ điểm A đến điểm B.”

“Để ngày này năm sau nhé”, Lộ Tùỳ gật gù.

“Lộ Tùỳ!” Vụ Mang mang giậm chân, giọng điệu nổi giận nũng nịu đó cũng chỉ có phụ nữ đang yêu mới phát ra được.

Cũng chỉ có đàn ông đang yêu mới nghe xong mà không nổi da gà.

“Được thôi, ngày hôm nay tổ chức hoạt động, mua một tặng một, cảm ơn khách hàng VIP, lúc anh mua chiếc xe tải này, họ còn tặng cho anh một chiếc nữa.” Lộ Tùỳ lấy ra một chùm chìa khóa khác.

Vụ Mang Mang mới nhìn chìa khóa xe đã biết ngay là Ferrari, cũng không mong Lộ Tùỳ có thể tặng cô SUV.

Thiết kế cao cấp màu đỏ như lửa, lúc lái đi đoán chừng có thể khiến người ta liên tưởng đến bánh xe phong hỏa của thái tử Na Tra.

Từ bên ngoài cho tới nội thất bên trong đều vô cùng tinh tế, chỉ trong mấy ngày tuyệt đối không thể có được.

“Anh đặt xe này từ lâu rồi?” Vụ Mang Mang hỏi Lộ Tùỳ.

Anh gật đầu, “Nhưng vẫn phải đi cửa sau, chen ngang một chút.”

Vụ Mang Mang vừa ngồi vào trong xe đã cảm thấy thấp hơn hẳn người ta một bậc, cảm giác bức bối cực kỳ.

Xe đua mấy triệu tệ tuy oai thật, nhưng lúc lái thật lòng chả sáng khoái tí gì cả.

Vốn còn tưởng ngày này có thể bắt tay hành hạ “câu^[1]”, kết quả là sự thật chứng minh cô đã quá ngây thơ, hoàn toàn bị Lộ Tùỳ ngược đãi.

[1]Trong khẩu ngữ tiếng Trung hiện nay, những người độc thân được gọi vui là “đơn thân câu”, có nghĩa là chó độc thân. (ND)

“Lái cái này chi bằng lái xe tải còn hơn”, Vụ Mang Mang thăm nghĩ nhưng miệng thì hỏi: “Sau này lỡ chúng ta chia tay thì chiếc xe này trả lại anh hả?”

Lộ Tùý đáp: “Tùý em xử lý.”

Gương mặt Vụ Mang Mang rớt cuộc đã nở nụ cười, tuy không thích xe nhưng đổi sang tiền thì không ai không thích cả.

Nhưng thù này không báo không phải quân tử, Vụ Mang Mang đảo mắt, lái xe đưa ra khu trung tâm náo nhiệt rồi nói với Lộ Tùý: “Em muốn đổi kiểu tóc mới, có lẽ sẽ hơi lâu, anh có thể về trước không, lát nữa lại đến đón em?”

Tất nhiên Lộ Tùý chỉ có thể đồng ý.

Phụ nữ làm tóc đúng là lâu kinh khủng, cho dù có lòng muốn ở lại thì thực sự cũng quá lãng phí mấy tiếng đồng hồ đó.

Tiệm làm tóc mà Vụ Mang Mang quen làm cũng thuận theo trào lưu, tổ chức hoạt động trong ngày này, nhà thiết kế nổi tiếng cắt gội sấy chỉ cần 1111 tệ, nghe nói anh ta từng làm tóc cho cô gái họ Thu^[2], mà ngôi sao Hàn Quốc đến thành phố này nếu không có stylist theo cùng cũng sẽ chọn anh ta.

[2] Ý chỉ diễn viên nổi tiếng Thư Kỳ. (ND)

1111, thật sự có thể xem là giảm giá đến thổ huyết.

“Tóc cô đẹp như thế, rất hợp để tóc dài, cô có chắc muốn cắt không?” Paul vẻ mặt nuối tiếc, hỏi lại Vụ Mang Mang lần nữa.

“Vâng.”

“Tóc em sắp xong rồi, anh đến đón em đi”, Vụ Mang Mang gọi điện cho Lộ Tùý.

Trong điện thoại hình như có tiếng đánh mặt chược, trò chơi nhạt nhẽo của những ông già vô vị.

“Anh đang đánh mặt chược hả?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Ừ. Anh bảo tài xế đến đón em được không?” Lộ Tù hỏi.

“Anh vì đánh mặt chược mà ngay cả bạn gái cũng không cần hả?” Vụ Mang Mang bất mãn. “Hơn nữa ngồi lâu dễ làm cơ bụng anh biến thành bụng bia đó.”

Vụ Mang Mang nghĩ cô sẽ chê bai Lộ Tù.

Lúc phụ nữ đeo bám sẽ khiến người ta đau đầu muốn vỡ, Lộ Tù day day trán.

“Em không chịu đâu, em muốn anh tới đón em, em còn chuẩn bị cho anh niềm vui bất ngờ đây. Em muốn anh là người đầu tiên nhìn thấy tóc mới của em”, Vụ Mang Mang sắp khóc trong điện thoại.

Lộ Tù bất đắc dĩ đứng lên, “Các cậu tìm người thay tôi đi.”

Vụ Mang Mang ngắm mình trong gương, cười toe toét đưa tay lên làm dấu chữ “V”.

Trong điện thoại văng ra tiếng xuýt xoa, đặc biệt là giọng Ninh Tranh lớn nhất, “Lộ Tù, không phải cậu đấy chứ?”

“Cậu làm người không có phúc hậu gì hết, Lộ Tù, lúc trước đánh mặt chược bạn gái tôi nổi điên với tôi, cậu đã đối xử với tôi thế nào?” Tường Bảo Lương cũng lên tiếng.

Lộ Tù cầm áo khoác lên đi ra ngoài, vẫy tay mà đầu không quay lại.

“Haizzz, ba thiếu một, đợi cậu đấy”, Ninh Tranh đứng lên nói với theo.

“Lộ Tuy lần này là thật đó hả?” Tưởng Bảo Lương xuýt xoa, “Lại ngã trong tay cô nhóc khùng điên Vụ Mang Mang? Không thể tin được!”

“Cô nhóc con Vụ Mang Mang á, không thể nào!” Ninh Tranh không chịu tin, chính anh ta cũng không hiểu nổi vẻ ganh tỵ chê nhạo chua trong giọng điệu của mình.

Thẩm Đình không bình luận, “Có đánh nữa không?”

“Ba người có gì mà đánh, đợi Lộ Tuy vậy.” Ninh Tranh đẩy bài ra, đứng lên, ra ban công châm thuốc hút.

“Sao cậu lại bắt đầu hút thuốc rồi?” Thẩm Đình hỏi.

Ninh Tranh trầm tư không đáp.

“Vẫn chưa có tinh thần lại à?” Thẩm Đình lại hỏi.

“Cậu bị ép hôn thử xem”, có lẽ Ninh Tranh bị Thẩm Viện Tử ép ghê quá, ngay cả Thẩm Đình mà anh ta cũng dám trút giận.

“Nếu cậu không thích Thẩm Viện Tử thật thì cũng đừng làm chậm trễ người ta. Không nỡ bỏ chút tài sản đó của nhà họ Ninh hả?” Thẩm Đình hỏi.

Ninh Tranh rít mạnh một hơi, “Tôi không lấy thế chẳng lẽ để cho cái đứa ấ ở kia?”

Nói trắng ra là Ninh Tranh không cam tâm.

Người phụ nữ kia hại chết mẹ anh ta, con trai riêng đường hoàng bước vào nhà, làm sao anh ta nhịn được.

“Thế thì đừng để lại gì cho nhà họ Ninh”, Thẩm Đình nói.

Ninh Tranh ngược lên nhìn, Thẩm Đình khoát tay, “Lộ Tuy nói đấy, cậu cứ suy nghĩ đi.”

“Cậu không lo cho Thẩm Viện Tử à?” Ninh Tranh hỏi.

“Chính vì tôi lo cho nó nên mới nhúng tay vào vũng nước đục này, cậu làm thế là hại mình hại người.” Thẩm Đình nói.

Ninh Tranh chẳng nói gì, chỉ đâm vào vai Thẩm Đình một cái.

Lúc Lộ Tuy đến tiệm làm tóc, quét mắt nhìn ba vòng cũng chẳng thấy bóng dáng Vụ Mang Mang đâu.

Đột nhiên Vụ Mang Mang từ sau lưng vỗ anh một cái.

“Dượng ơi”, Vụ Mang Mang gọi to một tiếng rõ ràng, sau đó nhanh chóng hôn chụt lên má Lộ Tuy một cái, rồi thân mật khoác tay anh, “Đi thôi, chẳng phải dượng đợi lâu lắm rồi sao?”

Mọi người trong tiệm đều nhìn một lượt về đôi cháu gái và dượng không rõ thân phận này.

Ông dượng có ngoại hình quá bắt mắt, nhan sắc phá kỷ lục, áo khoác nhung màu xám mặ trên người làm cho khí chất và khí thế tăng bừng bừng.

Chỉ là cô cháu gái thì quá non nớt, để kiểu tóc ngắn với mái kiểu học sinh, còn mặc đồng phục cấp ba, như thế cũng ra tay được sao?

“Đẹp không dượng ơi?” Vụ Mang Mang rời Lộ Tuy hai bước, nhón gót lên quay hai vòng.

Kiểu tóc này giảm bớt tuổi của cô đến bảy, tám tuổi, bước vào quán bar và sòng bạc chắc chắn sẽ bị người ta hỏi chứng minh nhân dân.

Đồng phục cấp ba trên người là do dì giúp việc trong nhà mang tới, là kiểu váy ngắn mà Vụ Mang Mang đã mặc hồi học cấp ba.

Áo sơ mi trắng, váy xếp li màu đỏ đậm, cà vạt màu xanh đậm, giày đế bằng màu đen, bên dưới là đôi tất kiểu học sinh Nhật Bản dài cách đầu gối một tấc.

Hồi đó Vụ Mang Mang là nữ thần trường cấp ba, đương nhiên là người dẫn đầu cắt váy ngắn trên đầu gối, nên bộ đồng phục này vừa trong sáng lại vừa mang chút cảm dỗ của cô gái gian xảo.

Vụ Mang Mang xoay xong lại ôm chặt tay Lộ Tù, “Đi thôi đừng, đừng vội, cô đã bay đi London không về, cả buổi tối nay cháu đều thuộc về đừng.” Vụ Mang Mang lại ép người vào cánh tay Lộ Tù.

Mọi người xung quanh cảm thấy rùng mình ớn lạnh.

Lộ Tù nhắm mắt, cô bạn gái này của anh đúng là chỉ có vai diễn cô không nghĩ ra, chứ không có gì là cô không diễn được.

Trên đường về, Lộ Tù không mở miệng nói câu nào.

Vụ Mang Mang lại không ngừng thối tóc mái của mình, “Bác sĩ Ngô kiến nghị sau này em hãy diễn những vai tích cực hơn, em nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy lúc cấp ba là tích cực nhất. Em còn mua một hộp bút chì, từ nay về sau sẽ học hành thật chăm chỉ, day day up.”

Vụ Mang Mang lắc lắc cây bút chì trong tay.

Giữa đường Thẩm Đình gọi điện hỏi Lộ Tù có về không.

Vụ Mang Mang chồm đến cạnh Lộ Tù, nói: “Dám cược dám thua, hôm nay đến lượt anh trả nợ rồi, hôm nay là ngày hành hạ cậu mà.”

Ngày độc thân mà không diễn cảnh tình cảm thì phí của trời quá!

Lộ Tù nhìn cách ăn mặc của Vụ Mang Mang, đưa cô ra ngoài cho dù không nói gì, người ta cũng sẽ xem anh là kẻ biến thái.

“Không về nữa, hôm khác hẹn lại”, Lộ Tù cúp máy.

Vụ Mang Mang theo sau lưng anh, chà xát tay, đi vào nhà.

“Anh đợi em, em đi lấy máy ảnh, em nghĩ chỗ sofa bên phòng nghỉ kia dễ chụp hơn. “ Vụ Mang Mang nói.

Lộ Tù đáp, “Cô của em nói hôm nay sân bay kiểm tra, máy bay không cất cánh nên phải về.”

Sau đó đóng cửa lại trước mặt Vụ Mang Mang, suýt thì làm gãy sống mũi cao của cô.

Chương 48

Lúc Vụ Mang Mang đánh răng, nhìn mái tóc ngắn bị chó gặm của mình trong gương, bất giác động tác đánh răng chậm lại.

Bệnh của cô càng lúc càng khó hiểu, mái tóc đen dài để bao nhiêu năm lại vì một ngày độc thân mà phá bỏ hết.

Mà cái thứ tóc ngắn này nếu trong nhà bạn không có một stylist thì tốt nhất đừng đụng đến, lúc mới sấy xong đúng là trong sáng đáng yêu, nhưng ngủ một giấc sẽ thành tổ quạ, vượt hai cái giống như bị chó gặm vậy.

Vụ Mang Mang ngẫm mình trong bồn tắm, cực kỳ không tình nguyện nhớ lại chuyện buổi tối, đúng là điển hình của kẻ không làm trò thì sẽ chết ngay.

Tối nay Lộ Tuyền thực sự rất phong độ, không quát cô “đồ thần kinh” trước mặt mọi người, lại còn kiềm chế tới khi về đến nhà nữa.

Ngoài việc nhắm mắt tỏ vẻ “làm ngơ” ra, Lộ Tuyền chưa nói nặng cô một câu nào nhưng Vụ Mang Mang lại thấy khó chịu khôn tả.

Có lẽ là chính là cái tính này.

Đám bạn trai cũ của cô gặp chuyện này sẽ quát cô là đồ thần kinh, mà phong cách của Vụ Mang Mang xưa nay là có chết cũng không nhận, sẽ quát lại ngay, làm đàn ông mà không có chút hài hước thì chi bằng chết đi cho xong.

Loại đàn ông hẹp hòi nhỏ mọn tựa đầu kim kia, lẽ nào còn mong xứng đáng với bạch phú mỹ thực sự?

Ngay cả đồ thần kinh như cô còn không thêm bọn họ nữa là...

Nhưng lúc gặp kiểu người bao dung, nhẫn nhịn như Lộ Tù, Vụ Mang Mang lại bắt đầu tự kiểm điểm, cứ cảm thấy bản thân có lỗi với sự bao dung của anh.

Thấp thỏm lo sẽ có một ngày, Lộ Tù không còn bao dung cô như thế nữa.

Không có thứ gì là không thay đổi.

Ban đầu người đó vì cô mà ngay cả dao cũng dám chặn, tay phải vì thế mà tàn phế, không thể vận sức được, cuối cùng chẳng phải cũng bỏ đi, đầu không ngoảnh lại đó thôi?

Nhưng điều duy nhất không giống là lúc đó cô vẫn chưa sinh bệnh, hoặc có thể nói là chưa phát bệnh.

Thế nên dù cô tốt hay xấu, mọi người vẫn sẽ vì mọi nguyên nhân mà rời xa cô.

Thế thì nếu phải làm một người tinh táo đau khổ, thực ra như cô bây giờ cũng chẳng có gì là không tốt.

Chỉ là tối nay vì thái độ của Lộ Tù mà Vụ Mang Mang bỗng có phần hổ thẹn, hổ thẹn mình không xứng với anh.

Cô cảm thấy bản thân tối nay ấu trĩ và ngu ngốc, bây giờ nhớ lại cũng không tìm được mà đưa hai tay lên ôm mặt, nhưng lúc đó cô lại cảm thấy vừa hưng phấn vừa kích thích, hoàn toàn không thể khống chế.

“Ôi”, Vụ Mang Mang kêu một tiếng, cả người chìm xuống nước, dần dần cảm giác nghẹt thở quen thuộc ập tới, cô hưởng thụ trong giây lát cảm giác giữa sống và chết, sau đó vùng dậy khỏi làn nước, hỗn hển hớp lấy không khí.

Đối với người khác, có lẽ sẽ cảm thấy rất đáng sợ, nhưng đối với Vụ Mang Mang thì đây chỉ là trò chơi mà cô quen thuộc thôi.

Có lần nhất thời chơi đại do chưa kiểm soát được kỹ thuật, cũng may dì giúp việc trong nhà phát hiện kịp thời, nếu không Vụ Mang Mang đã lên thiên đường từ lâu rồi.

Nếu không như vậy thì bà Liễu cũng không nỡ bắt cô đến khám bác sĩ tâm lý làm gì.

Vụ Mang Mang lau nước trên mặt, cảm thấy bản thân đúng là quá đồng đánh.

Trên thế gian này không biết có bao người thê thảm hơn cô, họ còn chưa đòi sống đòi chết, mà cô ăn no mặc ấm, cha mẹ đầy đủ, lại không nợ tiền nhà, nghề nghiệp khá ổn, bạn trai hiện tại cũng rất tốt, thế mà lại có suy nghĩ tìm đến cái chết?

Đúng là giả tạo muốn chết.

Nhưng con người chính là loại động vật giả tạo.

Khi sinh tồn không còn là vấn đề, họ sẽ cảm thấy bản thân phải cao hơn động vật, khác hẳn với cầm thú, bắt đầu theo đuổi tình cảm và lý tưởng, yêu cầu được tôn trọng và yêu thương, tìm hiểu ý nghĩa cuộc sống.

Nói trắng ra, nếu Vụ Mang Mang sống trong gia đình chật vật mưu sinh, thì tâm bệnh này của cô sẽ không biến thành tật nhỏ, vì cô sẽ không còn thời gian mà ủ rũ thương xuân tiếc thu.

Cho nên mới nói, nhà giàu thì lắm chuyện nảy sinh.

Vụ Mang Mang trần trụi bước ra khỏi bồn tắm, ngắm nhìn cơ thể trẻ trung hồng hào vì vừa tắm xong trong gương, nói một câu, “Đồ mặt dày, đồ quỷ nhát gan muốn chết mà không dám chết!”

Vụ Mang Mang kéo khăn tắm bên cạnh, quần người lại, đổi một giọng khác: “Tôi không phải quỷ nhát gan. Có cái chết nhẹ tựa lông hồng, có cái chết

nặng tựa Thái Sơn.”

Bây giờ cô chết đi, đừng nói là không lên được thiên đường, mà có lẽ nhân gian cũng chẳng ai rơi giọt nước mắt nào vì cô cả.

Sếp Vụ và bà Liễu chắc sẽ phẫn nộ, cảm hận mắng cô là đồ yêu quái phiền phức, lãng phí lương thực.

Vụ Đản Đản chưa chắc sẽ khóc được mấy tiếng.

Lộ Tù chắc sẽ phiền muộn vì phải khai báo với Cục công an, trong tình huống bạn gái tự dưng chết thế này, người bị nghi ngờ đầu tiên chính là bạn trai.

Còn bạn trên mạng, có lẽ sẽ đoán có phải cô bị tai nạn giao thông không.

Tóm lại sẽ không có ai sau mười năm còn nhớ đến cô cả.

Đương nhiên Vụ Mang Mang không muốn chết đi như thế.

Cô muốn học thạc sĩ cũng không phải nhất thời nổi hứng, bởi cô cảm thấy về phương diện đó mình còn có chút tài năng, cố gắng một chút không chừng có thể làm chuyên gia.

Tương lai một ngày cô chết đi, mong rằng sẽ có người nói: Sự qua đời của Vụ xx là một tổn thất to lớn đối với ngành phục chế đồ cổ của chúng ta.

Như thế cô cũng có thể nhắm mắt.

Nếu không thì cô cũng có thể làm một nữ sát thủ biến thái, sau này khi trường cảnh sát dạy về các vụ án sẽ đề cập đến tâm lý của cô để phân tích.

Do hai điểm trên nên ngày hôm sau là cuối tuần mà Vụ Mang Mang đều cắm đầu vào tài liệu thi cử.

Học mệt rồi thì lật một quyển trình thám của Agatha ra xem, như “Án mạng trên đoàn tàu tốc hành phương Đông”...

Tiếc rằng thời đại cách quá xa, gặp các phương pháp điều tra hiện đại thì đâu còn cần thám tử Poirot nữa.

Thế nên Vụ Mang Mang lại chuyển sang đọc Higashino Keigo^[1].

[1]Nhà văn trinh thám hàng đầu Nhật Bản hiện nay. (ND)

Buổi tối Lộ Tù tiếp khách xong về nhà, đến bên cửa phòng nhìn thấy Vụ Mang Mang đang cầm đầu bút gãi đầu, miệt mài đọc sách, đúng là có chút cảm giác như đang nuôi con gái.

Có lẽ cô bé gặp phải câu hỏi khó nên vừa gãi đầu lại vừa ngậm bút vào miệng.

Khó khăn lắm mới hạ bút viết, sau đó lật sách loạt xoạt tới trang cuối.

Chắc là đang đối chiếu đáp án.

Lộ Tù có thể nhìn thấy rõ mấy chữ hiện trên gương mặt cô lúc này “Đây là đáp án quái quỷ gì vậy?”

“Muốn thi thạc sĩ hả?”

Vụ Mang Mang làm bài quá chăm chú, đến khi nghe tiếng Lộ Tù, bị anh ôm vào lòng từ đằng sau mới sực tỉnh.

“Anh uống rượu sao?” Vụ Mang Mang nhăn mũi.

“Ừ”, Lộ Tù buông hờ Vụ Mang Mang ra, cởi cà vạt.

Bằng trực giác, Vụ Mang Mang cảm thấy thái độ tối nay của Lộ Tù không ổn, rượu làm bạn với sắc!

Bộ dạng này của Lộ Tù khiến đầu Vụ Mang Mang nảy ra một từ.

Gợi tình.

Vụ Mang Mang cố gắng đánh cở không động răn, nói: “Thi lên thạc sĩ đúng là quá khó, tiếng Anh còn ớn.” Chủ Weibo bigger thì ai mà không biết thốt ra vài câu tiếng Anh chứ?

“Nhưng người ra đề chính trị này có còn là con người không?” Đề trắc nghiệm này lần nào Vụ Mang Mang cũng chọn sai, hoàn toàn không hiểu nổi tư duy kỳ quặc của người ra đề.

Lộ Tù đón lấy nước khoáng Peter mang đến, uống một ngụm, “Đừng gãi đầu nữa, ngày mai anh cho người mời thầy cô đến phụ đạo cho em.”

Lộ Tù ngồi xuống cạnh Vụ Mang Mang, “Muốn thi trường gì, liên lạc với thầy hướng dẫn chưa?”

Bạn nhìn xen, đây chính là người hiệu suất cao, trong tích tắc đã nắm toàn quyền chủ động trong tay.

Vụ Mang Mang cắn đầu bút, nhìn Lộ Tù, do dự rồi nói: “Em muốn thi đại học A, cậu và giáo sư bên đó khá thân, đề chuyên ngành em đã cầm chắc trong tay rồi.”

Điều khiến cô do dự là đại học A không ở thành phố này.

“Chuyên ngành của em đúng là đại học A mạnh nhất”, Lộ Tù bảo.

Vụ Mang Mang dè dặt quan sát vẻ mặt anh, người này hình như không chút quan tâm đến chuyện đại học A không thuộc thành phố này.

Tuyệt đối bất thường, là không để ý? Hay là quá để ý nên không muốn đánh cở động răn?

Vụ Mang Mang vừa nghĩ vừa chậm chạp dọn dẹp sách vở, đồ dùng học tập.

Lộ Tù buồn cười nhìn Vụ Mang Mang cất bút vào trong hộp bút.

Hộp bút thỏ màu hồng, diễn đến nghiện rồi sao?

“Em lên đây, học cả ngày rồi, mệt quá”, Vụ Mang Mang còn ngáp một cái làm ra vẻ như thật.

“Ừm, tiếc quá, định tối nay trả phần thưởng cho em”, Lộ Tù nhìn Vụ Mang Mang đang ôm sách trước ngực, tư thế phòng bị.

Làm người đừng gian xảo thế chứ?!

Mọi người đều là nam nữ trưởng thành, Vụ Mang Mang làm sao không hiểu ý của Lộ Tù.

Đây chính là phiên bản mới của “trên đời chẳng có bữa trưa nào là miễn phí” rồi!

Nhưng cũng là nhu cầu giữa nam và nữ, sớm muộn gì cũng tới, Vụ Mang Mang không làm bộ làm tịch.

Nếu có thể đổi lại tấm hình cơ bụng của Lộ Tù thì cũng không thiệt thòi lắm.

Dù sao người ra sức cũng là Lộ Tù.

“Lát nữa em mang máy ảnh đến phòng anh”, Vụ Mang Mang nói.

“Ừ”, Lộ Tù cười cười, bất động, dường như sợ Vụ Mang Mang nuốt lời.

Vụ Mang Mang khoát tay: “Anh mau đi tắm rửa đi.”

Câu này đủ rõ ràng rồi chứ?

Về phòng mình, Vụ Mang Mang vui vẻ tắm rửa, còn nhanh chóng đắp mặt nạ.

Định thay một chiếc áo ngủ gợi cảm, nhưng thực sự chẳng hợp với kiểu tóc này tí nào.

Cô đành lục trong tủ áo, tìm kiểu áo nhung con thỏ màu hồng vừa hoạt bát vừa đáng yêu, có mũ, trên mũ còn có hai tai thỏ thật dài, đáng yêu đến tan chảy.

Bên dưới nhất thời không tìm ra gì để mặc, Vụ Mang Mang đành mặc bừa một chiếc quần ngắn.

Gấu áo thỏ dài đến bắp đùi, đúng một không quần, nhưng hể giơ tay lên là có thể nhìn thấy quần.

Ăn mặc xong, Vụ Mang Mang lấy máy ảnh ra kiểm tra pin một lượt, chắc chắn không có gì sơ suất mới sang gõ cửa phòng đối diện.

Có lẽ Lộ Tuyền cũng mới tắm xong, anh mặc một chiếc quần jeans và áo pull trắng, nom trẻ hơn thường ngày đến vài tuổi, khí chất quý phái lạnh lùng vốn đúng tuổi chính vì thế mà hoàn toàn bị xóa nhòa.

Thực ra Lộ Tuyền vốn không già chút nào, nhưng Vụ Mang Mang thích thầm gọi anh là ông già, giống như Lộ Tuyền nói, chính là cô đang tìm cảm giác ưu việt.

Lúc này Vụ Mang Mang nhìn thấy cơ bụng thoát ẩn thoát hiện dưới làn áo pull ôm sát người của Lộ Tuyền, bất giác nuốt nước bọt, có phần sợ hãi.

Mà đôi mắt Lộ Tuyền sau khi lướt qua tai thỏ của Vụ Mang Mang thì trực tiếp di chuyển đến trọng tâm.

Vụ Mang Mang bĩu môi, hai tay nhấc áo thỏ lên trên, “Em có mặc quần.”

Tuy mặc không khác gì không mặc, nhưng căn bản không hề giống nhau.

Lộ Tù nhích sang bên nhường chỗ, Vụ Mang Mang lê đôi dép đầu thỏ đi vào.

Quay đầu lại thì thấy Lộ Tù đang cởi áo pull.

“Anh... anh làm gì thế?” Vụ Mang Mang lắp bắp.

“Thì em nói chụp cơ bụng mà?” Lộ Tù hỏi ngược lại.

“A, ồ...” Vụ Mang Mang mới phản ứng ra, trong lòng oán trách Lộ Tù quá lộ liễu, chẳng cho người ta chuẩn bị tâm lý gì hết.

Vụ Mang Mang cúi đầu, giả vờ nghịch máy ảnh để che giấu màu hồng trên gương mặt.

Không phải cô chưa từng biết mùi đời, chủ yếu là đường nét chạy sâu xuống dưới quần jeans khiến người ta không thể nào kháng cự, không tìm được mà suy nghĩ linh tinh.

“Chụp thế nào?” Lộ Tù hỏi.

Vụ Mang Mang mới phát hiện hóa ra Lộ tiên sinh thần thông quảng đại thực ra chẳng hề biết tạo dáng gì cả.

Vụ Mang Mang đỏ mặt, cúi đầu nói: “Anh cứ tự nhiên là được.”

Đẹp trai, dáng đẹp, bả sinh là cái móc áo rồi, lại không sợ ống kính, thật là chụp kiểu gì cũng thấy đẹp.

Nói thực là biết tạo dáng là một loại năng lực rất mạnh đấy.

Lộ tiên sinh đương nhiên không cần tạo dáng, chỉ đứng đó thôi đã giống như ảnh bìa tạp chí rồi.

Vụ Mang Mang bấm “tách tách” mấy tấm liền, bỗng “á” một tiếng, “Suýt thì quên mất.”

Vụ Mang Mang đến gần Lộ Tù, đặt tay lên nút quần của anh, ngược lên nói: “Trong giao ước của chúng ta, anh không được cài nút.”

Lộ Tù chụp lấy tay Vụ Mang Mang, “Đừng gây chuyện.”

Tuy nói thế nhưng tất cả đã muộn.

Vụ Mang Mang còn chưa kịp cởi nút thì có một thứ đã không chịu nổi cô đơn.

Thân là con gái, Vụ Mang Mang không thể hiểu nổi đức tính hờ chút là bùng cháy của đàn ông.

Nhưng phụ nữ lúc này sẽ luôn có cảm giác đặc ý khoái trá, đặc ý vì ma lực của mình lớn đến thế, đặc ý vì bản thân đã tiến hóa hoàn toàn hơn đàn ông.

Đương nhiên Vụ Mang Mang cũng không ngoại lệ, nhưng con người ta khi đặc ý thì rất dễ mất cảnh giác, cho nên khi cô bị ném mạnh lên giường thì Lộ Tù đã cúi xuống.

Giây sau đó, môi Vụ Mang Mang bị chiếm đóng, rõ ràng Lộ Tù đã rút ra được bài học kinh nghiệm từ lần trước, kiên quyết không cho Vụ Mang Mang có cơ hội lên tiếng.

Bởi một khi buồn cười là không tài nào tiếp tục được.

“Anh nghĩ anh không tài nào tôn trọng nguyên tắc của em được nữa”, Lộ Tù nói bên tai Vụ Mang Mang, giọng trầm trầm và hơi khàn, kích thích đến nổi dưới da cô như có một luồng điện chạy qua.

Đàn ông đúng là động vật hai thái cực.

Nửa thân trên đang dịu dàng nhẹ nhàng ve vuốt bạn, chăm chút bạn như thể đầu phụ Nhật Bản, chỉ sợ thối một chút là bạn sẽ tan chảy ra.

Nhưng nửa thân dưới lại hung tợn không cho bạn rút lui, chỉ trong tích tắc mà Vụ Mang Mang cảm thấy mình như thịt nằm trên thớt.

Lộ Tù có hơi vội vã, nụ hôn rơi xuống càng lúc càng dày đặc.

Vụ Mang Mang váng vất, hồn bay đến ba ngàn dặm, đến khi cảm thấy cơ thể mát lạnh mới hoàn hồn một chút.

Hóa ra Lộ Tù hơi lùi ra sau, đang cởi quần áo của anh.

Vụ Mang Mang chỉ nhìn một cái đã bị dọa cho nghệt mặt.

Tuy chưa từng ăn thịt heo, nhưng kiến thức về mặt này của cô vẫn rất chín chu, của Lộ Tù rõ ràng là vượt quá tiêu chuẩn.

Vụ Mang Mang không nhịn được lùi ra sau, nhưng Lộ Tù đã nhanh chóng ập tới.

Lúc này tỏ ra mình là con gái nhà lành tuy có chút giống như làm màu tỏ ra cao giá, nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy nói ra vẫn tốt hơn, “Em... em vẫn là lần đầu...”

Trọng tâm là, tốt nhất anh nhẹ nhàng một chút, hoặc tốt nhất là chuẩn bị cho đầy đủ.

Vụ Mang Mang cảm thấy động tác của Lộ Tù khựng lại, cơ thể bỗng chốc tách khỏi cô, cô có thể nghe thấy anh thở hỗn hển rồi lật người lại, xuống giường.

Vụ Mang Mang lồm cồm bò dậy, kéo chăn che người lại, không hiểu ý của Lộ Tù.

Lộ Tù mặc quần vào rồi quay đầu lại, nói: “Xin lỗi, chúng ta nên thận trọng hơn.”

Tuy Vụ Mang Mang cảm thấy chuyển biến hơi đột ngột, nhưng con gái như cô cũng không thể mặt dày mà nhào vào khi đàn ông đã nói là phải thận trọng chứ

Chương 49

Lộ Tuy quay lưng đi vào nhà tắm, Vụ Mang Mang đứng lên nhặt quần áo, mặc vào rồi rón rén đến cửa phòng tắm, nói với vào trong, “Thế em về trước nhé.”

Lộ Tuy không hề níu kéo.

Vụ Mang Mang ủ rũ ngồi trên giường, mãi chưa định thần lại, không rõ thái độ của Lộ Tuy.

Chắc là bị tin cô vẫn là gái trinh làm cho giật mình rồi.

Vụ Mang Mang nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có nguyên nhân đó.

Dù sao thì điều đó đúng là khác xa so với ấn tượng thường ngày cô mang lại cho người khác.

Chuyện mà Vụ Mang Mang không hiểu thì dứt khoát không suy nghĩ nữa.

Đàn ông chẳng phải đều có tâm lý gái trinh sao?

Ánh mắt của Vụ Mang Mang lướt qua máy ảnh mà cô đặt trên sofa, vỗ đùi một cái, suýt thì quên chuyện lớn rồi.

Tiếp đó Vụ Mang Mang bận rộn lấy hình ra, sau đó dùng phần mềm che mặt Lộ Tuy lại, vốn dĩ là không được chụp mặt nhưng vóc dáng đẹp mấy mà nếu không có đầu thì hiệu quả chụp sẽ rất kỳ quái.

Kỳ quặc đến mức Lộ Tuy cũng không khăng khăng bắt ép cô, đồng ý cho Vụ Mang Mang chụp toàn thân.

Lúc đăng lên Weibo, Vụ Mang Mang còn tí mĩ viết mấy chữ, “Sờ vào tuyệt biết bao! (*^_^*) Hi hi...”

Thời buổi này gái háo sắc có lẽ còn nhiều hơn trai háo sắc, lát sau bên dưới bài đăng của Vụ Mang Mang đã có hơn trăm bình luận “chảy nước miếng”, toàn bộ đều cầu được sờ.

Lộ Thanh Thanh nhắn tin cho Vụ Mang Mang, “Anh đẹp trai này là ai thế? Chắc không phải là người mà tớ đang nghĩ chứ? (OoO)”

“Cậu nghĩ đến ai?” Vụ Mang Mang trả lời như trêu người.

“Tớ nghe nói... tớ chỉ nghe nói thôi nhé, cậu đang hẹn hò với chú nhỏ, có phải không?” Lộ Thanh Thanh hỏi.

Vụ Mang Mang cười, lắc đầu, không biết Lộ Thanh Thanh nhịn bao lâu mới dám hỏi, nhưng những người như Lộ Lâm, Thẩm Viện Tử đều không thể lỡ miệng nói ra với cô ta, thế nên thông tin này cô nàng biết chậm cũng là điều dễ hiểu.

“Ừ”, Vụ Mang Mang bị Lộ Tùy lây bệnh, lúc nói chỉ ngắn gọn, vắn tắt.

Cô như bưng ngô ra, nói chuyện ngắn gọn như thế hóa ra lại có cảm giác rất tuyệt.

“Wow wow wow~~” Lộ Thanh Thanh cảm thấy chữ viết không thể diễn tả tâm trạng mình, nên nhắn luôn tin nhắn thoại, “Vụ Mang Mang, cậu giấu kỹ quá nhỉ?! Lợi hại quá, yêu nghiệt tu hành ngàn năm đã bị cậu thu phục, khâm phục khâm phục.”

“Thường thôi thường thôi”, Vụ Mang Mang cười hì hì.

Lúc này hình như không còn ai nhớ thực ra Lộ Thanh Thanh là một người song tính.

Chỉ vì vẫn còn muốn tiếp tục làm bạn.

Lúc này là lúc lên giường đi ngủ, hình như đa số đều có thói quen xem Weibo hoặc tán gẫu với bạn bè trước khi đi ngủ, nên ngay cả Lộ Lâm cũng nhắn tin Vụ Mang Mang một câu: “Chơi vui quá.”

Sau đó tin nhắn hiển thị Ninh Tranh gửi một tấm hình, Vụ Mang Mang mở ra xem suýt thì cười lăn lộn, là hình cơ bụng của chính anh ta nằm trên giường chụp.

Phải nói là, dáng pose của anh ta “gợi đòn” hơn Lộ Tuyền nhiều, không làm người mẫu thì phí quá.

Với bộ dạng này của anh ta, bảo Vụ Mang Mang móc hai ngàn tệ ra chọn một điệu múa lắc hông, cô cũng đồng ý.

Thế nên Vụ Mang Mang phải cảm thán rằng chẳng trách mà Thẩm Viện Tử không nỡ bỏ qua Ninh Tranh, đào hoa thì có một chút, nhưng vóc dáng đẹp, kỹ thuật tốt, cũng không phải không có ưu điểm.

Vụ Mang Mang so sánh cơ bụng của Lộ Tuyền và Ninh Tranh, thiên vị mà cho rằng đường nét của Lộ Tuyền hoàn hảo hơn, cơ bụng có hình dáng đẹp hơn, nếu bên trên có thêm giọt nước gì đó, chắc cô chỉ muốn thè lưỡi ra liếm ngay.

Wechat và Weibo đều bận túi bụi.

Long Tú Quyên tag Vụ Mang Mang một câu, “Hình copy ở đâu thế? Hờ hờ...”

Tuy đều là bạn bè, tự xưng là bạn thân, nhưng thực ra chỉ là mượn danh bạn bè để nghe ngóng động tĩnh của đối phương, tuy miệng thì khen nhưng trong lòng lại “xì” khinh bỉ.

Lúc này nếu phản bác thì chính là bị nói trúng nên thẹn quá hóa giận, nếu bỏ qua thì chính là chột dạ, mặc nhận điều đó.

Vụ Mang Mang thở dài, cảm thấy mình vẫn quá ngây thơ, lúc đó nên chụp chung với cơ bụng Lộ Tuyền một tấm chứ.

“Đây là cơ bụng của Mr. Money sao? Wow, thích quá!” Ngải Quả Quả trong nhóm gửi tấm hình mắt lấp lánh sao.

Lúc này Vụ Mang Mang cũng mặc kệ Long Tú Quyên nói bóng gió xa gần, vì trong nhóm đã bùng nổ.

Vụ Mang Mang biết tuy bọn họ miệng thì chúc mừng chúc mừng, nhưng thực ra trong bụng lại là: Xem hai người khi nào thì chia tay.

“Cầu anh rể mời khách!”

“Cầu anh rể mời khách!”

...

Bên dưới là một nhóm xếp hàng.

“Anh rể Long của người ta lúc công khai đã mời khách đó!”

Anh rể Long chính là bạn trai của Long Tú Quyên, lúc đó đúng là đã mời đám bạn một bữa thịnh soạn.

Nhưng rất trùng hợp là Vụ Mang Mang không đi được, vì Long Tú Quyên nhân lúc cô không ở thành phố này bày tiệc mời khách.

Rõ ràng là không đủ tự tin, Vụ Mang Mang cảm thấy thế.

“Đúng rồi, người theo dõi Weibo của cậu chẳng phải đã vượt qua một triệu rồi sao? Hay là dứt khoát đãi khách ở Tinh Quang đi.” Long Tú Quyên tham gia bàn luận.

Hội sở cao cấp như Tinh Quang thực ra rất ít khi tiếp đón khách nhiều, nhưng nếu Lộ Tù ra mặt thì chắc không thành vấn đề.

Vụ Mang Mang thầm tính toán xem làm sao tạt vào mặt Long Tú Quyên, nhưng để an toàn thì vẫn nên hỏi Lộ Tù đã.

Nên không thể nói chắc chắn được, Vụ Mang Mang chỉ đáp lại: “Đương nhiên phải mời khách rồi.”

Đúng lúc Vụ Mang Mang chuẩn bị cất điện thoại để đi ngủ thì Bản Ngã Của Tôi đột ngột xuất hiện, “Cô hạ thuốc anh ta đó hả?”

“Ừ, xuân được hình người.” Vụ Mang Mang đáp trả.

Sau đó thì không có sau đó nữa.

Đúng là một tài khoản clone kỳ quặc.

Thực ra điều kỳ quặc không chỉ là tài khoản kia.

Hôm sau lúc ăn sáng, Lộ Tù nói phải đi Mỹ một tuần.

“Thế em có thể về nhà ở không?” Vụ Mang Mang hỏi.

Ở nhà Lộ Tù tuy thoải mái nhưng lúc nào cũng phải dè chừng, không thể mặc áo ngủ và dép lê đi lung tung, lúc nào cũng phải ăn mặc chỉnh tề, trong thời gian ngắn Vụ Mang Mang vẫn chưa quen được.

Lộ Tù gật đầu.

Vụ Mang Mang tan sở xong, vừa về đến nhà mình thì tài xế của Lộ Tù gọi điện cho cô, nói là Lộ Tù bảo anh ta mang chiếc xe đưa của Vụ Mang Mang đến.

Vụ Mang Mang đi nhận chiếc xe đua sang trọng của mình, sau đó lăn lộn một lúc lâu trên chiếc giường yêu quý, nhưng hình như có gì đó đã thay đổi.

Hình như giường và drap giường không thoải mái bằng ở nhà Lộ Tù.

Tuy Vụ Mang Mang tự nhận mình là bạch phú mỹ, nhưng cũng không đến nỗi hào phóng chi số tiền tận năm con số để mua drap giường.

Không phải là không mua được, mà là có quá nhiều chỗ cần tiêu tiền.

Nuôi một tài khoản game đứng trong mấy hạng đầu server quả thật là rất đốt tiền.

Vụ Mang Mang sáng khoái chơi game một tuần, ngày nào cũng vui vẻ làm nhiệm vụ ngày, phó bản cũng đánh hết, lại còn lấy được vũ khí màu cam.

Lại tiêu tiền mua cho mình một màu tóc cực kỳ hiếm mới ra, đi đến đâu cũng được hâm mộ, một đám đẹp trai kêu gào đòi bao nuôi.

Những ngày tháng đó quá vui vẻ, đến nỗi trong một tuần, Lộ Tù không gọi lấy một cú điện thoại mà Vụ Mang Mang cũng chẳng mấy để tâm.

Lộ Tù vốn không giống người ngày nào cũng gọi điện mà.

Đến tuần thứ hai, cũng chẳng thấy tin gì của Lộ Tù, Vụ Mang Mang chỉ xem như anh bận việc ở Mỹ, mong anh đợi cô làm xong phó bản tuần này rồi hãy về nước.

Hôm đó Vụ Mang Mang đang chơi game tới lúc quan trọng nhất, thì điện thoại không ngừng báo có tin nhắn, cuối cùng chuyển sáng réo chuông mãi không thôi.

Vụ Mang Mang đành xin lỗi người chỉ huy trong game rồi nghe điện thoại.

“Mang Mang, cậu và chú nhỏ tớ có chuyện gì vậy?” Giọng Lộ Thanh Thanh có phần gấp gáp.

“Rất tốt mà”, Vụ Mang Mang nói, nhưng thực ra trong lòng đang nghĩ: Chắc không phải là bị đá đó chứ?

Nghĩ lại thì cũng mười ngày chưa liên lạc rồi.

“Thế sao hôm nay trong tiệc của nhà họ Lộ, khoác tay chú lại là Lâm Khuynh Tâm?” Lộ Thanh Thanh nói nhanh như pháo nổ.

Bị “tra nam^[1]” ngoại tình?

[1]Tra nam: chỉ những gã đàn ông xấu xa, đồi bại. (ND)

Lộ Tuyền trong lòng Vụ Mang Mang trong tích tắc bị hạ xuống mười bậc.

Nhưng Lâm Khuynh Tâm là ma quỷ ở đâu?

Vụ Mang Mang lập tức lên mạng tìm tên này. Hóa ra là MC nữ của đài Đông Hằng, tiếc rằng Vụ Mang Mang rất ít khi xem bản tin buổi tối.

“Nhưng cậu cũng đừng lo, tiệc kiểu này trước kia chú cũng thường dẫn các MC nữ dưới trướng đi tiếp khách mà.”

Tài nguyên không dùng thì phí quá.

Lộ Thanh Thanh bắt đầu nói giúp cho Lộ Tuyền.

Nhưng đó là lúc chưa có bạn gái, Vụ Mang Mang bổ sung trong lòng.

“Cậu đi dự tiệc hả?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Không, Long Tú Quyên đi, gửi hình trong nhóm”, Lộ Thanh Thanh đáp.

Vụ Mang Mang bỗng cảm thấy mặt hơi đau.

Đợt trước mới thừa nhận có bạn trai, còn hư vinh diễn cảnh tình cảm tặng xe đua màu đỏ ngọt ngào, hôm nay đã bị tát “bốp bốp” vào mặt, hơn nữa còn do chính đối thủ Long Tú Quyên.

“Trong game gọi tớ rồi, nói chuyện sau”, Vụ Mang Mang bấm tắt màn hình, bật loa lên.

Nhưng sau đó thì chẳng còn tốt đẹp nữa.

Trong game, Vụ Mang Mang thuộc dạng ngốc nhưng lắm tiền, thao tác chỉ bình thường nhưng do cô có trang bị tốt, tiền lại nhiều, lúc đánh phó bản đều do cô vung tiền mua thuốc và trị thương nên mọi người thích gọi cô vào nhóm.

Nhưng tối nay cô cứ sai lầm, hại cả nhóm bị tiêu diệt đến mấy lần, cuối cùng ngay cả nhóm trưởng đang mờ ám với cô cũng chịu không nổi, khéo léo nói mấy câu.

Sau đó mọi người hẹn nhau mai tái chiến, dù sao đã khuya rồi. Phó bản chỉ cần hoàn thành trong một tuần là được.

Buổi tối Vụ Mang Mang nằm trên giường, hơi thương cảm về chuyện mình bị đá.

Bị đá lạng lẽ thế này cũng không phải lần đầu, dù sao mọi người đều sĩ diện, trước mặt nhau mà nói câu chúng ta không hợp thì hơi tổn thương.

Nên trong tình yêu có một quy định bất thành văn, lâu không liên lạc thì tức là chia tay mãn tính.

Vụ Mang Mang cũng không có ý gọi điện cho Lộ Tù để xác nhận.

Vẫn là câu nói cũ, mọi người đều là nam nữ trưởng thành, có những lời hà tất phải nói trắng ra.

Hôm sau Vụ Mang Mang đến cơ quan xin nghỉ phép, lại làm nũng với ông cậu một trận. Tuy ông Tiêu bình thường rất nghiêm túc, nhưng đời sau của nhà họ cũng chỉ có một cô cháu gái là Vụ Mang Mang, không thể không yêu thương, huống hồ Vụ Mang Mang nói là để thi thạc sĩ.

Tiêu Sâm hào phóng phê chuẩn cho cô nghỉ phép hai tháng, trước khi thi không cần đi làm.

Nhưng tiền trợ cấp khác thì không thể phát, chỉ có lương cơ bản thôi.

“Không sao, không sao ạ”, Vụ Mang Mang đã lên mạng rao bán chiếc Ferrari rồi.

Trên mạng rất đông người có mắt “độc”, chưa đến giờ tan sở mà Vụ Mang Mang đã nhận được ba cuộc điện thoại.

Chiếc xe này đắt tiền là thứ yếu, chủ yếu là kiểu chế tạo của nó rất cao cấp.

Nhẹ nhàng có mấy triệu tệ chuyển vào tài khoản.

Vụ Mang Mang gọi cho cố vấn đầu tư của bà Liễu, chớp mắt đã đem đi đầu tư.

Cảm tạ món tiền trợ cấp đầu tiên của Lộ tiên sinh.

Sau này Vụ Mang Mang tiết kiệm một chút, không xin tiền tiêu vặt của bà Liễu cũng có thể miễn cưỡng sống qua ngày.

Kỳ nghỉ hai tháng này đang là mùa thấp điểm du lịch châu Âu, Vụ Mang Mang rất quyết đoán cầm hộ chiếu lên, bay đến Anh cho bồ câu ăn.

Hành vi lãng mạn nói đi là đi ngay này bắt buộc phải đăng Weibo liên tục.

Chẳng hạn trượt tuyết ở núi Alps, đùa giỡn tình cảm với nhân viên đẹp trai trong quán bar ở Ý.

Mỗi một tấm hình đều khiến đám theo dõi Weibo cảm thán cuộc sống như công chúa của cô.

William rất đẹp trai, con lai hai dòng máu Anh và Ý, chỉ mới hai mươi ba tuổi, giống David Beckham đến bảy phần, mang dép lê cũng có thể tạo ra cảm giác đẹp trai đến mê đắm.

Vụ Mang Mang thích mùi tanh của biển trên người cậu, và cả sự nhiệt tình không chút che đậy.

Hơn nữa anh chàng ngoại quốc này rất phóng khoáng, sau khi gặp Vụ Mang Mang thì lập tức xin nghỉ việc, theo cô đi lang thang khắp nơi ở châu Âu.

Ở Rome, họ cũng đến bồn nước cầu nguyện, ngồi uống café ở Caffè Greco trên phố Via Del Condotti đối diện quảng trường Tây Ban Nha, diễn lại một lượt những cảnh trong phim “Kỳ nghỉ ở Rome”, Vụ Mang Mang còn mua một chiếc váy giống Audrey Hepburn mặc lúc đó, định bắt chước tạo hình nhưng thực sự không yên tâm về kỹ thuật của người thợ cắt tóc.

Trên tàu ở Venice, William đưa cô đi theo lối đi của nhân viên đến đầu tàu, chính là nơi tạo hình kinh điển của Jack và Rose trong phim Titanic.

Trước đây Vụ Mang Mang cũng từng đi tàu, nhưng tiếc là không đến đầu tàu để chụp hình.

Lần này xem như đã được như ý nguyện.

Hình là do đồng nghiệp cũ của William đã mạo hiểm dùng dụng cụ chụp hình tự sướng để chụp cho họ.

Vừa đăng lên Weibo đã khiến một đám kêu gào.

Vui nhất là ở Áo, William còn tìm ra kiểu xe ngựa mà công chúa Sissi và Frank lần đầu gặp nhau, Vụ Mang Mang thử mấy lần mà vẫn quăng móc câu cá vào người William.

Tất cả đều rất vui vẻ.

Đến nỗi kỳ nghỉ kết thúc rồi, Vụ Mang Mang và William ở sân bay hôn nhau không nở rời, cả hai đều khóc lóc thảm thiết.

William bất chấp tất cả định theo Vụ Mang Mang về nước, nhưng tiền nợ học phí đại học của cậu chưa trả hết, nên phải tiếp tục làm thêm, đồng thời hứa hẹn sau này nhất định sẽ đi Trung Quốc tìm Vụ Mang Mang.

“Tôi trả cho cậu, được không?” Vụ Mang Mang nâng mặt William lên.

Nhưng dù là người Trung Quốc hay nước ngoài, thì sự kiêu ngạo của đàn ông đều không cho phép bị chà đạp.

William có vẻ giận dữ.

Vụ Mang Mang nhờ du khách bên cạnh chụp cho cô tấm hình với William, pose là kiểu chia ly kinh điển “nắm tay nhau lệ hai hàng”.

Vụ Mang Mang nhón chân lên, nhẹ nhàng hôn William, “Giữ gìn sức khỏe nhé.”

Vào giây cuối cùng, cô mới bịn rịn đi vào phòng cách ly.

Chuyến bay dài dù ngồi ở khoang thương gia thì vẫn chẳng phải là trải nghiệm tốt đẹp gì, vẻ đẹp của tiếp viên hàng không đối với Vụ Mang Mang cũng chẳng có sức hút.

Cô đeo tai nghe vào định ngủ bù, nhưng trong tích tắc quay đầu sang thì nhìn thấy người ngồi kế bên lại là một người quen.

Gặp cố tri ở nơi đất khách, dù bình thường quan hệ không tốt nhưng cũng có thể trò chuyện vài câu.

“Knock, knock”, Vụ Mang Mang gõ vào tấm vách ngăn giữa hai người, có lẽ do ở nước ngoài hơi lâu nên lúc nghịch ngợm lại nói tiếng Anh.

Người đó từ từ tháo tai nghe ra, nghe Vụ Mang Mang cười hì hì gọi: “Thẩm Đình.”

Chương 50

Thẩm Đình hơi quay sang, nhìn thấy Vụ Mang Mang.

Mái tóc ngắn của cô trông rất khỏe khoắn, gương mặt sáng sủa rục rỡ, tuy trông mắt còn hoe đỏ nhưng hoàn toàn không còn nhận ra là cô gái ban nãy hôn cậu bạn trai nhỏ tuổi đến nỗi nước mắt nước mũi giàn giụa.

Đèn phía trên chiếu xuống, khiến làn da cô như trong suốt đến kỳ lạ, lung linh trong trẻo.

Vụ Mang Mang có chút ngỡ ngàng, rụt đầu lại, hình như Thẩm Đình không thích bị quấy rầy, cũng không thích những cô gái lăm lờ.

Mà lần trước họ gặp nhau hình như cũng không vui vẻ gì mấy.

“Xin lỗi đã làm phiền. Tôi chỉ cảm thấy gặp nhau ở đây thật tình cờ nên mới chào anh”, Vụ Mang Mang ngỡ ngàng nghịu gật đầu, tỏ ra bản thân chỉ là một đứa trẻ ngoan ngoãn lễ phép.

Đương nhiên Thẩm Đình là bạn tốt của Lộ Tùy, hiện giờ mọi người gặp nhau đúng là chẳng có gì để nói.

Vụ Mang Mang dựng tấm vách ngăn lên, vì đã hoàn toàn hết buồn ngủ nên dứt khoát lấy bài chính trị trong túi ra xem, chính cô cũng thấy mình kỳ quặc, ngay cả đi chơi cũng không quên học chính trị.

Nhưng chính trị đúng là thứ nhàm chán, vì trên máy bay có mạng internet nên Vụ Mang Mang không nhìn được lại lên Weibo.

Mỗi người đều chảy nước miếng trước “thịt tươi nhỏ” William của cô, thế là Vụ Mang Mang lại đăng thêm một tấm hình cô gói đầu lên cơ bụng màu đồng của cậu.

Wechat báo có tin nhắn riêng, Vụ Mang Mang mở ra xem, lại là Bản Ngã Của Tôi biến mất đã lâu.

“Cô và Lộ Tùy thật sự chia tay rồi à?” - Bản Ngã Của Tôi.

Thế nào là thật hay không thật?

Vụ Mang Mang đáp lại “Ừ”.

“Tại sao?”

Tại sao? Tính cách không hợp thôi, Vụ Mang Mang vừa định gõ mấy chữ nhưng suy nghĩ lại, trên máy bay quá chán, không ngại tìm niềm vui.

Người này tò mò như thế thì cứ thỏa mãn sự hiếu kỳ của anh ta là được.

“Chẳng đã nói anh nghe rồi sao? Công cụ của anh ấy lớn quá, một đêm ba lần, cơ thể nhỏ bé của tôi không chịu nổi nên chia tay.” - by Vụ Mang Mang.

“Bịa đặt gớm nhỉ.” - by Bản Ngã Của Tôi.

“Sao anh biết tôi bịa đặt? Chính anh đích thân thử anh ấy rồi hả?” Vụ Mang Mang bĩu môi.

Đối phương không nói mà quay sang hỏi: “Cậu bạn trai nhỏ của cô thế nào?”

“Rất tuyệt. Kích thích của người nước ngoài mà. Tuổi nhỏ mà công phu cao.” Vụ Mang Mang vừa gõ chữ vừa “hừ hừ”, “Tuy tuổi tôi nhỏ nhưng công phu của tôi cao...”

“Cô chẳng đã nói ngay cả Lộ Tùy cũng chịu không nổi, mà còn chịu nổi bạn trai nhỏ của cô?” Bản Ngã Của Tôi đánh Vụ Mang Mang một cú.

Lời nói dối bị vạch trần, cũng may ở trên mạng nên Vụ Mang Mang quyết định không trả lời nữa.

“Cô nàng nói dối, giận rồi hả?” - by Bản Ngã Của Tôi!

Cả nhà anh mới là cô nàng nói dối!

Vụ Mang Mang then quá hóa giận, cảm thấy vẫn là môn chính trị đáng yêu hơn.

“Lộ Tù rất coi trọng chuyện dưỡng sinh”, Bản Ngã Của Tôi lại nhắn, “Anh ta không chạm đến cô không nhất định là do cô không tốt.”

Trời đất! Cái quái gì đây? Mà lại... mà lại đoán trúng hết?

Dưỡng sinh?!

Một cuộc sống quá cao xa, Vụ Mang Mang thầm nghĩ, có cần luyện đan hay gì không?

Đạo gia tuy cũng có Phòng Trung Thuật^[1], nhưng đại thể thì vẫn chú ý đến “quả dục”^[2] hơn.

[1]Phòng Trung Thuật là môn khoa học về tính dục của Trung Quốc cổ đại. Từ quan điểm của khoa học tính dục hiện đại nhìn nhận thì Phòng Trung Thuật chủ yếu bao gồm những kiến thức về tình dục, kỹ thuật trong tình dục, những biện pháp trị liệu chướng ngại chức năng tình dục và mang thai... đồng thời nó không chỉ giới hạn ở tình dục mà còn kết hợp giữa tình dục và khí công, dưỡng sinh lại với nhau, và cả việc theo đuổi trường sinh bất lão hoặc kéo dài tuổi thọ. (ND)

[2]Quả dục: ý chỉ giữ tâm địa trong sạch, đầu óc tỉnh táo bình thản, dục vọng ít. (ND)

Nhưng Vụ Mang Mang không dễ bị phỉnh phờ, dù sao chuyên môn của cô không phải chỉ để hù dọa người khác.

Dưỡng sinh của Đạo gia chẳng phải nói hồng đơn của gái trinh là cực bổ hay sao?

Thế nên, dưỡng sinh cái quý ấy!

Nhưng nghĩ lại thì người này ngay cả việc Lộ Tùý chú trọng dưỡng sinh cũng biết, mà cô lại không biết. Vụ Mang Mang bắt đầu đoán xem Bản Ngã Của Tôi là ai.

Chắc là quan hệ thân cận chẳng.

Bạn bè? Lộ Lâm? Trợ lý Bành Trạch? Lão quản gia Peter? Hoặc là nữ quản gia Anne?

Quả nhiên mục tiêu suy đoán dường nên nhiều quá.

Vụ Mang Mang thầm tưởng tượng về lão Peter nghiêm túc hà khắc sẽ tò mò như thế nào về đời sống riêng tư của Lộ Tùý? Cảnh tượng đó thật đáng sợ.

Nhưng chắc không phải ông ta.

Weibo cuối cùng đã trở lại bình thường, nhưng một lúc lâu sau, Bản Ngã Của Tôi lại bắt đầu liên thoảng.

Chắc phải buồn chán lắm? Vụ Mang Mang thầm nghĩ.

“Mái tóc ngắn của cô rất đẹp”, rất trẻ trung, rất trong sáng, rất khiến người ta có...

Nhìn đến câu này, Vụ Mang Mang bỗng nhìn sang vách ngăn, sau đó nheo mắt, có nên tin vào trực giác của mình không?

Nhưng cách nói năng của tin nhắn này và Thẩm Đình hình như cách biệt quá xa thì phải?

Nhưng sao anh ta biết cô và Lộ Tùý chưa từng xx chứ?

Peter chắc sẽ biết, vì thay drap giường gì đó, ông ta biết rõ.

Anne có thể cũng sẽ biết.

Mà đám bạn thân của Lộ Tùý có biết không?

Không thể tưởng tượng cảnh ba người đàn ông cùng thảo luận về đời tư.

Nhưng nếu phụ nữ đủ thân thì sẽ bàn tán với nhau đấy.

Vụ Mang Mang lén đứng lên, thò nửa đầu sang nhìn Thẩm Đình, người này đang nhắm mắt ngủ, trong phạm vi tầm nhìn không nhìn thấy công cụ nhắn tin nào.

Rốt cuộc có phải anh ta không?

Vụ Mang Mang ngồi lại xuống ghế, cắn ngón tay.

Thực ra cô luôn nghiêng về phía Ninh Tranh là Bản Ngã Của Tôi, nói chuyện với anh ta xưa nay không kiêng kỵ gì, loại đàn ông ngựa đực mà.

Nhưng nếu đổi lại là Thẩm Đình thì sao?

Vụ Mang Mang đập đầu vào vách ngăn, cô thật sự sợ rồi!

Cứ quả quyết chặn nick đó thôi.

Nếu thật sự là Thẩm Đình thì Vụ Mang Mang chỉ muốn nói, mọi người đều có bệnh, quan tâm tới đời tư của Lộ Tùy như thế chắc không phải là “gay” ngầm chứ?

Lúc xuống máy bay, Vụ Mang Mang mang hành lý hơi nhiều, phụ nữ rất thích mua sắm, cũng may Thẩm Đình và nhóm của anh ta đều là những người thành đạt galant, rất vui vẻ phục vụ phụ nữ.

“Có người đến đón cô không?” Thẩm Đình đẩy xe hành lý cho Vụ Mang Mang, hỏi.

Vụ Mang Mang lắc đầu.

Vé máy bay về nước lần này cũng là do cô hứng lên mua bất chợt thôi.

“Tôi đưa cô về”, Thẩm Đình bảo.

Tuy có thể gọi taxi nhưng hành lý của cô quá nhiều, cốp sau xe taxi cũng không chứa nổi nên cô đành gật đầu.

Nhưng Thẩm Đình đã trở thành đối tượng tình nghi của cô, bởi vậy khi ở cạnh nhau cứ thấy ngượng ngập thế nào đó.

Trên đường về, Vụ Mang Mang không nói gì mấy.

Thẩm Đình càng kiệm lời.

“Tóc ngắn của tôi đẹp không?” Lúc xuống xe Vụ Mang Mang bỗng quay đầu lại hỏi Thẩm Đình.

Anh ta nhìn rồi đáp: “Đẹp.”

Vụ Mang Mang ngấm kỹ mấy giây, cuối cùng vẫn bỏ cuộc, trên gương mặt đờ kia đúng là khó nhìn ra cảm xúc.

Vụ Mang Mang về đến nhà thì gọi điện cho bà Liễu, nói là đợt cuối tuần thi xong sẽ mang quà về nhà cho bà.

Bà Liễu hờ hững “ừ” một tiếng.

Bình an ngủ một giấc dậy rồi, Vụ Mang Mang gọi đồ ăn bên ngoài giao tới làm bữa tối, đang ăn gà xào Cung Bảo thì nghe điện thoại reo, cầm lên xem là Lộ Tù.

Vụ Mang Mang tiện tay ném điện thoại sang bên, hơn tháng nay Lộ Tù gọi rất nhiều cuộc nhưng Vụ Mang Mang đều không nghe, điều này gián tiếp dẫn đến thói quen không dừng ở bất kỳ thành phố nào quá hai ngày của cô.

Về sau Lộ Tù cũng không gọi nữa, hôm nay bất ngờ lại xuất hiện, chẳng lẽ là biết cô đã về nước?

“Xuống đây!” Lần này là tin nhắn Weibo.

Mới nhìn đã biết là tài khoản của Lộ Tù, tên là Lộ tùy nhân mang mang^[3].

[3]Nghĩa là biến người mênh mông trên phố. (ND)

Ngón tay Vụ Mang Mang vuốt ve màn hình, nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Chuyện của hai người họ đã là chuyện cũ từ mấy trăm năm trước rồi, đã lật qua chương mới từ lâu, không cần thiết phải gặp mặt làm gì.

Có điều trong đầu nghĩ thế mà trái tim lại thấy chua xót, Vụ Mang Mang ăn mấy miếng cơm chan nước mắt rồi giận dữ đập đũa xuống bàn.

Thật là vô dụng!

Vụ Mang Mang lấy ngón tay quẹt nước mắt, ngờ đâu càng lau càng nhiều.

Quá vô dụng, lớn thế này rồi mà gặp chuyện vẫn chỉ biết khóc.

Nhưng nghe nói nước mắt có tác dụng bài độc, thế thì không ngại để nó chảy một lúc nữa.

Vụ Mang Mang đến trước khung cửa sổ, hé màn cửa ra nhìn xuống con đường lớn bên dưới, loáng thoáng trông thấy một dãy xe dừng ven đường.

Vụ Mang Mang thầm nghĩ, thực ra Lộ Tù rất biết cách dỗ dành, hãy xem cách đặt tên tài khoản của anh đi.

Vốn dĩ cô còn chưa chắc chắn Lộ Tù gặp mình để làm gì, nhưng giờ đây có vẻ như đã hiểu rõ.

Một người phụ nữ có thật lòng muốn chia tay với bạn hay không, thực ra rất dễ phán đoán.

Nếu lúc này cô xuống đó, thế nghĩa là vẫn đang do dự, muốn cho đối phương một cơ hội để giải thích.

Lúc đó dù miệng cô có nói chắc như đinh đóng cột thế nào, làm tổn thương người ta thế nào, thì cũng chỉ là gồng mình nói cứng thế thôi.

Mà nếu cô không xuống thì sao? Đó chính là game thực sự đã over rồi.

Nhưng thông thường đa số phụ nữ đều sẽ tự an ủi mình như thế này:

Tôi chỉ tò mò xem anh ta nói gì, thực ra không phải muốn tha thứ cho anh ta đâu.

Sự tò mò có thể giết chết con mèo!

Mà mèo có chín mạng, không đủ để giết.

Vụ Mang Mang cảm thấy bản thân không thể bị sự tò mò ngu muội dễ dàng lừa gạt được.

Ngựa tốt không nhai lại cỏ, huống hồ là đã lật bài ngựa với nhau rồi.

Hơn nữa, Lộ Tuyền muốn gặp cô, sao không lên lầu đi?

Vụ Mang Mang ngủ đến nửa đêm mới sực nhớ, khu nhà này của cô phải quét thẻ mới sử dụng thang máy được.

Vẫn chưa quen với giờ giấc nên có phần mất ngủ.

Vụ Mang Mang đến cửa sổ, mở màn cửa, bên dưới hình như vẫn có chiếc xe đang đậu, cô không biết lấy đâu ra chiếc kính viễn vọng từ xó xỉnh nào nhìn xuống dưới.

Có một người đàn ông cúi đầu, dựa lưng vào cửa xe, hình như đang hút thuốc.

Vụ Mang Mang nhớ hình như Lộ Tù không hút thuốc.

Nhưng nếu bây giờ anh bắt đầu hút thuốc thì sao?

Vụ Mang Mang nhìn đồng hồ trong điện thoại, bốn giờ sáng.

Cô mặc quần áo vào, quần nhung màu xám và áo khoác có mũ màu xám, mái tóc dùng tay cào qua loa hai cái rồi đội mũ lên.

Không thể gọi là xinh đẹp được.

Vừa không tắm cũng chẳng rửa mặt, thậm chí cũng không cả đánh răng.

Vụ Mang Mang cầm chìa khóa và điện thoại lên, bắt đầu đi ra ngoài.

Có lúc đối với phụ nữ mà nói, những người khác đơn giản chia thành hai loại:

Một loại là trước khi bạn gặp anh ta/cô ta, nhất định phải tắm rửa, gội đầu, trang điểm, làm móng...

Loại kia là những thứ liệt kê phía trên đều không làm mà vẫn đi gặp.

Lộ Tù đối với Vụ Mang Mang từng là loại thứ nhất.

Đứng ở cửa thang máy, Vụ Mang Mang có chút do dự. Nếu cô xuống dưới sẽ cảm thấy mình hơi hèn.

Nếu không xuống thì lại cảm thấy mình có phần “làm bộ làm tịch”.

Nên Vụ Mang Mang quyết định xuống quán ăn nhanh kinh doanh 24/24 bên dưới để mua một phần ăn sáng.

Nhưng thực ra dù là loại nào, một khi cô đã vào thang máy bấm nút 1 rồi, thì quyền quyết định sau đó không còn nằm trong tay cô nữa.

Bạn tưởng mọi quyền quyết định vẫn nằm trong tay bạn sao? Thực ra là không phải.

Nếu đối phương dễ dàng giải, thì mọi người đều vui vẻ với nhau.

Nếu dễ dàng không tốt, thì từ đây đường ai nấy đi.

Người đàn ông đứng hút thuốc ven đường hóa ra không phải Lộ Tù.

Vụ Mang Mang hơi thất vọng, còn tưởng anh phá lệ vì cô, phiền muộn bức bối đến mức muốn dùng chất nicotin để làm tê liệt thần kinh chứ, hóa ra chỉ là mình cô suy nghĩ quá nhiều.

Tài xế nhìn thấy Vụ Mang Mang xuất hiện thì hơi ngạc nhiên, rồi nhanh chóng dập tắt đầu thuốc, mở cửa xe cho cô.

Gương mặt Lộ Tù ẩn sau bóng tối, không nhìn rõ cảm xúc.

Lúc đèn xe lóe sáng, Vụ Mang Mang nhìn thấy chút mệt mỏi trên gương mặt anh, nhưng dù là thế, anh vẫn ngồi rất ngay ngắn.

Cái cố dối mình dối người rằng đi mua bữa sáng đã quên băng từ lâu, Vụ Mang Mang chà xát tay rồi ngồi vào xe.

Bỗng cô sực nhớ tới Vương Viện.

Có những chuyện không nói rõ với nhau thì đúng là sẽ khiến người ta nảy sinh vướng mắc cả đời.

Đối diện với sự tò mò, bất kỳ kháng cự nào đều vô hiệu, giống như truyện trinh thám xem nửa chừng bỗng dừng ngừng lại, cả đời bạn chắc sẽ nghĩ mãi xem ai là kẻ sát nhân, động cơ là gì.

Thế nên Vụ Mang Mang cũng muốn biết nguyên nhân mình bị đá.

“Đi chơi vui không?’ Lộ Tù hỏi.

“Vui, anh có thể tắt đèn không?” Vụ Mang Mang nói.

Trong xe lại chìm vào bóng tối, mượn ánh đèn đường bên ngoài, gương mặt người trong xe lờ mờ ẩn hiện, còn đáng sợ hơn bóng tối.

“Em đã hiểu lầm một số chuyện”, Lộ Tù nói, “Nếu anh chia tay em, anh sẽ đích thân nói rõ cho em biết.”

Chương 51

“Nhưng anh không hiểu lắm tôi...” Đây chính là ý tôi muốn chia tay anh.

Cô còn chưa nói dứt câu thì đã bị Lộ Tùý ngăn lại, “Em chẳng đã nói nếu thay đổi tình cảm sẽ đích thân nói với anh, sau khi chia tay mới bắt đầu mối quan hệ khác sao?”

Thế nào gọi là tự bê đá đập chân mình?

Vụ Mang Mang bỗng im bặt.

Lộ Tùý nói một câu “hiểu lắm” đã biến vai diễn kẻ bị hại của cô trở thành “kẻ ngược đãi”.

Thế giới quả nhiên không có trắng đen, hoàn toàn chỉ dựa vào một câu nói.

“Tôi có hiểu lắm hay không thì anh biết rõ nhất!” Vụ Mang Mang không phải loại kém cỏi, dù đuoối lý cô vẫn giữ vững lập trường.

“Nên anh biết rõ em đã hiểu lắm”, Lộ Tùý đáp.

Vụ Mang Mang quay sang nhìn Lộ Tùý đang xoa xoa hàng lông mày, tuy có hơi tối nhưng đường nét vẫn rất rõ ràng, người này sao còn dám tỏ bộ dạng bất lực như thế cô đang giận dữ vô lý vậy?

“Tôi không hiểu lắm! Người đang yêu mười ngày không liên lạc lẽ nào không phải là chia tay nguội?” Vụ Mang Mang gần như hét lên.

Lộ Tùý xoa xoa tai, “Mười ngày không liên lạc, tại sao không phải là đối phương xảy ra sự cố chứ?”

Sự cố em gái anh ấy!! “Nhưng anh không những không xảy ra sự cố, mà còn ôm đại mỹ nữ dự tiệc, tôi không nói sai chứ?” Vụ Mang Mang tức đến nổi xì khói.

“Nếu giận dữ như vậy thì sao lúc đó không gọi điện hoặc hỏi trực tiếp anh?”
Lộ Tuyền bình thản nói.

“Tôi sẽ không nhàm chán như vậy. Đẳng cấp của bốn cô nương không thấp đến thế”, Vụ Mang Mang mím môi, khoanh hai tay trước ngực.

“Em đang tự ti và làm quá”, Lộ Tuyền nói.

Câu này đã làm cô bùng nổ, “Tôi tự ti cái khi gì? Tôi xinh đẹp thế này, có ngực to có hông cong, có kiến thức có văn hóa, có công việc có bạn bè, có xe có nhà, có cha có mẹ, tôi có gì đáng để phải tự ti hả?”

“Khuyên anh làm người đừng quá tự yêu bản thân”, Vụ Mang Mang phẫn nộ nói, suýt thì phun cả nước bọt ra.

“Đó chính là tự tôn quá đáng, xem bản thân quá cao, lúc nào cũng đòi người ta nhường nhịn em, chưa từng nghĩ sẽ chủ động quan tâm người khác. Cho dù đối phương mười ngày không chút tin tức, cho dù đối phương có chết ở bên ngoài thì em vẫn chơi game vui vẻ như bình thường, đúng không?” Giọng Lộ Tuyền không chút giận dữ nhưng giọng điệu bình thản, thờ ơ đó của anh lại khiến người ta đau đớn.

Vụ Mang Mang cảm thấy bản thân quá vô dụng, hễ cãi nhau là cô lại muốn khóc, lúc này cả gương mặt đã ướt đầm.

“Tôi không cãi nhau với anh, bây giờ những điều này chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Chúng ta quen được chia được.” Vụ Mang Mang học theo Lộ Tuyền, gắng sức để giọng mình bình tĩnh lại.

“Em không nói câu nào mà bỏ đi, ngoại tình rồi cho anh đội mũ xanh^[1] to tướng như thế, bây giờ còn muốn quen được chia được hả?” Giọng Lộ Tùỵ cao dần.

[1]Đội mũ xanh: ý chỉ việc cắm sừng. (ND)

Hóa ra là đến để tính số?! Vụ Mang Mang sắp cần đến vỡ răng, tức quá nhảy chồm lên nhưng quên mất đang ngồi trong xe, đỉnh đầu đụng vào trần xe cái “cộp”.

Vụ Mang Mang tức tối đá vào ghế trước một cái, cảm thấy cả xe cũng đang bắt nạt cô.

Lộ Tùỵ đưa tay lên xoa xoa đầu cô, Vụ Mang Mang đánh “bốp” vào tay anh, “Không cần anh, đừng giả vờ giả vịt.”

Dù sao đã lật mặt nhau rồi, Vụ Mang Mang cũng chẳng còn e ngại gì nữa, chỉ vào mũi Lộ Tùỵ mắng nhiếc: “Bớt làm trò với tôi đi, Lộ Tùỵ, đừng tưởng tôi không hiểu tâm tư gian xảo của đàn ông các anh.”

“Anh không gọi điện cho tôi, còn trách móc tôi không gọi cho anh. Nhưng anh và tôi đều hiểu rõ, tối hôm ấy xảy ra chuyện đó, hôm sau anh bất ngờ đi công tác một tuần, trước đó chưa hề có dấu hiệu gì, anh vốn là...”

“Chắc là anh có chỗ nào đó chưa hiểu rõ. Công tác là cái cơ tốt, tiến có thể đánh, lùi có thể thủ, nếu anh nghĩ rõ rồi thì có thể tiếp tục như chưa có gì xảy ra, xem tôi là thú cưng, nếu chưa hiểu ra thì tôi chính là Vương Viện thứ hai, đúng không?”

“Anh nghĩ hay lắm! Chị đây không phải Vương Viện, tôi không quan tâm lý do chia tay, mọi người đều dứt khoát, nếu anh còn là đàn ông thì đừng vin vào lỗi lầm của tôi mãi, nếu anh muốn trách thì cứ đổ hết lên đầu tôi, chẳng liên quan gì đến cha mẹ tôi cả. Muốn giết muốn chém gì tùy anh, tôi cứ

ngoại tình đấy, tôi cứ thay đổi tình cảm đấy, rồi sao? Cùng lắm thì mười tám năm sau lại là một hảo hán.”

Vụ Mang Mang nói một tràng, cảm giác rất thoải mái, tay chân cũng không lạnh nữa, nước mắt cũng không còn rơi, nhưng như thế vẫn chưa xong.

Cô càng nói càng hưng phấn, càng diễn càng cao hứng, đại tỷ giang hồ nhập thân, cảm giác quá tuyệt!

Trong phim diễn như thế, đại tỷ cuối cùng phải bình thân nói mấy câu tàn nhẫn, đó mới là kinh điển!

Vụ Mang Mang cúi người đứng lên, một chân đạp lên ghế, bày ra tạo hình nữ hán tử kinh điển, một tay đặt lên đầu gối, tay kia vươn ra nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mặt Lộ Tù.

Bệnh nghiện diễn của cô lại tái phát, ngay cả mông hổ mà cũng dám sờ mấy lần.

Dù sao cũng là đường chết, nên cô nói: “Mami không chơi với con nữa, con trai ngoan à. Đi tìm mẹ nuôi của con đi.” Vụ Mang Mang lại nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Lộ Tù lần nữa.

Quảng lại câu nói tàn nhẫn, tiện thể lợi dụng một chút, Vụ Mang Mang hí hửng xoay lưng mở cửa, muốn để lại cho Lộ Tù một bóng lưng phóng khoáng để kết thúc bộ phim này.

Nhưng, người xưa đã nói cho chúng ta biết, mông hổ không thể sờ được.

Lộ Tù lật ngược tình thế chỉ là chuyện trong phút chốc.

Vụ Mang Mang cảm thấy cánh tay mình bị anh kéo giật lại, ngã ngồi lên người Lộ Tù, cô đưa tay đẩy anh, chân cũng không rảnh rỗi, hiểm nỗi không gian quá chật hẹp nên không thể nào công kích phần dưới của anh được.

Nhưng móng tay xinh đẹp của phụ nữ có lúc cũng là hung khí xinh xinh.

Vụ Mang Mang cào mạnh một đường lên cổ Lộ Tù, lập tức bị anh vừa đẩy vừa kéo, phản công đè cô xuống ghế.

Cô thầm nghĩ, Lộ Tù chắc chắn phải học võ rất nhiều.

Ngẫm lại cũng đúng, kiểu công tử nhà giàu lúc nào cũng có thể bị bắt cóc như anh, từ nhỏ chắc chắn đã phải tập võ rồi.

Trong bóng đêm, gương mặt Vụ Mang Mang bị cắn mạnh một cái, “Muốn làm mẹ anh hả, em có cho anh bú sữa chưa?”

Miệng thì nói thế, nhưng tay hai người vẫn luôn giằng co, đẩy qua đẩy lại.

Khung cảnh chật chội, sức lại không bằng Lộ Tù. Vụ Mang Mang chỉ mấy chiêu đã bại trận, hét lên: “Lạnh, tay anh lạnh quá! Mau buông ra!”

Lúc dậy mặc quần áo cô quên mặc áo lót, nhũ heo nướng bị bóp thành bánh nướng, Vụ Mang Mang tiếp tục hét lên: “Cút đi, anh là đồ lưu manh, anh là đồ cường x...”

Câu sau bị Lộ Tù chặn đứng, hơn nữa anh không dùng miệng chặn lại, mà là một đồng vải, Vụ Mang Mang “ưm ưm” không hét lên được nữa.

Hai tay bị Lộ Tù dùng cà vạt trói ra sau lưng, Vụ Mang Mang co chân lên đá Lộ Tù thì bị anh chen vào giữa hai chân, khóa chặt.

“Em ngoại tình mà còn nói lý hả? Lém phéng lảnh nhặng mà còn tự hào sao?” Hơi thở của Lộ Tù phả vào mặt Vụ Mang Mang.

Không chỉ cơ thể bị đối xử thô lỗ, Vụ Mang Mang cảm thấy mặt cũng đau, tai cũng đau, mũi cũng đau, khoe môi cũng đau, cổ cũng đau, xương quai xanh cũng đau, Lộ Tù đang cắn cô từ trên xuống dưới.

Nhưng dần dần, động tác của anh dường như dịu dàng lại. Vụ Mang Mang cảm thấy anh ngược đầu lên, chóp mũi anh nhẹ nhàng cọ trên mặt cô, trán, giữa lông mày, khoe mắt, sống mũi, môi, vành tai...

Đúng là cao thủ tình trường, Vụ Mang Mang không chịu thua, ưỡn người lên định cắn Lộ Tù, cắn chết tên khốn này là xong, nhưng miệng cô vẫn bị bịt kín, “ươm ươm” như cún con, ngược lại Lộ Tù càng hứng thú hơn, dờn đầu gối vào giữa hai chân cô thêm một tấc, nhẹ nhàng chà xát.

Vụ Mang Mang phản kháng không được, chỉ có thể làm con cá chết, xem anh còn có hứng thú nổi không.

Nhưng rõ ràng Vụ Mang Mang không hiểu đàn ông, đừng nói là cá chết, búp bê tình dục lẽ nào khá hơn cá chết? Vẫn được hoan nghênh đó thôi.

Lát sau, Vụ Mang Mang cảm thấy cơ thể cô trắng đến mức sắp phản quang, thì Lộ Tù mới ngược lên, “Lần này em có thể làm mẹ anh rồi đấy.”

Vụ Mang Mang tức đến mức chảy nước mắt, tới khi Lộ Tù cúi xuống lấy khăn tay nhét trong miệng cô ra, lăm bắm trên môi cô, “Em đừng lên tiếng, coi chừng xe đi ngang qua nghe thấy.”

Quả nhiên Vụ Mang Mang không dám nói gì, vì đầu Lộ Tù lại cúi xuống, lần này là cúi xuống phía dưới.

Móng tay cô sắp cào rách ghế ngồi bên dưới, cơ thể run lên bần bật.

Lộ Tù cười khê, ngẩng đầu lên hôn miệng cô.

Vụ Mang Mang quay đi không chịu phối hợp, chê bai mùi vị quái lạ trong miệng anh.

Lộ Tù khê thì thầm bên tai cô: “Lần sau nhớ cạo lông nhé.”

Đầu Vụ Mang Mang muốn nổ tung, những lời bậy bạ của đàn ông đúng là không có điểm dừng mà.

Đó chính là đàn ông!

Nói không lại bạn thì muốn giở trò, muốn ngủ với bạn để bạn chịu thua.

Nếu không làm lành, thì chắc chắn là do anh ta hầu hạ bạn chưa tốt.

Nếu hầu hạ quá tốt, thì nhất định là do số lượng không đủ.

Tóm lại là quyền chủ động hoàn toàn không thuộc về Vụ Mang Mang nữa.

Lúc này Vụ Mang Mang đang bận rộn mặc quần áo và mò mẫm trong bóng đêm tìm quần lót!!!

Vì câu chuyện bị cắt đứt nên nhất thời không biết tiếp nối từ đâu, khí thế của Vụ Mang Mang đã sớm bị nuốt vào trong bụng rồi.

Nhưng sự hẹp hòi và đánh đá của phụ nữ là thứ mà bản thân không tài nào dự đoán được.

Vụ Mang Mang chỉnh trang lại y phục rồi mĩa mai hỏi Lộ Tuy rõ ràng vẫn đang trong quá trình hồi sức, “Chú Lộ thật rộng lượng, thích màu sắc chiếc mũ trên đầu chú thế sao?”

Ý ám chỉ trong câu nói của Vụ Mang Mang là, đừng tưởng bà đây tạm chết một lúc thì có thể tha thứ cho anh nhé.

Tình yêu và tình dục không thể trộn lẫn với nhau được!

“Đánh đá hà khắc không tốt cho em đâu, Vụ Mang Mang.” Lộ Tuy sờ ba vết cào đang chảy máu trên cổ do Vụ Mang Mang gây ra.

Vụ Mang Mang hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Mà Lộ Tù thì càng có thể chịu đựng được im lặng hơn cô.

Cuối cùng vẫn là Vụ Mang Mang bực bội vò tóc: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Thực ra đáp án đã rất rõ ràng, nhưng con gái mà, cứ muốn làm bộ mà hỏi nhiều, bắt buộc phải nói cho rõ.

“Lúc đó quả thực là anh không tốt”, Lộ Tù trầm tư một lúc rồi chậm rãi nói.

Những lời tàn nhẫn mà Vụ Mang Mang chuẩn bị sẵn xem như vô dụng, ai bảo Lộ Tù nhận lỗi nhanh quá làm chi.

“Hừ”, Vụ Mang Mang chỉ có thể tiếp tục hừ lạnh.

“Em đoán không sai, đúng là anh có chuyện chưa nghĩ rõ”, Lộ Tù nói.

“Là chuyện gì?” Vụ Mang Mang lại tò mò.

“Muốn biết à?” Lộ Tù cúi xuống ngậm vành tai của Vụ Mang Mang.

Cô hoảng loạn lùi ra sau, cứng miệng: “Em không muốn biết.”

Cô vừa dứt lời thì lòng bàn tay bị Lộ Tù nhét vào một chùm chìa khóa.

“Đây là gì?” Vụ Mang Mang thắc mắc, nhìn quả cầu len trắng như tuyết trên chùm chìa khóa.

Lộ Tù không nói, chỉ quay đầu nhìn ra sau.

Vụ Mang Mang nhìn theo ánh mắt anh, mới nhận ra phía sau đó có một chiếc Hummer.

Hummer H1. Bề ngoài vô cùng hung tợn, đã ngừng sản xuất từ lâu.

“Sao anh có được nó?” Vụ Mang Mang sững sờ hỏi.

“Sản xuất đấy”, giá không hề thấp hơn chiếc Ferrari của Vụ Mang Mang.

“Hóng gió không?” Lộ Tù hỏi.

Hóng!

Vì hóng gió, tất cả mâu thuẫn đều có thể gạt ra sau.

Nhưng thực ra loại xe này chỉ khi lái trên đường gồ ghề mới có ưu thế.

Về sau Vụ Mang Mang lại cùng Lộ Tù hóng gió mấy lần nữa mới nhận ra trong thành phố hiện nay, loại xe này chỉ thích hợp đường gồ ghề.

Hóng gió xong đương nhiên là ai tìm mẹ nấy, Vụ Mang Mang nhớ rất rõ lập trường của mình.

Cô không thừa nhận đã làm lành.

Vụ Mang Mang nằm trên giường, vừa nghịch quả cầu nhỏ móc trên chìa khóa, vừa nhớ lại lời của Lộ Tù.

Cô hỏi anh không hề để tâm chút nào đến chuyện của cô và William sao?

Lộ Tù đã nói thế nào nhỉ?

Cứ xem như họ đã thật sự chia tay, cô tìm bạn trai mới, bây giờ họ xem như hẹn hò lại?

Da miệng thật lợi hại, nói kiểu gì cũng xong, người nói bị ngoại tình cũng là anh, mà nói không tính là ngoại tình cũng là anh.

Vụ Mang Mang thở dài, cảm thấy bản thân quá vô dụng, cứ như bị Lộ Tù xỏ mũi dắt đi vậy.

Trong lòng một vụn cái không cam tâm, nhưng lại có chút không nỡ bỏ cái “miệng” có kỹ thuật tốt như chú Lộ.

Chương 52

Tình yêu không giống với những thứ khác, khi nó mù mờ hỗn độn, lại càng khiến con người chìm đắm hơn.

Thế nên mờ ám thực ra còn khiến người ta mê muội hơn cả “anh yêu em em yêu anh”, rất nhiều người lúc nào cũng luôn tìm kiếm mờ ám, ngược lại họ sẽ cảm thấy mỗi quan hệ đã xác định rất bình thường, vô vị.

Lúc này Vụ Mang Mang đang ở trong đám mây mù đó, không hiểu rõ ý của Lộ Tùy.

Con gái đương nhiên là mong có một câu nói rõ ràng, chẳng hạn “em làm bạn gái của anh lần nữa được không?”.

Nhưng cách xử lý của đàn ông hình như rất khác, chẳng hạn Lộ Tùy nghiêm nhiên tỏ vẻ chúng ta đã làm lành, Vụ Mang Mang lại cảm thấy tôi vốn chưa hề tha thứ cho anh cơ mà?

Điển hình của việc mặc quần lót vào và không nhận người quen là đây!

Vụ Mang Mang ngủ một giấc ngon lành, lúc tỉnh dậy đã là bữa trưa, trên lịch ghi chú hôm nay là ngày trước lễ Giáng Sinh, Vụ Mang Mang vội vàng về nước cũng bởi không muốn cảm nhận không khí lễ tết tại nước ngoài.

Mỗi dịp lễ tết thì phải ở cạnh người thân mà.

Điện thoại hôm nay hình như quá tĩnh lặng, Weibo cũng chẳng có chuyện gì mới, Vụ Mang Mang nghĩ mãi mới phát hiện, hóa ra trước khi ra nước ngoài, Wechat đã bị cô xóa đi, chưa cài đặt lại, nên điện thoại mới yên tĩnh như thế.

Vụ Mang Mang do dự một lúc trên App store, cuối cùng vẫn không bấm vào.

Ngày mốt thi rồi, không được phân tâm nữa.

Mới nói không được phân tâm thì Lộ Tù đã gọi điện, Vụ Mang Mang chính thành chế độ im lặng, giả vờ không nghe thấy.

Lúc này không giả vờ thì còn chờ đến bao giờ?

Con gái giả vờ kiêu ngạo nhất định là phải kiên quyết đến cùng, đợi đối phương quỳ xuống sau đó hạ thấp bản thân, rồi mới nói rằng: Lần này thôi nhé, lần sau em tuyệt đối không tha thứ cho anh đâu.

Cho dù là người phụ nữ lý trí đến mấy, tuy sẽ mỉm cười nhắc nhở về sự ảm ức của mình, sau đó sẽ bao dung một cách độ lượng, nhưng tóm lại vẫn phải xem thành ý của đối phương đã.

Hơn nữa ít nhiều Vụ Mang Mang cũng đoán ra nguyên nhân Lộ Tù gọi điện thoại, hôm nay là bữa tiệc Giáng Sinh của Lộ viên. Bây giờ nhớ đến cô, sao không đi tìm nữ MC kia đi?

Lúc nghe tiếng chuông cửa, Vụ Mang Mang từ lỗ mèo nhìn ra thấy Lộ Tù, cũng không quá kinh ngạc khi anh xuất hiện ở đây, nghĩ rằng chắc anh đã tiếp thu được bài học tối qua không lên lầu rồi.

Vụ Mang Mang mở cửa đi ra, chặn trước mặt Lộ Tù và đóng cửa sau lưng lại, ý gì thì đã rất rõ ràng.

“Sợ anh hả?” Khóe môi Lộ Tù cong cong.

Vụ Mang Mang đỏ mặt, thực ra ít nhiều cũng có ý đó, cô vốn không tự tin về khả năng kiểm soát bản thân.

“Ăn gì chưa?” Lộ Tù lại hỏi.

Vụ Mang Mang mới ngờ nghếch nhận ra trên tay Lộ Tù còn xách thức ăn được đóng hộp, trên bao bì in tên quán ăn, không quen lắm, nhưng có thể khiến Lộ tiên sinh để mắt tới thì chắc chắn là rất ngon.

Vụ Mang Mang nuốt nước bọt: “Em không đói.”

“Có muốn ra ngoài đi dạo không?” Lộ Tù lại hỏi.

“Em phải ôn tập”, Vụ Mang Mang quả quyết từ chối.

“Thầy dạy môn chính trị, anh đã tìm cho em lâu rồi, ngày mai bảo ông ta tới giúp em ôn tập.” Lộ Tù nói.

Vụ Mang Mang bĩu môi: “Một ngày thì có tác dụng gì?”

“Họ chỉ dựa vào cái này để kiếm cơm thôi, thời gian một ngày có thể thử thách được năng lực của ông ta, em thử một chút cũng có tổn thất gì đâu”, Lộ Tù nói.

Vụ Mang Mang cụp mắt xuống nghĩ ngợi, tay phải không ngừng chà xát lên xuống cánh tay trái, cuối cùng nói: “Không có công trạng thì không nhận quà. Em nghĩ em không thể nhận được.”

Giống như chiếc Hummer tối qua, cuối cùng Vụ Mang Mang vẫn trả chìa khóa lại cho Lộ Tù.

“Thế cũng được.” Lộ Tù gật gù rồi quay lưng đi, bấm thang máy.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tù vào thang máy, người này cũng thật là... không để lại thức ăn nữa, hơn nữa bảo đi là đi, thành ý muốn làm lành hoàn toàn không nhìn thấy.

Sau khi đóng cửa, trong lòng Vụ Mang Mang hỗn loạn như đồng bùn bị máy kéo nghiền nát, đề chính trị cũng không đọc nổi nữa, dứt khoát tải lại Wechat.

Thế giới bên trong không vì cô mất tích một tháng trời mà không xoay chuyển, những tin tức “hot” nhất của bạn bè đã xoay đến mấy vòng, chuyện cũ rích Vụ Mang Mang bị đá tựa như đá chìm dưới đáy biển.

Đề tài mới nhất chính là bộ váy mà Long Tú Quyên sẽ mặc vào bữa tiệc đêm Giáng Sinh.

Chủ đề năm nay là phong cách Ấn Độ, mỗi bộ lễ phục của các quý bà quý cô đều phải có nét Ấn Độ trong đó, Long Tú Quyên chuẩn bị ba bộ, mỗi bộ đều đẹp nứt nở.

Phụ nữ chính là thế, không có sức đề kháng với những bộ quần áo đẹp, cũng cực kỳ mong đợi đối với bữa tiệc có thể mặc những chiếc váy xinh đẹp thế này.

Vụ Mang Mang vốn tâm niệm tối nay tuyệt đối sẽ không làm bạn gái của Lộ Tuyền, nhưng người ta chẳng thèm nhắc đến câu nào, lúc này cô lại cảm thấy có chút tổn thương.

Đặc biệt là sau khi thấy Long Tú Quyên đặc ý, cô thật sự muốn khoác tay Lộ Tuyền, đi đến tát vào mặt Long Tú Quyên.

Vụ Mang Mang vội ôm mặt, hư vinh quá, không được thế!

Đến sáu giờ tối, Lộ Tuyền vẫn không gọi điện hay có bất cứ động thái nào, Vụ Mang Mang xem như đã hoàn toàn hết hy vọng.

Trong lòng đã tổng kết lại một lượt về đàn ông trên toàn thế giới, đàn ông quả nhiên chẳng có ai là tốt đẹp cả.

Tối qua Lộ Tuyền lại còn cố ý chạy đến đây để lợi dụng cô mà?

Nghĩ lại cũng phải, tuy người ta được lợi về thể xác, nhưng chẳng nói câu nào đáng tin cả.

Đàn ông trưởng thành lúc nào cũng giữ lại cho bản thân không gian tiến lùi vừa đủ.

Vụ Mang Mang dọn dẹp lại tâm trạng, mở máy tính ra, chuẩn bị đi dụ dỗ “tiểu thịt tươi” trong game.

Lúc chuông cửa reo vang, Vụ Mang Mang còn tưởng là Lộ Tuyền, cô cười giấu trong bụng, người này tưởng cô không biết giận, không có đầu óc, dễ bị phỉnh phờ hay sao?

Vụ Mang Mang hung hãn đứng trước cửa, nhìn qua lỗ mèo, nhưng kết quả lại phát hiện ra người đứng bên ngoài là bà Liễu.

Đã quyết không muốn tha thứ cho Lộ Tuyền, thế mà lại còn muốn anh tiếp tục tìm đến để chịu trận.

Trong lòng không thể nói là thất vọng hay không, chỉ biết âm ức bực bội muốn chết.

“Mẹ, sao lại tới đây?” Vụ Mang Mang mở cửa, hỏi.

Bà Liễu vào trong, “Mau chỉnh trang lại rồi theo mẹ.”

Câu đó khiến Vụ Mang Mang tưởng đã có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra, cô vội vàng cầm lấy cái túi, mặc quần áo bình thường rồi theo bà Liễu xuống lầu.

Đến khi cô bị đưa đến trước mặt stylist, Vụ Mang Mang mới hoàn hồn, “Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?”

Phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang là, Lộ Tuyền mặt dày đã phỉnh phờ mẹ cô.

Vụ Mang Mang đứng lên ra ngoài, vốn tâm trạng đã tệ hại, lúc này lại càng cảm thấy cả thế giới đang ức hiếp cô.

Liễu Nhạc Duy đuổi theo, túm lấy tay cô rồi lạnh lùng hỏi: “Mày nổi điên gì hả?”

“Mẹ biết mà!” Vụ Mang Mang giăng tay ra khỏi tay bà Liễu.

“Vụ Mang Mang, mày giỏi thật, chẳng phải bị đàn ông đá hay sao? Bây giờ ngay cả dũng khí đứng thẳng lưng lên làm người cũng không có hả? Tiệc của nhà họ Lộ thì sao? Mẹ cần mày ưỡn thẳng lưng lên để cậu ta nhìn thấy bây giờ mày sống vui vẻ đến nhường nào.” Liễu Nhạc Duy bảo.

Vụ Mang Mang nheo mắt, không chắc chắn bà Liễu đang nói thật hay diễn kịch, nhưng vẻ mặt bà quá tự nhiên, thực sự không giống diễn kịch.

Vụ Mang Mang bắt đầu đánh trống trong lòng, lẽ nào không phải Lộ Tùy? Là cô tự đa tình sao?

Nghĩ cũng đúng, cô và Lộ Tùy bây giờ là quan hệ nào? Lộ Tùy làm sao có thể mời cô làm bạn đi cùng trong bữa tiệc cực kỳ chính thức thế này.

Vụ Mang Mang ôm trán, cảm thấy IQ của mình có thể cần phải nạp thêm rồi.

Thấy Vụ Mang Mang dụ lại, bà Liễu hừ lạnh một tiếng: “Nghĩ thông chưa, nghĩ thông rồi thì ngẩng đầu lên cho mẹ. Hai tấm thiệp mời này mẹ đã phải phí bao sức lực mới có được, mày bớt tỏ vẻ với mẹ đi.”

Theo bà Liễu thì đẳng cấp của hai mẹ con bà tuyệt đối không thể lọt vào mắt xanh cao quý của quý bà nổi tiếng Lộ Gia Nam.

“Chiều nay mới lấy được đấy, vừa hay có hai người vắng mặt, Kính Mi giúp mẹ nói thêm vào rất nhiều mới chen vào danh sách bổ sung đấy.” Liễu Nhạc Duy nói, tỏ vẻ mặt đắc ý “mẹ mày rất lợi hại, đúng không”.

Chiều nay? Hình như hơi trùng hợp quá thì phải?

“Bố không có sao?” Vụ Mang Mang lại hỏi.

Tiệc Giáng Sinh ở Lộ viên xưa nay luôn kéo đẳng cấp lên rất cao, thiệp mời trước nay chỉ mời người độc thân.

Lần này Long Tú Quyên sở dĩ đặc ý như thế chính là vì tuy cô ta cũng được nhờ hào quang của vị hôn phu, nhưng đồng thời cũng tỏ ý Lộ Gia Nam đã chấp nhận cô ta.

Nếu không cho dù cô ta có là vị hôn thê của Liễu Chuẩn Nam thì cũng chưa chắc có thể nhận được thiệp mời.

Kiểu của sếp Vụ đương nhiên không thể lọt vào mắt xanh của Lộ Gia Nam, mấy năm nay bà Liễu rất biết kinh doanh hình tượng của mình, đã trở thành bạn thân của Thẩm Kính Mi, đúng là có thể có tư cách được nhận thiệp mời.

“Bố con không có.” Lúc Liễu Nhạc Duy nói câu đó chẳng tỏ ra hụt hẫng tí nào, vợ chồng đối đầu mà, thi thoảng đê bẹp được đối phương cũng rất tốt.

“Thế làm sao con được mời?” Vụ Mang Mang lại hỏi, cô không mấy tự tin về bản thân.

Liễu Nhạc Duy đáp: “Con phải cảm ơn Viện Lê đi.” Thẩm Viện Lê, cũng chính là bạn gái của Tiêu Cố Cung, nhị tiểu thư của Thẩm gia, “Cho dù mẹ không đi thì mẹ cũng phải làm cho con đi được.”

Vụ Mang Mang lườm bà, vẻ mặt ủ rũ.

“Ngã chỗ nào thì phải bò dậy chỗ ấy. Xốc tinh thần lên cho mẹ, tối nay bớt nổi điên đi. Bị Lộ Tùy đá thì có gì mất mặt, bao nhiêu phụ nữ muốn bị cậu ta đá mà còn không có tư cách nữa kia.” Bà Liễu bảo.

Vụ Mang Mang chỉ cười “hơ hơ”.

“Sao con lại không bò dậy? Có cần con mở Weibo ra cho mẹ xem không? Chuyện với Lộ Tuyền đã xa xưa từ đời nào rồi, chỉ có mẹ là còn nhắc đến.” Vụ Mang Mang có phần bực bội.

“Con vốn dĩ không thích tham gia tiệc tùng, chính mẹ muốn đi thì có, bớt lấy con ra làm cái cớ đi”, Vụ Mang Mang nói.

“Mày!” Liễu Nhạc Duy tức đến đau bụng, “Mẹ làm thế là tốt cho ai hả? Chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt. Vụ Mang Mang mày bớt đỏng đánh với mẹ đi, mẹ còn không biết tâm tư của mày hay sao, nếu mày thật sự kết thúc thì có tìm người nước ngoài để diễn kịch không? Chẳng phải từ nhỏ mày đã sợ người có lông ngực sao?”

Rốt cuộc vẫn là mẹ ruột, thế mà cũng nhìn ra!

Nếu Vụ Mang Mang không sợ hãi William vì toàn thân đầy lông thì không chừng đã ở lại Ý, chu du trên biển cùng cậu ta, lang thang làm cướp biển rồi.

Thực ra Vụ Mang Mang cũng có chút tò mò với buổi tiệc tối nay, dù sao quy cách cao như thế, ai cũng sẽ tò mò thôi.

Trước khi chưa quen Lộ Tuyền và những người kia, cô cũng từng theo bọn Long Tú Quyên bao năm rồi, từng thề thốt rằng nếu tham gia thì sẽ thế nào thế nào.

Nghĩ lại thì đúng là tuổi xuân tươi đẹp!

Vụ Mang Mang thở dài, cảm thấy yêu đương với Lộ Tuyền đã làm con người cô già cỗi theo.

Chủ yếu là hao tổn đầu óc quá, lúc ở cạnh William không cần đốt tế bào não.

Thế nên Vụ Mang Mang cứ dùng dằng nửa muốn nửa không với bà Liễu, cho đến khi bà Liễu lấy phục sức đã chuẩn bị sẵn ra cho cô.

Tinh tế, sang trọng!

Đặc biệt là bộ của Vụ Mang Mang, pha lê đính trên váy cứ như không cần bỏ tiền ra mua ấy.

Một bộ váy thế này, có đánh chết Vụ Mang Mang cũng không tin rằng có thể có được chỉ trong vòng một ngày.

“Chiếc váy này là sao? Mẹ nói hôm nay mới có được thiệp mời mà?” Vụ Mang Mang lại nổi sùng.

Tâm trạng thất thường của Vụ Mang Mang đã chọc tức Liễu Nhạc Duy, “Vụ Mang Mang, mày uống nhầm thuốc hả? Làm gì giận dữ thế?”

“Hai bộ này mẹ đã chuẩn bị từ lâu rồi, ngay cả bộ của bố mày cũng có, năm nay mẹ còn tưởng nhờ phúc của mày mà mẹ lấy được thiệp dễ dàng chứ, kết quả thì sao? Mày bớt không biết điều cho mẹ nhờ.” Tính tình của Liễu Nhạc Duy cũng không mấy dễ chịu.

Vụ Mang Mang ngượng ngập giả lả cho qua chuyện, đúng là cô đã phản ứng thái quá.

Cô không khỏi giơ tay lên quạt gió trên mặt, tự yêu bản thân thái quá cũng là một loại bệnh.

Chắc là vì hiếu lắm bà Liễu quá nhiều lần nên sau đó, Vụ Mang Mang đặc biệt ngoan ngoãn, mặc cho stylist làm việc.

Mái tóc ngắn tuy tạo hình hơi khó nhưng không thể làm khó stylist đắt giá được.

Vụ Mang Mang sau khi trang điểm xong, ngay cả cô cũng thấy sững sờ.

Lúc đến Lộ viên, Vụ Mang Mang còn có chút khó xử, nếu cô thực sự chia tay Lộ Tùy rồi thì cô sẽ càng muốn tham gia yến tiệc hơn, giống như bà Liễu

nói, ngã ở đâu thì đứng lên ở đó.

Nhưng bây giờ cô và Lộ Tù còn mập mờ, anh cũng chưa mời mà cô lại đến, có cảm giác như hàng rẻ tiền được mang tới tận nơi vậy.

Đương nhiên nếu nghĩ từ khía cạnh khác thì Vụ Mang Mang lại thấy thực ra mình nên đi, xem như cuộc đời có thêm cái để nhớ thôi.

Vụ Mang Mang theo sau bà Liễu tiến vào trong, đa số những người có mặt ở đây cô đều không quen biết.

Dù sao đã không chỉ giới hạn trong phạm vi thành phố này, đương nhiên cũng có rất nhiều gương mặt xuất hiện thường xuyên trên tivi, bìa tạp chí, họ đều là những nhân vật chỉ cần dậm chân là có thể rung chuyển một phương.

Tuyệt đối là tinh hoa tề tựu về đây.

Vụ Mang Mang chưa đi được mấy bước thì thấy Lộ Tù đứng đó không xa đã tiến lại gần.

“Anh đưa em đến giới thiệu với cô”, Lộ Tù đến gần, cúi đầu nói bên tai Vụ Mang Mang.

Tay Vụ Mang Mang bị Lộ Tù rất tự nhiên nắm lấy, cô lặng lẽ giăng ra, kết quả tất nhiên là không giăng ra được.

Nơi này không cho phép cô diễn cảnh bạn gái hung dữ.

Vụ Mang Mang đành giữ nụ cười giả tạo, trong sự kinh ngạc của bà Liễu, Lộ Tù kéo cô đi mất.

Đám đông tự động tách ra, chừa một con đường ở giữa cho tuần nam mỹ nữ.

Khiến Vụ Mang Mang có một cảm giác đang đi trên thảm đỏ Oscar.

Chương 53

Quý bà Lộ Gia Nam đẹp vô cùng, tuổi tác của bà đã không thể dùng từ “đẹp” để hình dung được.

Tóm lại đó là người khiến bạn nhìn rồi sẽ không tìm được mà quỳ trước phong thái của bà.

Lan Nguyệt so với bà hình như cũng kém đi đôi ba phần.

“Cuối cùng đã nhìn thấy cô gái nhỏ của Lộ Tùy, rất vui được biết cháu, Mang Mang”, Lộ Gia Nam mỉm cười.

“Cháu cũng rất vui được biết bà, bà Lộ.” Vụ Mang Mang kìm nén kích động, trả lời.

Lộ Gia Nam hơi nhú mày, ánh mắt liếc nhìn Lộ Tùy, là “bà Lộ” chứ không phải “cô”.

“Hôm nay khách hơi đông, ngày mai cô và dưỡng của Lộ Tùy sẽ bày tiệc tiếp đãi riêng hai đứa, cháu nhất định phải tới đấy.” Lộ Gia Nam cười, nói với Vụ Mang Mang.

“Cháu rất vinh hạnh.” Vụ Mang Mang đáp.

Tuy là vinh hạnh, nhưng chưa chắc đã thích.

“Chúng ta lên lầu”, Lộ Tùy nắm tay Vụ Mang Mang, nói nhỏ.

Vụ Mang Mang gật đầu, cô muốn nổi cáu đến mức phát điên rồi.

Hai người nắm tay nhau bước lên cầu thang từ trong góc, những người biết chuyện ở bên dưới đều nhìn theo họ, chắc trong lòng cũng đang cảm thán.

Đúng là khó hiểu mà!

Đóng cửa lại, nụ cười hòa nhã trên gương mặt Vụ Mang Mang bỗng chốc biến mất.

Không còn tự cho là thông minh, dương dương đắc ý nữa mà vẫn bị người ta chơi đến xoay mòng mòng, bị tát ngay mặt càng khiến người ta khó chịu hơn.

“Chơi tôi rất vui hả?” Vụ Mang Mang không thể bình thản như Lộ Tuyền, cô tức tối đi vòng vòng trong phòng.

Lộ Tuyền bước tới, nắm chặt vai Vụ Mang Mang, cưỡng ép cô phải ngồi xuống sofa.

“Đây là hạ sách bất đắc dĩ. Nhưng nếu anh ra mặt mời em, em nhất định sẽ không đồng ý, đúng không?” Lộ Tuyền hỏi.

Vụ Mang Mang nhìn vào mắt anh, trong lòng chỉ cảm thấy người này thật đáng sợ.

Nắm bắt tâm lý người ta chuẩn xác như vậy, đoán trúng cô gốc như Vụ Mang Mang chắc chắn sẽ tự chui đầu vào lưới.

Chỉ cần đạt được mục đích của mình anh thì sẽ bất chấp suy nghĩ trong lòng cô.

Thậm chí Vụ Mang Mang còn đoán được tiếng lòng của Lộ Tuyền, anh đang cảm thấy cô hờn giận vô lý, đồng đánh vờ vịt.

Một buổi tiệc chính thức thế này, Lộ Tuyền mời Vụ Mang Mang làm bạn gái đi cùng, thì đó là sự tôn trọng to lớn biết mấy?

Điều đó nói lên sự nghiêm túc của anh với quan hệ này, cũng đại diện cho sự tán thành của nhà họ Lộ, thậm chí còn nói lên rằng mọi người đã có thể

mong chờ lễ đính hôn giữa cô và Lộ Tù.

Thế nên buổi tiệc tối nay, dù Vụ Mang Mang chưa xác định được lòng mình, thì trong mắt Lộ Tù, tất cả mâu thuẫn nội bộ đều có thể giải quyết sau, còn cục diện trước mặt Vụ Mang Mang bắt buộc phải bước ra đối mặt một cách thành thực.

Để đỡ cho việc sau này họ làm lành thì những người khác lại suy đoán rằng trong buổi tiệc này, Vụ Mang Mang không thể làm bạn gái của Lộ Tù, thì tức là quan hệ của họ chẳng qua chỉ là đùa vui mà thôi.

Nếu Vụ Mang Mang không phải người trong cuộc thì cô có thể hiểu rõ.

Tiếc rằng cô không phải, bây giờ cô chỉ là người trong cuộc chưa tìm thấy lối ra.

Phụ nữ đang yêu không cách nào lý trí được.

Đối với Vụ Mang Mang, Lộ Tù đang đảo ngược quan hệ logic, anh vốn không quan tâm tới cảm xúc của cô.

Cô chỉ nhìn thấy Lộ Tù đoán chắc cô sẽ phải thỏa hiệp, đoán chắc cô sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay anh.

Chỉ có thể là anh nói gì thì là cái đó, anh muốn bình tĩnh thì có thể bình tĩnh, anh nói không chia tay thì tức là không thể chia tay.

Trong phút giây đó, Vụ Mang Mang theo bản năng cảm thấy chán ghét mối quan hệ này, chán ghét thế mạnh của Lộ Tù.

Cô đã ý thức được trong phút chốc ngăn ngui rằng họ hoàn toàn không hợp nhau.

Nhưng tiếc rằng thời gian quá ngắn, đến nỗi rất nhanh sau đó, trực giác của Vụ Mang Mang lại bị sự “dụ dỗ” của Lộ Tù khóa lấp mắt.

Tuy cách làm của Lộ Tù luôn mạnh mẽ áp đặt, nhưng hơi thở của anh lại vô cùng ôn hòa, dịu dàng.

Vụ Mang Mang cảm giác mi mắt được chớp mũi của Lộ Tù nhẹ nhàng lướt qua, sự đối đãi ấm áp này từng là thứ mà thời thơ ấu cô mong đợi nhất...

Những cái vuốt ve tiếp xúc mà thời thơ ấu đã thiếu mất không bao giờ còn tìm lại được.

Trưởng thành rồi, người có thể thân mật nâng mặt bạn, dịu dàng hôn lên mắt lên môi bạn không còn là cha mẹ, mà đối lại là một người khác không cùng huyết thống.

Anh ấy không có nghĩa vụ phải yêu bạn, nên quan hệ thế này càng khiến bạn lo sợ được mất, khiến bạn không có tư cách để đỏng đảnh vờ vịt.

Hai tay Vụ Mang Mang đặt lên cánh tay Lộ Tù, hình như muốn đẩy tay anh ra.

Nhưng cô quá khao khát được anh hôn, hơi thở dịu dàng này như thấm sâu vào làn da, vương vấn mãi trong lòng.

Vụ Mang Mang không tìm được lại bắt đầu tìm lý do cho Lộ Tù.

Chắc anh thật lòng thích mình chẳng?

Anh làm thế thực ra cũng vì muốn tốt cho mình thôi.

Trước mặt mọi người, anh nắm lấy tay cô, điều đó nói rõ anh cực kỳ nghiêm túc, đúng không?

Anh chỉ quen làm mọi việc theo cách của mình, nhất thời chưa quen dịu dàng mà thôi.

Nói không chừng sau này ở cạnh nhau, cô có thể thay đổi anh thì sao?

Dạy dỗ một anh chàng xấu xa thành một người đàn ông ấm áp, hình như rất có cảm giác thành tựu.

Không biết là nụ hôn của Lộ Tùỵ thôi miên Vụ Mang Mang, hay là chính cô thôi miên bản thân, mà tay cô yếu ớt đặt trên tay Lộ Tùỵ, để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Thế nên có triết gia nói rằng, đôi mắt phụ nữ đang rơi lệ vì đàn ông, nhưng trái tim lại che chở cho anh ta.

Vụ Mang Mang cảm thấy anh buông tay ra, cắn mạnh lên môi cô, “Không giận nữa sao? Chúng ta xuống dưới đi.”

Vụ Mang Mang không nói gì, cô vẫn chưa giả vờ đồng đánh xong mà.

“Qua hôm nay rồi, sau này em quấy phá gì anh cũng được hết, tối nay em ngoan ngoãn được không?” Lộ Tùỵ nhéo má Vụ Mang Mang, giọng anh trầm trầm quyến rũ, cảm giác như bôi keo.

Dán kín tai Vụ Mang Mang, cũng dán kín cả mắt của cô.

“Anh có thể nói cho em biết chuyện anh chưa nghĩ thông lúc đó là gì không?” Vụ Mang Mang nghiêm túc nhìn Lộ Tùỵ.

Thật quá may mắn, lý trí của cô vẫn chưa hoàn toàn bị xâm chiếm, chưa đến nỗi bại dưới gấu quần tây của Lộ Tùỵ.

Còn nhớ hỏi đến vấn đề quan trọng này.

Lộ Tùỵ trầm tư có đến ba phút.

Vụ Mang Mang thầm nghĩ chắc chuyện này khó bịa đặt quá, nên Lộ tiên sinh vẫn đang sắp xếp lại ngôn từ.

Cuối cùng Lộ Tuyền vẫn không giải thích, chỉ đứng lên, nói: “Em ở lại đây chờ anh một lát.”

Vụ Mang Mang gật đầu.

Lộ Tuyền đi rồi, cô lấy chiếc gương nhỏ trong túi xách ra kiểm tra lớp trang điểm của mình, vẫn có thể đi gặp mọi người được!

Dù sao ngồi không cũng nhàm chán, Vụ Mang Mang cảm thấy váy của mình mà không chụp hình thì thật có lỗi với nó quá.

Lúc Lộ Lâm bước vào thì nhìn thấy Vụ Mang Mang đang gắng sức tạo hình để chụp tự sướng.

“Chị Lộ Lâm!” Vụ Mang Mang nhìn thấy Lộ Lâm thì rất vui mừng, nhét điện thoại vào tay chị ta, “Cảm ơn cảm ơn, chị giúp em nhé.”

Vụ Mang Mang nhanh nhẹn nằm xuống sofa kiểu cổ bằng nhung đỏ, ra hiệu cho Lộ Lâm chụp được rồi.

Lộ Lâm nhớ lại vẻ nghiêm túc trên mặt Lộ Tuyền lúc nãy, và cả sự kinh ngạc của mình khi nghe xong anh nói, đối lập lại Vụ Mang Mang lại rất nhẹ nhàng thoải mái, bởi thế hình tượng của cô trong mắt Lộ Lâm tích tắc đã nâng cao gấp mười lần.

Vụ Mang Mang vô cùng hài lòng với hình mà Lộ Lâm chụp vì chị ta chụp cô vô cùng hoàn hảo.

“Em vốn đã rất đẹp rồi”, Lộ Lâm khiêm tốn, đương nhiên cũng là nói thật, ngũ quan của Vụ Mang Mang có thể được gọi là xuất sắc, trang điểm nhẹ nhàng đã có thể lên bìa tạp chí.

Không như thế thì cũng không tới nỗi chọc phá em trai chị ta quay mòng mòng.

Nhưng nếu chỉ dựa vào gương mặt này thì chắc chắn không thể, bây giờ có thể nói là Lộ Lâm cực kỳ tò mò về Vụ Mang Mang.

“Chị Lộ Lâm, sao chị tới đây?” Vụ Mang Mang đăng lên Weibo rồi nhớ ra chuyện chính.

“Lộ Tùy nhờ chị đến nói chuyện với em”, Lộ Lâm đáp.

Vụ Mang Mang hơi ngờ vực, lặng lẽ nghe Lộ Lâm nói tiếp.

Nói thực khi Lộ Lâm nghe tin Vụ Mang Mang vẫn là gái trinh từ chính miệng Lộ Tùy, sự bàng hoàng của chị không hề thua kém Lộ Tùy lúc đó.

Bây giờ là thời đại nào rồi, một đại mỹ nữ như Vụ Mang Mang, kinh qua bao nhiêu bạn trai rồi mà vẫn còn trinh, tỷ lệ đó quá nhỏ, chẳng trách ngay cả Lộ Tùy cũng bị Vụ Mang Mang cài bẫy.

Nhớ lại gương mặt Lộ Tùy lúc nãy, Lộ Lâm chỉ muốn cười, cả đời này cô chưa từng thấy vẻ ngại ngùng thâm trầm của Lộ Tùy như thế bao giờ.

Thật đáng đời, ác nhân ắt có ác nhân trị.

Lộ Lâm đặt một tay lên lưng ghế sofa, nghiêng người sang bên nhìn Vụ Mang Mang, thật xinh đẹp, càng ngắm càng xinh đẹp.

Vụ Mang Mang chớp chớp mắt, chị nói gì đi chứ!

“Thực ra thì, Lộ Tùy có bệnh, thái giám bẩm sinh đấy, nó nghĩ không nên làm hại em, em vẫn còn là con gái chưa chồng, nhưng về sau thực sự không buông bỏ được nên nhờ chị đến nói với em, hỏi em có tình nguyện theo nó hay không.” Lộ Lâm bảo.

“Chị Lộ Lâm, đừng đùa em nữa”, Vụ Mang Mang bất lực, nhìn có vẻ như Lộ Lâm rất mong Lộ Tùy là thái giám thật.

Lộ Lâm nghiêng người lại gần Vụ Mang Mang, “Nói thế thì em đã khám phá cơ thể nó rồi hả? Nghe nói kích thích vượt chuẩn có phải thật không?”

Vụ Mang Mang nhìn về mặt nhiều chuyện của Lộ Lâm, bất giác cầu nguyện cho Lộ Tùy.

Tiếc là Vụ Mang Mang cũng là một kẻ sợ thiên hạ không đủ loạn, nên cô gật đầu chắc nịch với Lộ Lâm, còn dùng ngón tay vẽ ra kích cỡ.

“O-M-G!!!” Lộ Lâm đưa tay bịt miệng, mắt to còn hơn chuông đồng, “Thảo nào...”

Vụ Mang Mang dỏng tai lên, muốn nghe câu sau của “thảo nào...”

Lộ Lâm đã hồi phục lại vẻ mặt tươi cười, còn vuốt lại tóc, sau đó mới nói: “Chị nói em nghe, đừng bao giờ ôm bất kỳ hy vọng nào với đàn ông cả. Lộ Tùy nhờ chị đến đây vì việc này, nhưng chị thực sự không nở nhìn em nhảy xuống hố lửa.”

Vụ Mang Mang gật đầu, nhưng trong lòng thì sốt ruột tới nỗi chỉ muốn bóp cổ Lộ Lâm, bắt chị ta nói cho nhanh.

“Có muốn biết Lộ Tùy bị ‘bóc tem’ từ lúc nào không?” Lộ Lâm hỏi.

Vấn đề đó có cần thiết phải bàn luận lúc này không? Vụ Mang Mang quá quyết trả lời một chữ, “Có”.

“Lúc mười sáu tuổi.” Lộ Lâm cười ha ha rất to, không biết là đang nhớ lại chuyện gì mà buồn cười đến thế.

“Chị nói em nghe, đừng thấy Lộ Tùy bây giờ đang hoàng chững chạc mà lầm, thực ra cũng có lúc nó yếu kinh khủng ấy.” Lộ Lâm lại cười lăn lộn.

“Cô gái đó cũng là hoa khôi trường nó, hai đứa đều là lần đầu, kết quả thì em biết đó, tuy phim thì xem nhiều rồi nhưng thực tế khi hành động lại khác

trong phim. Kết cấu màng trinh của cô gái đó khá đặc biệt, nên chảy rất nhiều máu, em có thể tưởng tượng bộ dạng đờ đẫn của Lộ Tỳ lúc đó không.” Lộ Lâm lại cười to.

Vụ Mang Mang lại không cười nổi.

Lộ Lâm nhìn sắc mặt cô, cũng từ từ nghiêm túc lại, “Về sau nó phải đi khám bác sĩ tâm lý một thời gian. Từ đó, bạn gái nó quen đều là phụ nữ lớn tuổi, nó có khúc mắc nghiêm trọng về chuyện trinh tiết.”

Vụ Mang Mang không thể ngờ lại có nguyên nhân này, cũng chẳng trách Lộ Tỳ không tự nói được.

Lộ Lâm vỗ vỗ vai Vụ Mang Mang, “Em cũng đừng buồn thay nó, người ta rành rẽ giường chiếu và phụ nữ lắm, chỉ có điều không chạm vào những cô bé mà thôi.”

Hình như cũng có lý.

Lộ Lâm sờ cằm, hình như nghĩ ra gì đó, “Có điều từ đó về sau Lộ Tỳ rất khó chiều, chị đoán Vương Viện bị đá chắc chắn là trên giường đã phạm vào điều kiêng kỵ của nó.”

Vụ Mang Mang thầm nghĩ: Suy nghĩ của chị bay cũng nhanh quá, trong tích tắc đã nghĩ tới Vương Viện rồi.

Nhưng chính Vụ Mang Mang cũng bất giác nhớ đến William.

Lộ Tỳ tỏ ra quá bình thản đối với sự tồn tại của William, đến nỗi Vụ Mang Mang cảm thấy tình cảm của anh không chân thực chút nào, nếu đổi lại là người khác thì phải ghen tuông chứ?

Bây giờ cô đã hiểu, không chừng Lộ Tỳ còn thầm cảm tạ William đã giúp anh “bóc tem” cô cơ.

Đương nhiên đó chỉ là điều anh tự nghĩ thôi.

“Haizzz, chị đã nói hết rồi. Nhưng chị vẫn muốn khuyên em một câu, thực ra thịt tươi nhỏ nước ngoài kia của em cũng đẹp trai lắm, lớn hơn chút nữa chắc chắn sẽ không thua kém Lộ Tuyền, hà tất em phải đâm đầu vào Lộ Tuyền chứ?” Lộ Lâm ý tứ sâu xa nói.

“Nhưng em cũng quá lợi hại, Lộ Tuyền ngay cả chuyện này cũng chịu nói em nghe”, Lộ Lâm xuýt xoa, “E là em tạm thời không thể thoát ra được đâu.”

Mà tần sóng của Vụ Mang Mang lúc này hoàn toàn không ăn nhập với Lộ Lâm, cô cảm thấy chị ta vừa là phụ nữ vừa là đàn ông nên rất muốn thỉnh giáo, “Chị Lộ Lâm này, em và William đã thế kia rồi, Lộ Tuyền làm sao lại...”

Lộ Lâm cười, “Tư tưởng cô bé này sao cổ hủ thế, có gì đâu nào, ai đi du lịch dài ngày mà không gặp gỡ người khác? Hơn nữa chỉ cần mọi người còn tình cảm thì cần gì để ý chuyện cũ.”

Lộ Lâm đứng lên, xoa đầu Vụ Mang Mang, “Con người ấy mà, quan trọng nhất là trung thực với tình cảm của mình. Thực ra từ lâu chị đã nhận ra tình cảm của mình đối với phụ nữ rồi, nhưng chị không chịu thừa nhận thôi, kết quả hại mình hại người, bây giờ ngược lại còn thấy nhẹ nhõm hơn.”

“Cô bé à, Lộ Tuyền nhìn thấu hơn em, nó có gì mà chưa từng chơi thử chứ”, Lộ Lâm bảo.

Vụ Mang Mang xem như đã hiểu ý tứ của Lộ Lâm.

Ý chị là Lộ Tuyền có hứng thú với cô, nên không quan tâm cô đã từng có William hay Whisky gì cả.

Trong tích tắc Vụ Mang Mang đoán ra suy nghĩ của Lộ Tuyền, vì còn hứng thú với cô nên tính toán so đo với William thì chỉ có thiệt thòi, vì thế Lộ Tuyền có thể gác những điều không vui sang một bên.

Nhưng kiểu lý trí này lại khiến người ta cảm thấy lạnh người.

Phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang chính là, tình cảm không phải như thế.

Chương 54

Tất nhiên là Vụ Mang Mang vẫn có chút nghi ngờ lời nói của Lộ Lâm.

Dù sao cũng chẳng có tình địch nào lại vô tư nói giúp đối thủ cả, đúng không?

Lộ Lâm ra ngoài rồi, Lộ Tùy nhanh chóng đi vào, Vụ Mang Mang ngờ là anh vốn đã đứng ngoài cửa từ nãy.

Vụ Mang Mang nhận ra chút ngại ngùng trên gương mặt Lộ Tùy, hai người đều nhìn nhau im lặng, đến khi Lộ Tùy chìa tay ra với cô.

“Vụ tiểu thư, xin hỏi em có đồng ý nhảy điệu đầu tiên với anh không?”

Vụ Mang Mang đặt tay lên tay Lộ Tùy, giống như Từ Hy thái hậu đặt lên tay Lý Liên Anh, đứng dậy rồi xoay người, ngẩng lên nhìn Lộ Tùy, “Em và William chưa xảy ra chuyện gì cả.”

Lộ Tùy nheo mắt, nhưng nhanh chóng đoán ra chút tâm tư của Vụ Mang Mang.

Cô bé này lúc nào cũng tự cho mình thông minh.

Nhưng bỗng nhiên, Lộ Tùy bỗng có chút thất vọng lạ kỳ, hơn nữa cảm giác đó đặc biệt mãnh liệt, đến nỗi thậm chí anh đã buông tay Vụ Mang Mang ra.

Lộ Tùy cúi xuống nhìn Vụ Mang Mang, không nghi ngờ gì cô rất xinh đẹp, hoạt bát, thú vị, nhưng lại cũng rất ngây thơ và thiếu lý trí.

Cô gái như vậy không thích hợp làm bạn đời, chí ít là với trí tuệ hiện tại của cô thì không thích hợp.

Lộ Tuyền chẳng phải thần tiên, lại không phải thánh nhân, nên cũng sẽ nghi ngờ sự lựa chọn của mình, đặc biệt là chẳng ai dám nói đã hoàn toàn thấu hiểu và kiểm soát thứ được gọi là tình cảm.

Lộ Tuyền có thể nhìn rõ sự khiêu khích trong mắt Vụ Mang Mang, thậm chí còn có chút vui trên nỗi đau kẻ khác.

Rõ ràng Vụ Mang Mang không ý thức được rằng nếu Lộ Tuyền có thể dễ dàng cởi bỏ khúc mắc trong lòng, thì tại sao anh không đích thân giải thích, ngược lại còn nhờ bà chị không đáng tin là Lộ Lâm nói hộ?

Có những việc trong mắt bạn là rất buồn cười và nhảm nhí, nhưng đối với người khác mà nói thì lại là chướng ngại khó vượt qua.

Ở độ tuổi của Lộ Tuyền, có lẽ anh sẽ vì vẻ đẹp và sự thú vị của Vụ Mang Mang mà rung động ngăn ngại, nhưng thứ mà mỗi người tìm kiếm ở nửa kia cuối cùng vẫn là thấu hiểu và đồng cảm.

Thực ra mạnh mẽ giỏi giang như Lộ Tuyền cũng có khao khát được thấu hiểu.

Một ánh mắt, một nụ cười đã có thể hiểu rõ ý của nhau, không cần tốn sức suy đoán, không cần xoay vòng và tính toán như đối với đối thủ.

Hai người ở bên nhau cả đời thực ra không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng giai đoạn tình yêu của Vụ Mang Mang rõ ràng vẫn dừng ở chinh phục và bị chinh phục.

Vụ Mang Mang có thể sẽ giữ thái độ hoài nghi đối với tình yêu toát ra từ người khác, nhưng sự lạnh lùng và xa cách thì cô tuyệt đối sẽ không hiểu lầm.

Cô rút tay lại, hơi ngửa người ra sau, đó là sự phòng bị trong vô thức.

Lộ Tù day day trán, nói: “Anh rất vui, thật đấy.”

Lộ Tù thật sự vui mừng.

Đối với việc Vụ Mang Mang ra nước ngoài một cách vô trách nhiệm, rồi vô trách nhiệm nhanh chóng bắt đầu một mối tình như trò chơi, Lộ Tù đã trải qua giai đoạn phần nộ lạ thường.

Nhưng sau phần nộ thì phần nhiều là lo lắng. Lo rằng anh sẽ hoàn toàn mất đi cô gái đó.

Chính vì sự lo lắng đó đã khiến Lộ Tù cảm thấy bóng đen chuyện cũ không thể ảnh hưởng tới anh.

Anh nguyện cởi mở tất cả với Vụ Mang Mang, đồng thời cũng không mong mối tình này sẽ bị tiêu diệt. Nên Lộ Tù kiềm chế, rất lý trí gác hết những mớ bòng bong do Vụ Mang Mang gây ra bởi hiểu lầm về sự do dự trước đây của anh sang một bên.

Giống như Vụ Mang Mang nghĩ, Lộ Tù tuyệt đối sẽ không để chuyện quá khứ ảnh hưởng tới tương lai mà anh đã vạch ra cho bản thân.

Rất nhiều khúc mắc không thể giải quyết thì gác sang một bên, để nó trôi theo thời gian.

Tạm gác lại, đó là một chức năng giải quyết khúc mắc, mâu thuẫn rất mạnh mà con người ta sau khi trưởng thành đã học được khi đối diện với cuộc sống.

Nhưng Lộ Tù cũng biết trông cậy vào Vụ Mang Mang hiểu được điều này có lẽ hơi khó khăn.

Cho dù anh giải thích rõ ràng với cô, thì cô cũng sẽ nghĩ rằng anh đang phỉnh phờ cô.

Đối với cô gái đó, sự nhẫn nại của Lộ Tuyền có phần muốn cạn kiệt, anh nói: “Anh xuống trước, nếu em chuẩn bị xong thì đến tìm anh.”

Vụ Mang Mang nhìn theo bóng Lộ Tuyền, trong tích tắc cô cảm thấy dường như mình đã mất đi thứ gì đó, nhưng lại không nắm được là thứ gì.

Nhưng cô biết rõ Lộ Tuyền không còn kiên nhẫn nữa.

Lúc nhỏ, cô bé Vụ Mang Mang bám dính bà Liễu và sếp Vụ để họ đừng bỏ đi, đã từng nhìn thấy không ít những biểu cảm giống thế trên gương mặt họ.

Vụ Mang Mang hoang mang nhìn theo bóng dáng xa dần của Lộ Tuyền, đến khi bóng anh khuất sau lối rẽ, cô mới trượt dần ngòi phích xuống sàn nhà, nước mắt tuôn ra như mưa, cô run lập cập móc điện thoại ra gọi cho Ngô Dụng.

“Ngày mai tôi muốn hẹn... hẹn giờ khám”, Vụ Mang Mang khóc rất thương tâm, nhưng lại không dám phát ra âm thanh, cắn chặt vào mu bàn tay mình.

Lúc nào cũng thế cô luôn không hiểu cảm xúc của người khác, lúc nào cũng vậy là người ta mất kiên nhẫn, chán ghét bỏ đi, cô cứ ngờ ngạc nhiên theo bóng họ.

Bên tai Vụ Mang Mang hình như lại nghe thấy giọng nói dịu dàng của bảo mẫu lúc nhỏ:

“Con không nghe lời, con khiến họ thất vọng, nên bố mẹ con mới không cần con, tối nay con không được ăn cơm.”

“Bây giờ ôm búp bê của con ra đứng úp mặt vào tường, con phải ngoan, nếu không dì sẽ mách với bố mẹ con, họ sẽ càng ghét con hơn.”

“Đó chính là con quỷ đáng ghét, bố mẹ nó không vì nó mà mắng tôi đâu, có người chăm nó đã là tốt lắm rồi, lớn thế kia mà còn đái dầm.” Vụ Mang Mang mặc quần áo ướt đứng úp mặt vào tường, nghe bà bảo mẫu nói chuyện điện thoại.

Điện thoại khác vang lên, là bà Liễu, Vụ Mang Mang nghe người phụ nữ mập mạp đó gọi “phu nhân”.

“Mang Mang hôm nay lại đái dầm rồi, phu nhân ạ.”

Vụ Mang Mang nhìn thấy mình chạy ào tới giật lấy điện thoại trong tay bà mập đó, hét lên: “Mẹ, mẹ ơi, bà ta nói dối, con không đái dầm, con không đái dầm!”

Trong điện thoại không có lời đáp, chỉ có tiếng cúp máy “tút tut tut”.

Về sau hình như bà Liễu có quay về, Vụ Mang Mang đã sốt cao.

“Con nó sốt rồi, anh cũng không quan tâm hả?” Vụ Mang Mang nghe thấy bà Liễu gào lên trong điện thoại.

“Dựa vào đâu mà phải tôi quan tâm? Lẽ nào nó không phải dòng giống của anh? Không phải con trai chẳng lẽ là lỗi của tôi?” Bà Liễu gào thét mắng chửi rồi đi vào phòng bệnh, ném một xấp tiền cho bảo mẫu.

“Thứ vô dụng, chỉ biết gây rắc rối. Trông chừng nó, hết bệnh rồi thì gọi điện cho tôi.”

Vụ Mang Mang nghe thấy tiếng bước chân thì thò đầu ra khỏi drap giường, nhân lúc bảo mẫu đếm tiền thì giật kim truyền dịch ra, lao ra ngoài hành lang bệnh viện, “Mẹ, mẹ ơi...”

Hình như bà Liễu có quay đầu lại, mà hình như cũng không phải, Vụ Mang Mang nước mắt nhòe nhoẹt nhìn không rõ, nhưng cô có thể cảm thấy bà Liễu bước nhanh hơn, vội vã bỏ đi.

Vụ Mang Mang không mang giày, đuổi theo sau bà Liễu, đứng từ xa nhìn thấy bà lên xe.

Chắc bà Liễu không để ý thấy phía sau, Vụ Mang Mang đang đuổi theo xe bà.

Sau đó hình như Vụ Mang Mang bị chiếc xe phía sau chạy sượt qua, không có vấn đề gì lớn, chỉ là lần đó bị viêm phổi phải nằm viện khá lâu.

Vụ Mang Mang chỉ nhớ trong phòng bệnh của cô lại có thêm rất nhiều búp bê, là sếp Vụ tặng.

“Bố ơi”, Vụ Mang Mang giơ tay ra đòi Vụ Tùng bế cô.

Vụ Tùng vỗ vỗ lưng cô, nghe điện thoại rồi bảo Vụ Mang Mang: “Bố... còn có việc, con phải ngoan nhé, con xem con không ngoan nên mới bị bệnh thế này, bố rất thất vọng về con.”

Một khi con người đã rơi vào cảm xúc tệ hại sẽ luôn nhớ lại những thứ đã chôn vùi từ lâu trong quá khứ.

Vụ Mang Mang ra sức cắn vào tay, cơn đau khiến cô tỉnh táo lại trong phút chốc, sau đó theo cách Ngô Dụng chỉ, cô nhanh chóng hít thở sâu mấy cái, cô không thể lại chìm vào quá khứ bi thương nữa.

Cô đã trưởng thành, bắt buộc phải phân rõ quá khứ và hiện tại.

Mỗi người đều không thể khiến mọi người hài lòng, có người hài lòng thì sẽ có người thất vọng.

Vụ Mang Mang gắng sức chia tách bóng Lộ Tuy và bóng Vụ Tùng lúc xưa ra, sau đó tự nhủ, “Đừng nghĩ nữa, về ngủ một giấc là được, ngày mai là có thể gặp Ngô Dụng rồi.”

Vụ Mang Mang dựa vào cánh cửa, gắng sức đứng dậy, vừa đứng vững thì nhìn thấy Lộ Tù đang đứng ở hành lang.

Vụ Mang Mang không nhúc nhích, nhìn Lộ Tù giơ tay ra với cô, vẻ mặt anh hình như có phần bất lực.

Nhưng ai quan tâm chứ?

Vụ Mang Mang nhắc váy lên chạy nhanh lại, như chim én tìm về tổ lao vào lòng Lộ Tù, ôm chặt lấy eo anh.

Lúc bạn sắp chết đuối, bạn sẽ không quan tâm khúc gỗ đang trôi kia có phải dành cho bạn hay không.

Cho dù toàn thân nó đầy gai, bạn cũng sẽ ôm chặt lấy.

Tay Lộ Tù phải gắng sức một chút mới đỡ được cằm Vụ Mang Mang, nâng mặt cô lên.

Xấu đến mức không ai muốn nhìn thẳng.

Lông mi giả đã rơi ra rồi.

Lộ Tù thở dài, mong Vụ Mang Mang chín chắn giống Lan Nguyệt hoặc Vương Viện chắc là không thể.

Trong mắt Lộ Tù, chọn lựa tuyệt nhất của Vụ Mang Mang chắc chắn là sẽ tao nhã xuống lầu, đến bên cạnh anh mỉm cười và cùng khiêu vũ, ngày hôm sau sẽ đá anh ngay.

Chứ không phải ngồi bệt dưới đất khóc như một con mèo nhỏ đáng thương thế này.

Xấu đến mức trời giận người oán, cũng không sợ đàn ông nhìn thấy sẽ buồn nôn.

“Em thế này không được, phải đi rửa mặt.” Lộ Tù bảo.

Vụ Mang Mang nhìn thấy bộ dạng quỷ quái của mình trong mắt Lộ Tù, sợ hãi muốn hét lên, cũng may Lộ Tù đã nhanh tay bịt miệng cô lại.

Trang điểm lại là không thể, Vụ Mang Mang đành tẩy trang nhanh nhất có thể, vì Lộ Tù đứng bên cạnh đang không ngừng nhìn đồng hồ.

Cũng may một thỏi son môi luôn là đồ dùng cần thiết trong túi xách phụ nữ, Vụ Mang Mang nhanh chóng tô son xong.

Để mặt mộc, khoác tay Lộ Tù xuống lầu, trong khung cảnh đấu đá nhan sắc thế này, xem như cô cũng to gan lắm rồi.

Cho dù là Lộ Tù cũng không thể làm trái lương tâm mà bảo mặt mộc của Vụ Mang Mang có thể đè bẹp đám hoa thơm kia được.

Lúc Lộ Tù đưa Vụ Mang Mang xuất hiện, Lộ Gia Nam đứng ở trung tâm rõ ràng thở hắt ra một hơi, sau đó khi nhìn kỹ mặt mộc của Vụ Mang Mang rồi, bà ngẩn ra một lúc.

Cũng may Lộ Gia Nam hiểu biết rộng, rất bình thản giả vờ như không biết gì, mỉm cười nhường vị trí cho Lộ Tù và Vụ Mang Mang để họ khiêu vũ.

Cặp đôi này đã trẻ năm phút rồi, cũng may Lộ Gia Nam khéo léo dàn xếp mới khiến mọi người yên lòng.

Một đôi nam nữ trẻ đẹp, cho dù nhảy bình thường cũng khiến người xem cảm thấy đẹp mắt, hướng hồ họ nhảy rất đẹp, bước chân phối hợp vô cùng ăn ý.

Một bản khác vang lên, những người xung quanh lần lượt từng đôi lướt vào sàn nhảy, Vụ Mang Mang mới thở phào nhẹ nhõm, ban nãy cô không dám ngẩng đầu lên, chỉ sợ người ta nhìn thấy cô đang để mặt mộc.

Đương nhiên đó chẳng qua là biểu hiện của việc dối mình dối người.

Chỉ cần có ý thì sẽ chẳng ai không nhìn ra cô để mặt mộc.

Có người sẽ cảm thán trước khuôn mặt mộc của Vụ Mang Mang và ngưỡng mộ làn da trắng muốt trong veo của cô.

Cũng có người sẽ tò mò rằng chuyện gì xảy ra mà lại để mặt mộc? Hình như trông mắt cũng hơi đỏ, xem ra đôi này chẳng qua là diễn trò trước mặt mọi người, cô gái đang cười rất miễn cưỡng.

Vụ Mang Mang và Lộ Tù nhảy tổng cộng ba bản, đôi uyên ương dù ân ái đến mấy cũng phải tạm thời tách ra, phải không?

Vụ Mang Mang thì thào bên tai Lộ Tù rằng muốn đi trang điểm lại, Lộ Tù không muốn buông tay cũng phải buông.

Vụ Mang Mang vừa thoát ra thì bà Liễu đã tiến lên, “Con và Lộ Tù làm sao đấy?”

Vụ Mang Mang cúi đầu, “Như mẹ nhìn thấy đó, làm lành rồi.”

Vụ Mang Mang nói nhẹ bằng, bà Liễu tiếp tục hỏi: “Thế con khóc cái gì?”

“Con cảm động đó”, Vụ Mang Mang nói.

Tin cô mới lạ, bà Liễu lạnh lùng nói: “Vụ Mang Mang, con nghĩ kỹ chưa? Sai lầm như vậy không thể tái phạm lần hai đâu.”

Liễu Nhạc Duy đương nhiên hiểu Vụ Mang Mang, trong tình yêu của cô, chưa từng có chuyện cô đá người ta, cho dù có thì cũng là người ta định đá cô nhưng cô cướp cơ hội ra tay trước mà thôi.

Thế nên chuyện tan hợp của Vụ Mang Mang và Lộ Tù chắc chắn là do Lộ Tù đã đá Vụ Mang Mang.

Còn làm lành sao? Bộ dạng kém cỏi của Vụ Mang Mang, Liễu Nhạc Duy cũng chẳng phải chưa từng nhìn thấy. Một khóc hai quấy ba treo cổ đều diễn cả rồi, mà vẫn bị người ta đá nhanh gọn lẹ đó thôi.

Lần này bà Liễu không biết phải cảm kích sự mềm lòng của Lộ Tù, hay là phải hận vì anh đã mềm lòng đây.

“Đi, mẹ đưa con đi trang điểm.” Liễu Nhạc Duy nói xong đi trước, Vụ Mang Mang theo sau, cô vốn định đi trang điểm mà.

Nhưng bà Liễu giữa đường gặp người quen, đành phải dừng lại hàn huyên, Vụ Mang Mang cũng phải đứng cạnh. Nhưng hình như đối phương không mấy hứng thú với cô nên cô đành mỉm cười xin lỗi, giả vờ ly champagne đã hết nên đi tìm nhân viên phục vụ.

Thẩm Đình không biết từ đâu đi ra, tay cầm hai ly rượu, rất tự nhiên đưa một ly cho Vụ Mang Mang.

“Cảm ơn”, Vụ Mang Mang cúi đầu nói, trong tình cảnh này không trang điểm cứ như không mặc quần áo vậy, khiến người ta không ngẩng đầu lên nổi.

Thẩm Đình ngẩn ngơ nhìn thùy tai trắng nõn của Vụ Mang Mang, ánh sáng kim cương của đôi hoa tai hình như cũng không bằng nổi vẻ đẹp nõn nà của thùy tai cô.

Tròng mắt cô vẫn còn hoe đỏ, sắc mặt rất tái, giống một đứa trẻ đã phạm lỗi.

Thẩm Đình thấy tim thắt lại, “Lại làm lành với Lộ Tù rồi sao?”

Vụ Mang Mang gật đầu, cô biết người ta chắc chắn sẽ lấy làm lạ, nhưng chính cô cũng không giải thích rõ được.

Ngựa tốt không ăn cỏ nhai lại, cô lại không làm được, cảm thấy bản thân đúng là quá kém cỏi.

“Chúc mừng nhé.”

“Cảm ơn anh”, Vụ Mang Mang gật đầu.

Hình như không còn gì để nói, Thẩm Đình gật nhẹ đầu rồi rời đi.

Vụ Mang Mang thở phào nhẹ nhõm, quay lại thấy bà Liễu đang trò chuyện vui vẻ với người quen làm bên địa ốc, liền tự mình đi đến phòng trang điểm.

Tập 2

Thần Nữ 2 Diễn Xuất

MINH NGUYỆT ĐĂNG

Tiểu thuyết | Đỗ Mai Quyên dịch

AMAR 2015

HOA BAN
QUANG

Chương 55

“Không ngờ em gái cáo bản lĩnh lại lớn đến vậy đó.”

Vụ Mang Mang khựng lại, quay sang, thì thấy Ninh Tranh đang dựa vào tường hút thuốc phía sau một chậu cây cực lớn.

Ninh Tranh búng tàn thuốc vào trong chậu cây, tiến lên hai bước, Vụ Mang Mang nghiêng người, tưởng anh ta định bỏ đi, nào ngờ anh ta lại phả khói vào mặt cô, “Lộ Tùy sao lại dính vào em rồi?”

Vụ Mang Mang ho mấy tiếng, cảm nhận được sự công kích ác ý của anh ta một cách rõ rệt.

“Xem ra chuyện đó anh ta chiều em lắm nhỉ?” Gương mặt Ninh Tranh dần dần áp sát vào gò má Vụ Mang Mang.

“Anh uống say rồi hả?” Vụ Mang Mang lạnh lùng hỏi.

Vụ Mang Mang chỉ hận trong tay mình không có rượu để tạt Ninh Tranh cho tỉnh lại, cô đẩy anh ta, “Anh bao tuổi rồi hả? Bớt diễn trò thiếu niên bất lương khi không vừa ý mình đi.” Vụ Mang Mang còn dùng tiếng Anh nói một tiếng “crazy”.

Ninh Tranh kéo Vụ Mang Mang, cô trở tay vặn cổ tay anh ta, vì Ninh Tranh không phòng bị mà cô lại cố ý, nên anh ta lại bị Vụ Mang Mang đè tay ấn mạnh vào tường.

“Đừng chọc tôi!” Vụ Mang Mang quăng lại một câu, tuy cô đã làm lành với anh họ Lộ kia, nhưng trong lòng không thuận theo tí nào.

Đồ nghề trang điểm trong phòng rất đầy đủ, Vụ Mang Mang ung dung trang điểm lại, vừa kẻ lông mày vừa nghĩ đến lời Ninh Tranh nói, thật không ngờ

Lộ Tù cũng có lúc chơi bời như thế.

Trang điểm xong, Vụ Mang Mang không vội ra ngay mà vào room chat với bạn, bên trong toàn là dấu cảm thán.

Vụ Mang Mang cười cười, thật muốn nhìn vẻ mặt mấy cô nàng đó, nhất định sẽ rất vui.

Weibo nhảy tin nhắn riêng, là Lộ Tù, “Còn chưa ra hả?”

Vụ Mang Mang bĩu môi, cất điện thoại đi.

Nhưng giây sau đó cô lại bấm sáng màn hình, cẩn thận đọc lại nickname của Lộ Tù.

“Lộ tùy nhập mang mang?”

Vụ Mang Mang không biết tên này vốn là thế, hay là tạm thời thay đổi rồi, cô đã không chắc chắn cái nickname “Lộ tùy nhân mang mang” lần trước nhìn thấy có phải là ảo giác không.

Anh chàng vạn ác!!!

Vụ Mang Mang cất điện thoại đi, đến nhà vệ sinh kể bên.

“Cậu bảo Lộ Tù nghiêm túc với cô nàng kia á?”

“Chắc thế, hôm nay là ngày nào chứ? Khiêu vũ mở màn với cô ta mà.”

“Thế từ nay về sau phải chịu đựng Liễu Nhạc Duy à? Nhìn thấy bà ta đặc ý mà phiền quá.”

“Cũng chưa chắc, không thấy mắt cô kia sưng lên sao? Lại còn không kịp trang điểm lại, chỉ có thể tẩy đi, cứ đợi mà xem, nhà họ Lộ không dễ vào thế đâu.”

“Thế thì tốt, đợi đến lúc nhìn Liễu Nhạc Duy tự tát vào mặt, chắc chắn rất đáng xem.”

Đợi ba người ngoài kia cười nói đi rồi, Vụ Mang Mang mới mở cửa ra ngoài rửa tay.

Phụ nữ ấy à, dù bề ngoài tỏ ra thực nữ đến mấy, nhu mì đoan trang thế nào, thì sau lưng vẫn sẽ toàn nói những lời thiếu i-ốt.

Chỉ có điều hôm nay lại dính đến bà Liễu, nghĩ đến là bực bội, yêu đương thôi mà làm như cả nhà đang hẹn hò với Lộ Tỳ không bằng.

Cảm giác thất tình của bà Liễu còn mạnh mẽ hơn cô nhiều.

Vụ Mang Mang đến cạnh Lộ Tỳ, anh giơ tay ôm eo cô, dẫn đi khắp nơi, Vụ Mang Mang rất có cảm giác cáo mượn oai hùm, cô chưa bao giờ nhận được sự quan tâm nhiều như thế này.

Mỗi người đều tỏ ra rất thân thiết.

Mỗi một thứ cô có hứng thú, đối phương hình như cũng rất quan tâm, khi trò chuyện đúng là rất thoải mái.

Có một tích tắc nào đó, Vụ Mang Mang cảm thấy dựa vào tư chất xã giao như cá gặp nước của cô, có lẽ về thời dân quốc làm “em gái giao tiếp” cũng được.

Đương nhiên, lúc nhạc hết người tan sẽ tỉnh táo ra, đó chẳng qua là người ta tâng bốc cô thôi.

Nhưng Vụ Mang Mang phải thừa nhận là theo Lộ Tỳ tham gia tiệc tùng thế này sẽ cộng điểm rất nhiều cho cô.

Đặc biệt là lúc đê bẹ Long Tú Quyên và vị hôn phu của cô ta.

Tuy Vụ Mang Mang cảm thấy mình vui vẻ như thế sẽ tỏ ra rất “low”, rất nông cạn, nhưng lòng hư vinh được thỏa mãn quá mức mong đợi, thực sự không tài nào không vui sướng.

Điều đó khiến Vụ Mang Mang trực tiếp ra quyết định trọng đại, lần sau nhất định sẽ là cô đá Lộ Tuyền trước, như thế sau này giang hồ khi có người nhắc đến truyền thuyết về cô thì mọi người sẽ vỗ tay khen ngợi.

Giống như khi cô nghe Lan Nguyệt đá Lộ Tuyền vậy rất hào hứng!!!

“Đi thôi”, Lộ Tuyền nắm tay Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang rụt tay lại.

Tuy động tác này có vẻ giả vờ giả vịt nhưng nếu hai người đã nói thẳng với nhau, lại một lần nữa ở bên nhau thì chắc chắn “chuyện đó” sẽ xảy ra.

Nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy mình thực không có hứng thú “được bóc tem” nữa.

Chủ yếu là do đã hơn một tháng xa nhau, lại trải qua cuộc gặp gỡ với William, Vụ Mang Mang đã nảy sinh cảm giác xa lạ với Lộ Tuyền.

“Ồ mà em mua đã nhận được hết rồi, Peter bảo em mau bóc ra đi, không biết có cái nào quá hạn không”, Lộ Tuyền nói.

Vụ Mang Mang lập tức giơ hai tay đầu hàng, chưa từng thấy kiểu gái đúng chỗ ngứa mà chuẩn như Lộ Tuyền bao giờ.

Trong nhà họ Lộ để trống một phòng cho Vụ Mang Mang cất đồ đạc, tuy là việc cực khổ nhưng người làm lại rất vui.

Hôm sau Vụ Mang Mang vốn phải ngủ đến trưa mới tỉnh dậy, nhưng vì thầy phụ đạo môn chính trị thấy thời gian quá cấp bách, không đến tám giờ đã có mặt ở nhà họ Lộ.

Vụ Mang Mang đành hẹn lại thời gian với Ngô Dụng, đúng lúc bác sĩ Ngô cũng phải ăn lễ Giáng Sinh với bạn gái, thật là cầu mà không được!

Trong quá trình học, Vụ Mang Mang đã tiến hành trò chuyện ngắn với ông thầy hơn bốn mươi tuổi này, ông thầy cũng không hề che giấu thu nhập và cả mức độ được hoan nghênh.

Sau khi hỏi thu nhập một năm của ông, Vụ Mang Mang dâng trào cảm giác muốn đổi ngành học ngay.

Tóm lại ông thầy có kỹ năng thi cử quốc tế chuyên nghiệp này không phải là nhân vật tầm thường hôm nay mới là ngày mai có thời gian rảnh ngay.

Hôm đó Vụ Mang Mang đã thu hoạch được rất nhiều.

Tối đó ăn cơm, Lộ Tuyền hỏi tiến độ của Vụ Mang Mang, cô ôm bát cơm, không ngẩng lên mà nói: “Cảm ơn”.

Tuy theo tính tình của cô thì chắc chắn sẽ chệch bại hành vi độc tài không thèm hỏi ý đã tự sắp xếp của Lộ Tuyền, nhưng đúng là cô đã thu hoạch được nhiều thứ, lại không tiện trách móc anh.

Người này xưa nay vẫn thế, dù bạn nghĩ thế nào, chỉ cần anh cho là đúng, thì anh sẽ làm hoặc ép bạn phải làm.

Ăn cơm xong, Vụ Mang Mang ủ rũ ra phòng khách ngồi.

Trong phòng khách tràn ngập không khí Giáng Sinh, khắp nơi treo xanh xanh đỏ đỏ trông rất vui mắt.

Cây thông Noel rất to và cao, gần như chạm đến trần nhà, Vụ Mang Mang liếc nhìn bỗng phát hiện ra dưới gốc cây có rất nhiều hộp quà.

Màu hồng, màu xanh lam, xanh lục, tất cả đều thắt nơ, mới nhìn đã biết là dành cho cô.

Vụ Mang Mang quay lại nhìn Lộ Tù, anh nghiêng nghiêng đầu ra hiệu cho cô tùy ý.

Vụ Mang Mang lập tức ngồi bệt xuống sàn nhà, bắt đầu mở quà.

Quà quý giá đắt tiền có đủ, từ bút máy đến sổ nhật ký, còn có một chiếc bút điện mới toanh, đương nhiên cũng không thiếu trang sức.

Trang sức khoảng hàng triệu tệ cũng chỉ cần Lộ tiên sinh ký tên một cái, tùy tiện ném ra mà thôi.

Vụ Mang Mang gỡ quà đến mỗi tay rồi tỉ mỉ đếm lại, chỉ ít Lộ Tù đã tặng cô mười chiếc mũ với kiểu dáng khác nhau.

Vụ Mang Mang sờ mái tóc mọc dài mà trở nên quê mùa, quay lại nhìn Lộ Tù, anh đang khéo léo ám chỉ đó sao?

“Ai giúp anh chọn quà thế? Không nhiệt tình gì cả, trong trung tâm thương mại ngoài mũ ra không mua thứ khác sao?” Vụ Mang Mang dịch dịch người, nửa quỳ nửa ngồi trên thảm trước mặt Lộ Tù.

“Tiểu thư không thích ạ?” Lão Peter đứng cạnh bước lên, nói, “Hôm qua tôi và thiếu gia đi mua sắm cả buổi chiều, mỗi một món đều do thiếu gia tỉ mỉ chọn lựa.”

Vụ Mang Mang ngược lên nhìn Peter, vị quản gia này cho dù đứng cạnh bạn thì cũng có bản lĩnh làm cho mình biến thành một bức tranh dán sát vào tường, đến nỗi Vụ Mang Mang thường xuyên quên mất lão quản gia tận tâm này.

Vụ Mang Mang cười nhìn Lộ Tù: “Dượng à, con nghĩ dượng nên tăng lương cho Peter đi.”

Lộ Tù vuốt tóc Vụ Mang Mang: “Năm nào cũng tăng.”

Vụ Mang Mang ngồi dựa vào đùi Lộ Tù, lấy ngón tay xoắn xoắn tóc, “Anh có ý kiến gì với mái tóc của em sao?”

“Không, nhưng anh nghĩ hình như chính em có ý kiến.” Lộ Tù nói.

Sao nhìn ra hay thế?

Chất tóc của Vụ Mang Mang rất đẹp, chính cô cũng rất ít khi nhuộm duỗi, thường thì chỉ để tóc thẳng.

Nhưng những người từng nuôi tóc dài đều biết, lúc tóc thẳng không ngắn không dài là xấu xí nhất, cho dù xinh đẹp như Vụ Mang Mang thì cũng kéo chỉ số nhan sắc xuống nhiều.

Lúc này nếu uốn một chút chắc sẽ đẹp hơn, nhưng tiếc là Vụ Mang Mang không uốn.

Vụ Mang Mang kinh ngạc vì sự tinh tế của Lộ Tù, “Làm sao anh nhận ra được?”

“Lúc trước khi em chụp hình tự sướng, mỗi một phút đều sẽ động đến mái tóc của mình (chỉ sợ người ta không nhìn thấy), bây giờ thì hết rồi.” Lộ Tù đáp.

Như thế cũng nhìn ra? Vụ Mang Mang cũng không ý thức được động tác nhỏ đó của mình.

“Hơn nữa trước đây hề đi ngang qua nơi phản quang, em sẽ vô thức dừng lại chụp hình, bây giờ thì không. Toàn thân em chẳng có gì thay đổi, chỉ có mái tóc, nên anh đoán chắc là em không hài lòng với mái tóc hiện giờ”, Lộ Tù bảo.

“Thực ra anh có thể đổi ngành, không chừng sẽ là Lý Xương Ngọc^[1] thứ hai đó”, Vụ Mang Mang khen ngợi.

[1] Lý Xương Ngọc - Henry Chang Yu Lee, sinh năm 1938 tại Giang Tô, là Hoa kiều quốc tịch Mỹ, chuyên gia giám định hình sự, là chủ tịch danh dự của trung tâm tư vấn khoa học bang Connecticut - Mỹ. (ND)

Vụ Mang Mang thử đội tất cả các kiểu mũ trước mặt Lộ Tuyền, mà cái nào đội lên cũng thấy đẹp, mắt thẩm mỹ của Lộ tiên sinh vẫn rất tuyệt.

Lão Peter đứng gần đó, nhìn Lộ Tuyền và Vụ Mang Mang cười nói, bất giác không kìm được đưa tay dụi mắt.

Trước kia lễ tết chẳng có không khí lễ hội như thế này, nhà họ Lộ lần đầu tiên có lại cây thông Noel sau khi vị chủ nhân trước đó qua đời.

Một lúc sau, Lộ Tuyền đi giá sang thư phòng, Vụ Mang Mang cũng bị anh xách vào trong đó, cô cũng quen rồi.

Cô có cảm giác Lộ Tuyền mặc chứng thềm khát có người ở cạnh, sau khi nghĩ kỹ, trừ lúc tắm rửa và đi vệ sinh ra thì hình như lúc nào cũng thích có cô ở ngay cạnh.

Vụ Mang Mang bày hết quà lúc này ra trên sàn nhà trong thư phòng, vất vả làm cho các loại logo trở nên bắt mắt nhất sau đó nằm nghiêng người ở ngay chính giữa, nhờ Lộ Tuyền chụp hình cho cô.

Bức hình này và cả những món quà chưa bóc ra ở dưới cây thông Noel đều được đăng trong nhóm bạn, và cả trên Weibo nữa, lập tức trào lên làn sóng ghen tỵ.

“Bóc quà đến mỗi tay, làm sao mà hành sự được nữa?”

Đùa à, đã đủ cho Vụ Mang Mang hưng phấn chơi cả buổi tối rồi.

“Lần sau anh đừng chơi kiểu cổ điển này được không?” Vụ Mang Mang đọc bình luận, trách móc Lộ Tuyền.

Người bình thường sẽ không nhìn ra giá cả và lai lịch món quà.

Còn Vụ Mang Mang cảm thấy khuyết điểm của việc nhận quà nằm ở chỗ nhìn thấy những người trên mạng đăng từng món quà của mình lên, chú thích rõ nhãn hiệu, số hiệu, giá cả.

Bởi thế cô thà đòi một chiếc vòng tay bốn vạn tệ mang nhãn hiệu lớn, cũng không muốn một chiếc vòng tay không rõ lai lịch giá trị hơn triệu tệ.

Nhưng từ đó về sau Vụ Mang Mang liên tục nhận được những món quà kiểu như vậy của Lộ Tùy, rõ ràng là anh không nghe theo lời cô nói.

Chương 56

“Ngày mai thi, giấy dự thi của em còn nằm ở nhà”, Vụ Mang Mang xem một lượt bình luận, bỗng ngẩng lên nhìn Lộ Tù.

“Bảo Anne đến chỗ em lấy là được.” Có vẻ Lộ Tù không cho đây là vấn đề.

Vụ Mang Mang đứng lên, “Không được, em phải về. Nhà anh cách xa trung tâm quá, ngày mai đi thi em phải dậy sớm, tinh thần sẽ không tốt.”

Lộ Tù lặng lẽ nhìn Vụ Mang Mang ba giây rồi gật đầu: “Cũng được.”

Lúc lên xe, Vụ Mang Mang nhìn thấy tài xế đặt va li của Lộ Tù vào cốp sau, cô thầm chửi thề một câu, chắc không như cô nghĩ đó chứ?

Thế là Vụ Mang Mang rất khéo léo bảo Lộ Tù: “Thực ra thì, em không thích người ta đến nhà em lắm, mỗi người đều nên có không gian riêng tư, đúng không?”

“Ừ”, Lộ Tù đáp qua loa.

Nhưng Vụ Mang Mang thấy anh vẫn điềm nhiên, chẳng có chút gì khác lạ thì biết ngay người này vốn chẳng để tâm đến lời cô nói.

“Thực ra là thế này, con người và động vật đều như nhau, đều có hành vi chiếm lĩnh địa bàn, một khi địa bàn của mình bị xâm phạm thì sẽ dẫn đến các loại cảm giác khó chịu hoặc thậm chí là ẩu đả, em sẽ cảm thấy cứ như cổ bị ai bóp ấy, không thể hít thở nổi.”

“Giống thế này này”, Vụ Mang Mang làm động tác bóp cổ mình, tay kia cũng bóp lấy mũi, tỏ vẻ hít thở rất khó khăn. “Anh có thể tặng em một túi khí”, Lộ Tù bảo.

Vụ Mang Mang nhất thời chán nản, xia tay vào má Lộ Tù, “Anh đừng giả ngốc nữa.”

Lộ Tù gỡ tay Vụ Mang Mang ra, nắm lấy, “Lần sau không muốn anh làm gì thì đừng từ chối thẳng thừng thế này, sẽ khiến anh thấy tò mò lắm.”

Lộ Boss đã tỏ rõ sự hiếu kỳ đối với địa bàn riêng tư của Vụ Mang Mang, nên cô có thể nói là bị anh áp giải về đến cửa nhà.

“Mở cửa đi, ngó ra đó làm gì?” Lộ Tù nắm tay Vụ Mang Mang, néo vào eo cô.

Vụ Mang Mang bấm mật mã, áp dấu vân tay vào, sau đó hậm hực quay đầu lại bảo Lộ Tù: “Anh không được hoan nghênh đâu, đồ kẻ cướp.”

Lộ Tù tỏ ra thờ ơ, mắng anh là kẻ cướp, Vụ Mang Mang cũng không phải là người đầu tiên.

“Em thích phong cách bài trí thế này à?” Lộ Tù lướt nhìn một vòng căn nhà bài trí theo kiểu Trung Quốc cổ điển của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang không trả lời, đến tủ lạnh lấy sữa ra uống để bình tĩnh lại.

Đến khi cô uống xong, đi tìm Lộ Tù khắp nơi thì phát hiện anh đang đứng trong phòng ngủ của cô.

“Chừa cho anh một ngăn tủ để đựng đồ, và một cái tủ áo nữa.” Lộ Tù bảo.

Đúng là không xem mình là người ngoài, Vụ Mang Mang thầm nhủ.

“Chỉ ở một buổi tối mà anh mang lắm thứ đến làm gì?” Vụ Mang Mang hỏi vẻ không khách sáo.

“Lo trước vẫn hơn”, Lộ Tù đáp rất tự nhiên.

“Ở đây không có phòng cho khách, anh thích cái ghế nào thì cứ tùy tiện chọn một cái mà nằm.” Vụ Mang Mang bảo.

Kiến trúc Trung cổ không sợ thiếu giường nhất, chỗ nào cũng nằm được.

“Ừ”, Lộ Tùỵ gật gù.

Điều này vượt quá dự kiến của Vụ Mang Mang, từ sau khi Lộ Tùỵ đổi nickname trên mạng, Vụ Mang Mang cảm thấy cô đã nhìn thấu được tâm tư gian xảo của anh, vốn tưởng anh chắc chắn sẽ chây lì trong phòng ngủ của mình, ngờ đâu anh lại dễ dàng gật đầu.

Ít nhiều cũng khiến Vụ Mang Mang có cảm giác hụt hẫng khi đang bùng bùng khí thế ai dè quân địch xếp trống lui ra.

Lộ Tùỵ tiện tay mở tủ quần áo của Vụ Mang Mang, nhìn đám quần áo theo lối cổ bên trong của cô, hỏi: “Nghe nói người xưa mặc khố, lúc em mặc mấy cái này có phải cũng mặc khố không?”

Đúng là một lời mời gọi trần trụi mà!

Khố này, tức là kiểu quần không eo không đáy, nói trắng ra là giống như hai chiếc tất dài mặc vào chân, vô cùng gợi tình.

Phụ nữ mặc cái này tiện nhất là để cho nam chủ nhân trong nhà hành sự.

Vụ Mang Mang không ngờ Lộ Tùỵ lại biết “khố”, xem ra giờ lịch sử cũng xem sách khá nhiều.

Vụ Mang Mang bước lên, đóng cửa tủ lại trước mặt Lộ Tùỵ, “Anh đừng nằm mơ.”

Lộ Tùỵ cười thành tiếng, cúi xuống thổi hơi vào tai Vụ Mang Mang, “Anh nằm mơ gì nào? Em biết được hả?”

So xem ai mặt dày hơn chứ gì?

Vụ Mang Mang nhẹ nhàng đưa tay đẩy mặt Lộ Tù ra sau đó mở một tủ khác, toàn bộ là nội y kiểu Trung cổ, đương nhiên có khố, cũng chính là “hình y^[1]” mà người ta thường gọi.

[1] Hình y: cũng chỉ kiểu quần cổ. (ND)

Làm bằng tơ lụa mỏng màu trắng.

Sau đó Vụ Mang Mang kéo cổ Lộ Tù xuống, học theo anh thói hơi: “Thần thiếp buổi tối chính là mặc cái này để ngủ.”

“Đừng đùa với lửa”, Lộ Tù không khách sáo kéo tay Vụ Mang Mang ra khỏi cổ, “Anh đi tắm đây.”

Vụ Mang Mang tức tối dậm chân, người này chính là anh ta chọc bạn thì được, mà bạn chọc anh thì tức là tự tìm đường chết.

Buổi tối lúc ngủ, Vụ Mang Mang vốn còn chờ đợi chút kịch tính, kết quả là Lộ Tù nằm trên giường nhỏ ngủ như heo chết, không hề có ý xông vào khuê các của cô.

Vụ Mang Mang không hiểu rõ, những người bạn trai cô quen tuy cuối cùng đều không thành, nhưng thực sự là người sau còn nóng nảy hơn người trước.

Nhìn bạn mặc áo hai dây cũng hừng hực được, nếu không vì Vụ Mang Mang có thân thủ tốt thì có lẽ đã bị bóc tem từ tám trăm năm trước rồi.

Đổi lại là Lộ Tù thì tình hình đã thay đổi, người này giỏi kiêm chế, hơn nữa vô cùng biết tính toán.

Như hôm tiệc Giáng Sinh, anh biết cô sẽ từ chối anh nên không đến để nài nỉ làm gì.

Lại như lúc anh biết tối nay muốn làm gì đó tuyệt đối sẽ không có cửa, nên người ta có thể nhẫn nhịn, ngủ ngon lành.

Còn Vụ Mang Mang thì sao, lại vì không có cơ hội sỉ nhục đối phương để giải tỏa cảm giác ấm ức vì bị ức hiếp, nên lăn qua lộn lại, trong lòng cảm thấy kiểu đàn ông không có “tình thú” như Lộ Tù đúng là ai dính vào cũng xui xẻo.

Sáng sớm thức dậy, Vụ Mang Mang không hề bất ngờ khi nhận ra trên mũi mọc một cái mụn.

Lúc ăn sáng, Vụ Mang Mang cứ cảm giác Lộ Tù vô tình hoặc cố ý liếc nhìn chóp mũi mình, thế là lúc ra cửa không chỉ đội mũ, mà cô còn choàng khăn thật dày, đeo cả khẩu trang.

Bộ dạng như người bị cảm cúm phải đi ra ngoài.

Vì sáu giờ Lộ Tù đã lôi cô ra khỏi giường nên lúc Vụ Mang Mang khởi hành thì mới bảy giờ, tuy gần đến điểm thi có hơi tắc đường nhưng cô không hề tới trễ.

Đặc biệt là càng về sau bãi đậu xe trong trường cung không đủ cầu, Vụ Mang Mang nhìn đám người kia lái xe đậu bừa vào đâu đó, cảm thấy rất vui vẻ.

“Có cần chụp cho em tấm hình làm lưu niệm không?” Lộ Tù hỏi.

Gương mặt Vụ Mang Mang bây giờ chỉ có đôi mắt là lộ ra ngoài, cô bần khoản nghĩ ngợi ba mươi giây, sau đó nghe Lộ Tù nói: “Có thể dùng phần mềm chỉnh sửa xóa mụn đi.”

Vụ Mang Mang phần nộ kéo khăn choàng ra, kem che khuyết điểm sáng nay của cô đúng là vô dụng rồi.

“Anh bảo chị Lưu hằm cho em nồi canh giải nhiệt, đợi em thi xong thì ăn”, Lộ Tù nói.

Nếu ngón tay Lộ Tù không sờ thùy tai cô, có lẽ Vụ Mang Mang sẽ cảm thấy Lộ Tù vô cùng chu đáo, nhưng lúc này cứ thấy như anh đang giấu cọt mình.

Bên ngoài trường thi đã kéo dây cảnh giới, Lộ Tù không thể bước vào khu nhà tổ chức thi, nên Vụ Mang Mang đứng trên bậc tam cấp quay đầu lại vẫy vẫy tay với Lộ Tù chào tạm biệt anh.

Cô nhìn thấy Lộ Tù đưa tay lên, mu bàn tay hướng về phía cô khoát hai cái, bỗng nhớ lại lúc cô thi cấp hai.

Khi đó những đứa trẻ khác đều có bố mẹ đi cùng, Vụ Mang Mang lại là được tài xế đưa đến trường.

Tuy không ảnh hưởng gì nhưng nhìn thấy những bạn khác cùng cha mẹ vẫy tay chào nhau, cô vẫn không tìm được ghen tỵ.

Vụ Mang Mang quay người chạy lên tầng hai, thò đầu nhìn từ ban công, thấy Lộ Tù vẫn đứng dưới tòa nhà, tay đút vào túi áo khoác, thu hút mọi ánh mắt của các cô gái xung quanh.

Cho dù là những cô nàng thích “thịt tươi nhỏ” hoặc ông già cũng không ngoại lệ, dù sao trai đẹp mà, nhìn ngắm lúc nào cũng thấy bổ mắt.

Vụ Mang Mang lại hưng phấn vẫy vẫy tay với Lộ Tù, gương mặt nở nụ cười toe toét, còn rực rỡ hơn cả ánh nắng mùa đông.

Lộ Tù đành đưa tay lên vẫy vẫy với cô lần nữa.

Vụ Mang Mang chạy lên ban công tầng ba, lại ló người ra nhìn Lộ Tù, tiện thể hôn gió anh một cái, lúc lên lầu bốn còn bắt chước nữ chính trong phim Hàn, hai tay chụm lại làm thành hình trái tim cho Lộ Tù thấy.

Lộ Tùynhìn mà cứ lắc đầu.

Tuy hôm nay có mặt trời nhưng trong phòng học không có máy sưởi cũng không có máy điều hòa, Vụ Mang Mang lâu không về trường nên không nhớ chuyện này, đành vừa rung đùi vừa làm bài.

Đến khi làm xong thì đã đông thành đá rồi.

Vụ Mang Mang vừa từ trên lầu chạy xuống, vừa mở điện thoại gọi cho Lộ Tùyn, mới bấm gọi xong thì nhìn thấy anh đang đứng bên ngoài tòa nhà, tìm kiếm cô trong đám đông.

Vụ Mang Mang lao ra ôm lấy eo Lộ Tùyn, gọi “Bố ơi”.

Cơ thể Lộ Tùyn rõ ràng cứng đờ lại.

Những người đi ngang qua phía sau thực ra đều lưu ý tới cặp đôi “cha và con gái” có nhan sắc vượt trội này.

Có người tỏ ra bình tĩnh, chỉ cảm thấy ông bố nhà này cưng chiều con gái quá chăng? Đã lớn tướng thi lên thạc sĩ rồi mà lại còn đưa đón đi thi.

Đương nhiên cũng có người cảm thấy cô gái này bị nuông chiều hư hỏng rồi, không có khả năng sống độc lập, chắc là không tìm được việc nên mới đi thi.

Cũng không thiếu những kẻ đầu óc đen tối, cảm thấy đôi cha con này có vẻ mờ ám.

Vụ Mang Mang mặc kệ tất cả, cô chỉ cảm thấy vui sướng, vui sướng, và vui sướng.

Nhón chân lên hôn vào môi Lộ Tùyn, rồi lại hôn nữa.

Bỗng tất cả mọi người đều lộ vẻ “á trời ơi”, có người nhanh tay nhanh mắt lặng lẽ bấm nút chụp hình điện thoại.

Ở một nhóm hoặc trên diễn đàn nào đó chắc sẽ xuất hiện bài “Được mở mắt rồi, cha và con gái hôn nhau giữa đường”.

“Sao anh còn ở đây? Em tưởng anh đi rồi.” Vụ Mang Mang nói, “Anh vẫn ở ngoài này đợi em sao?”

“Ngồi trong xe gọi mấy cuộc điện thoại”, Lộ Tùỵ đáp.

Anh kéo tay Vụ Mang Mang, cau mày, “Sao lạnh thế này? Trong phòng không có điều hòa à?”

“Không có”, Vụ Mang Mang đáp: “Điều kiện phòng học ở đại học không tốt bằng trường cấp ba của bọn em nữa.”

Vụ Mang Mang nhảy lò cò tại chỗ, “Buổi trưa chúng ta ăn gì? Gần đây có quán ăn nhỏ nào anh từng ăn không?”

“Buổi trưa anh bảo chị Lưu mang thức ăn tối, để tránh cho em ăn bậy, đau bụng lại ảnh hưởng tới kỳ thi.” Lộ Tùỵ dắt tay Vụ Mang Mang lên xe.

Vì trong xe không có ai nên không mở điều hòa, Lộ Tùỵ tháo giày của Vụ Mang Mang ra, cho chân của cô vào trong lòng anh.

Vụ Mang Mang sững sờ vì được đãi ngộ như vậy, gác cằm lên đầu gối nhìn Lộ Tùỵ gọi điện, lòng thầm cảm thán thủ đoạn của chị gái của Lộ tiên sinh, cô bại dưới gấu quần tây của anh lần nữa cũng oan.

Chiếc xe khởi động, dừng lại trước một khách sạn cạnh trường.

“Lên nghỉ ngơi một lát, anh đặt phòng rồi, tối nay nghỉ ở đây, ngày mai em có thể dậy trễ một chút.” Lộ Tùỵ nói.

“Thế hôm qua tại sao không tới đây?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Hôm qua em chẳng đòi về nhà mình sao?” Lộ Tù hỏi ngược lại.

Vụ Mang Mang dù vô tâm đến mấy cũng biết khách sạn quanh trường mấy hôm nay chắc chắn đã đặt phòng hết, tuy Lộ Tù tài ba nhưng chắc cũng phải đặt từ trước đó rồi.

Thế nên, hôm qua là anh cố ý sao?

Chỉ để vào ở nhà cô?

Vừa vào phòng, Vụ Mang Mang đã ôm lấy Lộ Tù từ phía sau, “Chúng ta thế này có được coi là ban ngày ban mặt đi thuê phòng không? Anh đúng là đen tối nhé.”

Lộ Tù nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, nhích sang bên, Vụ Mang Mang mới trông thấy trong phòng có cả lão Peter và Anne.

Vụ Mang Mang dù da mặt dày đến mấy thì lúc này cũng có phần ngượng ngùng.

“Đi rửa tay rồi ăn cơm đi”, Lộ Tù bảo.

Vụ Mang Mang lập tức đáp lời rồi chạy đi.

Lúc nghỉ trưa, Vụ Mang Mang phát hiện drap giường hình như cũng thay thành màu sắc và nhãn hiệu mà nhà họ Lộ quen dùng, xem ra tất quái dị của Lộ tiên sinh cũng không ít.

Hai ngày thi, mỗi lần thi xong, Lộ Tù đều ở bên ngoài đợi Vụ Mang Mang.

Lúc thi xong môn cuối thì trời đang mưa, dự báo thời tiết nói rằng có mưa kèm tuyết rơi, hà hơi thành sương, còn lạnh hơn cả những ngày trời tuyết.

Đa số thí sinh đều đến và đi một mình, cảm giác ưu việt của Vụ Mang Mang khỏi cần phải nói nữa.

“Đã bảo anh đừng chờ nữa mà?” Vụ Mang Mang nói như than thở.

“Nếu anh thực sự không chờ, em có chắc em sẽ không trở mặt?” Lộ Tuyền kéo tay Vụ Mang Mang, giúp cô sưởi ấm.

“Đương nhiên là không”, Vụ Mang Mang đáp.

Kể tin câu này đều là những người đàn ông chưa từng yêu đương.

“Đi thôi, tối nay cô mời ăn cơm.” Người cô mà Lộ Tuyền nói chính là Lộ Gia Nam, vốn dĩ hẹn hôm trước cùng ăn tối nhưng vì Vụ Mang Mang bận thi cử nên dời lại đến hôm nay.

Chương 57

Vụ Mang Mang cúi nhìn quần áo và giày, dùng điện thoại ngắm gương mặt mình, hai ngày nay nước đến chân mới nhảy, như quay về với trạng thái trước khi thi cuối kỳ hồi học đại học, tóc cô lúc này quê mùa kinh khủng, chỉ dùng kẹp tăm để kẹp lại để tránh cho tóc mái rũ xuống che mất đôi mắt.

Nhìn tổng thể thì nghiêm nhiên là kiểu ăn vận của một bà cô trung niên đang đi chợ mua rau.

“Em cứ thế này mà đi á?” Vụ Mang Mang tỏ vẻ “hay là anh đánh chết em cho rồi”.

“Đến tóc mà em còn chưa làm mà”, nhưng bây giờ bắt đầu làm tóc thì chắc chắn không kịp giờ, “Không thể hẹn ngày mai sao?”

Lộ Tuyền trầm ngâm rồi đáp: “Em thế này càng có dáng dấp phụ nữ gia đình.”

Vụ Mang Mang chớp mắt, với IQ trung bình của mình cô thực sự không hiểu nghĩa của từ “gia đình” này là khen hay chê.

Vì thi xong đã khá muộn, lại thêm tắc đường nên Vụ Mang Mang muốn giữa đường nhảy xuống mua quần áo cũng không được, đành mang đôi ủng tuyết đi gặp Lộ Gia Nam.

Lúc Lộ Gia Nam nhìn thấy Vụ Mang Mang đã không kìm được đưa mắt liếc sang Lộ Tuyền.

Cô bé này đúng là trẻ trung mơn mớn, tuy tuổi tác cũng không tính là quá nhỏ nhưng nhìn thì đúng là quá ngon lành.

Quần áo thì lung ta lung tung, không hề trang điểm chải chuốt, nhưng dù là thế bạn cũng sẽ cảm thấy thuận mắt, xinh đẹp.

Là một mỹ nhân mà ông trời vô cùng sủng ái.

Thế mà Lộ Tù cũng nỡ “ăn” cho được.

Lộ Tù nhìn lại Lộ Gia Nam, ý anh là cô đừng để vẻ bề ngoài của cô nhóc này lừa gạt.

Ban đầu sự ngây thơ vô tư của Vụ Mang Mang đã thành công lừa gạt được Lộ Tù.

Lúc này cô lại bắt đầu giả ngây thơ, lừa gạt Lộ Gia Nam.

Vụ Mang Mang không giả vờ ngây thơ thì không được, đối phương là bề trên của Lộ Tù, cha mẹ anh đã qua đời, đối với Vụ Mang Mang gặp Lộ Gia Nam chẳng khác gì gặp phụ huynh của anh cả.

“Vốn là mấy hôm trước muốn mời cháu, nhưng nghe Lộ Tù nói cháu đang thi nên chuyển sang hôm nay, cháu thi gì thế?” Lộ Gia Nam mỉm cười, hỏi.

Chuyện thi thạc sĩ không mất mặt tí nào, thậm chí cũng xem như có thể diện, nhưng trước mặt Lộ Gia Nam, Vụ Mang Mang lại cảm thấy có chút khó mở lời.

Người của nhà họ Lộ đều xuất thân từ các trường đại học danh tiếng hàng đầu ở nước ngoài, thạc sĩ trong nước so với họ hình như thiếu đi đẳng cấp.

Quả nhiên là giáo dục hưng thịnh thì đất nước mới hưng thịnh.

“Thi thạc sĩ ạ”, Vụ Mang Mang đáp.

Lộ Gia Nam cười, “ồ” một tiếng rồi lát sau mới bổ sung: “Rất tốt, đọc sách dưỡng tính.”

Tiếp đó Lộ Gia Nam hỏi chuyên ngành của Vụ Mang Mang, sau khi nghe thì nụ cười càng rạng rỡ, “Ngành này đúng là chỉ có thể học trong nước. Tuần sau có một buổi bán đấu giá năm mới về phương diện này, Mang Mang nếu có hứng thú thì đi tham dự cùng cô nhé.”

Lộ Gia Nam luôn dẫn dắt đề tài về phía mà Vụ Mang Mang quen thuộc khiến cô rất cảm kích.

Chồng cô Lộ Gia Nam họ Trần, kinh doanh rất lớn nhưng tính cách đặc biệt nho nhã, ôn hòa, lại rất có khiếu hài hước.

Trong bữa ăn trò chuyện rôm rả, ngay cả Lộ Tuyền cũng luôn nở nụ cười.

Đề tài đàn ông đề cập luôn là kinh tế, chính trị, cùng với tình hình phát triển trong tương lai.

Tuy rằng Trần Thụ Minh nói nhiều hơn, nhưng Vụ Mang Mang có thể nhận ra dường như ông đặc biệt lưu ý đến quan điểm của Lộ Tuyền.

Đương nhiên bữa tiệc gia đình thế này khó tránh khỏi nhắc đến những người họ hàng của nhà họ Lộ, Vụ Mang Mang mới biết Lộ Tuyền còn có hai người cô nữa, một người hiện đang đi nước ngoài, người kia đã lấy chồng ở nước ngoài, đương nhiên cũng là những người nổi tiếng.

Lộ Tuyền còn có một người chị cũng lấy chồng rồi ra nước ngoài định cư, gia tộc của đối phương cho dù là người không quan tâm đến chính trị và kinh tế như Vụ Mang Mang mà cũng nghe nói đến.

Vụ Mang Mang càng nghe càng thấy mình giống cô bé Lộ Lem.

Thực ra những người này vẫn chỉ là họ hàng bên phía nhà họ Lộ.

Còn về họ hàng bên nhà ngoại của Lộ Tuyền, tối nay cô cũng gặp được một người.

Người đó nghe nói Lộ Gia Nam và Lộ Tuyền cùng dùng cơm ở phòng ăn thì chủ động đến chào hỏi.

“Dì nhỏ của cháu cũng đến đây ăn cơm”, Lộ Gia Nam khi nghe bồi bàn báo cáo thì nói với Lộ Tuyền.

Vụ Mang Mang đã từng gặp dì nhỏ của Lộ Tù ở buổi vũ hội, nhưng Vụ Mang Mang lại có ấn tượng sâu hơn với con gái của bà, đó chính là người đã nói cô là đồ nhà quê.

Chúc Hình ngồi vào chỗ, thái độ với Vụ Mang Mang cũng không hòa nhã gì.

Thực ra cũng khó trách cô ta, bản thân Vụ Mang Mang cũng có cảm giác chim sẻ lạc vào bầy phượng hoàng vậy.

“Lần trước ở trên tàu, chẳng phải cô là bạn gái đi cùng Thẩm Đình sao?” Chúc Hình hỏi không chút khách sáo.

“Hình Hình”, Mạnh Du quở khê.

Quan hệ của Thẩm Đình và Lộ Tù mọi người đều biết, bạn gái hiện tại là bạn gái cũ của bạn thân đúng là nghe khó chịu thật.

Tiếc rằng đề tài này hình như không đủ tạo chấn động, mọi người có mặt ở đó chẳng hề thay đổi dù chỉ là ánh mắt.

Vụ Mang Mang ngại mặt mũi Lộ Tù, đang định trả lời Chúc Hình thì Lộ Tù đã lên tiếng trước, “Dì hôm nay hẹn người ta đến đây ăn cơm ạ?”

Mạnh Du hiểu ý mỉm cười, kéo Chúc Hình đứng dậy, “Ừ, chú lát nữa cũng tới, dì hẹn bên nhà Hạo Minh đến để bàn hôn sự, dì đi trước đây.”

Lộ Tù gật đầu.

“Con bé Hình Hình này được Mạnh Du chiều chuộng nên hư quá”, Lộ Gia Nam bình luận một câu để an ủi Vụ Mang Mang sau khi mẹ con họ đã rời đi.

Lúc ra khỏi phòng ăn Vụ Mang Mang đã không kìm được hít một hơi thật sâu, cảm giác được Lộ Gia Nam chăm chút như thế khiến cô cảm thấy

không thờ nổi.

Mà thực tế Vụ Mang Mang đã nhanh chóng lĩnh ngộ được điều đó thêm một bước nữa.

Hẹn hò với Lộ Tuy hình như rất thoải mái.

Nhưng chuyện này đã hoàn toàn thay đổi sau bữa tiệc Giáng Sinh.

Thiệp mời ập đến như tuyết rơi mùa đông.

Mà Lộ Gia Nam cũng xuất hiện trong cuộc sống của cô thường xuyên hơn.

Điều đó khiến Vụ Mang Mang có cảm giác đang học một lớp huấn luyện cô dâu mới một chọi một vậy.

Lộ Gia Nam và Lộ Tuy thật sự là, không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa!

Bề ngoài tỏ ra điều gì của bạn cũng hài lòng, sau đó lén giở thủ đoạn cải tạo bạn. Mà cứ trong tình huống đó thì Lộ Tuy không giúp ích được chút gì.

Vì vòng xã giao của nam chính và nữ chính đúng là như hai thế giới vậy.

Lộ Tuy bận cưỡi ngựa, đánh bóng, ra biển câu cá, đánh bài...

Còn Vụ Mang Mang phải tham gia đủ thể loại tiệc tùng, các buổi bán đấu giá, triển lãm tranh, bị Lộ Gia Nam tiến cử làm hội viên trong quỹ từ thiện của một bà nào đó.

Tiếp theo, Lộ Gia Nam bảo cô bắt buộc phải tham gia hội quản lý gì đó của tác phẩm nghệ thuật gì đó.

Tóm lại chỉ trong mấy ngày mà mái tóc của Vụ Mang Mang đã làm thêm mấy kiểu, bận rộn giữa làm tóc làm mặt và tham gia xã giao các kiểu.

Vụ Mang Mang cảm thấy mức độ bận rộn của cô đã không kém gì Obama rồi, đồng thời cảm giác sâu sắc rằng cho dù sau này Lộ Tuyền ngoại tình, nuôi một đồng vợ bé ở trong nhà thì cô cũng không còn sức đâu mà quản anh nữa.

Vì Lộ phu nhân giống một nghề nghiệp lương cao mà áp lực lại lớn.

Nên sau Tết Dương lịch, Vụ Mang Mang đã vội vã hủy phép để đi làm lại.

Sau khi so sánh, cô cảm thấy kiểu công việc sáng chín giờ đi chiều năm giờ về, có hai ngày nghỉ phép để trông ngóng đúng là nghề nghiệp tốt đẹp nhất thế gian này.

Ngay cả quý bà Nhiếp Tinh Tinh cũng trở nên đáng yêu hơn nhiều, vì thủ đoạn của chị ta quá thấp kém, khi Vụ Mang Mang đã quen biết được những “lục trà, bạch liên hoa^[1]” cao quý thì chỉ cảm thấy Nhiếp Tinh Tinh thẳng thắn đến mức đáng yêu.

[1] Từ lóng chỉ những cô gái có bề ngoài trong trắng tinh khiết như hoa sen trắng, thanh tâm như trà xanh, ngây thơ khả ái, nhưng thực ra bên trong lại gian xảo, lòng dạ thâm sâu. (BT)

Sau Tết Dương lịch, Lộ Tuyền đã bay đi Nam Phi, đi một mạch đến gần Tết mới về.

Vụ Mang Mang không ngờ rằng sau khi cô đi làm lại, Lộ Gia Nam cũng không buông tha cho cô.

Buổi tối lại còn phải theo học lớp tiếng Pháp và Tây Ban Nha, đó là cô giáo mà Lộ Gia Nam mời về dạy cô, nghe nói sau này còn phải học tiếng Nhật, tiếng Đức nữa.

Cuối tuần là đủ các lớp học lễ nghi, cắm hoa, vẽ tranh, không cần tinh thông nhưng nhất định phải biết thưởng thức.

Cho dù bà Liễu muốn gặp Vụ Mang Mang thì bây giờ cũng phải hẹn giờ trước với Cathy.

Quên giới thiệu, Cathy là trợ lý mới nhậm chức của Vụ Mang Mang, là kiểu mà cái gì cũng quản lý.

Dưới Cathy còn có hai trợ lý nhỏ khác, lại thêm nữ giúp việc Anne, Vụ Mang Mang bây giờ đi đâu thì một chiếc xe cũng không đủ chở bấy nhiêu người.

Thế nhưng mỗi lần Lộ Tù gọi về đều rất ngắn gọn, cứ như luôn có người tìm anh. Đến nỗi Vụ Mang Mang đã nảy sinh một cảm giác là cần đàn ông làm cái quái gì???

Quãng thời gian đó, Vụ Mang Mang gặp Ngô Dụng một lần, đó là thời gian ít ỏi mà cô gắng sức rút ra trong lịch trình hăng ngày từ Cathy.

Đến chỗ Ngô Dụng, Vụ Mang Mang chẳng làm gì mà chỉ đơn thuần ngủ một giấc.

“Tôi nghĩ sau này tôi không cần đến tư vấn chỗ anh nữa, bác sĩ Ngô à. Bây giờ tôi ngủ rất ngon, đứng cũng ngủ được, lâu rồi không phát bệnh nữa.” Vụ Mang Mang nói.

Nhờ lòng hư vinh cực lớn của phụ nữ mà Vụ Mang Mang không phát điên trước mặt đám phụ nữ đang chờ xem kịch hay. “Mang Mang, cô không vui”, Ngô Dụng nhìn cô, chỉ nói một câu.

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu tôi nói với anh là hiện giờ tôi không có thời gian quan tâm xem bản thân có vui hay không thì anh có tin không?”

“Nghĩ ra cũng thật nực cười, hóa ra bận rộn đúng là cách tốt nhất để chữa trị vết thương.” Vụ Mang Mang lẩm bẩm, “Đến hôm nay tôi mới hiểu ra lúc

nhỏ vì sao bố mẹ tôi lúc nào cũng bận rộn và bận rộn.”

“Đêm trước Giáng Sinh cô gọi điện cho tôi và khóc, đã xảy ra chuyện gì?”
Rõ ràng Ngô Dụng cảm thấy Vụ Mang Mang lúc đó rất suy sụp, nhưng hôm sau cô lại hẹn lại thời gian với y tá, đến hôm nay thì xuất hiện như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Không có gì, lúc đó cảm thấy bạn trai tôi hình như sắp chia tay nên có phần không chịu đựng được. Về sau lại làm lành, anh biết đấy, tình yêu là thế, phân phân hợp hợp.” Vụ Mang Mang nói một cách bình thản.

Trong lòng Ngô Dụng lại xuất hiện một nỗi lo âu rất lớn.

Mỗi tình đầu năm nào của Vụ Mang Mang là mối dẫn lửa khiến cô phát bệnh, sau đó tình sử phong phú của cô khiến Ngô Dụng biết được vài điều, nhưng chẳng có mối tình nào làm cho cô có những cảm xúc rung động mãnh liệt như thế, hơn nữa đối phương chỉ là “hình như sắp chia tay”.

“Yên chí, tôi biết anh đang lo lắng gì mà”, Vụ Mang Mang đứng lên, an ủi Ngô Dụng, “Chẳng phải anh ấy đặc biệt quá, mà là tôi đã nảy sinh những liên tưởng không tốt.”

* * *

Hôm Hai mươi bảy Tết, Lộ tiên sinh, người khiến Vụ Mang Mang nảy sinh những liên tưởng không tốt, đã quay về sau khi bay gần như hết cả năm châu thế giới.

Lúc về đến nơi đã là một giờ sáng, Vụ Mang Mang kiên quyết đòi đích thân ra sân bay đón Lộ Tùy, hơn nữa còn đặt một bó hoa hồng đỏ to tướng.

Vụ Mang Mang ôm bó hoa hồng, gần như bị chìm khuất sau nó.

Lúc ra đến cửa Lộ Tùy nhìn thấy Vụ Mang Mang lắc mạnh bó hoa với anh, lần thứ n trong đời cảm thấy bất lực.

N lần này đều là vì Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang chạy đến trước mặt Lộ Tù, đặt bó hoa vào tay anh như đang dâng hiến báu vật.

Lộ Tù nhận lấy, lịch sự ngửi một cái, “Rất thơm”, rồi chuyển sang cho trợ lý cầm.

Bành Trạch thực sự không muốn nhận tí nào, vì lúc anh ta đi ra ngoài, ai cũng nhìn như đang nói: Nhìn kìa, cái anh này ngố quá.

Mà Vụ Mang Mang nhân lúc vòng tay Lộ Tù rảnh rang thì lập tức nhiệt tình lao vào, ôm eo anh kêu lên: “Cuối cùng anh đã về, em nhớ anh đến phát điên rồi.”

“Team” đi cùng Lộ Tù đều tỏ vẻ mặt băn khoăn kiểu “tôi rất muốn nhìn nhưng không dám nhìn”.

Vì khí chất Lộ Boss là kiểu bạn lại gần anh trong phạm vi một tấc thì sẽ cảm thấy như mạo phạm long thể của anh vậy.

Hôm nay trước mặt mọi người Vụ Mang Mang lại ôm chầm anh như thế, mọi người đều cảm thấy như được mở rộng tầm mắt.

Lộ Tù muốn đẩy Vụ Mang Mang ra, anh không quen được bày tỏ tình cảm nồng nhiệt như vậy trước mặt mọi người. Nhưng vì câu nói của Vụ Mang Mang quá hợp lòng anh, bây giờ mà đẩy cô ra thì đả kích quá nên Lộ Tù đành giơ tay lên vỗ vỗ lưng cô, “Được rồi, anh về rồi đây.”

Vụ Mang Mang cảm giác Lộ Tù cứng đờ người, cũng thoáng cảm thấy sự băn khoăn của anh nên sau đó, cô vòng hai tay ôm chặt hơn rồi ngược lên nhìn Lộ Tù.

Lộ Tù cúi xuống nhìn đôi môi đỏ đang chúm chím của Vụ Mang Mang, mùi hương hóa học của son môi ập đến, anh khó xử cúi xuống nhanh chóng

chạm vào môi Vụ Mang Mang một cái.

Vụ Mang Mang dứt khoát kéo đầu Lộ Tù xuống, hôn hai cái “chụt chụt” lên hai bên má anh, in lên đó dấu môi hoàn mỹ.

Sau đó trước khi Lộ Tù dùng sự lạnh lùng đáp trả lại thì Vụ Mang Mang đã quả quyết lùi ra hai bước, lấy khăn giấy trong túi xách ra đưa cho Lộ Tù, ra hiệu anh tự lau đi.

Bành Trạch và mấy người kia nín cười đến mức muốn sặc nước bọt, mọi người đều giả vờ như không nhìn thấy gì.

Thực ra trong sảnh đợi có đến mấy cặp tình nhân lâu ngày gặp lại, đôi kẻ bên đã hôn nhau đắm đuối đến mức muốn biểu diễn luôn tại chỗ rồi.

Chỉ có kiểu người như Lộ Tù cứ giữ thể diện thôi, Vụ Mang Mang bấu môi, cảm thấy chắc là Lộ Tù không thể diễn nổi cảnh tiểu biệt thăng tân hôn rồi.

Vừa lên xe là Vụ Mang Mang đã không nhìn được kể lể với anh.

“Cuối cùng anh đã về, anh có biết trong một tháng nay cô anh đã hành hạ em thế nào không?” Vụ Mang Mang nói, “Lúc em thi đại học cũng chẳng mệt thế này bao giờ.”

“Cô mời cho em...” Vụ Mang Mang xò tay ra đếm, “Năm, sáu, bảy, tám thầy cô!!!”

“Mỗi ngày trời chưa sáng em đã phải dậy học cách đi đứng, học cách ăn uống, rồi cuộc em kém cỏi đến đâu mà ngay cả những điều này cũng phải học cơ chứ?”

Vụ Mang Mang chỉ nói mấy câu mà đã lườm nguýt đến năm lần.

“Còn có hai thầy cô dạy ngoại ngữ, nghe nói em phải tinh thông năm môn ngoại ngữ cơ. Kinh dị nhất là còn mời thầy huấn luyện trí nhớ cho em, giúp

em nhớ mặt người.”

“Điều này chứng tỏ cô rất thích em”, một câu này của Lộ Tù đã giúp Vụ Mang Mang kết thúc vấn đề.

Chương 58

Nói thật, Vụ Mang Mang đặc biệt thất vọng, chắc là do cô đã kỳ vọng quá cao. Phí công cô hôm nay kiên quyết đến đón anh, muốn anh cảm nhận được sự ấm áp của tình yêu. Cô tưởng Lộ Tuyền sẽ đứng về phía mình, cho dù không thì ít nhất cũng phải an ủi cô một chút.

Nhưng thái độ của Lộ Tuyền đã nói rõ cho Vụ Mang Mang biết rằng anh hy vọng cô chấp nhận những chuyện đó.

Vụ Mang Mang thầm nhủ, cô phải vui vẻ, Lộ Tuyền thật lòng với cô, nếu không Lộ Gia Nam ăn no rồi việc tiến hành giáo dục cô dâu cho cô làm gì?

Nhưng đối với Vụ Mang Mang, cô chỉ muốn yêu đương mà thôi, Lộ Tuyền sao có thể trực tiếp nhảy qua bước này, mà bắt cô tiến hành thực hiện thử thách cho cô dâu chứ?

Cô còn chưa bị bóc tem cơ mà!!!

Vụ Mang Mang hậm hực nghĩ nếu cô chưa thử qua Lộ Tuyền mà anh đã “high” tung trời rồi thì cô cũng sẽ không gật đầu lấy anh làm gì.

“Mệt quá hả?” Lộ Tuyền xoa tóc Vụ Mang Mang, chất tóc của cô rất mềm mượt, lúc sờ vào như tơ lụa, anh rất thích cảm giác đó.

Vụ Mang Mang hơi tủi thân, nói: “Em không thích như thế.”

Tuy Vụ Mang Mang thích khoe khoang giàu có trên mạng nhưng thực chất không hề hứng thú với tiệc tùng, xã giao... chi bằng ở nhà chơi game còn hơn.

Lộ Tuyền nhìn vào mắt Vụ Mang Mang, không nói gì.

Mắt cô rất đẹp, long lanh ướt, lúc này ni anh còn có lớp sương mù mỏng phủ lên như đứa trẻ không tìm thấy lối ra đang cầu xin người khác dẫn cô đi con đường đúng đắn.

“Nhưng những chuyện này sau này em sẽ gặp rất nhiều. Biết nhiều thì không áp lực, em hãy cố gắng học cùng cô đi, cô sẽ không dạy em lâu được đâu”, Lộ Tuyền bảo.

Vụ Mang Mang cảm thấy rất bức bối, thật sự đã chịu quá đủ ánh mắt kiểu “tôi đang muốn tốt cho cô thôi” của Lộ Tuyền và Lộ Gia Nam.

Đầu Vụ Mang Mang sượt qua ngực Lộ Tuyền, nắm nghiêng lên đùi anh, nói như muốn khóc: “Không thể không học sao?”

Lộ Tuyền lại xoa xoa đầu cô giống như an ủi một con cún con bị thương.

Vụ Mang Mang ôm eo anh, ngược lên nói: “Sau này nếu chúng ta chia tay thì chẳng phải em chịu tội lãng phí rồi hay sao?”

“Đừng nghĩ vậy”, Lộ Tuyền vỗ vào đầu cô.

Vụ Mang Mang quả nhiên là cô ngốc, nghe câu “đừng nghĩ vậy” thì đúng là không nghĩ gì nữa thật, dù sao cô cũng chỉ đang than vãn ngọt ngào thôi mà.

Lộ phu nhân là nghề nghiệp rất “hot” mà.

Nhưng nghĩ kỹ thì thực ra Lộ Tuyền chẳng nói gì cả.

Lộ Tuyền vừa quay về Vụ Mang Mang liền có cảm giác đã tìm thấy xương sống của mình, eo hết đau, chân cũng hết nhức, cô nằm rạp trên ngực anh, hỏi: “Anh có nhớ em không?”

Nói thực đây là lần đầu Lộ Tuyền cảm nhận được cách thức đeo bám người khác của phụ nữ.

Phụ nữ chín chắn sẽ tỏ ra nho nhã và điềm đạm hơn, tỏ ra thấu hiểu hơn, như Lan Nguyệt nhiều nhất cũng chỉ dụi dàng hỏi một câu, “Có nhớ em không?”

Còn Vụ Mang Mang lúc này đu trên cổ Lộ Tù như một con khỉ, bắt đầu lay lắt, “Có nhớ em không, có nhớ em không hả?”

“Nhớ.” Lộ Tù ôm eo Vụ Mang Mang, sợ cô động đậy nhiều quá sẽ gãy eo mất.

“Nhớ thế nào?” Hai chân Vụ Mang Mang tách ra ngồi lên đùi Lộ Tù, thổi hơi vào tai anh.

Phụ nữ thường là thế, bạn chọc cô ấy, cô ấy sẽ giả vờ làm thánh nữ, bạn không chọc cô ấy thì cô sẽ diễn vai Phan Kim Liên.

Lộ Tù nghiêng người ngậm lấy môi Vụ Mang Mang khẽ nói: “Muốn vào trong em^[1].”

[1] Trong tiếng Trung từ “nhớ” và “muốn” đều dùng chữ xiang (想).(ND)

Nỗi nhớ của đàn ông thường thẳng thắn như thế không hề giống phụ nữ thường thích nhớ đến mùi khói thuốc nhàn nhạt ở đầu ngón tay đàn ông.

Ngoài tên Weibo của Lộ Tù ra thì đây là lần đầu Vụ Mang Mang nghe anh nói những lời thẳng thừng như vậy.

Luồng điện xuyên thấu từ đốt xương cụt của cô chạy ra sau gáy, tay Lộ Tù đã luồn vào trong áo len của cô.

Vụ Mang Mang chụp lấy tay anh, kích bản thánh nữ của cô bắt đầu, mà tay Lộ Tù cũng lại ngoan ngoãn để cho cô giữ chặt.

Vụ Mang Mang kéo tay Lộ Tù ra khỏi áo, anh cũng không hề phản kháng.

Vụ Mang Mang thấy tiến thoái lưỡng nan, thực ra cô rất thích cảm giác được Lộ Tỳ vuốt ve, không liên quan đến tình dục, chỉ là thích được ve vuốt thôi.

Nhưng chút e thẹn của phụ nữ lại khiến cô bất đắc dĩ phải giả bộ, để tỏ ra bản thân không đói khát.

Rõ ràng Vụ Mang Mang không ngờ Lộ Tỳ lại phản ứng như thế.

Lịch sự đến mức quá đáng!

“Lần sau đừng tô son nữa”, Lộ Tỳ dùng ngón cái chà xát môi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang nhích chân ra, một người phụ nữ tỏ ra thèm khát hơn cả đàn ông không phải là chuyện tốt lành gì.

Tuy trong lòng cô không vui nhưng lại không thể quay mặt đi phớt lờ Lộ Tỳ, vì như thế sẽ chứng tỏ cô tức giận vì chuyện đó.

Thế nên Vụ Mang Mang vẫn dựa vào vai Lộ Tỳ, tỏ ra bản thân không quan tâm, dù sao cô cũng không phải dạng kích động gì.

Cho dù ấm ức nhưng điều đó không hề ảnh hưởng tới giấc ngủ của Vụ Mang Mang.

Lúc cô tỉnh dậy thì đã là sáng hôm sau.

Cô dụi dụi vào gối đầu mềm mại, nhưng Anne vì muốn cô ngủ thêm một lúc nên mỗi ngày đã gọi cô dậy muộn hơn hai mươi phút rồi.

Vụ Mang Mang ngồi dựa vào đầu giường, Aida giúp cô làm tóc với một tư thế vắn vẹo kỳ cục, còn cô thì ngồi trên giường lạng lẽ dùng bữa sáng, tiện thể cầm điện thoại xem tin tức nóng của ngày hôm nay.

Ăn sáng xong, Vụ Mang Mang quỵến luyến cất điện thoại đi.

Nghĩ mà rầu, gặp phải một người đàn ông có vương mắc về trình tiết, đó là do ông trời gai mắt cô sao?

Lúc Vụ Mang Mang xuống lầu thì Lộ Tùỵ đang ngồi trong phòng ăn, thấy cô đến thì dặn Anne: “Từ ngày mai, bữa sáng của tiểu thư đều dùng ở phòng ăn.”

Vụ Mang Mang bất bình, hai mươi phút ngủ nướng của cô đã mất rồi.

“Anh không bị lệch giờ sao?” Vụ Mang Mang hỏi Lộ Tùỵ.

“Không, hôm nay phải đến công ty.” Lộ Tùỵ đứng lên tiến lại gần Vụ Mang Mang, hôn lên trán cô, “Nếu thấy mệt thì đừng đi làm nữa.”

Vụ Mang Mang biết ngay sớm muộn gì cũng sẽ có ngày hôm nay mà, Lộ Gia Nam đã ám chỉ vô số lần rồi.

Đó chính là khác biệt giai cấp.

Trong giai cấp của Vụ Mang Mang, phụ nữ đi làm là chuyện rất bình thường, không cần kiếm nhiều tiền mà chỉ để có một công việc tiêu tốn thời gian, cũng không cần phải bị đàn ông giữ hết kinh tế trong nhà khi lấy chồng.

Nhưng ở tầng lớp “old money” như Lộ Tùỵ thì sự giàu có cực độ của họ đều dựa vào thừa kế, làm việc dường như là một việc khiến người ta thấy vô cùng sỉ nhục.

Tất nhiên Vụ Mang Mang cũng hiểu, họ không làm việc mà đã vô cùng bận rộn rồi.

“Nhưng em thích công việc của mình”, Vụ Mang Mang nói.

“Chẳng phải em thích ngủ nướng sao? Năm nay mùa đông lạnh lắm, hơn nữa ra Tết là phải chuẩn bị thi vấn đáp rồi.”

Lộ Tù nói, lời của anh nghe như kiến nghị nhưng Vụ Mang Mang nhận ra sự kiên trì trong đó.

“Dù sao vài ngày nữa là Tết, cũng không gấp vào lúc này.”

Vụ Mang Mang định dùng kế trì hoãn.

Lộ Tù gật đầu.

Vụ Mang Mang nhón chân lên hôn lên má Lộ Tù rồi ra ngoài.

Anne xách túi của cô theo sau, Cathy đang đợi cạnh cửa, vừa thấy Vụ Mang Mang thì tự động đi theo, “Vụ tiểu thư, tối nay là tiệc cuối năm của Lộ Thị, lễ phục của cô đã được mang tới khách sạn rồi.”

Nói đến đây Cathy khựng lại, “Stylist cả chiều nay sẽ ở phòng đợi cô.”

Cô trợ lý này không dám bảo Vụ Mang Mang trốn làm, đành khéo léo bảo thế.

Vì Lộ Tù luôn đi công tác nên tiệc cuối năm của Lộ Thị mới kéo đến tối nay, bạn gái của anh là Vụ Mang Mang đương nhiên phải có mặt.

Vụ Mang Mang thầm nghĩ, tiệc tùng cô tham gia cả đời này cũng chẳng nhiều bằng nửa năm nay, thật phiền phức, kể có tiền đúng là lăm việc.

“Ồ, thế thì bảo anh ta đợi đó đi”, Vụ Mang Mang đáp.

Muốn bắt cô nghỉ việc, muốn cô trốn làm chứ gì? Cứ không đấy.

Thời kỳ nổi loạn tuổi thanh xuân của Vụ Mang Mang vẫn chưa qua đi.

Ngồi trong xe, Vụ Mang Mang vẫn nghĩ chuyện này là thế nào?

Tiệc tất niên của Lộ Thị mà Lộ Tuy còn chẳng mở miệng mời cô nữa, cứ như vợ chồng già thật vậy, bây giờ hễ có việc thì đều do Cathy mang sổ lịch trình đến tìm cô.

Hôm nay Vụ Mang Mang không trốn làm, cả tháng nay cô bất ngờ đi làm đầy đủ, thật không dễ dàng gì, từ khi Vụ tiểu thư bắt đầu đi làm, cô chưa từng nhận được phần thưởng chuyên cần.

Lúc tan sở, Vụ Mang Mang dẫn theo Cathy khí thế bồng bồng, trợ lý và Anne bỏ luôn xe sang mà chuyển qua đi tàu điện, lúc đến khách sạn thì vẫn chưa quá muộn.

Cathy có vẻ bức bối khi cảm thấy trên người có mùi vị quái lạ của tàu điện, nhưng Vụ Mang Mang còn chưa nói gì cô ta cũng không dám chê bai.

Đương nhiên trong lòng cô ta cũng khó tránh khỏi cảm thấy đầu óc Vụ Mang Mang có vấn đề.

“Máy tính của tôi có mang theo không?” Vụ Mang Mang hỏi Anne.

“Có ạ, thưa tiểu thư”, Anne đặt máy tính xuống trước mặt Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang gật đầu, nhắm tính trong bụng hôm nay hoạt động năm mới trong game đã bắt đầu, có được cười phượng hoàng hay không đều trông chờ vào tuần này.

Cô đã hẹn với Noãn Dương trong game rồi, mỗi người kiếm một con phượng hoàng, sau đó nhuộm thành màu đỏ rực và trắng bạc, là thú cưng tình nhân, tuyệt đối là biểu tượng của người lăm tiền.

Lúc cười cái đó đi đánh tổ đội đặc biệt nổi bật, không cần sợ không có ai trị thương, máu cứ gọi là đầy đủ.

Đương nhiên những nghĩa vụ cần làm vẫn phải làm hết.

Tối nay Vụ Mang Mang chỉ cần phụ trách ngồi cạnh Lộ Tù cho thật đẹp, trên sân khấu có MC dẫn chương trình, là hai MC nổi nhất năm nay, một là MC nam chủ trì tiết mục xem mắt nổi tiếng, rất hài hước, còn nữ MC dẫn chương trình giải trí thì có gương mặt xinh đẹp có khả năng khơi gợi tin đồn vô cùng.

Tiết mục giải trí tối nay cũng rất phong phú, không thiếu ngôi sao nổi tiếng, có thể sánh ngang với chương trình đêm Giao thừa trên tivi rồi.

Vụ Mang Mang không có gì làm, chỉ là Lộ Tù quá nể mặt cô, cuối cùng còn bảo cô đi rút thăm giải thưởng lớn cuối cùng cho mọi người.

Một chiếc xe đua Lamborghini.

Chương 59

Bữa tiệc bắt đầu được một lúc thì Vụ Mang Mang báo cáo Lộ Tuyền là cô muốn đi vệ sinh.

Thực ra là cô đã chạy như bay lên lầu làm nhiệm vụ hằng ngày, từ bảy giờ đến tám giờ, nếu không làm đủ thì không còn trông mong gì nữa.

Đi vệ sinh tận bốn mươi phút, sau đó Vụ Mang Mang mới xuất hiện lại.

Hai mươi phút sau khi bữa tiệc đang rôm rả nhất thì Vụ Mang Mang báo cáo muốn đi trang điểm lại.

Sau đó thì không còn xuất hiện nữa.

Vụ Mang Mang vốn nghĩ sẽ chơi nửa tiếng rồi xuống lầu, nhưng game là tiểu yêu tinh dụ dỗ người ta, chơi rồi thì không biết dừng lại.

Tối nay càng náo nhiệt hơn nữa.

Đại thần^[1] ngoại tình, kẻ thứ ba dùng loa mắng chửi vợ cả mặt dày trên khắp kênh thế giới người ta đã không cần cô nữa mà cứ quẩn quýt lấy đại thần.

[1] Chỉ những người có tiền, kỹ thuật giỏi, trang bị nhiều, chiếm thứ hạng cao trên bảng xếp hạng trong game. (BT)

Nhìn khí thế “spam” kênh thế giới là biết “em ba” này chắc chắn siêu giàu, mười tệ một cái loa, cô ta đã dùng ít nhất là mấy trăm cái rồi.

Thế chẳng là gì, sóng này chưa dứt đã tới sóng khác.

Một vị đại thần khác theo đuổi vợ rất ghê gớm, bắn “chanh quang chi tâm” ở Vạn Hoa Cốc - đó là một loại pháo hoa, trong thương thành của hệ thống bán giá chín mươi chín nhân dân tệ một quả, mỗi lần bắn một quả sẽ tự động spam hệ thống, viết “xx tỏ tình với xx rồi”.

Đại thần bắn liên tục chín mươi chín quả.

So sánh hai bên thì vị đại thần đầu tiên đúng là kém cõi quá.

Nhưng dù gì Vụ Mang Mang cũng là một nhân vật nổi tiếng trong server, trên bảng trang bị cô đứng đầu, hôm nay lại chẳng có gì xảy ra với cô, trong lòng cảm thấy rất bất bình.

Nhưng hai tin tức kia đều là scandal lớn, Vụ Mang Mang suy nghĩ mãi cũng chẳng ra tin tức nào đặc biệt hơn, thật là tức chết đi thôi!

Cả thế giới đều đang bàn luận về đại gia “Chanh Quang”, trong lòng Vụ Mang Mang thầm rửa một câu, “Đại gia cái khí gió”.

Nếu Lộ Tuy chịu bắn “Chanh quang chi tâm” cho cô thì tốt quá rồi.

Thực ra thì trong thương thành còn có một loại pháo hoa khác tên là “Vĩnh hằng chi tâm”, chín mươi chín vạn chín trăm chín mươi chín tệ một quả.

Bắn lên bầu trời thì sẽ vĩnh viễn treo trên bầu trời của chủ thành server này, mọi người ngược nhìn lên sẽ thấy ngay, trên kim cương còn có hình tượng của hai người nữa.

Có điều một thứ trò chơi ảo như thế rõ ràng là để lừa gạt kẻ ngốc, nên đến giờ phút này thì chưa có ai chịu mua cả.

Vụ Mang Mang thì muốn tự mình bắn một quả, nhưng cô cũng không có nhiều tiền như thế.

Nghĩ đến đây, Vụ Mang Mang bỗng nhớ ra một chuyện lớn!

Cô theo Lộ Tù lâu thế mà anh chẳng cho một tấm thẻ nào!

Vụ Mang Mang thềm mắng trong bụng, thế mà cô lại chẳng nhớ ra chuyện này!

“Tiểu thư, tôi biết ngay cô ở đây mà. Tiết mục rút thăm cuối cùng sắp bắt đầu rồi, tiên sinh bảo tôi đi tìm cô”, Anne vẻ mặt cuống quýt chạy vào.

Chết rồi, Vụ Mang Mang chạy vội theo Anne xuống lầu, tuy Lộ Tù chưa nổi giận với cô bao giờ nhưng Vụ Mang Mang vẫn sợ anh.

Sợ nhất là nhìn thấy vẻ thất vọng trong mắt anh.

Vụ Mang Mang nhớ lại đêm đó, trong lòng cô cảm thấy lạnh ngắt.

Nếu lúc đó Lộ Tù không quay lại tìm cô, Vụ Mang Mang cũng không biết tối đó sẽ ra sao nữa...

Nhưng cũng may...

Vụ Mang Mang thở hổn hển chạy xuống lầu, lúc nhìn thấy Lộ Tù thì chân đã hơi run.

Nhưng Lộ Tù lại chỉ cười bất lực, ngoắc tay gọi cô, Vụ Mang Mang liền chạy tới như một con cún con.

Thực ra Vụ Mang Mang cũng cảm thấy mình hơi ngốc, cảm thấy động tác của Lộ Tù hơi đáng ghét cứ như gọi cún vậy, nhưng chân cô lại cứ không nghe lời.

Vụ Mang Mang quy chuyện này là do “khí chất”, khí chất ảo diệu của anh.

Lộ Tù nắm tay Vụ Mang Mang lên sân khấu, Vụ Mang Mang phụ trách rút thăm, anh phụ trách tuyên bố người thắng cuộc đêm nay.

Gương mặt Lộ Tuyền nở nụ cười nhẹ nhàng, cùng mọi người vỗ tay mời người thắng giải đang kích động lên sân khấu nhận thưởng.

Mà người đàn ông trung niên trúng thưởng kia khi nhận lấy chìa khóa xe từ tay Lộ Tuyền, nghe anh gọi rõ tên anh ta, đồng thời cảm ơn anh ta đã làm việc vất vả trong năm qua, trên gương mặt anh ta nở nụ cười rạng rỡ, bỗng khiến cho Vụ Mang Mang cảm thấy xúc động.

Hình như cô có phần giống với người nhân viên đó.

Điều mà người đó theo đuổi ở Lộ Thị chính là lương cao, sự khẳng định và được tôn trọng, mà có được sự khẳng định của Lộ Tuyền chính là phần thưởng lớn nhất, Vụ Mang Mang có thể nhìn thấy ngấn lệ trong mắt anh ta.

Có lẽ người ta sẽ nghĩ rằng “có đáng không”? Nhưng Vụ Mang Mang có thể hiểu được, nếu Lộ Tuyền xoa đầu anh ta thì có lẽ anh ta sẽ bật khóc tại chỗ.

Vì vô hình chung họ đều bị bệ hạ tẩy não cả rồi.

Còn về Vụ Mang Mang, cô thì muốn có được gì từ Lộ Tuyền đây?

Vụ Mang Mang vỗ tay theo quán tính, cô đứng cạnh Lộ Tuyền giống như đứng trong ánh nắng mặt trời, được mọi người chú mục. Không cần làm gì cả, giống như đã được tất cả mọi người yêu mến lâu rồi.

Nhưng Vụ Mang Mang biết rõ, cô không thể phát sáng, mà chỉ phản xạ lại ánh sáng của Lộ Tuyền mà thôi.

Nếu có một ngày Lộ Tuyền không còn nhìn đến cô nữa thì sao?

Nên Vụ Mang Mang sợ hãi Lộ Tuyền, sợ hôm nào đó anh lại quay lưng đi, đầu không quay lại mà rời xa cô.

Bạn đừng thấy vẻ mặt của Lộ Tuyền trông phong phú hơn nhiều so với mặt đờ Thấm Đình mà lầm, anh sẽ có lúc cười sẽ có lúc đanh mặt lại giống như một

người bình thường thực chất biên độ dao động cảm xúc trong anh nhỏ hơn người thường nhiều, mà sự dao động này đã đủ để làm chậm lại cảm xúc của anh.

Tình cảm của anh chỉ có một chút chút, đi và ở đều không phải chuyện khó khăn gì.

Vụ Mang Mang biết rõ, điều cô cần sẽ không tìm thấy ở Lộ Tù không phải anh không cho mà là anh vốn dĩ không có. Nếu anh có thì nhất định anh cũng sẽ không trao cho cô. Nhưng dù là thế thì hiện tại Vụ Mang Mang cũng vẫn muốn cố gắng níu kéo, hôm nay có rượu hôm nay say mà.

Đến khi đi tới cuối con đường, tự nhiên cô sẽ quay đầu lại. Vụ Mang Mang rất thuận theo tự nhiên.

“Hôm nay tần suất em mắc tiểu đau bụng nhiều thế?” Lúc tiệc kết thúc lên xe rồi, Lộ Tù hỏi Vụ Mang Mang.

Mặt cô nóng lên, có người đẹp nào muốn nói chuyện về chuyện đi tiểu đau bụng đâu?

“Ai mắc tiểu đau bụng chứ?” Vụ Mang Mang trợn đôi mắt đẹp, “Em rất ghét những buổi tiệc kiểu này, nên chạy lên lầu chơi game đấy.” Vụ Mang Mang cũng không nói dối, dù sao không lừa được anh, mà lương của Anne cũng đâu phải do cô phát.

Lộ Tù nhìn Vụ Mang Mang chăm chú rồi hỏi, “Có phải em đang yêu qua mạng không?”

“Em bao tuổi rồi mà còn yêu qua mạng?” Vụ Mang Mang lườm Lộ Tù, nhưng trong lòng thì tim đập thành thịch, làm sao anh nhận ra?

Thực ra cũng không hẳn là yêu qua mạng, Noãn Dương ngay cả danh phận cũng chẳng có, mọi người chỉ cùng nhau đánh phỏ bản, làm nhiệm vụ, dù

sao đông người càng dễ làm việc mà.

“Sao tự dưng anh nói thế?” Vụ Mang Mang dựa vào người Lộ Tù.

“Nếu không yêu qua mạng thì ít chơi game lại đi, coi chừng mắt em”, Lộ Tù uống chút rượu trong buổi tiệc nên lúc này hơi chệnh choáng say.

Vụ Mang Mang sững người, ý anh là yêu qua mạng nên chơi game nhiều? Nếu cô chơi game nhiều thì tức là yêu qua mạng?

Vụ Mang Mang trầm nghĩ, người này nói chuyện hay thật!

* * *

Hôm sau là ngày tiệc tất niên của cơ quan Vụ Mang Mang, đến lượt cô ngồi bên dưới nhìn lãnh đạo rút thăm.

Tiếc rằng Vụ Mang Mang không may mắn, cuối cùng chỉ có được giải thưởng mà mọi người đều có - chúc bạn may mắn lần sau.

Vụ Mang Mang cầm tờ giấy, còn chưa ra khỏi nhà hàng thì nhận được điện thoại của Long Tú Quyên.

Đám bạn thân cũng cần tất niên mà?

Vụ Mang Mang gọi điện cho Lộ Tù hỏi ý, anh chỉ nói một câu: “Đừng đi chơi muộn quá”.

Vụ Mang Mang vừa đến phòng, ngồi xuống thì Ngải Quả Quả, cô bạn trong nhóm Chat, và Lộ Thanh Thanh đẩy cửa bước vào.

Ngải Quả Quả ngồi sát lại Vụ Mang Mang, “Mang Mang này, bao giờ dẫn Lộ tiên sinh nhà cậu đi chơi cùng?”

Từ khi nhìn thấy hình cơ bụng của Lộ tiên sinh, Ngải Quả Quả đã ao ước nhỏ dãi từ lâu.

“Nhìn bộ mặt si mê của cậu kìa, Lộ tiên sinh có phải rất dũng mãnh không?” Ngải Quả Quả lại bồi thêm vào nỗi đau của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tùy quá lãng phí đường cong của mình, tối qua uống rượu say chệnh choáng thế mà lại không làm bậy gì cả.

Qua Tết này là tuổi âm của Vụ Mang Mang đã lên hai mươi sáu rồi, ngay cả “tem” cũng chưa kịp tặng, trong nhóm bạn còn phải tỏ ra là cái gì cũng trải qua rồi, lại còn phải thay Lộ Tùy khoác lác về thời gian dài ngắn nữa.

Ba chữ “bà cô già”, nghĩ thôi đã thấy u sầu!

Vụ Mang Mang uống chút rượu, đòi hát mấy bài, khi nhìn thấy điện thoại của Lộ Tùy cũng lười nghe, dù sao chỉ nói vài câu không lạnh không nóng mà thôi.

Nhưng vì không giật được micro nên Vụ Mang Mang cảm thấy chẳng có gì vui cả, thế nên cô đứng dậy cầm áo khoác, chào mọi người rồi ra về.

Chiếc Hummer của Vụ Mang Mang đậu ở bãi ngay đầu đường, vì quán này là quán cũ, bãi đậu trước kia không đủ sử dụng nên về sau mới thuê thêm một chỗ, Vụ Mang Mang đến muộn nên đương nhiên chỉ có thể đậu xe ở bãi cách xa đây.

Mới đi ra không xa thì cô nhìn thấy phía bên kia đường, có người đang gây sự.

Hai gã tóc vàng dáng điệu bặm trợn đang vây quanh Ninh Tranh, mà anh ta thì đang ôm một cô gái tóc đỏ, mặc quần tất bằng lụa siêu mỏng và váy siêu ngắn giữa trời mùa đông lạnh lẽo.

Vụ Mang Mang không thể nói dối lòng bảo đó là mỹ nữ, cô lắc đầu, định bỏ đi.

Bỗng cô thấy hai tên tóc vàng thượng cẳng chân hạ cẳng tay với Ninh Tranh, anh ta đáp trả mấy cú nhưng hình như bước chân không vững, chắc do uống say rồi.

Nghĩ lại cũng phải, không uống say thì làm sao thích loại phụ nữ kia?

Vụ Mang Mang do dự một phút, mà chỉ trong phút đó, Ninh Tranh đã bị đánh ngã lăn ra đất.

Vụ Mang Mang co chân chạy lại, không nghĩ ngợi gì, mượn sức chạy lúc này mà đá bay một cú.

Không có nguyên nhân gì, chỉ là muốn đánh nhau.

Hai tên tóc vàng hoàn toàn không ngờ có người dám nhổ lông cọp, không nghĩ gì cũng vung tay đánh Vụ Mang Mang, lúc đó bọn chúng chẳng quan tâm xem đối phương là mỹ nữ làm gì.

Mỹ nữ càng tốt, vừa đánh vừa lợi dụng được.

Vụ Mang Mang tuy lợi hại nhưng hai tay khó địch bốn tay, cũng may Ninh Tranh thấy Vụ Mang Mang chạy tới thì dựa vào xe, run lấy bầy đứng lên, che chắn giúp cô mấy đòn.

Hai tên tóc vàng chiếm thế thượng phong, nhưng chúng đã trông thấy ví tiền của con ma men Ninh Tranh, bây giờ lại cảm thấy cô nàng Vụ Mang Mang này quá xinh đẹp, hai tên nhìn nhau, mặc kệ cô nàng váy siêu ngắn kia mà chạy vụt đi như làn khói.

Vụ Mang Mang thò tay đẩy Ninh Tranh đang ngã ngửa trên cốp xe, nhưng lại bị anh ta đập vào tay, hất ra, “Cút, đừng đụng vào tôi.”

Vụ Mang Mang tức đến giậm chân, đúng là phí công cô, nhưng Vụ Mang Mang cũng là người dễ chịu nên chỉ hất tóc bỏ đi.

Nhưng chưa đi được nửa bước thì bị Ninh Tranh kéo lại, “Có phải em coi thường tôi?”

Vụ Mang Mang ít nhiều cũng biết chuyện anh ta và Thẩm Viện Tử, nhìn bộ dạng ngu ngốc này của anh ta thì đã hiểu ra.

“Đúng”, Vụ Mang Mang đáp nhanh gọn, “Bộ dạng này anh để cho ai xem hả? Con đường mình tự chọn thì ăn cứt cũng phải liếm ngon lành như ăn bánh kem thôi.”

Có lẽ hình dung của Vụ Mang Mang quá đáng sợ nên Ninh Tranh đã quả quyết nôn ọe ra.

Cũng may Vụ Mang Mang nhảy ra nhanh, chỉ bị dính một ít trên giày.

Cô nàng váy siêu ngắn đứng đối diện thì hơi thâm, dính đầy trên đùi, thét lên the thé.

Nhưng thực ra tiếng hét chói tai đó không phải do Ninh Tranh nôn ra, mà là ba tên đang vác dao chạy tới sau lưng Vụ Mang Mang.

Ninh Tranh đẩy Vụ Mang Mang ra, cô không phòng bị bổ nhào xuống đất, cùi chỏ bị toạc cả da.

Lần này có thêm một tên tóc vàng, còn cầm theo dao gọt hoa quả, Ninh Tranh vốn không phải đối thủ, Vụ Mang Mang gào lên với cô nàng vẫn đang la hét kia: “Mau báo cảnh sát đi!”

“Lộ tiên sinh!” Chiếc xe màu đen vừa rẽ vào con đường này thì tài xế liền nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng đó.

Lộ Tùy quay sang, nhìn thấy Vụ Mang Mang đẩy Ninh Tranh ngã nhào, hứng một dao thay anh ta.

Tài xế đã xuống xe, lao tới thật nhanh, mỗi tên một đấm làm ba tên kia lăn lộn dưới đất.

Đây chính là bản lĩnh của nghề vệ sĩ.

* * *

Vụ Mang Mang nằm trên băng ca, lúng túng không ngừng liếc trộm Lộ Tù đang nói chuyện với bác sĩ.

Vết thương của cô không nặng, cô cũng không phải kẻ ngốc, lúc đẩy Ninh Tranh ra đã phán đoán tình thế, nếu con dao đó đâm trúng Ninh Tranh thì chắc chắn sẽ rạch đứt nửa bụng, còn cô đã thủ sẵn, áo khoác dày bên ngoài, lại thêm cô hóp bụng lại, cong cột sống lưng, nhiều nhất cũng chỉ bị thương ngoài da.

Nhưng tài xế và Lộ Tù xuất hiện quá trùng hợp, Vụ Mang Mang thực không muốn bị Lộ Tù nhìn thấy mình đánh nhau.

Nhưng cũng may có Lộ Tù tới, nếu không Vụ Mang Mang cũng không rõ cô có thể toàn thân không, cái cô nàng mặc váy siêu ngắn kia đúng là vô dụng, chỉ biết khóc!

Vết thương của Ninh Tranh khá nặng, được đưa đi cấp cứu rồi.

Vụ Mang Mang nằm trên xe cấp cứu, kêu đau mấy tiếng nhưng Lộ Tù không hề đếm xỉa, gương mặt lạnh tanh sắp đông thành đá.

Nhưng trong lòng Vụ Mang Mang thực ra rất vui mừng, chắc cô có khuyh hướng là M^[1].

[1] M: người thích bị ngược đãi. (ND)

Đến khi Lộ Tù nói chuyện xong với bác sĩ, Vụ Mang Mang quay sang nhìn anh vẻ đáng thương, “Em không bị sẹo chứ? Nếu thế thì không cách nào

mặc đồ hở lưng rồi, và cả bikini nữa.”

“Bác sĩ thẩm mỹ sẽ tới ngay”, Lộ Tùỵ đáp.

Bác sĩ bình thường nếu khâu vết thương mà kỹ thuật không tốt sẽ để lại sẹo, nhưng bác sĩ thẩm mỹ thì khác, Vụ Mang Mang mới nghe đã thấy yên lòng hơn nữa.

Phải nói là Lộ Tùỵ làm việc rất hiệu quả.

Vì Vụ Mang Mang diễn hơi khoa trương, như thể chỉ khẽ cử động sẽ chạm đến vết thương, chỉ sợ rách ra rồi để lại sẹo thế nên trực thăng đưa cả cô lẫn băng ca cứu thương về nhà họ Lộ.

Điều đó khiến lão Peter và Anne đều tưởng lầm cô bị thương nặng đến mức tàn phế, đến khi họ dè dặt, cẩn thận quan sát bệnh tình của Vụ Mang Mang xong thì đều tỏ vẻ mặt sững sờ kiểu “tôi không nghe lầm đó chứ”.

Còn về Lộ Tùỵ, chưa đến nhà thì anh biểu hiện rất giống một người bạn trai đạt chuẩn, nhưng vừa về tới nhà thì đã trở mặt ngay không nhận người quen, chỉ quăng lại một câu “Anne, cô chăm sóc cho cô ấy” rồi lên lầu nghỉ ngơi.

Giờ giấc nghỉ ngơi và làm việc của Lộ Tùỵ vô cùng có quy luật, tối nay đã vượt quá giờ lên giường đi ngủ hằng ngày của anh.

Mọi người đều mệt mỏi cả buổi tối, anh muốn đi nghỉ cũng là hợp tình hợp lý.

Vụ Mang Mang vật vã một lúc trong nhà tắm, cuối cùng cũng tắm rửa xong, Aida vừa ngáp vừa giúp cô sấy tóc.

Cuộc sống của bà vợ nhà tư bản đúng là hạnh phúc.

Vụ Mang Mang nằm trên giường một lúc, đếm cừu mãi cũng không ngủ được nên đành khó nhọc ngồi dậy, đi xuyên qua hành lang gỗ cửa phòng Lộ

Tùy phía đối diện.

“Lộ Tùy, Lộ Tùy”, Vụ Mang Mang gõ cửa mà không ai lời nên dè dặt gọi nhỏ hai tiếng.

Đang lúc bần khoản nghĩ chắc Lộ Tùy ngủ rồi, nhưng lại không cam lòng, nên sau khi ấp ủ cảm xúc xong cô lại gõ cửa hai tiếng nữa, nghẹn ngào nói, “Lộ Tùy, em gặp ác mộng, vết thương đau quá không ngủ được.”

Vẫn không có động tĩnh, Vụ Mang Mang ngáp một cái, hình như cũng thấy hơi buồn ngủ, đang định quay lưng đi thì thấy cửa phòng mở ra.

Vụ Mang Mang là cao thủ giả vờ tội nghiệp, hai tay cô túm lấy áo ngủ của Lộ Tùy, thuận thế áp sát mặt lại, “Em sợ.”

“Anh bảo Anne đến ngủ với em”, Lộ Tùy khẽ đẩy vai Vụ Mang Mang ra.

Vụ Mang Mang vì ngại vết thương nên không dám dùng dằng, cúi đầu khẽ nói: “Em muốn ngủ cùng anh, em sợ, nếu tối nay anh không đến, em...”

Vụ Mang Mang xem như đã diễn vai đóa sen trắng thành công, vì thế cô đã mò được lên giường Lộ Tùy.

Lộ Tùy nằm quay lưng lại với Vụ Mang Mang, hơi thở đều đặn và dài.

Vụ Mang Mang nằm sau lưng anh, mở to mắt, nhớ lại lúc Lộ Tùy kiểm tra vết thương trên người, nâng mặt cô lên và nói, “Sao bọn nó không đánh em thành đầu heo luôn đi?”

Tức giận là chuyện tốt!

Vụ Mang Mang dụi dụi mặt vào lưng Lộ Tùy, nói với giọng của “nữ chính ngôn tình”: “Em biết anh đang giận em, giận em không quan tâm đến an nguy của bản thân. Vết thương trên người em, đau đớn trong lòng anh, anh giận khi em làm việc theo cảm tính, không suy nghĩ đến cảm xúc của anh.

Lỡ như em phải tay đi thật, nửa thân (đời) sau của anh làm sao đây, đúng không?”

Vụ Mang Mang đặt tay lên lưng Lộ Tù, khẽ sụt sịt, “Tuy, mọi việc đều do lỗi của em, anh đừng giận em nữa được không? Hể anh giận em là tim em đau như dao cắt, anh đánh em đi, mắng em đi, được không, nhưng đừng phớt lờ em.”

Chương 60

Lộ Tù không hề phản ứng.

Vụ Mang Mang bỗng hiểu ra cô chưa gãi đúng chỗ ngứa của anh, xem ra là vì một chuyện khác.

Vụ Mang Mang định lên tiếng giải thích nhưng trong chần của Lộ Tù quá ấm, tuy nhà anh cũng không lạnh tí nào có điều đủ loại cảnh sắc trong trời mùa đông luôn khiến người ta liên tưởng đến cái lạnh. Vụ Mang Mang không tìm được lại áp sát vào người Lộ Tù, tay cô dần dần trườn lên eo anh, muốn ôm anh để ngủ.

Cơ thể đàn ông không mềm mại như phụ nữ, mà là mạnh mẽ, cứng rắn như một loại thiết bồng.

Vụ Mang Mang nhẹ nhàng bóp một cái, bị Lộ Tù chụp lấy tay, cưỡng ép đẩy trở lại người cô.

Mọi người đều đã mệt, cũng không phải là lúc gây sự nên Vụ Mang Mang ngoan ngoãn không làm phiền Lộ Tù, nhắm mắt lại rồi nhanh chóng không còn biết trời trăng gì nữa.

* * *

Còn bên bệnh viện, Thẩm Đình bị Ninh Tranh gọi điện bắt tới.

“Sao thành ra thế này, chỉ vì con gà đó à?” Thẩm Đình ngồi xuống cạnh giường bệnh Ninh Tranh.

“Nóng tính thế, xin lỗi đã bắt cậu từ nơi ấm áp đến đây”, Ninh Tranh nói.

Gần đây Thẩm Đình có bạn gái mới, đã từng dẫn ra gặp mặt hai lần.

“Để làm ông lão nhà cậu và tên đó mất cảnh giác, có phải cậu từng diễn trò này không?” Thẩm Đình lại hỏi.

“Diễn gì mà diễn? Gà thì sao, công phu hầu hạ người cao là được.” Ninh Tranh bõn cợt, “Có thuốc lá không?”

“Không”, Thẩm Đình quả quyết từ chối, biết Ninh Tranh cứ đến thời điểm này là lại nổi cơn bệnh nên cũng chẳng muốn chọc tức bạn.

“Vụ Mang Mang lại bị cuốn vào hả?” Thẩm Đình đổi chủ đề.

“Cô bé đó đầu óc có bệnh, là một đứa cuồng bạo lực, có lẽ là muốn đánh nhau, chẳng thèm báo cảnh sát nữa, Lộ Tùy vợ phải cô nàng, thực lo cho gene đời sau của cậu ta quá.” Ninh Tranh chế giễu.

Tuy miệng nói thế nhưng trong lòng lại không tìm được nhớ đến Vụ Mang Mang.

Ninh Tranh lớn thế này, trừ lúc nhỏ mẹ anh ta chịu bảo vệ thì Vụ Mang Mang là người đầu tiên.

Lần trước ví tiền của anh ta cũng được cô giành lại, lúc nhớ đến, khóe môi Ninh Tranh bất giác cong lên.

Lúc cô ngã nhào lên người anh ta, Ninh Tranh vẫn còn nhớ ra mùi hương ở cổ và cả hơi ấm từ cơ thể cô.

Đề tài này hình như cả hai người đều không có hứng thú tiếp tục.

Thẩm Đình trầm tư một lúc rồi hỏi: “Viện Tử biết chuyện cậu bị thương chưa?”

Ninh Tranh đáp: “Chưa nói cô ấy biết.”

Không biết vì sao, Ninh Tranh lại nhớ đến lời Vụ Mang Mang nói với anh, liếm phân cũng chẳng phải từ ngữ tốt đẹp gì.

“Tôi định hủy hôn ước với Viện Tử, tôi đã nghĩ rồi, làm thế với cô ấy thì ích kỷ quá, cô ấy xứng đáng với người tốt hơn”, Ninh Tranh nói.

“Chẳng đã nói sẽ lợi dụng đến cùng à? Sao đổi ý kiến rồi, cứ thế thì nhà họ Ninh sẽ nhường cho thằng em trai của cậu ư?” Thẩm Đình nhướn mày.

Ninh Tranh thở dài, “Nghĩ thông rồi, tôi không tin mình tôi không thể thoát ra khỏi nhà họ Ninh, ai cười thì đến cuối cùng vẫn chưa biết được đâu.”

Thẩm Đình đứng lên, vỗ vai Ninh Tranh, “Được, dù cậu quyết định thế nào thì bạn bè cũng sẽ ủng hộ. Bên Viện Tử cậu hãy giải quyết cho tốt, nó không dễ xử lý đâu.”

Ninh Tranh “Ừ” một tiếng, lại hỏi, “Không có thuốc lá thật à?”

Thẩm Đình cuối cùng móc một bao ra, hai người lặng lẽ hút thuốc.

Sáng sớm, Vụ Mang Mang tỉnh lại thì thấy cô đang nằm bò trên ngực Lộ Tù.

Còn một tay của anh đang vòng dưới gáy cô, nhẹ nhàng đặt trên lưng cô, cơ thể hai người tiếp xúc vô cùng thân mật.

Vụ Mang Mang có cảm giác hạnh phúc không muốn nhúc nhích, thầm nghĩ hóa ra hai người ngủ cùng lại dễ chịu thế này sao?

Từ nhỏ đến lớn Vụ Mang Mang chưa từng ngủ cùng ai, đàn ông thì khỏi phải nói, hai người con gái ngủ chung cũng không được.

Nên bất ngờ ngủ cùng nhau thế này mới nhận ra là dễ chịu vô cùng.

“Em chưa chịu dậy hả?” Tay Lộ Tuyền trượt xuống mông Vụ Mang Mang, vỗ nhẹ.

Vụ Mang Mang cảm giác mông cô thót lên mấy cái, mắc cỡ quá nên “ồ” một tiếng rồi cong lưng, định bò dậy.

“Ui da!” Vụ Mang Mang quên mất vết thương trên lưng bỗng bị đụng đến đau quá hét to, “Mau xem xem vết thương của em có bị rách không?”

Ông trời phù hộ, đừng để bị rách ra, nếu không sẽ rất dễ để lại sẹo!!!

Tay Lộ Tuyền nhẹ nhàng vén lớp băng trên vết thương của Vụ Mang Mang, không nhìn thấy dấu máu, “Chắc không bị rách đâu, lát nữa anh bảo bác sĩ đến khám cho em.”

“Nhưng em thấy đau quá”, Vụ Mang Mang cau mày, nói với vẻ tội nghiệp.

Lộ Tuyền lại không nhúc nhích gì.

Vụ Mang Mang kéo kéo áo ngủ của Lộ Tuyền, “Anh thôi giúp em được không? Thôi một chút là hết đau ngay.”

Cái câu “thôi một chút sẽ hết đau” rõ ràng là để dỗ dành trẻ con mà.

“Lộ Tuyền à...” Vụ Mang Mang dài giọng làm nũng.

Có lẽ chờ ra khoảng ba giây, Lộ Tuyền sau đó vẫn cúi xuống kéo váy ngủ của Vụ Mang Mang lên, thối vết thương cho cô.

Ban nãy lúc kiểm tra vết thương xem có bị rách không cũng là vén váy ngủ lên, nhưng lúc đó không nghĩ gì nhiều, bây giờ lại khiến anh ngượng ngùng

quá.

Vì hôm nay là đêm Giao thừa, Vụ Mang Mang không nghĩ gì nhiều nên đã mặc một chiếc quần lót bằng lụa màu đỏ.

Màu đỏ rất dễ khơi gợi cảm giác thèm thuồng, đặc biệt là khi nó ôm gọn lấy phần da thịt trắng hồng thế kia.

Vụ Mang Mang hai tay ôm gối đầu, nằm bò ra giường, không hề có ý thức gì, lúc Lộ Tù thối lưng, tim cô run rẩy, giống như thực sự có thể quên hết cơn đau.

Giống như lúc nhỏ khi cô thấy các bạn khác té ngã, mẹ của chúng luôn nói, “Mẹ thối cho con thì sẽ hết đau ngay.”

Hóa ra thực sự sẽ hết đau.

Vụ Mang Mang có một khao khát, mong mỗi Lộ Tù mãi mãi đừng ngừng động tác này lại, bảo cô từ nay về sau biến thành bức tượng cũng được.

Nhưng cuối cùng giấc mơ đẹp của Vụ Mang Mang đã bị Lộ Tù cản cho tỉnh lại.

Vụ Mang Mang phần nộ quay đầu lại, trừng mắt nhìn Lộ Tù: “Đó không phải bánh bao!”

Lộ Tù dừng dưng đứng lên, “Dậy đi.”

Vụ Mang Mang thở một hơi để bình tĩnh lại, xoa xoa mắt, ban nãy Lộ Tù cản một cú mạnh quá.

Vụ Mang Mang vào nhà vệ sinh, tuột quần xuống xem, nhìn thấy trong gương mờ đỏ hần một khoảng.

Lúc ăn sáng, hai người không ai nói gì. Đến khi bác sĩ đến kiểm tra vết thương cho Vụ Mang Mang xong rồi thì phải đi đến Lộ Viên, tức là nhà cũ của nhà họ Lộ.

Nhà họ Lộ tôn sùng truyền thống Trung Quốc, lễ Giáng Sinh mọi người có thể chơi bời bên ngoài tùy ý nhưng ngày Ba mươi Tết thì phải cùng tụ tập ở nhà cũ.

Thế nên Vụ Mang Mang đã được mở mang tầm mắt, gặp được rất nhiều nhân vật lớn.

Có điều đề tài mà họ nói chuyện thì Vụ Mang Mang không chen vào được, ai bảo cô không hề có hứng thú với chính trị! Cũng may do vết thương trên lưng nên Lộ Tùy đã đuổi cô lên lầu ngủ.

Tay Lộ Lâm nhẹ nhàng bóp eo Vụ Mang Mang, vừa đúng lúc chạm vào vết thương của cô làm cô đau quá phải hét lên.

Lộ Lâm cười nói: “Bị thương thật hả? Sức chiến đấu của Lộ Tùy mạnh thế à?”

Vụ Mang Mang rất bất lực, lườm Lộ Lâm một cái.

Lộ Lâm theo Vụ Mang Mang vào phòng, chị ta không muốn xuống dưới, mấy bà cô và cả chị họ bên dưới ai nấy đều ghê gớm, chị ta không muốn xuống đó chịu tội.

“Mau nói chị nghe xem cảm xúc của Lộ Tùy trong lần đầu của hai đứa đi.” Lộ Lâm rõ ràng là kiểu chị gái đặc biệt muốn nhìn thấy em trai mình phải xấu mặt.

Vụ Mang Mang do dự một lúc giữa nói thật và nói dối, cuối cùng quyết định giữ im lặng.

“Lần trước em nói Lộ Tù vượt xa kích cỡ người thường mà em cũng chịu được nó, xem ra em cũng không phải người phàm rồi”, Lộ Lâm cười, chọc Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang có cảm giác bị đàn ông trêu ghẹo. “Nhưng đàn ông chỉ lo vui vẻ một mình, đâu quan tâm phụ nữ có vui hay không, chuyện này em đừng chỉ lo làm vui lòng Lộ Tù nhé”, chiêu này của Lộ Lâm chính là, em không nói thì chị luôn có vô số cách bắt em mở miệng.

Khổ nỗi là tuy Vụ Mang Mang muốn thỉnh giáo Lộ Lâm nhưng tiếc là cô thực sự chưa từng ngủ với Lộ Tù.

Lộ Lâm tưởng Vụ Mang Mang còn e thẹn, đang định châm thêm lửa thì kết quả là Lộ Tù đã đẩy cửa đi vào.

“Lộ Lâm, cô lớn tìm chị”, Lộ Tù bảo.

“Cô tìm chị mà sao phải phiền đại giá của em lên đây gọi chị?” Lộ Lâm quay sang nháy mắt với Vụ Mang Mang.

Lộ Tù chẳng buồn đếm xỉa, chỉ nghiêng người nhường lối đi ra hiệu Lộ Lâm biến được rồi đây!

Lộ Lâm vẫn không hiểu được Lộ Tù, “Em nói xấu chị với cô lớn phải không?”

Lộ Tù bình thản đáp, “Đối phó chị còn cần nói xấu à?”

Lộ Lâm lúc đi ngang Lộ Tù đã ném ánh mắt “em chờ đó” cho anh, sau đó ừ ừ bỏ đi.

Vụ Mang Mang mở to mắt nhìn Lộ Tù, anh đang lo sợ cô và Lộ Lâm dính vào nhau ư?

Không biết tại sao, Vụ Mang Mang rất muốn cười to.

“Em ngủ một lát đi, anh sẽ không cho ai vào làm phiền em”, Lộ Tù nói xong đóng cửa lại cho Vụ Mang Mang, đi ra ngoài.

Vụ Mang Mang ngoan ngoãn ngủ bù một giấc, tối qua ngủ quá muộn, sáng sớm lại bị đồng hồ sinh học đánh thức dậy.

Nói thực là sau khi Vụ Mang Mang theo Lộ Tù, bệnh ngủ nướng đã bị anh cưỡng ép chữa trị mất rồi.

Buổi chiều là giờ uống trà của các quý bà, Vụ Mang Mang ngồi một lúc nhưng do vết thương trên lưng không thể ngồi lâu được, cũng may là các bậc bề trên đều rất quan tâm thương yêu bề dưới.

Vụ Mang Mang lên lầu gọi điện cho bà Liễu, cô vốn muốn ăn Tết ở nhà họ Vụ, nhưng bà Liễu và sếp Vụ một tuần trước đó đã dẫn Vụ Đản Đản bay đi Úc mừng năm mới rồi.

“Ở đâu đấy?” Bà Liễu hỏi Vụ Mang Mang.

“Ở nhà họ Lộ”, Vụ Mang Mang nói với vẻ mệt mỏi, lấy thân phận bạn gái trải qua năm mới ở đây thực khiến cô không hề vui vẻ.

Truyền thống của nhà họ Lộ khiến nhà họ Vụ trở nên chẳng còn truyền thống gì cả.

“Mọi người không thể ăn Tết ở trong nước sao?” Vụ Mang Mang than vãn, có vẻ bất mãn.

Trước đó cô đã đề xuất cùng đi, nhưng bị bà Liễu từ chối thẳng thừng, tỏ vẻ con gái gả đi như bát nước đã hắt ra ngoài.

Vụ Mang Mang đương nhiên cũng biết bà Liễu nghĩ cho cô, “traị đẹp độc thân giàu có” bắt buộc phải trông chừng cẩn thận mà.

Nhưng sống trong tình thân của nhà người ta thì hình như vẫn có gì đó không thỏa mãn, đó chính là con người, được voi đòi tiên.

Gọi điện xong, Vụ Mang Mang nhận được bao lì xì điện tử của bà Liễu gửi tới, cô bèn quả quyết và hào phóng phát một đồng bao lì xì cho nhóm chơi game của mình để xứng đáng với danh “bạch phú mỹ”.

Thực ra cô chỉ thích nhìn dáng vẻ sung sướng của họ khi nhận được bao lì xì thôi.

Giữa chừng Lộ Tuy có lên một lần, giám sát Vụ Mang Mang uống thuốc, tiện thể bôi thuốc cho cô, là phương thuốc gia truyền của bác sĩ thẩm mỹ phòng ngừa để lại sẹo.

Đến tối thì Vụ Mang Mang xuống lầu ăn bữa cơm tất niên, không ngờ được hoạt động mừng năm mới của nhà họ Lộ lại vẫn là trò đánh mạt chược cũ rích.

Vụ Mang Mang thở dài, nhớ lại năm ngoái cô cùng Lộ Thanh Thanh đi ăn chơi mừng năm mới, cùng đếm ngược thời gian sau đó hôn nhau cùng người lạ trong tiếng chuông đồng hồ.

Sao có cảm giác cứ như đã xảy ra từ thế kỷ trước?

Nhắc đến mạt chược, câu chuyện “nữ thần cứu vạn” trước kia của Vụ Mang Mang được Lộ Lâm thuận miệng nhắc lại.

Vừa hay Lộ Tuy đánh mạt chược cùng mấy bà cô từ nãy tới giờ đều thua cả.

“Hay là bảo Mang Mang đến xoa một lá bài cho cháu đi”, Lộ Gia Chương cười nói.

Cô lớn đã lên tiếng thì Vụ Mang Mang đương nhiên không thể chối từ, đành gồng mình lên xoa một cái.

Xoa được “nhất điều”.

Vụ Mang Mang nhìn bài của Lộ Tù, anh đã quyết định xong, căn bản không cần đến con này nên tiện tay đánh ra.

Kết quả ba người kia đều là ù “nhất điều”, đẩy bài ra hết.

Mọi người đều cười phá lên.

Lộ Tù cũng cười, “Bà cô ơi, em nên đi ngủ đi.”

Sự nghiệp nữ thần may mắn của Vụ Mang Mang cuối cùng đã bị phá vỡ trong tối nay.

Buổi tối lúc Lộ Tù lên giường, Vụ Mang Mang vẫn chưa ngủ, chủ yếu là do cả ngày đều dưỡng thương, ngủ đủ lắm rồi.

Vì đang ở Lộ Viên nên Lộ Tù đặc biệt nể mặt Vụ Mang Mang, không ngủ khác phòng, điều đó khiến cô rất mừng.

Vụ Mang Mang xán lại gần Lộ Tù, anh cũng không đẩy cô ra mà ngược lại còn ôm cô, để cô tựa vào vai anh thoải mái hơn.

Có nghĩa là hết giận rồi ư?

Vụ Mang Mang đã sắp tuyệt vọng với Lộ Tù rồi, người này ngay cả hờn dỗi cũng ngăn ngủ như thế, có còn cho người ta yêu đương nữa không?

Vụ Mang Mang chịu đựng đến sắp nội thương, thực ra cô rất mong mỗi Lộ Tù chất vấn cô.

“Tối qua anh có nhìn thấy cô gái ở cạnh Ninh Tranh không? Nghe nói những người có thể làm bạn với nhau đều có sở thích giống nhau.” Tay Vụ Mang Mang vô thức luồn vào trong áo ngủ của Lộ Tù, rất tự nhiên di chuyển trên “quả thù du đở” trên người anh.

Cũng không phải đặc biệt thích “điểm” này, chủ yếu là do trên làn da trơn láng gặp vật thể lồi lên sẽ khiến người có chứng cường bức muốn chọc vào nó.

Bất hạnh là Lộ Tù không thích bị chọc vào nên tay Vụ Mang Mang bị tóm lấy, đẩy ra ngoài.

“Anh nói xem anh ta thích điểm nào ở người phụ nữ đó chứ?” Vụ Mang Mang có chút tò mò, tiện thể sĩ nhục tiêu chuẩn chọn bạn gái của Ninh Tranh.

“Có thể là kỹ thuật tốt...”, câu tiếp theo không phải lời mà Lộ Tù sẽ nói, nhưng thông thường đàn ông đều sẽ nghĩ đến phương diện đó.

Nếu Ninh Tranh nghe thấy đáp án của Lộ Tù chắc chắn sẽ giơ ngón cái, không hổ là bạn thân.

Mà đa số phụ nữ thông thường sẽ không thể hiểu điểm này của đàn ông, họ lúc nào cũng hỏi cô ta có điểm nào bằng em, tại sao anh ấy lại thích loại phụ nữ đó.

Đàn ông nếu chịu nói về vấn đề tình dục với phụ nữ thì đa phần sẽ có suy nghĩ đó.

Vụ Mang Mang thầm thở dài, thời điểm này quá tốt, có thể làm từ năm này qua năm sau, kết quả là lưng lại bị thương không thể “điên cuồng” được.

Nếu có thể làm thì lần sau vị “Bản Ngã Của Tôi” đến hỏi chuyện, cô đã có thể trả lời anh ta rằng thời gian mỗi lần làm của Lộ Tù kéo dài tận hai năm.

“Hôm qua anh đã nhìn thấy em cứu Ninh Tranh rồi phải không?” Vụ Mang Mang băn khoăn mãi, cuối cùng quyết định hỏi thẳng, cho dù Lộ Tù có muốn nghe hay không thì cô vẫn muốn giải thích.

Vụ Mang Mang cảm giác cơ bắp của Lộ Tùý cứng lại, sau đó nghe anh “ừ” một tiếng.

Cô biết ngay đàn ông không thể không để tâm mà.

Vụ Mang Mang rất kích động, bắt đầu giải thích, “Lúc đó em cứu Ninh Tranh hoàn toàn là do nghĩa khí mà thôi.”

Vụ Mang Mang ngừng lại, “Em phải thừa nhận rằng chủ yếu là do cô nàng váy ngắn kia xấu tới nỗi khiến em có chút thương hại Ninh Tranh, đàn ông bị ép đến mức này cũng khó khăn lắm. Nhưng ban nãy nghe anh giải thích như thế, em biết em đã suy nghĩ hẹp quá.”

Lộ Tùý bị câu nói của Vụ Mang Mang chọc cho phì cười.

Vụ Mang Mang không nói dối.

Nhìn thấy Ninh Tranh đứng cùng loại phụ nữ đó, đúng là sẽ sinh lòng thương hại.

Vụ Mang Mang nghe Lộ Tùý cười thì to gan hơn, tò mò hỏi: “Anh nói xem một đại mỹ nữ như em nhưng kỹ thuật không tốt, còn người kia là cô nàng váy siêu ngắn nhưng kỹ thuật đặc biệt tốt, anh sẽ chọn ai?”

“Người đẹp làm vợ, kỹ thuật tốt làm tình nhân”, Lộ Tùý thẳng thắn đáp.

Quả nhiên đàn ông đều là cầm thú.

Vụ Mang Mang “ồ” một tiếng, “Em còn tưởng anh sẽ khác chứ.”

Không thể tưởng tượng được Lộ Tùý lại đi cùng siêu váy ngắn mặt tô trát như quỷ thế kia.

Vụ Mang Mang cứ nghĩ đến cảnh đó lại không nhịn được cười lăn lộn, làm vết thương đau nhức.

“Anh thực sự sẽ ngủ với váy siêu ngắn đó sao?” Vụ Mang Mang lại hỏi tiếp.

Lộ Tù day day trán, “Được rồi, anh thừa nhận Ninh Tranh đáng bị thương hại.”

Vụ Mang Mang áp sát Lộ Tù, khẽ nói: “Anh đừng giận. Hôm qua sở dĩ em đỡ cho Ninh Tranh một dao đó, đầu tiên là vì anh ta là bạn tốt của anh, thứ hai cũng vì anh ta bị thương khá nặng rồi, nhát dao đó nếu chém vào, em nghĩ bụng anh ta sẽ rách toạc nên em mới đẩy ngã anh ta. Em tuyệt đối không có chút suy nghĩ gì với anh ta cả.”

Đọc qua rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình, kinh nghiệm quan trọng mà Vụ Mang Mang đúc kết lại đó là có chuyện gì thì cũng phải giải thích, hơn nữa phải giải thích kịp thời.

Cho dù đối phương bịt tai tỏ vẻ “anh không muốn nghe, không muốn nghe”, thì bạn cũng phải giải thích.

Quả nhiên đọc sách nhiều rất có lợi.

Giây sau đó Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tù nắm lấy bàn tay cô đang trượt xuống dưới rốn anh ba phân, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay cô.

“Hôm qua anh vẫn còn giận em, sao hôm nay không giận nữa?” Vụ Mang Mang không nhịn được hỏi.

Lộ Tù nhéo má cô, “Đúng là em biết điều đấy.”

Đối lại bất cứ người đàn ông nào khác chắc chắn cũng sẽ để bụng và tức giận, Lộ Tù lại không phải thánh nhân, đương nhiên sẽ để bụng rồi.

Chỉ có điều người với người khác nhau, đối với Lộ Tù, anh biết rõ Vụ Mang Mang chẳng có gì với Ninh Tranh, hành vi ghen tuông đối với Lộ Tù mà nói là lỗi lầm rất hạ đẳng.

Hơn nữa làm thế sẽ càng đẩy Vụ Mang Mang ra xa, chẳng có lợi gì cho bản thân và người khác cả.

Thế nên Lộ Tù thuyết phục bản thân không để bụng, cố gắng chịu đựng kiểu manh động bộc phát của Vụ Mang Mang.

“Nếu đổi lại là anh, em chắc chắn sẽ liều mạng hơn, anh yên tâm”, Vụ Mang Mang nói lời tình cảm rất là thuận miệng.

“Cảm ơn, anh đi đâu cũng có vệ sĩ, từ ngày mai em đi đâu cũng phải có vệ sĩ”, đó là sự báo đáp thâm tình của Lộ Tù đối với Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang thở dài, không dám đòi hỏi tự do, lỡ sau này cô bị bắt cóc để uy hiếp đòi tiền chuộc, Lộ Tù mà lại cứng đầu như bây giờ thì há chẳng phải tự tìm đường chết hay sao?

Nên vệ sĩ thì vệ sĩ thôi, rảnh rỗi cũng có thể bỏ mắt.

“Thế tìm cho em một người đẹp trai tí nhé”, Vụ Mang Mang đề nghị.

Phản ứng của Lộ Tù là, cắn vào ngón tay Vụ Mang Mang một cái.

“Đó không phải khoai tây chiên”, Vụ Mang Mang đá nhẹ vào anh.

Đêm quá dài, nên đặc biệt nhiều lời để nói.

Khi tay Vụ Mang Mang trượt xuống bị Lộ Tù giữ lấy lần nữa, ép bỏ ra khỏi chỗ một tắc dưới rốn anh, cô thực sự không nhịn được nữa, “Nghe nói anh chú ý dưỡng sinh, có thật vậy không?”

“Nghe ai nói?” Lộ Tù hỏi ngược lại.

“Thì em nghe nói thôi mà”, Vụ Mang Mang không khai ra là Bản Ngã Của Tôi, chủ yếu là cuộc đối thoại giữa cô và anh quá “low”, làm sao tiện nói ra cho được.

“Chỉ cần anh nói em biết có phải thật không là được”, Vụ Mang Mang lại thò tay cạy nút áo của Lộ Tù, bất cứ vật nào lồi lên trên người anh đều không cho cô đụng vào, thế nên cô đành chiến đấu với nút áo.

“Mỗi người đều đang dưỡng sinh, chẳng phải em cũng kiên trì sau tám giờ không ăn gì đó thôi?” Lộ Tù nói.

Vụ Mang Mang đã hiểu, đó cũng có nghĩa là dưỡng sinh.

“Thế nên anh mới nhẫn nhịn không xả ra là vì Đạo gia chú trọng đạo dưỡng sinh ‘đông không dưỡng sức, xuân sang tật bệnh’ sao?” Vụ Mang Mang hỏi.

Câu này đã nói ra rồi thì câu sau không cần che giấu nữa, “Hoặc là chương ngại tâm lý của anh vẫn chưa vượt qua được?”

Chương 61

Bình thân như Lộ Tù mà lúc này cũng không tài nào thân nhiên được nữa.

Nhưng Lộ Tù không ngờ Vụ Mang Mang còn có câu “kinh khủng” hơn sắp nói.

“Lộ Tù lần đầu của em đừng dâng hiến cho gậy rung nhé”, Vụ Mang Mang kéo tay Lộ Tù, lắc lắc nũng nịu, “Được không?”

Trong số phụ nữ mà Lộ Tù từng hẹn hò, chủ động cầu hoan như Vụ Mang Mang tuyệt đối không phải người đầu tiên.

Đàn ông cần phụ nữ để giải quyết nhu cầu thì phụ nữ cũng thường hy vọng mượn sự tiếp xúc cơ thể thân mật để gia tăng chỉ số bảo hiểm tình cảm.

Nhưng Vụ Mang Mang chắc chắn là nhân tài có thể nói những lời cầu hoan một cách đả kích người khác nhất.

“Không được.”

Trong bóng tối vắng đến tiếng Lộ Tù, Vụ Mang Mang nghi ngờ có phải cô nghe lầm không.

Cô ngẩng cổ lên, “Ban nãy anh nói là không được hả?”

“Ừ”, Lộ Tù đáp.

Vụ Mang Mang đỡ thắt lưng, cố gắng không đụng đến vết thương, bò dậy khỏi người Lộ Tù, nói với vẻ khó tin: “Lộ Tù, không phải chứ?”

Trong không khí vang lên tiếng cười của Lộ Tù, và cả cái lều con con nhỏ dưới chăn mà Vụ Mang Mang bất cẩn trông thấy, cô mới biết Lộ Tù lại đùa với cô.

Vụ Mang Mang lại nắm xuống người Lộ Tù, để mặc anh nắm tay cô, hôn lên đầu ngón tay cô.

Vụ Mang Mang cảm thấy cô đặc biệt thích được hôn, dù là chỗ nào cũng được.

Sẽ có cảm giác rất ấm áp và thân mật.

“Muốn lắm hử?” Lộ Tù hơi thay đổi tư thế nằm, để Vụ Mang Mang cảm nhận được nhu cầu của anh.

Nóng đến hăm hập, hơn nữa còn không có dấu hiệu suy giảm...

“Không”, Lộ Tù mà trở nên nhiệt tình gấp gáp thì Vụ Mang Mang lại ngược lại, cô vội vã chối từ.

“Ngủ đi”, Lộ Tù nhẹ nhàng vỗ lên lưng Vụ Mang Mang.

Người luôn phải nín nhịn còn ngủ được, không lý gì Vụ Mang Mang lại không ngủ được, đúng không?

Thế nên khi Vụ Mang Mang mở mắt ra thì đã là mười giờ sáng hôm sau.

Lộ Tù đi cùng các cô, chị của anh đến chùa dâng hương rồi, còn Vụ Mang Mang vì bị thương nên được ân chuẩn đặc biệt, có thể ở nhà nghỉ ngơi.

Mọi người đều bận rộn, sau đêm Giao thừa sum họp thì lại chạy đông chạy tây.

Vết thương của Vụ Mang Mang đã kết vảy chỗ bị tụ máu đã bắt đầu tróc ra, nhưng cũng không thấy Lộ Tù có động tác: tiến thêm bước nữa.

Giấc mộng đẹp chung giường mùa đông của Vụ Mang đã bị phá vỡ vào mùng Một, vì Lộ Tù nói buổi tối cô ngủ sẽ đánh rằm.

Cái này... Vụ Mang Mang ngay cả phản bác cũng không thể cho dù lắp camera thì cũng không ghi lại được mùi thối!!!

Vụ Mang Mang chiến tranh lạnh với Lộ Tù y mấy ngày trời, đối phương chẳng buồn dỗ dành cô.

Vụ Mang Mang thật lòng cảm thấy Lộ Tù y không hề cần có bạn gái.

Anh không cần cô cung cấp dịch vụ “tình sắc”, cũng không cần cô cung cấp chức năng “bắn pháo hoa”, hai người cả ngày trời chẳng nói với nhau quá ba câu.

Một năm quan trọng nhất là mùa xuân, công việc của Lộ Tù y hơi bận, vừa năm mới đã đi công tác hai chuyến, nhưng dù là thế anh vẫn bớt thời gian đi đánh golf một lần, còn cùng đám bạn thân Ninh Tranh, Thẩm Đình đánh mạt chược một lần nữa.

Vụ Mang Mang cảm thấy ngay cả lòng của anh mà cô cũng chẳng đụng đến được một sợi.

Sau Tết, bà Liễu hỏi Vụ Mang Mang về vấn đề kết hôn.

“Lộ Tù y có cầu hôn con không?”

“Không.”

Nghe câu này, ánh mắt bà Liễu khiến Vụ Mang Mang cảm thấy bị kỳ thị, giống như cô rất không có bản lĩnh vậy.

Nhưng đúng là bản lĩnh của cô không cao, bản lĩnh của Lộ tiên sinh lớn nhất, có thể to có thể nhỏ, có thể cương có thể xù.

“Nhưng con cũng phải chú ý, bên cạnh Lộ Tù y năm nay bỗng dưng xuất hiện một trợ lý nữ đấy.” Bà Liễu nhắc nhở.

Phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang chính là cô trợ lý kia chắc chắn không phải gái trinh.

Vụ Mang Mang đá vào góc bàn trước mặt, “Nếu Lộ Tùỳ thay lòng, lẽ nào con có thể quản được.”

Sau buổi uống trà chiều không hề vui vẻ gì với bà Liễu, Vụ Mang Mang cúp luôn tiết học tiếng Pháp đã hẹn trước, đến phòng tập gym giải tỏa tinh lực một trận, tiện thể duy trì dáng hoàn hảo của mình.

Đến tối, Vụ Mang Mang vẫn không nhin được mà lên mạng tìm kiếm tin tức về trợ lý mới của Lộ Tùỳ.

Hiện giờ cô nhìn thì có vẻ vinh quang lắm, nhưng hễ có tin đồn liên quan đến Lộ Tùỳ thì mọi người đều tự động giấu cô nên Vụ Mang Mang lại là người cuối cùng biết xung quanh Lộ Tùỳ đã xảy ra chuyện gì.

Vụ Mang Mang tìm cô nàng lắm chuyện Lộ Thanh Thanh, quả nhiên rất nhanh, cô nàng đã gửi tin về tân nữ thần của Lộ Thị cho cô, còn có cả tài khoản Weibo của vị tân nữ thần này. Cuối cùng Vụ Mang Mang đã hiểu tâm lý khi đó của Đồng Khả Khả, vì bây giờ cô cũng lén lút tạo một tài khoản phụ để đi theo dõi tân nữ thần đó.

Tân nữ thần tuổi tác không còn nhỏ, ba mươi tuổi, xuất thân danh giá, tinh thông tám loại ngoại ngữ.

Vụ Mang Mang rất muốn biết trung khu ngôn ngữ của nữ thần đó kết cấu thế nào mà lợi hại đến vậy.

Nhìn hình trên Weibo, đó là một vẻ đẹp cao quý lạnh lùng, nhưng trong đầu Vụ Mang Mang lại tự động bật chức năng “chỉnh sửa ảnh qua app” nên đã giảm bớt sáu mươi phần trăm khi đánh giá nhan sắc của tân nữ thần.

Vừa đủ chuẩn thôi, nhưng thẳng ở chỗ biết trang điểm biết ăn mặc, nên mới có thể chạm đến ngôi nữ thần.

Lúc Vụ Mang Mang tìm kiếm thông tin thì nghe tiếng gõ cửa, nhìn đồng hồ, giờ này chắc chắn là Lộ Tù đã về. Cô chẳng buồn quan tâm, dù sao Lộ Tù cũng biết tự đẩy cửa mà vào.

“Sao muộn thế này còn không ngủ?”

Vụ Mang Mang nằm bò trên giường, hai chân co lên hươ loạn xạ trong không trung, nghe Lộ Tù hỏi thì quay đầu lại trả lời: “Sắp ngủ ngay đây.”

“Anne nói hôm nay em không đi học lớp tiếng Pháp, sao vậy?” Lộ Tù bước tới, ngồi xuống giường cô.

Vụ Mang Mang trầm nghĩ, em đã nghĩ đến chuyện chia tay rồi, còn học tiếng Pháp làm khi gì?

Ngày mai là Mười bốn tháng Hai, cũng là “deadline” mà Vụ Mang Mang dành cho Lộ Tù, nếu anh còn không tỏ bày gì thì cô sẽ hạ quyết tâm chia tay anh.

“Tâm trạng không tốt, không muốn học.” Vụ Mang Mang nói.

Lộ Tù xoa đầu cô, “Tháng Ba anh đưa em đi Pháp chơi, được không?”

“Tháng Ba phải thi vấn đáp thạc sĩ”, Vụ Mang Mang ôm gối đầu trước ngực, cự tuyệt Lộ Tù một cách vô tình.

Hề nhớ tới chuyện đó là cô lại sôi máu.

Hôm đó Vụ Mang Mang tra được điểm thi của mình, hào hứng chạy đến khoe với Lộ Tù, kết quả là Boss chỉ rất điềm tĩnh nhìn cô một cái.

Vụ Mang Mang điền giúp anh câu “so what?”^[1] đằng sau biểu cảm đó.

[1] Rồi sao? (TG)

Cứ như thi đậu là chuyện thường ngày như ở huyện, không đáng để kiêu ngạo vậy.

“Thế thì đợi em thi vấn đáp xong”, Lộ Tùy nghiêng người hôn lên trán Vụ Mang Mang, “Ngủ sớm đi.”

Lộ Tùy đi rồi, Vụ Mang Mang hậm hực đá chân vào không khí, suýt nữa thì bị giãn cơ.

Sáng sớm ngày lễ Tình nhân chẳng có gì đặc biệt Lộ Tùy vẫn vừa ăn sáng vừa đọc báo, Vụ Mang Mang lại ngồi cạnh xem tin tức trên Weibo.

Năm nay bữa ăn lễ Tình nhân đáng giá triệu tệ ở khách sạn cao cấp nhất thành phố này đã được một người bí ẩn đặt xong, bên khách sạn không hề công bố thân phận người đặt.

Vụ Mang Mang lén nhìn Lộ Tùy, không biết năm nay cô có được điểm phúc được hưởng sự lãng mạn này không?

Ăn sáng xong, Lộ Tùy đứng lên hôn vào trán Vụ Mang Mang, “Hôm nay lễ Tình nhân, buổi tối đi ăn nhé, em thấy sao?”

Buổi tối? Nhưng Vụ Mang Mang nhớ bữa ăn lễ Tình nhân kia bên khách sạn sẽ phải trực thăng đến đón họ vào buổi chiều, cùng du ngoạn ngắm cảnh trời đêm.

Tuy Vụ Mang Mang hơi thất vọng nhưng ít nhiều cũng biết Lộ Tùy chắc chắn sẽ không làm những chuyện như thế này.

Chỉ có điều buổi chiều, Vụ Mang Mang cảm thấy như bị tát vào mặt.

Đám bạn thân tiết lộ người đặt bữa ăn Tình nhân triệu tệ kia chính là Thẩm Đình!

Hai chữ Thẩm Đình xoay ba vòng trong đầu Vụ Mang Mang, thế mà lại là tên không có tế bào lãng mạn nhất đặt bữa ăn Tình nhân!

Chuyện Thẩm Đình có bạn gái mới thì Vụ Mang Mang cũng biết, hình như không xuất thân danh môn gì, vẫn là một nữ sinh đại học.

Nghe đồn thì hình như mẹ cô gái đó bị bệnh nặng, phải làm công chúa trong hộp đêm rồi gặp được Thẩm Đình, sau đó thì...

Phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang chính là, tình tiết kinh điển quá cơ, định viết tiểu thuyết hả?

Khoảnh khắc này, Vụ Mang Mang nghĩ bụng nếu ban đầu cô và Thẩm Đình đến với nhau, không biết năm nay có phải là được ăn bữa ăn Tình nhân triệu tệ kia không.

Haizzz... chuyện cũ đừng nhớ lại nữa.

Mười bốn tháng Hai, rõ ràng không phải kẻ độc thân, nhưng Vụ Mang Mang lại cảm giác mình cứ như dân FA^[2] bị đám tình nhân kia chọc mù mắt.

[2] Viết tắt của từ forever alone có nghĩa là mãi cô đơn, hay độc thân chưa có người yêu. (BT)

Weibo và đám bạn toàn hình ảnh tình tứ với nhau, còn có rất nhiều người nhắn tin hỏi Vụ Mang Mang mừng lễ như thế nào.

Vì mọi người đều nghĩ Lộ tiên sinh lăm tiền như thế, lễ này của Vụ Mang Mang chắc chắn sẽ tương xứng, hoành tráng nhất.

Vụ Mang Mang thật muốn trả lời một câu, chia tay rồi!

Nhưng chia tay Lộ Tuyền chỉ vì anh không cho cô một lễ Tình nhân ra về thì Vụ Mang Mang cảm thấy đầu óc mình có bệnh thật.

Nên hôm đó, Vụ Mang Mang vẫn đi học tiếng Pháp bình thường, cô giáo còn dạy cô câu “em yêu anh” nói thế nào nữa.

Vụ Mang Mang rất không khách sáo lờm cô giáo một cái.

Buổi chiều, Lộ Tuyền về nhà sớm hơn mọi ngày một chút, Vụ Mang Mang đang cắm hoa ở phòng bên, cô vừa cắt cành hoa vừa nghĩ, cô đang sống như một bà lão sáu mươi tuổi đó sao?

Thực ra Vụ Mang Mang cũng không phải chưa từng tưởng tượng cảnh mình già đi như thế nào, mà cô còn nghĩ rất tốt đẹp nữa.

Sau khi nghỉ hưu sẽ chơi game suốt ngày, nhất định phải giữ giọng nói thật tốt, như thế già rồi cũng có thể giả làm mỹ nữ trẻ trung lừa tình trên mạng, một thế giới tươi đẹp biết bao.

Chứ không phải giống hiện giờ, ngay cả thời gian máy tính cũng bị Lộ Tuyền hạn chế.

Cắm hoa xong, Vụ Mang Mang lùi lại một bước chuẩn bị thưởng thức, ai ngờ lại lùi vào đúng vòng tay của Lộ Tuyền.

“Rất đẹp, giống như em vậy”, Lộ Tuyền nói.

Vụ Mang Mang cau mày, nheo mắt, hơi sến!

“Đi thôi, đi ăn”, Lộ Tuyền ôm eo Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang vắn vẹo eo, không quá thích những tiếp xúc cơ thể bỗng dưng quá nhiều trong ngày hôm nay.

“Đi ăn ở đâu?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Anh nấu em ăn”, Lộ Tùỵ đáp.

Tim Vụ Mang Mang “lách cách” một cái, cảm giác cô lại bị cấm cung rồi.

Quả nhiên vừa ra cửa đã nghe thấy tiếng trực thăng âm ầm.

Hòn đảo nhỏ bị Vụ Mang Mang gọi thầm là “LS”, sáng bừng lên trong ánh đèn màu cam soi rọi cái tên mới của nó, “LW”.

Mới nhìn đã biết là tổ hợp hai chữ cái đầu tiên trong họ của Lộ Tùỵ và Vụ Mang Mang.

Chút cảm giác ấm ức hẹp hòi soi mói của Vụ Mang Mang đã tan biến, khoe môi cong lên, cô hỏi Lộ Tùỵ, “Em có thể chụp hình không?”

“Ừ.”

Vụ Mang Mang quả quyết móc điện thoại ra chụp, đăng lên Wechat, còn Weibo thì thôi.

Người hiểu chuyện tự khắc sẽ biết hàm nghĩa của “LS” biến thành “LW”.

Vụ Mang Mang cất điện thoại đi rồi nói với Lộ Tùỵ:

“Thực ra đảo này còn có thể sửa tên nữa, gọi là SM cũng hay lắm.”

Chính là tổ hợp của từ “Sui^[3]” trong tên Lộ Tùỵ và “Mang” của Mang Mang.

[3] Tùỵ. (ND)

Lộ Tùỵ hôn lên má Vụ Mang Mang, “Phải có thân phận rồi mới dễ đổi tên.”

* * *

Trực thăng hạ cánh, biệt thự đã có sự thay đổi lớn so với lúc trước Vụ Mang Mang đến, dù sao sự thay đổi của chữ cái sẽ dẫn đến bố cục thay đổi.

Công trình chắc chắn không thể hoàn công trong thời gian ngắn, Vụ Mang Mang đoán có lẽ lúc cô còn ở Ý thì Lộ Tù đã bắt tay vào làm rồi.

Vị này đúng là đủ tự tin!!!

“Em nghỉ ngơi đi, có cần tắm không? Anh đi nấu cơm”, Lộ Tù cởi áo khoác, xắn tay áo.

Vụ Mang Mang lắc đầu, hai tay chống dưới cằm, nằm bò trên bệ bếp ngắm Lộ Tù nấu nướng.

Cô thích đàn ông nấu ăn, sẽ có cảm giác gia đình.

Tư thế nấu ăn của Lộ Tù ung dung tao nhã, giống một họa sĩ đang vẽ tranh, hoặc giống một nghệ sĩ đang đàn dương cầm hơn.

Đao pháp thái rau của anh lại giống cao thủ võ lâm mà giang hồ truyền tụng, đao xuất như tuyết.

Hình dung đó hơi khoa trương, vì trong mắt người tình là cao thủ mà.

Tối nay Lộ Tù làm món Nhật, không quá tanh, phối cùng món rượu mà Vụ Mang Mang vốn uống không quen cũng khá hoàn hảo.

Ăn xong, Vụ Mang Mang tiếp tục thưởng thức tư thế đẹp dễ khi rửa bát của Lộ Tù, sau đó tung tăng chạy lên lầu tắm tấp.

Có lẽ do có hơi rượu trợ hứng, cũng có thể là bị đôi tay của Lộ Tù quyến rũ, dù sao Vụ Mang Mang cảm thấy tim cô đập rất nhanh, máu lưu thông quá nhanh, đứng dưới vòi hoa sen trong bồn tắm mà có phần chệnh choáng.

Ngón tay Lộ Tù lúc nào cũng thấp thoáng trước mặt cô, lúc anh rửa chén đĩa, Vụ Mang Mang vô cùng khao khát ngón tay anh di chuyển trên cơ thể cô.

Nếu không như thế thì cô cũng chẳng cần hoảng hốt bỏ chạy đi tắm thế này

Tắm xong, Vụ Mang Mang vẫn cảm thấy toàn thân nóng nực, ngơ ngẩn đứng trước tấm gương cực lớn, nhìn giọt nước từ cổ chảy xuống dưới.

“Quả đào” hoàn mỹ trắng nõn hồng hào, dường như đã chín đến mức đòi hỏi phải được hái ngay.

Nghe tiếng gõ cửa của Lộ Tù, Vụ Mang Mang chọn ra một chiếc đầm hai dây đỏ rực từ trong tủ áo, bên ngoài khoác thêm áo nhung có kèm mũ trắng như tuyết, có hai quả bông nhỏ từ hai bên mũ rủ xuống, lắc lư trước ngực cô.

“Có muốn ra ngoài đi dạo không?” Lộ Tù dựa vào cửa, hỏi cô.

Ánh mắt Vụ Mang Mang bất giác lướt từ cổ họng Lộ Tù xuống phần bụng anh, sau đó nuốt nước bọt.

Tối nay hình như cô thấy khao khát lạ thường.

“Không muốn đi”, Vụ Mang Mang không muốn đi đâu cả, chỉ muốn lăn lộn trên giường.

“Thế xuống dưới xem đĩa nhé? Anh sưu tầm rất nhiều phim kinh điển”, Lộ Tù nói.

Vụ Mang Mang suy nghĩ, hình như Lộ Tù không hề có ý lăn lộn trên giường, nên cô đành nhẫn nhịn, gật đầu.

Lúc xuống lầu, cảm giác hai chân chà sát nhau rất kỳ quặc, Vụ Mang Mang kìm nén bực bội, kéo quả bông trước ngực.

Phụ nữ ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, cô vì lớn thêm một tuổi nên mới bắt đầu đói khát chẳng?

Đĩa phim do Lộ Tuyền chọn, Vụ Mang Mang căn bản không để ý anh chọn bộ phim nào.

Vì cô sau khi uống một ly nước lạnh rồi vẫn cảm thấy nóng bức, thế là cởi áo khoác trước mặt Lộ Tuyền, để lộ chiếc váy hai dây màu đỏ bên trong.

“Em nóng quá, anh có nóng không?” Vụ Mang Mang lấy tay quạt quạt trên mặt, “Đưa remote cho em, em chỉnh lại nhiệt độ, anh mở máy sưởi nóng quá hả?”

Lộ Tuyền cười, đưa điều khiển cho cô, “Không thấy nóng.”

Vụ Mang Mang nhìn nụ cười của anh, nheo mắt lại.

Ánh mắt người này đảo một vòng tự do trên người cô, dừng lại ở ngực và đùi cô trung bình hơn năm giây, sau đó ngược lên nhìn cô bằng ánh mắt vỡ lẽ ra.

Vụ Mang Mang cảm giác cô bị khiêu khích!

Sao so sánh với Lộ Tuyền “trong trắng như băng như ngọc”, Vụ Mang Mang cảm thấy mình đã hóa thành cô nàng thèm khát rồi.

Vụ Mang Mang dứt khoát chồm người đến gần Lộ Tuyền, nhẹ nhàng cọ bộ ngực vào cánh tay anh, lấy ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực anh, sau đó cất giọng kiều diễm: “Sếp à, một mình sao?”

Chương 62

Lộ Tù không nói gì, chỉ đưa mắt liếc nhìn Vụ Mang Mang từ trên xuống dưới như đang lựa bấp cải, hình như có vẻ hài lòng, “Ừ, một mình thôi.”

Thấy Lộ Tù chịu phối hợp với mình, Vụ Mang Mang lại nghiệm diễn, cô đá bay dép lê con thỏ trên chân đi, dùng đầu ngón chân nhẹ nhàng lướt từ mắt cá chân lên bấp chân anh.

“Đêm dài đằng đẵng, sắp một mình lẽ nào không thấy cô đơn?” Vụ Mang Mang thổi hơi vào tai Lộ Tù.

Ánh mắt anh lại lượn trên người Vụ Mang Mang một chốc, lần này Vụ Mang Mang không tìm được ưỡn ngực lên.

Trong lòng Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tù chắc chắn là cao thủ tình trường, quá biết cách chọn bấp cải!

“Không cô đơn.” Lộ Tù nhẹ nhàng đẩy Vụ Mang Mang ra, đứng lên nói: “Không thích bộ phim này? Thế anh chọn bộ khác nhé.”

“Lộ Tù!” Vụ Mang Mang đứng lên, nắm đấm siết chặt lại, trong cơ thể cô đang có ngọn lửa cháy bùng bùng, nên cô không nghĩ gì mà túm lấy tay Lộ Tù.

Lộ Tù nghiêng người, tránh “long trao thủ” của Vụ Mang Mang.

Kiểu khiêu khích này đúng là khiến người ta không thể chịu nổi, Vụ Mang Mang bất giác sử dụng tuyệt chiêu của mình với Lộ Tù, đứng trên sofa lao vào người anh.

Cái này gọi là “hồ đỏi vồ mồi”.

Vụ Mang Mang cười lên người Lộ Tù, tay nhanh chóng mò lên thắt lưng anh, vừa cời ra vừa hậm hực bảo: “Lộ Tù, em nói thẳng với anh nhé, tối

nay dù anh có không chịu thì cũng phải chịu!”

Vụ Mang Mang vừa nói vừa cúi xuống hôn Lộ Tù, cô hôn lung tung chẳng có phương pháp, cứ như bắt được chỗ nào là hôn chỗ đó.

Lộ Tù đưa hai tay giữ lấy eo Vụ Mang Mang, vừa định nhõm dậy, vừa khẽ dỗ dành cô, “Đừng đùa nữa Mang Mang, chúng ta đi dạo nhé, được không?”

Tên đã lắp vào cung, mà còn tâm trạng đi dạo ư?

Vụ Mang Mang cảm thấy vô cùng bất lực và thất bại, “Em không, em ghét đi dạo.”

“Không đi dạo thật hả?” Lộ Tù cố ngồi lên, giữ lấy mặt Vụ Mang Mang, trán anh đã lấm tấm mồ hôi tựa hồ đang phải chịu đựng cái gì đó rất ghê gớm.

Vụ Mang Mang lắc đầu, cô sắp không không chế được rồi mà Lộ Tù còn thích đi dạo thế hả?

Nhưng cũng may là sau đó, Lộ Tù đã chủ động hôn lên môi Vụ Mang Mang.

Đào khách thành chủ, Vụ Mang Mang bỗng trở thành con cừ non tội nghiệp.

Đến khi Vụ Mang Mang tỉnh lại sau cơn váng vất thì đã là một tiếng đồng hồ sau, cô đã ngất đi một chốc ngắn ngủi, thậm chí cô còn cảm thấy hình như mình đã nhìn thấy ánh sáng của cái chết trong truyền thuyết.

Cơ thể được dòng nước trong bồn tắm nhẹ nhàng mát xa, không còn đau đớn như ban nãy nữa, Vụ Mang Mang gắng sức mở mắt ra, dường như Lộ Tù cảm nhận được cô đã tỉnh lại, nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống trán cô.

Vụ Mang Mang nghe thấy anh khẽ biểu dương, “Good girl”.

Vụ Mang Mang muốn mở miệng nói nhưng đến khi thật sự há miệng ra thì phát hiện cổ họng đã khàn đặc, cô nhớ lại tiếng hét thảm thiết cuối cùng của mình.

Đúng là đau chết đi được!

Rốt cuộc là đau thế nào? Bạn thử cố nhét năm tay của mình vào miệng thì sẽ biết ngay.

“Em có hỏng mất không?” Vụ Mang Mang không dám chắc bản thân có còn hoàn chỉnh hay không.

Trên đầu vang lên tiếng cười của Lộ Tù, “Không, vẫn có thể chơi tiếp.”

Tâm trạng Lộ Tù hình như cực tốt, Vụ Mang Mang đưa tay nhéo vào eo anh, bị anh nắm tay, “Đừng chọc anh, anh vẫn chưa ổn đâu.”

Vụ Mang Mang mặt đỏ hây hây, chỉ có thể tiếp tục giả vờ ngủ say.

Đến khi tỉnh lại thì đã là mười một giờ trưa, cơ thể đau nhức như bị máy nén đất cán qua người, lúc Vụ Mang Mang xuống lầu thì nhìn thấy Lộ Tù bước ra từ phòng tập gym.

Toàn thân mồ hôi nhễ nhại, tinh lực của anh phải dồi dào đến mức nào?

“Bữa sáng trên bàn, có cần anh đút em ăn không?” Lộ Tù nhìn Vụ Mang Mang mặc kín mít từ đầu xuống gót chân.

Vụ Mang Mang cười “hờ hờ” hai tiếng, ý là chẳng buồn đếm xỉa tới anh!

Cô bưng ly sữa bò lên ban công tầng hai, nhìn ra xa, tiện thể vươn vai duỗi lưng, sau đó rất tự nhiên nhớ lại sức mạnh của Lộ Tù.

Lộ tiên sinh chú trọng dưỡng sinh, đương nhiên rất mạnh khỏe, mỗi ngày đều tập thể dục đều đặn, anh còn có rất nhiều huấn luyện viên như: đấu

kiếm, quyền anh, taekwondo... họ thường xuyên ra vào nhà họ Lộ.

Trước kia Vụ Mang Mang rất vui vì Lộ Tuy chăm sóc cơ thể như vậy, nhưng hiện giờ lại có phần hậm hực vì anh đã trút mọi thứ lên người cô.

Vụ Mang Mang đứng trên ban công lơ đãng xuất thần hồi lâu mới nhận ra điều bất thường trên bãi cát ven biển, hình như cô nhìn thấy một chiếc giường.

“Đang nhìn gì đấy?”

Lộ Tuy đã tắm xong, cơ thể tỏa ra hương thơm mê hoặc xen lẫn mùi hương sữa tắm, Vụ Mang Mang được anh ôm từ phía sau, vì mê mẩn hương thơm này mà quên đi mọi bực bội vào tối qua.

“Ở đó hình như có gì đó không đúng”, Vụ Mang Mang giơ tay chỉ ra biển.

Lộ Tuy nhìn theo hướng tay chỉ của Vụ Mang Mang, không nói gì mà chỉ bất lực khẽ thở dài.

Một ý nghĩ vụt qua đầu, Vụ Mang Mang xuống lầu, đi ra biển.

Trên bãi cát đúng là có một chiếc giường màu trắng, bốn phía đều có màn rủ, tấm màn màu trắng như tuyết khẽ lay động trong gió.

Trên giường còn có vài cánh hoa hồng chưa bị gió thổi bay. Trên bãi cát trắng vung vãi những cánh hoa hồng đỏ thắm, đồng thời còn có vết tích của sấp nển còn sót lại.

Nhìn kỹ thì có thể nhận ra đó là một hình trái tim.

Trên chiếc bàn ở không xa bày một bình hoa hồng đang nở rộ, bên cạnh có thùng đá, trong đó còn có chai champagne chưa khai.

Lúc này xung quanh giường vẫn còn tàn dư của đồng lửa.

Hiện giờ mới nhìn thì thấy nó có một vẻ đẹp hoang vắng, nhưng không khó tưởng tượng ra tối qua hẳn phải là một cảnh tượng vô cùng lãng mạn và duy mỹ.

Vụ Mang Mang xem như đã biết vì sao tối qua Lộ Tù cứ muốn dụ dỗ cô ra ngoài đi dạo.

Cô đúng là một kẻ ngốc!

Vốn dĩ cô đã có thể có được một đêm hoàn mỹ, vết máu màu đỏ hoa hồng chắc sẽ lưu lại trên drap giường trắng tinh cả đời này khi nhớ lại lần đầu tiên cũng xem như đáng giá.

Thế nhưng vì cô sốt ruột và hung hãn quá, kết quả chỉ là làm bẩn sofa.

Bây giờ Vụ Mang Mang eo nhức lưng đau chân bị chuột rút, đa phần cũng là vì nơi tác chiến tối qua không được dễ chịu, thoải mái cho lắm.

Đến nỗi cô bị ép phải nằm trên sofa để chịu đựng.

Vụ Mang Mang chỉ vào chiếc giường, phần nộ nhìn Lộ Tù đang đi tới.

Người này tối qua không thể nói thẳng ra hay sao?

Có quý mới biết đi dạo mà anh nói là chỉ những thứ này chứ!

“Nhìn cái gì, hôm nay đã là Mười lăm tháng Hai rồi, nơi này đương nhiên sẽ có người tới dọn dẹp.” Lộ Tù rất thản nhiên quay lưng đi về nhà.

“Anh...” Vụ Mang Mang hét lên tức tối sau lưng Lộ, “Sao anh có thể làm thế?! Em còn chưa ngủ trên đó mà!”

Vụ Mang Mang chạy tới, lắc lắc cánh tay Lộ Tù.

“Năm sau đi”, Lộ Tù hờ hững bảo.

“Không được! Em cần năm nay, năm nay!” Vụ Mang Mang hoàn toàn bị Lộ Tùỵ chọc tức.

Người này đúng là điển hình của kẻ xong việc là quyt nợ mà!!!

Tiếc rằng Vụ Mang Mang đi sau lưng Lộ Tùỵ nên không nhìn thấy khoe môi anh đang cong lên.

“Được được được, phụ nữ các cô đúng là phiền phức, lảm chuyện!” Lộ Tùỵ rất không khách sáo, phê bình Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang lại đặc ý làm mặt hề sau lưng anh.

Đến khi ăn tối xong, Vụ Mang Mang bắt đầu chọn váy để mặc trên bãi cát lãng mạn mới sức nhớ, chính cô đang đưa thịt vào miệng sói đó sao?

Vụ Mang Mang bỗng cảm thấy IQ của mình có vấn đề, lúc đó thái độ của Lộ Tùỵ chính là vờ từ chối nhưng thực chất lại là nghênh đón mà!!!

Chi tiếc là Lộ Tùỵ đã bận rộn trên bãi biển cả buổi chiều rồi, lúc này Vụ Mang Mang muốn đổi ý thì chắc lại phải chịu đựng trên sofa thôi.

Tối nay ngay cả bầu trời cũng rất đẹp, sao sáng lấp lánh một dải ngân hà.

Vụ Mang Mang đi trên bãi biển với một chút e thẹn, Lộ Tùỵ đang khai champagne.

Đống lửa bốn bề và ánh nến chiếu khung cảnh xung quanh thành màu cam, xua tan hơi lạnh vốn không nhiều trên bờ biển.

Vụ Mang Mang đá dép lê, ngồi lên giường, đón lấy champagne trong tay Lộ Tùỵ, uống cạn một hơi

Khi nụ hôn của Lộ Tùỵ rơi xuống người, Vụ Mang Mang khẽ run rẩy trong vòng tay anh.

Nhưng phải nói rằng Lộ Tù là một người tình hoàn hảo, dịu dàng và nhẫn nại, đến cuối Vụ Mang Mang thực sự chịu nổi sự dẫn dắt của anh nữa, lật người cười lên trên anh, cởi từng nút áo sơ mi của anh ra.

Vai rộng eo hẹp, đường nét cơ bắp là kiệt tác hoàn hảo nhất dưới ngòi bút của nghệ nhân, tinh lực dồi dào, chỉ nhìn là đã có thể tưởng tượng ra sức mạnh bùng nổ của anh.

Vụ Mang Mang không thể giả vờ mà làm như mình không thích, tuy thực sự là hơi đau.

Có lẽ là ngấm quá lâu, Lộ Tù vô cùng bức bối trước hành vi chỉ ngấm mà không làm gì của Vụ Mang Mang, anh nhanh chóng cướp lại chủ quyền nhưng vẫn duy trì sự nhẫn nại vốn có.

Đến khi trong đầu Vụ Mang Mang pháo hoa bùng nổ thì Lộ Tù mới xâm nhập vào.

Vẫn là cơn đau do không thể dung nạp nổi, Vụ Mang Mang lợi dụng được anh rồi thì muốn bỏ chạy nhưng lại bị Lộ Tù nắm lấy gót chân, kéo ngược lại.

Người này một khi ném trái vị ngọt thì sẽ bắt đầu xử lý cô vừa ác vừa nhanh, dường như muốn bù đắp hết mọi sự kiên nhẫn này giờ vậy.

Vụ Mang Mang bị nghiền ép còn thảm hơn hôm qua. Nửa đêm, Lộ Tù nửa tỉnh nửa mơ thò tay sang bên cạnh nhưng không tìm thấy hơi ấm kia đâu, anh ngồi lên tìm xung quanh một vòng cũng không thấy Vụ Mang Mang,

Lộ Tù đứng lên mặc quần áo, và nhìn thấy Vụ Mang Mang trong phòng khách.

Vụ Mang Mang lúc này đang cãi nhau với R2-D2.

“Cái đồ robot ngu ngốc này, thuốc tránh thai cũng chưa từng nghe hả? Mau lên mạng tìm đi.” Vụ Mang Mang chỉ vào đầu R2-D2 nổi cáu.

Lộ Tuyền bước lại xoa đầu Vụ Mang Mang, “Giận dữ ghê, tinh lực dồi dào quá nhỉ.”

Vụ Mang Mang đẩy bàn tay Lộ Tuyền đang bắt đầu rờ xuống dưới, trừng mắt: “Sao anh không dùng ‘áo mưa’ hả?”

Lộ Tuyền chưa kịp giải thích thì nghe thấy Vụ Mang Mang nhếch mồm, “Một người đàn ông quên đi sức khỏe của phụ nữ thì chỉ có thể chứng minh rằng anh ta là cầm thú.”

Lộ Tuyền nheo mắt, Vụ Mang Mang đúng là chỉ mèo mắng chó, căn bản không phải về chuyện áo mưa mà chắc là do bị ức hiếp quá dữ thôi.

Đối mặt với sự chỉ trích của Vụ Mang Mang, Lộ Tuyền lại không tức giận mà ngược lại còn tỏ ra bí ẩn: “Cũng có thể anh ta muốn người phụ nữ đó mang thai đấy.”

Vụ Mang Mang giật thót mình trước câu trả lời của anh.

Khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra, nhà họ Lộ ba đời chỉ có đứa cháu trai này, Lộ Tuyền đã ba mươi mấy rồi, nói một câu khó nghe là lỡ như vài năm nữa mắc chứng tinh trùng yếu thì nhà họ Lộ sẽ tuyệt tự mất.

Vụ Mang Mang lảng lạng cách xa Lộ Tuyền ba tấc, cô thực sự không có sở thích làm mẹ.

Lộ Tuyền nhìn thấy động tác của Vụ Mang Mang, sắc mặt sa sầm xuống.

Vụ Mang Mang đoán không sai, thực ra Lộ Tuyền không quan tâm chuyện Vụ Mang Mang có thai hay không, không có cũng được mà có thì cũng chẳng phải chuyện xấu.

Nhưng Vụ Mang Mang còn nhỏ tuổi, tâm tính cũng không ổn định, có phản ứng này không thể trách cô được.

“Em lo cái gì? Mấy hôm này không phải kỳ an toàn của em à?” Lộ Tù bắt lực vẫy tay gọi Vụ Mang Mang.

“Sao anh biết kỳ an toàn của em?” Trong lòng Vụ Mang Mang rất khâm phục anh, ngay cả ngày “bà đi” của cô mà anh lại nhớ được.

Lộ Tù kéo Vụ Mang Mang lại để cô ngồi lên đùi anh, “Vì lần đầu tiên nên mới không mang bao, lần sau anh sẽ dùng.”

Vụ Mang Mang bỗng có một suy nghĩ, sự lãng mạn lần này của Lộ Tù có thể không phải vì lễ Tình nhân, chỉ là lễ Tình nhân trùng hợp với kỳ an toàn của cô mà thôi, anh chẳng qua là một hòn đá ném trúng hai con chim.

Nhưng đó chỉ là suy đoán của Vụ Mang Mang, muốn lý luận với Lộ Tù là tuyệt đối không thể.

Chương 63

Vì là kỳ an toàn mà suốt ba ngày liền Vụ Mang Mang sống trong mưa vùn gió vũ, trương rủ màn che chẳng biết đêm ngày.

Lộ Tù không phải dạng người tùy tiện, nhưng một khi đã tùy tiện thì thật sự không phải là người.

Cuối cùng Vụ Mang Mang không chịu nổi, cố sức quay đầu lại cao giọng chất vấn, “Rốt cuộc anh kìm nén bao lâu rồi hả? Hàng tồn kho bao năm đều trút hết lên người em phải không?”

Đáp lời Vụ Mang Mang là nhịp độ canh tác hung hãn hơn và những giọt mồ hôi cần lao của Lộ Tù.

May thay kỳ an toàn sơ dĩ an toàn là vì “bà dì” đã đến ngay cửa, sáng thứ tư Vụ Mang Mang vừa tỉnh dậy, nhìn thấy dấu vết thì suýt nữa sung sướng muốn điên lên, chưa bao giờ trông ngóng “bà dì” đến như hôm nay.

Vụ Mang Mang thò đầu ra khỏi nhà tắm, chỉ huy Lộ Tù, “Cái đó... họ hàng của em đến rồi, anh có thể lấy giúp em một miếng tiểu thiên sứ có cánh không?”

Có điều Lộ Tù thật sự là một người vô cùng thực tế, vì họ hàng của Vụ Mang Mang tới nên anh không hề khách sáo mà đưa cô quay trở về nhà họ Lộ để xử lý việc công.

Vụ Mang Mang vô cùng buồn chán, dưới sự chỉ đạo của Lộ Tù cô đã tạm nghỉ việc không lương, vì điểm thi đã đủ tiên chuẩn nên Vụ Mang Mang cũng không cần cãi vã vô ích với anh làm gì, dù sao sớm muộn gì cũng phải làm thế.

Còn Cathy đang báo cáo lịch trình gần đây cho Vụ Mang Mang nghe, có những gì cần phải tham dự, những gì có thể chọn, đang đợi cô phê duyệt.

Vụ Mang Mang nghe tai trái ra tai phải, thấy không thể qua loa được nên dứt khoát ôm bụng tỏ ra đau khổ, khó nhọc cười với Cathy, “Đau bụng kinh, xóa hết lịch trình tuần này đi.”

Cathy bất lực nhìn Vụ Mang Mang đang giả vờ giả vịt, thở dài một tiếng.

Vụ Mang Mang thà làm trứng luộc trên giường còn hơn là phải đi dự tiệc.

Cô nhận lấy nước đường gừng từ Anne, uống một hớp rồi bắt đầu xem điện thoại, trong nhóm bạn đang thảo luận sôi nổi chủ đề “làm quá lâu sẽ giãn ra thành cái bao”.

Vụ Mang Mang xem một lúc, trầm nghĩ toi rồi. Sau này nếu cô chia tay Lộ Tuyền thì bạn trai kế tiếp liệu có cảm thấy đang chèo thuyền trên đại dương không?

Nhưng cũng may là có người phản bác lại, nói là làm nhiều thì ngược lại còn có tính đàn hồi, đó gọi là dùng nhiều thì tốt, không dùng thì hỏng.

Tóm lại là ông nói ông có lý, bà nói bà có lý.

Vụ Mang Mang mang tiếng là người có kinh nghiệm thực hành sâu sắc nhất vì từng có rất nhiều bạn trai, bị yêu cầu nêu quan điểm.

Long Tú Quyên còn nói mát mẻ xa gần: “Vấn đề này Vụ Mang Mang có quyền phát ngôn nhất, chắc là càng nhiều càng chặt đúng không? Nếu không Lộ tiên sinh làm sao lại thích Mang Mang của chúng ta chứ, đúng không?”

Phụ nữ thông thường đều sẽ như thế, thấy cặp đôi nào không xứng thì sẽ nghĩ cô nàng kia chắc chắn là kỹ thuật trên giường rất giỏi, chẳng hạn Camilla và thái tử Charles.

Còn về câu hỏi của Long Tú Quyên, Vụ Mang Mang trầm nghĩ, chắc là mọi người phụ nữ đối với Lộ Tuyền đều rất chặt.

Nhưng kiểu hỏi này của cô ta rõ ràng là che giấu sự ác ý trong đó, sau đó cô ta còn khoe rằng lúc cô ta và vị hôn phu bên nhau thì vẫn là lần đầu tiên, vị hôn phu của cô ta tỏ ra rất trân trọng và thích thú, nên Long Tú Quyên luôn giả vờ ngây thơ như thể chẳng hiểu chuyện gì.

Thực ra Lộ Thanh Thanh từng vạch mặt Long Tú Quyên, nói cô ta đi làm phẫu thuật vá màng trinh.

Đương nhiên đó chỉ là suy đoán, trong đám bạn của cô, chọc gậy bánh xe như thế là chuyện bình thường.

Vì đối tượng thực tiễn duy nhất chỉ có Lộ tiên sinh nên Vụ Mang Mang đúng là không biết mình giần hay chặt thế nào, Lộ Tùy cũng không phải dạng người sẽ nói những câu kiểu “tiểu yêu tinh, em siết anh chặt muốn chết”...

Vụ Mang Mang không tài nào trả lời Long Tú Quyên, đành giả vờ không nhìn thấy.

Từ khi Long Tú Quyên mở đầu, người trong nhóm rất quan tâm chuyện phòng the của Vụ Mang Mang và Lộ Tùy, mấy người phụ nữ đó đều mơ tưởng rất nhiều về anh, đều không thể tưởng tượng được Lộ tiên sinh cũng là người đàn ông có lửa dục ham mê.

Không trách được họ, thực ra Vụ Mang Mang cũng bị Lộ Tùy giả vờ cool ngầu ức hiếp quá đáng mà.

Vụ Mang Mang không muốn chia sẻ chuyện này với họ, quả quyết bấm tắt màn hình, đó chính là ưu điểm của việc kết bạn trên mạng, bạn không muốn quan tâm đến họ thì ngay cả lời xin lỗi, cáo từ cũng không cần phải nói.

Buổi tối lúc Lộ Tùy gõ cửa, Vụ Mang Mang đã ngủ rồi, thấy anh vào còn tưởng anh đến chúc ngủ ngon, tiện thể hôn lên trán, nào ngờ Lộ Tùy bế cô đi về phòng anh.

“Tối nay em không được đâu”, Vụ Mang Mang cuống lên, cô không muốn vượt đèn đỏ!

“Đừng nghĩ lung tung, ngủ mà thôi”, Lộ Tù nhẹ nhàng đặt Vụ Mang Mang xuống giường.

Vụ Mang Mang ngủ không an phận, thường xuyên trở mình, ngủ một mình thì không sao, lỡ ngày mai thức dậy bị Lộ Tù phát hiện cô vẽ cả một bản đồ thì khó tránh bị mất điểm.

“Lúc em không tiện thì không thích ngủ với người khác đâu”, Vụ Mang Mang nói.

“Thế thì em có thể bắt đầu thích ứng được rồi đấy”, Lộ Tù nằm xuống cạnh cô.

“Chẳng phải anh chê em ngủ sẽ đánh rắm đó sao?” Vụ Mang Mang ghét kiểu Lộ Tù không quan tâm đến ý nguyện của cô.

“Ngay em mà anh cũng ăn rồi, còn để tâm chuyện em đánh rắm à?” Lộ Tù thò tay tắt đèn trong phòng.

Gương mặt đỏ bừng bừng của Vụ Mang Mang được che giấu an toàn trong bóng tối, Lộ tiên sinh đúng là cái gì cũng dám nói, chút riêng tư cũng không còn nữa.

Vụ Mang Mang cảm thấy cô không tài nào giả vờ làm nữ thần không ăn khói lửa nhân gian được nữa rồi.

Vụ Mang Mang là con cú đêm, không ngủ được đành quấy rối Lộ Tù, cô đang trong giai đoạn mới phá giới, đặc biệt tò mò về chuyện nam nữ.

“Cái đó... lúc trước vì sao anh lại chia tay Vương Viện?”, đối với Vụ Mang Mang, Vương Viện gần như là người phụ nữ không thể tìm ra khuyết điểm, mà suy đoán của Lộ Lâm thì chắc là Vương Viện đã phạm vào cấm kỵ của

Lộ Tù trong chuyện giường chiếu, Vụ Mang Mang không muốn lặp lại sai lầm đó.

“Không hợp nhau.”

Vụ Mang Mang biết ngay Lộ Tù sẽ trả lời như thế mà.

“Rốt cuộc chị ấy đã phạm vào điều cấm kỵ gì của anh thế?” Vụ Mang Mang truy hỏi.

“Anh chẳng có gì cấm kỵ cả”, Lộ Tù đáp. Từng nghĩ là có, nhưng thực ra chỉ là không đúng người mà thôi.

Trực giác mách bảo Vụ Mang Mang rằng chắc hẳn Vương Viện không “dung nạp” nổi Lộ Tù. Nhưng nghĩ thế thì chẳng phải cô là một cái bao tải sao?

Trong lòng Vụ Mang Mang có cảm giác không vui, như thế thì đã kích cô quá.

Nhưng Lộ Tù không phải hạng đàn ông nói xấu bạn gái cũ, nên mặc cho Vụ Mang Mang giở mọi thủ đoạn làm nũng, giận hờn thế nào cũng không moi được chút gì từ anh.

Nhưng đổi lại là bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ tò mò mà, đúng không?

Vụ Mang Mang sắp bị sự tò mò giày vò muốn chết rồi, cuối cùng cô thì thào vào tai Lộ Tù một câu.

“Em chắc chứ?” Giọng Lộ Tù thoáng sự vui vẻ.

“Vâng”, Vụ Mang Mang gật đầu như kiểu bắt được vàng.

“Được, em làm trước”, Lộ Tù bảo.

Vụ Mang Mang không chịu, “Tại sao em làm trước? Lỡ như anh nuốt lời thì sao?”

Lộ Tùý đáp: “Chuyện anh đã hứa thì sẽ không nuốt lời nhưng em thì có tiền án tiền sự rồi.”

Tiền án tiền sự mà anh nói chắc là chuyện vượt rào ngoại tình lần trước, chuyện đó Vụ Mang Mang đã quên sạch sẽ rồi, “Thế nếu anh nuốt lời thì chẳng phải em thiệt thòi hay sao?”

“Không đâu, vì anh không mong muốn đây chỉ là giao dịch một lần.” Lộ Tùý bảo.

Vụ Mang Mang bị Lộ Tùý thuyết phục.

Một lúc lâu sau, Vụ Mang Mang bật dậy khỏi giường như tên lửa, lao vào nhà tắm.

Đến khi cô rũ rượi bò lại lên giường, còn bị Lộ Tùý bóp cằm, chê trách, “Lần sau đừng dùng răng.”

Vụ Mang Mang đẩy Lộ Tùý ra, cô đã không còn ham muốn mở miệng nói gì nữa rồi.

“Còn muốn nghe không?” Lộ Tùý hỏi Vụ Mang Mang đang mơ màng muốn ngủ, anh là một thương nhân rất trọng chữ tín.

Vụ Mang Mang chẳng buồn mở miệng, chỉ mệt mỏi “ừm” một tiếng.

Thực ra Vương Viện chẳng có tật xấu gì lớn, chẳng qua chỉ yếu ớt một chút, nhạy cảm với cơn đau một chút.

Vụ Mang Mang không đồng ý, “Người ta hay nói phụ nữ kêu đau thì sẽ càng kích thích ham muốn chinh phục của đàn ông hơn mà?”

Đây coi như kiểu khen ngợi biến tướng rằng đàn ông rất lợi hại!

Lộ Tù nhẹ nhàng xoa đầu Vụ Mang Mang, “Chỉ có gã nào không bình thường mới tìm kiếm kích thích trong cơn đau của đối phương thôi.”

Đa số đàn ông sẽ thích phản ứng vui vẻ của phụ nữ hơn.

Nhưng điều đó lại dẫn dụ phụ nữ hướng về việc giả vờ ngây thơ. Như thế không kêu đau thì không đủ chứng tỏ mình e thẹn, đoan trang vậy.

Mà Vụ Mang Mang là phụ nữ, nên cô kiên quyết theo phe phụ nữ, làu bàu: “Chuyện này không thể trách Vương Viện được, nếu chuẩn bị không kỹ càng thì đương nhiên sẽ đau rồi.”

Lộ Tù lại vò tóc Vụ Mang Mang. Tưởng đàn ông là tay súng vàng bất bại sao? Trừ phi uống thuốc thì may ra!!!

Thực tế nếu chuẩn bị quá lâu thì đa số sẽ xìu xuống.

Lần này Vụ Mang Mang rất hứng thú, đôi mắt sáng rực trong bóng đêm, tuy cô chưa từng tính thời gian nhưng Lộ Tù đối với cô là tuyệt đối rất kiên nhẫn.

Cô truy hỏi Lộ Tù, anh tỏ ra bực bội, chỉ nói một câu, “Em có khả năng, được chưa?”

Vụ Mang Mang còn định hỏi nữa thì bị một câu “Ngủ đi” của Lộ Tù chặn ngang.

Lần này làm nũng cũng chẳng còn tác dụng.

Vụ Mang Mang nghĩ mãi vẫn không hiểu “khả năng” mà Lộ Tù nói có nghĩa là gì?

Đang khen cô chịu được cực khổ, có độ co giãn tốt sao?

Thế thì, Vụ Mang Mang thà rằng Lộ Tuy đừng khen cô còn hơn.

* * *

Mới ăn sáng xong thì điện thoại của Lộ Gia Nam đã đuổi đến.

“Mang Mang, sức khỏe ổn hơn chưa?” Lộ Gia Nam hỏi. Vụ Mang Mang vội vàng ngồi thẳng lên: “Đỡ hơn rồi cô ạ.”

“Cô quen một ông bác sĩ Trung y rất mát tay về phụ khoa cô đã hẹn thời gian giúp cháu rồi, mười giờ sáng thứ Tư nhé.” Lộ Gia Nam bảo.

Lộ Gia Nam chưa từng làm cho người khác khó chịu, chỉ có khiến bạn tự kiểm điểm bản thân mà thôi.

“Cháu cảm ơn cô”, Vụ Mang Mang đáp. Dù sao phụ nữ hoặc ít hoặc nhiều cũng có bệnh, đi khám bác sĩ phụ khoa không phải chuyện xấu.

Vụ Mang Mang bị Lộ Gia Nam hỏi thăm đủ đường, không tiện giả vờ đau bụng kinh nữa, cung cung kính kính nghe lời bà nói, suýt thì dập đầu vái lạy.

Lộ Tuy sắp xếp xong mọi thứ rồi xuống lầu, thấy Vụ Mang Mang vẫn đang nghe điện thoại, nhìn thấy anh xuống thì nhe răng le lưỡi, làm động tác sắp ngất xỉu đến nơi.

Khó khăn lắm mới kết thúc cuộc gọi, Vụ Mang Mang đang định tìm chút an ủi nơi Lộ Tuy thì nghe anh nói, “Xem ra cô thích em thật đấy. Cô xưa nay không phải người lắm lời, chịu bỏ thời gian ra dạy em chứng tỏ em có thể phát triển được.”

“Cũng có khả năng là gỗ mục không thể đẽo gọt, nên mới phải tốn sức tốn thời gian như thế”, Vụ Mang Mang bĩu môi.

* * *

Khó khăn lắm Vụ Mang Mang mới bớt ra chút thời gian, đến chỗ Ngô Dụng.

“Nghe cô nói thế thì bệnh tình của cô đã thuyên giảm nhiều rồi đây, Mang Mang.” Ngô Dụng khẽ gõ bút lên quyển sổ.

Đúng là thế thật, bệnh khủng điên của Vụ Mang Mang đã rất lâu không tái phát rồi.

“Cô đã từng nghĩ đến nguyên nhân chưa?” Ngô Dụng hỏi

Vụ Mang Mang gật đầu.

Chương 64

“Ở ngoài kia tôi đại diện cho cả bộ mặt của Lộ Thị, không thể xảy ra chút sơ suất nào, nếu tôi lên cơn thì đừng nói là Lộ Tùy, chỉ mỗi cô của anh ấy thôi là đã bóp cổ tôi chết rồi”, Vụ Mang Mang hiểu rất rõ nguyên nhân.

Chỉ cần Vụ Mang Mang nghĩ tới cảnh đó là đã run lấy bầy rồi.

“Xem ra cô đã học được cách kiểm soát nó”, Ngô Dụng nói.

Nếu bệnh nghiện diễn này có thể kiểm soát tốt thì không thể gọi nó là bất bình thường nữa, chỉ là gia vị khi cảm thấy chán nản trong cuộc sống thôi.

Vụ Mang Mang ngẩn người, mãi sau mới định thần lại, cười cười, “Hình như đúng thế.”

Khỏi bệnh dường như không vui vẻ như cô nghĩ, ngược lại còn giống như mất đi một người bạn cũ bao nhiêu năm nay cùng khóc cùng cười với cô.

“Đúng rồi, gần đây phong cách Weibo của cô hình như thay đổi rất nhiều”, Ngô Dụng nói.

Vụ Mang Mang nhún vai, “Đó không phải là Weibo của tôi nữa, hoặc nên nói là đã trở thành Weibo của cả một nhóm rồi. Chính tôi cũng ít khi xem.”

Nhưng số lượng người theo dõi của Vụ Mang Mang đã từ hơn một triệu biến thành cấp chục triệu rồi.

Năng lực nhóm PR của Lộ Thị đúng là không phải giỏi bình thường đâu.

Sở thích mê tiền và khoe của của Vụ Mang Mang lúc trước đã bị tẩy sạch hoàn toàn, bây giờ cô trở thành đại sứ từ thiện yêu mến Trái đất, yêu mến con người, bài đăng đa phần là về từ thiện hoặc những hoạt động công ích khác.

Ngô Dụng trầm tư giây lát: “Không tạo tài khoản khác sao?”

Vụ Mang Mang cười đáp: “Bác sĩ Ngô, anh không biết uy lực của con người hiện nay đâu, tôi không thể mở tài khoản phụ để phát ngôn khác đi được.”

Tất cả mọi thứ tối tăm đều bị chôn giấu.

* * *

Tháng Ba lúc phỏng vấn, Vụ Mang Mang được Lộ Tuy đưa đến trường. Vốn chuyên môn của Vụ Mang Mang rất tốt, lại thêm mối quan hệ trước đó nữa nên buổi phỏng vấn tiến hành rất suôn sẻ.

Chỉ là khi Vụ Mang Mang ngồi đợi ngoài phòng hội nghị, nhìn những người cũng đang chờ đợi như mình, cô bỗng bắt đầu hoài nghi về quyết định thi thạc sĩ liệu có chính xác không.

Cô bắt đầu cảm thấy mình không hề thích hợp, không phải để tự tìm kiếm cảm giác ưu việt mà là bắt nguồn từ nỗi khiếp sợ cực lớn.

Về một sách và hiền lành trên người nay đã hoàn toàn rời xa cô rồi.

Trên mặt kính cửa sổ phản chiếu dáng vẻ Vụ Mang Mang, xinh đẹp, tinh tế thanh cao sang trọng, mới nhìn đã biết “quý bà”.

Lộ Gia Nam, Lộ Lâm, Lan Nguyệt, Thẩm Viện Tử... hoặc ít hoặc nhiều đều nhìn thấy điều này ở họ.

Bây giờ tạo hình của Vụ Mang Mang có người chuyên phụ trách, quần áo phối với nhau thế nào tuy cuối cùng do cô quyết định nhưng cả quá trình sẽ có rất nhiều kiến nghị và ý tưởng của những người khác, kết quả thì khỏi cần nghĩ cũng biết.

Quần áo cô từng thích bị gạt bỏ, hoặc chỉ có thể mặc đi lại trong nhà.

Nhìn bóng mình trong cửa kính, nỗi sợ hãi của Vụ Mang Mang bắt nguồn từ việc cô đã không nhận ra chính mình nữa rồi.

* * *

Kết thúc phỏng vấn, Lộ Tuyền đứng dưới lầu đợi Vụ Mang Mang, hai người sánh vai nhau đi trong sân trường, không ngờ lại gặp người quen.

Vụ Mang Mang hung phấn chỉ vào hai người đang đi lại gần, hỏi Lộ Tuyền: “Anh nhìn kia, người kia có giống Thẩm Đình không?”

Lộ Tuyền quay sang nhìn, người đối diện cũng nhìn anh, đúng là Thẩm Đình thật, có cả cô bạn gái nhỏ của anh ta nữa.

Đây vẫn là lần đầu Vụ Mang Mang gặp bạn gái của Thẩm Đình, vì thân phận của Hà Nghiên rất bình thường nên Thẩm Đình ít khi đưa cô đi đâu, trừ phi là gặp mặt bạn bè thân thiết.

Còn về Vụ Mang Mang thì trái ngược hoàn toàn với bạn gái Thẩm Đình, Lộ Tuyền luôn đưa cô đến những nơi công cộng, nhưng hiếm khi dẫn Vụ Mang Mang đi gặp Thẩm Đình, Ninh Tranh.

Vụ Mang Mang mới liếc nhìn Hà Nghiên một cái là biết ngay nguyên nhân Thẩm Đình rung động rồi.

Hà Nghiên buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo len trắng và quần jeans, đeo ba lô, toát lên một vẻ học sinh ngây thơ trong sáng.

Ngoại hình của Hà Nghiên chỉ có thể coi là thanh tú, nhưng rất hiền lành, ít nói, đó là điểm quan trọng.

Đứng trước mặt Hà Nghiên, Vụ Mang Mang có cảm giác mình già đi rất nhiều, về sau mới biết Hà Nghiên chỉ kém cô một tuổi mà thôi.

Nếu đã gặp nhau rồi thì sẽ cùng nhau ăn cơm.

Hóa ra Hà Nghiên đang học thạc sĩ ở đại học A, khoa Tin tức truyền thông học viện Văn Tân.

Hà Nghiên vô cùng có hứng thú với Vụ Mang Mang, vừa hâm mộ vừa khâm phục, người thành công ngồi vững trên ghế bạn gái của Lộ Tuy đúng là khiến người khác hâm mộ.

“Vụ tiểu thư, tôi có thể phỏng vấn cô một chút không?” Hà Nghiên hơi e thẹn, “Tôi là phóng viên tạp chí của trường.”

Thân phận của Vụ Mang Mang chắc chắn có thể thu hút độc giả cho bài viết của Hà Nghiên, có một bài phỏng vấn thành công thì sau này khi tìm việc, bộ hồ sơ cũng sẽ đẹp hơn rất nhiều.

Điều này không phải chuyện gì to tát, chỉ là tạp chí nhà trường mà thôi, nếu mặt Thẩm Đình thì Vụ Mang Mang cũng nên nhận lời, nhưng trên thực tế chữ “cũng được” đã đến môi Vụ Mang Mang rồi, cuối cùng cô vẫn phải nuốt vào.

Bây giờ hình tượng của cô đã không chỉ là chuyện của một mình cô nữa, phạm chuyện gì cũng phải suy đi tính lại, còn phải bàn bạc với nhóm của mình.

Vụ Mang Mang móc một tờ danh thiếp trong túi ra, “Chuyện này bạn có thể liên lạc với trợ lý Cathy của tôi, tôi sẽ nói với cô ấy.”

Hai người đang nói chuyện thì Thẩm Đình đã quay lại, hai người đàn ông quá bận rộn, điện thoại không ngắt.

“Đang nói gì đấy?” Thẩm Đình hỏi vu vơ.

Vụ Mang Mang và Hà Nghiên nhìn nhau, đôi bên cùng cười rất ăn ý, cùng giữ im lặng.

“Em đi nhà vệ sinh một lát”, Hà Nghiên đứng lên.

Vụ Mang Mang nhìn Thẩm Đình ngồi đối diện, nhớ lại chuyện cũ, không nhìn được cười.

“Cười gì thế?” Thẩm Đình hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang ngồi nhích lên trước, “Anh còn nhớ chuyện lần trước anh nhờ tôi đóng kịch không?”

“Tôi vừa nhớ ra, vai diễn lần trước của tôi hơi giống Hà Nghiê, trùng hợp như thế, nghĩ lại đúng là có chút duyên phận.” Vụ Mang Mang nói, trong lòng cô đã tự đặt cho mình biệt danh “Vu bán tiên” rồi.

Thẩm Đình không nói gì, dường như không chút hứng thú với đề tài này.

Vụ Mang Mang hơi lúng túng, thực ra chỉ là trò chuyện vu vơ, dù sao hai người ngồi không mà không nói gì thì hơi ngại thật.

“Weibo của cô bây giờ do người khác quản lý?” Thẩm Đình đổi chủ đề.

Vụ Mang Mang gật đầu.

“Wechat của cô là gì? Tôi thêm bạn nhé”, Thẩm Đình lại hỏi.

Vụ Mang Mang ngó ra, đọc số điện thoại của mình.

“Cô chấp nhận đi”, lời mời của Thẩm Đình nhanh chóng xuất hiện.

* * *

Lúc quay về thành phố, Vụ Mang Mang không nhìn được, hỏi Lộ Tù: “Thẩm Đình và Hà Nghiê là nghiêm túc thật ư?”

Vụ Mang Mang đã từng gặp cha mẹ Thẩm Đình, là một quý ông và quý bà rất tao nhã thanh lịch, đối với người con gái như Hà Nghiê e là không dễ đón nhận.

Vụ Mang Mang đã xem chuyện tình của họ thành một cuốn tiểu thuyết ngược người khác chết đi sống lại rồi.

Lộ Tùý đáp gọn: “Thẩm Đình biết rõ Hà Nghiêñ không thể bước chân vào nhà họ Thẩm.”

Vụ Mang Mang cảm thán, đàn ông đều là đồ xấu xa.

Vụ Mang Mang bỗng cảm thấy Hà Nghiêñ gặp phải người như Thẩm Đình thì chi bằng gặp Ninh Tranh còn hơn, chí ít người này sẽ không cho cô ấy niềm hy vọng giả tạo.

“Thực ra Hà Nghiêñ như thế cũng không phải do cô ấy muốn. Anh bảo, ví dụ em là Hà Nghiêñ thì chúng ta còn có khả năng không?” Vụ Mang Mang ôm cánh tay Lộ Tùý, hỏi anh.

Phụ nữ lúc nào cũng thích hỏi đủ mọi chuyện, sau đó suy đoán địa vị của mình trong tim đàn ông.

“Không thể nào”, Lộ Tùý nói một câu nhẹ bẫng đánh tan lý luận “tình yêu chiến thắg tất cả” của Vụ Mang Mang.

“Tại sao chứ? Nhưng em vẫn là em mà. Lẽ nào hoàn cảnh, gia đình lại quan trọng thế ư?” Vụ Mang Mang không phục, “Anh từng xem phim Pretty Woman chưa? Anh không thấy thế cũng rất tốt đẹp hay sao?”

Ảo tưởng ngây thơ của phụ nữ lúc nào cũng thế, cho dù mình là một cô gái bán hoa thì đàn ông cũng phải yêu mình đến trời long đất lở, đó mới là tình yêu đích thực.

“Gia đình người Trung Quốc quan trọng những điều đó hơn”, Lộ Tùý nói lên sự thật.

Vụ Mang Mang gật đầu.

Nếu trước kia cô vẫn còn có những ảo tưởng xa rời thực tế, thì sau khi được Lộ Gia Nam dạy dỗ, cô đã hoàn toàn không có những ảo tưởng đó nữa.

Trong lòng chỉ có thể lặng lẽ đốt một ngọn nến cầu nguyện cho Hà Nghiên.

So sánh với Hà Nghiên xong, Vụ Mang Mang tràn đầy cảm kích đối với bà Liễu và sếp Vụ, nên vừa quay về thành phố là cô về nhà trên núi.

Thái độ sếp Vụ hòa nhã thân mật, bà Liễu cũng từ bi hiền lành, cả gia đình ăn bữa tối rất vui vẻ.

Đề tài bàn luận nhiều nhất trong bữa ăn chính là vấn đề học hành của Vụ Đản Đản.

Trong thành phố có rất nhiều trường tiểu học tư quý tộc, nhưng nổi tiếng nhất lại có mối quan hệ sâu sắc với Lộ Thị.

Vụ Mang Mang không nói gì mà đập bàn ngay, Vụ Đản Đản muốn vào đó học tuyệt đối không thành vấn đề.

Ăn xong, bà Liễu gọi Vụ Mang Mang vào giúp bà chọn du thuyền.

“Nhà chúng ta lắm tiền thế từ bao giờ vậy?” Vụ Mang Mang bây giờ đã hiểu biết nhiều về du thuyền, loại mà bà Liễu thích không rẻ tí nào, giá trên chục triệu.

Liễu Nhạc Duy cười cười, “Bố con gần đây có vài vụ làm ăn lớn, mẹ nghĩ trong nhà nên có thêm thứ này, nếu không lần nào cũng đi nhờ người ta thì ngại lắm.”

Vụ Mang Mang cười, nhìn bà Liễu: “Bố bây giờ kinh doanh rất tốt sao?”

Bà Liễu gật đầu: “Tốt hơn trước nhiều.”

Đúng là nhờ bộ mặt của Lộ Tùy mà có ích hơn rất nhiều.

Vụ Mang Mang nghe xong không biết trong lòng có cảm xúc gì nữa.

Không vui là chắc chắn, nhưng mặt khác cô cũng nghĩ có phải mình quá làm bộ làm tịch rồi không, nếu cô và Lộ Tùý kết hôn thì nhà họ Vụ chắc chắn sẽ nước lên thì thuyền lên, không thể cứ không cho họ sử dụng quan hệ với Lộ Tùý chứ?

Nhưng như thế thì lại có cảm giác như một cuộc giao dịch vậy.

“Ờ đúng rồi, lần trước bố con còn hỏi mẹ đây, con và Lộ Tùý có định kết hôn không? Đương nhiên kết hôn còn xa nhưng đính hôn thì sao? Có suy nghĩ đến việc đó không?” Liễu Nhạc Duy hỏi.

Vụ Mang Mang lặng thinh. Lộ Tùý không hề nhắc đến chuyện kết hôn với cô.

Nhưng gần đây cô từng nghe thấy cuộc điện thoại giữa anh và Lộ Gia Nam.

Hôm đó đúng lúc cô đi ngang qua, nghe Lộ Tùý bảo: “Cô à, đương nhiên cháu cũng mong nhanh chóng có con trai chứ.”

“Tháng Năm e là không kịp, tháng Chín chắc có thể. Váy cưới cũng phải làm mất nửa năm rồi.”

Con cái là chuyện rất thực tế. Nhưng Vụ Mang Mang không thể đảm bảo có thể sinh con trai được không.

Một nữ MC nổi tiếng nọ đã sinh ba đứa, đến nỗi làn da lão hóa nhăn nheo, tiếc rằng cả ba đều là con gái, nghe nói còn định sinh tiếp.

Do sự thực tế của Lộ tiên sinh mà Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tùý rất có khả năng sẽ có con trai riêng, nếu như cô sinh ba lần vẫn là con gái!

Nhưng nghe nói lúc thụ tinh trong ống nghiệm có thể chọn lựa giới tính cho con, chỉ là quá trình thụ tinh nhân tạo sẽ khiến phụ nữ khá đau khổ.

Mà Vụ Mang Mang thì không định có con sớm như thế.

“Mang Mang”, Liễu Nhạc Duy hươ hươ tay trước mặt Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang giật mình, “A, chuyện gì ạ?”

“Hỏi chuyện cưới xin của con và Lộ Tùy đấy, cậu ấy có nhắc đến không?”
Liễu Nhạc Duy lặp lại.

“Không có. Làm sao có thể chứ? Con và anh ấy quen nhau còn chưa tới nửa năm, bà Liễu à, mẹ cũng sốt ruột quá rồi. Nhà họ Lộ mà thử thách con dâu mà không tới hai, ba năm thì làm sao chấp nhận?” Vụ Mang Mang nói dối mà không thấy ngại ngùng gì.

Chương 65

“Lần trước mẹ nói với con về thư ký nữ của Lộ Tuyền, con có để tâm hay không?” Liễu Nhạc Duy hỏi lại.

Vụ Mang Mang nóng nảy: “Họ không có gì cả, Lộ Tuyền không phải loại người đó.”

Điểm này thì Vụ Mang Mang rất tự tin, dù sao Lộ tiên sinh “nộp thuế” cho cô rất cần cù và đầy đủ.

“Con thì hiểu cái quái gì? Trên đời này có con mèo nào mà không ăn vụng?” Bà Liễu là người có kinh nghiệm, tự cho rằng đã hiểu hết về bản tính xấu xa của đàn ông.

Vụ Mang Mang bất lực quay đầu đi, không phải cô nói Lộ Tuyền sẽ không ăn vụng, chỉ là đối với hiểu biết về anh của cô thì nếu anh và cô thư ký kia có gì đó, anh sẽ nói thẳng cho cô biết, em làm lớn, cô ta làm bé, nếu em không đồng ý thì đổi người.

Lén lút vụng trộm tuyệt đối không phải tác phong của Lộ Tuyền.

Nhưng làm sao Vụ Mang Mang có thể nói thẳng như thế với bà Liễu.

Giả thiết nếu thật có một ngày cô thực sự đối mặt với lựa chọn đó, cô phải làm sao?

Với tính khí của Vụ tiểu thư, đương nhiên cô sẽ phui mông bỏ đi, nhưng lại thêm sếp Vụ và bà Liễu vào thì sao?

Vụ Mang Mang chỉ thấy đau đầu, cô không dám nghĩ đến phản ứng của cha mẹ nữa.

Những đái ngộ từng có được bỗng dưng mất đi, dù là ai thì cũng không cách nào thích nghi được ngay.

Ban đầu sắp Vụ và bà Liễu cãi nhau âm ỉ như thế, chẳng phải cũng không ly hôn đó thôi?

Trong hôn nhân nếu có dính dáng quá nhiều đến kinh tế, thì không còn là chuyện của riêng hai người nữa, chẳng ai dám nói mình đủ phóng khoáng, thoải mái cả.

Vụ Mang Mang gần như có thể dự đoán được tương lai của mình.

Đám phụ nữ sẽ rì rầm sau lưng cô, xem kìa, chính là cô ta, chồng cô ta có nhân tình ở ngoài.

Làm sao cô không ly hôn đi?

Mà làm sao cô dám ly hôn? Ly hôn rồi thì nhà họ Vụ sẽ thế nào?

Vụ Mang Mang nhức đầu, bà Liễu vẫn còn đang cảm râm: “Nhưng đàn ông ai mà không gặp dịp thì chơi chứ, con cũng đừng để bụng mà cãi nhau với cậu ấy, có một số việc... mắt nhắm mắt mở cho qua thì tốt hơn.”

Chuyện gì cũng bị bà Liễu nói hết rồi.

Lúc Vụ Mang Mang quay về nhà họ Lộ thì hứng chút gió, hôm sau đã bị cảm.

Chắc là do gặp bà Liễu bị kích thích quá nên trách nhiệm hiện nay của Vụ Mang Mang nặng nề hơn nhiều, cho dù cảm lạnh nặng nhưng mỗi ngày cô vẫn kiên trì học đủ thứ lớp, lịch trình Cathy sắp xếp cô cũng gắng sức có mặt.

“Đúng rồi, Hà Nghiên có tìm đến cô không?” Vụ Mang Mang vừa dùng khăn giấy lau nước mũi vừa hỏi Cathy.

“Hà tiểu thư có đến tìm tôi, tôi đã đọc qua những câu hỏi phỏng vấn, câu hỏi quá sắc bén hơn nữa còn phạm vào vấn đề riêng tư, cô ta muốn một bài báo

để có thể nổi tiếng ngay, tôi cảm thấy chấp nhận lời mời phỏng vấn đó thì không thích hợp lắm”, Cathy nói.

“Chỉ là báo trường thôi mà, chắc không có vấn đề gì to tát đâu. Cô ấy là bạn gái Thẩm Đình, cũng phải nể mặt bạn bè chứ.” Vụ Mang Mang nói.

Cathy là một trợ lý rất có chủ kiến, cô ta kiên quyết không đồng ý, “Đợi Thẩm tiên sinh thừa nhận Hà tiểu thư ở những nơi công cộng rồi hẵng tính.”

Vụ Mang Mang đành thôi, tự gọi điện xin lỗi Hà Nghiên.

Cảm nặng lại thêm công việc bận rộn nên Vụ Mang Mang bệnh đến gần hai mươi ngày mới hồi phục lại.

“Anh thấy em còn trẻ mà hệ miễn dịch cũng chẳng ra làm sao cả.”

Lúc ăn sáng, Lộ Tuy hiểm khi nói một câu hà khắc như vậy.

“Chắc là do bị hệ miễn dịch của anh truyền nhiễm đó”, Vụ Mang Mang thản nhiên nói.

Thực tế thì thắng lợi trong đấu khẩu chẳng có ý nghĩa gì cả.

Lộ Tuy đã dùng hành động thực tế trả thù Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang bây giờ cứ chín giờ tối là phải lên giường đi ngủ, sáu giờ sáng thức dậy, Lộ Tuy mời huấn luyện viên yoga, chạy bộ, đấu kiếm... cho cô, mỗi tuần bảy ngày luân phiên tới dạy, ý bảo cô phải cải tạo lại “hệ miễn dịch bị truyền nhiễm” của mình.

Lớn thế này rồi, cho dù là lúc học cấp ba thì giờ giấc nghỉ ngơi của Vụ Mang Mang cũng chưa từng có quy luật đến thế.

Lộ Thanh Thanh gửi tin sỉ nhục Vụ Mang Mang, “Rốt cuộc cậu bao tuổi rồi hả, sau chín giờ thì không được gọi điện, trả lời tin nhắn sao?”

Phải biết là năm ngoái Vụ Mang Mang vẫn ba giờ sáng bạn nhắn Wechat thì cô sẽ kịp thời trả lời ngay.

Vì thời gian biểu làm việc nghỉ ngơi lành mạnh như thế, mà Vụ Mang Mang đã bỏ qua không ít tin tức “hot” ngay lúc đó.

Buổi sáng Vụ Mang Mang tập xong yoga bên hồ, theo thói quen lấy điện thoại ra xem tin nhắn và Weibo, tin hot sáng nay lại là Ninh Tranh và Thẩm Viện Tử hủy bỏ hôn ước.

Nhóm bạn của Vụ Mang Mang đã bùng nổ vì tin tức này.

Vụ Mang Mang không nghĩ gì chạy ngay về biệt thự, “Lộ Tuyền, Ninh Tranh và Thẩm Viện Tử sao lại hủy bỏ hôn ước rồi?”

Vụ Mang Mang chạy đến nỗi thở hổn hển, vẻ mặt đau khổ, muộn thế này mà cô mới biết tin, quá lạc hậu rồi.

“Sao lại hủy bỏ hôn ước?” Vụ Mang Mang không hiểu, “Ninh lão tiên sinh chắc sắp tái phát bệnh tim đúng không?”

“Tối qua đã đưa vào bệnh viện rồi”, Lộ Tuyền đáp.

Vụ Mang Mang tỏ vẻ “quả nhiên là thế”.

“Tin này khiến em vui lắm hả?” Lộ Tuyền hỏi.

“Hử?” Vụ Mang Mang thầm nghĩ Lộ Tuyền thành tinh rồi hay sao? Cô đã che giấu sâu thế mà cũng bị Lộ Tuyền phát giác ra.

Vụ Mang Mang ngại ngùng vò tóc, ngồi xuống cạnh Lộ Tuyền, thẳng thắn thừa nhận, “Đúng là có chút vui, anh biết em và Thẩm Viện Tử xưa nay chẳng mấy khi vừa mắt nhau mà.”

Con người là thế, không cần nói gì nhưng với những người không hợp với mình thì ngay từ ánh mắt đầu tiên đã là biết đối phương không phải bạn bè mình rồi.

Lộ Tùỵ nhưn mảy, không nói gì.

Sự tò mò của Vụ Mang Mang đang cháy hừng hực, nhóm Lộ Thanh Thanh từ tối qua đã nhắn tin dò hỏi nội tình từ cô yêu cầu có tin tức chuyên sâu hơn.

Với địa vị thân phận của Vụ Mang Mang hôm nay, nếu không lấy được chút gì thì đúng là có lỗi với bạn bè.

“Ninh Tranh và Thẩm Viện Tử thoát hôn, anh ta không còn muốn giữ gia sản nhà họ Ninh nữa sao?” Vụ Mang Mang hỏi Lộ Tùỵ, “Thế chẳng phải là quá lời cho em trai anh ta rồi?”

“Cậu ấy có sự nghiệp của riêng mình”, Lộ Tùỵ đáp.

“Em chỉ không ngờ là Ninh Tranh lại có khí phách như thế”, Vụ Mang Mang lấy ngón tay chỉ vào cằm, cô còn tưởng đầu Ninh Tranh mọc ở nửa người dưới rồi chứ.

* * *

Phong ba của nhà họ Ninh chẳng qua chỉ là một sự khởi đầu.

Hôm sau Ninh Tranh liền tuyên bố thành lập công ty mới, chắc là đã ấp ủ từ lâu, công ty chủ yếu kinh doanh hàng Nhật, đó là một trong những ngành nghề đang “hot” nhất.

Hơn nữa Ninh Tranh còn mở cả Weibo nữa.

Ngày đầu tiên mở ra đã có tới ba triệu người hâm mộ, quan hệ ngoại giao đúng là quá mạnh.

Ninh Tranh là trai đẹp độc thân sáng giá trong giới, người đã được Thẩm Viện Tử thì càng được theo đuổi, bao nhiêu người đã tự nhận là bà Ninh sau lưng anh ta rồi.

Dù thật hay giả thì Weibo của Ninh Tranh đúng là đã nổi tiếng rất nhanh.

Thời gian gần đây Vụ Mang Mang sống rất vui vẻ, cuộc đời có “chuyện tám nhảm” lúc nào cũng tràn ngập năng lượng sống.

“Các anh chẳng phải đều thích khiêm tốn hay sao? Lần này Ninh Tranh sao vậy? Bị ai chọc tức hả?” Vụ Mang Mang uống sữa, hỏi Lộ Tuyền về thắc mắc.

Lộ Tuyền nhìn Vụ Mang Mang, nghĩ ngợi rồi trả lời: “Chắc là do chủ ý của nhóm cậu ấy để PR công ty mới, chẳng qua là cách quảng bá thôi.”

Phải thừa nhận Weibo của Ninh Tranh được PR vô cùng rộng rãi.

Ninh Tranh vốn dĩ đẹp trai, thoát ly khỏi nhà họ Ninh vẫn là cổ đông của mấy công ty lớn, tiền không thiếu, lại mồm mép được lòng phụ nữ, thêm phong cách Weibo sắc bén, hóm hỉnh, trong một tháng đã có vô số fans.

Lại thêm những ngôi sao nữ nổi tiếng trong giới giải trí “like” liên tục nên danh tiếng của công ty mới càng lúc càng nâng cao.

Giảm được bao nhiêu tiền quảng cáo!

Về sau gặp Ninh Tranh, chính anh ta cũng cười khở, giải thích: “Anh cũng bó tay thôi, công ty mới lập, mỗi một xu tiền cũng phải tốn cho đáng, anh hy sinh chút đời tư và sắc đẹp chẳng là gì.”

Vốn dĩ câu chuyện của Ninh Tranh và Thẩm Viện Tử chính là điển hình của kiểu “anh chàng phụ bạc” và “cô gái si tình”, Vụ Mang Mang và đám bạn của cô đều đứng về phía Thẩm Viện Tử.

Nhưng vỡ náo kịch của nhà họ Ninh đúng là sóng trước chưa dứt, sóng sau đã dồn.

Một tháng sau khi Thẩm Viện Tử và Ninh Tranh thoái hôn, hai nhà Ninh - Thẩm lại tuyên bố liên hôn, bên nữ không thay đổi, mà bên nam lại đổi thành cậu em trai Ninh Hành của Ninh Tranh.

Lúc Vụ Mang Mang nhận được thiệp mời còn chẳng dám tin vào mắt mình.

Trong mắt Vụ Mang Mang, quan hệ giữa hai nhà Ninh - Thẩm vốn luôn tốt đẹp, không cần thiết phải liên hôn làm gì, Ninh Tranh và Thẩm Viện Tử kết hôn ít nhiều đều do Thẩm Viện Tử thúc ép.

Cho dù lúc đó ở biệt thự thảo nguyên của Lộ Tùy, Vụ Mang Mang đã nghe thấy Thẩm Viện Tử giải thích về việc liên hôn, nhưng phụ nữ đều là động vật cảm tính, Thẩm Viện Tử cũng không phải thoáng như cô ta nói, chẳng qua là viện cớ mà thôi.

Bây giờ nhìn lại mối tình đó, Vụ Mang Mang ít nhiều cũng cảm thấy Thẩm Viện Tử đang tìm đường chết.

Đính hôn với Ninh Hành chứng tỏ sự trả thù của cô ta đối với Ninh Tranh.

Hai nhà Ninh - Thẩm bắt tay đẽ bẽp Ninh Tranh chẳng trách anh ta phải xuất hiện “bán mặt” để quảng cáo.

Nhưng cũng may Ninh Tranh vốn có khả năng, lại thêm Lộ Tùy và Thẩm Đình lặng lẽ giúp đỡ phía sau. Có điều hai vị này chỉ có thể hành động trong bóng tối, dù sao ba nhà là thế giao, quan hệ lằng nhằng phức tạp, Thẩm Viện Tử còn là em gái Thẩm Đình, nên rất nhiều việc không thể đặt lên bàn mà đàm phán được.

Chuyện liên hôn lần nữa của hai nhà Thâm - Ninh, người trong giới vẫn rất nể mặt, xuất hiện đông đủ chúc phúc, tuyệt đối không nhắc tới Ninh Tranh

Nhưng không ngờ khi nghi thức đính hôn bắt đầu, Ninh Tranh lại xuất hiện trong bữa tiệc, đến trước mặt đôi tình nhân bằng lối đi mọi người nhường cho anh, phóng khoáng chúc phúc cho họ.

Sắc mặt Thâm Viện Tử rất khó coi, Ninh Hành lại vui vẻ đón nhận lời chúc phúc của Ninh Tranh, bề ngoài trông đúng là một cặp anh em tốt yêu thương lẫn nhau.

Vụ Mang Mang tưởng Ninh Tranh chúc phúc xong sẽ đi ngay, nào ngờ anh ta lại ở lại, còn nghênh ngang đi tiếp khách, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt muốn giết người của ông lão Ninh.

Lúc đi lấy thức ăn, Vụ Mang Mang đụng ngay Ninh Tranh, không nhịn được liền hỏi: “Sao anh lại thoái hôn với Thâm Viện Tử đột ngột thế?”

“Vì anh không muốn liếm phân nữa chứ sao”, Ninh Tranh cười bảo.

Vụ Mang Mang không ngờ Ninh Tranh vẫn nhớ câu này, nhìn anh rồi ngượng ngùng nói: “Lúc đó em cũng không có ý đó.”

Ninh Tranh gật gù, cười nói: “Anh biết. Em chưa có ma lực lớn thế đâu.”

Vụ Mang Mang bất ngờ thờ phào, lại nghe Ninh Tranh tự nói giễu: “Đàn ông già như anh mà không nỗ lực thì sẽ bị thương ghê lắm.”

Vụ Mang Mang lườm anh ta, Ninh Tranh ngậm thìa vàng mà lớn lên, dù không nỗ lực thì cũng sẽ chẳng bị thương gì đâu.

“Được thôi. Nói thật là có một hôm anh tỉnh dậy trên giường với một phụ nữ lạ, cô ta quên tẩy trang, ngủ một đêm sáng dậy suýt làm anh sợ chết khiếp. Anh liền nghĩ mình không thể cứ u u mê mê sống thế này được. Phải tự mình tạo lập sự nghiệp, tìm một người phụ nữ đàng hoàng để sống thật tốt.”

Vụ Mang Mang nghe thấy thế thì hơi thất thần. Thực ra cô rất khâm phục dũng khí này của Ninh Tranh.

“Sao, không tin lời anh hả?” Ninh Tranh quay sang, chồm lại gần Vụ Mang Mang, hỏi.

Vụ Mang Mang lắc đầu: “Em có nên ‘like’ cho Ninh công tử lãng tử quay đầu quý hơn cả vàng không?”

Ninh Tranh cười bảo: “Cũng không cần. Đến khi em và Lộ Tùy kết hôn, anh sẽ phát hành một lô hộp quà số lượng có hạn cho hai người, để hai người tặng quà đáp lễ cho khách mời, được không?”

“Anh đúng là biết kinh doanh quá, lúc công ty lên sàn, em nhất định sẽ mua cổ phiếu của công ty anh”, Vụ Mang Mang nói.

“Nghe nói em thi đậu thạc sĩ rồi?” Ninh Tranh đổi đề tài.

Vụ Mang Mang gật đầu.

“Em học thạc sĩ thì có ý nghĩa gì?” Ninh Tranh hỏi.

Chương 66

Vụ Mang Mang không biết câu này của Ninh Tranh ám chỉ điều gì nên phản bác lại theo bản năng: “Đại học A cũng là trường tốt mà.”

Ninh Tranh cười cười, “Anh không nói là A không tốt. Có điều chuyên ngành em chọn xem như sở thích cá nhân cũng được.”

Thực tế Vụ Mang Mang chưa từng xem công việc của mình chỉ là sở thích riêng.

Công tác mấy năm nay, Vụ Mang Mang trừ lúc đi khám chỗ Ngô Dụng mới xin nghỉ phép ra, thời gian còn lại đều nghiêm túc đi làm, đến khi gặp Lộ Tùy thì mới phát sinh ra nhiều biến cố.

“Đúng rồi, sao lại nghĩ đến việc đi học ở A, trong thành phố này cũng có trường nổi tiếng với ngành của em mà.” Ninh Tranh nhìn vào mắt Vụ Mang Mang, nói.

Vụ Mang Mang không né tránh ánh mắt của Ninh Tranh, cô hiểu ám chỉ trong câu nói đó, “Ồ, sao Ninh tiên sinh cảm thấy bản thân tỉnh táo, nhìn người khác lại nghĩ người ta u mê thế hả?”

Ninh Tranh nhún vai, “Bộ dạng em như thế giống như bị nói trúng tâm sự, thẹn quá hóa giận vậy?”

Vụ Mang Mang đúng là có phần thẹn quá hóa giận, vì cô đã sớm quên mất lúc đầu vì sao lại chọn đại học A rồi.

“Chả thèm chơi với anh”, Vụ Mang Mang quay ngoắt đầu đi.

Ninh Tranh nhìn gương mặt đỏ hồng vì tức giận của Vụ Mang Mang, ngay cả khóe mắt cũng đã đỏ hoe.

Mỹ nhân chính là vui đó buồn đó, nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy quyến rũ.

“Thật vô vị. Từ sau khi em ở cạnh Lộ Tù, sao đã trở nên vô vị như cậu ta vậy?” Ninh Tranh đùa.

Lời của Ninh Tranh đã chọc trúng tâm sự của Vụ Mang Mang, thực ra chính cô cũng thấy rất vô vị, cuộc sống chẳng có niềm vui nào cả.

“Phải, có ai thú vị như anh, em trai anh và cả Thẩm Viện Tử chứ, đúng không?” Vụ Mang Mang bị chọc trúng nỗi đau, liền phản kích lại một cách không hề phong độ.

“Sao em lại ăn?” Lộ Tù tiến lại, đưa tay lên nhìn đồng hồ đã qua tám giờ tối từ lâu.

Vụ Mang Mang lập tức đặt thức ăn xuống, nghe lời Lộ Tù mới ý thức được mình đã phá vỡ quy luật sau tám giờ không ăn gì, đều tại Ninh Tranh chọc tức nên quên mất.

“Ồ, ban nãy em hơi đói”, Vụ Mang Mang nói.

Lộ Tù liếc Vụ Mang Mang, lại nhìn Ninh Tranh, sau đó bảo cô: “Cô đang tìm em đấy.”

Vụ Mang Mang “ồ” một tiếng, vội vàng đi hầu hạ Lộ Gia Nam thái hậu.

“Đi thôi, không phải muốn hợp tác với Lan Nguyệt à?” Lộ Tù nhìn Ninh Tranh.

Có Lộ Tù đứng giữa dẫn dắt quan hệ, Lan Nguyệt và Ninh Tranh bàn việc cũng khá vui vẻ, ăn ý.

Nữ chính Thẩm Viện Tử của buổi tối nay chậm rãi đến gần Vụ Mang Mang, cười nói: “Ninh Tranh đang muốn thuyết phục Lan Nguyệt giúp anh ta quảng cáo sản phẩm. Nhưng Lan Nguyệt đúng là chăm sóc bản thân tốt quá, bốn mươi tuổi rồi mà vẫn mang gương mặt búp bê đó, nếu chị ấy chịu giúp Ninh Tranh thì rất có sức thuyết phục.”

Vụ Mang Mang cụp mắt xuống, không biết Thẩm Viện Tử đang định làm gì.

“Thực ra Lan Nguyệt và Ninh Tranh có chút vướng mắc, nếu không có Lộ Tuyền đứng giữa điều chỉnh thì chị ấy tuyệt đối sẽ không giúp, chỉ có điều chị ấy sẽ không giúp đỡ vô điều kiện.” Thẩm Viện Tử ngừng lại, nghịch ly rượu trong tay, nháy mắt với Vụ Mang Mang, “Chuyện này phải xem Lộ Tuyền thuyết phục chị ấy thế nào đã, cô nói có đúng không?”

Vụ Mang Mang mỉm cười nhìn Thẩm Viện Tử, thầm nghĩ thủ đoạn ly gián của cô ta cũng ác quá. Muốn nhờ cô phá hoại quan hệ hợp tác giữa Lan Nguyệt và Ninh Tranh ư?

Vụ Mang Mang nhướn mắt nhìn Ninh Tranh và Lan Nguyệt, Lan Nguyệt là người xinh đẹp hào phóng, hào quang chiếu sáng, nhưng người như Lộ Tuyền nếu muốn ở cạnh Lan Nguyệt thì sẽ không có chuyện Vụ Mang Mang xen vào.

Vụ Mang Mang nhìn cực chuẩn, người như Lộ Tuyền, xưa nay không cho phép có sự cố, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, biết rõ mình cần gì và không cần gì, Lan Nguyệt chắc chắn là hết hy vọng rồi.

“Lộ Tuyền là người rất có sức thuyết phục”, Vụ Mang Mang nói.

Thẩm Viện Tử còn tưởng Vụ Mang Mang không hiểu ám chỉ của cô ta, nhưng khi cô ta nhìn vào ánh mắt Vụ Mang Mang mới phát hiện ra bản thân quá mất mặt, thế là cười lạnh lẽo, quả nhiên là đồ đàn bà tự đại và khinh địch, sau này chết thế nào cũng chẳng biết đâu!

Vụ Mang Mang nhìn theo bóng Thẩm Viện Tử, trong lòng hơi tiếc nuối, lúc ở biệt thự thảo nguyên cô còn giơ ngón cái với cô ta, đúng là không ngờ bây giờ cô ta lại làm cho bản thân ra nông nỗi này.

Có lòng thì tâm sự vài câu đi, quan hệ giữa cô và Thẩm Viện Tử đâu thân thiết gì, Thẩm tiểu thư cũng xem thường dạng trọc phú mới nổi như cô,

không chừng còn nghi ngờ cô có mưu đồ gì cũng nên.

Thế là Vụ Mang Mang ngoan ngoãn đi theo Lộ Gia Nam tiếp khách, thu hoạch được rất nhiều, khổ nổi giày cao gót đi lâu nên rất đau, cần có người giải cứu cô gấp!

Không biết vì sao, Vụ Mang Mang lại nhớ đến mối tình đầu mà bao năm chẳng mấy khi nhớ lại, nhưng năm nay cứ xuất hiện liên tục.

Nhớ lại chuyện anh công cô đi đôi giày cao gót ba tấc để leo núi, đúng là một anh chàng đáng thương, nhưng thể lực thật sự rất tốt.

Có thể do uống champagne hơi nhiều, cũng có thể là nhớ lại chuyện cũ nên hơi lơ đãng, lúc Vụ Mang Mang theo Lộ Tùy xuống lầu đã bất cẩn đạp gót giày vào khe hở thang máy, suýt bổ nhào về phía trước, cũng may Lộ Tùy phản ứng nhanh, cô mới tránh khỏi chuyện vồ ếch mất mặt.

Nhưng dù là thế thì clip “ngã trong thang máy” của Vụ Mang Mang, bạn gái Lộ Tùy, cũng đã càn quét một lượt trên mạng, chỉ mới nửa ngày mà lượt xem đã hơn năm trăm ngàn.

Clip là do một vị khách của khách sạn tình cờ quay lại được, đăng lên mạng chia sẻ để mọi người cùng cười.

Phản ứng của nhà họ Lộ hôm đó rất kịp thời, buổi chiều clip đó đã được người đăng xóa bỏ, mất tích hoàn toàn.

Thực ra ngã một cái rất bình thường, nhưng nếu xảy ra ở người nổi tiếng hoặc tiểu thư danh giá thì không được, đủ để khiến người bình thường vỗ tay chê cười.

Các ngôi sao ngay cả đang trò chuyện mà dây áo tuột xuống cũng bị phóng viên đăng bài liên tục, huống hồ Vụ Mang Mang còn vấp ngã một cú như thế.

Tuy clip đã xóa nhưng vẫn có người nhanh tay lưu lại về máy, cắt xén thành đủ mọi dạng hình động chế giễu, tự làm trò mua vui.

Vì chuyện này mà Lộ Gia Nam đã khó chịu với Vụ Mang Mang suốt một tuần, đồng thời ngừng mọi hoạt động xã giao của cô.

Họa vô đơn chí, Vụ Mang Mang ngã xong lại bị cảm lạnh, lần này ho rất dữ, buổi tối toàn thân nóng bừng nhưng trán lại lạnh ngắt, đi chụp chiếu mới biết đã bị viêm phổi, cần truyền dịch tại nhà.

Nhưng bệnh thì bệnh chứ Vụ Mang Mang lại thấy vui vẻ tự tại, có thể nghiêm túc làm nhiệm vụ, nâng cấp trang bị trong game, trên bảng xếp hạng trang bị, cô đã bị rơi khỏi hai mươi hạng đầu rồi.

Thực ra Vụ Mang Mang phải chơi game lén lút, Lộ Tùy rất không thích cô chơi game, anh cho rằng đốt thời gian vào thế giới ảo là lãng phí sinh mệnh, hơn nữa rất có hại cho mắt.

Còn đối với Vụ Mang Mang, cô không tìm được mà mê đắm trong thế giới ảo, cảm giác an toàn và thoải mái, chuyện gì không vui đều có thể quên sạch sẽ khi chơi game.

Đó là vực thăm chẵn giữa họ, không thể vượt qua.

Do đã một tiếng rồi Lộ Tùy không lên kiểm tra nên Vụ Mang Mang ít nhiều cũng lấy làm lạ, thế nên cô rón rén xuống lầu, định vào thư phòng của anh quấy rối.

Nhưng trong thư phòng không có ai, mà ở phòng bên cạnh phòng khách lại vắng đến giọng phụ nữ cao quý, Vụ Mang Mang dỏng tai lên nghe, nghe thấy tên mình thốt lên từ miệng Lộ Gia Nam.

“Cháu cứ nuông chiều nó đi, đi đứng cũng không biết cách, thật không biết cả ngày nó suy nghĩ gì trong đầu”, Lộ Gia Nam có vẻ tức điên.

“Cô đừng giận, cô dạy dỗ cô ấy nhiều một chút là được” Lộ Tuy xoa dịu Lộ Gia Nam.

“Cô còn phải dạy thế nào? Cả đời này cô chưa hề lo lắng nhiều như thế, dạy heo cũng còn ổn, đúng là gỗ mục không thể đẽ gọt được. Nếu mẹ cháu còn ở đây, Vụ Mang Mang đừng mơ bước chân vào nhà họ Lộ.”

Vụ Mang Mang phồng má biến mặt mình thành heo, cô đã nói mình là gỗ mục mà, Lộ Tuy còn nói dối, bảo là Lộ Gia Nam thích cô.

“Mang Mang rất thông minh, chỉ là cô ấy còn nhỏ tuổi, phiền cô phải lao tâm nhiều”, Lộ Tuy đáp.

“Nó mà còn nhỏ gì nữa? Chẳng qua là nó không chuyên tâm”, Lộ Gia Nam đầu đầu, day huyệt thái dương, “Cô nghĩ nó không cần phải học thạc sĩ làm gì, dù sao cũng vô dụng, lại không ở thành phố này. Nếu nó muốn học thì chi bằng ra nước ngoài học hai năm. Học lực của nó cũng chẳng đẹp đẽ gì.”

Thực ra trường mà Vụ Mang Mang học cũng thuộc top những trường hàng đầu trong nước, đương nhiên không thể so được với đẳng cấp Yale, Mit, Harvard... rồi.

Khi người xung quanh bật bài “Lúc tôi ở Yale đã thế này thế nọ”, Vụ Mang Mang quả thực có hơi ngượng ngùng.

Nghe lén không phải thói quen tốt, đặc biệt là khi người ta đang nói xấu mình, Vụ Mang Mang quay lưng đi, rón rén về phòng, mở game lên lại, bỏ ra ba ngàn đồng để mặc cho mình tạo hình mới ra của game.

Trước mắt cả server game chỉ có mình cô mặc bộ trang phục này, đi đến đâu cũng khiến bao nhiêu người quan tâm và kêu gào “nữ thần, cầu hẹn hò”.

Những người này thì không quan tâm đến học lực của cô.

* * *

Chín giờ, Lộ Tùylên lầurất đúng giờ, Vụ Mang Mang thật lòng cảm thấy cô rất đáng thương, vì bị bệnh nên không thể diễn tiết mục cấm trẻ em được, mà lại đúng chín giờ phải đi ngủ, còn ngủ sớm hơn cả Vụ Đản Đản.

“Bên thầy Quách, những người thi đậu thạc sĩ năm nay đã đến trường bắt đầu phụ giúp việc thực nghiệm rồi, lần trước em có nói với thầy, thầy đang nghiên cứu phục chế tượng Phật dát vàng, em cũng muốn đi học hỏi trước, được không?” Vụ Mang Mang nói với Lộ Tùylên trong bóng đêm.

“Tháng sau anh định đưa em đến trang trại rượu ở Pháp ở một thời gian, đến khi khai giảng thì đến trường cũng không muộn”, tay Lộ Tùylên vuốt ve lưng Vụ Mang Mang.

“Ồ”, Vụ Mang Mang quay lưng lại với anh, để chứng minh cô đang tức giận.

Nhưng Lộ Tùylên phía sau không hề có ý thay đổi, cũng không dễ dàng Vụ Mang Mang như cô mong muốn, dù sao tất cả đều do anh quyết định, Vụ Mang Mang mở to mắt trong bóng tối, có chút hoang mang.

Chuyến đi Pháp vẫn chưa thực hiện, Vụ Mang Mang đã bắt đầu chiến tranh lạnh với Lộ Tùylên.

Hoặc nói là Vụ Mang Mang đã đơn phương chiến tranh lạnh với anh, còn Lộ Tùylên thì lúc rảnh rỗi đùa giỡn cô một chút, lúc bận thì gác cô sang bên, để mặc Vụ Mang Mang bủn rủn dài thượt cũng không thèm quan tâm đến.

Lộ tiên sinh rõ ràng hiểu rõ một điều là phụ nữ không được quá cứng chiều.

Vụ Mang Mang thật sự bó tay với Lộ Tùylên, người này nói gì cũng không được, bạn giận dỗi, chiến tranh lạnh với anh thì anh chỉ xoa đầu bạn như trẻ con, để bạn tự kiểm điểm mà trưởng thành.

Còn về phía Lộ Gia Nam, thái độ của Vụ Mang Mang càng tiêu cực hơn, đó là khuyết điểm của cô, cô thực sự không thể hòa hợp với những người không thích mình.

Tuy bà cô này không thích cô, nhưng Vụ Mang Mang vẫn phải thừa nhận là bà thực sự rất nghiêm túc dạy dỗ cô, nên Vụ Mang Mang không hề tỏ ra không biết điều, lại thêm có Lộ Tỳ nên Vụ Mang Mang luôn tỏ ra nhẫn nhịn, xem lời Lộ Gia Nam là thánh chỉ, sắp chịu đựng đến mức thành bệnh trĩ rồi.

Nhưng chắc là do cô thực sự không nghiêm túc nên sự kiên nhẫn của Lộ Gia Nam với cô cuối cùng đã cạn kiệt, hôm đó Vụ Mang Mang vừa truyền dịch xong, sắp sửa xuống lầu để thư giãn gân cốt thì trông thấy bà cô đang nổi giận đùng đùng đi thẳng vào thư phòng Lộ Tỳ.

Vụ Mang Mang hơi kinh ngạc, Lộ Gia Nam cũng giống Lộ Tỳ xưa nay luôn là người không tỏ rõ hỷ nộ ái ố, lúc nào cũng không quên phong phạm của một quý bà danh giá, tỏ vẻ tức giận thế này vẫn là lần thứ hai, lần đầu là lúc Vụ Mang Mang nghe trộm từ phòng bên cạnh.

Vụ Mang Mang do dự một lúc, cuối cùng sự tò mò đã chiến thắng tất cả, cô quay lưng trở về lấy một chiếc ly thủy tinh, úp ngược lên cánh cửa thư phòng Lộ Tỳ, dán sát tai vào nghe trộm.

“Lộ Tỳ, cháu tùy tiện thích ai đó, cô cũng không can thiệp. Nhưng cháu có thực sự hiểu Vụ Mang Mang không?” Lộ Gia Nam hình như ném cái gì đó cho Lộ Tỳ để anh tự xem.

“Những cái này cháu đều biết, cô à”, giọng Lộ Tỳ rất bình tĩnh.

“Cháu biết năm mười tám tuổi nó đã vào bệnh viện tâm thần chưa?” Giọng Lộ Gia Nam cao lên.

“Mang Mang hiện giờ đã khỏe hoàn toàn, không có gì khác với người bình thường”, Lộ Tù đáp gọn.

“Cái gì mà khỏe hoàn toàn? Nó vẫn phải đi khám bác sĩ tâm lý đấy”, Lộ Gia Nam nói.

“Cô à, xã hội hiện đại ai mà chẳng có chút bệnh tâm lý? Cô cũng ở cạnh Mang Mang lâu như thế, cô thấy cô ấy có gì bất thường không?” Lộ Tù lạnh lùng nói.

“Lộ Tù, Vụ Mang Mang tuyệt đối không được. Cô biết cháu mà, phụ nữ bình thường khiến cháu không có hứng thú, nhưng cũng đâu cần tìm một đứa đầu óc không bình thường để tìm kiếm kích thích mới mẻ chứ?” Lộ Gia Nam nói thẳng vào vấn đề.

“Cô à, xưa nay cháu luôn tôn trọng cô, nhưng chuyện này cô đừng nhúng tay vào. Tình cảm của cháu, cháu tự biết rõ.” Lộ Tù lạnh lẽo nói.

“Lộ Tù, nếu cháu và Vụ Mang Mang kết hôn, sẽ có người đi điều tra gốc gác của nó. Đến lúc đó thì chẳng che giấu được gì, cô lớn của cháu cũng sẽ không đồng ý.” Lộ Gia Nam thấy thái độ của Lộ Tù rất cứng rắn thì dụi giọng lại.

“Lộ Lâm đã khiến mọi người lo đến vỡ tim, cháu cũng phải như thế hay sao?”

* * *

Những lời sau đó, Vụ Mang Mang đã chẳng buồn nghe tiếp, cô đặt chiếc ly trở về chỗ cũ, quay trở lại trước máy tính của mình, vừa lên mạng đã bị Noãn Dương lôi vào tổ đội.

“Sốt ruột quá, đợi em này giờ. Hôm nay phó bản mới ra mắt, chúng ta đánh đầu tiên đi. Em có thể để lại cách thức liên lạc không? Lần sau lập tổ đội anh

mới biết em có lên mạng được không.” Noãn Dương nói với Vụ Mang Mang trong YY^[1].

[1]: Phần mềm trò chuyện bằng giọng nói. (TG)

Vụ Mang Mang suy nghĩ rồi đưa số điện thoại di động cho Noãn Dương.

Phó bản mới ra mắt đúng là thử thách cả về thể lực lẫn trí óc, nhưng Vụ Mang Mang và Noãn Dương phối hợp vô cùng ăn ý, mọi thứ cũng khá suôn sẻ.

Thuận lợi hơn là đến chín giờ tối, Lộ Tuyền không đúng giờ đến giục cô đi ngủ, Vụ Mang Mang vui sướng tiếp tục chơi game.

Chương 67

Rất khuya Lộ Tuyền mới về phòng, Vụ Mang Mang nhắm mắt giả vờ ngủ, ai ngờ Lộ Tuyền tắm xong, lên giường rồi hôn dọc sống lưng cô, hơi thở nóng bỏng đến mức từ chân đến tim Vụ Mang Mang cảm thấy tê dại.

Cô thích nụ hôn của anh, dịu dàng và nóng bỏng, sẽ khiến cô có một ảo giác mình là một cái bánh kem ngon lành, được Lộ Tuyền cắn và nhớ nhung đến thế.

Nhưng tối nay Vụ Mang Mang không có tâm trạng đáp lại Lộ Tuyền.

Ngặt nỗi sự kiên nhẫn và năng lực của Lộ Tuyền cực tốt, cho dù Vụ Mang Mang có một vạn điều không muốn, cuối cùng vẫn không kìm được mà quần lấy anh.

Buổi sáng, tinh thần Vụ Mang Mang khá tốt, vì tối qua Lộ Tuyền chỉ dịu dàng giàng vò cô một lần, đúng là khai ân với cô.

“Ăn sáng xong đến bệnh viện thăm cô với anh”, Lộ Tuyền đặt ly café xuống.

Vụ Mang Mang kinh ngạc, “Cô bị sao thế?”

Hôm qua giọng Lộ Gia Nam nghe rất khí thế mà?

“Hình như tim có chút vấn đề, tối qua nhập viện để kiểm tra”, Lộ Tuyền đáp.

Vụ Mang Mang bưng ly sữa, cúi đầu, thầm nghĩ Lộ Gia Nam chắc chắn đã bị Lộ Tuyền chọc tức đến phát bệnh, đương nhiên đầu mối tai họa chính là cô rồi.

“Cô... sức khỏe cô vẫn tốt mà, sao bỗng dưng lại nhập viện vậy?” Vụ Mang Mang dò hỏi Lộ Tuyền.

“Năm ngoái lúc kiểm tra thì tim cô có chút vấn đề, đáng lẽ phải vào viện điều trị từ lâu rồi mới đúng”, Lộ Tỳ nói, nếu Vụ Mang Mang không lén nghe cuộc nói chuyện giữa anh và Lộ Gia Nam, nhìn Lộ Tỳ bình thản như thế chắc chắn cô sẽ không thể liên tưởng đến mình.

Vụ Mang Mang cầm ly sữa xoay xoay, cô nghĩ Lộ Gia Nam chắc chắn không muốn nhìn thấy mình nữa, lỡ bệnh tình cô lại trở nặng thì nguy mất.

Nhưng Lộ Tỳ không thể chưa suy xét đến vấn đề này, nếu anh đã mở lời thì Vụ Mang Mang cũng đành gồng mình đến bệnh viện.

Lúc vào phòng bệnh, Vụ Mang Mang hận không thể nấp gọn vào sau lưng Lộ Tỳ, để tránh cho bản thân không làm tổn thương mắt của Lộ Gia Nam.

Đương nhiên đó chỉ là mơ ước.

Lộ Gia Nam không có con cái, chồng bà lại là người bận rộn, lúc này chỉ có mình bà nằm trong phòng bệnh, hai trợ lý đang báo cáo công việc, thấy Lộ Tỳ vào, Lộ Gia Nam liền bảo những người khác lui ra ngoài.

Vụ Mang Mang cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Lộ Gia Nam nhưng lại nghe bà hỏi: “Mang Mang, cháu hết bệnh chưa?”

Vụ Mang Mang ngẩng lên, đáp: “Cháu khỏe rồi ạ, hôm nay không cần truyền dịch nữa.”

Lộ Gia Nam mỉm cười, gật đầu: “Sức khỏe cháu hình như hơi yếu, thường cảm lạnh, cháu nên đi tìm bác sĩ Trung y để điều chỉnh lại.”

“Cám ơn cô, cháu sẽ tìm.”

Không khí trong phòng rất hòa hợp, ngay cả Vụ Mang Mang cũng nghi ngờ tối qua có phải cô đã nghe nhầm không, hoặc là cuộc trò chuyện kia chẳng qua chỉ là hoang tưởng của cô?

Đó chính là năng lực của Lộ Gia Nam, cho dù trong lòng phản cảm một người thế nào thì bề ngoài vẫn kiểm soát cực kỳ tốt.

Lộ Tuyền ngồi cạnh giường hỏi thăm bệnh tình của Lộ Gia Nam, lại gọi bác sĩ vào hỏi kỹ, Vụ Mang Mang ngồi trên sofa buồn chán quá, tiện tay cầm quả táo trong giỏ lên gọt vỏ.

Lúc gọt quả đầu tiên, vỏ táo được một phần ba thì đứt, Vụ Mang Mang đặt quả táo sang một bên, cầm một quả khác lên, quả đó cũng bị gọt đứt.

Đến quả táo thứ năm thì Vụ Mang Mang mới gọt hoàn chỉnh không đứt, cầm trong tay nhất thời không biết phải làm sao.

“Cô có muốn ăn táo không? Mang Mang mới gọt xong”, Lộ Tuyền kịp thời giải cứu quả táo đáng thương trong tay Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang tìm đĩa trái cây, cắt từng miếng nhỏ đặt vào rồi để nữa bên cạnh, hai tay đưa cho Lộ Tuyền.

Lộ Gia Nam ăn một miếng nhỏ tượng trưng, còn Lộ Tuyền thì thông thả ăn hết cả một quả táo.

Thăm bệnh nhân xong, Lộ Tuyền bảo Vụ Mang Mang tiện thể kiểm tra sức khỏe toàn diện, còn xét nghiệm máu thì hẹn sáng sớm mai sẽ làm.

Kiểm tra xong thì đã đến chiều, trên đường về nhà thì Vụ Mang Mang nhận được điện thoại của Noãn Dương, anh ta hưng phấn báo cho cô biết trò chơi mới nâng cấp, có hoạt động tết Đoan Ngọ, bảo cô mau chóng đi nhận phần thưởng.

Thực ra chỉ có Noãn Dương là hưng phấn, Vụ Mang Mang thì lại bịt ống nghe, run lấy bối sợ Lộ Tuyền ngồi cạnh nghe thấy giọng Noãn Dương.

Noãn Dương ở bên kia hỏi Vụ Mang Mang, “Nếu em không có thời gian lên thì đưa tài khoản cho anh, anh vào tài khoản của em giúp em làm nhiệm vụ.”

Vụ Mang Mang quả quyết từ chối, cô không thích người khác đụng vào tài khoản của mình, điều đó khiến cô có cảm giác bị xâm phạm quyền riêng tư.

Vụ Mang Mang cúp máy xong len lén nhìn Lộ Tuy, thấy anh không có gì khác lạ thì thầm thở phào, cảm thấy vô cùng may mắn.

Có điều tối nay Vụ Mang Mang không còn may mắn như tối qua, đúng chín giờ đã bị lôi lên giường, bị giày vò đến tận mười hai giờ mới được nghỉ ngơi.

Cơ thể vô cùng mỏi mệt nhưng tinh thần lại hưng phấn lạ thường, Vụ Mang Mang mở mắt nhìn trần nhà, đợi khi hơi thở Lộ Tuy đều đặn rồi, cô rón rén xuống giường, đến phòng ngủ đối diện mở máy tính.

Gần đây Vụ Mang Mang chơi game hơi nhiều, tuy chính cô cũng biết đó là lãng phí thời gian nhưng không khống chế nổi khao khát trong lòng.

Nhưng sở thích trong game của Vụ Mang Mang đã bắt đầu có chuyển biến, trước đây cô thích làm nhiệm vụ và phó bản, nhưng bây giờ cô thích PVP^[1] hơn, cũng tức là PK^[2] với các người chơi khác trong game, thi thố võ nghệ.

[1]: Viết tắt của từ player versus player nghĩa là đối kháng tay đôi. (BT)

[2]: Viết tắt của từ player killing cũng có nghĩa là đối kháng tay đôi. (BT)

Vụ Mang Mang cảm thấy sảng khoái nhất vẫn là gia nhập chiến đoàn, chạy đến doanh trại kẻ địch chém giết một phen.

Hai tay khó địch bốn tay, Vụ Mang Mang tuy trang bị vượt bậc nhưng cũng không chống cự nổi cả một nhóm địch thủ đến giết mình.

Nên cô đã chết hết lần này đến lần khác.

Nhưng không sao, Vụ tiểu thư bây giờ rất lắm tiền, tiền bán Ferrari vẫn còn nhiều.

Muốn sống lại đầy đủ máu trong game thì một lần phải tốn chín mươi chín tệ, thường thì chẳng có thằng ngu nào dùng cách này.

Vụ Mang Mang chết liên tục, không ngừng sống lại đại khai sát giới.

Trong game, doanh trại địch đã có người bắt đầu spam kênh thế giới, nói là Bạch Thủy Hà (nơi doanh trại địch đóng quân) xuất hiện một thằng ngu lắm tiền, giết vô số người của họ, kêu gọi các doanh trại bạn cùng đến Bạch Thủy Hà giết Vụ Mang Mang.

Bên doanh trại của Vụ Mang Mang đương nhiên sẽ đến đu bám đại gia, lần này chém giết máu chảy thành sông.

Cả hai doanh trại đều hăng máu, do Vụ Mang Mang quá cố chấp lại vung tiền nhiều, mọi người không dám chọc giận đại gia nhân dân tệ nên cuối cùng vẫn là doanh trại của Vụ Mang Mang toàn thắng, giết tới nỗi đối phương không dám sống lại nữa.

Qua trận này, số người mà Vụ Mang Mang chém giết đã lập kỷ lục mới, đứng đầu bảng, vượt qua người đứng thứ hai, đồng thời được hệ thống tặng danh hiệu “Đại ma đầu”.

Vì chém giết quá hăng nên khi Vụ Mang Mang ngẩng đầu lên thì trời đã mờ sáng, cô hốt hoảng, vội vàng tắt máy, lạng lẽ quay về giường, cũng may Lộ Tuy chưa thức giấc.

Sáng sớm không được ăn gì, Vụ Mang Mang phải đến bệnh viện thử máu, vì hưởng thụ dịch vụ VIP nên buổi trưa cô đã có kết quả.

Tất cả đều tốt.

Vụ Mang Mang bĩu môi với Lộ Tuy, “Em đã nói không có gì rồi mà, chỉ là thi thoảng cảm lạnh thôi, nghe nói cảm lạnh nhiều nâng cao hệ miễn dịch đó.”

* * *

Vật vã cả ngày trời, tối qua lại thức khuya nên Vụ Mang Mang ngồi trong xe ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại đã đến giờ ăn tối.

Chuyện đầu tiên làm đương nhiên là đăng nhập vào game, cơm tối gì đó chỉ là mây bay.

Thế nhưng điều khiến Vụ Mang Mang hoảng hốt là mọi trang bị và kho cá nhân của cô đã bị cướp sạch, bây giờ trên người cô chỉ mặc mỗi bộ đồ lót màu xanh lục.

Đồ bao nhiêu tiền bạc cùng mấy năm trời mới tạo ra được tài khoản lớn siêu cấp như thế, bỗng dưng mất sạch sành sanh, cho dù là thần tiên cũng phải phần nộ.

Vụ Mang Mang gọi ngay cho bên chăm sóc khách hàng của game, nói tài khoản của mình bị người ta cướp, yêu cầu bên họ phải phục hồi lại số liệu cho cô.

Kết quả cô gái kia lại trả lời rằng tài khoản của cô không hề bị cướp, mà là chính cô tự xóa thiết bị và kho cá nhân, kết quả điều tra hiển thị IP lần trước cô đăng nhập chính là IP cô vẫn luôn sử dụng.

Vụ Mang Mang vừa nghe kết quả này đã bay ngay xuống lầu như vòi rồng cuốn.

Lộ Tù đang ngồi trước bàn ăn, Anne thì theo Vụ Mang Mang chạy xuống lầu, cô ta vốn dĩ đang đi lên để mời Vụ Mang Mang xuống dùng bữa.

Vụ Mang Mang chạy đến trước mặt Lộ Tù, “Lộ Tù, anh vào đâu mà xóa trang bị của em?”

Nghe thế, Lộ Tù chỉ đặt dao nĩa xuống, dùng khăn ăn chấm khóe môi, ngược lên nhìn Vụ Mang Mang mà không nói gì.

Thực tế thì Lộ Tù y vốn định đơn giản là xóa luôn nhân vật game của Vụ Mang Mang, ai ngờ Vụ Mang Mang đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, trong game cũng tên là Mang Mang, cuối cùng Lộ Tù y chọn cách tốn thời gian hơn là xóa đi toàn bộ trang bị và kho cá nhân của cô mà thôi.

Vụ Mang Mang tức điên. Người khác không thể nào hiểu được cơn giận dữ của cô, nhưng Mang Mang trong game đối với Vụ Mang Mang thật sự mà nói giống như một con người khác của cô vậy, cô biến Mang Mang đó trở nên hoàn mỹ vô khuyết, cái gì cũng đều tốt nhất đẹp nhất.

Vụ Mang Mang thậm chí còn tưởng tượng rằng đó là một con người khác của cô, một bản sao của cô sống trong một không gian song song khác.

Một cái mai rùa hoàn hảo, có thể che chắn cô khỏi mọi nỗi phiền não ở thế giới bên ngoài.

Nhưng khoảnh khắc này ngay cả thứ cuối cùng thuộc về mình hoàn toàn đã mất đi rồi, điều đó khiến Vụ Mang Mang không thể chịu nổi. Cô không rõ, tại sao Lộ Tù y cứ luôn ép cô, mang danh muốn tốt cho cô mà lúc nào cũng bắt cô làm những chuyện cô không muốn làm.

Cô đã rất nghe lời, cũng rất ngoan ngoãn học hành rồi.

Nhưng nơi mà Vụ Mang Mang sống từ nhỏ là nhà họ Vụ tự do, phóng túng, chứ không phải là nhà họ Lộ với phong cách thanh lịch quý phái ngấm sâu vào xương tủy.

Họa hổ họa bì nan họa cốt, cô đã cố gắng học tập lắm rồi, nhưng thứ nằm trong xương tủy cô thì không thể thay đổi được.

Vụ Mang Mang tức đến run rẩy, còn Lộ Tù y chỉ nói gọn, “Em tốn quá nhiều thời gian cho thứ game ảo kia, ngay cả sức khỏe cũng bất chấp. Nếu chính em có thể khắc chế mình thì anh cũng không xóa hết trang bị của em. Đây

chỉ là một bài học nhỏ, nếu em có thể kiểm soát bản thân mỗi ngày chơi game không quá một tiếng thì anh có thể khôi phục lại tài khoản cho em.”

Vụ Mang Mang cắn môi, không nói gì.

“Ngồi xuống ăn đi”, Lộ Tù hất cằm về phía ghế ngồi.

Lần nào cũng thế, người cãi cọ vô lý lúc nào cũng là Vụ Mang Mang cô, còn người trầm tĩnh, có lý lại là Lộ Tù.

Vụ Mang Mang bất lực, giống như dù cô giãy giụa thế nào cũng không tài nào thoát khỏi Ngũ hành sơn của Lộ Tù, anh nói một câu xóa là xóa, cũng chỉ một câu là có thể khôi phục.

Hình như đó không phải chuyện gì nặng nề to tát cả, nhưng đủ để chứng tỏ quyền kiểm soát của anh.

Vụ Mang Mang ngồi xuống ghế, không nhìn Lộ Tù mà nhìn chăm chăm về phía trước, giọng bình tĩnh nói: “Em muốn chia tay.”

Chương 68

Thực ra giọng của Vụ Mang Mang rất rõ ràng nhưng lúc này mọi người trong phòng ăn đều nghi ngờ mình đã nghe lầm.

Lộ Tùỵ đặt dao nĩa trong tay xuống, lão Peter và Anne nhìn nhau rồi len lén lui ra ngoài.

“Nói lại lần nữa”, Lộ Tùỵ nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang nhắm mắt, thở dài một hơi rồi quay sang nói với Lộ Tùỵ, “Em nói là, em muốn chia tay.”

“Chỉ vì anh không cho em chơi game?” Lộ Tùỵ nói về giễu cợt.

Vụ Mang Mang cảm giác giọng Lộ Tùỵ tràn ngập ác ý kiểu “vì chuyện vặt vãnh nhỏ nhặt này mà em đòi chia tay với anh, có phải đầu óc úng thủy rồi không?”.

Điều mà Vụ Mang Mang tức giận Lộ Tùỵ nhất chính là đó.

Thứ mà cô xem là quan trọng lại chẳng là gì trong mắt Lộ Tùỵ, giơ tay lên là có thể xóa nhòa hết. Vụ Mang Mang không trả lời anh.

Lộ Tùỵ khẽ thở dài, “Anh nghĩ chuyện hôm nay đúng là anh hơi quá đáng. Anh xin lỗi, sẽ bảo người phục hồi lại số liệu cho em được không?”

Vụ Mang Mang không ngờ Lộ Tùỵ lại nói thế, im lặng một lúc rồi cúi đầu.

Có những lời khi nói ra rồi mới phát hiện thực ra không khó khăn như bản thân đã tưởng tượng.

Vụ Mang Mang lại ngược lên nhìn Lộ Tùỵ. Người này có ngoại hình tuấn tú, từng cử động nhỏ đều tràn đầy ma lực, nho nhã cao quý.

Siêu giàu có, đầu óc thông minh và cả kinh nghiệm phong phú đã dát vàng lên người Lộ Tùỵ.

Lộ gia là giai cấp thượng lưu mà người bình thường đều mong muốn hướng tới.

Thực ra Vụ Mang Mang cực kỳ cảm kích Lộ Tùỵ, cô không ngờ trong biển người mênh mông, anh lại nhặt cô lên, để cô ảo tưởng bản thân là một viên trân châu quý giá.

Mà hẹn hò bấy lâu, Lộ Tùỵ đối xử rất tốt với cô, tất cả những thứ Vụ Mang Mang biết hết.

Thế nên cô vui sướng như điên, nhưng trong lòng lại rất hoảng sợ, dè dặt theo sát Lộ Tùỵ, chỉ sợ có hành động gì đó lại chọc cho anh không vui, rút mọi quan tâm yêu chiều lại.

Dù cho lo sợ được mất như thế nhưng Vụ Mang Mang vẫn tham lam, quyến luyến hơi ấm mà Lộ Tùỵ mang lại cho cô. Cô không muốn chủ động rời xa, nên đã sớm quên mất ước nguyện ban đầu khi thi lên thạc sĩ của mình, cho dù Lộ Gia Nam không thích cô thì cô vẫn mặt dày đi nịnh nọt trường bối.

Nhưng giờ phút này, Vụ Mang Mang bỗng giống như con cún con bị tạt nước lạnh phải tỉnh lại.

Cô không nghe lời, Lộ Tùỵ sẽ lấy cục xương trên đĩa ăn của cô đi, thấy cô nổi giận, anh lại đùa nghịch đặt cục xương vào đĩa của cô.

Thực ra rất lâu trước kia Vụ Mang Mang đã nhận ra khuyết điểm của mình, nhưng cô vẫn nhẫn nhịn mà vẫy đuôi giả vờ đáng thương, chắc là bẩm sinh hèn mọn chẳng.

Trước kia là bố mẹ, đáng tiếc là vẫy đuôi cũng vô dụng.

Về sau trưởng thành rồi thì gặp người đó, tiêu tốn hết tình yêu cho anh ấy, dù biến mình thành một kẻ ngốc tội nghiệp cũng vẫn không níu kéo được gì.

Đến giờ dường như đã gặp được một chủ nhân tốt, chỉ là...

Chỉ là Vụ Mang Mang sợ hãi rồi.

Nỗi đau năm mười tám tuổi đã qua đi bảy, tám năm rồi, Vụ Mang Mang vẫn luôn làm rất tốt, rất hiếm khi nhớ lại, nhưng gần đây cứ liên tục nhớ đến ngày xưa, lại không tìm được mà so sánh Lộ Tù với người đó.

Điều này khiến Vụ Mang Mang cảm thấy bức bối, lại bắt đầu sợ hãi.

Sợ bản thân lại không thể kìm nén những thứ đã được chôn vùi dưới lớp bụi thời gian năm nào.

Một người nếu cứ sống u u mê mê thì còn ổn, sợ nhất chính là nửa mê nửa tỉnh, cầu sống không được mà cầu chết cũng không xong.

Lộ Tù đưa tay qua mặt bàn, chìa ra trước mặt Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang ngần ngại, sau đó vẫn đặt tay vào lòng bàn tay anh.

“Nhưng đây là lần đầu anh thỏa hiệp và cũng là lần cuối, Mang Mang. Trong tình cảm không thể cứ lấy chuyện chia tay ra để chèn ép đối phương. Nếu anh cũng mất đi lý trí mà đồng ý chia tay em thì sao?” Lộ Tù hỏi Vụ Mang Mang.

Thực ra người bình thường ai mà không phải trải qua mấy lần chia tay rồi làm hòa, làm hòa rồi chia tay? Chẳng qua là cãi nhau quá dữ dội, tạm chiến tranh lạnh mà thôi, hôm sau lại hối hận ngay.

Nhưng Lộ Tù lại khác, anh đứng trên cấp bậc cao hơn, nghiêm khắc, cổ hủ; ngựa tốt không nhai lại cỏ, đương nhiên anh không ngốc đến thế.

Chia tay thì chính là chia tay!

Vụ Mang Mang vẫn cúi đầu, Lộ Tùỵ rút tay lại, nói: “Ăn cơm đi, thức ăn nguội hết rồi”.

Vụ Mang Mang không nhúc nhích, hạ giọng: “Em nghiêm túc đó. Em muốn chia tay.”

Lộ Tùỵ lại đặt dao nĩa xuống, lần này âm thanh chạm vào đĩa hơi lớn một chút, đối với anh đó đã là biểu hiện của việc tức giận.

“Em có chắc không?” Lộ Tùỵ hỏi.

Giống như MC trong chương trình trí tuệ hỏi người chơi, bạn có chắc chắn câu trả lời của mình hay không?

Người không tự tin có lẽ sẽ đối đáp án, người tự tin thì lại kiên trì.

Vụ Mang Mang cắn môi, gật đầu.

“Em có biết điều này có ý nghĩa gì không?” Lộ Tùỵ lại hỏi một câu thừa thãi.

Trước mắt Vụ Mang Mang hiện lên gương mặt sếp Vụ và bà Liễu, bỗng ngập ngừng đôi lúc.

“Mang Mang này, đừng ra quyết định khi đang giận dữ, vì tương lai em sẽ hối hận. Nếu em cảm thấy mệt mỏi thì có thể về phòng nghỉ ngơi trước”, Lộ Tùỵ bảo.

“Anne”, Lộ Tùỵ gọi Anne đưa Vụ Mang Mang về phòng.

Vụ Mang Mang đặt tay lên cánh tay Lộ Tùỵ, ngăn anh gọi Anne.

Cô rất hiểu bản thân, nếu cô lên đó ngủ một giấc thì e rằng sẽ không còn có can đảm bỏ đi nữa.

Sợ sếp Vụ và bà Liễu thất vọng là một phần, phần nữa là do quyển luyện không nở rời tình yêu cao xa này.

“Không cần đâu, em biết mình đang làm gì”, Vụ Mang Mang đứng lên, lạnh lùng nhìn Lộ Tù.

Ánh mắt anh sâu thẳm và tối tăm, dần dần phủ lên một lớp băng mỏng, Vụ Mang Mang thầm hiểu cô không biết điều, nhưng đã đến nước này rồi thì không thể níu kéo được nữa.

“Thế thì tốt, em nói cho anh biết nguyên nhân thật sự em muốn chia tay là gì, nếu hợp lý thì chúng ta chia tay”, Lộ Tù bình tĩnh bảo.

Cho dù giận dữ nhưng anh vẫn đủ lý trí, Vụ Mang Mang thầm thấy chút hụt hẫng, tiếc rằng đến cuối cô vẫn không thể thành công khuấy đảo cảm xúc của Lộ Tù, điều đó khiến Vụ Mang Mang với tư cách là một người phụ nữ ít nhiều cũng cảm thấy thất bại.

Còn về nguyên nhân chia tay thì quá nhiều.

Do muốn chia tay hòa bình nên Vụ Mang Mang không muốn khiến kết cuộc quá tệ, chỉ cúi đầu đáp, “Em cảm thấy anh hơi già một chút”

Thật sự là hơi già, nên khoảng cách quá xa, không thể vợ chồng cùng đại sát tứ phương trong game, nhìn thấy những cặp tình nhân khác cười ngửa xưng bá giang hồ, Vụ Mang Mang hâm mộ muốn chết. Nhưng vì Lộ Tù mà Vụ Mang Mang luôn giữ khoảng cách với Noãn Dương, anh chàng theo đuổi cô cũng sắp hết kiên nhẫn rồi.

Vì già hơn nên không gặp nhau ngay từ ban đầu, nhiệt tình sớm đã tiêu hao hết, bây giờ chẳng qua là chút tàn dư còn lại, hơi ấm dần dần lạnh lẽo, là “zombie” thôi.

Cũng vì già hơn mà tuổi thọ bình quân nữ giới lại cao hơn, nên rất có khả năng Lộ Tù sẽ qua đời trước Vụ Mang Mang. Thui thủi tuổi già một mình là một chuyện rất thê lương và cô độc.

Vụ Mang Mang suy nghĩ rất thực tế.

Còn Lộ Tù nghe xong không thể phản bác được, tuổi tác của anh quả thực lớn hơn Vụ Mang Mang rất nhiều.

“Thế sao ban đầu không chê anh già?” Lộ Tù hỏi lại.

Vụ Mang Mang chớp chớp mắt, không nói gì được.

“Do anh không thể thỏa mãn em sao?” Đó là phản ứng đầu tiên của một ông già.

Đương nhiên không phải! Vụ Mang Mang lắc đầu lia lịa, “Anh rất tốt, là do em...” Vốn dĩ Vụ Mang Mang định dùng câu từ chối quen thuộc của mọi người, “Là do em không xứng với anh.”

Đó là câu thường dùng của rất nhiều anh người yêu cũ khi đá cô.

Nhưng khi nhìn vào mắt Lộ Tù thì Vụ Mang Mang biết cái cớ này không thể đá anh đi được.

Bản thân không xứng với anh, anh luôn nhường nhịn, nên đây không phải lý do.

“Anh rất tốt, chỉ là anh không hợp với em, em cũng không hợp với anh”, Vụ Mang Mang cúi đầu, thành thật nói.

Tính cách không hợp, đây là câu chia tay kinh điển.

Lộ Tù không nói gì, Vụ Mang Mang lén nhìn sắc mặt anh vẫn khá bình tĩnh.

Thật là may mắn!

Chỉ là không khí quá đè nén, Vụ Mang Mang hơi run rẩy: “Em lên lầu dọn đồ”.

Thực ra cũng chẳng có gì, ăn mặc ở đi lại của cô ở đây đều do Lộ Tù bao hết, Vụ Mang Mang chỉ lấy giấy tờ và thẻ ngân hàng, xách túi xuống lầu.

Lộ Tù vẫn ngồi trên sofa ban nãy, tay chống trán, trầm tư bất động.

Vụ Mang Mang nhẹ nhàng lại gần, “Em đi đây.”

Lộ Tù nghe thấy giọng cô, ngược lên nhìn Vụ Mang Mang rồi nhả ra hai chữ, “Không tiễn.”

Vụ Mang Mang quay người đi ra ngoài mới dám thở phào một hơi, về mặt Lộ Tù lúc nãy khiến cô nhớ lại lần đầu gặp anh.

Lạnh lùng xa cách y như vậy, ánh mắt nhìn cô thoáng vẻ khinh thường.

Sự khinh thường lần trước là vì đầu óc cô có bệnh, lần này chắc là do cô không biết điều chẳng.

Dù sao cũng đã chia tay, Vụ Mang Mang không để tâm đến thái độ của Lộ Tù, đi được hai bước mới nhớ ra đang ở Hồ khu, ra vào khu nhà giàu này taxi tuyệt đối sẽ không kiểm soát gì được.

Lúc này trời đã tối, Vụ Mang Mang ỉu xìu quay về, thật ngượng quá.

“Có thể cho xe đưa em về không?” Vụ Mang Mang cúi đầu hỏi Lộ Tù, chỉ ít cô và Lộ Tù cũng chia tay hòa bình, anh không đến nỗi chút phong độ này cũng mất hết.

Lộ Tù ngược lên nhìn lão Peter: “Đưa Vụ tiêu thư về đi.”

Nói dứt, Lộ Tùý đứng dậy đi lên lầu, Vụ Mang Mang nhìn theo bóng anh một giây, thoáng thở dài.

Dù chia tay rồi nhưng ma lực đàn ông của Lộ Tùý vẫn hấp dẫn Vụ Mang Mang, đúng là người đàn ông trên cả tuyệt vời, tiếc rằng cô không tiêu hóa nổi, thật đáng tiếc.

Về đến ổ của mình, Vụ Mang Mang ngủ một giấc ngon lành, ngủ đến khi tự tỉnh giấc, sau đó tắm rửa, liên lạc với thầy hướng dẫn ở đại học A, đặt vé máy bay chuẩn bị triển khai cuộc đời nghiên cứu sinh.

Ăn trưa xong, Vụ Mang Mang mới chậm rãi mở máy tính, theo thói quen vào game, đại thần Mang Mang hoa lệ kia đã hồi phục lại hào quang ban đầu.

Trang bị và kho cá nhân đều quay lại, đó chính là thời đại số, số liệu có thể được phục hồi bất cứ lúc nào.

Vụ Mang Mang ngồi lặng lẽ ba phút, đưa tay bấm nút “xóa bỏ nhân vật”.

Chuyện Vụ Mang Mang chia tay Lộ Tùý, tuy người trong cuộc đều giữ im lặng nhưng không phải là không lộ dấu vết.

Vụ Mang Mang thu hồi lại Weibo của mình, nhưng không bao giờ đăng nhập nữa, Weibo này cũng giống như Mang Mang trong game, trong mắt Vụ Mang Mang đều là đạo cụ trong kịch bản cũ.

Khi một Weibo có dấu V đỏ không có tin gì mới trong một tháng thì tất nhiên sẽ có người quan tâm không ngừng hỏi thăm.

Có người biết chuyện, tiết lộ rằng gần đây Lộ Tùý dự tiệc đều không đưa bạn gái theo, thế là tin đồn kim đồng ngọc nữ chia tay đã bùng nổ.

Lộ Thanh Thanh là người đầu tiên gọi điện đến hỏi thăm.

“Cậu và chú nhỏ chia tay rồi hả?” Giọng Lộ Thanh Thanh không mấy kinh ngạc, “Sao thế?”

Vụ Mang Mang nghịch cây bút trong tay, than thở: “Cậu không biết Lộ Tùy biến thái thế nào đâu.”

Lộ Thanh Thanh lập tức tỏ vẻ đã mang ghế qua ngời, rửa tai nghe ngóng bí mật của Lộ Tùy.

“Cậu có biết mỗi tối chín giờ anh ấy bắt lên giường đi ngủ không? Buổi sáng sáu giờ ép tớ dậy để rèn luyện sức khỏe không? Tớ không chịu nổi nhịp sinh hoạt của người già như thế.” Vụ Mang Mang nói, “Cậu nói xem anh ấy có biến thái không, bây giờ làm gì có ai ngủ lúc chín giờ nữa, đúng không?”

Lộ Thanh Thanh cực kỳ thất vọng “ừ” một tiếng, “Tớ còn tưởng là chuyện gì biến thái chứ, thật mất hứng.”

Vốn dĩ cô nàng còn tưởng nghe được những chuyện bạo lực giường chiếu cơ.

Cuộc điện thoại đó kéo dài gần ba mươi phút, quan hệ bạn bè vốn dần xa cách của Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh gần như trong tích tắc đã hồi phục, thậm chí còn hơn cả trước đây.

Lộ Thanh Thanh hỏi địa chỉ của Vụ Mang Mang, bảo mấy hôm nữa sẽ bay đến đại học A thăm cô.

Những bạn khác tất nhiên cũng rất háo hức muốn thăm dò nội tình từ Vụ Mang Mang, sau lưng cô đều tỏ ra tiếc nuối vì biết tin này quá muộn, không thể tận mắt chứng kiến quá trình thất tình của Vụ Mang Mang, đặc biệt là sự suy sụp của hai ngày đầu tiên, đúng là tiếc nuối!

Có điều, chuyện khiến Vụ Mang Mang bất ngờ nhất là Lộ Gia Nam lại gọi điện cho cô, tỏ vẻ nuối tiếc vì chuyện chia tay của cô và Lộ Tùy, đồng thời

bảo nếu sau này có gì cần giúp đỡ thì có thể gọi cho bà.

Vụ Mang Mang khách sáo cảm ơn.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, đến cuối tháng Tám, bà Liễu và sếp Vụ dẫn Vụ Đản Đản từ Mỹ quay về, biết được Vụ Mang Mang vẫn chưa làm lành với Lộ Tù thì tức điên, gọi điện cho cô.

Ban đầu bà Liễu vẫn rất yên lòng, có đôi tình nhân trẻ nào mà không cãi vã đòi chia tay nhau đâu, cho nên dù bà nghe thấy chuyện Vụ Mang Mang và Lộ Tù chia tay nhưng cũng xem như không biết gì.

Liễu Nhạc Duy thậm chí còn thầm cười giễu những người đồn đại đó. Những người đó gọi điện thoại xuyên đại dương cho bà, chỉ vì muốn xem kịch hay thôi, đợi khi Vụ Mang Mang và Lộ Tù làm hòa rồi đương nhiên sẽ tát “bốp bốp bốp” vào miệng những kẻ lảm mồm đó.

Kết quả là hơn hai tháng qua đi mà Vụ Mang Mang và Lộ Tù vẫn không hề có dấu vết làm hòa, mà trong lễ chúc mừng của Lộ Thị vào tháng Chín, cô gái Lộ Tù dẫn theo cũng không còn là Vụ Mang Mang.

Lần này bà Liễu thực sự ngồi không yên nữa.

Chương 69

“Con và Lộ Tùy có chuyện gì đấy?” Liễu Nhạc Duy kìm nén cảm xúc, hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang bật điện thoại, nhìn bạn trong phòng ký túc rồi trở mình ngồi dậy, đi ra ban công, “Chia tay rồi.”

“Tại sao lại chia tay?” Liễu Nhạc Duy hỏi bằng giọng chất vấn.

“Không hợp nhau thôi”, Vụ Mang Mang đáp rất hờ hững.

Nhưng lại khiến sếp Vụ và bà Liễu ở bên kia tức đến gần chết.

“Bố thấy mày được chiều quá hóa hư, giờ tính tiểu thư đỏng đảnh ra phỏng? Bây giờ lấy đá đập vào chân có đau không hả?” Giọng sếp Vụ vang đến.

Chắc là bên kia mở loa ngoài rồi.

“Mày tưởng mày là ai hả? Trên đời này còn ai có thể nuông chiều cái tính đỏng đảnh đó của mày như bố mẹ được, bây giờ mày lập tức đi xin lỗi Lộ Tùy cho bố.” Sếp Vụ ra lệnh bằng giọng phụ huynh.

“Xin lỗi cũng vô ích, hơn nữa con cũng chẳng có gì phải xin lỗi. Con và anh ấy chia tay dứt khoát, tuyệt đối không còn khả năng nữa.” Vụ Mang Mang nói.

“Mày hiểu cái quái gì, có phải đầu mày úng thủy không hả? Bây giờ mày cãi tao, sau này sẽ có lúc mày khóc lóc cho xem”, sếp Vụ tức đến nổi văng cả nước bọt.

“Chẳng phải vì tiền sao? Con cũng không mong tìm một người lắm tiền, con chỉ muốn...” Giác ngộ của Vụ Mang Mang chỉ dừng ở giai đoạn một túp lều tranh hai quả tim vàng.

Sếp Vụ và bà Liễu hiểu được ám chỉ trong lời Vụ Mang Mang.

“Mày lớn rồi, đủ lông đủ cánh rồi chứ gì? Không muốn tìm người có tiền? Đó là vì sau lưng có bố mày kiếm tiền cho mày, nếu mày đã giỏi như thế thì sau này mày cứ dựa vào bản thân đi, cũng đừng quay về xin bố mẹ nữa.” Vụ Tùng ném điện thoại “rầm” xuống bàn, mắng một câu “Đồ ngu”.

Ba hôm sau, Vụ Mang Mang lại nhận được điện thoại của bà Liễu, bảo cô quay về sang tên ngôi nhà ở Khải Minh Lộ.

Đó vốn là sự bù đắp cho Vụ Mang Mang lúc sếp Vụ và bà Liễu mới làm hòa, hứa sẽ làm của hồi môn nên cho cô đứng tên, nhưng bây giờ sếp Vụ lại đòi lại.

Vụ Mang Mang vẫn chưa nói gì thì nghe Vụ Tùng bảo: “Vụ Mang Mang, nếu mày còn có chút khí phách thì quay về sang tên nhà đi, chẳng phải mày coi thường đồng tiền à? Thế thì mày cứ thanh cao đi, đừng để mùi tiền thối của bố mày vấy bẩn mày.”

Vụ Mang Mang cầm điện thoại, không nói gì, con không chê bố mẹ xấu, cô chưa từng chê bai tính xấu của bố, nếu không cô cũng không thể có cuộc sống thoải mái thế này, nhưng hễ kích động cãi nhau thì ông lại nói những lời ác ý.

Sếp Vụ không hề nghe lọt lời giải thích của Vụ Mang Mang, tức tối cúp máy.

Vụ Mang Mang định đặt vé máy bay, nhưng nghĩ lại nguồn kinh tế chắc chắn sẽ bị cắt đứt hoàn toàn, có điều cô vẫn còn ít tiền có thể nộp học phí, những mặt khác thì phải tiết kiệm.

Còn về tiền bán xe ban đầu, lúc đó cô bị Lộ Tùy đá nên sử dụng là tất nhiên, nhưng lần này tậ thanh cao lại phát huy, dùng số tiền đó cứ có cảm giác như tiện nhân vậy.

Nhưng trả tiền lại cho Lộ Tuyền thì chỉ e sẽ càng chọc tức anh, làm người không thể quá tuyệt tình như thế.

Vụ Mang Mang thở dài, chuyển sang đặt vé tàu mới nhận ra ngồi tàu cao tốc thực sự rất dễ chịu, thời gian đi cũng không dài.

Thủ tục sang tên rất thuận lợi, quy trình đó đã được sếp Vụ sắp xếp từ lâu.

“Đồ đạc của mày mau thu dọn đi, tao đã tìm được người mua nhà rồi”, Vụ Tùng bảo.

Vụ Mang Mang “ồ” một tiếng, liên tục mấy ngày đều dồn vào việc thu dọn.

Bên đại học A, cô ở cùng phòng với ba cô gái khác, đồ đạc mang theo có hạn, nên Vụ Mang Mang dứt khoát thuê một cái kho, bỏ toàn bộ đồ đạc vào đó.

Mấy hôm nay Vụ Mang Mang đều ở trên núi, sếp Vụ lúc nào cũng tỏ vẻ khó chịu, cau có.

Buổi tối Vụ Tùng uống say khướt về nhà, Liễu Nhạc Duy dìu ông lên giường, lấy nước mật ong cho ông uống, “Anh cũng ác với Mang Mang quá, bây giờ trong lòng nó chắc rất buồn đấy.”

“Em bớt chiều nó đi, nó được chiều sinh tật rồi. Chẳng hề trưởng thành gì cả, nó nghĩ chúng ta quá thực dụng, anh thấy nó quá ngây thơ thì có. Lần này cứ phải dạy cho nó một bài học”, Vụ Tùng bảo.

“Anh bán chung cư của nó đi thật à?” Liễu Nhạc Duy xoa xoa huyệt thái dương cho chồng.

“Không, anh chỉ dọa nó thôi. Nhà vẫn để cho nó, đợi sau này nó kết hôn rồi tính. Nếu còn không tỉnh lại thì giao nhà cho Đản Đản.” Vụ Tùng nói.

“Em muốn để Mang Mang tiếp tục đến chỗ bác sĩ Ngô”, Liễu Nhạc Duy nói, bà hơi nhú mày, có vẻ lo cho Vụ Mang Mang.

Giận thì giận nhưng lần này chia tay Lộ Tù Vụ Mang Mang lại tỏ ra quá bình tĩnh, đến nỗi Liễu Nhạc Duy cứ có cảm giác không lành.

“Đi đi đi đi”, Vụ Tùng chắc cũng nhớ ra chuyện cũ, bực bội khoát tay, “Nó chẳng bao giờ chịu yên tĩnh một ngày cả, lúc nhỏ đáng yêu nhường nào, không để ai lo lắng.”

* * *

Vụ Mang Mang nghe nói sếp Vụ vẫn đồng ý tiếp tục chi trả phí tư vấn tâm lý cho mình thì cũng vui vẻ tuân lệnh.

Đó chính là sự khác biệt giữa có huyết thống và không huyết thống.

Dù sếp Vụ và bà Liễu hung dữ với cô thế nào, cãi nhau âm ỉ thế nào, thì Vụ Mang Mang tiêu chút tiền của họ vẫn không có gánh nặng tâm lý nào.

Nhưng nếu là Lộ Tù thì cô sẽ suy nghĩ đủ đường.

Ngô Dụng lúc nhìn thấy Vụ Mang Mang đã cười nói: “Khí sắc của cô tốt hơn tôi tưởng.”

Chuyện Vụ Mang Mang chia tay Lộ Tù, Ngô Dụng đã biết từ bà Liễu Nhạc Duy. Dù sao cũng là mẹ, giận thế nào vẫn lo lắng cho cô nên mới gọi cho Ngô Dụng trước, chỉ sợ Vụ Mang Mang che giấu bất lợi cho việc điều trị.

Vụ Mang Mang dùng ngón trỏ xoắn xoắn lọn tóc sau tai, “Bà Liễu nói anh biết sao?”

Ngô Dụng gật đầu: “Bây giờ cô cảm thấy thế nào?”

Với Ngô Dụng, Vụ Mang Mang không cần che giấu, cô chìa tay ra, “Chẳng có cảm nhận gì lớn, tốt hơn tôi nghĩ nhiều, chủ yếu là hiện giờ khá bận, bên thầy hướng dẫn làm rất nhiều việc, mới vào đã phải đặt đề tài luận văn, tìm tư liệu khiến tôi đau cả đầu.”

“Trước đây cô chẳng đã nói chỉ muốn làm một kẻ lười biếng thôi sao?” Ngô Dụng hỏi.

Trước kia đúng là thế, nếu không Vụ Mang Mang đã thi lên thạc sĩ từ lâu chứ không phải đợi đến bây giờ, cơ bản đã là bà chị tuổi lớn nhất trong phòng ký túc rồi.

Thời gian không tha một ai!

“Bây giờ tôi thấy bận rộn cũng rất tốt.” Vụ Mang Mang cúi đầu nhìn ngón tay, “Từ nay về sau phải tự lập tay làm hàm nhai rồi, đương nhiên phải nỗ lực hơn chứ “

“Lần chia tay này không có chút ảnh hưởng nào đến cô à?” Ngô Dụng nhận ra Vụ Mang Mang không muốn nói đến mối tình này, mấy lần trước cô cũng thế nên đành hỏi thẳng.

Vụ Mang Mang ngược mắt lên nhìn Ngô Dụng, cười cười, “Đương nhiên là có, nhưng anh biết tôi mà, tôi đã tu luyện được kỹ năng mạnh nhất rồi.”

Ngô Dụng nghe đến đó thì ngừng tay viết, thực ra anh cũng có phần hoang mang.

Ngô Dụng chỉ mới tiếp nhận Vụ Mang Mang vào năm cô hai mươi tuổi.

Trước đó Vụ Mang Mang có khám những bác sĩ tâm lý khác.

Về sau Ngô Dụng dần dần mới biết năm Vụ Mang Mang mười tám tuổi mới tốt nghiệp cấp ba đã ở hai tháng trong bệnh viện tâm thần, rồi nhanh chóng

bình phục, sau đó năm mười chín tuổi bắt đầu chuyển sang khám bác sĩ tâm lý.

Đối mặt với Vụ Mang Mang, Ngô Dụng có một cảm nhận rằng tâm lý con người đặc biệt thần kỳ, sức sáng tạo của họ vượt xa sự tưởng tượng của bạn.

Năm mười tám tuổi Vụ Mang Mang không hề phát điên, chỉ là quá mức đau khổ nên tự hủy hoại bản thân, sau nhiều lần bị ngăn cản mới nổi giận, làm bị thương người khác.

Nhưng vào bệnh viện rồi làm sao dễ ra, trừ phi trạng thái tinh thần của cô có thể hồi phục đủ để thông qua mọi trắc nghiệm tâm lý của bệnh viện.

Ngô Dụng có thể nghĩ ra toàn bộ quá trình Vụ Mang Mang đã trải qua trong bệnh viện, nhưng không ai có thể ngờ được cô lại tự chữa lành bằng phương thức đó.

Đó là tự kỷ ám thị một cách vô cùng mãnh liệt.

Vụ Mang Mang căm ghét bệnh viện tâm thần vô cùng, nên không ngừng ám thị bản thân, mỗi tình cô đã trải qua chỉ là một vở kịch, cô là một diễn viên rất nhập vai, hiện giờ kịch đã hạ màn cô không được chìm đắm mãi, đó không phải là một diễn viên đạt chuẩn.

Cuối cùng cô bé này thành công.

Hai tháng sau hoàn toàn hồi phục sức sống tuổi trẻ, không nhận ra bất kỳ dấu hiệu bất thường nào.

Nhưng ra viện rồi, tật xấu đó của Vụ Mang Mang dần lộ rõ, không thể kiểm soát được việc bản thân diễn kịch.

Đương nhiên chỉ cần cô không tự hủy hoại bản thân, làm bị thương người khác thì cũng không cần phải vào bệnh viện.

Nên đã chuyển sang khám bác sĩ tâm lý.

“Lần này cô lại tiến hành tự kỷ ám thị mãnh liệt đúng không?” Ngô Dụng hỏi Vụ Mang Mang.

Đó cũng là điểm hoang mang của anh, anh biết rõ kiểu ám thị này thực ra không thể diệt tận gốc căn bệnh, nhưng lại không có cách nào khác tốt hơn để giải thoát tâm hồn Vụ Mang Mang.

Mà kiểu tự kỷ ám thị của Vụ Mang Mang lại là một cách tự chữa lành.

Ngô Dụng có phần không chắc chắn được đúng sai nữa.

Vụ Mang Mang khiến Ngô Dụng cực kỳ kinh ngạc, vì bệnh án đặc biệt này của cô, thậm chí anh đã từ bỏ rất nhiều cơ hội ra nước ngoài tu nghiệp.

Vụ Mang Mang dường như thiên thông minh nên cô biết cái gì tốt cho mình, cái gì là không tốt, bởi thế mới sáng tạo ra cách thức phương pháp tránh né hiện thực này. Loại tự kỷ ám thị mãnh liệt này, rất ít người có thể làm được.

Nói cho nghiêm trọng hơn thực ra Vụ Mang Mang đang tự thôi miên chính mình, biến hiện thực thành một vở kịch hoặc một giấc mơ.

* * *

Vụ Mang Mang quay đầu đi, nghĩ ngợi rồi nói: “Tôi nghĩ cách này rất hiệu quả, bây giờ tôi thấy rất bình tĩnh, rất dễ chịu.”

“Cuộc đời vốn như vở kịch, bác sĩ Ngô à, anh có từng nghĩ rằng chúng ta tưởng mình đang tồn tại, nhưng thực chất chúng ta chỉ là một vị thần nào đó hoặc là một giấc mơ thôi chưa?”

“Mang Mang...”

Lời Ngô Dụng chưa dứt đã bị Vụ Mang Mang cắt ngang.

“Có điều dù không phải là thế cũng chẳng sao, cuộc đời ngắn ngủi, chúng ta chỉ cần sống vui vẻ, thoải mái là được.” Vụ Mang Mang nói.

* * *

Lần này ra đi từ văn phòng Ngô Dụng, phải một thời gian rất dài Vụ Mang Mang không quay về thành phố.

Bên đại học A, chương trình học chủ yếu dồn vào năm nhất, lịch học dày đặc, thời gian rảnh còn phải giúp thầy hướng dẫn làm đề tài, Vụ Mang Mang bận đến khó thở.

Thực ra chuyện học hành này có thể bận có thể không, có kẻ chọn cách học kiểu đối phó, nhưng Vụ Mang Mang lại chọn nghiêm túc.

Bây giờ học thạc sĩ tuy không được miễn học phí nhưng tiền học bổng lại cao hơn nhiều, mỗi tháng cũng có phí sinh hoạt, thầy hướng dẫn nào giàu còn trợ cấp thêm phí sinh hoạt cho sinh viên.

Giáo sư Trình có rất nhiều hạng mục, việc riêng cũng không thiếu, xưa nay luôn hào phóng, chỉ là khi đưa tiền cho Vụ Mang Mang thì lại có chút ngại ngùng.

“Thầy biết em không cần chút tiền này, có điều sinh viên nào thầy cũng phát nên em cũng được như vậy.” Trình Triều nói.

Vụ Mang Mang đáp: “Thầy Trình ạ, thực ra em rất cần tiền. Em lớn thế này rồi nên không tiện dùng tiền của nhà nữa, em và bạn trai em cũng đã chia tay rồi.”

Lúc đi gặp thầy Trình Triều là Lộ Tuy đưa cô đi, nên thầy cũng biết bạn trai cô rất không đơn giản, điều kiện gia đình cô bé này rất tốt.

Mà lúc này nghe Vụ Mang Mang nói thế, thầy Trình Triều không tỏ vẻ gì, chỉ gật đầu nhẹ.

“Thầy Trình, nếu sau này thầy có hạng mục gì cần giúp, có thể gọi em được không ạ? Em nhất định sẽ cố gắng.” Vụ Mang Mang to gan tự đề cử bản thân.

Trình Triều nhìn vào mắt Vụ Mang Mang, cười nói, “Được thôi, hiếm khi có người chủ động chịu khổ.”

Vụ Mang Mang theo ông cậu học được rất nhiều thứ, bây giờ lại vô cùng nghiêm túc và nỗ lực, đương nhiên được lòng Trình Triều, cô bận rộn như thế lại thấy rất ổn.

* * *

“Mang Mang, cuối tuần này đi leo núi không?” Tăng Như Lăng hỏi Vụ Mang Mang đang đánh răng.

“Được thôi”, Vụ Mang Mang xưa nay không hề từ chối những hoạt động ngoại khóa kiểu này.

Đại học A dựa núi gần nước, phong thủy rất tốt nên mới trở thành một trong những trường nổi tiếng nhất nước.

Vụ Mang Mang từ sau khi đến A, gần như mỗi tuần đều đi leo núi, vì quá nhiều người hẹn nên cô đặc biệt yêu thích leo núi.

Lần này người leo núi không ít, kỳ thật là do anh họ của Tăng Như Lăng tổ chức.

Anh chàng này cũng là người theo đuổi Vụ Mang Mang, gia đình khá ổn, bố là cục trưởng nào đó trong thành phố.

Quách Tuyết Phong tuy nhỏ hơn Vụ Mang Mang một tuổi nhưng bây giờ rất thịnh hành tình chị em, hướng hồ Vụ Mang Mang luôn buộc tóc đuôi ngựa, mặc quần jeans áo pull, chỉ nhìn vẻ bên ngoài thì chẳng khác gì sinh viên cả.

Chỉ là đẹp hơn họ nhiều mà thôi, vào trường chưa lâu mà đã được phong danh hoa khôi, tiếc rằng thua ở chỗ tuổi tác hơi lớn nên vẫn không thể so được với những sinh viên tươi trẻ.

Cách theo đuổi của Quách Tuyết Phong này, Vụ Mang Mang đã rất lâu chưa được hưởng thụ. Mỗi ngày tặng hoa, hơn nữa mỗi tiết học đều đến trước để chiếm chỗ cho cô, đi học cùng cô.

Quách Tuyết Phong đã học lên thạc sĩ năm ba rồi, thời gian khá nhiều.

Cậu ta học ngành kiểm soát tự động hóa, một chuyên ngành rất “hot”, lúc học năm hai đã được công ty lớn đặt trước, tương lai sẽ có mức lương rất cao.

Ngoài những chuyện đó, mỗi tuần Quách Tuyết Phong còn mời tất cả các cô gái trong phòng Vụ Mang Mang một bữa thịnh soạn, vì hẹn riêng Vụ Mang Mang thì sẽ không hẹn được, dẫn đến các cô gái trong phòng đều đứng về phía cậu ta, còn có người len lén gọi là “anh rể”.

Vụ Mang Mang cũng khá thiên vị Quách Tuyết Phong trong số những người theo đuổi, nếu không có gì bất ngờ cô định đón nhận cậu ta, không thì chẳng đã nhận lời đi leo núi.

Chỉ có điều hôm thứ Sáu, Vụ Mang Mang bị bà Liễu gọi điện bảo về nhà, sau nửa năm trời lại bắt đầu sắp xếp cho cô xem mắt.

Vụ Mang Mang không chống nổi bà Liễu, đành nói: “Có thể giới thiệu người ở thành phố A không, tương lai có thể con sẽ phát triển ở đây, học tiến sĩ để ở lại trường.”

Bà Liễu bị Vụ Mang Mang làm cho phát tức ngực, “Mày không suy nghĩ đến cha mẹ già của mày còn ở đây à?”

Vụ Mang Mang cười bảo: “Cha mẹ già gì chứ, mẹ và con đi ra ngoài, ai cũng bảo mẹ là chị mà. Hơn nữa bây giờ giao thông thuận lợi, chỉ cần mẹ có nhu cầu thì lúc nào con cũng xuất hiện.”

“Ngày mai thu dọn chính tề đi gặp người ta ngay”, Liễu Nhạc Duy bảo.

Vụ Mang Mang nói: “Thực ra trong trường có người đang theo đuổi con.”

Liễu Nhạc Duy nhướn mày, sau khi tìm hiểu rõ điều kiện gia đình của Quách Tuyết Phong thì bĩu môi, “Bây giờ làm quan nguy hiểm lắm, lúc đi học không nhận ra năng lực đâu, đợi cậu ta làm việc vài năm rồi tính. Nhưng con có chắc tuổi của con thế có đợi được không?”

Tuổi tác của phụ nữ kỳ quặc như thế đấy.

Trước hai lăm tuổi cứ cảm thấy mình vô cùng trẻ trung, sau hai lăm tuổi, cứ như chỉ trong vòng một ngày đã già đi, trở thành một bà cô già rồi.

“Thế thì mẹ cho con chút tiền để con đi làm mặt, giữ vẻ trẻ trung đi?” Vụ Mang Mang chồm sát mặt lại gần bà Liễu.

Liễu Nhạc Duy đẩy mặt Vụ Mang Mang ra, “Đừng mơ. Tự tạo nghiệt thì tự chịu.”

Hôm sau Vụ Mang Mang vẫn bị bà Liễu túm cổ đi đến chỗ xem mắt, người đàn ông này mới về nước nên không biết chuyện của cô và Lộ Tùy.

Đỗ Vân Đào làm về game online, lương tháng hơn hai trăm ngàn tệ, tuy chút tiền này bà Liễu không coi trọng lắm nhưng tiết kiệm một chút cũng có thể nuôi gia đình.

Vì làm về game nên thẩm mỹ của Đỗ Vân Đào đã bị những nữ thần tuyệt mỹ trong game nâng cao lên nhiều, cứ mãi không tìm thấy cô gái nào phù hợp, hôm nay gặp được Vụ Mang Mang mới cảm thấy những mỹ nữ anh ta gặp trước đây làm sao gọi là mỹ nữ được.

Vụ Mang Mang hiểu rõ về game, hai người trò chuyện hào hứng, uống trà chiều xong rất tự nhiên đi ăn tối cùng nhau.

Đỗ Vân Đào biết một quán sườn cực kỳ ngon, mời Vụ Mang Mang cùng đi.

Trên đường đi Vụ Mang Mang cứ hỏi anh ta về game, sau đó nói một tràng những yêu cầu của mình, hy vọng Đỗ Vân Đào tương lai thiết kế game có thể suy xét đến.

“Haizzz... bao giờ thì khoa học kỹ thuật của chúng ta mới tiến bộ tới mức có được game thực tế ảo để bản thân mình vào đó chơi nhỉ?” Vụ Mang Mang thở dài, hỏi. Như thế cô không cần sống trong hiện thực nữa.

Đỗ Vân Đào cảm thấy lối suy nghĩ của Vụ Mang Mang rất phong phú, thu hoạch được rất nhiều nên gương mặt luôn giữ nụ cười.

Vụ Mang Mang và Đỗ Vân Đào cười nói đi vào quán ăn, cô vừa ngược lên thì nhìn thấy Lộ Tùy từ trong quán đi ra.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Lộ Tùy như không nhìn thấy, Vụ Mang Mang lại vội vàng nhìn đi nơi khác.

Hai người đi lướt qua nhau, thật sự đã thành những người xa lạ.

Chương 70

“Mang Mang”, một người khác mừng rỡ gọi cô.

Vụ Mang Mang quay sang nhìn thấy Lộ Lâm, chắc là chị mới ăn xong với Lộ Tuy.

“Chị Lộ Lâm”, Vụ Mang Mang cười, gọi.

Lộ Lâm dang hai tay ôm Vụ Mang Mang, sau đó mới lùi lại một bước ngăm nghía.

Mái tóc đã dài, đen bóng, độ dài vượt qua vai, hơi cong ôm vào bên trong làm gương mặt càng nhỏ hơn, mà đôi mắt thì vừa to vừa sáng, khí sắc rất tốt, làn da trắng hồng, xinh đẹp tới mức người khác muốn đưa tay véo một cái.

“Lâu quá không gặp, em càng lúc càng xinh đấy”, Lộ Lâm nói.

“Chị Lộ Lâm cũng thế”, Vụ Mang Mang đáp.

Xe đã dừng ven đường, Lộ Lâm nhìn về phía đó, Lộ Tuy ngồi trong xe, thế là chị cười vể xin lỗi với Vụ Mang Mang, “Chị phải đi rồi, ngày mai em còn ở đây không? Chị gọi điện cho em nhé.”

Vụ Mang Mang vẫy vẫy tay với Lộ Lâm chào từ biệt.

Lúc Lộ Lâm lên xe liếc nhìn Lộ Tuy, anh không nói gì, chị cũng im lặng.

Nhưng khóe môi Lộ Lâm lại cong lên, Lộ Tuy xưa này không phải người không có phong độ, hôm nay lại tỏ ra phớt lờ Vụ Mang Mang như thế đúng là hiếm có.

Đối với nội tình anh và Vụ Mang Mang chia tay, Lộ Lâm đã tốn rất nhiều công sức mới cạy miệng Anne ra được.

Lộ Lâm lại len lén quan sát Lộ Tù, đúng là không ngờ Lộ Tù cũng có ngày bị đá như vậy.

* * *

Không đợi đến hôm sau, buổi tối muộn Vụ Mang Mang nhận được điện thoại của Lộ Lâm, hẹn cô gặp mặt.

“Xin lỗi chị Lộ Lâm, ngày mai sáng sớm em đã về A rồi, bây giờ muộn quá, mọi người chơi vui vẻ nhé.” Vụ Mang Mang từ chối, cô không hề muốn dính dáng đến nhà họ Lộ chút nào.

“Mang Mang, em và Lộ Tù chia tay rồi, chẳng lẽ cũng chia tay chị? Chị hơi tổn thương đó, trước khi em và Lộ Tù quen nhau, chúng ta đã là bạn rồi, không phải sao?” Lộ Lâm hỏi.

Lộ Lâm đã nói đến nước này, Vụ Mang Mang không chấp nhận thì đúng là không biết điều.

Địa điểm tụ tập là một câu lạc bộ hội viên, Lộ Lâm giới thiệu Vụ Mang Mang với hai người bạn mới, một là họa sĩ, còn có một nhà văn, đều là người ngoài ngành, đôi bên trò chuyện về sở thích, cũng rất vui vẻ.

Lộ Lâm cũng không tỏ vẻ gì quá đáng, điều này khiến Vụ Mang Mang thờ phào nhẹ nhõm.

Lộ Lâm nhìn vẻ mặt sợ hãi như bị ăn thịt của Vụ Mang Mang mà chỉ thấy buồn cười.

Thực ra Vụ Mang Mang và Lộ Lâm đã dần dần xa cách từ sau khi cô và Lộ Tù hẹn hò, Lộ Lâm cũng mất đi hứng thú với Vụ Mang Mang.

Nhưng đến khi Vụ Mang Mang chia tay Lộ Tù, sau đó Lộ Lâm biết được ẩn tình, hôm nay lại tình cờ trông thấy Vụ Mang Mang nên lửa lòng lại bùng cháy.

Nếu là Lộ Tuy đá Vụ Mang Mang thì Lộ Lâm chẳng có chút hứng thú nào với người phụ nữ từng bị em trai mình đá, nhưng Vụ Mang Mang thì khác, đúng là chị đã quá bất ngờ, không nghĩ rằng Vụ Mang Mang còn có khả năng đó, làm sao bảo Lộ Lâm không thấy hứng thú cho được?

“Nhảy đi”, cứ trò chuyện mãi thì không đủ “high”, nên Lộ Lâm đề nghị.

Khiêu vũ là hoạt động giải tỏa rất tốt, hộp đêm mà Lộ Lâm dẫn Vụ Mang Mang đến khá hẻo lánh, nhưng kinh doanh tốt đến nỗi người xếp hàng trước cửa không bao giờ ít hơn con số năm mươi.

Cấp “đặc quyền” như Lộ Lâm đương nhiên là không cần xếp hàng.

Đi qua hành lang dài hẹp, trong đại sảnh người đông nghịt, náo nhiệt vui vẻ gần như không có chỗ để đặt chân nữa.

Âm nhạc bên trong khiến người ta không tìm được uốn éo điên cuồng theo nó.

Trong không gian kín, đám đông ồn ào, bỗng dừng lại cho người ta cảm giác an toàn, ở đây chẳng ai buồn quản ai, đều nhiệt tình uốn người theo điệu nhạc.

Vụ Mang Mang vừa bước vào đã yêu cái không khí này, mà DJ trên kia rất biết khuấy động không khí.

Ban đầu Vụ Mang Mang vẫn còn chút dè dặt, nhưng Lộ Lâm và hai người bạn rất nghệ sĩ của chị đã điên cuồng hát tóc lắc lư, Vụ Mang Mang bỗng buông bỏ hết mọi gánh nặng.

Trời đông lạnh lẽo nhưng nhảy như thế thực nóng hết người, cuối cùng cởi ra hết chỉ còn lại một chiếc áo hai dây.

Không biết lúc nào Lộ Lâm đã rời khỏi đám đông lên tầng hai, đứng trên đó nhìn xuống Vụ Mang Mang dưới sàn nhảy.

Sức sống mãnh liệt, ma lực tỏa sáng.

Trong sàn nhảy có rất nhiều người, nhưng người đầu tiên mà bạn nhìn thấy chính là cô.

Đang mê mẩn thì có người khoác vai Lộ Lâm, “Gái đó không tồi, đủ nóng bỏng.”

Lộ Lâm quay lại nhìn ông chủ hộp đêm Gary, “Đâu chỉ là không tồi”, cô bé còn đá Lộ Tùy nữa đấy, đúng là thú vị.

Hơn nữa Lộ Lâm còn nhạy cảm nhận ra, cô bé Vụ Mang Mang này đúng là vô tâm vô tư.

Lúc trò chuyện chị có nhắc đến Lộ Tùy mấy lần, sau đó tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Vụ Mang Mang, cô biểu hiện rất tự nhiên, hình như không hề để tâm khi nghe đến cái tên đó.

So với Vụ Mang Mang thì em trai chị kém xa, đúng là giống một thằng đàn ông bị đá.

Anh không còn ở nhà họ Lộ nữa, đồ đạc của Vụ Mang Mang trong nhà đều bị vứt hết, không còn dấu vết gì.

Bây giờ nghe thấy tên Vụ Mang Mang anh vẫn rất khó chịu, người khác tuy không nhận ra nhưng Lộ Lâm là ai chứ? Chị đã nghiên cứu Lộ Tùy ba mươi mấy năm trời rồi.

Lộ Lâm nghĩ đến đó bỗng thấy vui vẻ, xuống lầu rồi dán vào người Vụ Mang Mang mà nhảy điên cuồng.

Hậu di chứng của đêm điên cuồng chính là Vụ Mang Mang đã lỡ tàu, chỉ có thể vội vã chạy đến ga tàu cao tốc để mua vé.

Cũng may tàu cao tốc đi tới A khá nhiều, Vụ Mang Mang đã mua được vé hạng hai.

“Mang Mang.”

Vụ Mang Mang đang chờ soát vé bỗng nghe thấy ai đó gọi mình, quay đầu lại nhìn thì thấy Ninh Tranh.

Vụ Mang Mang phải cảm thán rằng thế giới này đúng là quá nhỏ, hôm qua gặp người cũ, hôm nay lại gặp người cũ. Từ nay về sau cứ ít gặp thì tốt hơn.

“Sao anh lại ở đây?” Vụ Mang Mang tỏ ra bất ngờ vì Ninh Tranh lại xuất hiện ở nơi này.

“Anh đi A công tác”, Ninh Tranh cười nói, “Thật không ngờ lại gặp được em ở đây. Chắc bây giờ em không hay về đây nhỉ?”

Vụ Mang Mang gật đầu, cứ phải đứng ứng phó với Ninh Tranh, đến khi tàu đến mới thở phào, cũng may sắp tách ra rồi.

Ninh Tranh ngồi ở ghế hạng nhất, chắc chắn không cùng khoang với ghế hạng hai, Vụ Mang Mang vẫy tay với anh, “Em ở khoang mười bốn, gặp lại sau nhé.”

Kết quả là Vụ Mang Mang đã suy nghĩ quá ngây thơ, Ninh Tranh lại đổi ghế ngồi với người cạnh cô, cười hí hí ngồi xuống.

“Thực ra ghế hạng hai và hạng nhất cũng chẳng có gì khác nhau, lần sau anh bảo thư ký đặt ghế hạng hai cho anh là được”, Ninh Tranh nói.

Vụ Mang Mang chẳng buồn đếm xỉa đến Ninh Tranh.

“Bây giờ tự kiếm sống rồi nên một xu tiền cũng phải chia làm hai để tiêu xài, cuối cùng đã biết được sự vất vả khi kiếm đồng tiền”, Ninh Tranh nói tiếp.

Vụ Mang Mang biết thực ra anh ta đang an ủi cô theo cách khác, so với cuộc sống trước kia của Vụ tiểu thư, bây giờ phải ngồi ghế hạng hai hình như đúng là thảm!

Nhưng Vụ Mang Mang không thấy thế, bị ép phải tự kiếm sống hình như không quá khó khăn, hơn nữa gần đây cô kiếm được cũng không ít.

Trung Quốc có nền lịch sử rất lâu đời, ngành khai quật khảo cổ không ngừng phát triển, trải qua ngàn năm, những văn vật bị tổn hại quá nhiều nên Vụ Mang Mang giúp giáo sư Trình làm được không ít việc.

Ngoài ra ngành bán đấu giá cũng có kênh riêng của nó, thường xuyên cần tu bổ đồ cổ, ngoài ra còn cả việc bồi lại tranh chữ các loại nữa.

Ngành nghề này chỉ cần có người dẫn dắt bạn thì chuyện kiếm sống cũng rất khá.

Nhưng bản thân tự kiếm tiền thì đúng là phải tiết kiệm một chút, điểm này Vụ Mang Mang phải thừa nhận.

“Anh ở A có văn phòng làm việc, chuẩn bị thành lập công ty con, sau này sẽ ở lại A khá nhiều, có cơ hội mời em đi ăn nhé?” Ninh Tranh có vẻ như không hề để tâm đến sự lạnh nhạt của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang hiểu rõ tâm tư của Ninh Tranh, thật ra cô không ngại thử yêu đương, chỉ có điều nếu đối tượng là Ninh Tranh thì cũng hơi ngại.

Nhưng hẹn hò với công tử đào hoa đúng là một sự hưởng thụ, trong số bạn trai cũ mà Vụ Mang Mang từng quen cũng có kiểu đó.

Họ thật sự rất hiểu lòng phụ nữ.

“Anh muốn theo đuổi em hả?” Vụ Mang Mang quay sang, chồm đến trước mặt Ninh Tranh.

Đầu mũi người thấy mùi hương quả đào, ngọt ngào như muốn dụ dỗ người ta phạm tội, ánh mắt Ninh Tranh tối lại sụp mắt xuống, hơi chồm lên trước định hôn vào đôi môi hồng như cánh hoa đào ở ngay trước mặt.

Vụ Mang Mang nhanh chóng ngửa người ra sau, tránh né sự gần gũi của Ninh Tranh.

Ninh Tranh không ngỡ ngàng mà cũng không giận, vẫn cười tí mắt: “Đúng là anh muốn theo đuổi em, ban đầu em chẳng đã đồng ý muốn thử với anh sao?”

Tiếc là giữa đường bị hai tên kia phá đám, nghĩ đến đó giờ đây Ninh Tranh vẫn thấy tức giận.

Hơn năm nay tuy Ninh Tranh có rất nhiều bạn gái, nhưng thứ không có được lúc nào cũng tốt nhất mà.

Vụ Mang Mang như gã đúng chỗ ngựa của anh ta, nếu không چرا được cô thì tuyệt đối không hết ngựa.

Vốn dĩ đã tưởng hết hy vọng, nào ngờ tình thế thay đổi, cô và Lộ Tùy cũng chia tay nửa năm rồi, cái gì nên qua thì cho qua đi.

“Quá muộn rồi”, Vụ Mang Mang cười lạnh, nhưng vì giọng cô thiên về ngọt ngào, thậm chí còn giống trẻ con, sự lạnh lùng đó lại mang theo vị ngọt của kem lạnh, khiến người ta không tìm được muốn thè lưỡi nếm một cái.

Nói thực là nếu không có Vụ Mang Mang, Ninh Tranh chưa chắc đã có dũng khí thoái hôn với Thẩm Viện Tử, nhưng đời người kỳ quặc như thế đấy, trùng hợp vào quãng thời gian đó đã xuất hiện một Vụ Mang Mang, khiến Ninh Tranh cảm thấy không cam tâm.

Rất muốn thử cảm giác sống cả đời cùng người phụ nữ mình yêu, cho dù người đó không phải Vụ Mang Mang cũng chẳng sao, nhưng chí ít phải là

người anh ta thích.

“Không sao, anh có thể thắng được cơ hội lần nữa cho bản thân”, Ninh Tranh đáp.

Đúng là biết nịnh nọt quá!

Tiếc rằng họ chỉ là tình cờ gặp nhau, sau đó Ninh Tranh liền mở miệng tán gái. Nếu hôm nay không gặp, Ninh công tử còn không biết đang bay về phía đóa hoa nào.

Trên đường đi quá buồn chán, Vụ Mang Mang không ngại chọc ghẹo Ninh Tranh, “Anh không ngại khi em và Lộ Tùy từng quen nhau à?”

Ninh Tranh cảm thấy Lộ Tùy không thể nào hẹp hòi như thế, lẽ nào người phụ nữ Lộ Tùy từng hẹn hò không lấy chồng?

Cứ như Vương Viện đó, đến nay đang hẹn hò với Tưởng Bảo Lương, cũng không thấy Tưởng Bảo Lương ngại ngần gì.

Bây giờ còn thường xuyên đánh mặt chược cùng họ.

“Không ngại”, Ninh Tranh đáp.

Vụ Mang Mang nhướn mày.

Ninh Tranh lại bổ sung, “Lộ Tùy cũng sẽ không để tâm đâu. Giới này vốn không lớn, lẽ nào hai người chia tay rồi, em không được lấy chồng khác à?”

Ninh Tranh chưa từng nghĩ rằng Vụ Mang Mang sẽ tìm người ngoài giới.

Nhưng anh ta đã quên mất, thực ra trước đây Vụ Mang Mang vốn không phải là người trong giới.

“Thế thì được, cho anh cơ hội xếp hàng vậy”, Vụ Mang Mang đùa.

Nói thật sau khi trưởng thành Vụ Mang Mang chưa từng xem trọng chuyện nam nữ hẹn hò.

Nếu không sẽ không có chuyện hẹn hò với nhiều người như vậy, ban đầu cũng sẽ không đùa Ninh Tranh rằng muốn thử xem sao, sau đó lại đi xem mắt cùng Thẩm Đình.

Nếu cô hơi nghiêm túc một chút cũng sẽ không xác định quan hệ ngay khi xem mắt với Lộ Tuyền.

Thực ra đối với cô, tìm bạn trai chính là tìm một người ở cạnh, hợp thì yêu không hợp thì tan, sống rất tùy ý.

Nhưng kiểu thái độ này của Vụ Mang Mang trong mắt những phụ nữ khác lại không được tán thành chút nào.

Họ cảm thấy cô là một đứa lẳng nhăng tỏ vẻ ngây thơ, dụ dỗ quá nhiều người đàn ông, có thể gọi là “phóng túng”.

Trong chuyện này thực chất là do lập trường khác nhau.

Trong mắt Vụ Mang Mang, cùng lúc thử thách mấy đối tượng xem mắt cũng y hệt như bạn so sánh mấy nhãn hiệu khi mua đồ vậy, hưởng hồ một người chịu đánh, một người chịu đòn, người trong cuộc còn không ngại thì người khác có tư cách gì để phê bình.

Thế nhưng những cô gái khác, đặc biệt là những cô gái thầm yêu Quách Tuyết Phong, lại phán đoán từ lập trường của mình, đương nhiên sẽ rất giận dữ vì Vụ Mang Mang thả thính Quách Tuyết Phong như thế, đúng là ong bướm lả lơi.

Ví dụ như đêm Giáng Sinh, Ninh Tranh xuất hiện dưới tòa nhà ký túc xá của Vụ Mang Mang, hôm sau đã có rất nhiều người xì xầm sau lưng cô, danh hiệu “gái lục trà” coi như cô đã ngồi vững rồi.

Nhưng nếu đổi lại là họ gặp tình huống đó, thực ra cũng rất có thể sẽ giống Vụ Mang Mang, thả thính để quan sát nhiều hơn.

Chương 71

Đêm Giáng Sinh, sinh viên trong trường mừng lễ rất có không khí.

Chắc là do thời gian rảnh rỗi quá nhiều nên mọi ngày lễ, dù là lễ trong nước hay ngoài nước, tất cả đều phải hoành tráng.

Phòng ký túc dưới sự khuấy động của cô đã treo đầy những màu đỏ màu xanh khắp phòng, mua người tuyết về, còn treo cả chuông và tất dài, trong góc còn dựng một cây Noel nho nhỏ, bên trên treo đèn, buổi tối thắp lên vô cùng xinh đẹp.

Mỗi người đến phòng họ đều “wow wow” khen đẹp!

Tuy phòng đơn giản nhưng chỉ cần có lòng thì khắp nơi đều có thể trở nên tinh xảo.

Buổi tối, Vụ Mang Mang kéo Tăng Như Lãng đến nhảy ở sàn nhảy của trường, những người ở đây nhảy đủ loại vũ đạo, các chàng trai thì nhảy vũ điệu đường phố, breaking, hip-hop, popping, freestyle, thể loại nào cũng có.

Những cô gái lại nhảy Jazz và Latin nhiều hơn, Vụ Mang Mang rất thích, khi rảnh rỗi còn tham gia vào nhóm vũ đạo của trường để học nhảy.

Hoạt động ngoại khóa của cô rất nhiều, ai muốn hẹn hò cũng phải đặt trước.

Ninh Tranh lúc đến đại học A đã phải đợi Vụ Mang Mang cả tiếng đồng hồ mới thấy cô nghe điện thoại.

Vụ Mang Mang khép lại áo ngủ len xù trên người, trời mùa đông quá lạnh, cô lười thay quần áo nên xuống lầu luôn.

Ninh Tranh thấy Vụ Mang Mang mồm mồm như con gấu thì phì cười, “Em định ngủ đông hả?”

Mà Vụ Mang Mang khi nhìn thấy Ninh Tranh cũng ngó người, suýt thì cười đến gập cả lưng, chỉ vào Ninh Tranh cười đến không thở nổi: “Anh đang làm gì thế này?”

Trên người Ninh Tranh mặc bộ áo đỏ của ông già Noel chẳng hiểu lấy từ đâu ra, giày boot đen, dưới cằm gắn bộ râu trắng khiến gương mặt đẹp trai của anh càng mịn nhẵn hơn.

Thấy Vụ Mang Mang cười như thế, Ninh Tranh hơi ngượng, lớn tuổi rồi mà theo đuổi phụ nữ lại dùng kiểu trẻ con như vậy đúng là hơi buồn cười, “Ông già Noel đến tặng quà cho em, em còn cười nữa thì không có quà đâu.”

Nói thật là Vụ Mang Mang hơi cảm động. Theo lý thì lúc này Ninh Tranh phải có mặt trong tiệc Giáng Sinh ở Lộ Viên rồi.

“Anh tặng quà gì thế?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Đưa tay ra đi”, Ninh Tranh bảo.

Vụ Mang Mang rút tay ra khỏi túi, chìa ra, bàn tay nhỏ trắng nõn càng nhỏ hơn dưới bộ áo ngủ con gấu, Ninh Tranh nắm lấy tay Vụ Mang Mang.

Nụ cười của cô tắt dần, ra sức rút tay ra. Bây giờ cô không mấy thiện cảm với những người theo đuổi kiểu nôn nóng như vậy.

Ninh Tranh cố gắng không để Vụ Mang Mang rút tay ra, tay kia nắm lại, chậm rãi đặt món đồ vào trong lòng bàn tay cô.

Ninh Tranh tặng cô một sợi dây chuyền.

“Nước hoa Chu Bảo bản giới hạn đêm Giáng Sinh đầu tiên của công ty bọn anh sản xuất”, Ninh Tranh nói.

Mặt dây chuyền là một lọ nước hoa nhỏ bằng ngón tay cái rất đẹp, khám đá quý trên đó.

Vụ Mang Mang nói: “Em biết, hợp tác cùng Lan Nguyệt Chu Bảo đây mà, quảng cáo dày đặc khắp nơi.”

“Đây là sợi đầu tiên được sản xuất ra, tặng cho em”, Ninh Tranh nói.

Vụ Mang Mang khép lòng bàn tay lại, nhận lấy sợi dây chuyền.

“Này, còn nữa, bánh kem Noel, tặng cho em và bạn trong phòng, đừng quên nói tốt về anh với họ đó”, Ninh Tranh cười nói.

“Anh còn phải đáp chuyến bay muộn nhất để về, em lên đi”, Ninh Tranh bảo.

Trên người Ninh Tranh còn mặc lễ phục, trên cổ thắt cà vạt, nhìn giống như bỏ trốn giữa chừng khỏi tiệc của Lộ Viên, bây giờ lại phải quay về.

Đối lại là người khác thì đã bị Ninh công tử làm rung động từ lâu rồi.

Nhưng Vụ Mang Mang xưa nay vẫn vô tâm vô tư, phương thức theo đuổi con gái của Ninh Tranh thật không thể coi thường, nhưng cũng chỉ lúc theo đuổi bạn bạn mới có được đãi ngộ đó.

Vì bộ đồ ông già Noel mà Ninh Tranh mặc quá nổi bật, hôm sau cả tòa nhà ký túc đều biết tối qua Vụ Mang Mang được một anh chàng theo đuổi đến tởm.

“Ghét nhất là loại tiện nhân một chân đạp hai thuyền như thế, ăn trong bát còn nhìn trong nồi, không biết sĩ diện!”

Vương Gia Lâm gần như mắng chửi trước mặt Vụ Mang Mang, chỉ chưa nêu rõ họ tên mà thôi.

Cô ta yêu thầm Quách Tuyết Phong, tiếc là cậu chàng không có hứng thú.

Bước chân Vụ Mang Mang đi ngang Vương Gia Lâm chột khựng lại, theo giả tưởng trong đầu, cô nên tát Vương Gia Lâm một cái, sau đó cao giọng mắng cô ta “gái xấu còn làm trò”, diễn vai cô gái kiêu ngạo đến cùng, không xả ra thì nghẹn chết mất.

Mà Vụ Mang Mang suýt thì làm thế thật, nhưng lời đến miệng lại không tài nào mắng nổi.

Hình như làm thế thì hạ thấp đẳng cấp bản thân quá.

Thế là ngàn vạn lời nói đều biến thành một ánh mắt thương hại.

Vụ Mang Mang mới nhận ra, chính cô bị người của nhà họ Lộ ảnh hưởng sâu sắc.

“Loại người đó chị cứ kệ đi, ăn không được nho thì nói nho chua”, Tăng Như Lăng an ủi Vụ Mang Mang, “Học viện có hai anh chàng theo đuổi cô ta, cô ta lại thích anh họ em, nhưng vẫn thả thính hai anh chàng kia đấy.”

Vụ Mang Mang cười cười, cảm ơn lời an ủi của Tăng Như Lăng.

Thực ra Vụ Mang Mang đi học nhiều năm rồi vẫn không có người bạn gái nào thân thiết, lúc học đại học cô chính là cái đỉnh trong mắt mọi cô gái, giàu có sang chảnh, kiêu ngạo lại điên cuồng.

Bây giờ nghĩ lại đúng là buồn cười, ai mà không có lúc nào tàn chứ, đúng không?

Tin Ninh Tranh theo đuổi Vụ Mang Mang một cách khoa trương đương nhiên đã đến tai Quách Tuyết Phong.

Nhưng Quách Tuyết Phong không đến chất vấn Vụ Mang Mang, ngược lại càng cần mẫn hơn, chắc là do cảm thấy có nguy cơ uy hiếp.

Nói thật là Quách Tuyết Phong cũng khá đẹp trai, điều kiện gia đình tốt, bản thân lại có tiền đồ rạng rỡ, thích thể thao, chơi bóng rổ rất cừ, đá bóng cũng rất giỏi, cao ráo hào phóng, nên có rất nhiều cô gái thích cậu ta.

Bên Vụ Mang Mang tuy cậu ta tấn công lâu rồi mà chưa được nhưng Quách Tuyết Phong rất tự tin, cảm thấy bản thân cuối cùng chắc chắn sẽ ôm được mỹ nữ về nhà.

Những tình địch khác không cách nào khiến Quách Tuyết Phong cảm thấy lo ngại, nhưng Ninh Tranh thì khác.

Nghe nói những cô gái đều thích “oppa” cao ráo chân dài, lăm tiền lại đẹp trai.

Vì sự xuất hiện của Ninh Tranh mà đãi ngộ của cả phòng Vụ Mang Mang đã khác hẳn. Mỗi buổi sáng Quách Tuyết Phong sẽ mua ba phần ăn sáng mang đến dưới lầu, đợi Vụ Mang Mang xuống lấy.

Vốn dĩ có thể nhờ những cô gái khác mang lên, nhưng Tăng Như Lăng nói rằng sợ người ta sẽ bỏ vàng vào cơm của cô, nên vẫn phải nhờ Vụ Mang Mang vất vả xuống lầu lấy vậy.

Mỗi sáng Quách Tuyết Phong đều mua điểm tâm khác nhau, cứ lợi dụng người ta như vậy, Vụ Mang Mang cảm thấy cô sắp không kháng cự nổi rồi.

Kết quả người xấu xa nhất chính là Tăng Như Lăng.

“Xin chị đừng bao giờ nhận lời Quách Tuyết Phong nhé, chị mà mềm lòng thì bọn em không còn bữa sáng để ăn đâu. Dù gì chị cũng đợi ba đứa em sống sót qua mùa đông này rồi hãy nhận lời anh ấy, mùa xuân mới là mùa động tình, đợi thời tiết ấm áp rồi, bọn em ra khỏi giường dễ dàng thì tùy hai người giải quyết thế nào cũng được.”

“Đúng là độc ác nhất là lòng dạ phụ nữ, cậu ấy là anh họ em đó”, Vụ Mang Mang cười, đập vào người Tăng Như Lãng.

“Ôi họ hàng không bằng giấc ngủ”, Tăng Như Lãng phát biểu.

Vụ Mang Mang thì sao cũng được, trời đất bao la bạn cùng phòng to nhất, cô rất thích cô em Tăng Như Lãng này, bạn thân nói thế nào thì làm thế nấy.

Đối với người mà mình thích, trình độ thỏa hiệp của Vụ Mang Mang chắc ngay chính cô cũng không tưởng tượng ra nổi.

Còn về Ninh Tranh thì công việc của anh ta quá bận rộn, cơ hội đến chỗ Vụ Mang Mang để lấy lòng thực sự không nhiều, chỉ có thể ngày ngày nhắn Wechat thăm hỏi.

Nhưng Vụ Mang Mang không có hứng thú với chuyện yêu xa, cũng không có tâm tư nào lên mạng đong đưa với Ninh Tranh, cô thích sự quan tâm yêu thương thật sự, chẳng hạn mỗi ngày mua bữa sáng...

Thế nên Vụ Mang Mang rất hiếm khi trả lời Ninh Tranh.

Ninh Tranh nghiêng răng kèn kẹt rửa thềm trong bụng, cô nàng vô tâm này đúng là biết cách thả thính người ta quá thế.

Ninh Tranh chính là điển hình của kiểu thích tự hành hạ mình, phụ nữ càng phớt lờ thì anh ta càng cảm thấy hứng thú.

“Di động có gì hay ho chứ, cậu có định đánh nữa không?” Thẩm Đình bực bội nhìn Ninh Tranh.

Ninh Tranh cất điện thoại, nhìn Thẩm Đình rồi phì cười: “Tâm trạng tệ thế? Bị đá hả?”

Gần đây Hà Nghiên cãi nhau âm ỉ với Thẩm Đình, không có người phụ nữ nào có thể chịu đựng được một tình cảm lén lút không thấy ánh mặt trời như

vậy.

Hà Nghiên cũng không ngoại lệ, vì Thẩm Đình không thể đối xử với cô bằng thái độ bình đẳng nên cô đã đề nghị chia tay.

Tiếc rằng nhà họ Thẩm không thể chấp nhận một con dâu như thế.

Thẩm Đình lạnh lùng nhìn Ninh Tranh, đánh một quân nhị điều.

“Hồ rồi”, Lộ Tù đẩy bài ra.

“Xem ra ba chúng ta thì Lộ Tù vẫn lợi hại nhất, người ta đổ tình đổ cả bạc mà”, Ninh Tranh cười, nhìn Triệu Tân Vận đang ngồi cạnh anh, nói chuyện vui vẻ với Vương Viện.

Tình mới tình cũ trò chuyện ăn ý như thế, Ninh Tranh bỗng thấy vui trong lòng, không nhận được nghĩ đến cảnh Vụ Mang Mang có mặt, ngay cả Ninh Tranh cũng run rẩy, có cảm giác mấy người anh em này kiểu gì cũng toàn ăn lại đồ thừa của Lộ Tù.

Nhưng cảm giác khá ổn, không đến nỗi khó nuốt. Lại nhìn Tưởng Bảo Lương, anh ta nâng niu Vương Viện như nâng trứng, đúng là hạ thấp đẳng cấp quá.

“Cuối tuần đi đánh golf đi”, Thẩm Đình đề nghị.

“Tôi không đi, ngày mốt tôi và Tân Vận đi Thụy Sĩ trượt tuyết rồi”, Lộ Tù đáp.

“Tôi cũng không có thời gian”, Ninh Tranh cũng nói theo, đã rất lâu rồi anh ta không gặp mặt Vụ Mang Mang, cô nàng này ngay cả điện thoại cũng không gọi cho anh ta, rõ ràng là muốn bỏ chạy đây mà.

Đánh mặt chược xong, ông chủ của resort đến mời họ đi tắm suối nước nóng, còn các quý bà thì đi hưởng thụ spa.

Resort này mới khai trương chưa lâu, Ninh Tranh và Trương Hồi Xuân hợp tác, nên hôm nay mới mời mấy người Lộ Tù đến để quảng cáo.

Trương Hồi Xuân khó khăn lắm mới nhìn thấy thần thánh thật sự, đương nhiên phải dốc hết tâm sức để lấy lòng rồi.

Suối nước nóng chính là nơi để giải tỏa, mấy người đàn ông tắm chung thì có ý nghĩa gì.

Trong phòng đã có mười mấy cô gái mặc bikini, dáng người bốc lửa đang đợi, tất cả đều chỉ khoảng đôi mươi, đang độ tuổi thanh xuân vô địch.

Cô đẹp nhất có vóc dáng cao nhất, nhìn thoáng qua là thấy ngay, Ninh Tranh thoáng thấy rung động, cô gái đó có ngoại hình hơi giống Vụ Mang Mang, nhất là khuôn miệng.

Nhưng Vụ Mang Mang là kiểu đẹp của búp bê Barbie, còn cô nàng này vừa ngây thơ vừa yêu quái, ánh mắt rất biết quyến rũ người khác.

Vì bốn người đàn ông có mặt ở đây đều nhìn Shirley đầu tiên, đến nỗi Trương Hồi Xuân không biết phải làm sao.

Shirley lại rất có mắt nhìn, chủ động bước đến cạnh Lộ Tù, nũng nịu nói: “Em giúp ngài thay quần áo nhé.”

Lộ Tù nghiêng người né tránh, nói với Trương Hồi Xuân: “Chúng tôi không cần, bảo họ ra ngoài hết đi.”

Tưởng Bảo Lương bên cạnh thở phào, tuy trong lòng ngứa ngáy nhưng anh ta dẫn Vương Viện đến, khó khăn lắm mới cửa được cô nàng, không thể phá giới được.

Thẩm Đình thì không quan tâm.

Ninh Tranh lại tiếc nuối nhìn theo bóng Shirley, anh ta cô đơn lẻ bóng, lâu lắm chưa ăn thịt, thấy một cô thuận mắt mà lại bị đuổi đi mất rồi.

Ninh Tranh cười, than thở: “Lộ Tùy à, cậu vô vị quá, mình thì ăn no rồi mặc kệ người khác sống chết hả?”

Tưởng Bảo Lương nói: “Cậu mà ghen tỵ với Lộ Tùy thì chi bằng mau tìm một người đàn ông đi, Triệu Tân Vận không dễ chọc đâu, phụ nữ bây giờ đều không dễ chọc giận.” Sau đó Tưởng Bảo Lương đấm Ninh Tranh một cái, “Biết sớm có sắp xếp thế này thì sao cậu không nhắc bọn này một tiếng?”

Tưởng Bảo Lương hơi tiếc vì lần này đã dẫn Vương Viện đến đây.

Ninh Tranh cười nói: “Là lỗi của tôi.”

Bốn người đàn ông tắm suối nước nóng mà không có phụ nữ thì đúng hơi mất hứng, cũng may có rượu ngon làm bạn, hơi nóng bốc lên cùng hơi rượu khiến con người ta chệnh choáng say.

“Cậu quyết định cưới Triệu Tân Vận rồi à?” Ninh Tranh giả vờ hỏi vu vơ.

Lộ Tùy uống một ngụm rượu, nheo mắt nhìn Ninh Tranh, “Sao quan tâm đến chuyện riêng của tôi vậy?”

Ninh Tranh cười đáp: “Tôi thấy cậu cũng lớn tuổi mà. Cô nhỏ suýt thì trói cậu lên giường sinh con trai rồi đúng không?”

Lộ Tùy xoay xoay ly rượu, “Đúng là đến tuổi rồi.”

Ninh Tranh ngửa người ra sau, thở dài, “Tôi cũng muốn ổn định. Già rồi, không còn sức lực xoay quanh mấy cô bé nữa.”

Tưởng Bảo Lương cười: “Cậu đang định hãm hại cô bé nào hả?”

Ninh Tranh cười, không nói gì, thực ra anh ta cũng khá bất ngờ vì ban này nhắc đến chuyện hôn nhân, anh ta nhớ đến Vụ Mang Mang lại cảm thấy kết hôn cũng không quá tồi tệ.

* * *

Vốn cuối tuần này, Ninh Tranh định đi thăm Vụ Mang Mang nhưng cuối cùng lại có việc, đành gác lại một bên.

Ngược lại là Thẩm Đình bất ngờ nhìn thấy Vụ Mang Mang.

Lúc này Vụ Mang Mang đang cưỡi xe đạp, trên giỏ xe phía trước là mấy quyển sách mượn từ thư viện, cô đạp xe men theo bờ hồ về ký túc xá.

Bầu trời đang phủ tuyết, Vụ Mang Mang đeo chụp tai lông xù màu trắng, mặc áo nhung trắng, quần jeans, giày boot, gương mặt đỏ ửng vì lạnh.

Thẩm Đình vừa quay đầu sang thì nhìn thấy Vụ Mang Mang bên ngoài cửa kính xe.

“Mang Mang.”

Vụ Mang Mang nghe có người gọi mình, quay sang thì thấy Thẩm Đình đang quay cửa kính xe xuống.

“Là anh sao?” Vụ Mang Mang chống một chân xuống đất, dừng lại.

Thẩm Đình mở cửa xuống xe, nhìn thấy Vụ Mang Mang đứng dậm dậm chân tại chỗ, đặt bàn tay đỏ ửng vì lạnh lên miệng để hà hơi.

Chóp mũi đỏ hồng, giống một con thỏ con đáng thương.

Thẩm Đình bỗng thấy nhói trong tim, anh ta vẫn chưa nhìn thấy dáng vẻ này của Vụ Mang Mang, trước kia trông lúc nào cũng thấy cô tỏ ra kiêu ngạo và hoạt bát.

Thẩm Đình ít nhiều cũng biết một điều, đó là thái độ của cha mẹ đối với cô thế nào sau khi Vụ Mang Mang và Lộ Tù chia tay, chuyện này do Thẩm Viện Lê kể.

Vụ Mang Mang nhìn thấy vẻ thương hại trong mắt Thẩm Đình có chút dờ khóc dở cười, nói thật cô thấy bản thân bây giờ sống rất tốt, không cần bị thương hại.

“Tôi quên đeo găng tay”, Vụ Mang Mang vội giải thích, đạp xe trong trường là quá bình thường, dù sao trường rất lớn, đi bộ thì phí sức mà lái xe hơi thì không cần thiết.

“Có thời gian uống café không?” Thẩm Đình hỏi.

Vụ Mang Mang do dự, không hiểu sao Thẩm Đình muốn uống café với cô.

“Không tốn nhiều thời gian của cô đâu.”

Lúc này Vụ Mang Mang mới gật đầu.

Quán café Vụ Mang Mang chọn nằm trong khuôn viên trường, do một sinh viên thuộc hệ vừa học vừa làm mở ra, khung cảnh bình thường nhưng café thì khá ngon.

“Anh đến đây thăm Hà Nghiê sao? Sao không thấy cô ấy?” Vụ Mang Mang bưng ly sữa nóng hồi, hỏi anh ta, vì cô không cùng một học viện với Hà Nghiê nên không qua lại nhiều, chỉ thỉnh thoảng đi lướt qua nhau, cũng chẳng nói chuyện gì nhiều.

“Tôi và cô ấy chia tay rồi”, Thẩm Đình đáp.

“Ồ”, Vụ Mang Mang không bất ngờ, ban đầu Lộ Tù đã nói Thẩm Đình và Hà Nghiê không có hy vọng rồi.

Vụ Mang Mang và Thấm Đình ngồi một lúc, ngật nổi anh ta thực sự không phải người hoạt ngôn nên sau khi hỏi thăm tình hình của cô thì không còn gì để nói nữa.

Vụ Mang Mang tự thấy ngượng nên viện cớ còn có hoạt động đội nhóm, cáo từ ra về.

Vụ Mang Mang vừa đi thì Hà Nghiên bước vào quán café, lúc nhìn thấy Thấm Đình thì tròn mắt đỏ lên, quay mặt sang bên, mua một ly café mang đi.

Đến khi Hà Nghiên quay đầu lại thì Thấm Đình đã ra khỏi quán café rồi.

Hà Nghiên nhìn theo bóng lưng cao thẳng của Thấm Đình, nước mắt rơi lã chã, cô từng nghĩ cô sẽ khác, họ từng yêu nhau đến thế, mỗi buổi tối quần quýt cùng nhau đều khiến cô nghĩ rằng Thấm Đình yêu cô.

Tiếc rằng khi tình cảm đối mặt với hiện thực thì lại mỏng manh, dễ vỡ.

Lòng tự trọng của Hà Nghiên khiến cô không thể cam tâm chỉ làm người tình của Thấm Đình, nhìn anh kết hôn cùng người phụ nữ khác.

“Thấm Đình, anh là thằng khốn”, không biết sự bùng bột từ đâu kéo đến, Hà Nghiên đẩy cửa quán lao ra ngoài, đập ly café nóng hổi vào lưng Thấm Đình.

Lưng Thấm Đình bỏng rát, dừng chân quay lại nhìn Hà Nghiên, khẽ vẫy tay tỏ ý tạm biệt.

Vì yêu, nên khi chia tay lúc nào cũng tổn thương.

Cũng vì yêu không đủ, nên không tài nào phá bỏ mọi trở ngại.

Chương 72

Vườn trường của đại học A giống một công viên cực lớn, vì tối qua mới có tuyết nên những khóm hoa ven đường phủ một lớp tuyết mỏng, lúc này trời vẫn còn tuyết rơi có vẻ sẽ càng dày đặc hơn nên người đi đường rất ít.

Thẩm Đình chậm rãi đi trên đường, tình cờ quay đầu sang trông thấy Vụ Mang Mang đang từ ven hồ đi lùi lại.

Thẩm Đình ngừng lại, muốn nhìn xem Vụ Mang Mang rốt cuộc đang làm gì.

Mảnh đất bên hồ vẫn giữ được lớp tuyết tối qua một cách hoàn chỉnh, dấu chân của Vụ Mang Mang là một hàng duy nhất ở đó.

Mà lúc này để không phá hoại mỹ quan, cô đang cẩn thận đi lùi lại theo từng vết chân của mình lúc nãy.

Vụ Mang Mang khó khăn lắm mới đi lùi lại đến ngoài đường, vội vàng lấy điện thoại ra, chụp lại mặt hồ mùa đông và hàng dấu chân ban nãy của mình, đăng lên Weibo.

Đó là tài khoản mà lúc học thạc sĩ Vụ Mang Mang mới đăng ký, tên gọi “Mang mang hoảng hoảng”, thường xuyên đăng những tấm hình kèm những dòng đầy chất nghệ sĩ, cũng có hơn hai ngàn người theo dõi.

Vụ Mang Mang vừa giậm chân vừa khó nhọc gõ trên điện thoại “thiên sơn ngã độc hành, vạn kính nhân tung diệt^[1]”.

[1]: Nghìn non mỗi bóng ta đi, đường xa vạn nẻo dấu giày tuyết không. Hai câu này chế từ hai câu đầu bài Giang tuyết của Liễu Tông Nguyên, nguyên văn “Thiên sơn điểu phi tuyết, vạn kính nhân tung diệt” có nghĩa là, ngàn non vắng bóng chim bay, đường xa vạn nẻo dấu giày tuyết không. (BT)

Lấy chữ “kính” để ví dụ về mặt hồ, vừa đồng âm lại mang chất thơ, Vụ Mang Mang không tìm được “like” một cái vì chất nghệ sĩ của mình.

Trong màu tuyết trắng mênh mang, chuỗi dấu chân cô độc kia cũng khá là mới mẻ.

Mang Mang cất điện thoại, đưa tay lên miệng hà hơi, quay người lại định đạp xe về, ai ngờ mới ngẩng lên thì trông thấy Thẩm Đình.

“Trùng hợp thật, anh chưa đi nữa hả?” Vụ Mang Mang hơi sững sốt nhưng phản ứng sau đó là nhét điện thoại vào tay Thẩm Đình, “Thế thì tốt quá, tôi đang buồn vì không tìm được ai. Chụp cho tôi một tấm lấy bóng lưng thôi nhé?”

Vụ Mang Mang trượt mở điện thoại, bấm vào app chụp hình, sau đó mặc kệ Thẩm Đình có đồng ý hay không, cô nhanh chóng đi theo dấu chân đến bên hồ, quay lại nói với Thẩm Đình: “Chụp đi, chụp tự nhiên vào nhé, tôi sẽ chậm chậm tiến về phía trước, anh cứ chụp nhiều vào là được.”

Vụ Mang Mang đang nói thì khóe mắt liếc thấy có một nam sinh đang đến gần, cô lập tức chỉ vào người đó, hét to: “Đừng động đây!”

Anh chàng kia bị Vụ Mang Mang làm giật mình, đứng im.

Vụ Mang Mang thấy cậu ta đứng bất động thì vội bảo Thẩm Đình: “Anh chụp nhanh đi.”

Thẩm Đình nhìn Vụ Mang Mang ba giây rồi mới giơ điện thoại của cô lên.

Đến khi chụp xong, cô chạy đến trước mặt cậu nam kia, nói: “Xin lỗi bạn nhé, ban nãy tôi thất lễ quá. Bây giờ cậu có thể tùy tiện động đây!”

Cậu chàng kia bị cô quát ít nhiều cũng thấy khó chịu, nhưng nể mặt Vụ Mang Mang quá xinh đẹp nên phóng khoáng khoát tay, “Không sao.”

Vụ Mang Mang quay về cạnh Thẩm Đình, “Cảm ơn anh, để tôi xem anh chụp thế nào nào.”

Vụ Mang Mang lấy lại điện thoại xem thử, tuy không hài lòng lắm nhưng cũng tạm ổn, cô vội vàng đăng thêm một tấm lên Weibo.

Tuy mùa đông ăn mặc như một con gấu mũm mĩm, nhưng vóc dáng Vụ Mang Mang cao ráo thon thả, dù giống gấu đến mấy cũng là gấu Bắc Cực đáng yêu, tấm hình chụp bóng lưng đó vừa đăng lên đã thu được rất nhiều like.

“Chân của bạn thon quá đi. (chảy nước miếng).”

Đến khi Vụ Mang Mang bận rộn xong mới có tâm tư quan sát Thẩm Đình.

Trời mùa đông, cô sắp lạnh cóng rồi, thế mà Thẩm Đình lại cởi áo khoác ra vắt trên tay, phải nóng thế nào mới như vậy, Vụ Mang Mang thầm nghĩ.

“Ban này cảm ơn anh đã giúp tôi, tôi còn có chút việc đi trước đây.” Vụ Mang Mang nói xong trèo lên xe đạp của mình.

“Mang Mang, cô có thể ăn cơm với tôi không?” Thẩm Đình bỗng nói.

Vụ Mang Mang không hiểu tại sao Thẩm Đình lại yêu cầu như vậy, nhưng nhìn vẻ mặt u ám của anh ta, hàng lông mày cứ nhíu chặt, Vụ Mang Mang lại không thể nói lời từ chối.

Cuối cùng do hai chữ “Tùy cô” của Thẩm Đình, Vụ Mang Mang đã dẫn anh ta vào một quán bán canh tê cay đằng sau cổng trường.

Mùa đông phải ăn cay mới ấm.

Vụ Mang Mang rành rẽ chọn món, nhiệt tình gọi Thẩm Đình ngồi xuống, rút ra vài tờ khăn giấy lau mặt bàn bóng mờ.

“Anh đừng thấy quán này nhỏ mà xem thường, mùi vị món ăn là chính tông nhất con phố này đó.” Vụ Mang Mang nói.

Thẩm Đình xưa nay vẫn luôn ít nói.

Canh tê cay vừa lên, Vụ Mang Mang đã thấy đói meo, cô hít một hơi thật sâu rồi cầm đũa lên ăn, chẳng buồn để ý đến Thẩm Đình.

Vị Thẩm công tử này chắc là có bệnh sạch sẽ, ngồi trong quán nhỏ nên toàn thân căng cứng, như thể sợ bị người nào bắn thủi chạm vào mình vậy.

Mong anh ta động đũa thì càng không thể.

Vụ Mang Mang chẳng buồn đếm xỉa đến tính tình của anh tạ, tư ăn canh của mình, tuy cô ăn rất nhỏ nhẹ thực nữ, nhưng lát sau chớp mũi đã bắt đầu rịn mồ hôi, đó chính là ma lực của canh tê cay.

Vụ Mang Mang tháo chup tai xuống, cuối cùng lại cởi áo nhung ra.

Thẩm Đình nhìn gò má ửng đỏ vì ăn cay của cô, lên tiếng: “Mấy món này không bổ dưỡng, cô nên ăn ít thôi, hại dạ dày.”

Vụ Mang Mang hiểu tâm lý đàn ông già đều chú trọng đến dưỡng sinh, nên cũng không phản bác Thẩm Đình mà chỉ mỉm cười, gật đầu.

“Vụ Mang Mang”, một giọng nữ trong trẻo vang lên trong không gian chật hẹp, Vụ Mang Mang ngược lên, người gọi cô là Tăng Như Lăng.

“Hay nhỉ, mới mấy ngày thôi lại thay người khác rồi”, Tăng Như Lăng đi nhanh đến cạnh Vụ Mang Mang, tò mò quan sát Thẩm Đình rồi len lén thì thào bên tai cô, “Đẹp trai quá, em thích kiểu 'núi băng' thế này.”

Tăng Như Lăng là nghiện tiểu thuyết ngôn tình, thuộc kiểu ngày ngày lên mạng chờ đọc truyện đến mức kêu cha mắng mẹ, thích nhất kiểu trai mặt đơ núi băng.

“Mau چرا anh ấy đi”, Tăng Như Lăng nói như sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

Gương mặt Vụ Mang Mang không rõ là đỏ vì ăn cay hay xấu hổ, cô khẽ lắc đầu: “Không phải.”

Tăng Như Lăng tin cô mới lạ!

“Được rồi được rồi, không làm phiền hai người nữa.” Tăng Như Lăng kéo cô gái đi cùng vào trong để chọn món.

Vụ Mang Mang làm động tác tay đầu hàng, nói với Thẩm Đình: “Xin lỗi anh.”

“Không sao”, Thẩm Đình lắc đầu.

Vừa dứt lời thì điện thoại Vụ Mang Mang đổ chuông, cô nghe máy, là Quách Tuyết Phong gọi tới.

“Mang Mang, cậu ở đâu thế?”

“Mình đang ăn cơm.” Đối mặt với anh chàng theo đuổi mà cô khá ưng ý, giọng Vụ Mang Mang tự nhiên dịu lại.

“Với ai thế? Nam hay nữ?”

Vụ Mang Mang mới nghe câu này đã cau mày.

Còn chưa chính thức, chẳng qua là thái độ của cô mềm dịu lại một chút mà Quách Tuyết Phong đã bắt đầu điều tra rồi, hơn nữa đây không phải lần đầu.

“Nam.” Vụ Mang Mang lạnh lùng nói, “Không nói với cậu nữa, mình ăn đây.”

Nếu yêu đương thì hẹn hò với kiểu người như Quách Tuyết Phong là thoải mái nhất, Vụ Mang Mang nghiêm nhiên diễn vai nữ hoàng, điện thoại báo cúp là cúp, muốn giận là giận ngay được.

Vụ Mang Mang vừa cúp máy thì lát sau Quách Tuyết Phong đã lao vào, xông thẳng đến trước mặt Vụ Mang Mang mới ngừng lại, sau đó hít một hơi thật sâu, cười gọi: “Mang Mang.”

Vụ Mang Mang nhìn Quách Tuyết Phong, chẳng trách ban nãy gọi điện điều tra, hóa ra là đã nhìn thấy.

“Trùng hợp thế, cậu cũng ăn ở đây à, hay là ngồi chung nhé.” Quách Tuyết Phong không mời mà tự đến.

Vụ Mang Mang không phản đối, nói ra thì cô cũng hơi thích kiểu quan tâm để bụng rõ ràng và thẳng thừng như của Quách Tuyết Phong.

“Ừ, cậu chọn món đi”, Vụ Mang Mang đương nhiên không thể không né mặt cậu ta, dù sao cũng là bạn trai tương lai mà.

“Vị này là?” Quách Tuyết Phong quay sang nhìn Thẩm Đình này giờ không có động tĩnh gì.

Lúc này Vụ Mang Mang mới giới thiệu với Thẩm Đình: “Đây là đàn anh của tôi, Quách Tuyết Phong.” Sau đó lại nói với Quách Tuyết Phong: “Còn đây là Thẩm Đình anh trai của bạn gái của em họ mình.”

Quách Tuyết Phong chớp mắt, quan hệ này đúng là hơi vòng vèo, nhưng nếu đã có chút quan hệ họ hàng thì ý thù địch của cậu ta cũng giảm hẳn, cậu quay sang nhìn Vụ Mang Mang, dịu giọng nói: “Cậu ngồi đi, tôi quay lại ngay.”

Vụ Mang Mang không biết Quách Tuyết Phong lại nổi cơn gì, nhưng cô vẫn nở nụ cười, gật đầu.

“Bạn trai cô à?” Thẩm Đình hỏi.

Vì giọng điệu của Thẩm Đình khiến Vụ Mang Mang không vui lắm nên cô không phản bác, chỉ hỏi: “Anh thực sự không ăn sao? “

Thẩm Đình lắc đầu.

Quách Tuyết Phong nhanh chóng quay lại, tay cầm một chai trà sữa nóng đưa cho Vụ Mang Mang, “Cho cậu này, trà sữa lúa mạch, không thêm trân châu.”

“Cảm ơn”, nụ cười của Vụ Mang Mang lập tức nở ra thành nụ cười rạng rỡ, hai tay cô cầm chai trà sữa ấm nóng, mùa đông cô không mấy khi uống đồ lạnh, mà trong quán ăn này chỉ có Seven up, coca, nên cô không gọi đồ uống.

Vụ Mang Mang không ngờ Quách Tuyết Phong chu đáo như thế, thậm chí tặng thêm năm điểm cho cậu ta, rút ngắn thời gian thử thách xuống.

Cả bữa ăn, Thẩm Đình không hề đụng đũa, cũng không nói gì, Quách Tuyết Phong lại trêu đùa Vụ Mang Mang suốt, như thể chứng tỏ trước mặt Thẩm Đình rằng cậu và Vụ Mang Mang có rất nhiều tiếng nói chung vậy.

Nếu là người có chút lòng tự trọng thì nên tự động rút lui mới đúng.

Nào ngờ Thẩm Đình lại ngồi với Vụ Mang Mang đến khi cô ăn xong mới đứng dậy.

“Đi thôi, tôi đưa cô về ký túc”, Thẩm Đình bảo.

Thực ra Vụ Mang Mang có phần không hiểu Thẩm Đình bị kích thích gì, cô đành từ biệt Quách Tuyết Phong.

“Thế sáng mai tôi đến thư viện chiếm chỗ cho cậu nhé”, Quách Tuyết Phong nói.

Vụ Mang Mang gật đầu, lúc thi cuối học kỳ thì chỗ ngồi của thư viện luôn không đủ sử dụng mà.

Thẩm Đình đưa Vụ Mang Mang về đến ngọn đèn đường dưới ký túc, tuy biết rõ mình không nên nhiều lời nhưng anh nhìn Vụ Mang Mang với làn da gần như trong suốt dưới ngọn đèn, bỗng cất tiếng: “Cậu ta không xứng với cô.”

Có phần nóng nảy, hơi cảm tính, thậm chí còn rất ấu trĩ. Đó là đánh giá về Quách Tuyết Phong sau khi Thẩm Đình quan sát cả buổi tối.

Vụ Mang Mang nghiêng đầu, nói thật là cô không thấy thế. “Cảm ơn khuyến cáo của anh, tôi sẽ suy xét.” Vụ Mang Mang đã sớm học được công phu bình thân của nhà họ Lộ rồi.

Không cần thiết phải thảo luận với người ngoài về những chuyện này.

Có lẽ trong mắt Thẩm Đình, điều kiện của Quách Tuyết Phong không tốt lắm, cũng không đủ chín chắn, nhưng Vụ Mang Mang thích sự nhiệt tình của cậu ta, đó là sự chân thành và nóng bỏng mà cô không thể cảm nhận được khi hẹn hò cùng những người đàn ông chín chắn, thành đạt.

Chính vì như thế mà Vụ Mang Mang có thể bao dung những khuyết điểm không mấy tồi tệ của Quách Tuyết Phong.

Chẳng hạn như hay ghen, thích điều tra... cũng không có gì to tát cho lắm.

Thẩm Đình nhìn thái độ hồ hững của Vụ Mang Mang là biết ngay cô nàng này vốn không nghe lời anh nói.

“Cô không cần phải tự giày vò mình sau khi chia tay Lộ Tùy như vậy”, Thẩm Đình nói, anh hiếm khi lắm lời như thế, đối với Vụ Mang Mang thế này cũng xem như ngoại lệ rồi.

Vụ Mang Mang nhìn vào mắt Thẩm Đình, con mắt nào của anh ta nhìn thấy cô tự giày vò mình?

Nếu là trước kia thì Vụ Mang Mang đã tát vào mặt Thẩm Đình rồi. Nhưng hiện giờ cô đã học được cách kiểm soát, không thảo luận về tình sử của mình với những người qua đường nữa.

“Cảm ơn anh đã quan tâm, tôi lên lầu đây.” Vụ Mang Mang ôm sách vào lòng, đi thẳng vào trong nhà không quay đầu lại.

Thầm rửa trong bụng, Thẩm Đình uống lộn thuốc rồi hay sao.

Buổi tối Vụ Mang Mang nằm trên giường, Đỗ Vân Đào lần trước đi xem mắt ngày nào cũng nhắn tin hỏi thăm, Vụ Mang tuy khá hứng thú với nghề nghiệp của anh ta nhưng không mấy nhiệt tình với anh ta.

Đỗ Vân Đào rất bận, ngày nào cũng làm thêm giờ, tuy có lòng theo đuổi Vụ Mang Mang nhưng tiếc rằng không rảnh rỗi đến thăm cô được.

Đối với kiểu đàn ông thành đạt, chín chắn như thế, bây giờ Vụ Mang Mang không muốn tiếp xúc nữa, nên cô không trả lời tin nhắn của anh ta, nhưng người này đúng là kiên trì thật.

Còn về phần Ninh Tranh, buổi tối cũng nhắn tin hoặc gọi điện, tần suất khoảng hai, ba ngày một lần, Vụ Mang Mang đa phần đều vờ như không nhìn thấy.

* * *

Trước kỳ nghỉ đông, Ninh Tranh tranh thủ đến đại học A bắt cóc người, chiếc Lamborghini màu vàng làm chói mắt bao người.

Vụ Mang Mang đùa: “Không phải anh cứ khóc lóc than nghèo sao? Sao không bán xe đi?”

“Xe second hand không đáng bao tiền, hơn nữa bán xe rồi làm sao anh đưa người đẹp đi ăn đây?” Ninh Tranh dựa vào cửa xe, cười với Vụ Mang Mang.

“Xin lỗi, tối nay em có hẹn rồi.” Vụ Mang Mang thật sự đã có hẹn, thời gian của cô cũng là rất khó hẹn đấy!

“Không sao”, Ninh Tranh cười cười.

Buổi tối, Vụ Mang Mang và Quách Tuyết Phong cùng bạn trong phòng ăn, hát karaoke xong trở về, vừa về đến ký túc thì nhận được điện thoại của Ninh Tranh, Vụ Mang Mang thò đầu ra ngoài thì thấy người đó đang đứng đợi, giữa ngón tay là một đốm đỏ.

Ninh Tranh hình như rất mệt, bên mép có râu xanh do thức khuya, tuy hơi tiều tụy nhưng ma lực vẫn không suy giảm, ngược lại càng thấy tà đạo hơn.

Trong phòng của Vụ Mang Mang có hai cô gái, Tăng Như Lăng thích Thẩm Đình, Đường Hiếu Quân lại mê đắm Ninh Tranh, còn về Quách Tuyết Phong thì trong mắt các cô gái, đúng là cậu ta không đủ sức hấp dẫn như các ông chú đẹp trai.

“Sao anh còn chưa đi?” Vụ Mang Mang thầm kêu khổ, công tử đào hoa theo đuổi phụ nữ thế này, cô sắp không trụ nổi rồi, thâm tình diễn quá tốt!

“Đợi em đi ăn khuya”, Ninh Tranh bảo.

“Em không ăn khuya, sẽ mập lắm”, Vụ Mang Mang nói.

Ninh Tranh thở dài, “Xin lỗi, gần đây anh quá bận, hai ngày liền không chợp mắt, tối mai phải bay đi Mỹ nên lâu rồi chưa đến thăm em.”

Cảm giác hổ thẹn của Vụ Mang Mang bị Ninh Tranh khơi dậy, chẳng qua cô chỉ đùa với anh ta, nhưng Ninh Tranh bận như thế còn bớt thời gian đứng đợi cô trong gió lạnh, cô lại cảm thấy bản thân hơi quá đáng.

“Ninh Tranh, em...”

Ngay sau đó, lời của Vụ Mang Mang bị đôi môi hơi lạnh của Ninh Tranh nuốt vào miệng.

Lực sát thương của “chụt chụt” quá lớn, Vụ Mang Mang hoảng loạn đẩy Ninh Tranh ra, rồi dùng mu bàn tay che miệng quên hết những lời từ chối định nói.

Còn Ninh Tranh lại dùng ngón tay lướt nhẹ trên môi mình, dường như đang nếm lại ký ức, gương mặt đặc ý, “Mang Mang, đừng nói những lời anh không thích nghe, anh biết bây giờ anh chưa có tư cách, nhưng hãy cho anh chút thời gian, đừng vội nhận lời cậu nhóc kia.”

* * *

Bước vào ký túc, Vụ Mang Mang cứ dùng hai tay ôm gương mặt nóng bừng.

Ôi mẹ ơi, tối nay Vụ Mang Mang đã bị Ninh Tranh cảm dỗ đến mức rung rinh, đúng là ma lực của công tử đào hoa, giống như thanh chocolate vậy, biết rõ ăn vào sẽ mập nhưng vẫn không kìm được nếm thử mấy miếng.

Phải nói là Quách Tuyết Phong tốt hơn Ninh Tranh rất nhiều, nhưng cậu ta quá thành thật, Vụ Mang Mang mà tỏ vẻ nữ hoàng quyền uy, thì cậu ta ngay cả tay cũng không dám nắm chứ đừng nói là “chụt chụt”.

Đó chính là kinh nghiệm không đủ, thực ra phụ nữ chưa chắc đã thích một người đàn ông dịu dàng, lúc cần “cứng” thì phải “cứng”, lúc cần tiến lên thì tiến lên.

Vụ Mang Mang chỉ hận không thể dạy Quách Tuyết Phong mấy chiêu để đối phó với cô.

Một học kỳ trôi qua rất nhanh, lúc nghỉ đông, Vụ Mang Mang vốn không định về nhà, ở lại A giúp giáo sư Trình làm việc, kiếm thêm chút tiền thì

mùa xuân mới có tiền đi du lịch.

Nước ngoài thì khỏi cần suy nghĩ nữa, nhưng Đại Lý, Nhị Hải gì đó vẫn có thể đi được.

Tiếc rằng người tính không bằng trời tính, Vụ Mang Mang vừa vào phòng thí nghiệm thì nhận được cuộc gọi của bà Liễu, bảo sếp Vụ bị tai nạn giao thông.

Vụ Mang Mang sợ đến nỗi suýt té lăn xuống cầu thang, không nói năng gì, ngay cả đồ đạc cũng không dọn dẹp mà chạy ra thẳng ga tàu cao tốc.

Thời buổi này đi tàu cao tốc còn nhanh hơn máy bay, nhưng Vụ Mang Mang không mua được vé ngồi, chỉ có thể đứng suốt cho đến khi về tới nơi.

“Bố, bố không sao chứ?” Vụ Mang Mang lao vào phòng bệnh.

Bà Liễu đang gọt táo cho Vụ Tùng, thấy Vụ Mang Mang vào thì nói, “Bố con bị gãy chân, đụng vào xương cốt phải một trăm ngày mới lành, giờ thì tốt rồi, không đi gây chuyện ở ngoài được nữa.”

Mang Mang nhìn bên chân bị bó bột của Vụ Tùng, tuy không rõ bệnh tình nhưng thấy sắc mặt ông không kém lắm thì cũng yên lòng.

“Một mình Đản Đản ở nhà, mẹ không yên tâm, con về trông chừng nó đi. Bảo dì giúp việc hầm chút canh sườn, ngày mai mang tới cho bố.” Liễu Nhạc Duy dặn dò.

Vụ Mang Mang gật đầu.

* * *

Hôm sau khi Vụ Mang Mang đến bệnh viện, không những mang canh mà còn mang theo ipad đến cho Vụ Tùng, bên trong là phim Mỹ mà cô thức cả đêm để tải xuống.

Phim Mỹ là thể loại khiến đầu óc phải căng lên dữ dội, nam nữ chém giết nhau, sếp Vụ tuy bệnh cũng kiên trì làm việc, nhưng thể nào cũng có lúc buồn chán, nếu rảnh rỗi xem phim Mỹ thì cũng là một trò tiêu khiển không tồi.

Hơn nữa bà vợ tào khang Liễu Nhạc Duy cũng không thể cứ ở cạnh ông mãi, một ngày bà có rất nhiều việc, tiệc tùng này triển lãm kia, dường như vắng bà thì Trái đất không quay nổi nữa.

Ban đầu bà Liễu dựa vào việc Vụ Mang Mang là bạn gái Lộ Tuy, thiết lập được không ít quan hệ, chính bà cũng rất có năng lực nên tuy Vụ Mang Mang đã chia tay Lộ Tuy nhưng vòng xã giao của bà Liễu đã mở rộng ra vô số lần, việc quá nhiều chỉ thiếu mỗi nước phân thân ra mới hết được.

“Con về đi, đừng ở đây nữa, bố có hộ lý là được rồi”, Vụ Tùng nhìn Vụ Mang Mang, nói.

Vụ Mang Mang lắc đầu, ôm máy tính ngồi xuống sofa cạnh đó, “Con về cũng không có gì làm, ở lại đây với bố vậy. Đản Đản được đưa sang nhà ông ngoại rồi, bố đừng lo.”

Vụ Mang Mang ngồi trên sofa viết luận văn, tuy tư thế không mấy thoải mái nhưng cũng khắc phục được.

Cô là người có kinh nghiệm, biết lúc đau ốm bị thương, tuy có người giúp việc và hộ lý hầu hạ, nhưng rốt cuộc vẫn không bằng có người thân bên cạnh.

Cho dù chẳng làm gì, chỉ cần ở cạnh là được.

So sánh như thế nên Vụ Mang Mang không muốn để một mình bố nằm trên giường bệnh.

Sếp Vụ cũng khá có tiếng tăm, người đến thăm không ít, giỏ hoa quả biếu rất nhiều, nhưng điều khiến người khác không ngờ tới là Lộ Lâm lại đến thăm ông.

“Chị Lộ Lâm, sao chị tới đây?” Vụ Mang Mang vội đứng dậy.

Vụ Tùng cũng ngồi thẳng lên.

Lộ Lâm đưa giỏ hoa quả cho Vụ Mang Mang, “Chị nghe nói Vụ tiên sinh bị tai nạn nên đến thăm.”

Sự xuất hiện của Lộ Lâm đã khiến phòng bệnh tỏa hào quang, Vụ Tùng cười toe toét, bình thường ông cũng là người rất kiêu ngạo, nhưng đối với người nhà họ Lộ thì khác, không đến nỗi cun cút xun xoe, nhưng thế nào cũng mang tâm lý sợ hãi, dè dặt.

Lộ Lâm ngồi một chút rồi đứng lên ra khỏi phòng bệnh, Vụ Mang Mang tiễn chị ra ngoài, “Cảm ơn, chị Lộ Lâm.”

“Em khách sáo gì với chị chứ. Mấy hôm nữa chị mời em ăn cơm, còn bây giờ em cứ chăm bố cho tốt đi.” Lộ Lâm vỗ vỗ vai Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang gật đầu, nói: “Vâng, nhưng phải là em mời chị ăn, vẫn chưa cảm ơn chị chuyện quần áo lần trước mà.”

Chuyện quần áo đó mới xảy ra chưa lâu, Vụ Mang Mang và Tăng Như Lãng đi mua sắm, gia cảnh Tăng Như Lãng rất ổn, nhãn hiệu cô nàng thích cũng khá đắt đỏ, đặc biệt là rất yêu thích nhãn hiệu “Song L weekend”.

Song L là nhãn hiệu của Lộ Lâm, chủ đề của weekend là phong cách thoải mái cuối tuần, rất thích hợp với thanh niên, giá cả so với Song L thì hơi thấp hơn một chút.

Nhưng cũng khá là đắt, một chiếc áo sơ mi đã hơn bốn ngàn tệ, Tăng Như Lãng một năm chỉ có thể mua nhiều nhất là một, hai món.

Nhưng không mua thì cũng có thể ngắm, lúc đó Tăng Như Lăng thích một chiếc váy mặc trong mùa đông, thích đến không chịu nổi, tiếc rằng giá quá đắt, đến chín ngàn đô la.

Nhưng vì quá thích nên mặt dày hỏi nhân viên xem có giảm giá không.

Thực ra thì hỏi cũng như không, nhãn hiệu này xưa nay không bao giờ giảm giá.

Nhưng nhân viên bán hàng trong cửa hàng rất có mắt nhìn người, mỉm cười đáp: “Nếu có thẻ VIP của nhãn hàng chúng tôi thì có thể giảm 5%.”

Thẻ VIP của Song L một năm phải mua hơn triệu tệ, hoặc một lần phải mua trên ba trăm ngàn mới có được.

Thường những người phải dành tiền mấy tháng trời mới mua được thì đừng mơ.

Tăng Như Lăng lắc đầu, không nhịn được hỏi Vụ Mang Mang: “Chị có thẻ VIP của cửa hàng không?”

Vì nhãn hiệu quần áo Vụ Mang Mang mặc đều là hàng hiệu nên Tăng Như Lăng mới hỏi vậy.

Vụ Mang Mang thì mặc rất nhiều nhãn hàng, đó là lúc còn hẹn hò với Lộ Tuy, quần áo mới ra đều chủ động mang đến tủ quần áo của cô.

Thực ra chính Vụ Mang Mang cũng không mấy thích Song L, có vẻ “quý bà” quá.

“Chị không biết” Vụ Mang Mang không biết mình có hay không, “Nhưng mẹ chị chắc là có, bà thích nhãn hàng này mà.”

Nhân viên lập tức cười tươi: “Tiểu thư cứ đọc số điện thoại di động là được.”

Vụ Mang Mang thuận miệng đọc: “139...”

Đọc xong, Vụ Mang Mang mới sực nhớ đó là số điện thoại của mình, “Ồ, sai rồi, tôi đọc số của mình.”

Nhưng vẻ mặt cô nhân viên lại trở nên kỳ quặc, nhìn máy tính rồi lại nhìn Vụ Mang Mang, nhìn cô xong lại nhìn máy tính, “Xin lỗi, phiền hai cô đợi một lát.”

Vụ Mang Mang và Tăng Như Lãng nhìn nhau.

Một phút sau cô nhân viên kia quay lại, “Vụ tiểu thư, bạn của cô mua quần áo của nhãn hàng chúng tôi có thể được giảm 50%.”

Tăng Như Lãng tỏ vẻ mặt “tôi không nghe nhầm đấy chứ”, miệng thì cười đến méo xệch.

Vụ Mang Mang lúc đó đã gọi điện cho Lộ Lâm. Lộ Lâm bảo: “Em mặc quần áo của chị thì chị cần còn không được ấy chứ, thông tin của em chị đã báo họ rồi, em cứ chọn đi. Sau này chỉ cần là bạn em mua quần áo của chị thì đều được giảm 50%.”

Nữ tổng giám đốc bá đạo ra tay có khác, Vụ Mang Mang mặc quần áo cũng không cần trả tiền nữa.

Vì chuyện này mà Vụ Mang Mang rất cảm kích Lộ Lâm, tuy cô không chọn đồ nhưng Tăng Như Lãng yêu Vụ Mang Mang chết đi được, ngay cả anh họ của cô nàng phải dẹp sang một bên rồi.

* * *

Vụ Mang Mang ở trong bệnh viện chăm sóc Vụ Tùng một tuần, buổi tối bà Liễu đến ngủ qua đêm, còn cô sáng hôm sau mang canh sườn đến cho ông.

Hôm đó Vụ Mang Mang xách cặp lồng, vội vã chạy vào cửa bệnh viện, bên ngoài có tuyết rơi nên hơi tắc đường, bà Liễu cứ gọi điện thúc giục, vì lát nữa bà còn có việc phải làm, đợi Vụ Mang Mang mang quần áo và trang sức đến cho bà.

Vụ Mang Mang nhìn cửa thang máy sắp khép lại phía trước, gọi to: “Đợi một chút, xin đợi một chút.”

Cô một tay xách cặp lồng, tay kia xách túi giấy to, co giò chạy vào thang máy, thở hổn hển: “Cảm ơn, cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.”

Giọng nói đó như sấm động trời quang, Vụ Mang Mang vừa ngẩng lên thì nhìn thấy Lộ Tù.

Lúc này trong thang máy chỉ có hai người.

Chương 73

“Trùng hợp quá.” Vụ Mang Mang xưa nay là một người bạn gái cũ rất có phong độ, cô bị đá bao lần rồi, lúc nhìn thấy bạn trai cũ đều có thể giữ được nụ cười thực nữ.

Lần trước gặp nhau ngoài tiệm sườn là do quá bất ngờ, cũng là lần đầu nên không chuẩn bị tâm lý, lần này thì tốt hơn nhiều.

Lộ Tùy không quay đầu, nhạt nhẽo đáp một chữ “Ừ”.

Vụ Mang Mang nhìn phần gáy lạnh nhạt của Lộ Tùy, cũng không nói gì nữa.

Sau nửa năm, Vụ Mang Mang nhìn bóng lưng trước mặt chỉ cảm thấy bản thân, cô thực sự từng yêu đương với Lộ Tùy ư? Bây giờ nghĩ lại sao thấy như ảo giác vậy?

Sự lạnh nhạt của người ấy cứ như là lạnh nhạt đến tận xương tủy.

Kiểu lạnh lùng của Thẩm Đình là một ánh mắt có thể khiến bạn đông cứng thành băng.

Còn kiểu lạnh nhạt của Lộ Tùy thì giống như trong mắt anh, bạn chỉ là một giọt nước trong hàng tỷ tỷ giọt nước biển, bạn hoàn toàn không nổi bật lên được.

Vụ Mang Mang thất thần một lúc, bị kịch là quên nhấn nút thang máy, kết quả là theo Lộ Tùy lên tầng 11.

Tầng 11 là phòng bệnh SVIP^[1], sếp Vụ chỉ có thể ở tầng bảy, dù ông có tiền cũng không được, kiểu bệnh viện như thế này rất phân biệt đẳng cấp, có tiền cũng không cho ở, phải giữ lại phòng, lỡ như có vị đại gia nào đó bị tai biến mạch máu não thì cũng không đến nổi hết phòng.

[1]: SuperVIP.(ND)

Vụ Mang Mang khi nhìn thấy chữ số latin “11” chói mắt trên màn hình hiển thị mới sực tỉnh, tậ thật!

Lộ Tuyền ra khỏi thang máy, lướt nhìn thấy Vụ Mang Mang đang bấm số “7”, khóe môi anh cong lên, tiếp tục đi thẳng.

Nụ cười này Vụ Mang Mang đã nhìn thấy.

Trong lòng cô như có vụn con thần thú chạy qua, đúng là hiểu lầm rồi, cô hoàn toàn không phải là còn tình cảm gì cả đâu?

Cũng không phải vì muốn ngắm anh thêm một giây mới không bấm nút, được chưa?

Có điều với sự tự tin và tự luyện của Lộ Tuyền, Vụ Mang Mang cảm thấy bất kỳ lời giải thích nào cũng đều vô dụng.

Trong mắt Lộ Tuyền, chắc cô đã được liệt vào loại tiện nhân giả tạo, bản thân đòi chia tay lại lưu luyện, hối hận.

Mới ăn trưa xong thì bà Liễu đến thay ca cho Vụ Mang Mang, buổi chiều cô và Đỗ Vân Đào có hẹn, tuy Vụ Mang Mang không muốn đi nhưng người trung gian của Đỗ Vân Đào liên hệ trực tiếp với bà Liễu, cô đành giơ tay đầu hàng.

Trước khi đi, bà Liễu còn giúp Vụ Mang Mang hẹn người đến trang điểm, làm tóc.

“Có cần trang trọng thế không?” Vụ Mang Mang không hiểu.

Liễu Nhạc Duy trừng mắt, “Chẳng phải mày nói muốn giới thiệu người ở thành phố A hay sao? Hẹn chiều mai rồi đấy, nhà của họ có sản nghiệp ở đây lẫn ở A, kết hôn rồi tùy hai đứa muốn ở đâu thì ở.”

Vụ Mang Mang lườm bà, “Con đã có bạn trai rồi, hôm nay đi gặp Đỗ Vân Đào cũng là để nói rõ với anh ta.”

Bà Liễu không hề để tâm, “Mày cũng nói rồi, chỉ là bạn trai mà.”

Vụ Mang Mang câm nín, tiêu chuẩn đạo đức của bà Liễu vốn không cao, cho nên con cái bà sinh ra thì tiêu chuẩn đạo đức cũng chẳng ra sao.

Đang nói chuyện thì có người gõ cửa, Vụ Mang Mang tưởng là y tá, kết quả người bước vào lại là Bành Trạch.

Chính là vị trợ lý đặc biệt của Lộ Tù.

Liễu Nhạc Duy khi nhìn thấy Bành Trạch thì lập tức quay lại nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang thâm chửi thề trong bụng, sau đó cười tươi bước lại, “Bành Trạch, sao anh tới đây?”

Trong tay Bành Trạch cầm bó hoa và giỏ hoa quả, “Lộ tiên sinh bảo tôi biểu chút đồ, đến thăm Vụ tiên sinh.”

Thăm hỏi bệnh nhân cũng chỉ vài câu, xong xuôi Bành Trạch cáo từ ra về, thời gian ở đó không quá ba phút.

Liễu Nhạc Duy kéo Vụ Mang Mang chuẩn bị ra ngoài lại: “Chuyện gì thế hả? Con và Lộ Tù...”

“Con và anh ấy chia tay hòa bình, có phải kẻ thù đâu, anh ấy biết sắp Vụ bị tai nạn, biểu chút hoa quả là lễ nghĩa bình thường mà?” Vụ Mang Mang nói một câu dập tắt sự hưng phấn trong mắt bà Liễu.

“Xì”, Liễu Nhạc Duy hậm hực trừng mắt nhìn Vụ Mang Mang, thực ra bà cũng không hy vọng Vụ Mang Mang có thể tiếp tục tiền duyên trước đó với Lộ Tù.

Bây giờ bạn gái của Lộ Tuy là cháu nội bảo bối của nhà họ Triệu, đó là đôi kim đồng ngọc nữ trời sinh mà.

* * *

Buổi tối khi Vụ Mang Mang và Đỗ Vân Đào ăn cơm, cô định đi thẳng vào chủ đề, nói rằng yêu xa không đáng tin cậy, nào ngờ Đỗ Vân Đào lại tiên hạ thủ vi cường: “Mang Mang, anh đã thiết kế một game nhỏ cho em đấy.”

Lời Vụ Mang Mang định thốt ra, cuối cùng phải nuốt vào.

Bao năm nay Vụ Mang Mang đã gặp được không ít người theo đuổi, nhưng chưa từng có ai thiết kế riêng một trò chơi cho cô bao giờ.

Con gái mà, thích kiểu độc nhất vô nhị thế này.

“A, em xem thử.”

Game mà Đỗ Vân Đào thiết kế cho Vụ Mang Mang là một game trí tuệ, có tất cả chín mươi chín cửa, chủ đề câu chuyện là một công chúa xinh đẹp vô cùng (hình đại diện là gương mặt Vụ Mang Mang đã được vẽ theo kiểu manhua) trải qua bao khó khăn vất vả, cuối cùng cứu được anh hùng.

Vụ Mang Mang thử chơi hai cửa, đúng là rất thú vị, khiêu chiến với IQ của bạn, nhưng lại không khiến bạn quá thất vọng về IQ của mình.

“Thế nào?” Đỗ Vân Đào hỏi vẻ lấy lòng.

Vụ Mang Mang lấy đồ của người ta nên mềm mỏng đi nhiều.

Có thể nhận ra game này đã tốn rất nhiều tâm huyết của Đỗ Vân Đào.

“Thật sự thiết kế cho mình em hả? Không phát hành cho người ta chơi sao?” Vụ Mang Mang nhìn Đỗ Vân Đào.

“Ừ, không bao giờ cho người khác. Đợi em qua hết các cửa thì anh sẽ xóa bỏ bản chính bên máy anh. Cửa cuối cùng qua được rồi sẽ có một chiếc rương kho báu, bên trong là một sự bất ngờ lớn cho em.” Đỗ Vân Đào cười bảo.

Thế là suốt bữa cơm Vụ Mang Mang chỉ toàn chơi game.

Trong lúc đó, Vụ Mang Mang còn mở Weibo một lần, tài khoản cô đăng nhập vào là tài khoản phụ tên “Năm cảnh hồng hạnh”, chụp màn hình game lại rồi đăng lên: *Đây là game mà anh ấy thiết kế cho riêng mình tôi, độc nhất vô nhị, (*^_^*) hi hi...*

Tài khoản phụ này không mấy khi đăng bài nên người theo dõi cũng ít đến đáng thương, chỉ vèn vện năm người mà thôi.

Mà nếu bạn có mắt thấu thị thì có thể nhìn thấy Vụ Mang Mang còn rất nhiều tài khoản phụ khác, lần lượt tên là “Một cảnh hồng hạnh”, “Hai cảnh hồng hạnh”, “Ba cảnh hồng hạnh”... cho đến “Chín cảnh hồng hạnh”.

Trên Weibo của “Ba cảnh hồng hạnh”, bài đăng mới nhất là, *“Đêm Giáng sinh, anh ấy đặc biệt từ nơi khác đến, cùng tôi nghe tiếng chuông đồng hồ điểm mười hai giờ đêm. Còn có sợi dây chuyền rất đẹp và bánh kem Noel ngọt ngào.”* Sau đó còn có một tấm hình, chính là sợi dây chuyền lọ nước hoa mà Ninh Tranh tặng cô.

Trên Weibo của “Hai cảnh hồng hạnh”, cô viết: *Ngay đến bạn bè của tôi cũng chăm sóc chu đáo, giảm 50% đúng là ưu đãi cực lớn.*

Trên Weibo của “Một cảnh hồng hạnh”, cô lại viết: *Mỗi ngày đều có người mang bữa sáng đến, quãng thời gian này thật hạnh phúc quá!*

Trên Weibo của “Chín cảnh hồng hạnh”, cô viết: *Thật là người kỳ lạ, tự dưng nói người khác không xứng với tôi.*

Trên Weibo này chỉ đăng một tin, tạm thời vẫn chưa ai theo dõi.

Vụ Mang Mang thoát ra khỏi Weibo, che giấu bí mật trong bóng tối của mình xong, cô bắt đầu tiếp tục chơi game.

Ăn xong, Đỗ Vân Đào đưa Vụ Mang Mang đến bệnh viện, “Anh lên thăm bác trai nhé.”

Đôi mắt Vụ Mang Mang lúc này mới rời khỏi màn hình điện thoại một cách miễn cưỡng, ngược lên nói: “Không cần đâu, không cần đâu.”

Đỗ Vân Đào rất kiên quyết, đây là cơ hội hiếm có để lấy điểm với người nhà cô mà.

Vụ Mang Mang từ chối mãi, nhưng khi cô vào phòng bệnh thì thấy Đỗ Vân Đào xách giỏ hoa quả, gõ cửa phòng.

Vụ Tùng và Liễu Nhạc Duy cũng khá hài lòng về anh ta, Đỗ Vân Đào ngồi nửa tiếng, xem như đã gặp phụ huynh.

Vụ Mang Mang đưa Đỗ Vân Đào xuống lầu, đang định chia tay thì thấy Lộ Lâm bước xuống từ chiếc xe đối diện.

“Mang Mang”, Lộ Lâm gọi.

“Chị Lộ Lâm.”

Lộ Lâm bước nhanh lại, ánh mắt đảo một vòng trên người Đỗ Vân Đào rồi cười hỏi: “Bạn trai em hả?”

Nếu là người khác hỏi thì Vụ Mang Mang chắc chắn sẽ chối ngay, nhưng người của nhà họ Lộ thì cô không chống cự nổi, cần phải giữ khoảng cách, đặc biệt là Lộ Lâm.

Nên Vụ Mang Mang đã giữ im lặng.

“Không làm phiền hai người nữa, chị lên đây, cô đang nằm viện ở trên kia.”
Lộ Lâm nói.

“Cô nhỏ ạ?” Vụ Mang Mang hỏi ngay.

Lộ Lâm gật đầu.

Vụ Mang Mang thầm nghĩ, chẳng trách mà hôm nay gặp lộ Tù trong thang máy.

Tiền Đỗ Vân Đào về rồi, Vụ Mang Mang ảo não vì mình đã lỡ lời, nếu đã biết Lộ Gia Nam nằm viện thì không thể làm như không biết gì được.

Lộ Tù biết bố cô bị thương phải nằm viện còn biểu giỏ hoa quả, nếu cô không đi thăm Lộ Gia Nam thì hình như có chút không phải.

Hơn nữa, dù Vụ Mang Mang không thích thì cũng phải thừa nhận rằng cô đã theo Lộ Gia Nam học được không ít thứ.

Lộ Lâm lên tầng mười một lấy chút đồ rồi xuống, Lộ Tù ngồi trong xe đợi chị.

“Ban nãy em nhìn thấy bạn trai mới của Mang Mang chưa?” Lộ Lâm hỏi Lộ Tù, vẻ mặt háo hức muốn xem kịch.

Lộ Tù liếc nhìn gương mặt Lộ Lâm, “Nếu chị có thể thay đổi giới tính thì chắc cô ấy sẽ nhìn chị lâu hơn đấy.”

Lộ Lâm lập tức sa sầm mặt, nhưng rồi nhanh chóng mỉm cười: “Bạn trai mới của Mang Mang trông chẳng ra sao, cũng không biết hẳn có gì tốt mà lại چرا được Mang Mang.”

Lộ Tù nói: “Nếu chị dùng thời gian quan tâm người qua đường vào công việc chính thì cũng không đến nước phải đến cầu xin em.”

Nói chuyện với Lộ Tù đúng là có nguy cơ tức mà chết, Lộ Lâm hừ khê, lờm bên mặt của Lộ Tù hai giây, chị cần có việc nhờ Lộ Tù nên không muốn chọc vào vết thương của anh làm gì.

Người qua đường?

Vẫn còn chưa hết giận sao?

* * *

Sáng sớm hôm sau Vụ Mang Mang đã tới bệnh viện, “Bà Liễu này, mẹ có biết chuyện bà Lộ Gia Nam nằm viện không?”

“Biết chứ, hôm qua mẹ đã gửi biểu giỏ hoa rồi.” Liễu Nhạc Duy đáp.

“Mẹ bảo con có nên đi thăm không?” Vụ Mang Mang không dám chắc, đành cầu cứu bà Liễu vì bà thường xuyên khoe khoang tự hào rằng bà ăn muối còn nhiều hơn cô ăn cơm.

Liễu Nhạc Duy nhìn Vụ Mang Mang: “Con muốn thì đi đi, lúc trước con chẳng đã bảo bà ấy rất chăm sóc con đó thôi?”

Vụ Mang Mang gãi đầu, làm sao cô giải thích với mẹ rằng thực ra Lộ Gia Nam rất coi thường cô đây?

Nhưng làm người thì không thể vì đối phương không thích bạn mà bạn có thể bỏ qua lễ nghĩa.

“Con và Lộ Tù chia tay hòa bình đúng không? Nếu thật sự như thế thì tại sao không đi thăm cô của cậu ấy?” Liễu Nhạc Duy một câu bằng mười câu, Vụ Mang Mang đã bị thuyết phục hoàn toàn.

Hoa trước cổng bệnh viện quá đắt, Vụ Mang Mang tốn bốn trăm tệ mua một bó chim thiên đường mà Lộ Gia Nam thích, rồi lên tầng mười một.

Tầng mười một là dãy phòng SVIP, những người đi thăm đều phải đăng ký, những người không nằm trong danh sách thì bệnh nhân đều không gặp, hoặc cần phải xin phép mới được vào.

Vụ Mang Mang không phải nhất thiết phải vào gặp Lộ Gia Nam, cô liền ghi thông tin của mình vào sổ đăng ký của y tá, rồi lại viết một tấm thiệp đặt vào trong bó hoa, nhờ y tá chuyển vào.

Vụ Mang Mang đang viết thiệp thì nghe tiếng bước chân vang lên, sau đó nghe thấy giọng Lộ Tuy, “Vào đi.”

Tay Vụ Mang Mang cứng đờ, sau đó mới quay lại, cầm hoa lên theo Lộ Tuy vào thăm Lộ Gia Nam.

Lộ Gia Nam khi nhìn thấy Vụ Mang Mang, vẻ kinh ngạc trong tích tắc tan biến, gương mặt lập tức nở nụ cười hiền hòa, “Mang Mang, lâu quá không gặp cháu rồi.”

Vụ Mang Mang đưa hoa cho trợ lý của bà, cười rồi lại gần giường Lộ Gia Nam: “Cháu cũng lâu lắm rồi không được gặp cô.”

Chữ “cô” chẳng qua là thuận miệng gọi, đến khi gọi xong Vụ Mang Mang mới sực nhớ, vẻ mặt ngượng ngùng: “Cháu nghe chị Lộ Lâm nói cô bệnh nên đến thăm.”

“Cảm ơn.” Lộ Gia Nam nói, “Cháu học ở A có quen không? Bên đó lạnh hơn chỗ của chúng ta nhiều.”

“Cũng quen ạ”, Vụ Mang Mang đáp.

Hai người đều chỉ trò chuyện vu vơ, Vụ Mang Mang thấy toàn thân thiếu tự nhiên, “Cô ạ, cô giữ sức khỏe nhé, cháu...” Hôm khác lại đến thăm cô.

Nhưng Vụ Mang Mang còn chưa nói dứt thì bị một tiếng “Cô ơi!” rõ to cắt ngang, “Cô ơi, cháu mua bánh bao trái thơm mà cô thích nhất đây.”

Triệu Tân Vận bước vào, sau đó mới nhìn thấy Vụ Mang Mang, rồi tình nghịch che miệng cười nói: “Hóa ra là có khách ạ.”

Triệu Tân Vận đặt đồ xuống, rất tự nhiên bước đến cạnh Lộ Tuyền, hai tay ôm tay anh rồi quay sang nhìn Vụ Mang Mang.

“Vị này là...” Triệu Tân Vận như thể không quen biết Vụ Mang Mang.

“Đây là Vụ Mang Mang.” Lộ Gia Nam tiếp lời, rồi giới thiệu với Vụ Mang Mang, “Còn đây là Triệu Tân Vận của Điện tử Tân Hà.”

Triệu Tân Vận gật đầu với Vụ Mang Mang: “Chào cô, Vụ tiểu thư.”

“Chào cô”, Vụ Mang Mang nhìn vào mắt Triệu Tân Vận.

Khi lướt thấy bộ phận tiếp xúc cơ thể giữa Triệu Tân Vận và Lộ Tuyền, Vụ Mang Mang bỗng tỉnh ngộ, vốn dĩ cô còn ngỡ Lộ Tuyền thích mình, lúc chia tay còn đặc ý vì cô đã đá anh.

Đến giờ nhìn thấy Triệu Tân Vận thì Vụ Mang Mang mới giật mình tỉnh lại khỏi cơn đặc ý mù quáng, hóa ra chẳng ai là không thể thiếu được, cũng chẳng có tình cảm nào là không thể bị thay thế.

Nghĩ đến đó, khó tránh khỏi cảm thấy có lúc cuộc đời thật vô nghĩa, hết cái này đi rồi cái khác đến, chẳng có gì mang theo được.

“Cô ạ, hôm khác cháu lại đến thăm cô”, Vụ Mang Mang cáo từ.

Chương 74

“Cô ạ, hôm khác cháu lại đến thăm cô”, Vụ Mang Mang cáo từ.

“Hôm khác” đó, thực ra rất xa vời, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Thế nhưng những chuyện Vụ Mang Mang không để tâm thì luôn có người để bụng.

“Cảm ơn em đã đến thăm cô.” Lộ Tuyền buổi tối đón Triệu Tân Vận ở bệnh viện, nói thế.

Triệu Tân Vận lườm Lộ Tuyền, cười nói: “Chúng ta còn cần nói tiếng cảm ơn sao? Em rất thích trò chuyện với cô, có thể học được rất nhiều thứ.”

Lộ Tuyền cười khẽ, đưa một chiếc phong bì cho Triệu Tân Vận, “Đây là hạng mục lần trước em cần, anh đã ký tên rồi.”

Triệu Tân Vận hơi há miệng, tỏ ra mừng rỡ quá mức, ôm chầm lấy cánh tay Lộ Tuyền, định hôn lên mặt anh: “Cảm ơn anh.”

Lộ Tuyền quay mặt đi, tránh né nụ hôn của cô ta.

Trong lòng Triệu Tân Vận có chút cảm giác thất bại nhưng cũng khá ổn, hai tháng nay cô ta đã quen rồi, biết Lộ Tuyền không thích gần gũi quá mức với người khác, cô ta được xem như là ngoại lệ.

Chỉ không biết Lộ Tuyền và bạn gái cũ Vụ Mang Mang lúc ở cạnh là thế nào.

Triệu Tân Vận nhớ lại Vụ Mang Mang mà hai hôm trước từng gặp, ngoại hình rất xinh đẹp tiếc là xuất thân hơi kém, tự bản thân cô nàng cũng chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng chính cô gái đó lại cùng Lộ Tuyền tiến đến bước bàn chuyện kết hôn, lại còn cùng Lộ Tuyền nhảy mở màn cho tiệc Giáng Sinh ở Lộ Viên.

Mà năm nay, tuy Triệu Tân Vận là bạn gái Lộ Tù nhưng bài nhảy mở đầu ở Lộ Viên là Lộ Tù nhảy cùng Lộ Lâm, nghĩ đến đó Triệu Tân Vận khó tránh khỏi cảm giác bất bình.

Triệu tiểu thư từ nhỏ đến lớn không thiếu người theo đuổi, chưa từng bại trận trước đàn ông, duy chỉ khi gặp Lộ Tù là đụng đầu vào tường không ít lần nhưng cô ta vẫn rất có lòng tự tin.

“Sắp Tết rồi, ông nội nói nhớ em, anh có thể cùng em về thành Tây thăm ông nội không?” Triệu Tân Vận thấp thỏm hỏi, cô ta không quá lo lắng Lộ Tù sẽ từ chối, dù sao ông Triệu vẫn rất có tiếng trong thành Tây.

“Tết này anh phải ở lại đây”, Lộ Tù đáp.

Triệu Tân Vận nói: “Em biết mà, trước Tết chúng ta về đó là được, đêm Giao thừa em quay về đây cùng anh được không?” Triệu Tân Vận ôm tay Lộ Tù lắc lắc tỏ ra nũng nịu.

“Tân Vận, lúc đầu chúng ta đã nói trước là chỉ chơi cho vui, em vượt quá giới hạn rồi đấy”, Lộ Tù lạnh nhạt nói.

Triệu Tân Vận như bị tát một cái, sắc mặt tái nhợt, một phút sau mới định thần lại, “Em biết, ban nãy em chỉ đùa với anh thôi. Bây giờ vẫn chưa phải lúc gặp người lớn, em hiểu.”

Lộ Tù rút tay ra khỏi Triệu Tân Vận, “Xin lỗi, anh nghĩ chúng ta không hợp ở cùng nhau.”

Triệu Tân Vận hơi há miệng, nhưng lần này không phải vui mừng mà là để ngăn cản nước mắt rơi xuống, cô ta lắc đầu nói: “Không. Em thật sự chỉ đùa với anh thôi, em biết quy tắc trò chơi, em sẽ thay đổi.”

Lộ Tù kéo vách ngăn phía trước, “A Thụ, dừng xe ở phía trước, đưa Triệu tiểu thư về.”

Triệu Tân Vận chụp lấy tay Lộ Tù, “Lộ Tù, anh có ý gì?”

Lộ Tù gạt tay cô ta ra, “Về đi.”

Triệu Tân Vận tự hỏi mình đã làm tốt rồi, lúc nào cũng nghĩ cho Lộ Tù, làm gì cũng nhớ đến anh trước, tuy ban đầu anh đã tỏ rõ thái độ chơi cho vui, nhưng Triệu Tân Vận thì chưa từng nghĩ thế

Cô ta luôn cho rằng chỉ cần Lộ Tù chịu hẹn hò với cô ta thì đương nhiên sẽ nghiêm túc, ai ngờ hôm nay bỗng dưng gặp phải thất bại cay đắng thế này.

Triệu Tân Vận ném phong bì vào người Lộ Tù, “Thực ra anh đã quyết định chia tay tôi từ lâu rồi đúng không? Hạng mục này là gì đây? Phí chia tay hả?”

Triệu Tân Vận bắt đầu gào thét: “Lộ Tù, tôi thích anh, không phải vì tiền của anh, trên thế gian này có thể có rất nhiều người vì tiền nên mới yêu anh, nhưng tôi không phải, tôi thật lòng thích anh mà.”

Triệu Tân Vận lại chụp lấy phong bì, ra sức xé nát nó trước mặt Lộ Tù.

Cô ta khóc lóc thảm thiết, còn Lộ Tù lại không hề tức giận, chỉ thò tay mở cửa, bước ra ngoài.

Đối với anh, Triệu Tân Vận chỉ là một người không tuân thủ quy tắc trò chơi, cho nên anh cũng không thấy hối lỗi.

Triệu Tân Vận không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu rõ thái độ của Lộ Tù.

Triệu Tân Vận cũng ra khỏi xe, “Lộ Tù, tôi nguyện rửa anh, anh sẽ không bao giờ tìm được ai yêu anh hơn tôi, tôi nguyện rửa anh cả đời này cũng không có được tình yêu anh cần.”

Câu này thật ấu trĩ, chẳng có ích lợi gì, nhưng sắc mặt Lộ Tù lại sa sầm xuống.

Hẹn hò với cô gái nhỏ tuổi thật phiền phức, lúc chia tay lúc nào cũng không lý trí.

Còn về một cô gái khác thì lại là phiền phức lớn hơn, phiền phức to bằng trời.

* * *

“Điện thoại ai vậy, đêm hôm rồi còn quấy rầy người ta?” Tưởng Bảo Lương nằm trên giường, nhìn Vương Viện vẻ không hài lòng, đang có hứng, chưa kịp làm gì thì bị điện thoại cắt ngang rồi.

Vương Viện làm dấu tay “suyt” với anh ta, “Là Triệu Tân Vận, cô nàng và Lộ Tuyền chia tay rồi.”

Tưởng Bảo Lương ngồi lên vẻ không hứng thú, ôm máy tính để làm việc.

Làm nghề luật sư tuy kiếm tiền nhanh nhưng thực sự mệt vô cùng.

Vương Viện nghe điện thoại đến nửa tiếng mới cúp máy, cô ta dựa vào người Tưởng Bảo Lương, “Thấy Triệu Tân Vận tự tin quá, em còn tưởng cô nàng có thể kiên trì lâu hơn chứ, mới hai tháng đã bị đá rồi.”

Tưởng Bảo Lương nhẹ nhàng vuốt ve lưng Vương Viện, nhưng rõ ràng là không chăm chú nghe cô ta nói.

“Này, em nói anh có nghe không?” Vương Viện cắn nhả.

Tưởng Bảo Lương day day trán: “Nghe rồi, em quản chuyện cô ta làm gì.”

Vương Viện nói: “Sao em thấy anh chẳng hề ngạc nhiên gì nhỉ? Họ chia tay thế này không thấy dấu hiệu gì mà.”

Tưởng Bảo Lương nói: “Thế thì có gì mà phải sững sốt? Nếu nói ngạc nhiên thì lúc Lộ Tuyền chia tay Vụ Mang Mang anh mới ngạc nhiên.”

Vương Viện liếc nhìn anh ta, bĩu môi: “Đó có gì mà ngạc nhiên, họ chia tay chẳng phải rất bình thường sao?”

Tường Bảo Lương nhìn Vương Viện, có những điều quả thực không thể nói với cô ta được.

Tường Bảo Lương còn nhớ lúc đầu nói đùa với Lộ Tù, hỏi anh có cần thảo một bản thỏa thuận trước hôn nhân hay không. Kết quả Lộ Tù đáp: “Không cần.”

Tường Bảo Lương nói: “Nghe nói cậu sắp kết hôn mà? Sao, hóa ra không định cưới hả?”

Lộ Tù nhìn Tường Bảo Lương một cái: “Tất nhiên là sẽ cưới, nhưng thỏa thuận trước hôn nhân thì tôi không nghĩ tới.”

Tường Bảo Lương lúc đó đã rất kinh ngạc, thực không thể tưởng tượng nổi. Thỏa thuận trước hôn nhân bắt buộc phải có, nhưng anh ta không thể ngờ rằng Lộ Tù lại không định làm.

Cho nên khi tin tức Lộ Tù chia tay Vụ Mang Mang truyền ra ngoài, Tường Bảo Lương mới kinh ngạc đến thế.

Vương Viện lắc lắc tay Tường Bảo Lương, “Anh nói gì đi chứ.”

Tường Bảo Lương không biết làm sao, đặt máy tính xuống, trở mình đè Vương Viện, “Chuyện người ta em quản nhiều thế làm gì?”

Vương Viện nằm dưới thân Tường Bảo Lương, lơ đãng nghĩ, nói thật là nghe tin Triệu Tân Vận chia tay Lộ Tù, sao cô ta lại thấy khoái chí thế nhỉ?

Chưa cạn tình với Lộ Tù? Có lẽ là một chút, nhưng không nhiều lắm, nam thần đẹp trai mấy thì sao? Cũng không thể nào dụ dỗ ầm ập bằng anh mập trên người cô ta.

Vương Viện thâm nghĩ, chắc là do lòng tự tôn quá cao chẳng, người đàn ông mà cô ta không thể có được, nếu Triệu Tân Vận thành công thì há chẳng phải chứng minh cô ta kém hơn Triệu Tân Vận quá nhiều hay sao?

Thế nên chia tay vẫn tốt hơn.

* * *

Lại nói về Vụ Mang Mang, lần này Vụ Tùng bị thương nằm viện, Vụ Mang Mang mới phát hiện hóa ra nhân phẩm của mình thật sự rất tốt.

Sau Lộ Lâm, Lộ Tùy đến Lộ Thanh Thanh và Long Tú Quyên đều đích thân đến bệnh viện thăm Vụ Tùng, thậm chí Ninh Tranh cũng đến.

Liễu Nhạc Duy khi nhìn thấy Ninh Tranh thì vô cùng sửng sốt. Tuy Ninh Tranh bây giờ không làm cho nhà họ Ninh nữa nhưng dù sao cũng là trưởng tôn của nhà họ, hơn nữa người ta mở công ty làm ăn rất thuận lợi, Liễu Nhạc Duy nghe tin là ông lão của nhà họ Ninh đã có phần hối hận vì ép Ninh Tranh quá đáng.

Thế nên Ninh Tranh hiện giờ là “lạc đà gãy chết cũng vẫn to hơn ngựa^[1]”, thân phận vẫn thuộc nhà họ Ninh.

[1]: Ý chỉ người có sở trường đặc biệt ở phương diện nào đó khi lâm vào hoàn cảnh khó khăn thì vẫn giỏi hơn những người mới nhiều. (ND)

“Xin lỗi, anh vừa về nước, mới nghe tin bác trai bị tai nạn”, Ninh Tranh rất khổ sở vì anh ta không đến tranh thủ lấy lòng ngay thời điểm đầu tiên.

“Cảm ơn anh đã đến thăm bố em”, giọng Vụ Mang Mang rất khách sáo.

Đợi Ninh Tranh đi rồi, Liễu Nhạc Duy nhìn Vụ Mang Mang, hỏi: “Ninh Tranh sao lại tới đây? Con và cậu ta...”

Ninh Tranh nổi tiếng đào hoa, già không bỏ nhỏ không tha, Liễu Nhạc Duy nói: “Đầu con không bị sao đấy chứ? Ninh Tranh là người thế nào con không rõ à?”

Vụ Mang Mang nhún vai: “Con rất rõ. Nhưng anh ta muốn đến, con cũng không thể đánh gãy chân anh ta chứ?”

Liễu Nhạc Duy xia vào trán Vụ Mang Mang: “Con đừng giả vờ giả vịt, cậu ta và Lộ Tùy là quan hệ gì, chắc chắn chỉ chơi đùa với con thôi.”

Vụ Mang Mang ậm ừ cho qua chuyện.

Như thế cũng chưa xong, chiều hôm đó Thẩm Đình cũng xuất hiện ở phòng bệnh của Vụ Tùng.

“Đọc Weibo của cô mới biết bác trai nằm viện, nếu biết rồi thì cũng không thể không tới thăm”, Thẩm Đình giải thích.

Vụ Mang Mang nghĩ thầm, cũng may bà Liễu không ở đây, nếu không bà lại cắn nướn rồi.

Nhưng cũng may là khi bà Liễu biết Thẩm Đình cũng đến thăm bệnh thì không tỏ ra đặc biệt gì, dù sao bà và cô của Thẩm Đình có mối quan hệ rất tốt, hơn nữa phong cách làm người của Thẩm Đình rất khó để người ta liên tưởng giữa anh và Vụ Mang Mang có gì mờ ám.

Thực ra Vụ Mang Mang cũng không hiểu tâm tư của Thẩm Đình, như gần như xa, không nhận rõ phương hướng.

Hơn nữa anh ta làm sao biết tài khoản Weibo của cô chứ?

Vụ Tùng nằm viện gần một tháng thì về nhà tĩnh dưỡng.

Vì sếp Vụ nằm trên giường suốt nên tết này cũng không thể ra nước ngoài du lịch, Vụ Mang Mang chỉ có thể theo sau ông bà Liễu, chạy tới chạy lui,

bưng nước rót trà.

Bà Liễu không biết lên cơn gì, cứ bắt Vụ Mang Mang mang đôi giày cao gót ba tấc theo bà đi tiếp khách, suýt thì làm mình mệt chết.

Nghĩ thế nào cũng thấy giống như bà Liễu đang cố đẩy hàng tồn kho đi vậy.

Còn về Đỗ Vân Đào mà bà Liễu vốn ửng ý lại xảy ra chút sự cố nho nhỏ.

Hôm đó Vụ Mang Mang theo bà Liễu ra ngoài uống trà chiều, kết quả là bắt gặp Đỗ Vân Đào đang đi xem mắt cùng một cô gái khác.

Vụ Mang Mang nhìn thấy cũng không có phản ứng gì, chuyện này rất bình thường, Đỗ Vân Đào không có được đáp án rõ ràng từ chỗ cô nên mới đi xem mắt cô gái khác, chẳng có gì là lạ.

Người không vì mình trời tru đất diệt, cứ phải chuẩn bị sẵn “kế hoạch A” và “kế hoạch B” mới ổn.

Nhưng bà Liễu thì có chút khó chịu, người làm mẹ có ai mà không lo cho con gái mình. Lúc đó đã nói nặng Đỗ Vân Đào mấy câu.

Cuối cùng Vụ Mang Mang bất đắc dĩ phải sửa tên Weibo của Đỗ Vân Đào từ “Năm canh hồng hạnh” thành “Hồng hạnh khô héo”.

Vì chuyện của Đỗ Vân Đào mà thái độ của bà Liễu với Vụ Mang Mang càng ác liệt hơn, mỗi lần nhìn thấy cô đều tỏ ra tức giận, ngay cả một người đàn ông cũng không giữ được, đúng là lãng phí cơm gạo.

Vụ Mang Mang sau đó còn đi xem mắt hai lần, không quá mập thì cũng quá già, đều không hợp.

Vốn dĩ bà Liễu còn định sắp xếp cho cô xem mắt luân phiên, cũng may mà có Lộ Lâm giải cứu.

Bữa tiệc lớn mừng sinh nhật hai mươi năm tuổi của nhân hiệu Lộ Lâm, Vụ Mang Mang không thể không tham dự.

Bà Liễu là người say mê Song L đương nhiên cũng nhận được thiệp mời, thế nên Vụ Mang Mang đã đi cùng bà, nhưng sau khi bước vào sảnh tiệc thì bà Liễu đã bật chức năng “hoa giao tiếp” của mình lên, Vụ Mang Mang như một tiểu nha hoàn bị vứt sang một bên.

Chắc là do ở trong trường quá lâu nên Vụ Mang Mang không còn thích hợp với những nơi thế này, đành đi qua đi lại ở khu ăn uống, tỏ ra đang bận ăn, không rảnh rỗi quan tâm đến ai khác.

Nhưng vẫn có rất nhiều người lăm điều, tỏ ra có hứng thú với bạn gái cũ của Lộ Tuyền.

Một ly champagne đưa tới trước mặt, Vụ Mang Mang quay lại thì nhìn thấy Ninh Tranh, cô đón lấy ly, uống một hớp, không thích mùi vị này nhưng tay cầm một thứ gì đó sẽ không thấy luống cuống, thừa thãi.

“Có chuyện này muốn nhờ em giúp”, Ninh Tranh nói.

“Ồ”, Vụ Mang Mang đáp vẻ không mấy nhiệt tình.

“Series sản phẩm mới cho năm sau, anh muốn dùng sản phẩm sứ Thanh Hoa để làm hộp đựng, em có quen xưởng gốm sứ nào không? Đề cử cho anh, quan trọng nhất vẫn là thiết kế.” Ninh Tranh nói.

Chuyện này đương nhiên là Vụ Mang Mang biết rõ, nói về sở trường của mình thì mối quan hệ vẫn dễ kéo gần lại.

Cuối cùng, Vụ Mang Mang và Ninh Tranh vừa đi vừa trò chuyện, ngay cả cô cũng không ý thức được rằng người ta đã nghiêm nhiên xem cô như bạn gái của Ninh Tranh rồi.

“Mang Mang”, Lộ Lâm bước lại cười, quan sát Vụ Mang Mang và Ninh Tranh, “Ban này tìm em suốt, trốn đi đâu thế hả?”

“Ban này em hơi đói nên đi ăn”, Vụ Mang Mang cười đáp.

Lộ Lâm xoay ly rượu trong tay, “Đi, chị giới thiệu cho em, nhà thiết kế em thích nhất hôm nay cũng đến đây.”

Buổi tiệc tối nay rất long trọng, rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế đều đến dự, Vụ Mang Mang thích nhất là nhãn hiệu của một nhà thiết kế người Pháp, nghe có thể gặp được người đó thì rất vui mừng.

Lúc này, ưu thế lúc đầu Vụ Mang Mang bị ép học tiếng Pháp đã xuất hiện, đối phương rất vui vì Vụ Mang Mang biết tiếng Pháp, chỉ tiếc là lúc đó cô học không mấy nghiêm túc và chuyên tâm, thời gian cũng không dài nên chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó vài câu.

Còn Lộ Lâm nói tiếng Pháp rất lưu loát như người bản xứ, nói thật là rất khiến người ta hâm mộ, trong tích tắc cô nghĩ nếu mình cũng có thể nói trơn tru được như vậy thì hay quá.

Thế là Vụ Mang Mang nhớ lại chuyến du lịch đến Pháp mà cô chưa đi được, nếu đi thì không chừng có thể luyện khẩu ngữ rồi.

Vụ Mang Mang nhớ tới con số trong thẻ tiết kiệm, thầm nghĩ tết này nhất định sẽ ra sức nịnh nọt bà Liễu, tranh thủ lấy bao lì xì thật to, để tháng Tư tháng Năm năm sau vào lúc thấp điểm du lịch sẽ đi Pháp một vòng.

Đang nghĩ đến Pháp, thì người lúc đó lên kế hoạch đi cùng cô đã xuất hiện.

Căn cứ vào nguyên tắc là bớt một chuyện còn hơn thêm một chuyện, cô định lùi lại lén chuồn đi, kết quả lại bị ai đó nắm lấy tay.

Vụ Mang Mang quay đầu lại, suýt thì hỏi thăm tám đời tổ tông của Ninh Tranh, đúng là biểu hiện của việc giăng bẫy cô mà.

Vụ Mang Mang giãy giụa một hồi, ngật nổi Ninh Tranh nắm chặt quá, mặc lễ phục lại không tiện thi triển võ công nên cô đành mỉm cười dịu dàng (nghiến răng nghiêng lợi) hỏi: “Anh làm gì vậy?”

“Anh muốn thành chính thức”, Ninh Tranh cười đáp.

Khóe môi của Vụ Mang Mang cong lên, đang định sỉ nhục Ninh Tranh thì ai ngờ chưa kịp làm gì, Lộ Tù đã tiến lại.

Vụ Mang Mang phân tâm, chủ yếu là vì không thấy Lộ Tù dẫn bạn gái theo nên hơi hiếu kỳ.

Sau đó ánh mắt Lộ Tù nhìn thẳng vào bàn tay đang nắm lấy nhau của cô và Ninh Tranh.

Ninh Tranh gần như kéo Vụ Mang Mang đến trước mặt Lộ Tù.

“Xuống máy bay đến thẳng đây à?” Ninh Tranh hỏi.

Lộ Tù “Ừ” một tiếng.

“Tết định chơi thế nào? Hôm nào hẹn đánh mạt chược nhé.” Ninh Tranh lại nói.

Lộ Tù liếc nhìn Vụ Mang Mang, lại đáp “Ừ”.

Nói thật là Vụ Mang Mang bị ánh mắt đó của Lộ Tù làm cho da đầu tê dại cả.

Nhưng nếu anh và Triệu Tân Vận có thể ôm nhau trước mặt mọi người thì chứng tỏ chuyện của cô và anh đã lật sang trang mới, vậy cô và Ninh Tranh nắm tay nhau chắc cũng chẳng có gì, Vụ Mang Mang tự an ủi bản thân.

Nhưng Ninh Tranh là bạn thân của Lộ Tù, chuyện này vẫn có phần khó chịu.

Đến khi Lộ Tù rời đi tiếp khách, Vụ Mang Mang lập tức dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay Ninh Tranh: “Anh đừng nghịch lửa.”

Ninh Tranh nhin đau, cười tinh nghịch: “Anh nghiêm túc mà. Nhìn xem, Lộ Tù thấy chúng ta thế này cũng không tỏ vẻ gì. Cậu ấy sẽ không để tâm đâu, Tưởng Bảo Lương và Vương Viện cũng dính vào nhau rồi còn gì.”

Nhưng tôi để tâm! Vụ Mang Mang gào thét trong bụng.

Mỗi lần nhìn thấy Lộ Tù là Vụ Mang Mang cảm thấy siêu mất tự nhiên, kỳ quặc đủ kiểu, nên vẫn là ít gặp thì tốt hơn.

Nhưng kiểu công tử đào hoa như Ninh Tranh, lúc anh ta rảnh rồi theo đuổi phụ nữ thì dính chặt như keo dính chuột vậy, còn nếu không rảnh thì phụ nữ sẽ giống như không khí thôi.

Ninh công tử bây giờ rõ ràng là nghỉ Tết nên quá rảnh, Vụ Mang Mang cười lạnh trong lòng, lộ vẻ giễu cợt: “Muốn theo đuổi em thì phải theo quy tắc của em, lần sau nếu còn động tay động chân, coi chừng em đánh anh đến bố mẹ cũng không nhận ra đâu.”

Vụ Mang Mang quăng lại một câu tàn nhẫn rồi bỏ đi, bây giờ cô rất ghét những người đàn ông mạnh mẽ độc đoán, vẫn là “thịt tươi nhỏ” dịu dàng thì hợp khẩu vị hơn.

Kiểu tiệc này thường có sảnh nghỉ ngơi, Vụ Mang Mang vào phòng nghỉ tìm một nơi kín đáo sau màn cửa số để ngồi xuống, cởi giày cao gót ra xoa xoa đôi chân.

Lúc đi học ngày nào cũng mang giày vải hoặc boot, giờ mang giày cao gót thì có vẻ không chịu nổi.

Di động báo có tin nhắn đến, Vụ Mang Mang mở màn hình ra xem, lại là “Bản Ngã Của Tôi” mất tích đã lâu.

Người này xem như lợi hại, ngay cả Weibo mới của cô cũng biết

“Cô và Ninh Tranh đang hẹn hò hả?”

Vụ Mang Mang nheo mắt, nói thật là cô luôn cho rằng Bản Ngã Của Tôi có thể là Ninh Tranh, vì anh ta nói năng hơi thô tục, nhưng hôm nay thấy anh ta hỏi như vậy, Vụ Mang Mang rõ ràng đã đoán sai.

Nếu không phải Ninh Tranh, hôm nay lại có mặt, Vụ Mang Mang khóa chặt mục tiêu là Thẩm Đình.

Nhưng nếu là Thẩm Đình thì đúng là ảo tưởng tan vỡ.

Lẽ nào thật sự là bề ngoài lạnh bao nhiêu thì nội tâm biến thái bấy nhiêu?

“Vẫn chưa.” Vụ Mang Mang trả lời thẳng thắn.

Chương 75

“Vẫn chưa.” Vụ Mang Mang trả lời thẳng thắn.

Bản Ngã Của Tôi nhanh chóng hồi âm, “Cô muốn chơi hết bạn bè Lộ Tuyền một lượt à?”

Vụ Mang Mang nhìn câu đó, lạ lùng là không hề tức giận.

Ngón tay cô chà xát màn hình, mãi sau mới gõ một câu, “Có gì không được? Anh có muốn thử không? (cười tinh nghịch)”.

Tin nhắn gửi đi rồi, Vụ Mang Mang không biết nghĩ tới điều gì, rùng mình một cái, mặc kệ bà Liễu, cô gọi taxi về thẳng nhà, trên đường về nhắn tin báo cho bà Liễu biết.

Đêm Giao thừa đến rất nhanh, Vụ Mang Mang ở trong nhà đối sang server khác, chơi game một tuần, mỗi ngày đều cần mẫn luyện cấp.

Thời gian còn lại thì cực kỳ phối hợp với sự sắp xếp của Bà Liễu, từ mừng Hai đã bắt đầu đi xem mắt, bình quân mỗi ngày một lần.

Liễu Nhạc Duy hỏi Vụ Mang Mang: “Những người xem mắt trong mấy hôm nay con thấy thế nào?”

“Đều rất tốt”, Vụ Mang Mang đáp.

Liễu Nhạc Duy tức tối: “Họ có liên lạc lại với con không?”

Vụ Mang Mang lơ đãng nằm trên sofa, một chân vắt lên tay vịn, đong đưa: “Có chứ.”

“Mày có ý gì thế há?!” Liễu Nhạc Duy nổi cáu, “Nếu mày không muốn đi xem mắt thì đừng đi nữa, bây giờ thái độ là sao?”

Vụ Mang Mang ngồi lên, dựa chéch vào lưng ghế, vẫn đơng đưa hai chân, “Con muốn xem mắt chứ. Họ liên lạc với con, con đều đồng ý. Nhưng khổ nỗi là có hai người đều hẹn vào thứ Ba, con chỉ có thể hẹn một người vào sáu giờ đến tám giờ tối, người kia từ tám rưỡi đến mười rưỡi.”

Liễu Nhạc Duy cau mày, “Vụ Mang Mang, tóm lại con đang nghĩ gì?” Đều ở trong thành phố, người người quen biết nhau, kiểu chân đạp mấy thuyền này chẳng mấy hôm sẽ bị lộ tẩy, hơn nữa lại chứng tỏ nhân phẩm chẳng ra gì, tương lai còn ai dám giới thiệu nữa.

Vụ Mang Mang nói: “Con quan sát vài hôm đã. Người họ Dương ngoại hình khá ổn, người họ Quách thì có cùng sở thích, người họ Bạch tính tình khá tốt, con cảm thấy đều rất thích họ.”

Liễu Nhạc Duy tức điên vì thái độ vô trách nhiệm của Vụ Mang Mang.

Con gái tuyệt đối không thể lãng nhãng, nếu không sẽ mất giá!

Đàn ông đào hoa thì gọi là phong lưu, cái tà quy chính là lãng tử quay đầu, còn phụ nữ thì không được như vậy.

Liễu Nhạc Duy thầm nghĩ, nửa năm vừa rồi Vụ Mang Mang sao lại trở nên bình thường một cách thần kỳ như thế, bà đã nói chuyện riêng với Vụ Tùng mấy lần, ông còn nói là bà quá lo xa, kết quả là bị bà đoán trúng rồi sao?

Vụ Mang Mang từ nhỏ đến lớn tuy có nhiều tật xấu, nhưng sự chuyên tâm và cố chấp đối với tình cảm thì chưa từng thay đổi.

Nếu không ban đầu cũng không vì sự ra đi của thằng nhóc kia mà dở sống dở chết, súc ruột đến ba lần.

Về sau tuy hẹn hò không ít bạn trai nhưng đều rất nghiêm túc, chỉ có người ta đá nó mà nó không hề đá người ta.

Ngay cả chuyện ban đầu Liễu Nhạc Duy bảo cô thử thách mấy người họ xem sao, bị cô nghiêm túc phản bác, bây giờ thì hay rồi, lại còn chơi trò đùa cợt nhân gian nữa chứ.

Liễu Nhạc Duy nghĩ, Vụ Mang Mang bây giờ nhìn kiểu gì cũng thấy hơi giống bà khi biết tin Vụ Tùng ngoại tình vậy.

* * *

Vụ Mang Mang đến văn phòng Ngô Dụng lần nữa là do bà Liễu bắt ép.

Ngô Dụng nhìn Vụ Mang Mang đã lâu không gặp, cười nói: “Gần đây cô thế nào rồi?”

Vụ Mang Mang nói: “Rất tốt, bệnh trước kia cũng không tái phát nữa. Hôm nay bị bà Liễu bắt đến, chắc là do tiền nhiều quá tiêu không hết đây mà.” Vụ Mang Mang trợn mắt.

“Không sao, cứ xem như trò chuyện với bạn cũ thôi”, Ngô Dụng cười nói.

Vụ Mang Mang thực sự không có gì để nói với Ngô Dụng.

Ngô Dụng bảo: “Tôi đã theo dõi Weibo mới của cô.”

Vụ Mang Mang gật đầu, “Tôi biết.”

Sở dĩ Ngô Dụng biết tài khoản Weibo của cô là do Vụ Mang Mang tự tag anh.

“Mang Mang này, tôi không phải thám tử, không thể chỉ thông qua Weibo của cô mà dò đoán được nội tâm của cô. Nếu cô muốn tôi giúp đỡ thì cần thẳng thắn với tôi.” Ngô Dụng nói.

Vụ Mang Mang co chân lên ngồi trên sofa, hai tay ôm gối, đó là tư thế tự bảo vệ điển hình.

Ngô Dụng biết ép Vụ Mang Mang cũng vô ích, lúc cô chuyển đến chỗ anh, nửa năm đầu chỉ ngồi lặng lẽ mà không nói gì cả.

“Weibo mới của cô hình như rất ít khi đăng bài”, Ngô Dụng nói.

So với Weibo cũ của Vụ Mang Mang thì kém xa, trước kia bình quân mỗi ngày cô đăng ba bài, mà bây giờ thì may lắm ba ngày mới có một bài.

Vụ Mang Mang nghe Ngô Dụng nói vậy thì vùi đầu vào giữa đầu gối.

Trong lòng bỗng nhớ đến mười mấy tài khoản Weibo phụ, trước kỳ nghỉ đông vẫn là Chín cảnh hồng hạnh, bây giờ đã là Mười ba cảnh hồng hạnh rồi.

Ngô Dụng im lặng nhìn vẻ hồ thẹn của Vụ Mang Mang, rất kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng khi liệu trình kết thúc, Vụ Mang Mang vẫn không nói câu nào.

Lúc Vụ Mang Mang quay lại văn phòng Ngô Dụng thì đã qua Tết rồi, cô vẫn không nói gì.

Chỉ chờ đợi nhìn lên trần nhà.

Hôm qua Cảnh hồng hạnh thứ mười một và mười hai đã khô héo, kiểu hò hẹn chia lịch này thật khó, thế giới lại nhỏ hẹp, đi xem phim mà cũng chạm mặt.

Cảnh tượng đó Vụ Mang Mang không muốn nhớ lại nữa, tóm lại là rất ngại ngùng, rất khó xử.

Trước khi kỳ nghỉ đông kết thúc, Vụ Mang Mang lại đến văn phòng Ngô Dụng.

“Tôi...” Cuối cùng Vụ Mang Mang cũng mở miệng.

Thời gian hẹn dày đặc như vậy, thực ra Ngô Dụng đã đoán ra có lẽ Vụ Mang Mang không còn chịu nổi áp lực.

Vụ Mang Mang vẫn cảm thấy khó mở miệng, chỉ có thể đưa điện thoại của cô cho Ngô Dụng, mở từng tài khoản Weibo cho anh xem.

Đến khi Ngô Dụng xem xong, Vụ Mang Mang thở phào,

“Bác sĩ Ngô, thực ra tôi làm thế chắc không tính là có bệnh chứ? Nếu đào hoa cũng xem là bệnh thì tôi thấy đa số đàn ông đều phải đi khám bác sĩ tâm lý rồi, đúng không?”

Đào hoa đương nhiên không tính là bệnh tâm lý.

Nhưng tiền đề là, lương tâm đạo đức của bạn có tán đồng chuyện đó không, chẳng hạn Ninh Tranh chưa từng vì chuyện này mà thấy hổ thẹn hay nghi hoặc, thậm chí có những người lại cảm thấy tôi chịu hẹn hò với bạn là phúc của bạn rồi.

Còn Vụ Mang Mang thì khác, trong sâu thẳm nội tâm của cô cực kỳ không tán đồng hành vi của mình, nhưng lại không tìm được mà thực hiện nó.

Giống như tật biểu diễn ban đầu của cô, cũng cho rằng nó là bình thường nhưng cô lại không thể kiểm soát bản thân.

Chuyện bí mật như vậy, Vụ Mang Mang không thể nói ai biết, nên chỉ có thể ghi lại vào Weibo.

Mà Weibo là một mặt phẳng, bất kỳ ai cũng có thể đọc được, cũng tức là trong tiềm thức của Vụ Mang Mang hy vọng có người phát hiện bí mật của cô mà chỉ trích cô.

Cô không thể kiểm soát bản thân, nên hy vọng có người mạnh mẽ đứng lên khống chế cô.

“Cô hẹn hò với họ cùng lúc sao?” Ngô Dụng hỏi.

Vụ Mang Mang thậm chí không dám nhìn vào mắt anh, cô ôm chân, cúi đầu nói: “Không. Nhưng tôi có cố ý chơi trò mờ ám với họ.”

“Nếu cô đã làm thế thì nhất định có nguyên nhân mà cô cho là đúng đắn, làm thế sẽ khiến cô cảm thấy vui vẻ ở một điểm nào đó phải không?” Ngô Dụng hỏi.

Vụ Mang Mang nghĩ kỹ rồi mới chậm rãi nói, “Tôi không biết. Nhưng tôi không dám và cũng không muốn xác định quan hệ với ai cả. Trạng thái bây giờ khiến tôi thấy rất tự do không cần chịu trách nhiệm. Nhưng tôi lại thích được họ quan tâm, yêu thương.”

“Bác sĩ Ngô, anh có biết không, lúc nam nữ chơi trò mờ ám là lúc vui vẻ nhất, đặc biệt là khi họ theo đuổi, lúc nào cũng đặc biệt dịu dàng, kiên nhẫn, ngoan hiền, còn có rất nhiều điều bất ngờ vui sướng nữa.”

Nhưng một người quan tâm thì không đủ, bởi bạn lúc nào cũng có đủ mọi chuyện để bận rộn, nhưng nếu có chín, mười người thì khác, họ lúc nào cũng có thể khiến mỗi ngày của bạn đều cảm thấy bất ngờ, sung sướng.

Vụ Mang Mang nói xong thì bắt đầu khóc, “Suy nghĩ này của tôi có phải rất đáng sợ không?”

Vụ Mang Mang không tìm được ngược lên, kéo tay Ngô Dụng lắc lắc, khóc nói: “Bác sĩ Ngô, có phải tôi lại trở thành kẻ xấu không. Mỗi lần tôi tưởng tôi đã ổn rồi thì lại có vấn đề mới xuất hiện, càng lúc càng kinh khủng, càng lúc càng xấu, tôi...”

Sau khi trút tâm sự xong hình như đúng là thoải mái hơn, chỉ là bác sĩ tâm lý chỉ có thể chậm rãi hướng dẫn, nhất thời chưa thấy hiệu quả, vẫn phải dựa vào bản thân tự suy nghĩ thông suốt.

Vụ Mang Mang sau khi ra khỏi đó thì nhận được điện thoại của Ninh Tranh.

Nói thật là cô không nên gần gũi quá với Ninh Tranh, con gái và công tử đào hoa hẹn hò thì không có kết cuộc nào tốt cả.

Nhưng Vụ Mang Mang không quan tâm, cô cảm thấy cô bây giờ cũng chẳng trong sạch hơn Ninh Tranh là bao, nếu đi hại người khác thì chi bằng chơi đùa với Ninh Tranh.

“Mang Mang, có tham gia chơi CS người thật không?” Ninh Tranh hỏi Vụ Mang Mang.

Kiểu trò chơi này đã thịnh hành từ lâu, Vụ Mang Mang không mấy hứng thú, “Không có hứng.”

“Khác hẳn với thứ mà bình thường em vẫn chơi đấy”, Ninh Tranh cười nói.

Thứ mà người lắm tiền chơi đương nhiên là khác với người bình thường rồi.

Nơi tác chiến là khu vực đồi núi rất hiểm trở được đặc biệt chọn lựa. Mà mùa xuân năm nay đến rất sớm, tháng Hai đã bắt đầu có nắng rực rỡ, chỉ cần một chiếc áo pull và áo khoác mỏng mặc ngoài là được, những cô nàng thích đẹp đã thay váy dài mỏng mùa hè, thời tiết này ở trong núi cũng khá dễ chịu.

Súng được đặc chế, bắn vào người sẽ rất đau, hơn nữa còn khiến người bị bắn trong thời gian ngắn xuất hiện trạng thái hôn mê.

Vụ Mang Mang cảm thấy trò này đúng là tự hành hạ mình, nhưng người lắm tiền thì suy nghĩ khác, cái họ cần là cảm giác gần với chân thực.

Nếu bộ phận chí mạng bị bắn trúng thì sẽ bị phán định là tử vong, còn những bộ phận khác nếu trúng năm phát mới coi là tử vong.

Đương nhiên đây chỉ là tiêu chí cứng nhắc, đạn của loại súng đặc chế này một khi bắn trúng tay chân bạn thì tay chân sẽ tê liệt, không nhắc súng nổi.

Đúng là vô cùng chân thực.

Còn về người thắng thì càng chân thực hơn.

Người bị bắt có thể bị đối xử sao cũng được, tóm lại tất cả đều phải giống như thật, nếu không thắng mà không có giải thưởng thì mọi người đều không có hứng chơi.

Những người muốn tham gia hoạt động dã chiến trong núi Đông Sơn này đúng là quá nhiều, rất nhiều kẻ chen nhau đến toạc cả máu đầu để được vào cũng chỉ vì phần thưởng hấp dẫn.

Vụ Mang Mang và Ninh Tranh cùng đến Đông Sơn, đương nhiên được phân cùng một tổ với anh ta.

Trước đó mỗi người đều phải ký một hợp đồng với người làm chứng. Tuy bản hợp đồng này không có hiệu lực pháp lý nhưng chí ít nó chứng tỏ bạn cam tâm tình nguyện, đồng thời bạn còn phải chứng minh bạn ký hợp đồng này trong lúc đầu óc tỉnh táo.

Còn về hợp đồng này cuối cùng ai sẽ đảm bảo được chấp hành đây?

Trước kia cũng từng xuất hiện người hối hận, không muốn tuân thủ quy tắc trò chơi, nhưng kết cuộc là càng thảm hơn.

Tóm lại là kẻ nào không chịu thua nổi thì đừng tham gia làm gì.

Chương 76

Vụ Mang Mang phàm chuyện gì cũng không quan tâm, cô là kiểu kẻ đi chân đất đầu sợi thừng mang giày, cần tiền thì không có tiền, cần quyền cũng không có quyền, nhiều nhất thì chịu bản một phát mà thôi.

Nên lúc ký hợp đồng, Vụ Mang Mang chẳng hề run tay.

Ninh Tranh nhìn Vụ Mang Mang, hôm nay ánh nắng rất rực rỡ, chiếu vào mặt cô như phủ một lớp vàng óng, làn da trở nên trong suốt. Phần tóc buộc đuôi ngựa ngắn ngắn khề lắc, đuôi tóc cong lên giống như móc câu để câu cá vậy.

Đây là Khương thái công câu cá, người nguyện cắn câu^[1].

[1] Ý chỉ việc cam tâm tình nguyện mắc bẫy. Khương thái công tên thật là Khương Thượng tự là Tử Nha, là công thần giúp đỡ Chu Văn Vương phạt Trụ vào thời kỳ đầu của Tây Chu. Tích rằng, Khương Tử Nha câu cá bên bờ sông nhiều năm với một lưỡi câu thẳng, Tây bá hầu Cơ Xương nuôi chí lật đổ nhà Thương, đi khắp nơi tìm kiếm người tài. Một hôm gặp được Khương Tử Nha câu cá thấy lạ mới hỏi lưỡi câu thẳng thế này thì sao câu cá được, Khương Tử Nha mới đáp rằng, “Lưỡi câu bình thường chỉ câu được cá, lưỡi câu này mới câu được công và hầu”. Sau nói chuyện Cơ Xương mới thấy được Khương Tử Nha là một kỳ tài bèn mời ông về giúp đỡ. Khương Tử Nha trợ giúp Văn Vương phạt Trụ lập quốc, thi triển hùng tài vĩ lược để lại danh tiếng muôn đời. (ND)

Ninh Tranh không kịp được lấy tay chọc vào đuôi tóc Vụ Mang Mang, nhìn nó lắc lắc trong không trung, cảm thấy rất hài lòng.

Vụ Mang Mang gạt tay Ninh Tranh ra, “Anh làm gì vậy?” Tóc cô vừa dài đến vai, buộc lại giống như đuôi thỏ, ngắn ngắn, Vụ Mang Mang rất bất mãn nhưng vì trận dã chiến này nên đành bó tay, dù sao phải ăn vận gọn gàng mà.

Ninh Tranh nhướn mày, hỏi: “Ký nhanh gọn vậy, em không sợ hả?”

Vụ Mang Mang nghĩ ngợi rồi quăng một câu rất sách vở: “Thiên hạ ồn ào, đều vì lợi mà tới; thiên hạ nhốn nháo, đều vì lợi mà đi^[2], trên người em chẳng có lợi lộc gì thì sao phải sợ?”

[2]Nguyên văn “Thiên hạ hy hy giai vì lợi lai, thiên hạ nhượng nhượng giai vì lợi vãng” trích từ Sử Ký, chương Hóa Thực liệt truyện. (BT)

Ninh Tranh cười một tiếng vẻ xấu xa.

Vụ Mang Mang hiểu ra ngay ý tứ của Ninh Tranh, nhìn anh ta: “Chắc sẽ không chơi trò hèn hạ đó chứ?”

Ninh Tranh ngẫm nghĩ rồi đáp: “Không đâu.”

Mọi người đều là người có đầu óc có thể diện, chuyện ức hiếp người khác nếu đồn ra ngoài thì làm sao anh ta dám ngẩng đầu lên, huống hồ những người đến tham gia tác chiến đều có máu mặt cả.

“Thế thì em càng chẳng có gì để sợ”, Vụ Mang Mang nói.

Sau khi ký xong hợp đồng với ban tổ chức, Ninh Tranh giúp Vụ Mang Mang kéo hành lý đến quầy tiếp tân để lấy chìa khóa phòng.

Trên đường đi, Ninh Tranh tò mò: “Đúng rồi, nếu chúng ta không cùng một đội, nếu em bắt được anh thì em sẽ làm gì?”

Câu trả lời này Vụ Mang Mang chẳng cần suy nghĩ: “Em đã nghĩ ra rồi, những người bị em bắt đều phải cời hết chỉ còn mỗi cái khố rồi hát bài chinh phục.”

Vụ Mang Mang mới nghĩ đến cảnh tượng buồn cười đó đã cười phá lên.

Thực ra cô từng nghĩ nếu cô có thể bắt Lộ Tùy thì cô sẽ bắt anh quỳ dưới đất, dập đầu, sau đó cung kính gọi cô một tiếng “mẹ”.

Vụ Mang Mang sung sướng vô cùng với hoang tưởng của mình.

Ninh Tranh cảm thấy Vụ Mang Mang đúng là cô nàng siêu ngốc nghếch, nếu phần thưởng chỉ như thế thì trận dã chiến mỗi năm đã chẳng thu hút bao nhiêu đại gia đến chơi như vậy.

“Ngày mai bắt đầu rồi, em phải cẩn thận nhé, nếu em bị người ta bắt được thì người ta sẽ không chỉ bắt em hát bài chinh phục đâu”, Ninh Tranh nhắc nhở.

“Anh yên chí, em thà chết còn hơn bị bắt”, Vụ Mang Mang đáp.

Vụ Mang Mang nghĩ rồi, dù sao mình cũng không có nhu cầu gì, chết thì chết thôi. Những người khác sợ dĩ chịu bị bắt là vì vẫn ôm hy vọng được đồng đội giải cứu, vì chỉ có người thắng và còn sống thì mới được thưởng.

Vụ Mang Mang và Ninh Tranh cũng coi như là những người đến khá sớm, cô tập luyện một lúc trong phòng tập thể thao của sơn trang, lúc tắm rửa rồi xuống lầu ăn tối thì thấy Lộ Tuyền và Thấm Đình cùng Thấm Viện Tử cùng bước vào cổng lớn của sơn trang.

Ninh Tranh dẫn Vụ Mang Mang đến chào, “Sao mọi người đến trễ vậy, mau đi chọn đội đi, chọn đội xong buổi tối mới để nghiên cứu chiến lược.”

Thấm Viện Tử nửa cười nửa không nhìn Ninh Tranh và Vụ Mang Mang, ánh mắt đảo quanh người họ một vòng rồi hất cằm đi chỗ khác.

Ninh Tranh đã quen với tính cách ngạo mạn của Thấm đại tiểu thư từ lâu rồi.

“Nếu chúng ta cùng một đội thì cuộc thi này chắc không có gì khó khăn nhỉ?” Ninh Tranh nói.

Ba người Lộ Tuyền đi điền thông tin với ban tổ chức, sau đó thì chọn đội, cơ bản đội mà mình đã chọn thì sẽ không điều chỉnh nữa, nhưng để cân bằng

thực lực đôi bên ban tổ chức sẽ điều chỉnh nhỏ nhỏ, chủ yếu là nhắm vào nữ đội viên để đôi bên quân bình.

Nhìn Lộ Tù ký tên mình vào danh sách đội “Phong Bạo”, Ninh Tranh nói ngay: “Lộ Tù, cậu có ý gì hả?”

Lộ Tù quay sang nhìn Ninh Tranh: “Thi đấu mà không thử thách thì có ý nghĩa gì, dù sao cũng là trò chơi mà.”

Đúng là ngạo mạn, Ninh Tranh thầm nghĩ, anh ta thì vì muốn thắng nên mới đến đây.

Lộ Tù đã ký tên xong, Ninh Tranh đành đưa ánh mắt cầu cứu sang Thẩm Đình, Thẩm Đình nhìn em gái mình một cái, quả nhiên là huyết thống chiếm thể thượng phong, anh ta cũng chọn đội “Phong Bạo”.

Thẩm Viện Tử đương nhiên đã không hề do dự mà chọn đội Phong Bạo.

“Viện Tử”, một giọng nam cất lên sau lưng họ.

Vụ Mang Mang chỉ hận một nỗi trong tay không có hạt dưa, xem kịch mà không có hạt dưa thì giống như xem phim mà không có bóng ngô vậy, thiếu đi mười phần lạc thú.

Vì người đến chính là vị hôn phu hiện tại của Thẩm Viện Tử, cũng chính là em trai khác mẹ của Ninh Tranh – Ninh Hành.

“Anh cả”, Ninh Hành bước lại, gạt đầu với Ninh Tranh, thuận tay ôm eo vị hôn thê Thẩm Viện Tử.

Bây giờ Ninh Hành được nhà họ Ninh nâng đỡ, đã nhậm chức tổng giám đốc của Ninh Thị, tức là vị trí ban đầu của Ninh Tranh, khí thế và khí chất khác hẳn ngày xưa.

Ninh Tranh gạt nhẹ đầu, “Cậu cũng tới à?”

Tuy là thế nhưng người mà Ninh Tranh nhìn lại là Lộ Tù, không rõ vì sao bạn thân của mình lại tập hợp những phần tử khác lạ thế này.

Phải biết là anh ta và Ninh Hành về cơ bản đã là kiểu “mày chết thì tao sống”.

Lộ Tù không nói gì, cũng chẳng buồn nhìn Ninh Tranh, cầm bút máy, cúi đầu ký hợp đồng.

Trên sàn đá của đại sảnh vang lên âm thanh “cộp cộp cộp” rõ ràng, Vụ Mang Mang quay sang nhìn thì thấy bạn gái Triệu Tân Vận của Lộ Tù.

Chỉ có điều lần này Triệu Tân Vận không hề bước lại ôm lấy tay Lộ Tù.

Vụ Mang Mang phồng má, buồn chán chọc chọc ngón tay vào mặt cho đỡ buồn.

“Lộ Tù”, Triệu Tân Vận gọi.

Lộ Tù ngược lên, cất bút đi, gạt đầu với cô ta.

“Xin lỗi, lần trước em đã nói những điều không nên nói”, Triệu Tân Vận phóng khoáng nói.

“Tôi không để bụng.” Lộ Tù đáp.

Vụ Mang Mang nhìn hai người, thầm nghĩ đây mới là hành động bình thường khi người yêu cũ gặp nhau chẳng?

So sánh như thế, cô đã trở nên kém cỏi quá rồi, cô và Lộ Tù đang cố gắng giả vờ không nhìn thấy đối phương.

Vụ Mang Mang nghĩ bụng, lần sau nếu gặp cô cũng phải phóng khoáng chào hỏi mới được.

Khi một đoàn người đi rồi, Vụ Mang Mang lưu ý thấy đội mà Triệu Tân Vận chọn, đội “Thiểm Điện”, tức là cùng một đội với cô.

Vụ Mang Mang có phần không hiểu tại sao Triệu Tân Vận lại không chọn cùng đội với Lộ Tuyền, rõ ràng vị Triệu tiểu thư này vẫn còn tình cảm với anh, tuy tỏ ra phóng khoáng nhưng ánh mắt lưu luyến kia không thể che giấu được.

Vụ Mang Mang ăn xong, lén Ninh Tranh chạy về bàn của ban tổ chức, hỏi: “Tôi có thể đổi đội được không?”

“Xin lỗi Vụ tiểu thư, hiện giờ đã khóa danh sách đội viên rồi.”

Thực ra Vụ Mang Mang cũng không mấy hy vọng, cho dù ban tổ chức chấp nhận thì cô cũng khó vượt qua ải Ninh Tranh, tên đó thật là đáng thương.

Phong lưu đa tình, lần này cuối cùng đã gặp báo ứng.

Vụ Mang Mang sở dĩ không cam tâm, đến để thử vận may chủ yếu là vì trực giác mách bảo cô rằng đổi đầu với Lộ Tuyền sẽ chẳng có gì tốt đẹp cả.

Bây giờ thì chỉ có thể nghe theo lệnh trời thôi.

Buổi tối Vụ Mang Mang lên giường sớm để dưỡng sức. Kết quả là bị Ninh Tranh gọi điện đánh thức, “Ngủ chưa, có muốn xuống uống rượu không?”

Vụ Mang Mang hít một hơi thật sâu mới kiềm chế được cơn giận: “Em đã ngủ rồi mà anh còn hỏi em ngủ chưa hả?”

Bên kia vắng đến tiếng cười khẽ của anh ta: “Xuống đây ngồi với anh một lúc được không?”

“Không được.” Vụ Mang Mang tiện tay bấm tắt điện thoại.

Kết quả là mới ngủ thì lại bị Ninh Tranh gọi điện, đàn ông mà thi triển khổ nhục kế thì đúng là khiến người ta phải thương hại.

Lần này Vụ Mang Mang không cúp máy, cô nhẹ nhàng ngồi dậy, thực ra nguyên nhân trong đó cô đã thoáng đoán ra.

Nhưng Vụ Mang Mang lại không chắc chắn, dù sao nghĩ như thế thì hình như hơi tự luyến quá.

Ôm theo chút hồ thẹn, Vụ Mang Mang vẫn xuống dưới gặp Ninh Tranh.

Vụ Mang Mang tìm thấy Ninh Tranh ở quán bar lâu một, anh ta đã uống say chệnh choáng rồi.

“Đừng uống nữa, ngày mai vào núi rồi”, Vụ Mang Mang nói.

Ninh Tranh quay sang: “Đừng nói nữa, ngồi với anh đi.”

Ninh Tranh cúi đầu, vể mặt ủ rũ.

Vụ Mang Mang không nói gì, ngoan ngoãn ngồi cạnh chơi điện thoại, vừa hay cô chưa vượt qua hết các cửa trong game mà Đỗ Vân Đào tặng.

Ninh Tranh chờ mãi cũng không thấy Vụ Mang Mang an ủi gì, thở dài nói: “Sao không nói gì?”

Vụ Mang Mang liếc nhìn anh, ý hỏi “Anh bị tâm thần phân liệt hả?”

“Thần kinh thô như em, chẳng trách Lộ Tỳ lại chia tay.” Ninh Tranh bực tức.

Vụ Mang Mang cất điện thoại, đứng lên, đầu cô có vấn đề mới cảm thấy hồ thẹn với Ninh Tranh.

Chết dưới khóm mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu, là do tự anh ta tìm đến cái chết, liên quan khi gì đến cô, đúng không?

Ninh Tranh kéo tay Vụ Mang Mang lại, “Được được, đừng đi, là anh không tốt, em cũng nóng tính quá! Lúc em và Lộ Tù ở bên nhau chẳng phải trông rất ngoan hiền hay sao?”

Vụ Mang Mang cau mày, không biết vì sao Ninh Tranh cứ nhắc tới Lộ Tù.

“Anh có phải ‘gay’ không? Thực ra anh luôn yêu thầm Lộ Tù đúng không?” Vụ Mang Mang nói không khách sáo.

Ninh Tranh cười nói: “Thế thì em phải hỏi những cô bạn gái cũ của anh rồi.”

Vụ Mang Mang cười lạnh: “Không chắc rồi. Nếu không vì sao Lộ Tù không chung đội với anh mà anh lại buồn đến mức như bố mẹ chết thế hả?”

Ninh Tranh trừng mắt: “Có biết nói năng không vậy?”

Vụ Mang Mang chẳng buồn đối phó, đứng lên định đi thì bị Ninh Tranh kéo giật lại, suýt thì ngã ngối xuống người anh ta.

“Thái độ của Lộ Tù anh biết, ở giữa còn có Thẩm Viện Tử, cậu ta không thể đứng về phía anh. Hơn nữa chuyện giữa anh và Ninh Hành là chuyện riêng của bọn anh, anh cũng không muốn để Lộ Tù và Thẩm Đình nhúng tay vào.” Ninh Tranh nói.

Nếu đã hiểu rõ thì anh uống rượu giải sầu cái gì? Vụ Mang Mang lườm anh ta.

“Thực nữ đừng tùy tiện lườm như vậy”, Ninh Tranh chọc vào má Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang hất tay Ninh Tranh ra, “Đừng đụng tay đụng chân.”

Ninh Tranh có vẻ tổn thương, “Mang Mang, em bảo khi nào anh có thể thành chính thức?”

Vụ Mang Mang không biết nói sao.

Ninh Tranh cũng biết quá khứ của mình là hòn đá cản đường rất lớn, thế là chồm lại hỏi tiếp: “Nếu lần này chúng ta thắng, em có thể đồng ý chuyển anh thành chính thức không?”

“Xin lỗi, Ninh...” Vụ Mang Mang chưa nói dứt thì đã bị Ninh Tranh bịt miệng.

Vụ Mang Mang đẩy anh ta ra, theo phản xạ giơ tay lên, nhưng chưa kịp đánh thì cô và Ninh Tranh đã cùng lúc trông thấy Lộ Tuyền và Thẩm Đình đang đứng trước mặt họ.

Chương 77

Sắc mặt Lộ Tù và Thẩm Đình đều rất khó coi.

Vụ Mang Mang vội đứng lên, Ninh Tranh thì tỏ ra thoải mái, không hề ngại ngùng khi bị bắt quả tang đang hôn gái, “Hai cậu cũng đến uống à, ngồi chung đi.”

Đối mặt với Lộ Tù, Vụ Mang Mang bỗng thấy lúng túng, ngồi cùng với Ninh Tranh cứ có cảm giác lén lút sau lưng Lộ Tù vậy.

Hơn nữa anh còn bất ngờ cười với cô.

Vụ Mang Mang sợ đến chân run rẩy, cũng bất chấp trước đó đã chuẩn bị tốt tâm lý, rằng lần sau gặp Lộ Tù sẽ phóng khoáng chào hỏi, lần này cô chỉ có thể ấp úng nói: “Mọi người cứ ngồi chơi, tôi lên trên nghỉ ngơi trước.”

Nói xong, Vụ Mang Mang liền đi nhanh như có chó dữ đuổi phía sau, chỉ sợ bị gọi lại.

Nằm trên giường, Vụ Mang Mang tự kiểm điểm bản thân, nghĩ rằng mình vẫn chưa đủ chín chắn, không tài nào xử lý chuyện “bạn trai cũ của tôi là bạn thân của bạn trai hiện giờ của tôi” được.

Tuy rằng trai chưa vợ gái chưa chồng, cũng không phải ngoại tình, nhưng đạo đức vẫn thi thoảng trời lên nhắc nhở.

Vụ Mang Mang nghĩ mấy hôm nay giúp Ninh Tranh đối phó với Ninh Hành xong, cô cũng có thể thành công rút lui, sau này chết cũng không qua lại nữa.

Hôm sau Vụ Mang Mang dậy sớm, kéo giãn gân cốt toàn thân, điều chỉnh cơ thể đến trạng thái tốt nhất, kiểm tra lần nữa ba lô của mình để chắc chắn

không bỏ sót thứ gì.

Kiểm tra an toàn trong dã chiến rất nghiêm ngặt, túi của mỗi người đều bị mở ra kiểm tra, còn phải xét người nữa. Mọi thứ vũ khí sắc nhọn đều không được mang theo.

Qua khỏi cửa kiểm soát rồi mới phát súng. Một súng săn hai súng ngắn, mỗi súng ngắn có tám viên đạn, ngoài ra còn có hai băng đạn mang theo bên mình.

Trong doanh trại đội mình có thể bổ sung lương thực và đạn dược, lần tác chiến này tổng cộng kéo dài hai ngày, đến tám giờ sáng hai ngày sau sẽ kết thúc

Đội của Vụ Mang Mang có tổng cộng hai mươi người, đội trưởng là anh chàng theo đuổi Triệu Tân Vận tên La Giai Việt, cũng là người nổi tiếng trong thành phố.

Nếu là trước kia thì đội trưởng sẽ là Ninh Tranh, nhưng hiện thực lúc nào cũng rất tàn nhẫn, phượng hoàng không có lông còn chẳng bằng con gà.

Đội viên trong hai đội xếp thành hàng, gật đầu chào nhau, tình bạn vạn tuế, thi là thứ hai.

Sau đó hai vị đội trưởng đứng ra bắt tay nhau.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuy mặc quân phục màu xanh lục, không ngờ người này thực ra cũng rất hợp với phong cách quân đội, eo hẹp vai rộng, cơ bắp mạnh mẽ, điểm này Vụ Mang Mang đã trải nghiệm rất sâu sắc.

Nhìn gương mặt Lộ Tuy, Vụ Mang Mang thầm nghĩ chẳng trách quá nhiều cô em đều mê mẩn quân phục, thực ra cô cũng không nhìn được mà có phần kích động rồi.

Lại nhìn ra sau lưng Lộ Tuy, vóc dáng Thẩm Đình thực sự cũng rất tuyệt.

Bây giờ hể là đàn ông thành đạt thì đều rất xem trọng vóc dáng cơ thể, nào là giảm cân, tập gym, đây không còn là quyền lợi riêng của phụ nữ nữa.

Còn đội Thiểm Điện của Vụ Mang Mang thì mặc đồng phục màu đen, áo của nữ là áo ba lỗ đen phối cùng áo da đen.

Vụ Mang Mang mới nhìn đã cảm thấy nhà thiết kế này đã lấy cảm hứng từ vai diễn “Góa phụ áo đen” mà Scarlett Johansson thủ vai.

Mà sở dĩ Vụ Mang Mang chọn đội Thiểm Điện cũng chính vì ưng ý bộ đồng phục này.

Buổi sáng cô soi gương, thấy mình đẹp trai tới muốn gục ngã.

Con gái mặc kiểu đồ này, tỉ lệ quay đầu lại ngắm sẽ tăng gấp đôi, có điều cơ thể mà không đẹp thì cũng vô ích, dễ dàng để lộ mỡ thừa.

Vụ Mang Mang nhìn Triệu Tân Vận vẻ soi mói, thực sự thì vóc dáng cô ta cũng rất đẹp, ánh mắt La Giai Việt nhìn cô ta sắp bùng cháy tới nơi, nhưng Vụ Mang Mang vẫn tìm ra chút khuyết điểm, mờ không cong.

Sau khi xếp hàng chào nhau, bên Vụ Mang Mang lên xe, được đưa đến điểm xuất phát đã được chỉ định.

Ban ngày của ngày đầu cơ bản là rèn luyện thể lực, hai đội chia nhau đi về hướng đông và tây, chí ít cũng phải đến chiều mới có khả năng gặp mặt.

Doanh trại số 1 đội Thiểm Điện đặt tại sườn núi, lúc cả đội đến nơi thì đã hai giờ chiều.

“Mọi người nghỉ ngơi một lát lấy lại sức, rồi mang theo nước và lương khô. Doanh trại số 2 chỉ có lương thực bổ sung cho mười người thôi, đạn dược cũng vậy.” La Giai Việt bảo.

Ngay cả túi ngủ cũng chỉ có mười cái, ban tổ chức bắt ép bạn phải đi lấy bên sào huyết của đối phương.

Doanh trại số 1 không chuẩn bị trang bị để ngủ qua đêm, còn về doanh trại số 3 thì trong một ngày cũng không tới nơi được, thế nên doanh trại số 2 chính là địa điểm chiến lược bắt buộc phải giành lấy.

Trong đội có một tiểu thư yếu điệu, La Giai Việt dù làm gì cũng không muốn bỏ Triệu Tân Vận, vốn dĩ đây chính là cuộc chiến sinh tử thật sự, La Giai Việt muốn lấy lòng người đẹp nên mọi người cũng không quá phản đối.

Thế nên đội Thiểm Điện và cái tên của nó gần như mang nghĩa đối nghịch, trời đã tối mà vẫn chưa đến được doanh trại số 2^[1].

[1]Thiểm điện có nghĩa là nhanh như chớp giật.(ND)

Ninh Tranh và Vụ Mang Mang đi đầu, nhiệm vụ của họ đại khái là trinh sát, Vụ Mang Mang thân thủ nhanh nhẹn, trèo cây thoăn thoắt như khi, Ninh Tranh trông mà há miệng trợn mắt.

“Trong rừng cây phía trước hình như em nhìn thấy ánh đèn pin”, Vụ Mang Mang ngồi trên cây, nói vọng xuống.

Ninh Tranh lập tức bảo: “Mọi người phía sau tắt đèn pin, có thể đụng độ với người của đội Phong Bạo.”

Trong rừng tĩnh lặng như tờ, bóng cây đen kịt giống như vô số oan hồn, tuy có ánh trăng hắt xuống từ kẽ lá nhưng lại càng trở nên đáng sợ hơn.

Doanh trại số 2 gần biển, với độ cao hơn hai ngàn mét so với mực nước biển, thực vật từ cây lá rộng cũng biến thành rừng cây vân sam, vân sam thân gầy nên không thể che được người, thế nên loáng thoáng có thể trông thấy bóng dáng đối phương.

Vụ Mang Mang ngồi im trên cây không động đậy, Ninh Tranh bấm mở bộ đàm riêng, “Sợ không?”

“Không sợ.” Cô chỉ thấy hưng phấn, đi cả ngày trời mệt đừ rồi, lần này cuối cùng đã có thể chiến đấu.

Vụ Mang Mang quan sát kỹ một lúc, “Người bên họ không đông, em thấy có thể là khoảng năm người. Nhưng doanh trại số 2 của chúng ta có lẽ đã bị cướp sạch trước rồi.”

“Không sao, chắc chắn họ sẽ phải quay về doanh trại số 2, lát nữa nửa đêm chúng ta đột kích, bây giờ giải quyết hết năm người họ đã.” Ninh Tranh nói.

Hai mươi người đối đầu với năm người, thắng lợi đương nhiên khá cao, sau khi đôi bên khai hỏa, Vụ Mang Mang tinh mắt trông thấy trong năm người đó có em trai Ninh Hành của Ninh Tranh.

“Là Ninh Hành”, Vụ Mang Mang kêu lên.

Ninh Hành có lẽ không ngờ rằng đội Thiểm Điện lại tụ tập cả hai mươi người lại, đội Phong Bạo của họ thì chia thành mấy nhóm nhỏ nhận nhiệm vụ riêng cả rồi.

Buổi tối tầm nhìn có hạn, một số người hoàn toàn là bắn bừa, Triệu Tân Vận thì suýt bắn trúng vào chân Ninh Tranh, tiếng kêu sợ hãi vang lên không ngớt.

Tóm lại là một nồi cháo thập cẩm!

Vụ Mang Mang ôm súng ngồi trên cành cây, không tìm thấy mục tiêu có thể nhắm trúng, bắn bằng súng săn chắc chắn là không ổn rồi.

Vụ Mang Mang dứt khoát nhảy xuống, bọn Ninh Tranh đã giải quyết hai, ba người, nhưng Ninh Hành thì bỏ chạy.

Ninh Tranh dẫn người đuổi theo, Vụ Mang Mang cảm thấy có gì đó không ổn, năm người kia cứ như tự nạp mạng vậy.

Nhưng đối phương rõ ràng hiểu rất rõ về Ninh Tranh, nếu Ninh Hành xuất hiện Ninh Tranh không thể không đuổi theo.

Vụ Mang Mang không khuyên được anh ta, đành co giò chạy theo sau họ.

Bóng cây dày đặc, có lúc nhìn thấy cây động đậy lại bị giật mình, Vụ Mang Mang không dám tiến lại quá gần Ninh Tranh, sợ bị mai phục thì cả đội sẽ dính bẫy hết.

Quả nhiên là thế, Vụ Mang Mang vẫn còn ở cách xa mười mét thì nghe thấy liên tục mấy phát súng, cô vội vàng trèo lên cây, nhìn thấy ba người Ninh Tranh và một nhóm của đội Phong Bạo đối đầu nhau.

Vụ Mang Mang tạm chưa nhìn rõ số lượng người bên kia.

Nhưng ống ngắm của súng cô ngẫu nhiên lướt qua một gương mặt, chính là Ninh Hành, đúng là phí sức lực đi tìm mà không thấy, tới lúc vô tình lại tìm ra.

Súng của Vụ Mang Mang di động theo Ninh Hành, đốm đỏ của súng rất nổi bật trong rừng, Thảm Viện Tử hét lên một tiếng, Ninh Hành lập tức nhận ra.

Vụ Mang Mang không tài nào nhắm chuẩn nên đành bắn bừa một phát, hình như trúng vào vai Ninh Hành, Vụ Mang Mang lập tức luồn xuống đất, gọi Ninh Tranh qua: “Vai Ninh Hành bị trúng đạn rồi.”

Ban đêm không nhận ra ai, nhưng nếu vai đối phương trúng đạn thì dễ rồi, loại đạn này trong thời gian ngắn sẽ khiến cánh tay người đó tê liệt.

Tiếc rằng Ninh Tranh không đáp lời, Vụ Mang Mang đành tiến lên, đối đầu với Ninh Hành và Thảm Viện Tử.

Chỉ là kinh nghiệm theo dõi người khác của Vụ Mang Mang không đủ nên nhanh chóng bị Ninh Hành và Thẩm Viện Tử phát giác, hai người chia nhau hành động, cuối cùng một trước một sau khóa Vụ Mang Mang ở giữa.

“Là cô?” Ninh Hành đương nhiên nhận ra Vụ Mang Mang.

Thẩm Viện Tử nhìn Vụ Mang Mang, cười lạnh, “Cô đúng là si tình với Ninh Tranh thật.”

Hai chữ “si tình” chưa nói dứt thì ngực Thẩm Viện Tử đã trúng một phát súng, “tử vong” tại chỗ.

Kinh nghiệm xem phim điện ảnh và phim truyền hình bao năm nay của Vụ Mang Mang chính là, đừng bao giờ nói nhiều.

Thẩm Viện Tử chính là nói quá nhiều!

Nhưng lúc Vụ Mang Mang nhắm bắn Thẩm Viện Tử thì Ninh Hành cũng tung cú đá.

Vụ Mang Mang lăn một vòng dưới đất mới tránh được, một tay chống xuống đất nhảy bật lên, đá vào cổ tay Ninh Hành, đá văng cây súng trong tay anh ta, rồi lật cổ tay bắn Ninh Hành một phát.

Vụ Mang Mang đương nhiên không thất thủ, nhưng tình huống của cô cũng chẳng khác hơn, phía sau lưng có một thứ gì đó dí sát vào người cô, rõ ràng là một khẩu súng.

Vụ Mang Mang ném súng trong tay đi, hai tay đặt lên đỉnh đầu tỏ vẻ đầu hàng.

Khẩu súng sau lưng thu lại, Vụ Mang Mang quay đầu nhìn, không phải Thẩm Đình thì là ai vào đây?

Vụ Mang Mang không hiểu ý của Thẩm Đình, nên đành đứng đờ ra đó.

Thẩm Đình nói nhỏ: “Còn không mau đi đi?”

Vụ Mang Mang mừng rỡ, quả nhiên vẫn là người quen thì dễ làm việc, cô nói khẽ, “Cảm ơn anh.”

“Đi về hướng chín giờ, bên đó không có ai.” Thẩm Đình lại nói.

Vụ Mang Mang lấy lại mạng sống từ tay Thẩm Đình thì không dám ở lại, chạy thẳng về phía doanh trại số 2, trên đường đi đã liên lạc được với Ninh Tranh, trước đó anh ta bị trúng đạn, bộ đàm cũng rơi mất, sau đó khó khăn lắm mới tìm lại được.

“Anh muốn nhân lúc này lên đỉnh núi đoạt cờ, em về trại nghỉ ngơi trước đi, có tình huống gì anh sẽ thông báo”, Ninh Tranh vội nói.

“Có cần em đi theo không?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Không cần, buổi tối leo núi khá khó, em về trại nghỉ trước đi, đến lúc đó chắc phải nhờ em đón anh.” Ninh Tranh nói.

Vụ Mang Mang về đến doanh trại số 2 đã là hai giờ sáng, nhưng đồ đạc thì bị đội Phong Bạo cướp hết, Vụ Mang Mang mệt đến mức mí mắt đánh nhau rồi, mặc kệ có sạch sẽ hay không, cô mặc quần áo nằm vật xuống nệm chống thấm trong căn nhà gỗ, ba lô đặt phía trên làm gối đầu.

Kết quả là tới bốn giờ sáng, Vụ Mang Mang nghe có người gào lên “đội Phong Bạo”, mơ màng mở mắt ra, đến khi nghe thấy tiếng súng thì cô nhảy thót lên, chẳng kịp lấy gì, chạy ra khỏi doanh trại theo bọn La Giai Việt.

Triệu Tân Vận bắt đầu than thở, “Chỉ là trò chơi thôi mà, có cần nghiêm túc vậy không? Đột kích vào bốn giờ sáng???”

Thực ra Vụ Mang Mang cũng cảm thấy đối phương có tinh thần chơi game quá!

Nhưng lúc này nói gì cũng vô nghĩa, con người đều không muốn chịu thua, cô không muốn bị bắt, nghe nói là rất đau.

Một đám ô hợp bị đối phương dọa cho chạy tán loạn, cũng may lúc Vụ Mang Mang bỏ chạy không quên mang theo súng, chỉ có ba lô là bị vớt lại.

Vụ Mang Mang và Triệu Tân Vận bất ngờ đụng nhau, cô ta rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm.

“Khu rừng này đáng sợ quá, chúng ta đi chung nhé.” Triệu Tân Vận nói.

Vụ Mang Mang gật đầu.

Cô nhìn về phía doanh trại, bên đó đã yên ắng trở lại, mà trong khu rừng thì dày đặc ánh đèn pin, Vụ Mang Mang thầm kêu “chết rồi”.

“Sao thế?” Triệu Tân Vận căng thẳng hỏi.

“Đội Phong Bạo ngang nhiên bật đèn pin tìm kiếm thế này chắc là người của chúng ta chết khá nhiều rồi.” Vụ Mang Mang nói, “Cô nấp ở đây, tôi về xem thử, ba lô của tôi quên mang theo rồi.” Ba lô của Triệu Tân Vận cũng bỏ lại, chân cũng chỉ mang dép lê.

“Vậy cô đi đi, nếu có thể thì giúp tôi lấy giày với”, Triệu Tân Vận nói.

Vụ Mang Mang còn chưa mò về doanh trại thì lại bị Thẩm Đình bắt gặp, Thẩm Đình ra dấu số “ba” với cô, Vụ Mang Mang biết ý là “quá tam ba bận”, lần sau nếu cô lại bị anh ta phát hiện thì không thể chạy thoát.

Vụ Mang Mang tự thấy xui xẻo, sau này phải đi tập huấn rồi mới tham gia đối kháng người thật kiểu này được.

Hai cô nàng xui xẻo Vụ Mang Mang và Triệu Tân Vận dường như trở thành hai kẻ may mắn sống sót cuối cùng, trong bộ đàm không có bất cứ động tĩnh gì, rất lạnh lẽo nhưng lại nảy sinh chút tình cảm nương tựa vào nhau mà sống.

“Lúc đầu cô và Lộ Tuyền vì sao lại chia tay?” Triệu Tân Vận không kìm được hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang có chút khó chịu với hành động mới nói chuyện với nhau vài câu đã bắt đầu dò hỏi chuyện riêng tư của Triệu Tân Vận, thế nên cô chỉ cười cười.

Triệu Tân Vận cũng biết mình hơi vượt quá giới hạn nhưng lại không cam tâm, “Tôi và Lộ Tuyền chia tay rồi, cô có biết không?”

Vụ Mang Mang gật đầu.

“Tôi không biết vì sao, cũng không biết đã chọc giận anh ấy ở điểm nào. Ban đầu chị Vương Viện cũng bị chia tay bất ngờ như thế, cô cũng vậy ư?” Triệu Tân Vận hỏi.

Vụ Mang Mang cảm thấy đồng hành cùng cô ta đúng là cực hình, phải chăm sóc đủ mọi vấn đề sinh tồn của đại tiểu thư thì thôi, còn phải ứng phó với mọi câu hỏi rắc rối, cô sắp không chịu đựng nổi rồi.

Cũng may trong bộ đàm của Vụ Mang Mang bỗng vang lên tiếng nói, “Tôi là La Giai Việt, có ai nghe thấy không?”

“Tôi là Vụ Mang Mang, anh nói đi.” Vụ Mang Mang làm khẩu hình với Triệu Tân Vận, “La Giai Việt.”

“Đưa tôi, đưa tôi”, Triệu Tân Vận cuống quýt giơ tay.

Vụ Mang Mang đưa bộ đàm cho Triệu Tân Vận.

“Anh ấy nói đang cùng một đồng đội khác ở doanh trại số 3, bảo chúng ta đến đó tập hợp.” Triệu Tân Vận bảo.

Vụ Mang Mang ngược nhìn đỉnh núi, trông thì gần ngay trước mắt nhưng không biết phải đi mất bao lâu.

Cuối cùng Triệu Tân Vận không đi nổi nữa, Vụ Mang Mang còn công cô ta đi một quãng đường, không nỡ vứt đồng đội ở lại, Triệu Tân Vận lại nhát gan, một con gà rừng chạy ngang qua cũng sợ hãi hét lên.

Lúc bốn giờ chiều Vụ Mang Mang và Triệu Tân Vận mới đến được gần khu doanh trại số 3, có lẽ còn khoảng một cây số nữa thì Vụ Mang Mang đưa tai nghe cho Triệu Tân Vận để dò chừng: “Cô bảo La Giai Việt đến đón chúng ta đi, nói là chúng ta ở hướng hai giờ.”

Triệu Tân Vận cau mày, “Có cần thế không? Chúng ta chẳng phải đang ở hướng sáu giờ sao? Như thế bên La Giai Việt không thể thấy được chúng ta, lỡ gặp đội Phong Bạo thì thảm rồi.”

“Cẩn thận vẫn hơn, tôi sẽ trèo lên cây theo dõi họ.” Vụ Mang Mang nói.

Ngay cả Ninh Tranh cũng mất tích, Vụ Mang Mang cảm thấy bên Lộ Tuyền lại tha cho La Giai Việt như thế rất không hợp logic, đương nhiên cũng có khả năng là La Giai Việt và họ là những con cá lọt lưới may mắn.

“Tôi không chịu đâu, tôi mệt sắp chết rồi, vừa mệt vừa khát, đừng dẫn vất nhau nữa được không?” Triệu Tân Vận thực sự hết hơi rồi, cô ta cảm thấy Vụ Mang Mang đúng là nữ quái vật, nhìn thì xinh đẹp mảnh mai mà sức sống lại như cỏ dại.

“Tôi thì chả sao, dù gì nhà chúng tôi không có tiền, cô có chắc nếu cô bị bắt thì cô tình nguyện để mặc người ta muốn sao thì muốn không?” Vụ Mang Mang hỏi lại.

Triệu Tân Vận không nói gì, miễn cưỡng nhận lấy bộ đàm trong tay Vụ Mang Mang, gọi La Giai Việt.

Nhưng bên La Giai Việt không tài nào liên lạc được, Vụ Mang Mang rủa khê một câu “chết tiệt”, kẻ địch quá gian xảo!

Vụ Mang Mang chọn một gốc cây, “Tôi lên trên xem xét tình hình, cô chọn nơi nào nấp nhanh đi.”

Chỉ tiếc là Vụ Mang Mang vừa trèo lên cây, cúi đầu xuống đã thấy ngay chấm đỏ ngay ngực Triệu Tân Vận.

“Tránh ra”, Vụ Mang Mang kêu to.

Tiếc rằng phản ứng của cô ta quá chậm, Vụ Mang Mang mở trừng mắt nhìn Triệu Tân Vận trúng đạn ngay ngực, co giật một lúc rồi đổ ập xuống.

Vụ Mang Mang lập tức nhìn về phía đạn bắn ra, tuy không thấy rõ gương mặt khuất sau tán cây đối diện, nhưng dựa vào trực giác thì Vụ Mang Mang đoán đó chính là Lộ Tù.

Vụ Mang Mang không nhịn được chửi thề một câu, sau đó trông thấy Lộ Tù thân nhiên đu dây trượt xuống khỏi thân cây.

Vụ Mang Mang đang ở trên cây vùn vụt, lá cây cản bản không che được cô, cô ở trên đó nghiêm nhiên sẽ là một tấm bia không thể di động.

Vụ Mang Mang nhanh chóng ôm gốc cây trượt xuống, mặc kệ lòng bàn tay bị rách toạc da, cô hoảng hốt chạy xuống núi.

Người phía sau đuổi theo hình như không vội lắm, nhưng Vụ Mang Mang cứ quay đầu lại là có thể nhìn thấy Lộ Tù chạy theo từ đằng xa.

Nhìn thấy thủ đoạn tàn nhẫn của Lộ Tù với Triệu Tân Vận, Vụ Mang Mang không dám hy vọng anh sẽ tha mạng, cô cảm thấy Lộ Tù sẽ không galant

như Thẩm Đình.

Hiện giờ Vụ Mang Mang cảm thấy Thẩm Đình mới là người đàn ông galant từ trong xương tủy, còn Lộ Tuyền căn bản là một bạo quân của vương triều chuyên chế.

Giết người không chớp mắt mà!

Phía sau có âm thanh viên đạn xé gió lao đi, Vụ Mang Mang chỉ có thể ôm đầu chạy bừa, một viên đạn liền sượt qua gò má cô.

Vụ Mang Mang không biết mình đã chạy bao lâu, cũng không biết Lộ Tuyền đã bắn bao nhiêu phát đạn, cô ngờ rằng Lộ Tuyền đã mang theo trong người toàn bộ kho đạn được của doanh trại số 3 rồi.

Có lẽ là đã hành hạ đủ rồi nên chân Vụ Mang Mang bỗng nhũn ra, bắp chân trúng một viên đạn, đau đến mức lúc đó cô đã chảy cả nước mắt, chẳng trách mọi người đều liều mạng muốn thắng, cơn đau mà loại đạn này bắn vào cơ thể có lẽ không thua kém mấy so với đạn thật.

Vụ Mang Mang thềm mẳng trong bụng, dám đại gia chơi thế này không sợ đau đến chết hay sao?

Bắp chân sau cơn đau nhức là bắt đầu tê dại, cơn giận trong lòng Vụ Mang Mang cũng bị Lộ Tuyền kích hoạt hoàn toàn, cô ôm chân nhanh chóng lăn đến đằng sau một gốc cây gần nhất bên cạnh.

Vụ Mang Mang vốn nghĩ rằng Lộ Tuyền chỉ đùa chơi cô, với tài bắn súng của Lộ Tuyền thì không tới nỗi không bắn trúng được một người lớn như cô, nên cô chạy loạn xạ để anh hả giận cũng xem như là lời xin lỗi tốt nhất dành cho bệ hạ rồi.

Kết quả hóa ra cô đã nghĩ sai, Lộ Tuyền không hề định buông tha cô.

Hơn nữa còn sắp biến cô thành thú cưng để đùa nghịch.

Vụ Mang Mang quyết định, rút súng bên thắt lưng ra, thò tay ra sau gốc cây bắn loạn xạ một lúc, cô chỉ cần lấy lại chút thời gian cho mình, sau mười phút thì cơn tê liệt này sẽ hoàn toàn biến mất.

Không xa đó vang lên tiếng “lạo xào” của lá khô bị giẫm lên, Vụ Mang Mang thò đầu ra nhìn, Lộ Tù đã đứng cách cô không quá bốn, năm mét.

Vụ Mang Mang giơ súng lên nhắm thẳng vào anh, “Đừng lại gần.”

Câu này đúng là thừa thãi, giây sau đó tay Vụ Mang Mang bị đạn của Lộ Tù bắn trúng, khẩu súng rơi xuống đất, Vụ Mang Mang lần này đã biến thành tàn phế.

Lộ Tù đến trước mặt Vụ Mang Mang, quỳ xuống, dùng súng nâng cằm cô lên, thái độ vô cùng khinh rẻ.

Vụ Mang Mang quay đầu đi, nếu cô là nữ chiến sĩ thì nên nhổ nước bọt vào mặt nhà tư bản Lộ Tù mới đúng.

Nhưng hành vi thô lỗ đó Vụ Mang Mang không diễn được, chỉ có thể gân cổ lên nói: “Anh giết tôi đi, tôi không nói gì cả đâu, cũng sẽ không chấp nhận gì hết, tôi tuyệt đối không phản bội đồng đội của mình.”

Lộ Tù mặc kệ sự tự biên tự diễn của Vụ Mang Mang, rút sợi dây quần quanh eo ra, trói hai tay Vụ Mang Mang lại.

“Lộ Tù, anh đang làm gì vậy?” Vụ Mang Mang cuống lên.

“Tôi đang trói tù nhân của tôi”, Lộ Tù đáp.

Sắc trời dần tối, bóng mờ chiếu lên gương mặt Lộ Tù khiến cho anh có một vẻ đẹp trai ma mị đến đời mạng, buổi tối lúc nào cũng khiến người ta sợ hãi, đặc biệt là trong vùng rừng núi tĩnh mịch thế này.

Vụ Mang Mang cố gắng thả lỏng, dịu giọng bảo: “Tôi có chạy được đâu, tôi rất tôn trọng quy tắc trò chơi, tôi bị anh bắt sẽ nhận thua, anh có thể đừng trói tay tôi không, đau lắm, sẽ rách da đó.”

Lộ Tù không nói gì, đứng lên, sau đó kéo sợi dây trong tay, Vụ Mang Mang liền bị anh kéo đứng dậy, nếu cô không đứng lên thì sẽ bổ nhào về phía trước vồ ếch.

Lộ Tù đi phía trước, tay kéo sợi dây, Vụ Mang Mang loạng choạng theo sau, rất giống cảnh dắt chó đi dạo.

“Lộ Tù, anh có hiểu thế nào là phong độ quý ông không hả? Cô nhỏ mà thấy anh đối xử với một thực nữ thế này sẽ đập đầu chết đó.” Vụ Mang Mang hét lên sau lưng Lộ Tù.

“Đối với người phụ nữ đã đá tôi, tôi cần gì phong độ nữa?” Lộ Tù không thèm quay đầu, ném lại một câu.

Vụ Mang Mang cắn môi, cô biết ngay đàn ông không thể không để bụng, đặc biệt là người như Lộ Tù.

Lòng tự tôn của anh chắc chắn là không chịu nổi, nên Vụ Mang Mang mới phải trốn tránh anh.

“Không phải tôi đá anh, là tôi biết mình không xứng với anh. Anh quá đẹp trai, giàu có vô địch, học lực cao, IQ cao, là tôi không xứng với anh, tôi sợ sau này khi anh đá tôi, tôi sẽ không thờ nổi, tìm đến cái chết thì không tốt tí nào, nên mới đòi chia tay trước.” Tay Vụ Mang Mang thực sự rất đau, vừa mệt vừa đói, còn khát nước vô cùng, lần này tự tôn, nhan sắc gì đó hoàn toàn bất chấp, chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để nằm xuống.

“Chẳng phải em chê tôi quá già sao?” Lộ Tù quay lại nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang nhún vai, “Đó chỉ là cái cố thôi, anh làm sao già được, bây giờ bốn mươi lăm tuổi mới tính là trung niên, anh như thế là thanh niên tiêu chuẩn, đang thời kỳ sung sức nhất. Hơn nữa lại chăm sóc bản thân tốt, trông như một chàng trai hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi thôi, da còn mượt mà hơn họ nữa. Thể lực cũng tốt, tối nào cũng muốn, một buổi tối ba lần, lần nào cũng vượt quá nửa tiếng. Tôi nói với bạn anh mà bạn anh không tin, nói làm sao có thể thế được?”

“Bạn nào của tôi?” Lộ Tù đột ngột ngừng lại, hại Vụ Mang Mang suýt thì ngã nhào.

Cũng may lúc này trời chưa tối hẳn, Vụ Mang Mang thoáng nhìn thấy cơn giận trên mặt Lộ Tù, trong lòng bực bội mình đã vẽ rắn thêm chân, nịnh nọt hơi quá đáng.

Vốn dĩ với sự hiểu biết về Lộ Tù của Vụ Mang Mang thì chỉ cần bạn ca ngợi Lộ tiên sinh, khen Lộ tiên sinh, thiên thu vạn đại nhất thống giang hồ gì đó... thì anh sẽ nguôi giận, kết quả lại bị chính Vụ Mang Mang phá hỏng mọi thứ.

“Không ngờ là em còn có sở thích nói về kỹ thuật giường chiếu của người yêu cũ với bạn trai đấy”, Lộ Tù giễu cợt.

“Ninh Tranh không phải bạn trai tôi”, Vụ Mang Mang vội nói, hơn nữa cũng không phải Ninh Tranh mà? Nhưng lúc này nhắc đến tên Thẩm Đình rõ ràng không phải hành động thông minh.

“Ồ...”

Trước khi Lộ Tù nói câu khó nghe hơn, Vụ Mang Mang đã vội bổ sung: “Cái anh nhìn thấy là Ninh Tranh cưỡng hôn tôi, chắc anh nhìn thấy tay tôi rời chứ, lúc đó nếu hai anh không xuất hiện thì tôi đã tát anh ta một cái rồi.”

“Em không cần giải thích những điều này với tôi.” Lộ Tù lạnh nhạt nói rồi quay người, tiếp tục đi thẳng, bước chân không hề chậm lại, kéo Vụ Mang Mang đi loạng choạng theo sau.

Vụ Mang Mang nghiêng răng, xem ra con đường nhận lỗi, xin lỗi, nịnh nọt không êm xuôi rồi.

Thế nên Vụ Mang Mang cũng chẳng buồn giả tạo nữa, “Lộ Tù, người ta nói một đêm là vợ chồng thì trăm ngày ân ái, ban nãy tôi đã nhắm trúng tim anh rồi nhưng tôi không bắn. Đương nhiên anh nghĩ thế nào là việc của anh, tôi cũng không ép anh phải nường tay với tôi, nhưng anh cũng đâu cần dắt tôi đi như dắt chó thế này?”

“Tôi không thích nuôi chó.” Lộ Tù quăng lại một câu.

Vụ Mang Mang dậm chân, Lộ Tù đúng là cứng mềm gì cũng không chịu, cô đành giữ lại chút hơi sức cuối cùng, không nói gì nữa. Nhưng cô thề với lòng rằng sẽ không bao giờ nói gì với anh nữa, dạng đàn ông này chẳng có chút phong độ, ban đầu đúng là cô mù mắt rồi.

Lúc đến doanh trại số 3 thì trời đã tối hẳn, vì đội Thiểm Điện tử vong gần hết nên doanh trại này chẳng có một ai cả.

Vụ Mang Mang nhìn căn nhà gỗ nhỏ đáng yêu đó, suýt thì khóc òa, cuối cùng đã có thể ngồi nghỉ rồi.

Kết quả là Lộ Tù lại trói cô vào cây cột bên ngoài căn nhà, phạm vi hoạt động của Vụ Mang Mang trở thành một vòng tròn có đường kính ba mét.

Vụ Mang Mang trừng mắt nhìn Lộ Tù lấy nước rửa mặt rửa tay, uống nước ăn lương khô, đốt chút cồn để nấu nước ăn mì tôm.

Vụ Mang Mang nuốt nước bọt, tuy không uống nước nhưng bàng quang tích lũy cả một ngày trời, lúc này đã không chịu được.

Vụ Mang Mang khép chặt hai chân, tiếc rằng “đời người có ba cái gấp^[2]” lúc này đúng là không nhịn được.

[2]Một là mắc đi vệ sinh vì không nhịn được, hai là đêm tân hôn động phòng hoa chúc, thứ ba là sinh con. (ND)

“Tôi muốn đi vệ sinh”, Vụ Mang Mang nói với Lộ Tù, mặt đỏ bừng.

“Đại hay tiểu?” Lộ Tù hỏi.

Vụ Mang Mang nghiêng răng kèn kẹt, câu hỏi gì thế này?

Nhưng cô không nói thì Lộ Tù cũng bất động, Vụ Mang Mang bất đắc dĩ phải thốt ra chữ “tiểu”.

Lộ Tù cời dây trói tay Vụ Mang Mang ra, kéo cô vào trong nhà gỗ.

“Anh làm gì thế?” Vụ Mang Mang không hiểu.

Nhà vệ sinh thiên nhiên nơi này được xây dựng bên ngoài căn nhà gỗ.

“Đi vào túi ngủ.” Lộ Tù nói.

Vụ Mang Mang đành phải vào trong túi ngủ, ngồi xuống.

“Cởi giày, cởi quần ra.” Lộ Tù ra lệnh.

“Anh biến thái hả?” Vụ Mang Mang mắng.

“Thế thì em cứ nhịn đi, đương nhiên em cũng có thể tè dầm.” Lộ Tù nói.

Vụ Mang Mang hậm hực cời giày, chui vào trong túi ngủ, lại cời quần rồi ném ra ngoài, hất cằm lên nhìn Lộ Tù, không nói gì cả.

Lộ Tù ném đôi dép lê dùng một lần trong khách sạn cho Vụ Mang Mang,

“Đi vệ sinh đi.”

Lúc này Vụ Mang Mang mới biết là Lộ Tù đang đề phòng cô bỏ trốn.

Cô muốn chạy ra ngoài đi vệ sinh ngay, nhưng bên dưới cô chỉ mặc mỗi chiếc quần lót bằng ren màu đen, không tiện đi đâu cả.

Bất lực quá, Vụ Mang Mang đành cởi áo khoác ra, buộc vào eo, như thế mới che được phần nào.

Vụ Mang Mang vừa vào trong nhà vệ sinh thì nghe thấy Lộ Tù nói bên ngoài: “Hát đi, không hát thì tôi sẽ vào.”

Vụ Mang mang tức đến nổi siết nắm tay dấm vào trán mình, kiếp trước cô đã tạo nghiệt gì thế này?

“Hai con... hổ... hai con... hổ chạy rất nhanh...”

Vụ Mang Mang giải quyết xong nỗi khó nhẹn nhất trong đời, bước ra ngoài nhìn, Lộ Tù không ở gần đó mà đang ngồi ăn mì trên chiếc bàn nhỏ ngoài căn nhà gỗ.

Vụ Mang Mang nuốt nước bọt, khóe mắt liếc thấy trên bàn bày hai bát mì, cô không khách sáo gì mà ngồi xuống.

“Rửa tay chưa?” Lộ Tù hỏi.

Vụ Mang Mang đỏ mặt nhảy bật dậy, lao ra ngoài rửa tay.

“Mì tôm nhãn hiệu gì thế? Ngon quá.” Vụ Mang Mang xì xụp ăn hết mì trong bát của mình.

Lộ Tù không nói gì, đẩy bát mì của anh cho Vụ Mang Mang.

Cô dẫn vật một lúc, nhưng nửa gói mì không thể giải quyết cơn đói được. Hơn nữa cô đã một ngày một đêm chưa ăn gì rồi, cảm giác đói khát tuyệt đối

là khó chịu đựng.

Mà mùi mì tôm người rất thơm.

Lại nhìn mặt Lộ Tùỵ hiện rõ vẻ “em không ăn thì tôi sẽ xử em”, nên Vụ Mang Mang lập tức cúi đầu ăn ngấu nghiến.

Thôi, gái tốt không đấu với đàn ông, nghĩ lại ban đầu khi yêu nhau, nước bọt của Lộ Tùỵ cô cũng đã ăn rất nhiều, ngay cả “trứng” của anh cô còn ăn rồi thì bát mì ăn dở có là gì, đúng không?

Nhưng nếu trên thế gian này có người khiến Vụ Mang Mang tức chết thì tuyệt đối chỉ có Lộ Tùỵ mà thôi.

Vụ Mang Mang vừa ăn xong thì thấy Lộ Tùỵ bật lửa nấu một bát khác để ăn.

Vụ Mang Mang đã không còn cảm giác gì rồi.

Lộ Tùỵ vừa ăn mì vừa lấy trong bình nước nóng kế bên một hộp sữa bò được giữ ấm bằng nước nóng, đưa cho Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang không hề có sức kháng cự nào với sữa, dù sao tôn nghiêm đã bị quét sạch, cũng không ngại xấu mặt thêm nữa.

Vụ Mang Mang nhấp từng ngụm sữa nhỏ, “Anh bắt tôi là muốn đề ra yêu cầu gì?”

Lộ Tùỵ ngược mắt lên nhìn Vụ Mang Mang, “Em nghĩ em có gì đáng để tôi mong muốn?”

Vụ Mang Mang nghĩ ngợi, đành thừa nhận rằng lời Lộ Tùỵ nói rất có lý, ưu thế duy nhất cô có là sắc đẹp, nhưng đã bị Lộ Tùỵ chiếm lấy từ trước rồi.

“Sao anh không giết tôi luôn đi?” Vụ Mang Mang nói, như thế cô có thể rời khỏi nơi chiến trường chết tiệt này, nằm trên chiếc giường mềm mại trong

khách sạn ngủ một giấc ngon lành.

“Tôi thường không thích đối thủ chết quá nhẹ nhàng”, Lộ Tùý đáp.

Vụ Mang Mang suýt thì sặc, chỉ có thể nói nhỏ, “Tôi muốn tắm rửa.”

“Đợi một lát”, Lộ Tùý đứng lên.

Vụ Mang Mang nhìn anh bận rộn, nhanh chóng nấu xong hai chậu nước ấm to, lấy khăn sạch đặt vào trong chậu nước, “Rửa ráy đi, tôi ra ngoài canh chừng.”

Là chiến thuật tát một cái rồi cho kẹo ăn đây, nhưng Vụ Mang Mang rất kém cỏi mà nguôi giận mất rồi.

Rửa ráy súc miệng, lau rửa chân tay xong, cảm thấy toàn thân mát mẻ sạch sẽ hẳn.

Vụ Mang Mang làm xong mọi thứ thì bò vào túi ngủ nằm xuống, giấc ngủập đến rất nhanh, vốn dĩ đã ngủ rồi nhưng lúc đầu chỉ là mơ màng, trong mơ bị thứ gì đó nóng hổi áp vào nên giật mình tỉnh dậy, sau đó cô hét lên, định ngồi dậy, “Lộ Tùý, anh làm gì vậy?”

Tiếc rằng Vụ Mang Mang không thể ngồi lên vì cô đang bị người ta đè nghiền xuống.

Cảm giác nóng hổi trên da mách bảo Vụ Mang Mang rằng, tên lưu manh Lộ Tùý trên người... không có mảnh vảo che thân nào cả!!!

Chương 78

“Anh đang làm gì vậy?!” Vụ Mang Mang giữ bàn tay Lộ Tù đang sờ mó lung tung.

“Anh chỉ đang giành lấy quyền lợi của người chiến thắng.” Lộ Tù thở dốc.

Vụ Mang Mang co chân lên đá Lộ Tù, định bò dậy nhưng tiếc là không gian trong túi ngủ quá chật hẹp, tuy Vụ Mang Mang ý thức được rằng đây là túi ngủ đôi được đặc biệt chuẩn bị, nhưng không gian hoạt động vẫn rất chật chội.

Không gian nhỏ nên Vụ Mang Mang không làm gì được, bị Lộ Tù giữ chặt eo, kéo trở lại.

“Lộ Tù, anh đang phạm pháp, đây là phạm tội đó!” Vụ Mang Mang hét lên, thực ra cho dù sau đó cô có đi khám thì e rằng cũng khó kiện được, bỏ qua hợp đồng cô đã ký thì có lẽ tên Tướng luật sư khoa môi múa mép của Lộ Tù cuối cùng sẽ đổi trắng thay đen, bảo rằng cô cưỡng hiếp Lộ Tù cũng nên.

“Ồ, ngày mai anh đưa em đi báo cảnh sát.” Tay Lộ Tù không hề ngưng lại.

Vụ Mang Mang thở hỗn hển, van nài: “Lộ Tù, anh không low như thế chứ?” Hành vi cường bức phụ nữ thực sự quá “low” đấy!!!

Lộ Tù nghĩ ngợi rồi cười nói: “Thế thì em làm anh ‘high’ lên đi.”

...

Ánh nắng chói chang chiếu xuyên qua cửa sổ, rọi vào mí mắt Vụ Mang Mang, cô cau mày, rứt đầu vào trong túi ngủ.

Khung cảnh xung quanh hỗn loạn, Vụ Mang Mang không muốn tỉnh lại tí nào.

“Dậy đi thôi”, Lộ Tùỵ đưa sữa đã được hâm nóng đến trước mặt Vụ Mang Mang.

Cô dứt khoát chui hẳn đầu vào trong túi ngủ.

“Dậy đi, tám giờ rồi, lát nữa người của ban tổ chức sẽ đến thu dọn doanh trại đấy.” Bên tai có tiếng kéo khóa, lát sau bàn tay Lộ Tùỵ từ một góc sờ lên người Vụ Mang Mang, “Hoặc là, chúng mình lại...”

Vụ Mang Mang lập tức lấy hai tay bịt tai, miễn cưỡng thò đầu ra khỏi túi ngủ, cô trừng mắt nhìn Lộ Tùỵ: “Hôm qua anh trả thù em hả?”

Căn bản là cô chưa hề ngủ mà?

Người buồn ngủ mà ngủ không đủ lúc nào cũng rất khó chịu và gay gắt, “Hôm qua anh cần thuốc hả?”

Lộ Tùỵ không đếm xỉa đến lời khiêu khích của cô, đặt sữa xuống rồi quay lưng đi, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Vụ Mang Mang cũng biết bây giờ chưa phải lúc tính sổ với Lộ Tùỵ, tám giờ đã kết thúc trận chiến, họ không quay về thì nhân viên có thể sẽ lên núi tìm.

Vụ Mang Mang thò tay ra ngoài sờ soạng tìm kiếm, muốn lấy quần áo của mình, đôi mắt cô vì buồn ngủ mà chỉ có thể nửa nhắm nửa mở, nhưng trong chớp mắt cô đã nhìn thấy dấu đỏ mới toanh trên cánh tay mình.

Tối qua Lộ Tùỵ đã ra sức giải tỏa cơn hoan lạc trên người cô.

Vụ Mang Mang khó khăn lắm mới chụp được bra để mặc vào, sau đó rướn người ra ngoài tìm áo ba lỗ, cầm lên định mặc thì sực nhớ tối qua hình như Lộ Tùỵ lấy cái này để lau người.

Hơn nữa quần lót cũng không mặc được, dính nhớp nháp.

Vụ Mang Mang tức tối giờ áo ba lỗ lên, “Lộ Tuyền, thế này làm sao em mặc được?”

Lộ Tuyền quay lại nhìn cô, hình như cũng nghĩ ra gì đó nên khước môi cong lên, lấy trong ba lô của mình ra một chiếc áo pull sạch, ném cho Vụ Mang Mang, “Em mặc cái này đi.”

Lộ Tuyền lại lục tìm trong túi, lấy một chiếc quần tam giác của mình, đưa cho Vụ Mang Mang.

Nghe nói đàn ông mặc quần tam giác khá gợi tình, Vụ Mang Mang xem như đã biết điều đó.

Vốn dĩ cô định ném quần vào mặt Lộ Tuyền, nhưng quần của cô tối qua lăn lộn trên đất nên đã bẩn lắm rồi, cứ trông trải như thế mà mặc vào thì đúng là không chịu nổi.

Chỉ có thể nhắm mắt mặc quần tam giác của Lộ Tuyền vào, tuy hơi to nhưng không đến nỗi tuột.

Vụ Mang Mang cầm sữa lên, hậm hực uống hết rồi mới đi rửa ráy.

Từ doanh trại số 3 đến địa điểm đón ở lưng núi vẫn phải đi bộ hơn một tiếng nữa, Vụ Mang Mang vừa đi vừa cảm thấy tối qua cô ngoan ngoãn hơi nhanh, cảm giác lúc này mà không lấy lại sĩ diện thì rất dễ khiến Lộ Tuyền hiểu lầm.

Hơn nữa Vụ Mang Mang cảm thấy rất đau, toàn thân đau nhức, đặc biệt là hai chân.

Trước đây lúc ở cạnh Lộ Tuyền cũng chẳng bị nặng thế này, lúc đó anh vẫn khá dịu dàng với cô.

Thế là Vụ Mang Mang trừng mắt nhìn lưng anh, nói: “Lộ Tù, em thật không ngờ anh lại là loại người đó. Lúc nhỏ tư tưởng đạo đức của anh học được cho chó ăn rồi hả? Lại đi cưỡng bức phụ nữ!”

Lộ Tù quay sang nhìn Vụ Mang Mang, buồn cười nói: “Em còn mặt mũi mà bảo tối qua anh cưỡng bức em à?”

Lộ Tù nhìn vào phần túi ngoài của ba lô anh, trong đó đựng áo ba lỗ và quần lót của Vụ Mang Mang đến giờ vẫn ướt sũng.

Mặt Vụ Mang Mang đỏ bừng bừng, nhưng lại không cam tâm mỗi lần cãi nhau đều bị Lộ Tù chiếm thế thượng phong, “Lộ tiên sinh bây giờ đói khát thế sao? Là vì quá thô lỗ mới không tìm được bạn gái hả?”

Lộ Tù quay lại, cười khẽ.

Động tác lắc đầu và khẽ thở dài của anh khiến Vụ Mang Mang có cảm giác IQ của cô bị kỳ thị vậy.

“Có phải bạn gái anh đâu, tại sao anh phải dụ dàng?” Lộ Tù hỏi.

Vụ Mang Mang suýt thì tức đến ngã lãn, đây là lời người nói sao? Bạn gái người ta mà anh tùy tiện sử dụng thế à? Còn ra sức sử dụng?

Vụ Mang Mang tức tối vô cùng, xưa nay cô không đấu lại Lộ Tù, nếu không thì ban đầu cũng không bị quản thúc tới mức muốn đập đầu vào tường, cuối cùng lại cun cút ra đi như thế.

Người này ấy mà, quan trọng nhất là phải tự biết thân biết phận, thế nên Vụ Mang Mang không nói gì nữa, không chọc tức anh được thì cô tránh né cũng được chứ?

Tuy Vụ Mang Mang ý thức được chuyện này có thể không êm đềm được nữa, với tính cách Lộ Tù lại chịu nhai lại cỏ thì thực sự không thể giải thích bằng lý do nhất thời bùng bột được.

Nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy lần trước Lộ Tùý đã bình tĩnh chấp nhận chia tay rồi, thì bây giờ cô nói lý lẽ với anh vẫn có thể rút lui an toàn được.

Cùng lắm thì sau này cô không gặp Ninh Tranh nữa là được chứ gì?

Lúc đến địa điểm đưa đón, từ xa Vụ Mang Mang đã trông thấy chiếc xe đang đợi ở đó.

Trông thấy Lộ Tùý và Vụ Mang Mang xuống núi, Ninh Tranh và Thẩm Đình ngồi trên chiếc xe phía trước liền mở cửa bước xuống.

Vụ Mang Mang đi chậm lại, cách Lộ Tùý khoảng năm mét, nhưng bây giờ trời cao mây trắng, không hề ảnh hưởng tới tầm nhìn, nên Ninh Tranh có thể trông thấy rõ chiếc áo pull rộng thùng thình của Lộ Tùý trên người Vụ Mang Mang.

Chuyện đáng để vui mừng là, anh ta không nhìn thấy cái mà Vụ Mang Mang mặc còn có quần lót của Lộ Tùý!

Trên cổ Vụ Mang Mang và những nơi áo pull không thể che lấp dày đặc những dấu vết đo đỏ, mới nhìn đã biết là một cô nàng mới được yêu thương sủng ái.

Ninh Tranh không nói năng gì, dấm luôn một cú vào mặt Lộ Tùý.

Mặt anh bị dấm nghiêng sang bên, sau đó không hề nường tay cũng dấm trả lại Ninh Tranh một cú.

Hai người đàn ông ba mươi mấy tuổi cứ thế đánh nhau trước mặt mọi người.

“Lộ Tùý, cậu có ý gì hả?” Ninh Tranh gầm lên.

Lộ Tùý chính là kẻ xấu bụng, làm sao phân tâm để trả lời, Ninh Tranh bị đánh đến liên tục thoái lui.

Vụ Mang Mang giật mình sợ hãi trước đòn tấn công của Lộ Tù.

Nếu ban nãy Vụ Mang Mang còn thấy mừng rỡ thì giờ đây cô không thể lừa mình dối người được nữa.

Trải qua hơn một tiếng đồng hồ để bình tĩnh lại, IQ của Vụ Mang Mang đã trở về, hành động của Lộ Tù thế này đã nói lên hàm nghĩa ẩn giấu sau nó.

Lại nhớ đến hoạt động này, phần thưởng nghe nói là cao nhất trong lịch sử trước nay, nếu không Ninh Tranh sẽ không hào hứng tham gia, cũng không ra sức thuyết phục cô.

Những lời mà La Giai Việt nói trong bộ đàm buổi chiều hôm qua, căn bản là dẫn dụ cô tự chui đầu vào lưới.

“Lộ Tù! Cậu có ý gì hả? Cậu đá Vụ Mang Mang, còn không cho tôi quen cô ấy hả?” Ninh Tranh bị Lộ Tù tóm lấy cổ áo, lại bị đấm một cú thì gào lên.

Lộ Tù đấm vào mặt Ninh Tranh, “Tôi nói tôi đá Vụ Mang Mang lúc nào hả?”

Khốn thật, Vụ Mang Mang không thể đứng nhìn nữa, cuống quýt chạy lại xe, mở cửa ngồi vào trong, sau đó quát tài xế, “Lái đi lái đi, mau lái xe đi.”

Kẻ ngốc là như vậy, gặp chuyện chỉ biết chạy.

Tiếc là tài xế không thèm nghe lời Vụ Mang Mang, anh ta cũng đang xem kịch mà.

“Cộc cộc cộc”, cửa sổ cạnh Vụ Mang Mang bị ai đó gõ mạnh, cô quay sang thì nhìn thấy Ninh Tranh bị bầm một bên mắt.

Vụ Mang Mang tiện thể liếc nhìn Lộ Tù, mặt anh vẫn khá sạch sẽ, chỉ bị bầm bên khóe môi, còn có dấu máu nữa.

Có nghĩa là đánh nhau xong rồi!!!

“Cộc cộc cộc”, Ninh Tranh lại gõ cửa sổ.

Lúc này Vụ Mang Mang mới miễn cưỡng kéo cửa sổ xuống, chủ yếu là về mặt Ninh Tranh khá là gian xảo.

“Mang Mang, lúc đầu là em đá Lộ Tù hã?” Ninh Tranh lúc nói câu này có cảm giác đặc biệt oan uổng.

Nếu anh ta biết sớm là cô nàng bảo bối sống Vụ Mang Mang này đã đá Lộ Tù thì dù thích Vụ Mang Mang đến mấy Ninh Tranh cũng không dám chọc vào, đó chẳng phải là tát thẳng vào mặt Lộ Tù hay sao?

Tình yêu có thể đắt, tình bạn giá càng cao mà!

Vụ Mang Mang không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn Lộ Tù, cô làm sao dám nói trước mặt mọi người là cô đã đá Lộ Tù chứ?

“Không, bọn em chia tay hòa bình, do cả hai không hợp nhau mà thôi.” Vụ Mang Mang đáp, câu này là trả lời Ninh Tranh nhưng thực chất chủ yếu là nói cho Lộ Tù nghe.

Ninh Tranh giơ ngón cái lên với cô, rồi quay đầu đi về phía chiếc xe đằng sau.

Đến khi Lộ Tù lên xe, Vụ Mang Mang lén nhìn mặt anh mấy lần, thực ra là muốn nhìn vết thương của anh.

Lộ tiên sinh cao quý quen rồi, lúc này tự dưng nhìn thấy khoe môi anh có vết bầm xuất hiện, cảm thấy rất buồn cười, dù sao trình độ vui trên nỗi đau kẻ khác của Vụ Mang Mang khá là cao mà.

“Vui lắm hã?” Lộ Tù quay sang nhìn Vụ Mang Mang, về mặt sa sầm, “Có phải em còn muốn chụp hình không?”

Lộ Tù đã nói trúng tim đen của cô, nhưng ban đầu lúc lên núi, điện thoại đã bị tắt máy bỏ trong tủ bảo hiểm rồi, ban tổ chức không cho phép mọi người mang điện thoại.

Vụ Mang Mang cười, không nói gì.

Chiếc xe tiến vào sơn trang bằng con đường riêng, Lộ Tù và Ninh Tranh cũng không xuất hiện trước mặt mọi người, đó chính là đặc quyền!

Vụ Mang Mang toàn thân nhớp nháp đã muốn tắm rửa thay đồ từ lâu, nên cô cũng mặc kệ đồng tư vò rối mù trước mắt, đi thẳng về phòng.

Đến khi cô tỉnh dậy thì đã bốn giờ chiều, đa số đã trả phòng, chỉ có Lộ Tù là vẫn đợi cô.

“Dậy rồi à?” Lộ Tù hỏi.

Vụ Mang Mang gật đầu.

“Đi thôi”, Lộ Tù bảo.

Hình như lại trở về với mô thức trước kia, Lộ Tù nói gì Vụ Mang Mang nghe đó, thế thì ban đầu cô nói chia tay còn có ý nghĩa gì?

Vụ Mang Mang không phủ nhận trước kia cô bị Lộ Tù thu hút.

Người này quá đẹp trai, khí thế lớn, ma lực càng lớn hơn nữa, điều kiện kinh tế xuất sắc khỏi nói, từ góc độ tiến hóa học mà nói thì giống cái đều thích giống đực như thế, gene tốt, lại có thể cung cấp hoàn cảnh sinh tồn tốt đẹp cho đời sau của họ.

Nên Vụ Mang Mang vẫn rung động trước Lộ Tù là bản năng rồi.

Huống hồ là, thực sắc tính đã^[1], thánh nhân đã nói thế.

[1]Thực sắc tính dã: một cái là vấn đề sinh tồn, một cái là vấn đề tính dục, nhân sinh không xa rời hai vấn đề này. (ND)

Phụ nữ đến một độ tuổi nhất định, hiểu biết mọi thứ rồi cũng sẽ có nhu cầu sinh lý, hoàn toàn không phải chuyện gì xấu hổ, khó mở miệng.

Tối qua Vụ Mang Mang đúng là đã được Lộ Tỳ dẫn dắt lên đỉnh cao khoái lạc, nhưng đó chỉ đơn thuần là phản ứng sinh lý, không có nghĩa là cô sẽ từ bỏ lập trường của mình.

Trên thực tế khi Vụ Mang Mang bò ra từ túi ngủ thì đã hối hận, đồng thời quyết định sẽ xóa sạch mọi quan hệ.

Vụ Mang Mang cắn vào đốt ngón tay trở bên phải, nhìn Lộ Tỳ đang chăm chú lái xe, do dự một lát rồi nói: “Ban đầu anh chẳng đã nói ngựa tốt không nhai lại cỏ hay sao?”

Lộ Tỳ liếc Vụ Mang Mang một cái nhanh chóng: “Anh là người, không phải ngựa.”

Vụ Mang Mang đành “ha ha” cười bồi, đúng là cái gì cũng bị Lộ tiên sinh nói hết.

“Nhưng em là ngựa tốt”, Vụ Mang Mang nói. Đó là lời ám chỉ rõ ràng, chắc Lộ Tỳ nghe hiểu chứ nhỉ?

Vụ Mang Mang thò đầu sang nhìn anh, Lộ Tỳ ngừng lại trước đèn đỏ, thân nhiên quay sang cho Vụ Mang Mang ngắm, “Đúng là một con ngựa tốt, anh cười lên rất thoải mái.”

Vụ Mang Mang tức đến hai tay ôm lấy đầu, lòng bàn tay không ngừng đập vào trán, cô cảm thấy toàn thân mình không ổn rồi.

Chương 79

Lúc lái xe đến ngã rẽ, Vụ Mang Mang nói: “Cho em xuống phía trước là được.”

Nơi này nếu rẽ phải sẽ là đường về Hồ khu, Vụ Mang Mang không muốn lại bị Lộ Tù bắt cóc về nhà họ Lộ. Sai lầm đó cô đã phạm phải một lần là quá đủ, không muốn tái phạm nữa.

Vụ Mang Mang biết rõ, cô và Lộ Tù không phải vì tình cảm sứt mẻ mà chia tay, chỉ là thực sự không hợp, cho dù miễn cưỡng ở cạnh nhau thì vẫn sẽ chia tay mà thôi.

“Em về đường Hà Tân hay lên núi?” Lộ Tù hỏi.

Đường Hà Tân chính là con đường có căn hộ sang trọng ban đầu của Vụ Mang Mang.

“Em về nhà trên núi”, Vụ Mang Mang nói.

Lộ Tù đi thẳng, điều này khiến Vụ Mang Mang thở phào.

Lộ Tù nhìn vẻ mặt như trút được gánh nặng của cô, cặp mắt xuống, không hiểu anh đang nghĩ gì.

Chiếc xe chưa đến nhà họ Vu giữa lưng chừng núi thì Vụ Mang Mang đã bắt Lộ Tù dừng lại, cô sợ bị sếp Vụ hoặc bà Liễu nhìn thấy Lộ Tù đưa mình về, lúc đó cô lười giải thích lắm.

Vụ Mang Mang nhìn anh, với tâm tư của người này thì không thể không biết ý cô, nhưng trên gương mặt anh không có chút khó chịu nào, còn đích thân xuống xe mở cửa giúp cô.

“Cảm ơn anh đã đưa em về”, Vụ Mang Mang đón lấy va li trong tay Lộ Tù.

Lộ Tù hờ hững “ừ” một tiếng.

Vụ Mang Mang thực sự không hiểu thái độ này của Lộ Tù là gì, có nghĩa là tiến có thể tấn công, lùi có thể phòng thủ sao?

Vụ Mang Mang vốn tính sốt ruột, muốn cắt đứt triệt để, không muốn chơi trò mờ ám với Lộ Tù.

Thế nên Vụ Mang Mang đi được hai bước rồi lại kéo va li quay về trước mặt Lộ Tù, “Lộ Tù, em nghĩ chúng ta đều hiểu rõ chúng ta không hợp nhau. Sai lầm cũ em không muốn tái phạm lần nữa, anh không cần lãng phí thời gian với em đâu.”

Lộ Tù không nói gì, nhưng ánh mắt tối sầm lại.

Vụ Mang Mang cảm thấy cô nói thế có lẽ hơi vô lễ, nhưng cô lại chân thành bổ sung: “Lộ Tù, em hiểu tâm ý của anh, được anh yêu thích, em cảm thấy rất vinh hạnh, nhưng chúng ta thực sự không hợp nhau.”

Hàng lông mày của Lộ Tù hơi động đậy, Vụ Mang Mang nhìn thấy sự thay đổi nhỏ đó lại thấy thấp thỏm trong lòng, lời anh nói tiếp theo tuyệt đối sẽ không dễ nghe!

Vụ Mang Mang vội vàng nói tiếp: “Em biết anh định nói chuyện tối qua. Mọi người đều là người lớn, nhất thời bùng bột mà thôi. Hơn nữa em cũng không phải người không thua nổi, em đã tham gia hoạt động thì đồng ý đánh cược, chấp nhận chịu thua.”

Vụ Mang Mang cảm thấy thái độ mình rất đứng đắn, rất tốt!

“Nếu em đã đồng ý đánh cược, chấp nhận chịu thua vậy thì tối qua em phản kháng cái gì?” Lộ Tù mĩa mai.

“Em đâu có phản kháng?!” Vụ Mang Mang tỏ vẻ ấm ức vì bị oan.

“Ồ”, Lộ Tù nghe thế lập tức nở nụ cười, hơn nữa càng lúc càng nở rộng hơn, Vụ Mang Mang hiếm khi nhìn thấy cảm xúc mạnh đó trên gương mặt anh, quên cả lời định nói.

Tuy Lộ tiên sinh bình thường đã rất đẹp trai, nhưng khi anh cười thì hình như càng đẹp hơn, răng rất trắng, lúc cười to sẽ trở nên dịu dàng ấm áp hơn nhiều, khiến bạn ôm hy vọng rằng anh sẽ mãi mãi giữ cảm xúc hiện giờ.

Đến khi Vụ Mang Mang hoàn hồn lại thì mới ý thức được mình đã nói lời ngu ngốc thế nào, thật lòng không thể nói chuyện được nữa, cô kéo va li định bỏ đi ngay.

“Đúng rồi”, Lộ Tù nói sau lưng Vụ Mang Mang: “Đừng mua thuốc, bây giờ chắc là kỳ an toàn của em chứ?”

Vụ Mang Mang khựng lại, cô tức đến nỗi không nhớ đến chuyện này, ban nãy trên đường đi đã nghĩ sẽ đi mua thuốc.

Vụ Mang Mang đúng là đang trong thời kỳ an toàn, bà dì vừa mới đi.

Chỉ là quá lâu rồi mà Lộ Tù còn nhớ chu kỳ sinh lý của cô, đúng là không thể chịu nổi! Vụ Mang Mang quay lại trừng mắt với Lộ Tù, sau đó nhanh chóng kéo va li bỏ chạy.

Hai hôm sau, Vụ Mang Mang quay về đại học A, kỳ quặc là tuy mới ở đây nửa năm nhưng bất giác Vụ Mang Mang cảm thấy phòng ký túc hình như mới là cảnh tránh gió để cô an tâm nghỉ ngơi.

Vào học vẫn bận rộn, thí nghiệm, tra cứu tư liệu để viết luận văn, học kỳ sau có lấy được học bổng hay không hoàn toàn phụ thuộc vào nửa năm này.

Năm nhất chủ yếu là xem thành tích bình quân các môn để phân loại, nhưng cũng có những người đã phát triển luận văn rồi, như vậy có thể lấy được học

bổng dễ dàng.

Vụ Mang Mang tuy không quá túng thiếu, nhưng từng trải qua thời kỳ khó khăn cô nàng này đã biết cách dành dụm tiền, tiền học bổng dày dặn có thể đóng học phí cho học kỳ sau của cô, đương nhiên cô phải phấn đấu hết sức.

Thế nên Vụ Mang Mang vừa về trường đã hết sức bận rộn, vớt hết mọi chuyện xảy ra trong kỳ nghỉ đông ra khỏi đầu, đại học A giống như một tấm bản đồ cô mới mở ra, xem như một cuộc sống mới khác.

Thế tấn công của Quách Tuyết Phong mãnh liệt hơn học kỳ trước, mỗi ngày mua bữa sáng cộng thêm một cành hoa hồng, “Mang Mang, ngày Mười bốn tháng Hai tôi đến thành phố của cậu nhé.”

“Mình không biết nữa”, Vụ Mang Mang hơi kinh ngạc.

Quách Tuyết Phong cười cười, “Tôi nghĩ bố cậu bị thương, chắc là cậu không có tâm trạng đi chơi lễ nên không gọi điện cho cậu, nhưng hôm đó tôi rất muốn hít thở cùng một bầu không khí trong thành phố với cậu.”

Vụ Mang Mang hơi cảm động, sự chân thành và yêu mến nồng nhiệt như thế hình như chỉ có thể tìm thấy ở những người trẻ tuổi trong trường học mà thôi.

Vụ Mang Mang đã viết một bài mới trong Weibo Hồng Hạnh của mình: “Bay đến thành phố của tôi, chỉ vì muốn hít thở cùng một bầu không khí trong thành phố với tôi, cảm động.”

Đã vào Weibo rồi nên Vụ Mang Mang khó tránh khỏi đi thăm những Weibo khác của mình, trong Weibo Hồng Hạnh thứ mười ba cô đơn một dòng, “Cành hồng hạnh này hơi bẩn.”

Trước mắt vẫn chưa có ai theo dõi.

Ánh nắng cuối tuần đã bắt đầu ấm áp, Vụ Mang Mang ngủ một giấc ngon lành, nằm ườn trong chăn ấm một lúc, mới thức dậy đánh răng thì nghe có người gõ cửa.

Tăng Như Lãng đã rửa ráy xong, đang thoa kem lót, nghe tiếng gõ cửa thì chạy ra mở, nhìn thấy một người đàn ông siêu cấp đẹp trai đứng ở cửa.

Mắt Tăng Như Lãng lóa lên, hận không thể đưa hai tay che mặt, trời ạ, cô nàng mới thoa kem một nửa, cô nàng còn tưởng là bạn phòng kế bên ghé chơi, con gái với nhau không cần quan tâm đến hình tượng làm gì.

“Anh tìm ai ạ?” Tăng Như Lãng kìm nén ham muốn chui xuống lỗ, hỏi.

Phong độ của đối phương tốt vô cùng, nhìn gương mặt đen trắng lốm đốm của cô nàng mà không hề tỏ ra kinh ngạc hay kỳ quặc gì cả, chỉ riêng điểm này Tăng Như Lãng đã chấm chín mười chín điểm cho anh rồi, đó là số điểm cao nhất dành cho đàn ông trong lịch sử.

“Tôi tìm Vụ Mang Mang, cô ấy có ở đây không?” Lộ Tù hỏi.

Ngay cả giọng nói cũng hay đến mức khiến lỗ tai người khác mang thai ngay, Tăng Như Lãng lại lén cộng thêm một điểm cho Lộ Tù.

Phụ nữ ham mê sắc đẹp chính là dễ bị lừa gạt như thế đấy.

Tại Vụ Mang Mang nghe thấy giọng đàn ông, lập tức tò mò quay lại, tòa nhà ký túc này của các cô được quản lý khá nghiêm ngặt, ngay cả Quách Tuyết Phong cũng chưa từng đến đây.

Thế nên bỗng dưng nghe thấy giọng đàn ông nên đương nhiên là Vụ Mang Mang tò mò rồi.

Chỉ có điều khi nhìn thấy người đó, Vụ Mang Mang suýt thì sợ đến tè ra quần, ngay cả bọt kem đánh răng ở khóe môi cũng chưa kịp lau đi, cô mở cửa lao vọt ra ngoài.

Vụ Mang Mang hoàn toàn không ngờ được sau một tuần mà Lộ Tù lại thần thông quảng đại dám đến ký túc của cô, cô nhất định sẽ mách với dì quản lý ký túc.

“Cậu ơi, cậu đến thăm cháu ạ?” Vụ Mang Mang cười giả tạo bước tới, quay sang nói với Tăng Như Lãng, “Đây là cậu của chị, chị từng kể em nghe đó.”

“Cậu à, cậu đứng ngoài đợi cháu một lát, cháu thay đồ rồi ra, bạn cháu vẫn chưa tắm rửa gì hết.” Vụ Mang Mang nói một tràng như bắn súng, chỉ sợ người ta cắt ngang.

Tăng Như Lãng sức nhớ đến gương mặt loang lỗ của mình, tuy ông cậu rất đẹp trai nhưng cô nàng cũng thấy mắc cỡ, nên Tăng Như Lãng không phản đối Vụ Mang Mang nói.

Còn Lộ Tù thì thông thả nói: “Cậu à? Ban nãy anh nói với dì quản lý bên dưới, anh là dưỡng của em, lát nữa em đừng nói hớ đấy.” Lộ Tù giơ ngón cái ra, lau đi bọt kem dính bên khóe môi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang biết ngay Lộ Tù sẽ không phối hợp với mình, cô đành trن mặt ra cười với Tăng Như Lãng: “Cậu của chị chỉ thích nói đùa thôi.”

Tăng Như Lãng nhìn Vụ Mang Mang, vẻ mặt như kiểu chị đang bắt nạt IQ của em đó hả.

Vở kịch này Vụ Mang Mang cũng không diễn được nữa, cô đẩy Lộ Tù ra ngoài, hất tay anh ra rồi đi thẳng đến cửa sổ cuối hành lang, dừng lại hỏi, “Anh đến để làm gì?”

“Anh đến thăm cháu gái của anh”, gương mặt Lộ Tù chỉ chực mỉm cười.

Vụ Mang Mang nhón chân lên áp sát mặt lại gần Lộ Tù, “Nhìn đi, nhìn xong rồi thì đi.”

Lộ Tù quả nhiên chăm chú ngắm cô, sau đó mới nói: “Gần đây có phải em nóng trong người không, có ghèn ở mắt kìa.”

Vụ Mang Mang đập lên giày da sang trọng của Lộ Tù, sau đó chạy về ký túc một cách mất thể diện, nói chuyện với Lộ Tù sẽ khiến cô chết sớm mất.

Vụ Mang Mang quay về ký túc, lập tức ra ban công rửa mặt, đặc biệt rửa kỹ phần mắt.

Tăng Như Lăng đã thoa kem xong, vẽ lông mày, tô son, lại gần Vụ Mang Mang hỏi về gian tà: “Cậu của chị đẹp trai quá, chị có thiếu nợ không?”

Vụ Mang Mang huých cùi chỏ vào người Tăng Như Lăng, “Thiếu.”

Tăng Như Lăng lườm cô, “Xì, chị chỉ biết lừa em.”

Vụ Mang Mang không nói gì.

Tăng Như Lăng đập vai vào lưng Vụ Mang Mang, “Haizzz, nói đi, vị này rất cuộc là ai? Nhìn không giống người bình thường.”

Vụ Mang Mang vừa bôi kem dưỡng da vừa nói: “Bạn trai cũ của chị.”

“Trời ơi”, Tăng Như Lăng tỏ ra khoa trương, “Sao lại chia tay? Sao chị nữ chia tay? Chỉ gương mặt đó thôi, ngắm cả đời cũng không thấy chán đó.”

Vụ Mang Mang thầm nghĩ ban đầu chị cũng nghĩ thế đấy.

“Tính cách không hợp”, Vụ Mang Mang nói.

Người bình thường sẽ nghĩ bốn chữ “tính cách không hợp” này là trả lời cho có lệ, Tăng Như Lăng vốn trí tưởng tượng phong phú nói ngay: “Có phải anh ấy ngoại tình không? Bây giờ đàn ông đẹp trai lại có tiền đều thế cả. Bây giờ anh ấy quay đầu, cảm thấy chị tốt hơn đúng không?”

“Không phải.” Vụ Mang Mang không nhịn được tâm sự với cô nàng, “Quản chị rất nghiêm, sáu giờ sáng phải dậy tập thể dục, chín giờ tối phải lên giường đi ngủ, còn không cho chị chơi game, trước mặt anh ấy cũng không được chơi điện thoại. Cuối cùng còn xóa sạch trang bị trong tài khoản mà chị đã chơi hơn ba năm trời, chị thực sự không thể chịu đựng được, em nói có phải không?”

Tăng Như Lãng tỏ vẻ hoàn toàn không hiểu nổi Vụ Mang Mang, “Tốt quá còn gì. Nếu có người quản em như thế thì eo của em sẽ không có mỡ rồi.” Tăng Như Lãng véo vào phần mỡ bụng của mình.

“Chị đúng là có phúc mà không biết hưởng, làm bộ làm tịch.”

Vụ Mang Mang bĩu môi, đàn ông có hợp hay không chỉ có người có kinh nghiệm mới hiểu được, người ngoài chỉ có thể nhìn thấy hào quang của Lộ Tỳ thôi.

Vụ Mang Mang bôi kem xong thay đồ, chải tóc rồi mới mở cửa, Lộ Tỳ quả nhiên đứng trước cửa, Vụ Mang Mang ngược lên nhìn, cửa phòng xung quanh đều mở hết, một đám con gái thò đầu ra lén lút nhìn.

Thời buổi này trai đẹp trên tivi hay mạng đều là kiểu “thịt tươi nhỏ”, mặt thư sinh, da dẻ mịn màng hơn phụ nữ, hiếm khi có ông chú đẹp trai đầy ắp ma lực đàn ông như Lộ Tỳ, mới nhìn đã biết là quý ông tài giỏi có nhà có xe, mọi người đều muốn ngắm nhìn để rửa mắt.

Lại nhìn Lộ Tỳ, anh vẫn tỏ ra ung dung tự tại, quen làm mục tiêu nổi bật của mọi người từ lâu rồi.

“Đi thôi”, Vụ Mang Mang tức tối nói với Lộ Tỳ.

Cô mới đi mấy bước thì Tăng Như Lãng đuổi theo, “Mang Mang, cái đó... buổi tối chị quay về chứ? Trước tám rưỡi nhất định phải về đó.”

Vụ Mang Mang khoát tay với Tăng Như Lăng, yên chí, lát nữa cô sẽ xử lý Lộ Tù, buổi trưa vẫn có thể quay về để ăn trưa mà.

Xuống lầu một, Vụ Mang Mang kéo Lộ Tù đến trước mặt dì quản lý ký túc, lạnh mặt nói về kích động: “Dì ơi, sao dì lại tùy tiện cho một người đàn ông vào đây? Anh ấy gạt dì đó, anh ấy không phải dưỡng của cháu, cháu không có người cô nào hết. Dì để anh ấy vào, không sợ nữ sinh của chúng ta xảy ra chuyện ư?”

Chương 80

Dì quản lý ký túc nhìn Vụ Mang Mang vẻ kỳ quặc, tựa như không rõ ý của cô.

Vụ Mang Mang lập tức nhận ra Lộ Tỳ đã chơi cô một võ, anh vốn không nói mình là dượng của cô.

Vụ Mang Mang chỉ đành xấu hổ đi ra ngoài.

“Xin lỗi, làm phiền chị quá.” Lộ Tỳ mỉm cười với dì quản lý, sau đó xoa đầu Vụ Mang Mang về yêu chiều.

Dì quản lý cười với Lộ Tỳ, “Không sao”. Sau đó trả lại chứng minh nhân dân cho anh.

Người đàn ông mà ngay cả hình trên chứng minh nhân dân cũng đẹp trai ngời ngời như thế làm sao thiếu phụ nữ chứ, dì quản lý vô cùng yên tâm về Lộ Tỳ, mới nhìn đã biết không phải loại tùy tiện rồi.

Vụ Mang Mang vừa đến cửa thì nghe dì quản lý nói với Lộ Tỳ sau lưng: “Cái đó, người theo đuổi cô bé kia hơi nhiều, cậu phải cẩn thận đấy.”

Vụ Mang Mang nghe xong suýt ngã lăn xuống cầu thang ngay cửa.

“Cảm ơn chị Vương, tôi sẽ chú ý.” Lộ Tỳ đáp.

Vụ Mang Mang đã ở đây nửa năm trời mà không biết dì quản lý họ Vương, Lộ Tỳ mới đến đã biết gọi chị Vương rồi, cái miệng thật ngọt quá!

Vừa xuống cầu thang, Vụ Mang Mang ngẩng lên trông thấy Quách Tuyết Phong đang đạp xe lại gần.

Quách Tuyết Phong nhìn thấy Vụ Mang Mang thì hào hứng, đạp xe nhanh hơn, đến trước mặt Vụ Mang Mang liền ngừng lại: “Mang Mang, tôi chạy

đến Lão Vương Ký ở phía Tây mua cháo trứng thịt nạc mang về cho cậu đây.”

Tuy đã là mùa xuân nhưng thành phố A vẫn rất lạnh lẽo, Vụ Mang Mang mặc áo khoác dày, mà Quách Tuyết Phong chỉ mặc áo pull mỏng tay dài, còn nóng đến chảy mồ hôi, vì sợ cháo nguội mất nên cậu đã cố gắng đạp xe thật nhanh đến đây.

Vụ Mang Mang nhận lấy hộp cháo, trong lòng rất cảm kích nhưng lại thấy hổ thẹn, “Cậu không cần đối xử tốt với tôi như thế.”

Quách Tuyết Phong cười nói: “Chính tôi cũng thích ăn nên mới đi mà.”

Vụ Mang Mang biết Quách Tuyết Phong đang dỗ mình, định nói thì thấy Quách Tuyết Phong nhìn ra sau lưng cô vẻ căng thẳng: “Anh ta là ai?”

Vụ Mang Mang không cần quay lại cũng biết Lộ Tù đã ra rồi.

“Lộ Tù.” Lộ Tù đứng cạnh Vụ Mang Mang, chìa tay ra với Quách Tuyết Phong.

Quách Tuyết Phong ngẩn ra rồi luống cuống bắt tay Lộ Tù, tự giới thiệu: “Quách Tuyết Phong.”

Vụ Mang Mang nhìn vẻ luống cuống của cậu ta, bất giác cảm thấy giận Lộ Tù, một sinh viên như Quách Tuyết Phong đối mặt với Lộ Tù thì đương nhiên không tài nào chống đỡ nổi rồi, Lộ Tù đây là thắng mà không cần tới vũ lực.

Quách Tuyết Phong nhìn Lộ Tù, rồi lại nhìn Vụ Mang Mang, vẻ mặt tủi thân như bị tổn thương, và cả sự buồn bã tự ti, “VẬY TÔI ĐI TRƯỚC ĐÂY.”

Hoa đào của Vụ Mang Mang quá nhiều, cuối cùng cô đã làm người tốt nhất tức tối bỏ đi rồi.

Vụ Mang Mang nhìn theo bóng dáng cô đơn của Quách Tuyết Phong, sự hồ thẹn trong lòng sắp vùi dập bản thân. Tuy cô không định hẹn hò với Lộ Tù nhưng lại cảm thấy người như mình không xứng với tấm chân tình của Quách Tuyết Phong, cô sợ ở cạnh cô sẽ làm tổn thương cậu mất.

Quách Tuyết Phong vừa đi thì Vụ Mang Mang liền tỏ vẻ khó chịu với Lộ Tù, cứ đi thẳng mà không nói năng gì.

“Ăn cháo đi, lát nữa nguội sẽ không tốt cho dạ dày”, Lộ Tù bảo.

Vụ Mang Mang không nói, trong khu vườn nhỏ ven đường có một chiếc ghế dài, cô tiến lại ngồi xuống ghế, mở nắp hộp cháo, ăn từng miếng nhỏ.

Thực ra Vụ Mang mang không ăn trứng, nhưng món cháo trứng thịt nạc của Lão Vương Ký rất thơm ngon, cô ăn một lần đã thích, Quách Tuyết Phong cứ tới cuối tuần là lại đạp xe qua nửa thành phố mua cho cô.

Sau này chắc là không ăn được nữa, khước mắt Vụ Mang Mang ước ước, chính cô cũng không ngờ mình lại rơi nước mắt vì Quách Tuyết Phong, cậu thật sự thật sự là một người con trai rất tốt.

Tất nhiên Lộ Tù cũng nhìn thấy nước mắt vương trên khước mi Vụ Mang Mang, con gái đó thường chỉ nhìn thấy mặt tốt nhất của đàn ông, những gì xấu xa đều che đậy trong bóng tối, điều ấy cần cả đời mới phát hiện ra.

Vụ Mang Mang vừa ăn cháo vừa dùng đầu ngón tay gạt nước mắt, thi thoảng liếc nhìn Lộ Tù, người này đã quen kiềm chế, đang ung dung thành thoi ngồi thưởng thức những cô gái đang học Anh văn không xa đó.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Vụ Mang Mang ăn cháo xong, không kìm nổi mới hỏi Lộ Tù.

“Em biết mà, Mang Mang”, Lộ Tù nhìn Vụ Mang Mang.

Ánh mắt đó khiến cô có ảo giác đang bị anh săn bắt vậy.

Vụ Mang Mang kích động đứng lên, “Nhưng chúng ta không hợp nhau, em cũng không xứng với anh.”

Lộ Tù làm dấu tay bảo Vụ Mang Mang hãy bình tĩnh lại, sau đó anh nói: “Anh có thể hạ thấp đẳng cấp để hợp với em.”

Vụ Mang Mang tức đến ngã ngửa, thầm mắng trong lòng, theo đuổi phụ nữ còn độc miệng thế ư? Có phải là thật lòng hay không?

“Em phải đến phòng thực nghiệm đây”, Vụ Mang Mang chẳng buồn đếm xỉa đến Lộ Tù, sợ mình bị tức đến bạc tóc mất.

“Anh đưa em tới đó”, Lộ Tù cũng đứng lên.

“Không cần không cần”, Vụ Mang Mang cầm hộp cháo lên rồi bắt đầu chạy như điên, tận sâu trong tim mình cô sợ hãi Lộ Tù, có lẽ là sợ quyết tâm sẽ bị dao động.

Với tính cách của Lộ Tù đương nhiên sẽ không chạy đuổi theo Vụ Mang Mang trong trường rồi, anh chỉ có thể cười bất lực.

Vụ Mang Mang chạy như điên đến phòng thực nghiệm, suýt thì không thở nổi, ngồi được một lúc mới nhận ra hành vi ban nãy của mình thực sự quá ấu trĩ.

Cũng may sau đó Lộ Tù không xuất hiện nữa, Vụ Mang Mang trốn trong phòng thực nghiệm đến tám giờ mới bị liên hoàn call đoạt mệnh của Tăng Như Lăng triệu hồi về ký túc.

Nhưng Vụ Mang Mang chưa về đến ký túc thì bị Tăng Như Lăng chặn lại ở ngã rẽ, “Bạn trai cũ của chị đi rồi sao?”

Vụ Mang Mang gật đầu.

Tăng Như Lăng vỗ vai Vụ Mang Mang, “Chị hay thật đó, đàn ông theo đuổi chị người sau lại đẹp trai xuất sắc hơn người trước, em thật sự lo cho anh họ em, Quách Tuyết Phong căn bản không hàng phục nổi chị.”

Vụ Mang Mang cười cười, “Chị có phải là rỗng là hồ đâu, cái gì mà hàng phục với không hàng phục.”

“Mang Mang, em chỉ hỏi giúp anh họ em một câu, rốt cuộc chị suy nghĩ thế nào về anh ấy?” Tăng Như Lăng thu vẻ mặt đùa cợt lại.

Vụ Mang Mang hơi cúi đầu, chân vô thức đá qua lại hòn đá nhỏ trên đường, “Chị nghĩ anh Quách đối xử với chị rất tốt, tính cách cũng rất chính trực, nhiệt thành.”

“Nhưng chị không hề thích anh ấy đúng không?” Tăng Như Lăng nắm trúng trọng điểm.

Vụ Mang Mang nhìn Tăng Như Lăng: “Nhưng cả đời này chị không định tìm người chị thích, chị chỉ cần tìm một người luôn yêu chị, đối tốt với chị thôi.”

Tăng Như Lăng vẫn trong giai đoạn tràn đầy ảo tưởng và mơ mộng về tình yêu, có vẻ không hiểu được suy nghĩ này của Vụ Mang Mang, “Nhưng chị có thể tìm một người chị thích và cũng thích chị cơ mà.”

Vụ Mang Mang nhìn Tăng Như Lăng vẻ hâm mộ, cô từng nghĩ như vậy nhưng bây giờ lại cảm thấy quá khó quá khó!

Đối với Vụ Mang Mang, khi nam nữ ở với nhau, tình yêu không còn là mục tiêu chủ yếu mà cô theo đuổi, chỉ cần mọi người tính cách hợp nhau, ở bên nhau thoải mái là đủ.

Tăng Như Lăng không có được câu trả lời của Vụ Mang Mang, nghĩ ngợi rồi nói: “Em biết lời em nói có thể hơi quá đáng, nhưng em vẫn phải nói với

chị, nếu chị không thích anh họ em thì đừng chấp nhận anh ấy, vì làm thế sẽ rất tàn nhẫn, anh ấy mong chị thích anh ấy mà.”

Vụ Mang Mang gật đầu: “Chị biết rồi.”

Tăng Như Lãng nhìn vẻ hụt hẫng trên mặt Vụ Mang Mang, cũng biết mình có phần tàn nhẫn. Thực ra đây là chuyện riêng của Vụ Mang Mang, cô không nên nhúng tay vào.

Vụ Mang Mang kéo tay Tăng Như Lãng, “Em không nói thì chị cũng biết phải làm thế nào, chị không thể hại anh Quách được.”

Vụ Mang Mang ngược lên nhìn bầu trời, trên đó đã loáng thoáng vài ngôi sao, cô tịch y hết tâm trạng cô hiện giờ.

Người cô yêu rời xa cô, người cô thích thì không ở bên nhau được, mà người thích cô thì cô không nỡ làm tổn thương, con đường tình cảm này hình như tất cả đều đi vào ngõ cụt thì phải.

Điện thoại di động của Tăng Như Lãng báo tin nhắn Wechat, cô nàng lướt nhìn màn hình rồi kéo tay Vụ Mang Mang, “Đi thôi.”

Rẽ qua con đường nhỏ chính là tòa nhà ký túc xá nữ số 2 của họ.

Vụ Mang Mang thoáng thấy kỳ lạ, nhất thời chưa nhận ra là gì, năm phút sau Vụ Mang Mang mới tò mò hỏi: “Hôm nay ký túc của chúng ta cúp điện sao?”

Cả tầng lầu chẳng có ngọn đèn nào sáng, không thể hiểu nổi, tối om om một mảng giống như một con quái thú hình vuông cực lớn.

Tăng Như Lãng chỉ cười mà không nói gì.

Bỗng dưng trước mắt Vụ Mang Mang bừng sáng, cả tòa nhà gần như bật sáng đèn cùng lúc, nhìn từ xa, những gian phòng sáng đèn tổ thành một từ

đơn tiếng Anh “Love”.

Quách Tuyết Phong đứng bên dưới tay ôm bó hoa hồng to, căng thẳng và hơi xấu hổ nhìn Vụ Mang Mang, sau lưng cậu còn có hai nam sinh căng băng rôn, bên trên viết, “Mang Mang, làm bạn gái anh nhé?”

Những người đến xem đều phụ họa, “Nhận lời đi, nhận lời đi.”

Vụ Mang Mang quay sang nhìn Tăng Như Lãng, chẳng trách lúc này cô nàng nói những lời đó với cô.

Quách Tuyết Phong đi theo lối mà đám người tách ra, đến trước mặt Vụ Mang Mang, đưa bó hoa hồng ra phía trước, “Mang Mang, em có đồng ý làm bạn gái của anh không?”

Vụ Mang Mang giống như bị nướng trên đồng lửa, cô đã nhận lời Tăng Như Lãng sẽ không đồng ý làm bạn gái Quách Tuyết Phong, nhưng nếu trong tình cảnh này mà từ chối thì sẽ là cú shock rất lớn với cậu ấy.

Mà lúc này Lộ Tuy cũng đến xem kịch vui, anh lặng lẽ đứng dưới ngọn đèn không xa, nhìn không rõ cảm xúc, nhưng cứ như một ngọn núi đè nặng lên tim Vụ Mang Mang.

“Nhận lời đi, nhận lời đi”, những tiếng hét vẫn tiếp tục, mọi người đều thích câu chuyện “những người có tình đều sẽ trở thành thân thuộc”.

Niềm vui là chuyện của mọi người, nhưng bi thương lại chỉ có thể một mình lặng lẽ gặm nhấm.

“Xin lỗi, mình không thể nhận lời cậu”, Vụ Mang Mang dờ dẫm nói.

Mọi người xung quanh đều im phăng phắc.

Quách Tuyết Phong nghe xong gần như không tỏ ra kinh ngạc gì, cậu cười khổ: “Thực ra buổi sáng tôi đã đoán ra, chỉ là tối nay tôi đã nhờ bạn bè, bạn

cùng lớp từ lâu rồi, tuy chúng ta không thể yêu nhau nhưng tôi vẫn muốn cho mình một cơ hội, lỡ như xuất hiện kỳ tích thì sao?”

Quách Tuyết Phong lại đưa bó hoa hồng cho Vụ Mang Mang, “Mang Mang, hoa hồng rất hợp với cậu, cậu hãy nhận lấy nhé, không thể làm người yêu thì chúng ta vẫn có thể làm bạn mà.”

Giây phút này, Vụ Mang Mang cảm thấy cô quá hư hỏng, vốn dĩ những sai lầm đó cô có thể ngăn chặn nhưng cô đã thả trôi nó, để mặc Quách Tuyết Phong ngày càng lún sâu hơn, làm tổn thương nặng nề đến người con trai cực tốt cực tốt này.

“Xin lỗi”, Vụ Mang Mang muốn khóc, nhưng lại cảm thấy cả tư cách rơi nước mắt cũng không có.

Mọi người cùng thở dài, cũng có người mắng Vụ Mang Mang, đương nhiên không ít người tỏ ra thấu hiểu, không thể cứ bạn thích tôi thì tôi phải thích bạn, đúng không?

Vụ Mang Mang về phòng rồi, cả buổi tối không ngủ được, nửa đêm bò dậy mở Weibo ra, xóa sạch sẽ tất cả những Weibo Hồng Hạnh của mình.

Chương 81

Sáng sớm thứ Hai, Vụ Mang Mang vừa thức dậy thì thấy Lý Đồng phòng kế bên thò đầu vào, nói: “Mang Mang, cái anh siêu đẹp trai hôm qua đến phòng các cậu tối rồi kìa, đang đợi cậu ở dưới đó.”

Nói thật là Vụ Mang Mang không ngờ Lộ Tuy vẫn còn ở A, hơn nữa mới sáng sớm đã chạy tới. Cô vội vàng rửa ráy xong chạy xuống lầu.

Không phải cô vội gặp Lộ Tuy, mà là bản thân Lộ Tuy đã là một vở kịch, mọi người nhìn thấy anh sẽ tự suy diễn ra đủ mọi câu chuyện với những tình tiết kinh điển nhàm chán.

Câu chuyện của Vụ Mang Mang trải qua hai ngày ấp ủ, cơ bản đã thống nhất được tình tiết chủ đạo, nói cô là nhân tình được một tổng giám đốc nào đó bao nuôi, còn những câu chuyện thêm thắt sau đó thì quá nhiều.

Người lương thiện một chút thì nói anh tổng giám đốc nào đó thấy Vụ Mang Mang mới là tình yêu đích thực, nên chia tay rồi vẫn đến tìm cô.

Người độc mồm một tí thì nói Vụ Mang Mang là người mắc nợ phải bỏ trốn, bị người ta đuổi theo, hoặc là Vụ Mang Mang đã yêu một “thịt tươi nhỏ” nào đó, nên quyết định rửa tay gác kiếm làm người trở lại, kết quả là anh tổng giám đốc kia không buông tha.

Tăng Như Lăng kể hết những phiên bản đó, còn thêm mắm dặm muối cho Vụ Mang Mang nghe.

Thực ra cô cũng không chắc Vụ Mang Mang đang diễn vai nào, nhưng bạn trai cũ thì quá mạnh mẽ tài giỏi, mà tài nữ khoa múa tranh ngôi hoa khôi đại học A với Vụ Mang Mang đã phân tích một loạt những gì có trên người Lộ Tuy, tuy không có gì lạ nhưng chiếc đồng hồ bản giới hạn Patek Philippe mà anh đeo trên tay đã chứng tỏ tài lực của anh rồi.

Thời buổi này đàn ông ba mươi mấy tuổi lắm tiền hẹn hò cùng một cô gái hai mươi mấy tuổi, trong một vạn người e rằng cũng không tìm ra một người nghĩ là họ yêu nhau thật lòng, giao dịch quyền – sắc hình như đã trở thành bìa sách của những câu chuyện thế này.

Mà Vụ Mang Mang tuy rằng quần áo, giày dép và túi xách đều là những nhãn hiệu nổi tiếng, nhưng đến nay cha mẹ và họ hàng của cô chưa từng xuất hiện, bình thường tiêu tiền tuy không thể nói là dè xén, tiết kiệm, nhưng cũng không phải dạng con nhà giàu, sự mâu thuẫn này càng chứng tỏ gia cảnh của cô bình thường, chỉ dựa vào một nguồn lực giàu có nào đó để sống. Mất đi nguồn lực đó, đương nhiên sẽ nghèo kiệt tới mức chỉ còn lại quần áo và giày vớ mặc trên người.

“Mang Mang, trước đây có phải chị thật sự...” Tăng Như Lăng dè dặt hỏi, chỉ sợ làm tổn thương lòng tự trọng của Vụ Mang Mang, dù sao cũng chẳng phải quá khứ huy hoàng gì.

Nhưng nếu Vụ Mang Mang thật sự là tình nhân được người ta bao nuôi thì Tăng Như Lăng phải giữ khoảng cách với cô.

Mà trong chuyện này dù Vụ Mang Mang nói không phải, thì có lẽ mọi người cũng không tin cô.

Quả thực Vụ Mang Mang cũng nói với Tăng Như Lăng là “không phải”, nhưng ánh mắt mọi người nhìn cô vẫn mang theo nhiều hoài nghi. Trừ Lộ Tùy ra, Ninh Tranh và Thấm Đình đều là đại diện điển hình của đẹp trai, tài giỏi, giàu có, thực sự khiến người khác không thể không hiểu lầm.

“Tam nhân thành hổ, chúng khẩu thước kim^[1]”, Vụ Mang Mang mấy hôm nay rất khổ sở, ngay cả trên đường đi gặp Quách Tuyết Phong, đối phương cũng cố gắng tránh né, cứ như việc từng thích người như Vụ Mang Mang là một chuyện cực kỳ sỉ nhục vậy.

[1] Tam nhân thành hổ: ngày xưa có ba người cùng nói dối là có hổ trong làng, người nào nghe cũng tưởng là thật. Ý chỉ việc nhiều người cùng nói dối giống hệt nhau thì sẽ khiến người khác tưởng thật. Chúng khẩu thước kim: tương đương với câu ‘trăm năm bia đá cũng mòn, ngàn năm bia miệng hãy còn trơ trơ’. Cả hai câu này đều nói lên tính hãm hại người khác và tính phá hoại của những lời đồn đại. (ND)

Vụ Mang Mang xuống lầu thì nhìn thấy Lộ Tù.

Hôm nay Lộ Tù mặc bộ đồ theo phong cách thể thao, khác biệt khá lớn với phong cách thường ngày của anh, lúc này anh đang ngồi trên xe đạp.

Vụ Mang Mang liếc nhìn chiếc xe đạp kia, quả nhiên là kiểu xe đua lăm lăm tiền, xe đạp của Ferrari đúng là lóa mắt, Vụ Mang Mang đoán chiếc xe này của Lộ Tù chắc là cách ngày bị trộm mất không xa đâu.

“Sao anh tới đây?” Vụ Mang Mang đứng lại, cách Lộ Tù khoảng ngoài ba mét, hai tay đút vào túi áo khoác, ý vạch rõ giới hạn với anh.

Lộ Tù rút hộp giữ nhiệt trong giỏ xe đạp ra đưa cho Vụ Mang Mang, “Anh đến mang bữa sáng cho em.”

Vụ Mang Mang hoàn toàn không ngờ Lộ Tù lại làm thế, cô không nhận, cô quá hiểu kiểu người như Lộ Tù, không có lợi lộc gì thì sẽ không dậy sớm, đồ của anh dễ nhận thế sao?

“Em không cần”, Vụ Mang Mang lạnh lùng nói.

“Năm giờ anh đã dậy nấu cháo cho em, cháo cá em thích đấy.” Lộ Tù nói, “Cả nem cuộn rán và sữa nữa.” Lộ Tù lại đưa ly nước giữ nhiệt cho Vụ Mang Mang, bên trong là sữa bò mà cô đã quen uống khi còn ở nhà anh.

Ban đầu khi còn hẹn hò, Lộ Tù nói sẽ đưa cô đến bãi chăn, đích thân vắt sữa bò cho cô.

Tiếc là Vụ Mang Mang không phải kẻ tham ăn, đây cũng không phải đấu trường Đông Sơn, cô cũng không đói đến mức đầu óc choáng váng.

“Lộ Tuyền, những lời em nói với anh là thật đó. Anh đang không tìm được phụ nữ sao? Đừng phí thời gian với em nữa.” Vụ Mang Mang nói.

“Anh không thấy phí thời gian”, Lộ Tuyền đáp gọn.

Vụ Mang Mang hoàn toàn bó tay trước Lộ Tuyền “bám dính dai dẳng”, chỉ có thể mở mô thức giễu cợt, “Ha, anh đừng nói với em là chia tay rồi mới ý thức được em là tình yêu đích thực, xa em rồi anh không sống nổi gì đó nhé.”

“Cũng không tới nỗi”, tay Lộ Tuyền đặt trên tay nắm xe đạp, khẽ cười nói.

Vụ Mang Mang thật sự không hiểu Lộ Tuyền, cô cũng không tự luyện tới mức nghĩ rằng trên đời này Lộ Tuyền không bao giờ còn tìm thấy người nào tốt hơn cô, thế nên thái độ của Lộ Tuyền càng trở nên khó hiểu hơn hết.

Người như anh, đừng nói là cao ngạo quý phái, nhưng theo đuổi phụ nữ mà phải xuống nước nhường nhịn thế này không phải là tác phong của Lộ Tuyền.

Nhưng nếu là đã kích báo thù, thì Vụ Mang Mang lại cảm thấy Lộ Tuyền chắc không nhàm chán tới mức đó.

“Nếu anh nói rằng, rời xa em rồi, anh nhận ra ăn thức ăn ngon lành đến mấy cũng giống như thiếu muối, thì em có tin anh không?” Lộ Tuyền hỏi.

Con người sở dĩ được gọi là động vật bậc cao là vì họ có tình cảm, có nhu cầu ở thứ bậc cao hơn, nhu cầu đó không giới hạn ở việc chỉ theo đuổi sinh tồn và an toàn, họ cần được yêu, được tôn trọng, được người khác cần, theo đuổi việc tự mình thực hiện giá trị cuộc sống.

Đối với một số người, những nhu cầu đó trong một số thời điểm nào đó, thậm chí còn quý giá hơn cả sinh mệnh.

Câu đồng thoại kinh điển “quý giá như muối”, Vụ Mang Mang đã từng nghe qua.

“Bớt ăn muối cũng không phải chuyện xấu, đến tuổi rồi sẽ có nguy cơ bị cao huyết áp, ăn ít muối càng tốt.” Vụ Mang Mang không dễ rung động trước những lời nói ngọt ngào, khéo léo của đàn ông.

Lộ Tù chồm người tới, cúi đầu nói khẽ vào tai Vụ Mang Mang, “Em thật sự nghĩ rằng anh già rồi à?”

Giọng anh dịu dàng nhưng nguy hiểm, tuy Vụ Mang Mang cảm thấy mình sẽ không thỏa hiệp, có lẽ kẻ ngốc mới phạm cùng một sai lầm lần hai, nhưng do sự sùng bái khiếp sợ theo bản năng với Lộ Tù, Vụ Mang Mang vẫn không dám lấy tuổi tác của anh ra để nói, cái đêm sai lầm đó, cô đã bị anh hành hạ rất nhiều.

Bị Lộ Tù uy hiếp, Vụ Mang Mang càng tỏ ra khó chịu với anh, quay lưng đi thẳng, cô còn phải đến phòng học mà.

Lộ Tù đạp xe thong thả đi cạnh Vụ Mang Mang, cô bực bội quay sang, nói: “Anh đừng theo em nữa được không? Biết em ghét nhất ở anh điều gì không? Chính là tính cách cứ bắt ép người khác cúi đầu trước mình đó!”

“Biết anh thích gì ở em không?” Lộ Tù hỏi.

Vụ Mang Mang không biết, nhưng sự tò mò trỗi dậy, cô lập tức dừng bước.

Lộ Tù cười như một con cáo già, “Anh thích kiểu thích đối nghịch với anh của em, rất thú vị.”

Bệnh thần kinh này ở đâu xuất hiện đây? Vụ Mang Mang nghi ngờ Lộ Tù có phải bị người khác nhập vào người, thay đổi tính cách hay không.

Lộ Tù cứ theo Vụ Mang Mang đến tòa nhà giảng đường, hơn nữa Vụ Mang Mang cảm thấy anh còn định theo cô vào lớp để dự thính, đúng là không thể

nào sống nổi!

Xung quanh đã có người chỉ chỉ trỏ trỏ, rì rầm to nhỏ.

“Anh đừng như thế được không, bạn em đã bắt đầu đồn đại về chúng ta rất khó nghe rồi, nói em được anh bao nuôi đó”, Vụ Mang Mang giậm chân.

Lộ Tù khẽ cau mày, “Thanh giả tự thanh.”

“Anh không hiểu gì hết hả?” Đối với Vụ Mang Mang, tâm lý của cô không mạnh mẽ như Lộ Tù, có lẽ cô có thể lạnh nhạt đối mặt với những lời đồn đại vô căn cứ đó, nhưng trong lòng lại khao khát được người ta biết cô không phải loại người đó, cô cũng không muốn mất đi những người bạn như bọn Tăng Như Lãng.

“Ăn sáng xong đi, những chuyện này anh sẽ giải quyết cho em.” Lộ Tù đưa hộp giữ nhiệt cho Vụ Mang Mang, “Mang Mang, anh biết em đang sợ điều gì, lần này chúng ta có thể ở bên nhau theo một cách khác, trước đây là do anh tự cho mình là đúng.”

Vụ Mang Mang chớp mắt, cô không sợ Lộ Tù mĩa mai, giấu cột mình, cô sợ nhất là thái độ dụi dàng này của anh, cứ như là viên thuốc độc bọc đường vậy.

“Ăn đi, em ăn rồi ngày mai anh sẽ không nấu cháo cho em nữa”, Lộ Tù bảo.

Còn có ngày mai? Lộ Tù vừa ra tay đã bắt thóp được Vụ Mang Mang, cô chỉ có thể ngoan ngoãn nhận lấy, “Thế chúng ta đã hứa rồi nhé, ngày mai không được mang bữa sáng cho em nữa.”

“Ừ”, Lộ Tù trả lời, dẫn Vụ Mang Mang đến vườn hoa nhỏ trước khu giảng đường, ngồi xuống.

Vụ Mang Mang ăn một miếng cháo, tay nghề của Lộ Tùỵ xưa nay rất tuyệt, “Sao em cứ cảm giác anh rành rẽ trường bọn em thế nhỉ?”

Lộ Tùỵ cười, “Khá rành.” Anh nhìn đồng hồ, “Ăn đi, sắp vào học rồi.”

Cả ngày sau đó, Vụ Mang Mang không thấy Lộ Tùỵ nữa, nhưng hôm ấy Vụ Mang Mang cũng không đến nỗi buồn chán, buổi chiều và tối, thầy hướng dẫn và người phụ trách lần lượt đến tìm Vụ Mang Mang, bảo cô đừng quan tâm những lời đồn thổi kia. Họ sẽ không tin.

Vụ Mang Mang mới nghe đã biết chắc là Lộ Tùỵ tìm đến họ để nói rõ.

Ngay cả Tăng Như Lãng khi Vụ Mang Mang mới về phòng cũng bỏ đi sự xa cách mà cười đón cô, ngại ngần nói: “Em giúp chị lấy nước nóng về rồi.”

Chỉ một câu nói, đôi bên đã giải tỏa mọi nghi kỵ trước kia.

Buổi tối, Tăng Như Lãng bám dính Vụ Mang Mang, hỏi chuyện cô và Lộ Tùỵ.

“Em không tin chị chê bai tuổi tác của Lộ tiên sinh, người ta cũng chỉ hơn ba mươi, đang là độ tuổi quyến rũ nhất, chỉ gương mặt đó cũng đủ khiến chị không thể nhẫn nhịn rồi. Đối lại là em, có đánh chết em cũng không chia tay đâu.” Tăng Như Lãng nói.

Vụ Mang Mang im lặng.

“Chị không hề thích anh ấy sao?” Tăng Như Lãng hỏi, “Chắc không thể nào nhỉ?”

Vụ Mang Mang vốn định có chết cũng không nói, nhưng không chịu được Tăng Như Lãng bám dính như vậy, bất đắc dĩ phải kể chuyện mình cho cô nàng nghe.

“Em bảo anh ấy có quá đáng không? Lại xóa trang bị của chị, đúng là đáng hận mà. Quản chị như quản cháu nội ấy, chuyện gì mà em không nghe lời thì anh ấy có thể biến đủ mọi cách để em phục tùng, không đánh, không mắng em, nhưng nhất định sẽ có cách bắt em nghe lời. Em không biết đâu, chị cãi nhau với anh ấy, người ta yêu nhau thì đàn ông phải dỗ dành phụ nữ, bọn chị thì khác, nhất định là chị phải lấy lòng anh ấy, nịnh nọt anh ấy, chị có thể viết sách rồi đó, tên sách sẽ là ‘Tình thư đại toàn’.” Vụ Mang Mang hể trút tâm sự là không cách nào ngừng lại được.

“Hơn nữa người nhà anh ấy khó lấy lòng quá. Chị cứ như con vịt xấu xí chui vào bầy thiên nga vậy, làm thế nào cũng không đúng, làm thế kia cũng không được, cái này phải học, cái kia cũng phải học, học lực không đủ đẹp, chưa từng du học ở top 10 trường đại học tốt nhất thế giới, những chuyện này đều là khuyết điểm không thể chấp nhận. Thực sự là quá mệt mỏi, chị nghĩ chị có sống lại lần nữa cũng không cách nào đạt được mong muốn của họ.” Vụ Mang Mang rũ vai xuống.

Tăng Như Lăng lặng lẽ nghe, sau đó hỏi, “Thế chị đã từng nói những bản khoản này cho Lộ Tuyền nghe chưa?”

Vụ Mang Mang ngẩn người rồi đáp: “Nói với anh ấy cũng vô dụng.”

Tăng Như Lăng nghĩ ngợi, “Em cảm thấy chị cũng có phần không đúng đâu Mang Mang.”

Vụ Mang Mang lập tức trừng to mắt nhìn Tăng Như Lăng.

Con gái chơi với nhau có một đặc điểm lớn nhất, họ là động vật cảm tính, điều họ nghĩ là “bạn là bạn của tôi thì phải cố vũ tôi vô điều kiện, dù tôi đúng hay sai bạn cũng phải đứng về phía tôi”.

“Chị đừng trừng mắt chứ, mắt to như thế, trừng lên làm em sợ quá”, Tăng Như Lăng giơ hai tay vờ đầu hàng.

“Em chỉ đang nghe chuyện mà bình luận thôi.” Tăng Như Lăng kiên trì nói, “Chị nghĩ xem, chị chưa từng nỗ lực mà đã phán người ta tử hình, ngược lại còn tỏ ra là người bị hại, điều này chắc chắn không đúng rồi.”

“Chị còn phải nỗ lực thế nào nữa?” Vụ Mang Mang không phục, “Chị đã gắng hết sức nghe lời anh ấy, bảo chị làm gì thì làm đó, chuyện gì cũng ưu tiên nhà họ trước, còn phải thế nào? Mà anh ấy ngay cả quyền chơi game của chị cũng tước đoạt, chị không thể chịu nổi.” Vụ Mang Mang tức đến thở hổn hển.

“Thế chị có từng nghĩ chính vì chị phối hợp như vậy, nên Lộ Tùy mới hiểu lầm là chị tự nguyện, đương nhiên anh ấy không cho chị chơi game là không đúng, nhưng xuất phát điểm của anh ấy cũng vì nghĩ cho sức khỏe của chị, hơn nữa chị đang viện cớ, hai người chia tay rồi cũng đâu thấy chị chơi game gì? Có thể thấy toàn là cái cớ thôi.” Tăng Như Lăng nói.

“Haizzz... em đứng về phía nào thế hả?” Vụ Mang Mang tức tối, “Con nít con nôi.”

Tăng Như Lăng lườm cô, “Em đương nhiên là phe chị rồi. Chị đừng nghĩ em nhỏ tuổi, gì chứ lý lẽ thì không phải cứ lớn tuổi là hiểu hết đâu. Chị là kiểu ‘người trong cuộc thì tối’ điển hình đó.”

Vụ Mang Mang không muốn nói với Tăng Như Lăng nữa.

Cô nàng lắc lắc tay Vụ Mang Mang, “Em đứng ở góc độ người ngoài cuộc để nói, em nghe xong chuyện của chị, tuy cũng thấy Lộ Tùy hơi độc đoán chút nhưng chí ít em nhìn thấy được sự nỗ lực của anh ấy, còn chị thì cứ nhẫn nhịn mãi, nói cho dễ nghe là nhẫn nhịn, thực ra nói khó nghe là bị động, đặc biệt bị động, chị chưa từng nỗ lực cho tình cảm của hai người.”

“Chị còn phải nỗ lực thế nào nữa? Chị cái này phải học, cái kia cũng học, còn phải chịu đựng đủ mọi sự soi mói của cô anh ấy.” Vụ Mang Mang cảm thấy quá sức oan uổng.

“Được rồi, đó cũng xem là nỗ lực, thế sao chị không nghĩ thử xem tại sao chị lại đồng ý đi học? Mang Mang, chị không biết chị may mắn thế nào đâu, chị có một người chị thích, anh ấy cũng thích chị. Nhưng chị lại không chịu trò chuyện trao đổi với anh ấy, em là người bàng quan cũng nghe ra anh ấy thích chị đến nhường nào, nếu không thích thì người ta có kết hôn với chị không? Lúc cô của anh ấy nói xấu chị, anh ấy không chút do dự nói đỡ cho chị. Em tin chỉ cần chị chịu nói chuyện với anh ấy thì anh ấy nhất định sẽ giúp chị. Là chị quá thích anh ấy, nên không muốn để cho gia đình anh ấy cảm thấy chị không tốt, nên mới cố gắng phối hợp, đúng không? Về sau áp lực quá lớn, chị lại làm đảo điên, tiếc rằng Lộ Tuyền người ta thậm chí cả nguyên nhân cũng chẳng biết, còn bị chị chê bai lớn tuổi. Nói thực là anh ấy có thể quay lại theo đuổi chị thì chị phải thả hương bái lạy tám đời tổ tông rồi đó.”

Vụ Mang Mang tuy không thể nói rằng Tăng Như Lăng nói không đúng, nhưng nghe kiểu gì cũng thấy kỳ cục, sau đó cô thử dò hỏi, “Có phải em bị Lộ Tuyền mua chuộc rồi không?”

Tăng Như Lăng lập tức như mèo xù lông, “Chị nói gì thế? Em tốt bụng phân tích vấn đề cho chị nghe, chị lại nghĩ em như thế. Tốt thôi, em còn cầu cho chị và Lộ Tuyền chia tay mãi mãi đi, người đàn ông tốt như vậy em đang chờ để xếp hàng đây.”

“Xin lỗi, chị không nên hiểu lầm em.” Dù là hiểu lầm hay không thì Vụ Mang Mang cũng phải xin lỗi trước đã, vì thực sự cô không muốn mất đi người bạn như Tăng Như Lăng.

“Em còn trẻ thế mà phân tích chuyện tình cảm lưu loát, chuyên nghiệp ghê, em đã yêu bao lần rồi hả?” Vụ Mang Mang cười hỏi.

Tăng Như Lăng không phục, “Tuy em chưa yêu nhưng em đã đọc rất nhiều sách rồi. Đọc nhiều có lợi mà, hơn nữa em thấy chị mang tiếng yêu không ít lần nhưng vẫn luôn mơ hồ.”

Vụ Mang Mang nằm trên giường nhìn đỉnh màn chõng muối màu trắng, tự hỏi bản thân, lẽ nào cô thực sự chưa từng nỗ lực?

Chương 82

Chuyện cũ hiện lên trong tâm trí, muốn ngủ thật sự hơi khó nên Vụ Mang Mang mở Wechat lên xem, Long Tú Quyên lại đang khoe khoang bữa tiệc từ thiện tối qua mà cô nàng tham gia, những gương mặt lớn trong thành phố đều tề tựu, người nổi tiếng ở khắp thế giới cũng có mặt.

Lộ Tuyền đã mua được tác phẩm “Sức mạnh” của nhà điêu khắc tượng nổi tiếng hiện nay với giá mười triệu tệ, rồi ai đó đã mua được tác phẩm “Hoa hướng dương” của vị đạo diễn nổi tiếng nào đó...

Giới thiệu thật quá tỉ mỉ, Weibo của Long Tú Quyên hiện giờ là Weibo có dấu V đỏ nổi hơn Vụ Mang Mang lúc trước rất nhiều, vì cô ta đang mở hé cửa sổ cho thường dân thích tò mò về giai cấp thượng lưu một cách kín đáo.

Vụ Mang Mang bấm tắt màn hình, nghĩ bụng cuối cùng ngày mai không cần nhìn thấy Lộ Tuyền nữa, thấy anh là áp lực lại lớn như núi.

Buổi sáng vẫn có tiết học, Vụ Mang Mang và Tăng Như Lăng, cả Đới Đình Đình cùng phòng xuống lầu thì trông thấy Lộ Tuyền đang đứng đối diện khu nhà ký túc.

Trong tay Lộ Tuyền xách mấy túi giấy màu vàng, đến gần nhìn thì bên trên quả nhiên in logo của quán thức ăn nhanh nổi tiếng nào đó, rất nhiều người thích mua điếm tâm ở quán này.

“Hôm qua anh chẳng đã nhận lời không mang bữa sáng tới rồi mà?” Vụ Mang Mang chỉ trích Lộ Tuyền.

Nói thực là khi Quách Tuyết Phong mang bữa sáng tới, Vụ Mang Mang không hề thấy có vấn đề gì, nhưng chuyện này nếu đổi lại là Lộ Tuyền thì cô nhìn kiểu gì cũng thấy kỳ quặc, đó là cảm giác biết rõ con sói xám đang đóng giả cừu non mà không tài nào vạch mặt anh được.

“Không phải cho em đâu.” Lộ Tùylần lượt đưa hai túi giấy cho Tăng Như Lãng và Đới Đình Đình.

Tăng Như Lãng mở ra nhìn, “Wow, là món sữa đậu và quấy mà em thích, có cả bánh rán kiểu Pháp nữa. Cảm ơn anh rě nhé.”

Đới Đình Đình thì hiền lành và e thẹn hơn, chỉ khẽ nói câu “Cảm ơn”.

Được người ta đút lót nên Tăng Như Lãng kéo luôn Đới Đình Đình đi, “Đi thôi, không làm bóng đèn nữa.”

Vụ Mang Mang cảm thấy Tăng Như Lãng đúng là chẳng có tiết tháo gì cả, ban đầu vì bữa sáng mà bảo cô đừng vội nhận lời Quách Tuyết Phong, bây giờ lại vì bữa sáng mà bán đứng cô ngay.

Vụ Mang Mang nhìn túi giấy còn lại trong tay Lộ Tùyl, nhưn mà không nói gì.

“Yên tâm, anh không nuốt lời đâu. Đây là bữa sáng của anh.” Lộ Tùynói.

Lúc này đây, không nuốt lời hình như còn đáng ghét hơn cả nuốt lời, Vụ Mang Mang cảm thấy dạ dày cô hơi đau rồi.

“Sao anh lại tới đây? Không phải anh...” Nói đến đây Vụ Mang Mang vội im thin thít, suýt thì nói hớ, tỏ ra như thể cô thích theo dõi hành tung của Lộ Tùyn vậy.

“Tiệc tối qua kết thúc là anh chạy tới đây.” Lộ Tùycười nói.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tùyl, nheo mắt, con người ấy à, có lúc quá thông minh thì không tốt chút nào.

“Thế thì anh cứ từ từ mà ăn sáng, em còn phải tranh thủ giờ”, Vụ Mang Mang co chân chạy, trong vườn trường sáng sớm có rất nhiều bạn chạy tập thể dục, nên Vụ Mang Mang cũng không quá nổi bật.

Tuy chân cô cũng không ngắn, nhưng Lộ Tù lúc nào cũng có thể nhẹ nhàng sánh vai, hơn nữa Lộ Tù mặc đồ thể thao rõ ràng là thích hợp hơn Vụ Mang Mang mặc quần jeans.

“Lâu rồi em không tập luyện hả? Mới chạy mấy bước đã thở thế kia rồi?” Lộ Tù nói chuyện mà không hề thở dốc.

Vụ Mang Mang bị Lộ Tù nói thế thì tức điên, chán nản dừng lại, muốn quát anh mấy câu nhưng trong đầu vô thức nghĩ đến lời Tăng Như Lăng nói hôm qua, lúc đối mặt với Lộ Tù cũng không hùng hổ như trước nữa.

Tuy thái độ đã mềm hơn nhưng quyết tâm của Vụ Mang Mang vẫn không hề thay đổi, có những chuyện không phải cứ trao đổi với nhau là có thể giải quyết, đó là vấn đề tâm lý.

Vụ Mang Mang đi đúng một vòng đến tiệm bánh mì mua một chiếc bánh mì thịt và một hộp sữa, trong giảng đường không cho mang thức ăn vào, tuy không hề trừng phạt gì nhưng Vụ Mang Mang là một sinh viên ngoan, xưa nay không vi phạm quy định.

Thế nên cô đến ngồi ở băng ghế dài trong vườn hoa trước tòa nhà, Lộ Tù ngồi xuống cạnh cô, Vụ Mang Mang liền nhảy dựng lên như bị cắn phải, “cộp cộp cộp” giậm mạnh chân đến ngồi ở băng ghế bên phải, hành động tuy ấu trĩ, nhưng thôi, ấu trĩ thì cứ ấu trĩ đi.

Lần này Lộ Tù không đi theo, Vụ Mang Mang liếc nhìn thấy anh đang lấy một hộp cơm giữ nhiệt và một chiếc bình giữ nhiệt từ trong túi giấy ra.

Vườn hoa không lớn, ghế cũng chỉ có hai, ba cái, một đôi tình nhân mang theo bữa sáng bước lại gần, nhìn Vụ Mang Mang rồi lại nhìn Lộ Tù, cô nữ sinh kia to gan hơn nên nói với Vụ Mang Mang: “Chị gì ơi, chị xem có thể sang bên kia ngồi được không?”

Người ta đã cung kính gọi “chị” rồi, Vụ Mang Mang thực sự không tiện phản đối, đều là bạn học cùng trường, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm, huống hồ đây chỉ là chuyện nhỏ, cản trở người ta yêu đương là rất không đạo đức.

Vụ Mang Mang đang thu dọn bữa sáng thì nghe Lộ Tù nói: “Các bạn ngồi bên chỗ tôi đi.” Rồi anh rất tự nhiên đi đến ngồi cạnh Vụ Mang Mang.

Lần này thì tiện cho Vụ Mang Mang tham quan hộp cơm của Lộ Tù rồi, bên trong là sushi đầy màu sắc, Vụ Mang Mang luôn mê mẩn kiểu cơm này, không hề yêu thích gì thức ăn phương Tây, bánh mì càng không phải sở thích của cô, lúc này nhìn Lộ Tù ăn sushi, uống sữa mà cô hay uống, “oán khí” trong lòng cứ bưng bưng trỗi dậy.

Lộ Tù đang cố ý! Anh vốn không thích kiểu ăn sáng này. Lúc đầu ở nhà họ Tù, anh đều dùng café và bánh xếp, sushi và sữa là style của Vụ Mang Mang.

“Trẻ con!” Vụ Mang Mang khẽ mắng Lộ Tù một câu.

“Muốn ăn không? Anh có thể chia cho em.” Lộ Tù rất hào phóng đẩy hộp cơm sang Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang tỏ vẻ “không thèm ăn đồ thừa”, quay mặt đi tiếp tục gặm bánh mì.

“Sao hôm nay anh không đạp xe?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Mất rồi.” Lộ Tù đáp vẻ không mấy bận tâm.

Vụ Mang Mang thầm nghĩ quả nhiên là bị cô đoán trúng, “Xe đạp mới rất dễ bị mất mà.”

Lộ Tù cười, nhìn Vụ Mang Mang, cô liền ý thức ra mình đã lảm mồm, cô quan tâm đến xe đạp của anh làm gì?

Cố gắng gặm thật nhanh bánh mì, xong xuôi Vụ Mang Mang phui tay đứng lên, cặp tình nhân bên kia cũng đứng dậy, lúc đi ngang qua Vụ Mang Mang và Lộ Tuyền anh chàng kia đã không kìm được than thở một câu, “Nếu đã quen thì ngồi chung từ đầu có phải tốt hơn không.”

Vẫn là cô bạn gái kia biết điều hơn, ra sức kéo cậu ta đi vào khu giảng đường.

Vụ Mang Mang quay sang nhìn Lộ Tuyền, người này lại đang cười!!!

Một tuần tiếp theo, ngày nào Vụ Mang Mang cũng thấy Lộ Tuyền mang bữa sáng đến cho Tăng Như Lăng và Đới Đình Đình, khiến cho cô thần trí hỗn loạn tưởng Lộ Tuyền đang theo đuổi bạn cùng phòng của cô.

Vụ Mang Mang có cảm giác bị đẩy ra rìa, Tăng Như Lăng còn đổ thêm dầu vào lửa, bảo cô đang làm bộ làm tịch, “Người ta mang bữa sáng cho chị thì chị ăn đi, chị không ăn lại còn quay ngược lại ghen tỵ đố kỵ với em và Đình Đình, Mang Mang à, tư tưởng đạo đức của chị chắc không đủ điểm đậu nhì.”

Vụ Mang Mang dù tức đến nghiến răng cũng chỉ có thể cười cười.

Đến cuối tuần, bữa sáng là do Tăng Như Lăng xuống lầu lấy, vừa mở ra cô nàng đã kêu to “Hạnh phúc quá”, bên trong là đủ món điểm tâm kiểu Quảng, bánh sừng riêng, bánh hạt dẻ, bánh gan ngỗng, sủi cảo nhân hạt thông, bánh cà rốt ngàn lớp, chỉ nhìn cũng đủ khiến người ta bụng đói còn cào.

Bánh cà rốt ngàn lớp là món yêu thích của Vụ Mang Mang, cô nhìn nhãn hiệu in trên hộp, đó là sản phẩm của quán điểm tâm kiểu Quảng nổi tiếng nhất thành phố A.

“Kỳ lạ thật, ăn rất tươi ngon giống như mới ra lò vậy, nhưng Đạo Điền Ký chưa mở cửa mà.” Tăng Như Lăng lẩm bẩm, “Mang Mang à, xem ra anh bạn trai cũ của chị rất thần thông quảng đại đó.”

Vụ Mang Mang không nói gì, lại nghe Tăng Như Lăng bảo: “A, cháo này thơm quá, không phải mùi vị của Đạo Điền Ký, kỳ quái thật, mua ở đâu mà ngon quá thế.”

Đới Đình Đình cũng gật đầu lia lịa, “Em cũng thấy ngon quá, chắc chắn phải nấu rất lâu, Mang Mang chị có muốn nếm thử không?”

Vụ Mang Mang lắc đầu, nhưng lát sau cô không thẳng nổi cơn tò mò, cầm thìa lên nếm thử món cháo đó, là mùi vị Lộ Tuyền nấu.

Vụ Mang Mang buông thìa xuống, không thể nói rõ cảm giác trong lòng, giống như đặc biệt đặc biệt tức giận, thứ mà rõ ràng chỉ thuộc về cô lại bị đem ra chia sẻ, huyệt huyệt và ghen tuông dâng lên trong lòng khiến cô không kịp đề phòng.

Trong một khoảnh khắc, thậm chí Vụ Mang Mang còn muốn lật bàn nữa.

Cơn xung động đó quá xấu xa và đáng sợ, đến nỗi Vụ Mang Mang khi nghe Đới Đình Đình nói “Em múc cho chị một bát nhé” đã quên cả phản ứng.

Lát sau Vụ Mang Mang cầm túi lên, “Hai đứa ăn đi, chị đi ra ngoài trước.”

Tăng Như Lăng gọi Vụ Mang Mang đã bỏ chạy ra cửa, “Này, Vụ Mang Mang, em nói nhé, chị cứ làm bộ đi, càng thế càng chết nhanh, thời buổi này đàn ông tốt đều quý hiếm, chị tưởng người ta cứ ở sau lưng đợi chị quay đầu hả? Chính cái cô nàng Lý Đồng phòng bên cạnh kia, cả tuần nay ngày nào cũng thay đồ đẹp, đi ra ngoài tình cờ gặp Lộ tiên sinh nhà chị đó, nếu chị quyết chí từ chối thì nói sớm một tiếng, em cũng dễ cạnh tranh công bằng với Lý Đồng.”

Vụ Mang Mang khựng lại rồi quay đầu, nói: “Thế thì em cứ cạnh tranh công bằng với Lý Đồng đi.”

“Haizzz, chị...” Tăng Như Lăng tức tối nhảy dựng lên, than thở với Đới Đình Đình, “Đúng là hoàng đế chưa vội mà thái giám đã cuống chết đây.”

Đới Đình Đình cười bảo: “Cậu cứ ăn đi, cái cậu Lý Đồng kia Lộ Tùy chắc chắn sẽ không để mắt tới đâu.”

Vụ Mang Mang đi ra ngoài, đầu óc rối bời.

Cơ xung động ác ý lúc này hình như cô từng biết, y hệt như cảm giác chiếm hữu với “người ấy” của cô thời cấp ba, thậm chí còn không chịu nổi khi người ấy nhìn nữ sinh khác, chỉ sợ giây sau người ta sẽ phát hiện ra sự xấu xa của cô mà quay sang thích người khác vậy.

Vụ Mang Mang giờ đây nhớ lại đương nhiên sẽ thấy bản thân lúc đó thật buồn cười, không phải cứ bạn càng quan tâm đến người đó thì họ sẽ không rời xa bạn.

Tình cảm đó Vụ Mang Mang tự nhủ lòng đã không còn dũng khí để trải qua lần nữa.

Cô biết mình rất không biết điều, lựa chọn rõ ràng trong mắt người ta thì trong lòng cô lại là cái hố không thể vượt qua, tất cả đều là vô dụng.

Người từng bị tổn thương chỉ biết quán mình trong lớp kén, không dám thò đầu ra dễ dàng, đương nhiên cũng sẽ có người trải qua bao khó khăn vẫn giữ được sự ngây thơ, nhưng người như vậy có lẽ thần kinh cũng thô như đường cống thoát nước của Paris.

Vụ Mang Mang ngẩng lên thì đã nhìn thấy mình đi đến cửa nhà ăn, “dân dĩ thực vi thiên^[1]”, bụng cô rõ ràng là đói rồi.

[1] Ý chỉ con người coi chuyện ăn uống là quan trọng nhất. (ND)

Lấy một bát cháo, mua một ly sữa, ăn cháo uống sữa, đó cũng xem như cách ăn độc nhất của nhà họ Vụ.

Trong nhà ăn lúc này chỉ lác đác vài người, Vụ Mang Mang chọn ngồi gần cửa sổ, mới cầm ống hút vào ly sữa thì thấy Lộ Tù ngồi xuống đối diện cô.

Người này lúc nào cũng có thể kích phát mặt tối tăm nhất của cô ra ngoài, Vụ Mang Mang dứt khoát cụp mắt xuống, giả vờ như không thấy.

“Trên thìa hình như còn có vết mỡ chưa rửa sạch.” Lộ Tù lên tiếng.

Vụ Mang Mang tuy rất muốn phớt lờ Lộ Tù nhưng vẫn liếc nhìn chiếc thìa múc cháo, hình như đúng là có cảm giác dinh dính nhớt nháp, cô bỗng mất cảm giác thèm ăn.

Vụ Mang Mang đẩy bát cháo ra, nói với anh: “Có phải công ty anh phá sản rồi không mà cả ngày từ sáng tới tối rảnh rỗi quá vậy?”

Nói xong, Vụ Mang Mang lại tỏ vẻ châm biếm: “Nhưng cũng chẳng sao, nấu cháo thơm như thế, dù anh thất nghiệp cũng có thể mở quán cháo, bảo đảm sẽ có rất nhiều nữ sinh đến ủng hộ anh.”

Lộ Tù nhướn mày thoáng vẻ ngạc nhiên, Vụ Mang Mang thấy thế liền ảo não sao không quản nổi cái miệng này đi, nghe cứ như đang ghen ấy, đúng là mất mặt.

“Anh làm thế là vì ai, hả đại tiểu thư?” Lộ Tù cười nói.

“Dù sao cũng không phải vì em.” Vụ Mang Mang ức chế, cô chưa ăn đồ của anh bao giờ.

Lộ Tù làm sao không biết tâm tư của Vụ Mang Mang, chỉ có điều anh không vạch trần, nếu không cô nàng chắc chắn sẽ thẹn quá hóa giận.

“Đi thôi, ăn cơm.” Lộ Tù đứng dậy, “Đổi đầu với cái gì cũng được nhưng đừng đổi đầu với sức khỏe của mình, ngốc lắm.”

Vụ Mang Mang cũng không vờ vịt, đứng lên: “Em trong mắt anh còn có IQ sao?”

Lộ Tù bật cười: “Em thử nói xem?”

Chương 83

Nơi mà Vụ Mang Mang theo Lộ Tù đến là khu ký túc của giáo viên trong trường, “Trong này cũng có nhà ăn sao?”

“Đúng thế, quán ăn của Lộ thị.” Lộ Tù đáp, dẫn Vụ Mang Mang lên lầu sáu.

Vụ Mang Mang thở dài, cô nên đoán ra từ sớm mới phải.

Hai căn nhà trái phải ở lầu sáu đã bị Lộ Tù mua hết, tường ở giữa được phá đi tạo thành một căn nhà lớn khoảng hai trăm mét vuông, phong cách trang trí là kiểu trong sáng đáng yêu mà Vụ Mang Mang yêu thích, giấy dán tường là hoa lá rất dễ thương, rõ ràng không phải kiểu Lộ Tù thích.

“Lúc em nói sẽ học thạc sĩ ở A, anh đã bảo người chuẩn bị rồi.” Lộ Tù mở tủ lạnh lấy một hộp sữa ra cho Vụ Mang Mang.

Cô nàng này được nuông chiều từ nhỏ, làn da trắng như ánh đèn, trong đó sữa bò góp phần quan trọng nhất.

Vụ Mang Mang cúi xuống uống một ngụm, trong lòng thoải mái thở ra một tiếng.

Cô cảm thấy mình đã bị Lộ Tù nuôi hư rồi, dạ dày quen với đồ ăn ngon mất rồi.

Lộ Tù múc một bát cháo cá cho Vụ Mang Mang, lại tự tay làm món bắp cải luộc cho cô.

“Ngày mai anh đi công tác, anh bảo Anne đến đưa cơm cho em nhé?” Lộ Tù nói.

“Thế thì chiếc mũ đại tiểu thư chủ nghĩa tư bản của em e rằng cả đời này cũng không thể tháo ra mất.” Vụ Mang Mang nói, “Không cần anh lo, em đã

ăn ở nhà ăn của trường hơn nửa năm nay rồi, tình trạng sức khỏe đều rất tốt, sức đề kháng mạnh hơn xưa.”

Lộ Tù mím môi, kiềm chế những lời muốn nói, “VẬY anh để lại chìa khóa ở đây cho em.”

Vụ Mang Mang không nói gì, lát sau lại thấy mình quá ngốc nghếch, sợ Lộ Tù làm gì đó nên lên tiếng: “Anh đừng như thế được không, chúng ta giờ đây chẳng có quan hệ gì cả, em lấy chìa khóa của anh làm gì?”

“Anh nghĩ phòng ký túc của bọn em tắm rửa không tiện, nhà tắm này có bồn tắm, em có thể ngâm mình, muối tắm là loại em thích, tinh dầu là mùi cây phong lữ anh chọn cho em.” Lộ Tù bảo.

Vụ Mang Mang ghét nhất kiểu “sự cảm dỗ của ác quỷ” của Lộ Tù, khiến cô không thể nào kháng cự, phải nói là đại học A đúng là cái gì cũng tốt, chỉ duy nhất phòng tắm quá chật chội, con gái tắm tấp lại lâu, mỗi lần xếp hàng phải đợi rất lâu, điều này khiến mỗi ngày Vụ Mang Mang phải tốn rất nhiều thời gian.

Vụ Mang Mang do dự hồi lâu rồi chìa tay ra, mở lòng bàn tay, để mặc Lộ Tù đặt chìa khóa vào.

“Nếu anh đã biết sớm sao không đưa chìa khóa cho em từ trước?” Vụ Mang Mang bây giờ bắt đầu trách ngược.

Lộ Tù chỉ vào chóp mũi cô, “Anh không đi mà cho em chìa khóa thì em chịu nhận không?”

Đúng là sẽ không chịu.

Vụ Mang Mang cứng miệng: “Thế tốt nhất anh đi nhiều ngày vào nhé.”

Hình như hễ nói là linh nghiệm, lần này Lộ Tù đi cả nửa tháng, Vụ Mang Mang thì không thấy gì nhưng Tăng Như Lãng và Đới Đình Đình trước sau

bị Quách Tuyết Phong và Lộ Tùy chiều chuộng quen rồi nên suốt ngày thờ ngẩn than dài vì phải tự đi mua đồ ăn sáng.

“Mang Mang, dạo này sao không thấy Lộ tiên sinh nhỉ?” Tăng Như Lăng hỏi.

“Chắc là bị chị làm bộ làm tịch tức quá bỏ đi rồi.” Vụ Mang Mang đứng dậy, vỗ vai Tăng Như Lăng, “Không sao, vài hôm nữa chị sẽ tìm cho mấy đứa một người mang bữa sáng tới.”

“Này, em nói nghiêm túc mà.” Tăng Như Lăng kéo Vụ Mang Mang lại, “Rốt cuộc chị nghĩ thế nào vậy?”

“Chị không biết”, Vụ Mang Mang đúng là không biết, trên con đường tình cảm xưa nay cô vẫn cứ đi một cách mù mờ, u mê như vậy.

“Em nói này, người như Lộ tiên sinh mỗi một phút đều có người nhớ nhưng, chị kêu ngạo cũng đủ lâu rồi, người ta không ở đây, chị phải gọi điện quan tâm chứ, bảo đảm ngày mai anh ấy lại tới. Còn nếu chị chẳng chịu cho người ta hy vọng thì anh chàng ấm áp nhất thế kỷ cũng bị chị đông cứng thành cột băng thôi.”

Vụ Mang Mang cười nói: “Vâng, quân sư tình yêu đầu chó của tôi. Nhưng vấn đề của chị và anh ấy không phải thích hay không, mà là có ở cạnh nhau được hay không. Chị đến phòng thực nghiệm đây, buổi tối không cần đợi chị ăn cơm, chị hẹn đàn anh bàn chuyện luận văn rồi.”

Người phụ trách hướng dẫn cho Vụ Mang Mang chính là “trâu bò” trong truyền thuyết, một người học thạc sĩ như cô, luận văn thường sẽ do tiến sĩ hướng dẫn, tuy tình hình của Vụ Mang Mang khá hơn, dù sao cũng có quan hệ của cậu cô trong đó, nhưng người hướng dẫn luận văn cho cô khá bận không có quá nhiều thời gian nên cô phải nhờ đến đàn anh.

Buổi tối Vụ Mang Mang mời anh Tô đi ăn lẩu, vừa ăn được một nửa thì thấy Lộ Tù từ ngoài bước vào.

“Sao anh tìm được tới đây?” Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tù vẻ kỳ dị.

“Bạn cùng phòng em chỉ anh đến đây.” Lộ Tù nhìn Tô Tiên Quân ngồi đối diện Vụ Mang Mang, hỏi: “Vị này chính là anh Tô chăng?”

Lúc này Tô Tiên Quân cũng đứng dậy, “Là tôi đây.”

Lộ Tù chìa tay ra, “Lộ Tù, anh không ngại khi tôi ngồi cùng chứ?”

Tô Tiên Quân nhìn Lộ Tù rồi lại nhìn Vụ Mang Mang, cười nói, “Không ngại không ngại.”

Nhân viên phục vụ rất có mắt nhìn người, mang thêm một bộ bát đĩa lên.

Vụ Mang Mang liếc nhìn Lộ Tù, người này được đối đãi thật khác biệt. Quán lẩu xung quanh trường nổi tiếng là kinh doanh tốt, phục vụ kém, bảo bọn họ mang thêm nước, dù bạn có gọi to bằng giọng nữ cao thì bọn họ cũng chưa chắc nghe thấy.

Mà lần này mang bát đĩa ra nhanh thế.

Vụ Mang Mang hẹn hò với Lộ Tù lâu như thế cũng chưa thấy anh ăn lẩu Tứ Xuyên bao giờ, Lộ tiên sinh chê nó nhiều dầu mỡ, quá cay sẽ hại dạ dày.

Ban đầu khi Thẩm Đình ngồi trong quán canh tê cay, không đụng đĩa tí nào cũng là nguyên nhân này, đều chê lẩu và canh tê cay “thấp kém”, một đám người nhúng thức ăn trong cùng một nồi nước, không phù hợp với thói quen vệ sinh của họ.

Vụ Mang Mang lại rất thích không khí náo nhiệt khi ăn lẩu, dù là một người, nhìn làn khói trắng bốc lên nghi ngút từ nồi lẩu đỏ tươi, cũng cảm thấy náo nhiệt, dễ chịu.

Ăn vào miệng, cả ruột gan đều cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tỳ xấn tay áo lên, làm nước chấm cho mình, sau đó gắp một miếng thịt bò ướp cay nhúng vào nồi lẩu.

Những động tác đó thật là thuần thục, Vụ Mang Mang nghi ngờ trước đây có phải cô đã hiểu lầm Lộ Tỳ hay không.

Nhưng anh ăn không nhiều, mà lại gắp cho Vụ Mang Mang rất nhiều thịt bò, Tô Tiên Quân cười đùa: “Bây giờ bạn trai có phải đều hầu hạ bạn gái như vậy không? Tôi phải học theo Lộ Tỳ, về lấy lòng bạn gái tôi mới được.”

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới, Tô Tiên Quân vừa nhắc đến bạn gái liền nhìn thấy Bạch Linh Thi vội vàng đi vào quán lẩu, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh, sau lưng cô ta còn có hai cô gái, vẻ mặt đều rất kỳ quặc.

“Tô Tiên Quân!” Bạch Linh Thi vừa nhìn thấy Tô Tiên Quân liền gào to, đẩy nhân viên phục vụ đang đứng trước mặt ra, đi như chạy tới gần.

“Anh đã nhận lời em thế nào hả?” Bạch Linh Thi đến trước mặt Tô Tiên Quân, gào lên một câu, “Anh chẳng đã nói tuyệt đối sẽ không ăn cơm riêng với cô ta hay sao?” Bạch Linh Thi hét lên xong mới nhìn thấy Lộ Tỳ đang ngồi xoay lưng lại với cô ta.

Sắc mặt Tô Tiên Quân sa sầm: “Em nói gì vậy? Bạn trai của Vụ sư muội cũng đang ngồi đây đấy.”

Bạch Linh Thi tỏ vẻ ngại ngùng, nhưng lại sĩ diện, tức tối quay mặt đi nơi khác.

Tô Tiên Quân vội lại gần, ôm vai Bạch Linh Thi, thì thầm giải thích bên tai cô ta.

Có một kiểu đẹp, gọi là đẹp đến mức không có bạn bè.

Chắc câu đó nói đến người như Vụ Mang Mang.

Tóm lại hẳn là cô gái nào mà có bạn trai thì đều không muốn bạn trai mình lại gần cô.

Ánh mắt Vụ Mang Mang và Lộ Tùỵ chạm nhau, tự dưng thấy một câu nói trong mắt anh, “Nhìn đi? Nếu không phải anh giải cứu em thì...”

Tuy Vụ Mang Mang không chịu thừa nhận nhưng cô làm thế này đúng là có phần không đúng, hôm qua nhờ Tô Tiên Quân chỉnh sửa luận văn, chẳng qua chỉ thuận miệng nói một câu cảm ơn, muốn mời anh ta đi ăn cơm, anh ta cũng tiện miệng nhận lời.

Trong mắt Vụ Mang Mang đây là chuyện cực kỳ bình thường, vốn không suy nghĩ tới cảm nhận của bạn gái Tô Tiên Quân, đúng là cô đã thiếu suy xét.

Vụ Mang Mang đứng lên cười với Bạch Linh Thi, “Chị, chị ngồi cùng luôn đi. Hai vị này là bạn học của chị? Ngồi xuống hết đi, em bảo phục vụ mang thực đơn tới cho mọi người chọn.”

Vụ Mang Mang đã xuống nước, biểu thị chỉ là hiểu lầm, nên Bạch Linh Thi và bạn cùng phòng cô ta đều lúng túng ngồi xuống.

Tô Tiên Quân nấp sau lưng Bạch Linh Thi làm vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm, Vụ Mang Mang lại cười, ngồi xuống cạnh Lộ Tùỵ.

Bữa ăn này rất ngại ngùng, Vụ Mang Mang xem như đã có được bài học trên con đường nhân sinh.

Còn hai người bạn của Bạch Linh Thi thì cứ liếc nhìn Lộ Tùỵ, anh đương nhiên đã quen với đủ kiểu nhìn ngăm lén lút từ lâu, còn Vụ Mang Mang lại diễn vai công chúa kiêu ngạo rất chuyên nghiệp, từ sau khi cô ngồi cạnh Lộ

Tùy thì chẳng còn phải đụng tay nhúng thức ăn nữa, toàn bộ đều do Lộ Tùy làm hết.

Phụ nữ hình như bẩm sinh đã thích so sánh, đương nhiên thực chất thì đàn ông cũng thế.

Trước tình yêu, ai cũng bình đẳng, không thể vì đối phương quá đẹp mà độ ngọt ngào khi yêu nhau phải cao hơn chứ?

Bạch Linh Thi là con gái độc nhất trong nhà, điều kiện gia đình cũng rất tốt, từ nhỏ đã quen được cưng chiều, không chỉ là tiểu công chúa mà tính khí đại tiểu thư cũng có một chút, nếu không ban này đã chẳng manh động tới đây “bắt gian”.

Lúc này Bạch Linh Thi nhìn bạn trai Vụ Mang Mang, có tiền có sắc, có phong độ có văn hóa, lại còn dịu dàng ân cần không ăn uống gì mà chỉ chăm sóc bạn gái, thì cô ta cảm thấy đây không phải là làm mù mắt nhau nữa, mà cũng giày vò luôn cả nam nữ đang trong thời kỳ yêu đương không nồng nhiệt lắm.

Bạch Linh Thi nhiều lần ném ánh mắt về phía Tô Tiên Quân nhưng anh ta vẫn bất động, anh ta là người phương Bắc, có thể cung kính tôn trọng vợ, phục tùng mệnh lệnh, nhưng ở bên ngoài thì tuyệt đối sẽ không làm chuyện mất mặt đàn ông như vậy.

Còn về Lộ Tùy, trong mắt Tô Tiên Quân thì chỉ thấy những người như anh sẽ chiều hư phụ nữ, chẳng đem vinh quang gì về cho đồng bào nam cả, hại mình bị bạn gái trừng mắt giận dữ.

Còn đối với Vụ Mang Mang thì Lộ Tùy và Tô Tiên Quân tương phản hoàn toàn, bên trong thì Lộ tiên sinh đúng là quân người ta chặt đến chết, khiến bạn khó nói được gì, nhưng mỗi lần so sánh anh với bạn trai khác thì nhất định là anh sẽ chiến thắng trăm phần trăm.

Đây chính là cá và tay gấu mà người ta nói đấy^[1].

[1]Thành ngữ “Ngư dữ hùng chường bất khả đắc kiên” trích từ tác phẩm “Ngư ngữ sở dục dã” của Mạnh Tử, ý ban đầu không phải nói rằng cá và tay gấu không thể có cùng lúc cả hai, mà là nhấn mạnh khi không thể có được cả hai thì chúng ta nên biết thế nào là buông bỏ. Những thứ tốt đẹp đừng có quá nhiều, nếu không sẽ không thể hiện được giá trị của nó; giống như một núi không thể có hai hồ, nhắc nhở con người khi đối mặt với “có” và “bỏ” nên lựa chọn thế nào. (ND)

Ăn lẩu xong, Vụ Mang Mang no muốn tức thờ. Ăn lẩu là hoạt động mà một đám người ngồi nói chuyện cùng nhau, miệng sẽ luôn động đậy, ban nãy Lộ Tù đã ngăn Vụ Mang Mang không nên ăn nữa rồi.

Tiếc là Vụ Mang Mang rất cứng đầu, chê Lộ Tù danh không chính ngôn không thuận còn quản chặt như thế, kết quả là vừa đứng dậy thì thấy bụng khó chịu, tay sờ vào dạ dày, ngại không dám nói với Lộ Tù, nếu không người này không chỉ si nhục cô ngoài miệng, mà trong bụng chắc chắn sẽ mắng cô ngốc chết đi được.

“Sao lại đậu xe ở đây?” Vụ Mang Mang thấy Lộ Tù dừng xe ven đường thì hỏi.

Đến khi Lộ Tù đi vào tiệm thuốc bên kia đường mua thuốc tiêu hóa, Vụ Mang Mang mới biết chút thay đổi ban nãy của cô không thể nào qua mặt anh được.

“Đến Lệ Chi Viên tắm một cái nhé? Toàn thân em toàn mùi lẩu.” Lộ Tù nói.

Lần này Vụ Mang Mang không giả vờ giả vịt đối đầu với Lộ Tù nữa, chỉ lẳng lặng gật đầu.

“Em mới ăn no xong đừng vội đi tắm, ngồi một lúc đã.” Lộ Tù nói với Vụ Mang Mang vừa bước vào nhà đã cuống lên đòi đi tắm.

Vụ Mang Mang nghe câu đó xong trong lòng bất giác muốn cười, cảm thán mình ấu trĩ như một đứa con nít, nhưng mặt khác lại thấy Lộ Tùý diễn vai mẹ già sao mà giống đến thế?

“Em biết rồi.” Vụ Mang Mang đáp lại, “Em đi chuẩn bị quần áo đã.”

Ban đầu đã chuẩn bị tổ ấm cho cô, thì trong tủ đồ đương nhiên sẽ có quần áo cho Vụ Mang Mang, lúc Lộ Tùý đi công tác, ngày nào Vụ Mang Mang cũng đến đây tắm rửa, cơ bản là đã thông thuộc hết mọi thứ rồi.

Trong tủ đồ toàn là quần áo mới ra của nhãn hiệu cô thích, từ giày đến túi đều có đủ, hơn nữa màu sắc nào cũng có, trong căn nhà hai trăm mét vuông, tủ quần áo của cô e là chiếm hết không dưới tám mươi mét vuông rồi.

Lộ Tùý vẫn suy xét đều đủ mọi nhu cầu của cô như xưa, thậm chí ngay cả “bánh mì” mỗi tháng phải có của phụ nữ cũng chuẩn bị sẵn, dạo Vụ Mang Mang mới chia tay Lộ Tùý, chí ít cũng phải hai, ba tháng sau mới quen với cuộc sống hiện tại.

Từ sung túc chuyển sang tiết kiệm thật khó mà!

Vụ Mang Mang nằm gác đầu lên tay vịn sofa, để Lộ Tùý sấy tóc cho cô, chính Vụ Mang Mang cũng không rõ sao lại ở cùng với anh rồi?

Hoặc là ở cùng một nửa, nhưng nhìn kiểu này thì Vụ Mang Mang thực sự không quá tin tưởng bản thân mình.

Vì nửa tháng nay ngày nào cô cũng nhớ đến Lộ Tùý, nghĩ xem bao giờ thì anh đi công tác về.

Vụ Mang Mang cũng thấy mình thật vô dụng, người ta mới đến đưa bữa sáng có mấy hôm, mà cũng không phải cho cô, cô đã lung lay ý chí rồi.

Cô không cam tâm, cố gắng giã giụa, “Lộ Tuyền, em thực sự không thể đóng vai Lộ phu nhân, em cảm thấy chúng ta đừng nên lãng phí thời gian của nhau nữa.”

Tiếng “ừ ừ” của máy sấy tóc khóa lấp giọng của Vụ Mang Mang, Lộ Tuyền nghe xong chẳng có phản ứng gì, mãi cho đến khi anh tắt máy đi.

“Theo anh được biết là anh chưa từng cầu hôn em, có phải em nghĩ xa quá rồi không?” Lộ Tuyền hỏi.

Chương 84

Vụ Mang Mang lập tức ngồi dậy, ánh mắt lúc này lộ vẻ hung dữ, trông giống một con báo nhỏ dữ tợn, chỉ thiếu giương móng vuốt sắc nhọn ra cắm vào cổ Lộ Tù mà thôi.

“Em nghe thấy anh nói chuyện điện thoại bảo tháng Chín cử hành hôn lễ.”
Vụ Mang Mang cố gắng chứng minh bản thân không tự đa tình.

Lộ Tù đứng lên cất máy sấy tóc, hàng lông mày khẽ nhăn lại: “Anh thực sự không nhớ ra có chuyện đó. Em có chắc chuyện anh nói là hôn lễ của anh và em không? Sao chính anh cũng không biết?”

Vụ Mang Mang ngẩn người, tuy cô chỉ nghe loáng thoáng nhưng thực sự không thể khẳng định chắc như đinh đóng cột rằng chuyện mà Lộ Tù nói là hôn lễ của hai người họ.

Thế là Vụ Mang Mang khoát tay, “Em không thèm nói chuyện này với anh nữa, dù sao cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nếu anh đã không muốn cưới em, em cũng không muốn lấy anh, thế thì càng tốt, mọi người đừng lãng phí thời gian nữa.”

Vụ Mang Mang nói xong vén hai bên tóc ra sau tai, thò tay lấy túi xách, chuẩn bị ra về.

Kết quả là Lộ Tù nhanh tay nhanh mắt, lấy túi xách của cô trước, “Chúng ta nói chuyện đã.”

Vụ Mang Mang lắc đầu, chính cô cũng cảm thấy rất băn khoăn, cô cực kỳ sợ hãi làm Lộ phu nhân, nhưng nghe Lộ Tù nói anh không hề có ý định cầu hôn thì trong lòng vừa chua chát vừa giận dữ, lúc này cô chỉ muốn rơi nước mắt, không muốn quan tâm đến anh nữa.

“Thích túi của em như thế thì tặng anh đó.” Vụ Mang Mang nghĩ chỉ cần điện thoại nằm trong túi áo của mình thì chẳng có gì phải ngại cả.

Vụ Mang Mang đi ra cửa, thử mấy lần cũng không mở được, mới phát hiện ra Lộ Tù đã khóa cửa lại từ bên trong.

Người này thật nham hiểm, xem ra đã quyết không cho cô đi rồi.

Vụ Mang Mang có cảm giác như dê lọt vào miệng hổ.

“Ngồi đi, Mang Mang, chúng ta nói chuyện đã.” Lộ Tù vỗ vỗ sofa cạnh anh.

Vụ Mang Mang cảm thấy mình như một gã hề cô độc, còn Lộ Tù ngồi trên sofa lặng lẽ nhìn cô chính là khán giả của cô, cũng không biết cô có chọc cười được anh hay không.

“Em đã nói với anh rồi, chúng ta không hợp nhau, xin anh hãy buông tha em đi.” Vụ Mang Mang lưng áp vào cửa, giữ khoảng cách xa nhất với Lộ Tù.

“Kiểu từ chối không có nguyên do này của em không phải là nói chuyện.” Lộ Tù nói, “Anh không có nhiều thời gian tiếp tục dây dưa cùng em, Mang Mang, hôm nay chúng ta nói chuyện, dù kết quả thế nào, anh cũng sẽ đảm bảo không quấy rầy em nữa, được không?”

Điều kiện rất cảm dỗ, Vụ Mang Mang đành gật đầu, từ từ nhích lại gần, ngồi xuống cạnh anh, đương nhiên vẫn giữ khoảng cách đủ một người ngồi vào giữa với anh.

Lộ Tù rót cho Vụ Mang Mang một ly nước, “Hẹn hò cùng anh có phải là áp lực quá lớn không?”

Vụ Mang Mang cầm ly nước không nói gì, chỉ gật đầu.

“Nếu chúng ta không kết hôn, chỉ hẹn hò, như thế áp lực của em liệu có nhỏ hơn không?” Lộ Tù hỏi.

Vụ Mang Mang không hiểu ý của Lộ Tù.

“Mang Mang, anh nghĩ có lẽ em đã hiểu lầm anh.” Lộ Tù nói, “Anh không cần một người vợ, nếu anh cần thật thì anh và em đều hiểu rõ anh sẽ không đợi đến bây giờ, cũng sẽ không là em.”

Câu này không tính là tâng bốc, Vụ Mang Mang cố gắng kiềm chế tâm trạng bị tổn thương, mặt căng cứng, không nói gì cả.

“Vì có tình cảm nên mới thử hẹn hò, hợp thì ở bên nhau, không hợp thì chia tay.” Lộ Tù lại nói.

“Thế thì chia tay đi.” Vụ Mang Mang không nhận được mĩa mai anh.

“Nhưng lần trước ở Đông Sơn, anh nhận ra mình vẫn còn tình cảm với em, nên muốn thử lại lần nữa.” Lộ Tù đáp.

Tình cảm cái khi ấy!!!

“Tại sao em phải thử với anh? Người em cần tìm là đối tượng có thể kết hôn, em đã nói với anh từ lâu rồi.” Vụ Mang Mang sắp xù lông lên.

“Em có chắc không?” Lộ Tù hỏi gọn.

Vụ Mang Mang quay mặt đi, không muốn nhìn vào mắt Lộ Tù, nhưng lại bị anh nâng cằm lên để nhìn thẳng vào mắt anh.

“Trong số đối tượng em từng hẹn hò chắc không ít người từng cầu hôn với em, phải không?” Lộ Tù hỏi.

Gia cảnh nhà họ Vụ không tồi, Vụ Mang Mang lại là đại mỹ nữ, tính cách tuy hơi quái gở nhưng đa phần vẫn rất ngoan ngoãn hiền lành, thế nên không

thiếu người muốn cưới vội.

Vụ Mang Mang gạt tay Lộ Tù ra, “Anh điều tra em hả?”

Trong số những người bạn trai từng đá cô, đương nhiên cũng có người cầu hôn cô, cưới gấp không phải là chuyện hiếm, nhưng lần nào không phải cô sợ đến hoảng loạn bỏ chạy, thì cũng sợ đến mức biểu diễn hơi quá lố, đều chẳng có kết cuộc tốt đẹp.

Chuyện sợ hãi hôn nhân đối với cô dường như là chuyện bình thường như ở huyện.

Lộ Tù thản nhiên rút tay lại, “Em không muốn kết hôn, anh cũng không có ý ép em kết hôn.”

Thực ra sau khi chia tay, Vụ Mang Mang bắt đầu tự kiểm điểm rồi thừa nhận rằng cô hoặc ít hoặc nhiều đã bị cuộc hôn nhân trong tương lai dọa cho khiếp vía.

Cho dù lúc này phủ nhận với Lộ Tù thì trong lòng Vụ Mang Mang cũng hiểu rõ, nếu Lộ Tù không nghiêm túc với cô thì Lộ Gia Nam đã chẳng xuất hiện, mà buổi sum họp vào dịp Tết ở nhà họ Lộ cô cũng không có cơ hội tham gia, rõ ràng đó chính là kiểu cư xử của người trong nhà.

Lúc này đây, Lộ Tù đang hứa hẹn không trói buộc cô bằng hôn nhân ư?

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tù, hỏi: “Em không hiểu, tại sao cứ phải là em?”

Vụ Mang Mang hỏi ra câu này vốn nghĩ rằng Lộ Tù sẽ trả lời cho qua chuyện, nào ngờ anh chỉ nhìn vào mắt cô, đáp: “Vì anh thích em.”

Thật hiếm khi nghe thấy chữ “thích” từ miệng Lộ Tù.

Có lẽ đối lại người con gái khác thì sẽ thấy mức độ của “thích” hơi thấp, nhưng đối với Vụ Mang Mang thì “thích” lại rất vừa vặn.

“Thiện cảm” thì quá bé nhỏ, “yêu” lại quá nặng nề, thích một chút là được.

Chẳng có tình yêu nào mà không phai mờ theo năm tháng, từng khắc cốt ghi tâm, bây giờ chẳng đã phai phôi rồi đó thôi?

Tiếc rằng Vụ Mang Mang đã trải qua giai đoạn mượn tình yêu để sưởi ấm, nếu không có lẽ Lộ Tù đã làm cô rung động rồi cũng nên.

“Xin lỗi, người em cần không phải anh.” Điểm này Vụ Mang Mang nghĩ mình nhìn rất rõ.

Khi Lộ Tù theo đuổi cô muốn bắt đầu lại từ đầu, nhưng Vụ Mang Mang vẫn nhìn thấy đủ mọi thủ đoạn từ anh.

Đầu tiên là ra tay với những người xung quanh cô trước, “mua đứt” Tăng Như Lăng và Đới Đình Đình.

Sau đó giả vờ rời xa, tuy có thể là đi công tác thật nhưng ít nhiều chắc chắn là có ý nhử mồi. Nửa tháng không liên lạc, sau đó xuất hiện, thủ đoạn này Vụ Mang Mang đã từng đọc qua không ít lần trong tiểu thuyết của Tăng Như Lăng.

Bây giờ lại giở chiêu cuối cùng, còn tỏ vẻ bình thản, đúng là nghĩ hay thật!

Vụ Mang Mang đứng lên, “Em phải đi đây.”

Sắc mặt Lộ Tù sa sầm đến mức gần như có mưa bão xuất hiện, “Anh đưa em về.”

Vụ Mang Mang đón lấy túi xách từ tay Lộ Tù, “Không cần. Anh cũng đừng lãng phí thời gian với em nữa. Sau này em sẽ ở lại thành phố A, tương lai cũng không có nhiều cơ hội gặp mặt. Chúc anh hạnh phúc.”

Lộ Tù không kiên trì đòi đưa Vụ Mang Mang xuống lầu.

Buổi tối những ngày giữa tháng Ba, gió đêm không quá lạnh, hai tay Vụ Mang Mang đút vào túi áo khoác, bị gió thổi ngoài hành lang thốc vào người, lạnh đến rụt cổ lại, lúc xuống lầu, cô ngược lên nhìn cửa sổ lầu sáu, không rõ cạnh cửa sổ có người hay không, trong lòng nghĩ về ký túc chắc chắn lại bị Tăng Như Lãng mắng là làm bộ làm tịch.

Hôm sau, lúc Vụ Mang Mang xuống lầu thì đưa mắt ngó quanh, không thấy Lộ Tuy đâu, trong lòng nghĩ thầm Lộ tiên sinh quả nhiên là người bận rộn, quãng thời gian trước có thể lãng phí thời gian vàng ngọc của anh đúng là không dễ dàng gì.

Tăng Như Lãng huých vai Vụ Mang Mang, “Tìm ai thế?”

“Không tìm ai cả”, Vụ Mang mang đáp.

“Về mặt huyệt hắng, lừa ai vậy?” Tăng Như Lãng nói, “Tự giả vờ đến chết hả? Hôm qua Lộ tiên sinh hỏi thăm chị, anh ấy có đến quán lẩu tìm chị đúng không? Muộn thế mà chị chưa về, em còn tưởng tối qua chị không về cơ đấy.”

Vụ Mang Mang không nói gì.

Tăng Như Lãng rút điện thoại ra, lật số của Lộ Tuy đưa cho Vụ Mang Mang, “Này, cho chị, nhớ người ta thì gọi điện đi. Tuy rằng con gái phải làm cao một chút, nhưng cũng đừng có cao quá, coi chừng hỏng bét.”

Vụ Mang Mang lắc đầu.

Tăng Như Lãng hận thép không thành gang, “Được thôi, Vụ Mang Mang, chị đừng hối hận nhé, sau này nửa đêm đừng có khóc lóc gọi tên người ta đấy.”

Vụ Mang Mang bị Tăng Như Lãng nói đến đỏ mặt tía tai, cứng miệng bảo: “Chị nửa đêm khóc hồi nào?”

“Sao lại không? Không tin chị hỏi Đình Đình đi, miệng còn gọi tên Lộ Tùy nữa kìa.” Tăng Như Lãng nói.

“Không thể nào!” Vụ Mang Mang trợn tròn mắt vẻ khó tin.

“Làm sao không thể? Hay chị tưởng em là loại người bị mua chuộc bởi một bữa KFC hả?” Tăng Như Lãng quát to.

Đối Đình Đình kéo tay áo Tăng Như Lãng, ra hiệu bảo đừng cãi nhau nữa.

Tăng Như Lãng giật ra khỏi tay bạn, ném cho cô bạn ánh mắt “cậu cứ yên tâm”.

Bây giờ xem như Tăng Như Lãng đã hiểu tính cách của Vụ Mang Mang rồi, cô gái đó tuy có nhan sắc, có khí chất, là nhân vật cấp nữ thần điển hình, nhưng bạn tiếp xúc lâu với cô ấy sẽ phát hiện ra đối với người cô ấy quan tâm thì tính tình cực tốt, cái gì cũng có thể nhẫn nhịn.

Vụ Mang Mang cắn môi, sao Tăng Như Lãng lại thay đổi nhanh như thế, hóa ra là có vụ này.

Chỉ là cô thực sự nửa đêm nằm mơ gọi tên Lộ Tùy ư?

Buổi tối Vụ Mang Mang có môn tự chọn, giảng viên môn này hài hước và rất vui tính, giảng bài cực kỳ hay, môn của ông rất khó chọn được, Vụ Mang Mang phải rất may mắn mới chọn trúng, nếu đi trễ một chút thì chỉ có thể đứng phía cuối lớp học mà nghe giảng.

Vụ Mang Mang ăn tối xong đến lớp, tiếc rằng các bạn học càng lúc càng điên cuồng, nghe nói năm giờ chiều đã có người ngồi sẵn trong lớp, kiểu lấy

tập vở đặt trên bàn để chiếm chỗ trong lớp này phải chịu số phận cứ mỗi phút đều bị ném đi hết.

Trước kia môn này có Quách Tuyết Phong chiếm chỗ ngồi cho cô, Vụ Mang Mang chưa từng lo lắng, mấy tuần nay thì làm khó cho cô rồi.

Trong phòng người ngồi đông nghịt, không thấy bất cứ chỗ trống nào, di động của Vụ Mang Mang rung lên, cô lấy ra xem, “Đến phía trước này.”

Vụ Mang Mang bước xuống bậc thang thì nhìn thấy Lộ Tù ngồi ở giữa hàng ghế thứ ba.

Cảnh Lộ tiên sinh với tuổi tác đó, khí thế đó mà tới chiếm chỗ thực sự là hơi buồn cười, Vụ Mang Mang không nhịn được bật cười, chỉ có điều cô nàng ngồi bên trái anh có cần nhiệt tình, chủ động đến thế không?

Thời buổi này con gái quả nhiên là cởi mở, phóng khoáng hơn nhiều. Dương nhiên cũng không thể trách họ, trong thành phố lớn gái ế quá nhiều, để không bị ế thì vào thời điểm đẹp nhất phải nắm bắt cơ hội tiêu thụ cho được.

Vụ Mang Mang phải liên tục xin lỗi, mới chen được đến ngồi cạnh Lộ Tù.

“Sao anh lại ở đây?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Anh đến xem giảng viên được hoan nghênh nhất trường các em”, Lộ Tù đáp.

“Hôm qua anh chẳng đã nói, dù kết quả ra sao cũng không làm phiền em đó thôi?” Vụ Mang Mang cứng miệng nói.

“Anh làm phiền em hả? Rõ ràng là em đang làm phiền anh.” Khóe môi Lộ Tù cong lên, liếc nhìn cô gái ngồi cạnh.

Vụ Mang Mang chồm người lên trước quan sát cô gái đó, chẳng trách dám chủ động nhiệt tình như thế, ngoại hình thật sự rất xinh đẹp, hơn nữa còn rất

trẻ trung.

“Đúng là làm phiền rồi, thế em đi đây.” Vụ Mang Mang giả vờ đứng lên.

Lộ Tù kéo tay Vụ Mang Mang lại, “Vụ Mang Mang, thấy tốt thì nhận, hiểu không?”

Vụ Mang Mang bĩu môi, nhìn Lộ Tù mà không nói gì.

“Những chuyện mà cả đời này khi anh học đại học chưa từng làm, bây giờ gặp em đều làm hết.” Lộ Tù cười khố.

“Đừng nói ra vẻ thâm tình như thế, anh đang tìm hình bóng thanh xuân của anh ở người em thôi.” Vụ Mang Mang không tiếp chiêu này của anh, “Hơn nữa anh còn chưa làm hết việc đâu, anh chưa giúp em xách nước nóng mà.”

“Được, tối nay giúp em xách, được không?” Lộ Tù bảo.

Tuy thầy giảng bài rất rất hay nhưng trong suốt chín mươi phút của hai tiết học, Vụ Mang Mang hình như không nghe lọt chữ nào, chỉ mãi ngăm tay Lộ Tù.

Tay anh thon dài rất đẹp, chữ cũng rất đẹp, nghe nói lúc nhỏ Lộ tiên sinh từng luyện thư pháp mười mấy năm trời, chín mươi phút này, đôi bàn tay ấy đã dùng để ghi hết bài giảng cho Vụ Mang Mang.

Tan học, Vụ Mang Mang còn giả vờ được nước mà làm bộ, bảo Lộ Tù: “Bây giờ có phải anh thấy cuộc đời rất hoàn chỉnh không? Theo em thì anh mới trải nghiệm hết những việc anh chưa từng trải thời đại học.”

“Coi là thế”, Lộ Tù nói.

“Cảm giác thế nào?’ Vụ Mang Mang hỏi.

“Cảm thấy nữ thần phải khó khăn lắm mới theo đuổi được như thế thì nhất định sẽ dễ dàng, chiều chuộng thật nhiều.” Lộ Tùy trả lời.

Vụ Mang Mang “xì” một tiếng, hất cằm, “Ai nói anh theo đuổi được rồi?”

Câu này thì đúng là giả vờ thật.

Lộ Tùy mặc kệ Vụ Mang Mang đang cứng miệng, anh nói: “Có thể đi ăn tối với anh không?”

“Anh chưa ăn sao?” Vụ Mang Mang hỏi xong mới nhận ra mình ngốc, Lộ Tùy chiếm được chỗ ngồi đó thì làm sao ăn tối được.

Con gái có một tật xấu vô cùng.

Lúc con trai theo đuổi cô ta, cô ta sẽ ra sức hành hạ, không hề xem đối phương là người, nhưng một khi đã چرا được thì vô cùng xót xa “trao nhà mình”, Vụ Mang Mang cũng không tránh được điều đó.

Lúc ngồi trong quán cháo, Vụ Mang Mang nhận được tin nhắn từ Ninh Tranh.

“Lộ Tùy có chiếm chỗ ngồi cho em không?”

Vụ Mang Mang chỉ kinh ngạc nửa giây rồi đoán ra nguyên nhân, sau đó lên nhìn Lộ Tùy đang xem thực đơn, nhả lại cho Ninh Tranh “Có”.

Ninh Tranh nhìn thấy chữ “có” đó, im lặng một lúc rồi bật cười, nói với nhân viên trong bar: “Tặng hết những người có mặt ở đây một ly, tôi mời.”

Thẩm Đình nói: “Chuyện gì?”

Ninh Tranh cười mắg: “Thật không ngờ Lộ Tùy lại có ngày này, đúng là mở mắt.”

Thẩm Đình nhưn mày.

“Hôm nay gọi điện thỉnh giáo tôi làm sao theo đuổi con gái, đúng là điên thật, lại còn bảo tôi dạy cậu ta cách theo đuổi người con gái tôi thích nữa chứ, cậu nói xem cậu ta còn có nhân tính không?” Ninh Tranh nói.

“Thế cậu dạy cậu ta làm gì?” Thẩm Đình hỏi.

“Bốn chữ quyết định: Đeo bám dai dẳng.” Ninh Tranh giơ bốn ngón tay ra.

Nói ra thì đeo bám dai dẳng tuyệt đối là thượng thượng sách trong ba mươi sáu kế theo đuổi con gái, “Một trăm lẻ một lần cầu hôn” đã nói cho chúng ta biết, chỉ cần bạn đeo bám dai dẳng thì nghèo hèn cũng có thể cửa được nữ thần.

Còn về cặp đôi Vụ Mang Mang và Lộ Tuyền, tối qua hình như vẫn nằm ở thế kẹt, không gỡ ra được, Vụ Mang Mang đã phán tử hình Lộ Tuyền rồi.

Tối qua cô thật sự nghĩ rằng họ không thể ở bên nhau, nhưng buổi sáng tỉnh dậy không nhìn thấy anh, cảm thấy chắc chắn anh đã bỏ cuộc rồi, trong lòng lại buồn bã, cảm thấy Lộ Tuyền không hề thích cô như anh đã nói, nếu không làm sao dễ dàng bỏ cuộc như vậy?

Có thể thấy sự cự tuyệt tối qua của cô không hề sai, người đàn ông không nghiêm túc như thế có gì đáng để làm lại từ đầu?

Lần này, Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuyền, suy nghĩ trong lòng đã thay đổi, cảm thấy không chừng đúng là Lộ Tuyền thích cô đến không chịu nổi thật rồi.

Phụ nữ chính là động vật cảm tính dễ thay đổi, chút chân tình đã có thể đâm thấu trái tim mềm yếu của họ.

Di động lại rung lên, Ninh Tranh hỏi cô, “Có chụp hình không, anh nói em nghe nhé, kiểu hình đó mà mang đi bán đấu giá thì ít nhất cũng phải một triệu tệ đấy.”

Vụ Mang Mang lại lén nhìn Lộ Tùỵ ngồi đối diện, đáp một câu “Tiếc quá, em không chụp, lần sau nhất định sẽ nhớ.”

“Còn có lần sau à?” Ninh Tranh bỗng có chút thương hại Lộ Tùỵ.

Lần này Vụ Mang Mang chưa gõ chữ xong thì thấy Lộ Tùỵ đặt thực đơn xuống, nhìn sang cô, cô lúng túng cất điện thoại vào trong túi áo.

“Không sao, có tin nhắn thì em trả lời đi”, Lộ Tùỵ nói.

Vụ Mang Mang nhìn anh, có chút không quen với chuyện anh đối đãi với cái điện thoại của cô một cách bình dị và gần gũi như vậy.

Chương 85

“Không cần, cũng chẳng có gì quan trọng.” Vụ Mang Mang cất điện thoại đi.

Lộ Tù khẽ nhướn mày, “Thái độ này của em làm anh nhớ tới một người khác.”

Vụ Mang Mang ngược mắt lên, đợi Lộ Tù nói tiếp.

“Cấp dưới của anh”, Lộ Tù đáp.

Trước kia do quá tự tin nên mới không nhận rõ, tương đối phương ngoan hiền như thế là do yêu thích, về sau Lộ Tù mới nhận ra, thực chất Vụ Mang Mang đang tỏ thái độ vì lĩnh lương nên mới lấy lòng cấp trên mà thôi.

Nghiêm trọng hơn là thậm chí còn có thái độ “chẳng buồn phản kháng anh”, vì không mong chờ nên không muốn lãng phí sức lực để cãi nhau, để giành lấy.

Đánh là thương mắng là yêu, thực ra không phải là một câu nói đùa để người ta cười.

Vụ Mang Mang cười cười, “Thế thì anh mong em gọi anh là Lộ tiên sinh hay là Boss?”

Lộ Tù đáp: “Em có muốn kết hôn cùng anh đâu, thực ra không cần lấy lòng anh làm gì.”

Vụ Mang Mang phì cười thành tiếng, “Không phải em lấy lòng anh, em chỉ tôn trọng anh, đó là lịch sự, hiểu không? Làm người đừng quá tự luyện, Lộ tiên sinh ạ.”

“Ồ, em rất có giáo dục.” Lộ Tù đáp một câu.

Câu này tuy là khen ngợi nhưng Vụ Mang Mang có hơi chột dạ, không biết sao lại nhớ đến cảnh gặp Lộ Tuy lần đầu, cô gái có thể nói ra những lời đó không phải là người có giáo dục.

“Mà này, lúc đó sao anh lại nhỏ mọn như vậy? Chỉ vì một chút chuyện nhỏ nhặt thế.” Vụ Mang Mang hỏi.

Vụ Mang Mang nhảy đề tài quá nhanh, nhưng lạ là Lộ Tuy lại hiểu, anh chồm người sang: “Muốn nghe lời thật lòng?”

Muốn nghe lời thật lòng thì phải trả giá!!!

Xe của Lộ Tuy dừng cạnh hồ tình nhân nổi tiếng trong trường đại học A.

Phàm là nơi có thể mang danh “tình nhân” thì thường đều là nơi đèn đường khá u tối, chức năng chủ yếu là đội sao đỏ trong trường có bật đèn pin cũng không nhìn rõ mặt người.

Môi và lưỡi Vụ Mang Mang đều tê dại, chỉ là nụ hôn thuần túy mà lại khiến cô thở hổn hển như vừa chạy tám trăm mét xong vậy.

Vụ Mang Mang dùng chút thần trí tỉnh táo còn lại đẩy Lộ Tuy ra, rừng tình nhân chỉ tối mà thôi, nhưng không phải là nơi cô tịch không bóng người, từng đôi từng cặp tuy chỉ lo thì thầm tình tứ, hôn nhau, nhưng chuyện quá đáng hơn thì phải dừng lại, không ai muốn đóng phim trực tiếp tại đây cả.

“Nói đi”, Vụ Mang Mang vịn đèn trên trần xe, lấy chiếc gương nhỏ mang theo bên người ra để kiểm tra lớp trang điểm.

“Nói gì?” Lộ Tuy lúc này máu không ở đại não nên phản ứng hơi chậm chạp.

Vụ Mang Mang đóng nắp hộp gương lại đánh “cách” một tiếng, hừ lạnh, “Anh không giữ lời hứa, lần sau đừng mơ lừa được em.”

Lộ Tù lại ôm Vụ Mang Mang vào lòng, “Lúc đó anh cảm thấy cô bé này rất xinh đẹp, chỉ là đầu óc khó điều khiển, có phần đáng tiếc, chẳng qua là muốn em đi một ngày đàng học một sàng khôn để khiếm tốn phần nào.”

Vụ Mang Mang có phần ngây ngô, mãi sau mới hiểu, “Thế anh đang làm từ thiện đó hả?”

Lộ Tù đáp: “Bình thường anh không phải người lo chuyện thiên hạ.”

Bây giờ nghĩ lại hình như mọi thứ đã được sắp đặt sẵn.

Vì nhất thời nổi hứng, cảm thấy Vụ Mang Mang hơi thiếu giáo dục nên đã ghi nhớ cô. Chuyện sau đó thì rất tự nhiên mà xảy ra thôi.

Vụ Mang Mang phì cười, “Nếu mà có thêm nhiều người thích lo chuyện thiên hạ như anh thì có lẽ em đã xong đời từ lâu.”

Mấy hôm sau đó, thời gian Vụ Mang Mang và Lộ Tù gặp nhau không nhiều, có điều một ngày ba bữa ăn thì vẫn đảm bảo.

Mỗi ngày Anne đều mang bữa sáng, bữa trưa, bữa tối đến ký túc của Vụ Mang Mang đúng giờ, đổi sang nữ giới đưa cơm đến thì rất tiện, không cần xuống lầu lấy nữa.

“Haizzz... Lộ tiên sinh gốc gác thế nào đây? Sao em cảm thấy cuộc sống của chị lại bị chủ nghĩa tư bản hủ hóa thế nhỉ?” Tăng Như Lãng vừa ăn sáng, uống café vừa hỏi, “Café này ngon hơn Starbucks nhiều.”

Vụ Mang Mang gửi thư, sau đó nhắn tin cho Lộ Tù, “Anh đừng nuôi hư Tăng Như Lãng, coi chừng bạn trai sau này của cô bé nguyên rủa anh đó.”

“Chỉ cần xu hướng tình dục của cô bé bình thường, anh có thể cung cấp hạt café cả đời cho cô bé.” Lộ Tùỵ đáp lại.

“Anh có chắc là không phải theo đuổi cô bé ấy không?” Vụ Mang Mang nhanh chóng gõ chữ.

Lộ Tùỵ liền phớt lờ cô.

Lúc Vụ Mang Mang gặp lại Lộ Tùỵ thì cạnh anh vẫn là cô nữ sinh nhiệt tình tuần trước, Vụ Mang Mang lạnh mặt lại gần, “Lộ tiên sinh đang làm từ thiện đó sao?”

Lộ Tùỵ nhéo má Vụ Mang Mang: “Sao không thấy nhiều thịt hơn nhỉ?”

Thực ra đã quá mức dinh dưỡng rồi, Vụ Mang Mang một tuần phải đến phòng tập ba lần, Tăng Như Lăng và Đới Đình Đình thì thảm hơn, mặt đã mập lên một vòng, thế mà còn không biết.

Vụ Mang Mang gạt tay Lộ Tùỵ ra, đưa điện thoại cho cô nữ sinh kia, “Bạn này, có thể phiền bạn chụp hình giúp chúng tôi không?”

Vụ Mang Mang khoác tay Lộ Tùỵ, thân mật dựa đầu vào vai anh.

“Cảm ơn.” Lộ Tùỵ đưa tay lấy lại điện thoại trước Vụ Mang Mang, nắm chặt lấy nó.

Vụ Mang Mang cũng không giận, ban nãy dễ dàng giải quyết được một tình địch nên tâm trạng đang vui sướng.

“Em định làm gì vậy?” Lộ Tùỵ giơ điện thoại lên.

Vụ Mang Mang đáp: “Ninh Tranh bảo em chụp một tấm hình anh chiếm chỗ ngồi, nhận lời sẽ cho em một triệu tệ, chúng ta chia đôi được không?”

Lộ Tùý gửi tấm hình trong máy của Vụ Mang Mang sang điện thoại anh, sau đó tự tay xóa tấm hình trong máy cô, “Dùng để làm kỷ niệm thì được, bán thì thôi. Em thiếu tiền lắm à?”

Vụ Mang Mang không nói gì.

Hình như cô luôn ở trong trạng thái thiếu tiền, cô là kiểu người có bao nhiêu cũng sẽ tiêu hết, một thân một mình đến đại học A, trải qua cuộc sống đầy khó khăn về kinh tế, đã lập chí phải trở thành người phụ nữ ưu tú độc lập tự chủ để có thể nuôi sống bản thân, chí ít cũng phải có một cái ổ chỉ thuộc về mình chứ?

Trong trường đã có ký túc, nhưng tốt nghiệp rồi thì không ổn.

Điểm này thì Lộ Tùý không thể giúp đỡ Vụ Mang Mang, anh có thể cho cô tiền, nhưng thứ mà Vụ Mang Mang thiếu là cảm giác an toàn, cảm giác an toàn đó chỉ có thể đến từ tổ ấm mà cô tự mua lấy bằng tiền do đôi tay cô kiếm ra mà thôi.

“Anh đổi cách khác giúp em kiếm tiền.” Tan học xong, Lộ Tùý đưa Vụ Mang Mang về lầu sáu ở Lệ Chi Viên.

Vụ Mang Mang vừa vào đã lập tức khoanh tay trước ngực, “Sếp à, người ta bán nghệ không bán thân đâu.”

Lộ Tùý bối mớ: “Vớì kỹ thuật cá chết của em á?”

“Không diễn nữa.” Vụ Mang Mang tức tối ngồi xuống sofa, sau đó cô thấy Lộ Tùý lấy một chiếc bình sứ thiên cầu Thanh Hoa từ kệ ngăn giữa nhà xuống, khi Vụ Mang Mang ý thức được Lộ Tùý sắp làm gì thì cô đã lao tới chụp lấy chiếc bình vừa rơi xuống.

“Anh làm gì thế Lộ Tùý?!” Vụ Mang Mang hét lên.

Bình thiên cầu này tuy không phải vật quý nhưng chí ít cũng có giá sáu, bảy con số đó!!!

“Cho em cơ hội kiếm tiền, thuận tiện luyện tay.” Lộ Tùỵ đáp.

“Được, những ông già lắm tiền thật khó chọc vào!” Vụ Mang Mang tức tối nói.

Không biết là hai chữ “lắm tiền” sai, hay là hai chữ “ông già” không đúng, dù sao tối hôm đó Vụ Mang Mang không thể trở về ký túc xá.

Có lúc Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tùỵ đã thay đổi, có lúc lại thấy anh không thay đổi, vẫn bá đạo, vẫn hung hăng cực ác.

Vì bên dưới là chiếc giường lớn mềm mại, không còn là tấm nệm chống thấm mỏng manh, nên động tác của Lộ Tùỵ càng hoang dã, mạnh mẽ.

“Anh có già không?” Lộ Tùỵ cúi đầu, thì thầm hỏi bên tai Vụ Mang Mang.

Lồng ngực ướt đẫm mồ hôi của anh khiến Vụ Mang Mang nếm thấy mùi vị mặn mặn, cô gần như không thở nổi.

Nhưng có một số người sẽ khuất phục thật sự, trưa hôm sau Vụ Mang Mang thấy đỡ mệt hơn, nheo mắt chọc tức Lộ Tùỵ: “Lúc anh còn trẻ chắc lợi hại hơn, đúng không?”

Ngón tay thon dài của Lộ Tùỵ đang cài nút áo sơ mi một cách tao nhã, nghe thế cũng không lấy làm giận mà quay sang cười khẽ với Vụ Mang Mang.

Một nụ cười khiến người ta nổi da gà.

Tiết học buổi sáng Vụ Mang Mang coi như vắng mặt, cũng may sáng hôm đó chỉ có hai tiết, và may mắn hơn là giảng viên lại không điểm danh, đúng là a di đà Phật!!!

Nhưng đối mặt với hai con quỷ tò mò Tăng Như Lăng và Đới Đình Đình, Vụ Mang Mang chỉ có một câu tặng cho họ, “Chẳng phải trường có cho môn tự chọn về giáo dục giới tính đó sao, hỏi chị làm gì?”

“Chọn được thì còn hỏi chị làm gì?” Tăng Như Lăng tức giận.

Đó là một môn tự chọn siêu cấp “hot” khác, cũng là tiến bộ của thời đại.

Từ sau khi lăn lộn trên giường, thời gian Lộ Tù ở lại Lệ Chi Viên hình như càng lúc càng nhiều, mà thời gian lấy nước nóng và đưa cơm cũng chẳng thấy đâu nữa, đến cuối thì sự ngọt ngào khi được anh chiếm chỗ đã hoàn toàn biến mất, Lộ Tù đưa thẳng cho Vụ Mang Mang một tài khoản, bên trong là băng ghi hình của môn tự chọn đó.

Vụ Mang Mang eo nhức lưng đau nằm trong bồn tắm, thầm nghĩ chỉ còn thiếu nước bị Lộ Tù “thăm hỏi” đến chết thôi, đàn ông quả nhiên là động vật thực tế cực đoan, vì có được phần thưởng nên kiểu gì cũng ép ra được thời gian.

Lúc không có phần thưởng thì Lộ Tù bay đi khắp nơi xử lý việc công, để lại cho Vụ Mang Mang một tuần thi cử cuối kỳ bận đến mức gà bay chó nhảy, lâm trận mới mài gươm.

Yêu đương là hành động cực kỳ lãng phí thời gian, lúc thi, Vụ Mang Mang mới lĩnh ngộ sâu sắc đạo lý đau khổ này, mà sự đau khổ đó anh bạn trai đáng ghét không hề chia sẻ bớt với cô, ngược lại còn đề ra đủ mọi yêu cầu vô lý.

Chẳng hạn: Gửi một tấm hình mặc đồ ngủ cho anh xem, phải là bộ thỏ con màu hồng, có đuôi mới được.

Lại ví dụ: Gửi một đoạn ghi âm đi, nói “yamete” ấy.

Lại ví dụ nữa: Đến sân bay Phúc Sơn thăm anh, sáng mai anh phải bay về rồi.

Bệnh thần kinh!

Cuối cùng cũng sống sót qua kỳ thi, sau khi tiết học cuối cùng của năm nhất kết thúc là bắt đầu triển khai mọi công việc để viết luận văn tốt nghiệp, hiện giờ trường họ có thể cho tốt nghiệp sớm, chỉ cần đủ học phần, bảo vệ luận văn xong thì hai năm đã có thể tốt nghiệp.

Thế nên Vụ Mang Mang không do dự từ chối ngay lời đề nghị về nhà của Lộ Tù, hơn nữa cô cũng chưa chuẩn bị sẽ tuyên bố với người thân chuyện cô và Lộ Tù lại hẹn hò, rất ư là phiền phức.

Vụ Mang Mang ở trong ký túc ngủ đến nửa đêm thì bị cuộc gọi của Lộ Tù đánh thức, đành kéo lê đôi dép xuống lầu.

Buổi tối tòa nhà ký túc nữ đều khóa cổng lớn, Lộ Tù đứng ngoài, tiếc rằng cách một lớp cửa kính thì ngay cả một cái nắm tay cũng không thể.

“Sao muộn thế anh mới tới?” Vụ Mang Mang nhìn vẻ mặt hơi tiều tụy của Lộ Tù, xót xa, “Sáng mai là có thể gặp nhau rồi.” Vụ Mang Mang nói vào điện thoại qua lớp cửa kính.

“Sáng sớm mai anh phải bay đi Canada, có lẽ là một tuần, chỉ muốn gặp em thôi.” Lộ Tù nói.

“Hôm nay anh mới từ Anh về mà?” Vụ Mang Mang hỏi, “Sao không từ Anh bay thẳng sang Canada?”

Lộ Tù không nói, trong lòng Vụ Mang Mang thực ra đã biết nguyên nhân, anh muốn gặp cô mà.

Nhưng trò chuyện qua lớp cửa kính và trò chuyện qua webcam máy tính thực sự chẳng có gì khác biệt cả.

Khó khăn lắm mới sống sót qua một tuần, thời gian Vụ Mang Mang gặp Lộ Tù vẫn rất vội vàng. Người này thường buổi chiều mới tới A, sáng sớm hôm sau lại bay về thành phố, thế đã là may, còn có thể qua đêm, có lúc Lộ Tù chỉ vội vàng bay tới ăn bữa trưa rồi đi ngay.

Yêu đương kiểu này khiến Vụ Mang Mang rất âm ỉ, nhưng nhìn vẻ mệt mỏi trên mặt Lộ Tù và sự chân thành khi bay qua lại hai nơi chỉ vì một bữa ăn, Vụ Mang Mang đành nuốt cơn bực bội vào bụng, kết quả là trên chóp mũi mọc lên hai hạt đậu to đùng.

“Sáng mai anh đến ăn sáng với em nhé.” Lộ Tù nói trong điện thoại.

Vụ Mang Mang có thể nghe thấy tạp âm trong điện thoại, không biết anh đang bận gì, trước kia lúc quen nhau cũng không thấy anh bận buổi tối như vậy, ai dám không biết điều mà quấy rối giờ nghỉ ngơi buổi tối của Lộ tiên sinh chứ?

“Thế bữa trưa thì sao?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Hai giờ chiều còn có buổi họp”, Lộ Tù nói.

“Nhưng ngày mai em có chút việc, ngày mốt anh có thời gian đến đây không?” Vụ Mang Mang hỏi.

Chương 86

Đáp án của Lộ Tuy là không có thời gian.

Núi không đến tìm tôi, thì tôi đi tìm núi.

Vụ Mang Mang thức thâu đêm đặt vé máy bay về thành phố, ngồi trên máy bay còn không nhìn được căn ngón tay cười, Lộ Tuy thấy chắc sẽ rất vui mừng?

Mong là đừng diễn vở kịch kinh điển kiểu đột ngột về sớm, bắt gian tại giường, không thì kinh hãi lắm!

Lộ Tuy liệu có nghĩ là cô quấy rầy công việc của anh không?

Sau một lúc hưng phấn, lý trí của Vụ Mang Mang mới dần quay trở lại, nhưng bây giờ cũng chẳng nghĩ được gì nhiều, nếu anh dám tỏ vẻ không vui dù chỉ một chút thôi, thì cùng lắm cô quay lưng bỏ đi là được.

Lúc Vụ Mang Mang đến trước tòa nhà Lộ Thị thì đã là một giờ trưa, lặng lẽ ngược lên ngắm nhìn tòa cao ốc cao nhất thành phố này.

Nếu nói A là trung tâm văn hóa chính trị, thì thành phố mà Vụ Mang Mang sinh ra chính là trung tâm kinh tế toàn quốc, mà Lộ Thị được các tòa nhà cao ốc vây quanh như quần tinh cùng nguyệt kia nhất định sẽ không hổ thẹn mà mang danh viên bảo ngọc quý giá nhất.

Vụ Mang Mang từng nghe có người nói về phong thủy của tòa nhà Lộ Thị, nói gì mà rất đặc địa, lưng dựa núi, trước ôm biển, hợp âm dương, hợp bát quái, là ví dụ về kiến trúc kinh điển nhất về phong thủy, nói là đặt một chậu hoa trang trí thôi mà cũng nghiên cứu cực kỳ kỹ lưỡng, còn không thấy được một phiến lá khô nào.

Vụ Mang Mang chưa từng đến Lộ Thị, hôm nay xem như là lần đầu tiên.

Bước vào đại sảnh, Vụ Mang Mang nhìn bảng chỉ dẫn lớn đặt trong sảnh, Lộ Thị không chiếm hết toàn bộ các tầng, từ tầng năm mươi lăm trở xuống đều cho các công ty khác thuê, tiền thuê ở đây chắc là đắt nhất trong nước nhưng người làm ăn đều mê tớn, phong thủy Lộ Thị rõ ràng rành rành như thế, đúng là một tắc khó cầu, gần mười năm nay các công ty trong tòa nhà này gần như chưa từng thay đổi.

Từ tầng năm mươi lăm trở lên là tổng bộ của Lộ Thị.

Vụ Mang Mang lên tầng năm mươi lăm mới phát hiện ra tầng này là khu vườn cây nội bộ của tòa nhà, mời đội thiết kế lâm viên nổi tiếng thế giới đến thiết kế, nhân viên Lộ Thị thường đùa gọi nơi này là “hoa viên trung ương”.

Vụ Mang Mang đứng trước quầy tiếp tân, do dự không biết có nên thử hay không, nhưng cô liếc nhìn bảo vệ và máy camera khắp nơi, cảm thấy không hèn trước mà muốn lên gặp Lộ Tuyền thì đúng là mơ tưởng hảo huyền.

Thế nên cô bước lại, rồi lùi ra, móc điện thoại gọi cho Lộ Tuyền.

Đúng là hơi vô vị, muốn cho một người như Lộ Tuyền chút bất ngờ cũng khó quá, bây giờ chỉ có thể thông báo trước, e là không thể bắt gian gì rồi.

“Hiếm có quá, lại chủ động gọi điện cho anh” Giọng Lộ Tuyền vang lên trong máy.

“Nhớ anh ấy mà.” Vụ Mang Mang dựa người vào gốc cây nhiệt đới cực to trong hoa viên trung ương, “Muốn gặp anh.” Giọng cô sến tới mức chính cô cũng muốn rụng da gà.

“Anh cũng nhớ em, xuống đây”, Lộ Tuyền bảo.

“Xuống gì cơ?” Vụ Mang Mang đứng thẳng lên, có cảm giác không lành.

“Anh đứng dưới ký túc xá của em.” Lộ Tuyền đáp.

Vụ Mang Mang có cảm giác “ông trời đang trêu ngươi”, cao giọng nói, “Anh chẳng nói hai giờ chiều có cuộc họp hay sao?”

“Muốn gặp em nên đổi giờ rồi.” Lộ Tuyền nói, “Mau xuống đây đi.”

Vụ Mang Mang buồn bực dựa vào gốc cây, chờ dẫn nói, “Em đang ở hoa viên trung ương của Lộ Thị đây.”

Bên kia vắng đến tiếng thở dài, “Em ở yên đó đừng đi đâu hết, anh bảo Bàn Trạch đến đón em, anh về ngay.”

“Ồ...” Vụ Mang Mang phồng má, đúng là hứng chí mà đến, cụt hứng mà về.

Vụ Mang Mang chống cùi chỏ lên đầu gối, hai tay đỡ cằm, suy nghĩ xem nên đi đâu trong lúc chờ đợi mấy tiếng đồng hồ, về biệt thự trên núi thì chắc chắn không ổn, cô không muốn ở lâu trong thành phố, bị bà Liễu bắt được lại phải đi xem mắt các kiểu, bây giờ tình hình rất đặc biệt, không thể đi xem mắt được nữa.

Vụ Mang Mang suy nghĩ rất nhập tâm, đến mức điện thoại trong túi xách réo vang mà cô cũng chưa hoàn hồn lại.

“Anh là quả táo già táo già của em, yêu anh thế nào cũng thấy không đủ, gương mặt già đen xì đập vỡ trái tim em, thắp lên ngọn lửa lửa lửa lửa trong em...”

Bài hát gần kết thúc Vụ Mang Mang mới định thần lại vừa định nghe máy thì đối phương đã cúp rồi.

Hơn nữa nhất thời không lưu tâm, điện thoại bị ai đó sau lưng nhẹ nhàng lấy mất, phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang là bị ăn trộm, cô co tay lên định đánh thì bị ai đó đưa tay chụp lấy.

“Quả táo già?!” Sắc mặt Lộ Tuyền quả thực là... có phần khó coi.

Vốn dĩ bài hát gốc là “Quả táo nhỏ”, tuy không phải loại mà Lộ Tù thích nhưng vì nó dễ hát, dễ nghe, từng hát mấy lần ở câu lạc bộ của Ninh Tranh nên cho dù là Lộ Tù thì cũng nghe đầy lỗ tai rồi.

Bây giờ Quả Táo Nhỏ lại bị Vụ Mang Mang đổi thành Quả Táo Già là đã không thể chịu đựng được, ghê gớm hơn là số điện thoại của anh trong máy Vụ Mang Mang cũng là ba chữ “Quả táo già”.

“Surprise!” Vụ Mang Mang vẽ mặt lúng túng, ôm eo Lộ Tù, “Anh nói đang ở A mà? Lừa em!”

“Anh đã sớm đoán được hôm nay em đến tìm anh, đúng không? Gian xảo!”

“Em vẫn chưa ăn trưa, đói bụng quá đi.”

Vụ Mang Mang nói một tràng như pháo nổ, chỉ sợ Lộ Tù xen vào.

“Thế hả? Đi, chúng ta đi lấy táo cho em.” Lộ Tù lạnh lẽo nói.

Vụ Mang Mang biết mình sắp chết, nhưng tiếng chuông điện thoại cài cho Lộ Tù cô đã nghe quen rồi, chưa kịp nghĩ ra đây là một vấn đề to lớn thì hôm nay Lộ Tù đã bắt quả tang.

“Cái này là trước đây em thu âm, lúc đó chúng ta chưa xác định quan hệ, về sau em quên đổi.” Vụ Mang Mang nói khẽ, giải thích với anh.

“Anh nghĩ chắc em rất muốn thu một bài nhạc chuông khác đúng không?” Giọng Lộ Tù bỗng dịu lại, Vụ Mang Mang sợ nhất chiêu này của anh, tức giận mà kìm nén thì chắc chắn sau đó sẽ càng thảm!

Vụ Mang Mang cười giả lả, làm dấu tay OK với Lộ Tù.

Hoa viên trung ương tuy không đông người nhưng cũng có vài người qua lại, dù rất nhiều nhân viên chưa từng nói lời nào với Lộ Tù nhưng trong tiệc cuối năm, Lộ Boss đều tham gia, nên dáng vẻ sếp lớn thế nào mọi người

đều biết, huống hồ gương mặt anh đẹp như thế thì chắc chắn phải nhận ra được rồi.

Nhưng công ty lớn thì khác, những người vào được Lộ Thị thì dù là nhân viên bình thường cũng là vạn người chọn một, từng người đi ngang qua Vụ Mang Mang và Lộ Tuyền đều tỏ vẻ như không thấy gì cả, nếu họ có thể không chế được việc thỉnh thoảng liếc ánh mắt sang thì càng hoàn hảo hơn.

“Đến văn phòng anh.” Vẻ mặt Lộ Tuyền vẫn không vui vẻ gì cho lắm, càng kìm nén càng toát ra một vẻ âm trầm kiểu những người qua đường dừng lại gần tôi trong vòng ba trượng.

Vụ Mang Mang ho khẽ, cứ đứng đó, không động đậy.

Khả năng quan sát rất mạnh của cô mách bảo cô là mọi người tuy giả vờ đang bận nhưng thực ra trong lòng đã vờn dài cổ ra, chờ xem scandal tình ái của Lộ Boss rồi.

Vì đời tư của Lộ Tuyền đúng là có chút mờ nhạt, chắc là cũng không nhiều cô gái vì chuyện riêng mà đến Lộ Thị tìm anh.

Đối lại là người khác thì chắc chắn sẽ muốn khiếm tốn một chút, nhưng Vụ Mang Mang lại có tính hiếu thắng, “diễn viên” mà, thích khán giả đồng chữ sao!

Lộ Tuyền dừng lại, quay đầu nhìn Vụ Mang Mang, cô không hề sợ hãi trước vẻ bá đạo toát ra từ anh, hất cằm sang bên tỏ vẻ không thấy gì cả.

Lộ Tuyền chìa tay ra với cô.

Nắm tay thực ra cũng không phải là không thể chấp nhận nhưng chưa đủ trang trọng.

Vụ Mang Mang lắc đầu, vẫn bất động.

Lộ Tùỵ nhức đầu, quay lại ôm eo thon mảnh của Vụ Mang Mang, “Thỏa mãn chưa, thưa nữ hoàng?”

Khóe môi Vụ Mang Mang lúc này nhướn lên thành một đường cong mà có lẽ một ngàn cân cũng không kéo xuống được, rất đặc ý gật đầu, “Anh có thể bảo tiếp tân là sau này em không cần hẹn trước cũng có thể tự lên trên không? Nếu không, muốn cho anh niềm vui bất ngờ cũng không được, vô vị quá.”

Lộ Tùỵ nhìn Vụ Mang Mang, dáng vẻ kiêu ngạo đó đúng là huênh hoang, đặc ý quá.

“Anh sẽ dẫn bên dưới”, Lộ Tùỵ đáp.

Vụ Mang Mang lúc này mới thỏa mãn gật đầu, trong lúc cảm mọi người sắp rớt xuống, cô được Lộ Tùỵ ôm eo đi vào thang máy chuyên dụng của hội đồng quản trị.

Nhưng lời người xưa nói chẳng sai, vui quá hóa buồn.

Vụ Mang Mang chính là không mọc não, quên hết định nghĩa mà cô đã đặt cho Lộ Tùỵ.

Con người Lộ tiên sinh ấy mà, trước mặt người khác thì là người đàn ông ấm áp siêu cấp, “phan lữ đặng tiêu nhàn^[1]” có đủ năm chức năng, quây tiếp tân lúc này còn cảm thán rằng sao Lộ tiên sinh lại ấm áp được đến thế?

[1] “Phan lữ đặng tiêu nhàn”: ý chỉ đẹp trai như Phan An, khả năng tình dục mạnh như con lừa, tiền nhiều như phú ông Đặng Thông thời Hán, cẩn thận bảo vệ phụ nữ, có thời gian rảnh rỗi thì luôn ở cạnh người phụ nữ của mình. (ND)

Nhưng sau lưng người khác thì anh lại chuyên chế, bá đạo, vô nhân tính.

Vụ Mang Mang yếu ớt nằm trên sofa, thờ hốn hển giống như con cá bị ném lên sa mạc, không chịu nổi dẫn vật nữa.

Vì thực sự là không còn nhiều thời gian nữa là đến giờ họp nên Lộ Tuy đã lấy sức mạnh thay thế cho sự kiên nhẫn, công suất động cơ điện quá mạnh, Vụ Mang Mang van nài vô hiệu, ngược lại còn thảm hơn, chỉ có thể để mặc người ta ăn sạch sẽ.

Lộ Tuy cúi xuống nhẹ nhàng cắn lên môi Vụ Mang Mang, “Em nghỉ ngơi đi, bên trong có phòng thay đồ của anh, lát nữa em có thể tắm, anh đi họp đây.”

Vụ Mang Mang nghỉ ngơi nửa tiếng rồi run rẩy đứng lên, đá văng chiếc đầm bị xé rách ra một bên, đến phòng thay đồ của anh để tắm rửa.

Lần này cô về thành phố không mang theo cái gì, chỉ có laptop, dù sao trong biệt thự trên núi của cô đồ đạc đều có đủ, đỡ phải mang hành lý đi cho mệt.

Lúc này Vụ Mang Mang lại phải đối mặt với tình huống không có đồ lót để mặc, cũng may eo của Lộ Tuy thuộc dạng không có mỡ thừa, nên quần lót của anh mặc vào tuy rất rộng nhưng không tới nỗi tuột xuống.

Vụ Mang Mang lại tiện tay lấy sơ mi của anh mặc vào, chân trần ngồi trên ghế giám đốc của Lộ Tuy, đặt chân lên cái tủ thấp bên cạnh, mở máy tính ra chuẩn bị xem tư liệu.

Giáo sư Trình gần đây sắp tham gia một hạng mục khảo cổ, cô muốn đi theo làm trợ lý.

Chỉ có điều con người không phải gang thép, Vụ Mang Mang ôm bụng đói sôi sùng sục, cầm điện thoại để gọi thức ăn nhanh qua app.

Nửa tiếng sau người đưa thức ăn đã đến bên dưới tòa nhà, nhưng không tài nào vào trong được.

Vụ Mang Mang cầm ví tiền lên định đi xuống, ra đến cửa mới nhớ ra cô chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi của Lộ Tuy, váy cô đã từ giã cõi đời rồi.

Vụ Mang Mang ảo não thở dài, muốn gọi điện cho Lộ Tuyền nhưng anh đang họp. Lộ Thị thì cô lại không quen biết một ai, cầu cứu cũng vô dụng, còn mấy cô thư ký bên ngoài văn phòng thì cô lại ngại không dám sai bảo.

Không có danh phận Lộ phu nhân thật khó làm việc.

Vụ Mang Mang đành nhắn tin cho Lộ Tuyền, “Em đói quá, thức ăn nhanh giao tới rồi nhưng không lên được, gấp, em đang đợi. /(T oT)/”.

Màn hình điện thoại Lộ Tuyền đặt trên bàn sáng lên, anh liếc nhìn rồi quay sang nhìn Bàn Trạch bên cạnh.

Bàn Trạch vội cúi lưng lại gần, còn tưởng Boss nhà mình có gì quan trọng cần dặn dò, nghe xong, Bàn Trạch dẫn mặt ra một tích tắc.

“Cộc cộc cộc.”

Vụ Mang Mang nghe tiếng gõ cửa thì đáp một tiếng, “Mời vào.”

Bàn Trạch xách hộp thức ăn bước vào văn phòng rộng lớn, nhìn quanh quất không thấy ai thì lên tiếng dò hỏi, “Vụ tiểu thư?”

Vụ Mang Mang đang đọc tư liệu rất nhập tâm, quần thể mộ này có niên đại rất lâu đời, có thể nói sẽ bổ khuyết phần trống trong quãng thời gian lịch sử đó, nhưng nó bị tổn hại rất nghiêm trọng, Vụ Mang Mang chà xát lòng bàn tay.

Nghe tiếng Bàn Trạch, Vụ Mang Mang mới sực nhớ, vội vàng rút chân lại, xoay ghế đối mặt với Bàn Trạch.

Khi Bàn Trạch nhìn thấy Vụ Mang Mang, anh ta bỗng có một cảm giác mới mẻ như vừa được rửa mắt.

Tuy Bành Trạch cũng từng gặp Vụ Mang Mang mấy lần, biết Vụ tiểu thư là một đại mỹ nhân nhưng ai nấy đều có sở thích riêng, xưa nay anh ta vốn thích phụ nữ trưởng thành đầy đặn, quyến rũ hơn, cảm giác về Vụ Mang Mang với vẻ đẹp như búp bê Barbie thì chỉ dừng ở giai đoạn là “khá xinh đẹp” mà thôi.

Nhưng lần này thì hoàn toàn khác.

Phụ nữ mặc áo sơ mi của đàn ông vốn đã quyến rũ thêm ba phần, mà Vụ Mang Mang mặc áo sơ mi của Boss nhưng vẫn không thể ngăn chặn được việc Bành Trạch cảm thấy cô vô cùng gợi cảm.

Chí mạng hơn là Vụ Mang Mang vốn dĩ đã rất gợi cảm mà trên cổ còn có mấy dấu đo đỏ, nhưng cô lại cứ cố tỏ ra nghiêm túc ngồi trên ghế sếp, hai tay đan lại đặt trên bàn, nghiêm túc gật đầu với Bành Trạch, “Đặt ở bên kia là được.”

Trong lòng Bành Trạch cứ buồn cười bộ dạng khoa trương đó của Vụ Mang Mang.

Nhưng làn da cô quá trắng trẻo mịn màng, từ sâu bên trong làn da toát ra ánh sáng hồng phớt trong trẻo, gương mặt hồng hào xinh xắn, ngay cả xương quai xanh lộ ra cũng một màu hồng phấn.

Bỗng dừng lại khiến Bành Trạch nhớ tới bốn chữ “thủ cảm tuyệt giai^[1]”.

[1]Cảm giác đôi tay tuyệt nhất. (ND)

Bành Trạch gần như hoảng loạn bỏ chạy khỏi văn phòng Lộ Tuy, cứ như sau lưng có nữ quỷ hút máu đang đuổi theo, nhịp tim đập thành thịch.

Lúc này anh ta đã có phần hiểu được vì sao Lộ Boss cao quý lại nhai lại cỏ rồi, căn bản chính là thấy sắc động lòng, nhìn một lần rung động, nhìn lần hai ngã gục.

Mà Vụ Mang Mang ngồi sau bàn làm việc thấy Bành Trạch ra ngoài rồi thì không kìm được thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy, đi chân trần lại đó rồi ngồi xuống sofa, bắt đầu ăn.

Lúc Lộ Tùỵ họp xong về phòng, gọi một tiếng “Mang Mang” thì thấy cô xoay ghế trượt lại gần anh.

Áo sơ mi trắng trễ nải trên người, hai nút trên cùng không gài, lúc nào cũng có nguy cơ bị lộ hàng, ống tay áo xắn cao để lộ cùi chỏ, hai chân vắt trên tay vịn, đong đưa, ngón tay đang chiến đấu trong game.

“Đợi một lát, em sắp xong rồi.” Vụ Mang Mang đang đối chiến.

Lộ Tùỵ nheo mắt, hỏi một câu “Ban nãy lúc Bành Trạch vào đây, em ăn mặc thế này hả?”

Chương 87

Dưới ánh mắt của Lộ Tỳ, Vụ Mang Mang rút đôi chân đang vắt trên tay vịn ghế về, ngồi nghiêm chỉnh lại, “Đương nhiên là không. Lúc anh ta vào em ngồi thế này này, anh ta chẳng nhìn thấy gì cả.”

Đứng là không nhìn thấy gì thật, nhưng dấu đỏ từ cổ xuống xương quai xanh thì đúng là còn khiến người ta mơ mộng suy diễn hơn cả những thứ nhìn thấy được.

“Ban nãy em có cài nút áo lại không?” Lộ Tỳ lại hỏi.

Vụ Mang Mang cup mắt xuống, không dám nhìn vào mắt Lộ Tỳ, ban nãy thực sự là cô cũng ý thức được nhưng nếu cài nút trước mặt Bành Trạch thì há chẳng phải càng lộ liễu hơn sao, thế nên Vụ Mang Mang đành mặt dày giả vờ ngốc nghếch.

Lộ Tỳ nhắm mắt lại, ban nãy chút thất thần của Bành Trạch trong cuộc họp không thể giấu được đôi mắt lửa của sếp lớn.

Lúc từ văn phòng Lộ Tỳ đi ra, Vụ Mang Mang đã ăn mặc chỉnh tề, quần áo là do Anne mang tới.

Nhưng khác với sự thân mật lúc vào, lúc ra Lộ Tỳ xách túi của Vụ Mang Mang đi phía trước, còn cô trắng bệch mặt đi theo sau.

Cô thư ký Flora vốn trầm tĩnh của Bành Trạch hiếm lắm mới thốt lên một câu, “Lộ tiên sinh cũng biết xách túi cho bạn gái sao?”

Hơn nữa cảnh tượng này còn hài hòa một cách lạ lùng.

Lộ Tỳ xưa nay chỉ sử dụng trợ lý nam, nữ trợ lý tài giỏi lần trước bỗng dưng xuất hiện đã thôi việc, còn thư ký Flora hiện nay của Bành Trạch xem

như là đóa hồng duy nhất ở tầng lầu này, nhưng đóa hồng này đã kết hôn mười lăm năm, có hai đứa con rồi, hai chữ “mê trai” căn bản không thể tìm thấy ở chị nếu không thì đã không được tuyển dụng.

Đàn ông không thể chỉ dựa vào mỗi gương mặt là có thể làm rung động người phụ nữ chín chắn được.

Nhưng sự dịu dàng đúng lúc lại khiến họ vô cùng ưa thích.

“Haizzz... nếu tôi trẻ lại hai mươi tuổi...” Flora thở dài.

Nếu Vụ Mang Mang nghe thấy câu đó sẽ kiến nghị Flora dù trẻ lại hai mươi tuổi cũng đừng chọn Lộ Tù.

Vừa ngồi vào xe, Vụ Mang Mang lập tức kêu đau, vội vàng chỉnh lại tư thế ngồi, chỉ dám ngồi nghiêng một bên.

Ban nãy Lộ Tù ra tay quá ác, Vụ Mang Mang cảm thấy hông cô có lẽ đã sưng to như cái bánh bao bột nở rồi.

Lộ Tù vỗ vỗ chân anh, Vụ Mang Mang lập tức gác đầu lên đó.

Cô cũng không nói gì nhiều, chỉ đưa điện thoại cho Lộ Tù, trong đó là nội dung mà cô mới tra ra.

“Tuy phần hông là nơi có nhiều tổ chức cơ mềm nhất trên cơ thể người, nhưng nếu sức mạnh tác động vào đó quá khả năng chịu đựng, đặc biệt là liên tục, lặp đi lặp lại, thì sẽ tạo thành tổn thương gây bầm tím, xuất huyết. Nghiêm trọng hơn sẽ làm lượng máu tuần hoàn giảm đi... cuối cùng dẫn đến tử vong. Đồng thời tổn thương này còn dễ dẫn đến suy thận cấp mà tử vong.”

“Đưa em về biệt thự trên núi đi.” Vụ Mang Mang hậm hực nói.

“Hôm nay không được.” Lộ Tùỵ dường như không hề thấy áy náy.

Vụ Mang Mang cắn vào đùi Lộ Tùỵ, quần mùa hè chất liệu mỏng, cô cắn rất mạnh.

Lộ Tùỵ xoa đầu Vụ cún con, “Ngày mai sẽ đưa em về đó.”

“Tại sao?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Tiểu biệt thắng tân hôn mà.” Lộ Tùỵ thản nhiên nói.

“Buổi chiều anh đã thắng rồi mà?!” Vụ Mang Mang phẫn nộ.

Vẫn là về nhà Lộ Tùỵ, ai bảo tiền lương của tài xế không phải do Vụ Mang Mang trả chứ!

Lúc chiếc xe chạy vào cổng, người giúp việc trong nhà đều ra xếp hàng, nghênh đón nữ chủ nhân quay về.

Vụ Mang Mang ngượng ngùng chào lão Peter, nghĩ lại ban đầu là do cô kiên quyết chia tay, bây giờ cảm thấy mất mặt thật.

Nhìn sang Lộ Tùỵ, hoàn toàn không cách nào hiểu được nội tâm con người mạnh mẽ này chỉ từ vẻ mặt.

Căn phòng nữ chủ nhân mà Vụ Mang Mang sử dụng trước đây đã được trang trí lại từ đầu, bước vào có một ảo giác như đã đổi thời gian không gian, nghiêm nhiên là kiểu phòng của thiên kim tiểu thư thời cổ.

Giường nhỏ bằng gỗ hoa lê, bình phong, kệ trưng bày kiểu cổ, vách ngăn chạm rồng có lỗ hình mặt trăng, với hoa văn dây nho uốn lượn.

Toát lên một vẻ cổ kính lộng lẫy.

Duy có điều khác biệt là chiếc giường.

Giường mới được làm xong, chất liệu gỗ vẫn theo lối giả cổ, nhưng hình dáng lại là phong cách hiện đại vì Vụ Mang Mang không thích kiểu giường có bậc bước lên, cảm thấy khó chịu, bức bối.

Nhưng thiết kế đầu giường, chân giường đều có cảm giác cổ đại, nên hoàn toàn không tách biệt hẳn với tổng thể.

Vụ Mang Mang nằm ngủ trong phòng này có lẽ sẽ rất tự nhiên mà diễn vở kịch “vượt thời gian về cổ đại”: Nơi đây là đâu? Đang quay phim cổ trang chẳng?

Vụ Mang Mang diễn một lượt vở kịch vượt thời gian, sung sướng lăn lộn trên giường, ánh mắt vô tình liếc nhìn về phía đồ vật trên kệ tủ, không nhận được kêu lên: “Viên đạn bọc đường Lộ Tù này đã bỏ ra không ít tiền rồi đây.”

Vụ Mang Mang lấy chiếc cốc hai quai bằng bạch ngọc ra chơi một lúc, đến khi Anne đến gọi cô xuống ăn cơm thì mới quấy luyến buông nó ra.

“Mang Mang!” Lộ Lâm khi nhìn thấy Vụ Mang Mang xuống lầu thì kinh ngạc vô cùng.

Vụ Mang Mang nhìn thấy Lộ Lâm thực ra cũng sửng sốt hơn là vui mừng, không biết sao Lộ Lâm lại xuất hiện ở đây, là Lộ Tù ra tay quá nhanh hay là thực sự trùng hợp?

Vụ Mang Mang liếc nhìn Lộ Tù rồi bước tới ôm lấy Lộ Lâm đang dang hai tay chào mừng cô: “Chị Lộ Lâm.”

Lộ Lâm nhiệt tình không chịu buông tay, sờ mó lưng Vụ Mang Mang trước mặt Lộ Tù: “Gầy rồi.”

Tuy bị Lộ Lâm sờ như thế có hơi kỳ quặc, nhưng Vụ Mang Mang vẫn không đẩy chị ra.

Hơn nửa năm rồi, Vụ Mang Mang cũng học cách ngoan ngoãn.

Lộ Lâm có lẽ vẫn còn chút hứng thú với cô, nhưng hứng thú này đa phần đến từ việc Lộ Tù cũng có chút hứng thú với cô.

Đặc biệt là khi cô đá Lộ Tù rồi, Lộ Lâm đối xử với cô đặc biệt tốt.

Vụ Mang Mang nhìn thấu tâm tư Lộ Lâm, biết rằng chị đang muốn chọc tức Lộ Tù.

Còn Vụ Mang Mang thì sao, vì buổi chiều bị anh đánh đau quá nên trong lòng cũng không dễ chịu, vì vậy đã để mặc cho Lộ Lâm làm chướng mắt Lộ Tù.

“Ăn cơm thôi.” Lộ Tù kéo Vụ Mang Mang ra khỏi vòng tay Lộ Lâm.

Vụ Mang Mang quay lại, nháy mắt với Lộ Lâm.

“Lộ Tù làm sao theo đuổi được em thế? Chắc tốn công sức lắm hả?” Lúc ăn cơm, Lộ Lâm giả vờ hỏi vu vơ.

Lúc này không phải là lúc để khoe khoang, Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tù rồi quay sang Lộ Lâm: “Không, là do em quá mềm lòng thôi.”

“Phụ nữ quá mềm lòng thì dễ bị đàn ông níu kéo, họ chưa chắc đã biết quý trọng.” Lộ Lâm bắt đầu kể ly gián.

“Chị đang nhớ lại khi xưa chị ngu ngốc thế nào sao?” Lộ Tù cười giễu cợt.

Sắc mặt Lộ Lâm thay đổi, Vụ Mang Mang vội cúi đầu, xem ra Lộ Tù chuyên đạp vào chỗ đau của Lộ Lâm đây mà.

Cũng may mọi người đều là nhân vật coi trọng thể diện, hai chị em nhanh chóng chuyển đề tài sang chuyện làm ăn.

Vụ Mang Mang lặng lẽ gắp thức ăn, lại nghe Lộ Tù nói, “Ăn ớt xanh đi.”

Quán nhiều thật!

Nhưng Vụ Mang Mang đã học được từ Lộ Gia Nam, cố gắng không làm người đàn ông của mình khó chịu trước mặt người khác, thế nên cô ngoan ngoãn gắp một sợi ớt xanh lên.

Nhưng đến khi ăn xong thì sợi ớt xanh đó vẫn nằm im lìm trong bát của cô.

Vụ Mang Mang cảm thấy rất hoàn mỹ, chuyện che mắt này trước kia khi hẹn hò với Lộ Tùy, cô đã học được.

Ăn xong, Anne mang nước ép hoa quả thái độc dưỡng da đến cho Vụ Mang Mang, cô hớp một ngụm, đầy mùi ớt xanh, mà trước mặt Lộ Lâm không thể phun vào mặt Lộ Tùy được, thực sự là hơi bực bội.

Đồng hồ nhanh chóng chỉ đến tám giờ rưỡi, Lộ Lâm muốn tiếp tục hàn huyên với Vụ Mang Mang nhưng Lộ Tùy đã đứng lên tiễn khách, “Chị nên về đi.”

Lộ Lâm nhìn giờ, hơi cau mày, “Còn sớm mà, chị và Mang Mang lâu quá không gặp nên rất nhớ, nếu em bận thì cứ đi làm đi, chị có phải người ngoài đâu.”

Lộ Tùy nhắc eo Vụ Mang Mang kéo cô đứng lên, sau đó đứng sánh vai nhau, nói với Lộ Lâm: “Em và Mang Mang phải nghỉ ngơi rồi.”

“Sớm thế cơ à?” Lộ Lâm tỏ ra không tin lời đuổi khách của Lộ Tùy, “Có cần gấp thế không?”

Gấp chứ!

Lộ Lâm vừa đi thì Vụ Mang Mang liền bị Lộ Tùy xách cổ lên lầu.

“Em không muốn ngủ sớm, bây giờ thanh niên có ai ngủ lúc chín giờ đâu?” Vụ Mang Mang phản kháng.

“Lát nữa tỉnh dậy thì biết.” Lộ Tùỵ ôm chặt eo mảnh mai của Vụ Mang Mang, cắn vào vành tai cô, khẽ nói: “Anh nhớ em quá.”

Từ “cầu hoan” kỳ diệu nhất chính là ở chữ “cầu”.

Đêm dài thao thức, tương tư vì ai.

Đến khi Vụ Mang Mang tỉnh lại thì đã hơn mười giờ hôm sau. Tối qua thật hỗn loạn, lúc này xem như thành thoi thoải mái.

Đầu ngón tay Vụ Mang Mang nhẹ nhàng vẽ lên lồng ngực Lộ Tùỵ, anh cũng không ngăn lại, chỉ lặng lẽ nhắm mắt nằm ngửa.

“Hôm qua anh lừa em, nói là ở A, thực ra đã sớm đoán được em sẽ đến tìm anh đúng không?” Hôm qua đã nhắc đến chuyện này, nhưng vì sự kiện “quả táo già” mà Lộ Tùỵ bỏ qua, Vụ Mang Mang cũng chưa kịp hỏi lại.

“Còn nói hôm nay không có thời gian đến tìm em, thế bây giờ anh ngủ đến mười giờ thì có thời gian hả?” Vụ Mang Mang càng nghĩ càng thấy mình đã trúng kế của Lộ Tùỵ.

Đáng ghét hơn là Lộ Tùỵ cứ không nói gì, Vụ Mang Mang bực tức trở mình, cười lên eo anh.

“Nói! Làm sao anh đoán trúng em sẽ tới?” Vụ Mang Mang hậm hực kề tay làm dao vào cổ anh.

“Em tưởng anh là thần tiên à? Biết bấm quẻ đoán việc.” Lộ Tùỵ chụp lấy tay Vụ Mang Mang, hôn vào đầu ngón tay cô. Tuy không phải thần tiên nhưng người này thực sự biết cách nắm bắt tâm lý kẻ khác quá.

Vụ Mang Mang trước khi về đây thì Lộ Tùỵ cứ trong trạng thái “anh rất bận, tuy anh rất bận nhưng anh nguyện làm siêu nhân bay trong không khí đến

gặp em”.

Sau khi Vụ Mang Mang quay về nhà, mỗi ngày Lộ Tù đi làm một giờ, sau đó thì đủ mọi trạng thái rảnh rỗi, ngày nào tuy cũng có hẹn hò tiệc tùng nhưng không phải là không thể từ chối, chí ít thì so với bạn gái, mức độ quan trọng của những việc đó tuyệt đối không cao.

Vụ Mang Mang sắp phát điên vì gương mặt Lộ Tù lúc nào cũng giấu qua giấu lại trước mắt cô rồi, nếu không vì nể tình cơ bụng của anh cô thực sự rất muốn anh biến mất ngay lập tức!!!

Ước chừng nửa tháng sau, có một buổi tối Vụ Mang Mang bị Lộ Tù hành hạ đến mệt lử, mơ màng nhớ lại bây giờ và lúc trước hình như chẳng có gì khác, vẫn là chín giờ tối phải lên giường đi ngủ.

Điều duy nhất không giống là trước đây Lộ Tù ra lệnh cho cô đi ngủ, bây giờ thì vừa dụ dỗ vừa lừa gạt, thủ đoạn tuy khác nhưng kết quả thì chẳng có gì thay đổi.

Còn về chuyện tập thể dục buổi sáng, Vụ Mang Mang lúc nào cũng nghe Lộ Tù nói với cô: “Gần đây hình như mặt em mập ra rồi.”

“Váy size XS em còn mặc vừa không đấy?”

“Eo sao lại mập ra cả một vòng thế này? Có phải là 'có' rồi không?”

Mỗi ngày bị sỉ nhục như thế, Vụ Mang Mang có thể không dậy sớm chạy bộ hay sao? Cô cảm thấy mỗi lần mình chạy bộ đều giống như bị Lộ Tù dắt chó đi dạo vậy.

Chuyện này nếu Vụ Mang Mang còn ở đại học A thì tuyệt đối sẽ không xảy ra.

Nhưng ở nhà của Lộ Tù thì khác, kiểu gì cô cũng sẽ thua.

Sau nửa tháng ngô nghê, cuối cùng Vụ Mang Mang đã nhận ra, ban đầu Lộ Tuyền chính vì muốn dụ dỗ cô trở về mà cố ý tỏ ra bận rộn.

Cũng thật khó cho anh phải diễn màn kịch chạy đi chạy lại giữa nhà và A.

Lúc đó Vụ Mang Mang cảm động đến không chịu nổi, lại xót xa vô cùng, sợ Lộ Tuyền bôn ba như thế sẽ hại sức khỏe, lại thấy sự nghiệp của anh quá lớn, còn vì một cô bạn gái như cô mà làm đến nước này, thành ý đã bày tỏ quá đủ rồi, nếu còn kiêu ngạo nữa thì chính cô sẽ chết mất.

Là bạn gái, Vụ Mang Mang đương nhiên phải hiểu ý anh, kết quả là quá lương thiện thì dễ phạm lỗi ngu ngốc, nháy thẳng vào cái hố mà Lộ Tuyền đã đào sẵn cho cô từ trước.

Vụ Mang Mang phát khóc vì sự ngu ngốc của mình.

Vì suy nghĩ cho sự bận rộn của Lộ Tuyền mà lúc ở trường, Vụ Mang Mang chỉ để anh giúp cô xách nước nóng hai lần rồi không bắt ép anh làm nữa.

Mỗi lần Lộ Tuyền đến đại học A, cô đều ngoan ngoãn theo anh đến Lệ Chi Viên, giờ đây nghĩ lại, có cô gái nào ngốc nghếch bị lừa ngọt sớt hơn cô nữa không?

“Dậy thôi, cô chủ nhỏ.” Lộ Tuyền cúi xuống căn nhẹ lên mặt Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang ôm mặt, chân đá mạnh vào không trung, “Tránh ra.”

“Không đi chạy bộ à?” Lộ Tuyền thò tay捏 phần thịt sau eo của Vụ Mang Mang.

Phụ nữ chỉ cần không phải dạng gầy ốm tong teo trơ xương thì cơ thể lúc nào cũng có thịt cả, không có mỡ sẽ không phải phụ nữ mềm mại rồi, mà sẽ là cô nàng đàn ông cứng rắn.

Nhưng phụ nữ đồng thời cũng là dạng kỳ quặc khi chỉ có ít mỡ mà cũng kêu gào “em phải giảm béo”.

Vụ Mang Mang hất tay Lộ Tù ra, vùi đầu vào trong gối, đưa mông vào mặt Lộ Tù, “Em không giảm béo!”

“Ngoan, dậy đi, em dậy thì tối nay anh sẽ tiếp tục để em diễn vai cô chủ nhỏ.” Lộ Tù thổi hơi vào tai Vụ Mang Mang.

Cô chủ nhỏ em gái anh ấy! Cô vốn không muốn diễn mà! Từ đầu “high” tới cuối chỉ có mình Lộ Tù thôi mà?

“Em muốn ngủ.” Vụ Mang Mang kiên quyết không phạm lỗi ngu ngốc nữa.

“Thế thì được. Haizzz, nhưng chạy bộ một mình thì thật vô nghĩa.” Lộ Tù ôm cả Vụ Mang Mang lẫn chần vào lòng.

Hờ hờ, anh đã kiên trì chạy buổi sáng tám trăm năm trước rồi, ban đầu sao không nói là vô nghĩa đi? Vụ Mang Mang kỳ thị trong bụng.

“Thôi, anh cũng ngủ với em đây.” Lộ Tù bắt đầu cời đồ.

Vụ Mang Mang thì sao cũng được, ngủ thì ngủ thôi.

Mười giờ, Vụ Mang Mang xuống lầu ăn sáng thì thấy Lộ Tù đang đọc tài liệu, tiện thể liếc nhìn rồi tiện thể hỏi: “Cái gì đây anh?”

“Báo cáo khám sức khỏe”, Lộ Tù đáp.

“A, cho em xem nào.” Vụ Mang Mang cầm ly sữa chồm lại gần, trên báo cáo viết gan nhiễm mỡ mức độ nhẹ, kiên nghị phải vận động nhiều.

Mắt Vụ Mang Mang đảo một vòng trên người Lộ Tù, thực sự không nhận ra thể hình này của anh lại bị gan nhiễm mỡ, “Chắc tiếp khách nhiều, uống rượu nhiều phải không?”

Lộ Tùỵ tiện tay đặt báo cáo xuống, “Chẳng sao, không có gì nghiêm trọng.”

Vụ Mang Mang cắn vào vành ly, làu bàu một câu, “Tuổi thọ bình quân của đàn ông thấp hơn phụ nữ mấy tuổi đó.”

Lộ Tùỵ chòm lại cắn tai Vụ Mang Mang, :Yên chí, anh chết rồi để lại hết tài sản cho em, em sẽ là một quý bà giàu có.”

Vụ Mang Mang bắt mẫn “xì” một tiếng.

Tối đó, Lộ Tùỵ với cơ bác sĩ dặn phải vận động nhiều, rất nhẹ nhàng lừa Vụ Mang Mang lên giường vào chín giờ tối.

Sáng sớm hôm sau đồng hồ sinh học của Vụ Mang Mang khiến cô tỉnh giấc vào lúc sáu giờ, vì Lộ Tùỵ cứ lật qua lật lại bên cạnh.

“Không ngủ được thì dậy đi chạy bộ đi.” Vụ Mang Mang đá Lộ Tùỵ một cái.

Lộ Tùỵ túm lấy chân cô, tay tiện thể sờ mó lên trên, “Chạy bộ một mình chẳng có ý nghĩa gì, không đi đâu, anh ngủ nướng với em, sau này không cần than vãn mỗi sáng dậy không nhìn thấy anh nữa.”

Vụ Mang Mang thầm mắng tên phản bội Tăng Như Lãng, đúng là cái gì cũng nói với Lộ Tùỵ!

Mắng thì mắng nhưng Vụ Mang Mang là một cô gái cực kỳ dễ mềm lòng, cô ngồi dậy ngay, “Thật sợ anh luôn, em chạy bộ với anh vậy. Gan nhiễm mỡ mà điều trị không tốt sẽ phát triển thành xơ gan đó, lúc ấy không cười nổi đâu.”

“Sao em biết?” Lộ Tùỵ cười, cắn vào má Vụ Mang Mang.

Xem ra có người rất quan tâm, chắc hẳn đã lên mạng tìm hiểu.

“Dậy đi, ông chú.” Vụ Mang Mang tức tối ném gối đầu về phía Lộ Tù, “Anh chỉ biết bắt nạt em, buổi tối bị anh bắt phục tùng, sáng sớm còn phải chạy bộ với anh, đúng là mệt mỏi!”

“Cảm ơn.” Lộ Tù hai tay ôm eo Vụ Mang Mang đang quỳ gối trên giường.

Không hiểu vì sao, Vụ Mang Mang nhìn thấy đốm lửa bùng sáng vui sướng trong mắt Lộ Tù thì thấy hy sinh chút giấc ngủ thực ra cũng không sao, có tiền khó mua được niềm vui mà!

Thế nên dù Vụ Mang Mang quyết chí không phạm sai lầm ngu ngốc nữa, nhưng hình như giờ giấc ngủ nghỉ vẫn không thể điều chỉnh lại, vẫn là ngủ sớm dậy sớm.

Chương 88

Vì khóa học của Vụ Mang Mang cơ bản đều thi trước nên tuy cô đã về thành phố nửa tháng nhưng kỳ nghỉ hè của trường mới vừa bắt đầu.

Bà Liễu gọi điện đến thì Vụ Mang Mang đang ở thư phòng làm thêm giờ với Lộ Tù, mới nhìn thấy số, cô lập tức làm dấu tay “suyt” với anh.

“Bà Liễu à, có chuyện gì thế?” Vụ Mang Mang hỏi.

Ngày thứ hai sau khi Vụ Mang Mang về thành phố lẽ ra phải lên núi rồi, kết quả là mới gọi cho mẹ thì bà nhắc chuyện xem mắt, nói là đã sắp xếp xong rồi, chỉ đợi Vụ Mang Mang nghỉ hè thôi.

Vụ Mang Mang vừa bị bà Liễu khủng bố trong điện thoại, vừa bị Lộ Tù dùng ánh mắt giày vò, lén anh đi xem mắt là tuyệt đối không thể.

Điều đó có nghĩa là Vụ Mang Mang phải khai thật chuyện cô và Lộ Tù đã làm lành rồi.

Hiện tại chuyện tình giữa Vụ Mang Mang và Lộ Tù cũng vừa mới quay về quỹ đạo, kết quả này còn cách kỳ vọng của bà Liễu quá xa, lần trước hẹn hò bà đã hối thúc mãi chuyện kết hôn của họ rồi.

Vụ Mang Mang vốn mang tâm lý làm biếng thà bớt một chuyện còn hơn thêm một chuyện, dứt khoát nói với bà Liễu là chưa nghỉ hè, bỏ luôn chuyện về nhà.

“Tại sao không nói mẹ biết?” Sau đó Lộ Tù hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang đau đầu, nghĩ mãi lý do, cuối cùng thành thật nói: “Em cảm thấy nên thận trọng về mối quan hệ này một chút.”

Vì chuyện này mà Vụ Mang Mang bị Lộ Tù chiến tranh lạnh liên tiếp hai ngày, đã thế thì thôi, buổi tối vẫn không thoát khỏi lao động khổ sai, nhưng

cũng may là sự thân mật đó cũng có lợi ích, cơn giận dữ của Lộ tiên sinh nhanh chóng được xoa dịu.

Nhưng lần này bà Liễu lại gọi điện đến giục cô, Vụ Mang Mang không thể từ chối về nhà nữa, nếu không thì cô chẳng biết nói thế nào với Lộ Tuyền nữa.

Vụ Mang Mang được Lộ Tuyền đưa về biệt thự trên núi.

Lúc xe dừng lại, cô chồm tới hôn “chụt chụt” lên mặt Lộ Tuyền, “Em sẽ nhớ đến anh, buổi tối em sẽ gọi điện cho anh.”

Nói rất thân thiết, nhưng ý tứ lại là “Anh mau mau biến về nhà cho em nhờ”.

“Anh đưa em vào nhé. Lần trước bác trai bị thương anh chưa đích thân đến thăm, rất có lỗi.” Lộ Tuyền kéo cổ tay Vụ Mang Mang lại.

Người tinh mắt thì sẽ không giả ngốc, ý định của Lộ Tuyền làm sao Vụ Mang Mang không biết cho được.

Nhưng cô rất thích kiểu hẹn hò hiện giờ, chỉ là hai người yêu nhau, đừng bao giờ kéo hai bên gia đình vào chuyện này.

Thế nhưng lại không thể nói rõ chuyện này, Lộ tiên sinh bây giờ hơi hẹp hòi, dễ nghĩ đông nghĩ tây, Vụ Mang Mang quy kết nguyên nhân thành anh bị tổn thương lòng tự tin do bị cô đá lần trước.

Vì thế Vụ Mang Mang chỉ có thể vòng vo tam quốc.

“Đúng thế, lần trước anh đang bận yêu đương với Triệu tiểu thư mà.” Vụ Mang Mang ngồi luôn ở đó, không đi đâu.

“Triệu tiểu thư đẹp như thế, lại giỏi giang, gia thế tốt, thật sự rất xứng với anh, về sau hai người sao lại chia tay vậy?” Chủ đề này thật ra Vụ Mang Mang muốn nói đến từ lâu, nhưng không có gan nhắc đến, cũng không tìm ra cơ hội để nói.

Vụ Mang Mang tươi cười nhìn Lộ Tù, nhưng trong mắt thì không chút nụ cười.

“Ninh Tranh điều kiện cũng tốt, lúc theo đuổi em sao em không nhận lời?” Lộ Tù nhìn vào mắt Vụ Mang Mang, hỏi ngược lại, “Là kỹ thuật hôn của cậu ta không ổn hả?”

Vụ Mang Mang sa sầm mặt, muốn cãi nhau chứ gì? Ai sợ ai chứ?

“Theo logic của anh thì chắc chắn là do Triệu tiểu thư hầu hạ anh trên giường không tốt phải không? Lần này là sao? Lại là gái trinh? Hay là cô ta giả vờ giả vịt trên giường?” Vụ Mang Mang rất nho nhã đập lên nỗi đau của Lộ Tù.

Cãi nhau chính là làm tổn thương nhau như thế.

Lộ Tù nhắm mắt, yết hầu động đậy, đó là biểu hiện của việc rất tức giận.

Vụ Mang Mang cũng ý thức được sai lầm, cô đã rạch thẳng vết thương lòng mà Lộ Tù để tâm nhất một cách quá tàn nhẫn, Lộ Tù vì cô là Vụ Mang Mang nên mới chịu kể cô nghe bí mật đó.

Hơn nữa Lộ Tù chưa từng đập lên vết thương lòng của cô bao giờ.

Vụ Mang Mang nhìn gương mặt căng cứng của Lộ Tù, cúi đầu xin lỗi, “Xin lỗi anh, em không nên nói những lời đó.”

Mãi sau, Lộ Tù mới mở mắt, nói một câu: “Em đi đi.”

Vụ Mang Mang làm sao dám nhúc nhích.

“Xin lỗi, là anh đã cưỡng cầu. Dưa chín ép sẽ không ngọt, đúng là vất vả cho em đã đối phó với anh bao ngày qua.” Trong giọng nói lạnh nhạt của Lộ Tù là sự mệt mỏi không che giấu, “Đi đi.”

Vụ Mang Mang không động đậy.

“Biển được bao xa thì biển đi, xem như chúng ta chưa từng bắt đầu.”

Vụ Mang Mang gần như chưa từng thấy Lộ Tù giận dữ đến thế.

“Này, Lộ Tù, con người anh làm sao vậy? Cãi nhau là thế mà, anh không thể cứ cãi nhau là bắt em cút chứ?” Vụ Mang Mang cũng nổi cáu.

Lộ Tù lạnh lùng nhìn Vụ Mang Mang, “Chẳng qua là anh giảm bớt giai đoạn cho em thôi. Em không chịu nói cho mẹ em biết quan hệ của chúng ta, chính là để sau này dễ chia tay, đúng không?”

Một câu nói trúng tim đen!

Vụ Mang Mang không thể nói gì được.

“Anh nói linh tinh!” Vụ Mang Mang thẹn quá hóa giận, nổi cáu.

“Anh có nói linh tinh hay không, tự em biết rõ.” Lộ Tù nắm cổ tay Vụ Mang Mang, nói: “Em dám nói em về nhà sẽ không che giấu không? Mẹ em bắt em đi xem mắt, em có đi không?”

Vụ Mang Mang im lặng.

“Vụ Mang Mang em nghe đây, anh có thể vì khúc mắc trong lòng em mà cả đời không kết hôn, nhưng anh không thể sống cả đời trong bóng tối, không công khai quan hệ của chúng ta.”

“Nói bậy, em nói không công khai bao giờ? Nhưng anh phải cho em thời gian chứ!” Vụ Mang Mang hất tay Lộ Tù, đẩy cửa ra bước xuống, lướt nhìn tài xế của Lộ Tù - A Thụ, anh chàng này đúng là biết điều, đã đứng cách xa rồi.

Vụ Mang Mang tức tối đi đến cửa biệt thự, thò tay định bấm chuông nhưng không tìm được lại quay đầu nhìn, thấy Lộ Tuyền đứng dựa cửa xe, nhìn cô.

Cách xa như thế nhưng Vụ Mang Mang có thể cảm thấy vẻ ủ rũ toát ra từ Lộ Tuyền, như một ngọn núi không còn tức giận, chỉ còn cô đơn, rất đáng thương.

Thực ra Lộ Tuyền đáng thương cái gì gì, muốn gió có gió, đòi mưa có mưa, xứng tưng là nhà vô địch trong cuộc đời, nhưng dù là thế thì Vụ Mang Mang vẫn xót thương anh.

Vụ Mang Mang cắn môi, tay buông xuống, giận dữ quay lại mấy bước rồi đứng ở ven đường, lấy ngón trỏ chỉ chỉ vào Lộ Tuyền, sau đó lại cong ngón tay ngoắc mấy cái, ra hiệu Lộ Tuyền lại gần.

Lộ Tuyền bất động.

Vụ Mang Mang cũng biết động tác của mình hơi không tôn trọng anh, nhưng cô cứ cố ý làm thế.

Vụ Mang Mang lại dùng ngón tay chỉ vào Lộ Tuyền, rồi lại ngoắc ngoắc anh như gọi cún con, người này nếu không tiếp chiêu thì bà cô đây cũng không hầu hạ nữa, ai mà không do cha mẹ sinh ra? Dựa vào đâu mà phải chịu ấ ực như vậy.

Lộ Tuyền vẫn bất động.

Vụ Mang Mang cũng đứng im, trong lòng thầm đếm, nghĩ bụng đếm đến mười mà Lộ Tuyền không đến thì cô sẽ nhận lời Ninh Tranh ngay.

Mới đếm thầm đến ba thì Vụ Mang Mang thấy Lộ Tuyền nhúc nhích, tuy không cam tâm nhưng cuối cùng vẫn đến gần cô.

Vụ Mang Mang không nhìn được cong khóe môi, có cảm giác toàn thẳng, vội kìm nén nụ cười lại, gườm gườm mặt nói: “Được, anh muốn vào phải không? Em toại nguyện cho anh.”

Lộ Tùỵ cụp mắt, xoay người quay về chỗ cũ.

“Này.” Vụ Mang Mang đuổi theo hai bước, vừa kể lễ nỗi khổ của mình vừa tự động viên mình, đừng so đo với quỷ nhỏ mọn!

“Là chính anh không đi, sau này đừng có trách em không dám công khai nhé.” Vụ Mang Mang đuổi theo, gọi một tiếng.

“A Thụ”, Lộ Tùỵ lên tiếng gọi.

Tài xế A Thụ vội lại gần, mở cốp xe, lấy quà mà Lộ Tùỵ đã chuẩn bị sẵn cho sếp Vụ, bà Liễu và cả Vụ Đản Đản ra.

Vụ Mang Mang ngại ngần đứng tại chỗ, mới biết hóa ra cô đã hiểu lầm Lộ Tùỵ.

Lộ Tùỵ cứ thế nhìn Vụ Mang Mang vẻ lạnh lẽo.

Vụ Mang Mang cúi đầu lại gần, dựa trán vào lồng ngực anh, đó là thái độ cầu hòa.

Lộ Tùỵ không nhúc nhích, Vụ Mang Mang liền dụi dụi trán vào ngực anh.

Cuối cùng, Lộ tiên sinh vẫn nâng mặt Vụ Mang Mang lên, hậm hực hôn lên môi cô.

Eo Vụ Mang Mang bị tì vào cánh cửa xe, lưỡi bị cuốn mạnh lấy, cuối cùng cô thở hốt hển ra sức đẩy Lộ Tùỵ ra: “Đừng bắt nạt em.”

Lộ Tùỵ thuận tay nắm lấy ngón trỏ tay phải của Vụ Mang Mang, dịu dàng chà xát mấy cái rồi lại nói: “Vụ Mang Mang, lần sau còn dám ngoắc tay gọi anh, có tin anh sẽ đánh em ba ngày không xuống giường nổi không?”

Bắt buộc phải tin chứ! Lần trước vì một “quả táo già” mà cả đêm cô không ngủ ghế nổi, vì đau hông!!!

“Còn nữa...”

Vụ Mang Mang mới nghe “còn nữa” đã thấy tim gan run rẩy, bây giờ bị Lộ Tuyền bắt lấy cơ hội, không lẽ lại không xử lý cô? Chỉ tại cô, mềm lòng quá làm gì, biết sớm thì đã không cúi đầu nhượng bộ rồi.

“Còn nữa, lần sau nếu cãi nhau, đừng cúi đầu trước, đợi anh đến tìm em.”
Lộ Tuyền dịu giọng bảo.

Hả? Chuyện gì thế này? Vụ Mang Mang hoài nghi nhìn Lộ Tuyền.

“Thực ra lúc này nếu em vào nhà thì một lúc nữa anh cũng sẽ bấm chuông thôi”, Lộ Tuyền khai thật.

Vụ Mang Mang cảm thấy mắt cô cay cay, thật kém cỏi, ban này còn bị Lộ Tuyền mắng “biến đi”, lần này cô lại cảm thấy Lộ tiên sinh thật đáng yêu!

“Ồ, thế hả? Không phải anh bảo em biến đi, muốn chia tay em sao?” Vụ Mang Mang mặt đỏ đến mức có thể đóng vai Quan Công, nhưng vẫn cứng miệng.

“Chia tay cái gì? Lần trước anh cũng chưa thừa nhận hai chữ “chia tay”. Cùng một sai lầm, anh không nợ phạm lần thứ hai đâu”, Lộ Tuyền thì thầm bên tai Vụ Mang Mang.

Chịu không nổi mà! Vụ Mang Mang ôm eo Lộ Tuyền, tim đập thành thịch.

Phụ nữ khi yêu là động vật yêu bằng tai, chỉ cần anh nói những lời dễ thương thì ngay cả mạng sống cô ấy cũng sẽ dâng cho anh.

“Lộ tiên sinh à, anh quá biết cách yêu đương đó”, Vụ Mang Mang cam nguyện bại trận.

Cuộc trò chuyện khiến Vụ Mang Mang đỏ đến mức, từ đầu xuống chân, từ trong ra ngoài, mỗi một lỗ chân lông đều nóng ran lên, cảm giác tui thân khi

nhận lỗi trước đã quên sạch vứt ra ngoài chín tầng mây rồi.

Cũng không biết là ai chủ động mà hai người yêu nhau này lại bắt đầu hôn dầm đuối chẳng biết xấu hổ.

“Chụt chụt chụt”, giọng Vụ Đản Đản bỗng vang lên ngay bên cạnh, khiến Vụ Mang Mang giật mình trốn ra sau lưng Lộ Tù.

Lúc này Vụ Đản Đản mới nhìn rõ mặt Lộ Tù, hoan hô một tiếng, gọi “bố ơi” rồi lao vào lòng anh.

“Gọi bậy bạ gì thế? Vụ Đản Đản!” Vụ Mang Mang quát nhỏ, xưng hô loạn cả rồi.

Liễu Nhạc Duy khi nhìn thấy Vụ Mang Mang và Lộ Tù cùng bước vào thì rất sững sốt, nhưng nhanh chóng hồi phục lại nở nụ cười: “Làm hòa rồi thì tốt, làm hòa rồi thì tốt.”

Liễu Nhạc Duy thấp thỏm lo âu hơn nửa năm, cuối cùng đã yên lòng.

“Con bé Mang Mang từ nhỏ tính tình đã ương bướng, phải nhờ cậu bao dung nó nhiều.” Ngồi xuống rồi, Liễu Nhạc Duy bắt đầu trải thảm sẵn cho Vụ Mang Mang.

Lộ Tù tuy không nói nhiều nhưng lại tỏ ra rất tôn trọng bà Liễu.

“Hay là ở lại ăn trưa nhé.” Liễu Nhạc Duy lên tiếng mời anh, “Bố của Mang Mang sắp quay về rồi.” Vì Liễu Nhạc Duy vừa gọi điện cho sếp Vụ xong.

Lộ Tù tất nhiên là nhận lời.

Ăn trưa xong, Vụ Mang Mang đưa Lộ Tù ra ngoài, anh kéo tay cô: “Tối anh đến đón em.”

Vụ Mang Mang lắc đầu, “Hôm nay em ở nhà.”

Lộ Tù thất vọng ra mặt khiến Vụ Mang Mang chỉ muốn phì cười.

Cô đưa anh vào trong xe, Lộ Tù ôm cứng cô, không cho đi: “Anh gọi điện cho bố mẹ em, bảo tối nay anh tới đón em nhé.” Lộ Tù rất kiên trì.

Vụ Mang Mang cắn Lộ Tù một cái, “Anh đừng quá đáng, anh biết là họ chắc chắn chỉ muốn bán phút em cho anh mà, đó cũng là một trong những nguyên nhân em không muốn kể cho họ nghe là chúng ta đã làm hòa đó.”

Lộ Tù xoa đầu Vụ Mang Mang, “Đừng nghĩ bố mẹ em như thế, chúng ta chia tay rồi họ cũng đâu có làm gì em? Chí ít thì họ vẫn ở cạnh em, đúng không?”

Vụ Mang Mang lặng lẽ gật đầu.

“Hơn nữa, là anh nguyện ý giúp họ, cảm tạ họ đã sinh ra em.” Lộ Tù nói, “Thế nên em đừng cảm thấy gánh nặng tâm lý.” Vụ Mang Mang sờ mặt Lộ Tù, đàn ông biết cách ăn nói quá sẽ khiến phụ nữ lúc nào cũng có chút không yên lòng.

Chương 89

Buổi tối, Vụ Mang Mang vẫn ở lại biệt thự trên núi.

Tình yêu tuy ngọt ngào và nồng nhiệt, nhưng tình thân cũng không thể thay thế, đặc biệt là khi sắp Vụ và bà Liễu cứ luôn nở nụ cười hiền hòa như thế.

“Đang làm gì đó?” Lộ Tù gọi điện đến khi Vụ Mang Mang đang chơi xếp gỗ với Vụ Đản Đản.

“Đang chơi với Đản Đản ạ”, Vụ Mang Mang nói.

“Ồ”, Lộ Tù nói một tiếng rồi im lặng một lúc rất lâu.

Vụ Mang Mang lát sau mới hiểu được là “em thà chơi với Vụ Đản Đản còn hơn là chơi với anh”, không nhịn được phì cười, cô cầm điện thoại ra cửa sổ, khẽ nói, “Nhớ anh quá.”

“Nhớ anh thì ra đây đi.” Lúc này Lộ Tù mới nói.

Đồng hồ trên tường vừa chỉ tám giờ, Vụ Mang Mang liếc nhìn rồi nói: “Hai ông bà ra ngoài rồi, trong nhà chỉ có em và Đản Đản, em phải trông nó.”

“Chỉ nửa tiếng thôi.” Lộ Tù nói.

“Nửa tiếng đủ không?” Vụ Mang Mang làu bàu hỏi một câu.

Nửa tiếng đương nhiên là không đủ.

Lộ Tù tự lái xe tới, chiếc xe màu đen đậu trong khoảnh rừng nhỏ nơi ngã rẽ, Vụ Mang Mang tìm một lúc mới nhìn thấy.

Tuy những người đang yêu nồng nhiệt chỉ riêng thời tiết đã có thể trò chuyện cả nửa tiếng, nhưng trên thực tế thì họ càng mê đắm trò chuyện “ngâm” hơn.

Vụ Mang Mang từ lúc lên xe tới giờ, Lộ Tuy quả thực không nói một câu nào với cô cả.

Trăng mờ gió to, khi rừng cây yên tĩnh, không làm chút chuyện xấu thì nghẹn chết mất.

Vụ Mang Mang cảm thấy con người Lộ Tuy bề ngoài rất ư lạnh nhạt, dường như chẳng có gì khơi gợi hứng thú nơi anh được, nhưng trên thực tế anh lại là một người “mê hồ” điển hình.

Từ xương quai xanh cho đến khe ngực, từ xương bướm sau lưng đến cột sống, quay sang lỗ rốn, tất cả những nơi lõm lõm đều là nơi anh đặc biệt say mê.

Vụ Mang Mang nhìn đồng hồ đeo tay, thở hỗn hển: “Nửa tiếng rồi, em phải về đây, em đã nhận lời Đản Đản sẽ dỗ nó ngủ mà.”

“Đã lớn thế kia rồi còn phải bắt người khác dỗ ngủ hả?” Lộ Tuy ngồi dậy từ đằng sau Vụ Mang Mang, cắn vào vai cô, “Con trai không thể nuôi dạy như thế được.”

Vụ Mang Mang lắc vai để hất môi Lộ Tuy ra, chụp lấy áo mặc vào, “Sếp Vụ và bà Liễu dạo này rất bận, bây giờ cũng chẳng có thời gian ở cùng nó.”

Gian phòng của Vụ Đản Đản chất đống đồ chơi lego, Vụ Mang Mang làm sao yên tâm được, “Nó còn nhỏ, rất cần người ở bên cạnh.”

Lộ Tuy ôm chặt eo Vụ Mang Mang, không cho cô đi, “Theo anh về nhà đi.”

“Không được.” Vụ Mang Mang quả quyết từ chối.

“Thế thì anh theo em về nhà”, Lộ Tuy lại nói.

Vụ Mang Mang tỏ ra sững sờ kiểu “em không nghe nhầm chứ”.

“Có cần thế không?” Vụ Mang Mang hỏi, trong lòng cô xưa nay Lộ Tù là người có sức kiềm chế mạnh đến khó hiểu.

Lộ Tù sầm mặt, không nói gì.

Cuối cùng Vụ Mang Mang vẫn nắm tay Lộ Tù về nhà họ Vụ.

Thằng bé Vụ Đản Đản nhanh trí kinh khủng, đã học được bản lĩnh quan sát nét mặt người khác, thấy Lộ Tù thì ngoan ngoãn gọi “Anh rể”.

“Anh rể chơi lego với em đi”, Vụ Đản Đản yêu cầu, sau đó nói với Vụ Mang Mang vẻ đáng thương, “Chị ơi, cho em mượn anh rể một chút nhé?”

Vụ Mang Mang từ nhỏ đã chơi với búp bê Barbie, lớn lên thì có thêm nghề phục chế đồ sứ, Vụ Đản Đản bảo cô xếp gỗ thì lần nào cô xếp ra cũng là mỹ nhân cổ dài hoặc là bình thiên cầu bụng tròn, Vụ Đản Đản tỏ ra rất câm nín với cô.

Lúc này Vụ Đản Đản tóm được Lộ Tù, đương nhiên sẽ không chịu buông.

“Nhiều nhất chỉ có thể chơi đến chín rưỡi thôi đó.” Vụ Mang Mang nói với Vụ Đản Đản.

Lúc Lộ Tù chơi xếp hình chó robot với Đản Đản thì Vụ Mang Mang ngồi cạnh xem tư liệu, thi thoảng ngược lên nhìn nhau, lén lút nắm tay nhau, hoặc là nhân lúc Vụ Đản Đản chăm chú cúi đầu chơi thì hôn trộm một cái, thời gian cứ thế nhẹ nhàng trôi rất yên tĩnh mà hài hòa.

Buổi sáng, khi sếp Vụ và bà Liễu ngồi trong phòng ăn nhìn thấy Lộ Tù từ trên lầu đi xuống, bà Liễu đã đánh đổ ly sữa trong tay ra bàn.

Sắc mặt Lộ Tù rất bình tĩnh, nhưng Vụ Mang Mang vẫn có thể nhận ra chút không quen qua cảm xúc thoáng thay đổi trên gương mặt anh.

Ăn xong Vụ Mang Mang tiễn Lộ Tù ra về, không nhịn được đùa anh: “Hôm nay có phải anh đã có cảm giác ở rể nhà em rồi không?”

Lộ Tù thản nhiên: “Em chắc là con rể chứ?”

Vụ Mang Mang lù lại một chút, thực ra Lộ Tù nói như vậy cô đã sớm đoán được, chỉ có điều không ngờ người này lại nhanh chóng nhận cơ hội để gợi ý như thế.

Nhưng đây là đề tài nhạy cảm, cô không muốn tranh luận với Lộ Tù nên chỉ có thể giả ngốc.

Đã hứa không ép hôn, mới mấy ngày thôi mà.

Vụ Mang Mang thầm “hừ hừ” trong bụng, nhưng vẻ mặt dịu dàng như nước, nhẹ nhàng hôn chụt lên má Lộ Tù một cái, “Buổi chiều em sẽ về nhà anh.”

Buổi chiều lúc Vụ Mang Mang về nhà Lộ Tù thì bên cạnh còn có thêm một cái đuôi, Vụ Đản Đản cứ kêu gào đòi đi theo, lại thêm bố mẹ bận rộn, Vụ Mang Mang không nói gì mà đồng ý ngay.

“Anh sắp đi đâu hả?” Vụ Mang Mang theo Lộ Tù vào phòng ngủ, nhìn anh thay áo sơ mi, rất tự nhiên bước tới giúp anh cài nút.

Lộ Tù “ừ” một tiếng, “Buổi trưa cô gọi điện mời ăn cơm.”

“Cô” đương nhiên chính là Lộ Gia Nam, Vụ Mang Mang nghe thế thì lặng thinh, chắc chắn là cô không muốn gặp Lộ Gia Nam, bây giờ chưa chuẩn bị tâm lý chút nào.

Nhưng Vụ Mang Mang cũng biết chuyện này nếu cô im lặng sẽ rất kỳ cục, vì thế cô cài nút áo cho Lộ Tù xong thì ngược lên hỏi anh: “Có cần em đi không?”

“Không cần”, Lộ Tùỵ vò tóc Vụ Mang Mang, “Buổi tối anh sẽ về sớm, em ăn uống đừng kén chọn, đừng làm tấm gương xấu cho Đản Đản đấy.”

“Không có đâu, nó còn kén ăn hơn em, nhưng em sẽ nghe lời anh.” Vụ Mang Mang khoác tay Lộ Tùỵ, nhìn anh vẻ nịnh nọt, không cần nói cũng biết rõ.

Lộ Tùỵ khẽ thở dài, “Nhưng chị Lộ Lâm chắc chắn sẽ nói cho cô biết, em phải chuẩn bị tâm lý đây.”

“Dạ dạ”, Vụ Mang Mang gật mạnh đầu.

Lúc Lộ Tùỵ đến phòng được đặt sẵn thì vợ chồng Lộ Gia Nam và Lộ Lâm đã có mặt.

Lộ Gia Nam nhìn phía sau lưng Lộ Tùỵ, không nói gì.

“Lộ Lâm đã kể cô nghe rồi phải không?” Lộ Tùỵ ngồi xuống, hỏi.

“Nó không nói thì cô cũng đoán được.” Lộ Gia Nam nói: “Xem ra trước kia cô phí công sức bồi dưỡng Vụ Mang Mang cũng không phải là ăn no rảnh rồi.”

Lộ Tùỵ là do Lộ Gia Nam chăm sóc từ nhỏ đến lớn, tính cách anh bà cũng hiểu ít nhiều, nếu không chắc chắn tâm ý của mình thì bữa tiệc Giáng Sinh ở Lộ Viên và cả tiệc gia đình đêm Giao thừa nữa, Vụ Mang Mang căn bản sẽ không có tư cách tham gia.

Lần này Lộ Tùỵ và Vụ Mang Mang làm hòa với nhau, bà không hề ngạc nhiên, mà lần trước Lộ Tùỵ và Vụ Mang Mang chia tay ngược lại đã khiến bà sửng sốt không ít.

“Sao Mang Mang không tới?” Lộ Lâm hình như sợ thiên hạ chưa đủ loạn, hỏi thẳng.

Lộ Gia Nam cũng nhìn Lộ Tù.

“Cô ấy vẫn còn là một cô bé, cho cô ấy chút thời gian.” Lộ Tù nói.

“Cũng hai mươi sáu rồi, không còn là cô bé nữa.” Lộ Gia Nam nói, thực sự bà không ghét bỏ gì Vụ Mang Mang, chỉ hận cô nàng mãi không tiến bộ.

“Trong lòng cháu, cô ấy chính là một cô bé con.” Lộ Tù nói.

Lộ Gia Nam hất cằm nhìn Lộ Tù, xem ra thằng cháu của bà sẽ bảo vệ Vụ Mang Mang tới cùng rồi.

Lộ Gia Nam cũng không nhất thiết phải quản chuyện thiên hạ, nếu Lộ Tù đã xem cô bé như bảo bối thì bà cũng sẽ không động đến làm gì, “Làm hòa rồi thì có phải là nên kết hôn không?”

Ba người ngồi đó đều thẳng lưng lên chờ câu trả lời của Lộ Tù, nhà họ Lộ đã bao năm rồi không lo việc cưới xin rồi.

“Không vội, tạm thời chưa có ý định”, Lộ Tù đáp.

“Còn chưa có ý định à?” Lần này đến lượt Lộ Lâm sừng sốt, “Em không định kết hôn với Mang Mang sao?”

Lộ Tù chẳng buồn đếm xỉa đến Lộ Lâm “khiêu khích ly gián”, “Đây là chuyện riêng của em.”

Khi Lộ Tù về nhà thì Vụ Mang Mang đang ngồi trong phòng bên giảng giải bài tập hè cho Vụ Đản Đản, Lộ Tù đứng dựa cửa ngắm một lúc sau, Vụ Mang Mang mới phát hiện ra anh. “Anh về sớm thế”, Vụ Mang Mang lại gần, nhón chân lên hôn lên má Lộ Tù, kéo anh đến chỗ Đản Đản đang làm bài.

“Cũng may anh về rồi, mau giải cứu em đi. Bây giờ bài lớp Một mà cũng khó kinh khủng”, Vụ Mang Mang than vãn.

Lúc Lộ Tùyl giảng bài cho Vụ Đản Đản, Vụ Mang Mang tay chống cằm ngắm nghĩa anh, cô nhận ra anh rất kiên nhẫn, cũng rất ân cần, hơn nữa vô cùng quan tâm đến lòng tự trọng của trẻ con, Vụ Mang Mang không kì được nghĩ rằng tương lai Lộ Tùyl chắc chắn sẽ là một người cha rất tốt rất tốt.

Nghĩ như vậy, Vụ Mang Mang cảm thấy nếu để anh làm cha đứa con của người phụ nữ khác, cô thực sự có chút không nỡ, chắc là rất rất không nỡ.

Hôm sau Vụ Đản Đản đòi đi xem “Stars war” mới ra rạp, Vụ Mang Mang cũng là fan của bộ phim này nên nhanh chóng lên mạng đặt vé.

Vụ Mang Mang đương nhiên không dám bỏ qua Lộ Tùyl, nhưng cô không chắc Lộ tiên sinh cao quý liệu có ra rạp xem phim không.

Thực ra xem phim gần như là bài tập mà đôi nam nữ yêu nhau nào cũng làm, hẳn nhiên Lộ tiên sinh có rất nhiều bài tập chưa từng làm qua.

Sáng sớm Lộ Tùyl đã hẹn đi đánh golf, Vụ Mang Mang chờ đến trưa ăn cơm mới gọi điện cho anh, “Nhớ anh quá.”

“Nhớ anh quá” hiện giờ là ba chữ pháp bảo của Vụ Mang Mang, thực ra cũng là học theo Lộ Tùyl.

Mở đầu bằng ba chữ này thì cơ bản Lộ tiên sinh sẽ đối đãi mọi vấn đề của Vụ Mang Mang bằng thái độ cực kỳ dịu dàng và khoan dung.

“Trước chín giờ anh nhất định sẽ về”, Lộ Tùyl nói bên kia đầu dây.

Vụ Mang Mang từ tận đáy lòng kỳ thị “chín giờ” của Lộ Tù tiếp tục nũng nịu: “Buổi tối em đưa Đản Đản đi xem phim, anh có muốn đi không?”

“Mấy giờ?” Lộ Tù hỏi.

“Bảy giờ, em định ăn tối ở tầng bên dưới của rạp phim.” Vụ Mang Mang nói.

“Gửi địa chỉ cho anh, lúc đó anh sẽ tới tìm hai em.” Lộ Tù bảo.

Lộ Tù tìm thấy Vụ Mang Mang và Đản Đản ở Pizza Hut, hai chị em chọn toàn những món ăn vặt dầu mỡ, pizza với hàm lượng calo cao, tất cả đều là những thức ăn có thể gây ung thư mà tổ chức y tế thế giới vừa công bố.

Vụ Mang Mang thấy Lộ Tù cau mày thì giật thót tim, nhưng họ đã ăn gần hết rồi, bây giờ Lộ Tù có ý kiến thì cũng đã muộn.

“Em đi đổi vé, anh dẫn Đản Đản đi mua bắp rang bơ và coca nhé.” Vụ Mang Mang nói với Lộ Tù, phân công hợp tác thì tiết kiệm thời gian, còn mười phút nữa là đến giờ chiếu phim rồi.

Đến khi Vụ Mang Mang đổi vé xong quay trở lại thì thấy Lộ Tù và Vụ Đản Đản chẳng có gì trong tay cả.

“Sao thế?” Vụ Mang Mang hỏi.

Vụ Đản Đản lập tức nói với vẻ không vui: “Anh rể không cho em mua.”

“Trẻ con đang lớn, ít uống nước có ga thì hơn. Phụ nữ cũng dễ mất canxi, em cũng nên ít uống lại. Bắp rang bơ không có lợi gì cho sức khỏe, ăn vào lại dễ nóng trong người”, Lộ Tù nói.

Vụ Đản Đản đứng sau lưng Lộ Tù, trợn mắt với bà chị Vụ Mang Mang một cái, vẻ mặt cực kỳ bất lực.

Bình thường đối phó với mẹ thì Vụ Đản Đản sẽ diễn chiêu một khúc hai quấy ba treo cổ, nhưng đối với Lộ Tù thì không thể làm thế.

Vì chuyện này mà Vụ Đản Đản ở nhà Lộ Tù không tới ba ngày, liền lén đòi Vụ Mang Mang cho nó về nhà.

“Tại sao? Hôm qua mới mua mô hình xe cho em mà?” Mô hình xe cực kỳ đắt tiền là khác.

Vụ Đản Đản ủ rũ nói: “Cái này không được ăn, cái kia không được xem, mấy giờ ngủ cũng có quy định, cái gì cũng đòi quản.”

Vụ Đản Đản kéo tay Vụ Mang Mang, thở dài một tiếng như ông cụ non, “Chị ơi, làm sao chị chịu được vậy?”

Vụ Mang Mang chớp mắt.

Đúng rồi, làm sao cô chịu được nhỉ?

Chương 90

“Đản Đản đâu rồi?” Lúc Lộ Tuyền về, trong tay anh còn cầm mô hình máy bay điều khiển từ xa.

Tiệc là Vụ Đản Đản đã về nhà rồi.

“Nó nhớ sắp Vụ và bà Liễu, em đưa nó về nhà rồi.” Vụ Mang Mang giải thích.

Lộ Tuyền đưa máy bay cho cô, “Ồ, thế ngày mai bảo người mang cái này tới cho nó.”

Vụ Mang Mang gật đầu, thầm nghĩ Vụ Đản Đản mới tí tuổi thì biết cái gì, Lộ Tuyền quản nó không phải vì quan tâm đến nó hay sao?

“Ngày mai có tiệc, em có đi không?” Lộ Tuyền vừa thay đồ vừa hỏi Vụ Mang Mang.

Đương nhiên là không đi, nhưng không thể phủ phàng quá nên Vụ Mang Mang im lặng một lúc để sắp xếp lại ngôn ngữ.

Nhưng Lộ tiên sinh vốn tinh tế, đã lên tiếng thay cô: “Đừng phí sức nghĩ có nữa, nhăn trán rồi kìa.” Lộ Tuyền đưa tay xoa xoa trán cho Vụ Mang Mang, “Ngày mai phải đưa bạn gái theo, để Bành Trạch sắp xếp, em đừng nghĩ nhiều thì tốt hơn.”

“Em sẽ không đâu”, Vụ Mang Mang lập tức nói ngay.

Tuy miệng thì nói thế nhưng Vụ Mang Mang càng nghĩ càng cảm thấy Lộ Tuyền đang bẫy cô. Hơn nữa muốn đi hay không là chuyện của cô, nhưng Lộ Tuyền rõ ràng là đã sắp xếp cả rồi, chỉ là tiện miệng nói một tiếng với cô thôi.

Nghĩ thế Vụ Mang Mang lại thấy khó chịu, nhưng Lộ Tuyền người ta cũng không lén lút gì cả, thản nhiên nói ra như thế khiến cô có nỗi khổ cũng chỉ

tự nuốt vào.

Nhưng như thế làm Vụ Mang Mang cả ngày thấy rất bứt rứt, người thông minh như Lộ Tùỳ hôm nay lại cứ không biết quan sát người khác gì cả.

Lúc lão Peter vào hỏi Lộ Tùỳ mặc lễ phục gì, anh nói với Vụ Mang Mang: “Chọn cho anh một cặp nút tay áo.”

Vụ Mang Mang thăm mắng, anh đưa phụ nữ ra ngoài làm trò, còn bảo em chọn nút tay áo cho anh sao?

Nhưng mắng thì mắng, Vụ Mang Mang ngoài mặt vẫn tỏ vẻ vợ cả vô cùng rộng lượng, ai bảo chính cô không đi làm chi.

Nút tay áo của Lộ Tùỳ quá nhiều, dễ làm người ta hoa mắt chọn bừa, nhưng chuyện này trước kia Vụ Mang Mang cũng từng làm mấy lần, cô có trí nhớ rất tốt về những kiểu thiết kế và sử dụng đá quý, bộ sưu tập của Lộ Tùỳ cơ bản cô đều có ấn tượng cả.

Đầu ngón tay của Vụ Mang Mang nhẹ nhàng lướt qua hàng nút, cuối cùng dừng lại ở cặp nút áo nạm đá quý màu xanh lam, cặp này chắc là mới thêm vào, thiết kế rất đẹp, đá quý trong vắt sáng rực, chất lượng tuyệt hảo.

Vụ Mang Mang cầm lên định đưa cho lão Peter nhưng vô tình trông thấy chữ khắc trên đó, một cái khắc chữ L, cái kia khắc chữ Z.

Trực giác của phụ nữ cực kỳ đáng sợ, Vụ Mang Mang lập tức nheo mắt lại.

Tay Lộ Tùỳ lúc này đã thò ra, lấy một cặp khác, “Dùng cái này đi, em chọn cho anh đồng hồ đeo tay nữa nhé.”

Vụ Mang Mang rất cố gắng tỏ vẻ bình thản đặt “LZ” vào chỗ cũ, rồi đi lấy một chiếc đồng hồ cho Lộ Tùỳ.

Đợi Lộ Tuyền đi rồi, Vụ Mang Mang không nhin được vào nhóm bạn của Long Tú Quyên, cô nàng này thích nhất là khoe khoang đủ mọi yến tiệc được tham gia, trước đây Vụ Mang Mang rất khó chịu nhưng giờ lại khá thích thói quen này của cô ta.

Nhìn lễ phục Lộ Tuyền mặc, Vụ Mang Mang biết ngay buổi tiệc lần này vô cùng long trọng.

Trong hình mà Long Tú Quyên đăng, Vụ Mang Mang nhìn thấy ngay Triệu Tân Vận, cô ta mặc bộ trang phục xuân hè cao cấp của Zuhair Murad - đầm dài màu lam nhạt xuyên thấu đính kim cương, cổ chữ V xẻ sâu.

Phải gọi là tuyệt đẹp!!!

Vụ Mang Mang ném điện thoại sang bên, ngã người ra giường, tuy Lộ Tuyền và Triệu Tân Vận chắc chắn không còn gì, trước kia Vụ Mang Mang cũng chẳng thấy gì nhưng hôm nay khi nhìn thấy cặp nút tay áo đó, cô bỗng thấy hơi ghen tuông. Hơn nữa trong đồng nút kia, không biết có bao nhiêu cái là của đám bạn gái cũ tặng.

Trong hình của Long Tú Quyên không nhìn thấy bóng dáng Lộ Tuyền, nhưng trong đám bạn của cô có gửi một tấm hình chụp nghiêng gương mặt bạn gái đi cùng Lộ Tuyền, còn đặc biệt tag Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh vào.

Lúc đầu tin về Triệu Tân Vận cũng do Long Tú Quyên tag Vụ Mang Mang, đúng là “bạn thân” có khác.

“Sao hôm nay lại là cô ta? Bám được vào chú tớ thật hả?” Lộ Thanh Thanh đáp một câu.

Đây là MC mới của đài truyền hình dưới trướng của Lộ Thị, trí thức và xinh đẹp, học lực và gia cảnh đều không chê vào đâu được.

“Xem ra Triệu đại tiểu thư thật sự đã trở thành quá khứ rồi”, Long Tú Quyên cảm thán một câu với vẻ vui trên nỗi đau kẻ khác.

“Chân cô gái này dài thật, hâm mộ quá, chắc cũng phải một mét bảy hai nhĩ?” Bạn thân của Lộ Thanh Thanh nói.

Lộ Thanh Thanh “giám định” một vòng rồi bảo: “Ngoại hình kém xa Mang Mang nhà chúng ta.”

Long Tú Quyên gõ hai chữ “hờ hờ”.

Vụ Mang Mang nhìn phần lưng trần của cô MC trí thức kia, ánh mắt dừng lại ở sống lưng lồi lõm của cô ta, bộ dạng này thật phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của Lộ tiên sinh.

Buổi tối, Lộ Tùy về nhà không muộn lắm, còn chưa tới mười giờ.

Lúc đó Vụ Mang Mang đang làm nhiệm vụ trong game, nghe động tĩnh ngoài hành lang, cô cũng vẫn ngồi im.

Game vẫn là game trước đây, nhưng Vụ Mang Mang đã đổi server, nuôi tài khoản mới, trang bị gì đó vì không có thời gian đi đánh phó bản nên đã không đi theo con đường cũ là PVE^[1], bây giờ đổi sang PVP, mỗi ngày đánh nhau, PK với người ta, yêu cầu kỹ thuật rất cao, Vụ Mang Mang bị ngược đãi khá thâm!

[1] PVE: viết tắt của Player vs Environment, tức là người chơi tương tác với các tạo vật mục tiêu trong game như: đánh quái, boss, chiến dịch, nhiệm vụ... (ND)

Trong game, cô thường bị người ta hành hạ đến chết, còn bị đồng đội mắng. Nhưng không sao, kỹ thuật đều luyện tập mà ra, cho dù là đánh người hay bị người đánh thì Vụ Mang Mang cũng cảm thấy là một kiểu giải tỏa.

Lộ Tùy đến sau lưng Vụ Mang Mang, khi đó cô đang bị đối phương phóng hỏa đánh chết, thế nên lúc Vụ Mang Mang quay lại nhìn Lộ Tùy thì vẻ mặt

tuyệt đối không thể gọi là dịu dàng được.

Vụ Mang Mang thoát khỏi game, đứng lên hít hít lễ phục Lộ Tù, quả nhiên có mùi nước hoa phụ nữ, bình thường Vụ Mang Mang còn khá thích mùi này, chính cô cũng có một lọ, nhưng lúc này ngửi lại chỉ thấy nhức mũi.

“Có muốn xóa trang bị của em nữa không?” Vụ Mang Mang đẩy Lộ Tù ra xa, nhướn mày hỏi.

Lộ Tù phì cười, bước tới gần nhẹ chóp mũi Vụ Mang Mang, “Ghen hả, sao mà giận dữ thế?”

Vụ Mang Mang thực sự không thể cứng miệng bảo là không ghen, vì chính cô cũng thấy mình biểu hiện quá rõ ràng, thế là cô ra sức đẩy Lộ Tù ngã ra giường, sau đó cô nhào đến ngồi lên bụng anh như mãnh hổ vồ mồi, “Em ghen đó, rồi sao?”

Vụ Mang Mang càng nghĩ càng tức, “Tại sao nhất định phải có phụ nữ đi cùng? Một mình anh đi thì sao? Đây mùi nước hoa quay về đây, đúng là nhức mũi, cũng không biết chọn người khá hơn hả?”

“Ôi trời ơi, hổ cái ở đâu ra thế này?” Lộ Tù cười nói.

“Em không vui đâu”, Vụ Mang Mang nằm rạp xuống, cọ cọ đầu vào ngực Lộ Tù.

Lúc đó tuy Lộ Tù không tỏ thái độ gì, nhưng về sau anh dự tiệc cũng không đưa phụ nữ theo cùng nữa.

Vụ Mang Mang vừa hài lòng lại vừa thấy áy náy, nhưng cô thực sự không thích những khung cảnh đó, Lộ Tù cũng chẳng hề ép cô, nên Vụ Mang Mang đương nhiên sẽ giả ngốc, chây lỳ đến cùng.

Sáng Chủ nhật, Vụ Mang Mang vừa thực hiện xong động tác chào mặt trời lần thứ một trăm lẻ tám, xuống lầu lấy sữa thì đúng lúc đó nhìn thấy lão Peter cung kính đưa Lộ Gia Nam vào nhà.

Vụ Mang Mang không phòng bị gì, đứng trước mặt Lộ Gia Nam mà không biết nên phản ứng thế nào.

“Sao cô đến đây ạ?” Lộ Tuy tắm xong xuống lầu, hẳn nhiên anh cũng không biết Lộ Gia Nam sẽ xuất hiện.

Lộ Tuy bước tới ôm nhẹ eo Vụ Mang Mang, “Mồ hôi đầy người, đi tắm đi rồi xuống.”

Vụ Mang Mang mừng như bắt được vàng, định đi ngay.

“Đừng vội, cô có chuyện muốn nói với hai đứa.” Lộ Gia Nam lạnh lùng nói.

Vụ Mang Mang lập tức đưa ánh mắt cầu cứu sang Lộ Tuy, anh nhẹ nhàng néo vào phần thịt mềm trên eo cô, biểu thị em không trốn được rồi.

“Cô ạ”, Vụ Mang Mang gọi một tiếng nhỏ như muỗi kêu.

“Ừ, ngồi đi.” Lộ Gia Nam đặt túi xách lên sofa, mắt cũng không nhìn Vụ Mang Mang mà hỏi thẳng Lộ Tuy: “Hôm qua chiều đãi vợ chồng Merovingian, tại sao Mang Mang không đi? Lộ Tuy, chắc cháu biết chuyện này vô cùng thất lễ.”

Vợ chồng Merovingian? Vụ Mang Mang nghe tên này cảm thấy quen quen, nghĩ mãi mới nhớ ra đó là đối tác quan trọng ở châu Âu của Lộ Thị.

Chút khái niệm này của Vụ Mang Mang đến từ việc Lộ Gia Nam năm ngoái từng phổ cập kiến thức cho cô.

Đôi vợ chồng này đã kết hôn ba mươi năm, vô cùng yêu thương nhau, quan niệm về gia đình rất mạnh, thế nên lúc Lộ Tuy tiếp đãi họ tốt nhất là có một

người bạn gái đã xác định mối quan hệ chính thức, phụ trách tiếp đãi Merovingian phu nhân.

“Đi tắm đi, mùi kỳ quặc quá.” Lộ Tù không trả lời mà quay sang bảo Vụ Mang Mang.

Mặt Vụ Mang Mang lập tức chuyển từ trắng sang đỏ, cô đứng lên xin lỗi Lộ Gia Nam rồi lên lầu, cơ thể đầy mồ hôi lúc đối diện với người khác rất dễ mất đi tự tin.

Đến khi Vụ Mang Mang lại xuống lầu thì Lộ Tù và Lộ Gia Nam đã chuyển sang chủ đề khác, không khí cũng không còn căng thẳng nữa.

Có điều ánh mắt Lộ Gia Nam nhìn cô vẫn vừa tức giận vừa bất lực, cuối cùng lúc ra về cô vẫn không nhắc gì đến, chỉ thở dài nặng nề trước mặt Vụ Mang Mang.

Tiền Lộ Gia Nam về rồi, Vụ Mang Mang vô cùng hồ thẹn, hỏi Lộ Tù, “Hôm qua sao anh không nói là tiếp đãi vợ chồng Merovingian?”

“Chẳng sao, anh cũng chưa kết hôn, Merovingian sẽ không để bụng đâu.” Lộ Tù nói, “Cô chỉ muốn mượn chuyện này để đến thăm em thôi.”

Vụ Mang Mang nghe thế cũng không thấy nhẹ nhõm, cô biết mình cứng đầu.

Nếu đã bắt đầu lại từ đầu với Lộ Tù thì nên đến gặp Lộ Gia Nam sớm hơn, chứ không phải dùng dằng kéo dài thế này, khiến Lộ Tù bị kẹt ở giữa rất khó xử.

“Em làm anh khó xử phải không?” Vụ Mang Mang khẽ hỏi.

“Không đâu”, Lộ Tù hôn lên má cô.

Vụ Mang Mang hăng giọng rồi nói: “Thực ra em có chuyện này có lẽ sẽ hơi làm khó anh.” Vụ Mang Mang cúi gằm đầu xuống, giọng cũng nhỏ như đang lí nhí.

Lộ Tù nhú mày, “Nếu đã biết làm khó anh thì đừng nói nữa nhé?”

“Trước khi nghỉ hè em đã làm đơn xin gia nhập hạng mục khảo cổ quần thể mộ cổ do giáo sư Trình dẫn đầu, hôm qua đã nhận được điện thoại, thứ Ba tuần sau sẽ xuất phát.” Vụ Mang Mang nói.

“Nếu em muốn luyện tay nghề thì đồ sứ trong nhà em cứ đập thoải mái, được không?” Lộ Tù hỏi.

“Nếu không đủ, anh sẽ đập cho em, được không?” Lộ Tù lại hỏi.

Vụ Mang Mang ôm choàng eo Lộ Tù, vùi đầu vào ngực anh, nói khẽ: “Em cũng có lý tưởng và điều mình muốn theo đuổi, Lộ Tù à.”

“Hơn nữa hạng mục này sẽ không quá hai tháng đâu.” Vụ Mang Mang ngược lên, hứa hẹn với Lộ Tù, “Em sẽ gọi điện cho anh mỗi ngày mà.”

Vụ Mang Mang bị Lộ Tù lạnh lùng bỏ rơi cả buổi tối, hoạt động giải trí cố định lúc chín giờ mà sét đánh cũng không thay đổi cũng chẳng buồn làm, đến tận tối thứ Hai, Lộ Tù vẫn lạnh mặt với cô.

“Haizzz... trước kia anh đi công tác em cũng đâu có khó chịu với anh đâu? Lẽ nào vì em là nữ nên không thể có công việc của mình?” Vụ Mang Mang cũng nổi cáu.

“Anh chẳng có công việc nào mà đi tận hai tháng cả”, Lộ Tù giễu cợt.

Vụ Mang Mang ôm eo Lộ Tù từ phía sau: “Đừng kiêu ngạo nữa Lộ tiên sinh, em sẽ rất nhớ rất nhớ anh mà.”

Mãi sau Lộ Tù mới quay lại ôm lấy Vụ Mang Mang: “Lần sau đừng tham gia những hạng mục dài như vậy.”

Vụ Mang Mang không trả lời, cuối cùng vẫn là kết thúc không vui vẻ gì.

Sáng sớm thứ Ba, Vụ Mang Mang xách va li của mình xuống lầu.

Lộ Tù đang ăn sáng trong phòng ăn, Vụ Mang Mang vừa đi vừa dặn: “Anne, dùng túi giấy đựng hai cái bánh mì vòng và một hộp sữa giùm tôi, tôi vội lắm.”

Anne tay chân nhanh nhẹn gói xong những thứ Vụ Mang Mang cần.

Vụ Mang Mang nhận lấy túi giấy, đến cạnh Lộ Tù đang phớt lò cô, cúi xuống hôn lên mặt anh, “Em đi đây.”

Nói xong, Vụ tiểu thư thật sự đâu không quay lại, bỏ đi phóng khoáng.

Không khí trong phòng ăn bỗng chốc lạnh hẳn, khoảng ba phút sau, lão Peter đang đứng thẳng như một gốc cây thấy Lộ Tù ném khăn ăn lên bàn, “Kén chọn cả nửa đời cuối cùng lại chọn một cô nàng như thế đó?!”

Chương 91

Lão Peter mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, hận không thể coi như không nghe thấy gì.

Anne thì đứng thẳng gần như biến mình thành tranh dán tường.

Ánh mắt Lộ Tuyền đảo quanh một vòng, cuối cùng cắm điện thoại bên cạnh lên, đi ra vườn hoa phía ngoài phòng ăn.

Lúc này Vụ Mang Mang đang trên đường ra sân bay, điện thoại trong tay cô sáng rồi tối, tối rồi lại sáng, cuối cùng vẫn không gọi điện cho cái người đáng ghét kia.

Lần trước Lộ Tuyền đã nói, cãi nhau rồi cô đừng nên chủ động nhận lỗi trước.

Nhưng thật sự quá muốn nhận lỗi, Vụ Mang Mang ra sức kiềm chế bàn tay chỉ muốn bấm gọi điện của mình.

Nhưng đàn ông không được quá nuông chiều, lần này nếu cô nhượng bộ thì sau này e là không còn đứng lên nổi nữa.

Huống hồ gì đây là công việc của cô, Lộ Tuyền có phải là không biết chuyện cô xin vào tổ hạng mục này đâu, chỉ là gần lúc xuất phát mới quyết định mà thôi.

Vụ Mang Mang vẫn chưa chuẩn bị tâm lý xong thì nghe có tiếng báo tin nhắn tới.

“Nhớ gọi điện thoại đấy.”

Chỉ vồn vện năm chữ mà thôi, nhưng lại kỳ diệu vô cùng. Vụ Mang Mang vội vàng nhắn lại, “Nhất định rồi, nhớ phải nhớ em đó, yêu anh, mum mum da~”

“Yêu anh, mum mum da~” trên mạng chỉ là câu hàn huyên bình thường, nhưng đối với người không hề biết ngôn ngữ mạng như Lộ Tù mà nói thì mấy chữ này bỗng dưng lại đâm trúng vào nơi mềm yếu nhất trong trái tim anh.

“Mum mum da là cái gì?” Lộ Tù nhăn lại.

“Muazzzz~ đó mà.” Vụ Mang Mang trả lời.

Cô vốn nghĩ phải tới khi cô xuống máy bay thì Lộ Tù mới gọi điện hoặc nhắn tin lại, không ngờ Lộ tiên sinh đáng yêu quá, thời gian ngắn thế thôi mà đã trả lời.

Cô mở Weibo lên, gõ một dòng chữ trong Weibo mới tạo “Mang mang hoảng hoảng”, “Thích, chính là không nở giận nhau quá lâu.”

“Lộ tù nhân mang mang” là người đầu tiên “bấm like”.

Vụ Mang Mang cười thầm, Lộ Tù chắc chắn đã cài đặt là “đặc biệt theo dõi” cô.

Lúc này tuy ngọt ngào như mật, nhưng thực tế thì vô cùng khốc liệt.

Tuy Vụ Mang Mang đã chuẩn bị tâm lý nhất định trước hoàn cảnh gian khổ, nhưng cũng không ngờ lại gian nan vất vả như thế này.

Quần thể mộ cổ được phát hiện trong khu vực núi non đặc biệt hiểm trở và xa xôi, với tốc độ xây dựng hiện tại, nếu không quá xa thì chắc chắn đã được phát hiện từ sớm rồi.

Mà mức độ xa xôi của khu vực núi này thực sự vượt quá dự tính của Vụ Mang Mang, họ xuống máy bay tại tỉnh, rồi chuyển sang xe đến thành phố nhỏ, sau đó ngồi xe trung chuyển đến huyện, rồi chuyển xe đến thị trấn, sau đó lại phải thuê một chiếc xe mười sáu chỗ chở đến làng, nhưng xe cũng chỉ có thể đi được nửa đoạn đường, sau đó phải chuyển sang đi bộ.

Lúc đến thôn làng gần quần thể cổ mộ nhất thì đã sang ngày hôm sau.

Thôn Hoàng Thổ mới có mạng lưới điện không tới nửa năm, điện thoại di động còn chưa có tín hiệu, trong thôn đã chuẩn bị mắc đường dây điện thoại nhưng cơ sở hạ tầng lúc nào cũng cần thời gian, thế nên muốn gọi điện thì phải đến thị trấn gần đó.

Vụ Mang Mang xem như đã biết được thế nào gọi là “muốn thông tin thì phải gào thét, muốn trị an phải nhờ có chó” rồi.

Đối với chuyện điện thoại không có tín hiệu, rõ ràng là Vụ Mang Mang chưa dự tính đến, cô là dạng người tưởng rằng cả thế giới đều đã phủ sóng wifi.

Thế là Vụ Mang Mang và Lộ Tuy đã đứt liên lạc hơn một ngày.

Tổ hạng mục vừa đến nơi đã lập tức bắt tay vào việc, tất cả đều chú trọng vào hiệu quả.

Bây giờ là mùa hè, cũng là mùa mưa, ảnh hưởng rất lớn đến công tác khảo cổ, sợ nhất chính là gặp mưa lớn.

Quần thể cổ mộ này do người dân trong thôn khi xây nhà, đào đất đã phát hiện ra, góc tây bắc của quần thể mộ đã bị tổn hại, nếu mưa lớn, nước mưa chảy vào mộ sẽ tạo nên ảnh hưởng cực kỳ lớn.

Đợt trước đã có một nhóm nhân viên khảo cổ đang làm việc, bây giờ nhờ có sự xuất hiện của nhóm Vụ Mang Mang mà tiến độ được đẩy nhanh.

Vì tính chất công việc nên Vụ Mang Mang không thể tiêu tốn hai tiếng đồng hồ chỉ để lên trấn gọi điện thoại được.

Mười giờ tối kết thúc công việc xong, Vụ Mang Mang cũng không thể tắm rửa, chỉ lau rửa mặt mũi qua loa, rửa chân rồi lên giường ngủ.

May mắn là Vụ tiểu thư có mang theo hai túi mặt nạ lớn, rửa mặt xong đắp mặt nạ, tắt đèn là có thể ngủ, trước đó một giây Vụ Mang Mang còn đang nghĩ, mong là lúc cô quay về thì Lộ Tỳ vẫn có thể nhận ra mình.

Đến thôn Hoàng Thổ đã bốn ngày rồi, Vụ Mang Mang và Lộ Tỳ cũng coi như mất liên lạc hơn bốn ngày.

Buổi tối dọn dẹp xong, Vụ Mang Mang theo mấy đàn anh, đàn chị quây quần bên đồng lửa nướng Lạp Xưởng, trong lúc Lạp Xưởng chảy mỡ xuống đồng lửa tạo ra tiếng “xèo xèo” cùng mùi thơm nức mũi, thì mọi người vừa gặm bánh bao vừa than vãn cái nơi quỷ quái này.

Lạp xưởng này do người dân trong thôn Hoàng Thổ tự làm khi mổ heo ăn tết năm rồi, thịt heo ăn cực kỳ thơm ngon, nhưng cũng không thể không được ăn thịt tươi, đúng không?

Thôn Hoàng Thổ không có thịt heo tươi để bán, phải lên thị trấn gần đó mua. Thế nên mỗi tuần tổ hạng mục đều cử người lên thị trấn mua thịt heo tươi và một ít nhu yếu phẩm mang về.

Vụ Mang Mang thấp thỏm gờ tay, “Em có thể đi cùng Mã Quán được không ạ?”

Mã Quân rất cao to, đi đường núi nhanh nhất nên lần nào mua đồ cũng do anh ta đi.

Vụ Mang Mang nói cùng đi mua thịt đương nhiên chỉ là cái cớ, thực ra là muốn gọi điện cho Lộ Tỳ, trên đường đi thuận tiện tìm tín hiệu di động gì đó.

Mất liên lạc quá lâu, không biết Lộ Tỳ sẽ giận cô thế nào nữa, Vụ Mang Mang đặc biệt áy náy trong lòng, đương nhiên cũng có phần sợ hãi, lần này cô phải tốn một đồng thời gian để dỗ dành xoa dịu Lộ Tỳ, hơn nữa còn chưa chắc có thể xoa dịu được anh.

“Nhớ nhà hả?”, người phụ trách tổ hạng mục Dương Lệ hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang ngại ngần gật đầu.

“Bây giờ bận quá, gần đây dự báo thời tiết nói có thể sẽ có mưa to, chúng ta phải tranh thủ thời gian, hay là tuần sau em hãy theo Mã Quân đi mua thịt, được không?” Dương Lệ hỏi.

Đã nói đến nước này rồi, Vụ Mang Mang tất nhiên không thể nói gì hơn, ngại ngần nói câu “xin lỗi”.

Ăn tối xong, Vụ Mang Mang kéo Mã Quân sang một bên, “Anh Mã này, ngày mai anh lên trấn, có thể gọi giúp em một cuộc điện thoại không?”

“Tất nhiên là được.” Mã Quân lập tức nhận lời, anh ta rất có thiện cảm với Vụ Mang Mang, không ngờ một cô gái yếu đuối lại xinh đẹp như cô mấy ngày qua không hề than vãn một câu nào.

Vụ Mang Mang đưa tờ giấy ghi số điện thoại di động của Lộ Tuyền cho Mã Quân, “Đây là số điện thoại của bạn trai em, anh báo giúp em với anh ấy là ở đây không có tín hiệu di động, nên không cách nào gọi điện cho anh ấy được.”

Vụ Mang Mang chấp tay lại, “Xin anh đấy.”

Mã Quân nhận lấy, miệng thì nói “Yên tâm đi, nhất định sẽ nói giúp em”, nhưng thực ra trong lòng anh ta đang lảm nhảm “Cô gái tốt làm sao lại bị heo ăn sớm như thế chứ.”

Chiều hôm sau, theo Mã Quân từ trấn trở về không chỉ có thịt heo tươi và nhu yếu phẩm, mà còn có một người, hoặc nên nói là một đoàn người.

Nhưng Vụ Mang Mang chỉ nhìn thấy người đi đầu.

Cô buông chổi nhỏ trong tay xuống, chạy như bay lại, lao vào vòng tay Lộ Tuy.

Không nói nổi câu nào, chỉ biết khóc nức nở.

“Bạn trai cô bé hả?” Dương Lệ hỏi Mã Quân đứng bên cạnh. Mã Quân gật đầu, “Mang Mang nhờ tôi gọi điện cho bạn trai cô ấy, kết quả là anh chàng đó đã tới thị trấn rồi, vừa hay cùng về đây.”

Dương Lệ thở dài về hâm mộ, “Yêu đương hẹn hò thật tốt, xa xôi thế kia cũng chạy tới, tôi có đi nửa năm thì chồng tôi cũng chẳng có tí phản ứng nào.”

Mã Quân nghe xong cũng không dám nói gì, chỉ có thể cười khan.

Lúc Vụ Mang Mang ngẩng đầu lên thì gương mặt đã nhòe nhoẹt lấm lem hết cả.

Công việc bây giờ cô làm thực ra chẳng có hàm lượng kỹ thuật gì, chỉ là ngồi xổm dưới đất dùng chổi nhỏ nhẹ nhàng và cẩn thận làm sạch những đồ cổ bị chôn vùi trong đất mà thôi, quần thể cổ mộ này có dấu vết bị trộm mộ, rất nhiều thứ đã bị tổn hại, cần cẩn thận xử lý.

Vì tính chất công việc nên hễ gió thổi qua là tóc và mặt Vụ Mang Mang đều dính đầy đất cát, ngày nào trông cũng nhem nhuốc mặt mày, bây giờ cũng không phải ngoại lệ.

Nước mắt rơi xuống tạo thành hai đường trên mặt cô, trông vô cùng buồn cười.

“Sao anh lại tới đây?!” Vụ Mang Mang vừa kinh ngạc vừa vui mừng, sau đó thản nhiên dùng mu bàn tay lau mặt.

Lộ Tuy hờ hững đáp: “Điện thoại em gọi không được, đương nhiên anh phải tới rồi.”

Quả nhiên!

“Không phải em không gọi cho anh, mà chỗ này không có sóng, phải lên trần gọi. Em lại không đi được, thực ra em đã nhờ anh Mã gọi điện cho anh rồi.” Vụ Mang Mang vội giải thích.

Lộ Tuy “ừ” một tiếng, móc khăn tay ra lau mặt cho cô: “Mới mấy ngày thôi mà sao em bần như khi thế này?”

Tính ra cũng chỉ mới chia xa năm ngày thôi, nhưng đối với hai người mà nói thì như cả năm rồi vậy.

Từ thành phố tới thôn Hoàng Thổ vốn phải mất hai ngày, Vụ Mang Mang tính nhầm, chắc là sau hơn một ngày không nhận được điện thoại của cô Lộ Tuy đã xuất phát đến đây rồi.

Chuyện này không thể nghĩ kỹ, hễ nghĩ thì sẽ thấy cảm động và manh động, Vụ Mang Mang ôm eo Lộ Tuy không chịu buông, chỉ sợ mình đang nằm mơ.

Bây giờ cũng không còn sớm nữa, Lộ Tuy và vệ sĩ của anh đương nhiên không thể đi đâu được.

Nhà dân trong thôn đã bị tổ hạng mục chiếm dụng kha khá rồi, Vụ Mang Mang vốn chen chúc cùng mấy cô gái kia trong một căn nhà, buổi tối tất nhiên Lộ Tuy đừng mơ tới chuyện ôm mỹ nhân ngủ, hơn nữa đám người của anh cũng phải chen chúc cùng bọn Mã Quân.

Cũng may đang là mùa hè, bên ngoài không lạnh lắm, Vụ Mang Mang nửa đêm nằm trong lòng Lộ Tuy, còn anh thì dựa lưng vào gốc cây phía sau.

Vụ Mang Mang nhìn sao Bắc Đẩu trên trời, hỏi Lộ Tuy: “Trải nghiệm này có phải là rất thú vị không?”

Câu trả lời của Lộ Tù lại là: “Vụ Mang Mang sao trên người em toàn mùi kỳ quặc thế?”

Mùi của mấy ngày không tắm chứ sao!

Vụ Mang Mang tức tối không nói gì, nhưng lại không nỡ rời Lộ Tù nên đành kìm lòng, “Bao giờ anh đi?”

“Anh bớt ra được năm ngày rảnh rồi, có thể ở cạnh em thêm một ngày nữa.” Lộ Tù đáp.

Được ngày nào hay ngày ấy.

Hôm sau Vụ Mang Mang sung sướng dẫn Lộ Tù đến giúp cô quét đất, nhìn bộ dạng Lộ tiên sinh xưa nay sạch sẽ mà bây giờ nhem nhuốc đất cát, thật sự rất buồn cười.

Nhưng vui nhất là buổi tối khi Vụ Mang Mang dọn xong, về thôn thì nhìn thấy khắp vườn phơi đầy quần áo của cô.

“Anh giặt sao?” Vụ Mang Mang ôm chầm lấy Lộ Tù.

“Anh không thể để vệ sĩ giặt đúng không?” Lộ Tù hỏi lại.

Vụ Mang Mang nâng hai tay Lộ Tù lên, hôn một cái vẻ khoa trương, “Làm em xót chết đi được, đôi bàn tay đẳng cấp nghệ sĩ này lại giặt quần áo cho em.”

Lộ Tù dùng ngón tay xia trán Vụ Mang Mang, đẩy cô ra, “Hai tháng nay em có thể chăm sóc tốt cho mình không? Anh rất lo lắng đấy.”

“Đương nhiên rồi.” Vụ Mang Mang nói, “Em đã nghĩ kỹ rồi, quần lót đều là kiểu xài một lần. Tổ hạng mục cũng không phải không có nhân tính, bọn em đã nhờ thím chủ nhà giặt quần áo giúp, họ có thể kiếm tiền, bọn em cũng tiết kiệm được thời gian.”

“VẬY là anh đã phí công giặt rồi hả?” Lộ Tuyền cau mày, hỏi.

“Làm sao lại phí công giặt được? Anh đã giặt sạch hết bóng đen trong lòng em rồi.” Vụ Mang Mang ôm Lộ Tuyền, hôn lia lịa.

Buổi tối Vụ Mang Mang chống cằm ngắm Lộ Tuyền giúp cô dọn dẹp đủ thứ, nghe anh dặn dò mọi việc.

Lộ tiên sinh mang đến rất nhiều đồ cho cô.

Thuốc xổ đường ruột, đề phòng cô không hợp thủy thổ mà bài tiết không được, đúng là đặc biệt chu đáo, Vụ Mang Mang lờm Lộ Tuyền trong bụng, tuy là người yêu nhưng chuyện này không cần phải suy nghĩ đến mức đó chứ? Ngay cả chuyện cô đi đại tiện cũng quản nữa.

Ngoài ra còn có đủ loại thuốc khác, kem bôi chống côn trùng cắn, thuốc nhỏ mắt, băng cá nhân, viên nang bổ sung vitamin, thậm chí còn có sản phẩm chăm sóc da chống oxy hóa.

Đương nhiên là càng không thể thiếu một bao lớn “thiên sứ trắng có cánh”.

Còn có vô số thức ăn vặt.

Có lúc, hóa ra nghe người khác cần nhắc lại hạnh phúc đến vậy.

Tiếc rằng thời gian ngọt ngào đó chỉ kéo dài mười mấy tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, ngàn vạn lời nói chỉ có thể hóa thành một câu “Chăm sóc tốt bản thân”, Lộ Tuyền hôn lên trán Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang nói với Lộ Tuyền : “Lần sau anh đừng đến, đường xa không nói, anh đến đây cũng ảnh hưởng tiến độ công việc của em, còn nữa thôn này quá nhỏ, chỉ riêng tổ hạng mục đã không đủ chỗ ở, nếu anh đến lại đi kèm theo một đồng người.”

Lộ Tuy véo mạnh gò má Vụ Mang Mang, “Vụ Mang Mang, em có lương tâm quá nhỉ?”

Vụ Mang Mang đương nhiên là có lương tâm, tối hôm Lộ Tuy vừa đi, cô chỉ dựa vào gốc cây, ngồi đếm sao.

Đến nơi này chịu cực khổ là do cô cam tâm tình nguyện, vì sự nghiệp mà. Nhưng nhìn cơ thể Lộ Tuy bị muỗi chích đốm đỏ đầy người, Vụ Mang Mang bỗng thấy xót xa.

Nhiệt độ cơ thể Lộ Tuy cao, ngồi cạnh Vụ Mang Mang giống hệt như một chiếc máy diệt muỗi hình người vậy.

“Bốp”, Vụ Mang Mang đập mạnh vào đùi, bàn tay đầy máu.

Cũng không biết con muỗi này đã chích bao nhiêu người, bây giờ không có máy diệt muỗi hình người, Vụ Mang Mang đành tự mình cho muỗi ăn.

Công việc khô khan nhưng cũng không thiếu hứng thú, mọi thứ cơ bản đã đi vào quỹ đạo, Vụ Mang Mang cảm thấy lên trấn gọi điện thoại thực sự không tiện, nhưng nỗi nhớ nhung không kìm nén được, nên cô năn nỉ Mã Quân giúp cô mang một xấp giấy viết thư về.

Giấy viết thư trên thị trấn hoàn toàn không có hoa văn gì đẹp đẽ, chỉ là dạng giấy trắng ô vuông đỏ rất đơn giản, Vụ Mang Mang chưa từng sử dụng bao giờ.

Thực ra thì loại giấy viết thư hồng hồng xanh xanh Vụ Mang Mang cũng chưa dùng, lúc đi học chỉ có người khác đưa thư tình cho cô, hơn nữa Weibo, Wechat thịnh hành như vậy, bây giờ còn ai viết thư tay nữa?

Cho dù là email thì Vụ Mang Mang cũng chỉ sử dụng trong công việc.

Buổi tối rửa mặt mũi chân tay xong, Vụ Mang Mang ngồi ở bậu cửa, cạnh chân đốt nhang muỗi, dùng đèn pin gắn trên mũ thợ mỏ để chiếu sáng, kê

lên tấm gỗ cứng viết thư cho Lộ Tù.

Vụ Mang Mang đã sớm quen với kiểu viết văn không vượt quá một trăm bốn mươi chữ của Weibo, lần này cứ cắn bút nghĩ mãi.

Dương Lệ đến ngồi cạnh Vụ Mang Mang, “Thật hâm mộ người trẻ tuổi bọn em, thật nhiệt tình quá. Đặt lưng xuống là ngủ say, mà còn dùng đèn pin viết thư tình.”

Vụ Mang Mang thầm nghĩ, chị không biết Lộ đại nhân khó giải quyết thế nào đâu.

“Nhưng bạn trai em đối xử với em tốt thật, còn giặt đồ cho em nữa.” Dương Lệ vỗ vỗ vai Vụ Mang Mang, “Nhìn bề ngoài thì đúng là không nhận ra đấy.”

Dương Lệ sắp bốn mươi tuổi rồi, làm nghề khảo cổ này chị đã từng gặp rất nhiều sếp lớn, bạn trai của Vụ Mang Mang mới nhìn đã biết là đại nhân vật tầm cỡ, bên cạnh còn có vệ sĩ, thế mà còn tự tay giặt đồ cho Vụ Mang Mang, thậm chí giặt cả đồ lót nữa.

“Chị Dương, chị không biết anh ấy đâu, bề ngoài trông rất tốt nhưng thực chất thì hung dữ lắm”, Vụ Mang Mang than vãn ngọt ngào.

Dương Lệ nhướn mày, “Chị có tranh giành với em đâu, em khiêm tốn làm gì?”

Câu nói đó khiến Vụ Mang Mang lập tức đỏ bừng mặt.

Một lá thư trị giá một đồng hai tổng cộng đi mất hai tuần mới tới tay Lộ Tù.

Lúc lão Peter đưa thư cho Lộ Tuyền, anh còn nhất thời chưa nghĩ ra, Lộ tiên sinh cả đời này chắc là không bao giờ nhận được thư trị giá một đồng hai.

Phong thư mỏng manh chỉ có một tờ, Lộ Tuyền xem mặt sa sầm lại.

Một tờ giấy chắc có đến hơn nửa tờ là Vụ Mang Mang khen ngợi hệ thống bưu chính của đất nước.

Nói là trước kia khi mua hàng Online, cô tưởng chuyển phát nhanh mới là tình yêu lớn nhất của phụ nữ, bây giờ mới biết trong thôn không có chuyển phát nhanh, nhưng nhân viên đưa thư mỗi ngày đều rất chăm chỉ đạp xe đạp đến đưa thư, nhận thư, là người bạn vững vàng, đáng tin cậy nhất của quảng đại quần chúng nhân dân. Giờ đây cô nhìn thấy màu xanh lục là thấy ấm lòng.

“Vốn muốn viết nhiều hơn nhưng hình như thư nhiều sẽ vượt quá trọng lượng, tem một đồng hai sẽ không đủ.”

Cuối cùng Vụ Mang Mang nhắc đến vài câu khen ngợi Lộ Tuyền của Dương Lệ và những đồng nghiệp khác, sau đó viết: Anh đừng đến đây nữa nhé, so sánh xong họ sẽ nảy sinh ra đủ mọi cảm xúc bất mãn với chồng mình, anh làm thế sẽ ảnh hưởng đến sự ổn định xã hội, không có lợi cho sự hài hòa của xã hội.

Đừng nhớ, bye bye!

Về thư phòng, Lộ Tuyền nhắc bút lên viết thư trả lời cho Vụ Mang Mang, chỉ có một câu: “Chữ em xấu quá, phải luyện viết nhiều vào, đính kèm bút máy và vở tập viết chữ.”

Trước khi Vụ Mang Mang nhận được lá thư này thì bên Lộ Tuyền mỗi ngày đều có một lá thư màu vàng như phân chó gửi tới.

Vụ Mang Mang càng viết càng tiện tay, chuyện đưa hành mắm muối gì cũng kể cho Lộ Tù.

Chẳng hạn, thuốc xổ đường ruột uống vào rất hữu hiệu, mụn mọc trên mặt mấy ngày lúc mới tới đây đã biến mất hết.

Rồi ví dụ, hôm nay lúc ngồi quét đất, quét ra nửa xác gián, cô đã học được cách không hét lên nữa.

Lại ví dụ, cô không muốn ăn bánh bao nữa, xin Lộ Tù sau này đừng bao giờ nhắc hai chữ bánh bao trước mặt cô nữa.

Đương nhiên cũng có chuyện vui, ví dụ cậu bé học sinh cấp ba nhà thím Vương kể bên đã về nhà, lên núi hái một bó hoa dại tặng cô, hoa dại rất đẹp, cô chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Rồi hai tuần sau, Vụ Mang Mang nhận được lá thư đầu tiên Lộ Tù viết cho mình, cô tỏ ra rất phẫn nộ.

Nhưng chữ bút máy của Lộ Tù rất đẹp, chỉ là không mấy nhận ra được, Vụ Mang Mang phải vừa đọc vừa đoán mới biết nội dung anh viết là gì.

So với chữ mình, Vụ Mang Mang cảm thấy hơi thê thảm, nhưng dù cô có luyện viết chữ thì cũng chẳng đạt đến trình độ kia.

Thế nên Vụ Mang Mang viết trả lời cho Lộ Tù rằng: “Lo viết chữ, viết chữ Khải đi, đừng tỏ vẻ ta đây.”

Có người sống một ngày như một năm, có kẻ sống một ngày như một giây, chớp mắt mà Vụ Mang Mang đã ở thôn Hoàng Thổ được một tháng rưỡi rồi.

“Mang Mang sao không đến?” Ninh Tranh hỏi Lộ Tù, “Sinh nhật tôi mà cậu cũng không thả cho cô ấy ra à?”

Biết trong lòng Lộ Tù không thoải mái nên bình thường mọi người tụ tập, Lộ Tù không đưa Vụ Mang Mang theo cùng, Ninh Tranh cũng tỏ ra thông cảm, nhưng không thể cứ giấu mãi không cho gặp anh ta chứ?

Lộ Tù liếc nhìn Ninh Tranh, “Cô ấy không ở đây.”

“Lại chia tay à?” Lộ Lâm chồm đến, cười xấu xa.

Ninh Tranh nghe xong lập tức nổi hứng, “Nhắn tin cô ấy cũng không trả lời, Weibo hơn tháng nay không có tin gì mới.”

Đó chính xác là trạng thái chia tay của Vụ tiểu thư.

Đừng nói là Ninh Tranh, ngay cả Thẩm Đình, Tưởng Bảo Lương và Vương Viện đang ngồi trò chuyện cũng quay lại.

“Bọn tôi rất tốt, cảm ơn.” Lộ Tù nói gọn.

Nói là thế nhưng ai cũng nhận ra tâm trạng Lộ Tù không vui vẻ gì cho lắm.

Buổi tối đánh bài, Lộ Tù đại sát tứ phương, Ninh Tranh chế giễu: “Đã nói là đỏ bạc đen tình mà.”

Lộ Tù nhìn cửu vạn anh vừa xoa được, nhớ đến cảnh lần đó Vụ Mang Mang theo Lộ Thanh Thanh đến xin lỗi anh.

“Không chơi nữa.” Lộ Tù đẩy bài, đứng lên, “Mọi người chơi đi.”

“Chuyện gì thế này?” Ninh Tranh hỏi Lộ Lâm.

Lộ Lâm nhún vai, “Tuổi già ấy mà.”

Lộ Tù về đến nhà thì đã hơn mười một giờ đêm.

“Chưa nhận được thư à?” Lộ Tù hỏi lão Peter bước ra đón anh.

Chương 92

“Chưa.” Lão Peter đáp.

Buổi chiều Lộ Tù không đến thẳng tiệc sinh nhật của Ninh Tranh mà về nhà trước, xem thử có thư của Vụ Mang Mang không, bấy lâu nay cơ bản cô đều giữ nhịp độ mỗi ngày một lá thư.

Lộ Tù nghe thế thì nhăn mày lại, vừa lên lầu vừa nói với lão Peter: “Giúp tôi đặt chuyến bay sáng sớm mai.”

Ở hành lang tầng hai, Lộ Tù dặn lão Peter xong thì bắt đầu gọi điện cho Bành Trạch, “Gạt hết lịch trình năm ngày sau cho tôi.”

Nghe tiếng mở cửa, rồi lại nghe tiếng đóng cửa, lúc này Vụ Mang Mang mới bước ra khỏi phòng ngủ, cô đi bằng đầu ngón chân, chỉ sợ Lộ Tù nghe thấy.

Đầu hành lang, lão Peter vẫn đứng đó, Vụ Mang Mang cười, giơ dấu tay OK với ông, bày tỏ vô cùng cảm tạ ông.

Cô dán tai vào cửa, thấp thỏm đợi một lúc sau mới mở cửa đi vào phòng ngủ của Lộ Tù.

Lúc này Lộ Tù đã vào nhà tắm, Vụ Mang Mang nhanh nhẹn cởi hết quần áo của mình, rồi bắt đầu do dự.

Tóm lại là nên lên thẳng giường, tạo hình quý phi say rượu?

Hay là thay một chiếc áo sơ mi của Lộ Tù, diễn cảnh ướt át cảm dỗ?

Cả hai cô đều muốn diễn, băn khoăn quá.

Nhưng cuối cùng tương tư vẫn chiến thắng, ít ngấm một giây nào cũng là giày vò, Vụ Mang Mang chọn một chiếc áo sơ mi của Lộ Tù, sau đó đeo trên cổ chiếc cà vạt của anh, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa nhà tắm.

Thông qua lớp cửa kính mờ của gian phòng tắm, Vụ Mang Mang lặng lẽ chiêm ngưỡng bóng lưng trần của Lộ Tù trong ba giây, sau đó thì bị một bàn tay kéo mạnh vào trong.

Nước từ vòi hoa sen phun lên mặt Vụ Mang Mang, sau đó lại bị nước bọt liếm khắp toàn thân.

Mức độ nồng nhiệt đó khiến Vụ Mang Mang cảm thấy, dù là nước lạnh thì cũng bị Lộ Tù đun sôi sùng sục rồi.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Vụ Mang Mang vág vất nghĩ, trò chơi nhà tắm gì đó sau này không bao giờ làm nữa, đứng không vững, hơn nữa nền gạch vừa cứng vừa trơn, đáng thương cho đầu gối và eo lưng của cô.

“Công việc của tổ hạng mục hoàn thành rồi à?” Lộ Tù tay cầm rượu thuốc, xoa bóp đầu gối cho Vụ Mang Mang.

“Chưa đâu.” Vụ Mang Mang ngáp một cái, cố mở mắt ra nói, “Cho nghỉ hai ngày, thay phiên nghỉ. Thần tiên cũng không chịu nổi công việc mà ngày nào cũng làm.”

“Hai ngày? Thế làm sao em về đây?” Giọng Lộ Tù bỗng trầm hẳn xuống.

Nhưng Vụ Mang Mang lúc này đã quá buồn ngủ, đầu óc không hoạt động nổi, nên cô nhắm tịt mắt, lờ đờ đáp: “Bốn giờ sáng thì thức dậy để đi cho kịp, ngồi chuyển xe sáu giờ đến huyện...”

Lộ Tù đã từng đến thôn Hoàng Thổ, biết sự hẻo lánh ở đó, con đường núi dốc đứng gập ghềnh và cả chiếc xe mười sáu chỗ gần như không hề đảm bảo an toàn, đúng là muốn lấy mạng người ta.

Con đường núi đó cứ cách mấy kilomet lại có tấm bảng chỉ đường ghi: Nơi này thường xuyên xảy ra tai nạn.

“Em đêm hôm đi thế này chẳng lẽ không lo cho sự an toàn của bản thân?”

Vụ Mang Mang rứt chân lại, kêu lên: “Đau, đau, đau!”

Lộ Tù lại xoa vài cái thật mạnh trên đầu gối cô rồi mới buông ra.

Vụ Mang Mang biết Lộ Tù đang tức giận điều gì, cô lồm cồm bò dậy, ôm cổ Lộ Tù từ phía sau: “Em biết anh đang lo lắng điều gì, lần này trở về em đã mặc kín mít không chừa ra chỗ nào, hơn nữa anh nhìn mặt em này, bị phơi nắng thành ra thế này rồi, cho nên không cần lo cướp tiền cướp sắc gì đâu.”

Vụ Mang Mang nhớ lại ban nãy lúc lão Peter nhìn thấy bộ dạng quỷ quái của cô thì không nhịn được cười to: “Anh không biết về mặt Peter lúc nhìn thấy em buồn cười thế nào đâu.”

Vụ Mang Mang nhích ra ngồi đối diện Lộ Tù, mô phỏng lại vẻ mặt kỳ quặc do quá sững sờ nhưng cố tỏ ra trấn tĩnh của lão Peter, “Mắt sắp trợn trừng rơi ra ngoài cơ.”

Vụ Mang Mang ôm bụng lăn lộn trên giường, cười muốn đứt hơi.

Lộ Tù ngăm dáng vẻ hoạt bát của cô, ở bên cô, ngay cả không khí hình như cũng có ánh sáng, không nhịn được lật người đè cô xuống hôn hít, “Nửa tháng nữa công việc chắc kết thúc phải không? Đến lúc đó anh đi đón em, không cho phép một mình chạy về nữa.”

“Ừm...” Vụ Mang Mang tỏ vẻ đáng yêu, cắn móng tay, nhìn Lộ Tù lúc nào cũng có thể lao tới cắn chết cô.

Hai người nhìn nhau một lúc rồi Lộ Tù cười lạnh lẽo, trở mình nằm sang một bên.

Vụ Mang Mang lúng túng nhích lại, nửa nằm nửa bò trên ngực Lộ Tù: “Lần khai quật quần thể mộ cổ này khối lượng công việc lớn hơn bọn em dự

tính, vì mưa lớn phải dừng lại vài ngày nên công tác hậu kỳ cũng khó khăn hơn, thế nên chắc phải đầu tháng Mười em mới về được.”

“Em có chắc đầu tháng Mười về không, hay là lần sau em lại báo với anh là đến Tết mới về được?” Lộ Tùy giễu cợt.

Tuy Vụ Mang Mang cảm thấy không thể nào nhưng cũng không dám nói quá chắc chắn, nhìn bộ dạng Lộ Tùy là biết anh rất tức giận, lúc này chỉ có thể ra sức hầu hạ thì mới thoát khỏi kiếp nạn này.

Sáu giờ sáng, lúc Vụ Mang Mang bị Lộ Tùy lôi dậy khỏi giường, cô vẫn còn mơ mơ màng màng, đến khi lên máy bay lại ngủ bù một giấc mới xem như tỉnh táo hoàn toàn.

“Dậy rồi à?” Lộ Tùy đưa sữa đến cho cô, “Còn bay một tiếng nữa, em có thể ngủ thêm một lúc.”

Thời gian yêu đương tươi đẹp thế làm sao chỉ dùng để ngủ được?

Vụ Mang Mang lập tức lắc đầu.

Xuống máy bay rồi thì chuyển sang xe riêng của Lộ Tùy, vì đường quá dài, rảnh rỗi cũng buồn chán, Lộ Tùy cũng không phải dạng người trò chuyện trên trời dưới biển với cô, hơn nữa suốt đoạn đường anh nghe rất nhiều cuộc điện thoại, công việc vô cùng bận rộn, thế nên Vụ Mang Mang đành lấy máy tính bảng ra chơi.

Trên xe có wifi, Vụ Mang Mang nhìn logo game trên đó, nhất thời nổi hứng liền đăng nhập vào tài khoản của mình

Tuy đã hơn tháng không chơi nhưng thế giới vẫn quen thuộc và thân thiết như xưa, dù sao cô cũng đã chơi nhiều năm nay rồi.

Chỉ có điều lần này khi đăng nhập, Vụ Mang Mang suýt thì không nhận ra chính mình.

Sao lại có thêm quá nhiều cảnh quan đẹp rực rỡ thế này?

Trò game này chính là vũ khí đốt tiền siêu cấp, số tiền mà Vụ Mang Mang tiêu tốn cho tài khoản cũ đã đủ mua một căn nhà một phòng khách hai phòng ngủ rồi, nhưng bây giờ tài khoản này thì hơi nghèo nàn, một là cô đã biết tiết kiệm, hai là cũng do sự bông bột ban đầu đã mất, chẳng qua là thú tiêu khiển khi rảnh rỗi mà thôi.

Thế nên dù mọi trang bị đột nhiên xuất hiện trong game, Vụ Mang Mang chưa từng mua, những vật dụng đó không hề rẻ chút nào, giá một chiếc áo khoác đã là 499 tệ, mà kiểu áo này nếu muốn nhuộm màu mình thích mà không đụng hàng với người khác thì chắc phải tốn khoảng 3000 tệ, vì nhuộm màu không phải thành công một trăm phần trăm.

Vụ Mang Mang mở túi của mình ra xem, rồi lên diễn đàn lượn một vòng, cơ bản có thể chắc chắn là trong tài khoản mới này của cô đều tập hợp đủ những vật dụng trang trí, bao gồm những thứ có số lượng giới hạn trong những ngày lễ cũng đầy đủ, những thứ đó cần phải đi đấu giá mới có được.

Vụ Mang Mang liếc nhìn Lộ Tùy ngồi cạnh, sau đó lại xem xét kỹ tiến độ tài khoản mới của cô, bộ trang phục cấp bậc cao nhất của PVP trước khi cô đi là chưa hề có cái nào, điều này cần mỗi ngày làm nhiệm vụ và cả tham gia thi đấu thì mới tích lũy đủ điểm để đi mua đồ.

Cho dù làm đủ nhiệm vụ ngày, lại thi đấu được điểm cao nhất thì điểm tích được cũng chỉ có thể đổi một cái, mà cả bộ trang bị có cả thảy sáu cái.

Mà trong tài khoản hiện tại của Vụ Mang Mang lại có bốn cái, có thể thấy là mỗi ngày đều có người làm nhiệm vụ cho cô.

Vụ Mang Mang ném bút cảm ứng sang bên, đợi Lộ Tùy nói chuyện điện thoại xong, cô liền ôm chầm lấy anh, “Lộ Tùy, có phải anh giúp em làm nhiệm vụ game không?”

Trong thư viết cho Lộ Tù, Vụ Mang Mang lúc nói chuyện vu vơ đúng là đã nhắc đến game cô đang chơi, còn đưa cho anh tài khoản và pass nữa.

Thực ra cũng không thể trách cô, cô biết Lộ Tù chê nội dung thư cô viết quá ít, nên lần nào cũng khổ sở như lúc nhỏ học viết văn vậy, hận không thể viết cả những chuyện như hôm nay mình ăn mấy bát cơm vào thư để tính số chữ.

Khi Vụ Mang Mang đề cập đến game, cô vốn không mong Lộ Tù sẽ giúp cô, không xóa tài khoản đã là may lắm rồi.

“Là anh tự tay làm nhiệm vụ sao? Không để người ta đụng vào tài khoản của em chứ? Em có bệnh sạch sẽ đó, người khác đụng vào tài khoản của em là em sẽ có cảm giác bị sỉ nhục như bị người ta sờ mó vậy.” Vụ Mang Mang ôm cổ Lộ Tù, nũng nịu.

Lộ Tù khẽ ho một tiếng, “Anh làm nhiệm vụ giúp em chỉ để bù đắp sai lầm trước kia của anh, nhưng không có nghĩa là khuyến khích em chơi game đâu.”

Vụ Mang Mang gật đầu lia lịa tỏ ra đã hiểu, nhưng vẫn vẻ mặt khó tin, “Sao anh lại có thời gian làm nhiệm vụ giúp em?”

Trong lòng Vụ Mang Mang, cô cảm thấy lấy thời gian Lộ Tù làm nhiệm vụ game cho cô đúng là quá lãng phí của trời.

“Cũng xem như trò giải trí khi rảnh rỗi thôi.” Lộ Tù đáp gọn.

Lúc nhớ nhung một người, sẽ không tìm được muốn đi trên những con đường cô từng đi qua, ngắm phong cảnh cô từng ngắm, đương nhiên bao gồm cả việc vào tài khoản của cô, xem trò chơi cô từng chơi.

Vụ Mang Mang nhẹ nhàng hôn lên môi Lộ Tù, trong đôi mắt to như có một đốm sao sáng rực và lấp lánh rơi xuống “Cảm ơn anh”.

Vụ Mang Mang không biết Lộ Tù có hiểu thái độ này của anh quan trọng với cô đến nhường nào không?

Đối với cô, đó là một sự thừa nhận, cô biết mê đắm game là không đúng, nhưng điều này cũng không phạm pháp, chẳng qua là một cách để cô đốt thời gian thôi, so với những sở thích của phụ nữ như mua sắm, dạo phố... thì cũng chẳng có gì khác biệt.

Trước kia khi cô chơi game mà nhìn thấy Lộ Tù thì lúc nào cũng sẽ thoát ra ngoài ngay, cho dù lúc đó đang làm gì, đó là biểu hiện của việc chột dạ cực kỳ, vì cô không mong nhìn thấy vẻ khinh thường của Lộ Tù khi thấy cô lãng phí thời gian tươi đẹp như vậy.

Phụ nữ thực ra là loại động vật như vậy đó.

Cho dù cô đang ăn phân thì cô ấy cũng sẽ mong bạn có thể chịu đựng cô ấy, đồng thời chia sẻ để tận hưởng cảm giác chung với cô ấy, họ sẽ cảm thấy đó mới là tình yêu đích thực.

Và để báo đáp, thậm chí họ còn nguyện yêu bạn bằng sinh mệnh quý giá nhất, về sau chính cô ấy lại không nỡ để bạn chịu cực chịu khổ nữa.

Có khổ thì cũng gánh chịu một mình.

Ban đầu khi Lộ Tù không chịu ăn thức ăn thừa của Vụ Mang Mang, suy nghĩ trong cô là, anh chê bai em, anh không hề thích thức ăn em từng ăn, thế nên anh không phải thật lòng thích em.

Nên lúc Lộ Tù xóa bỏ tài khoản tâm huyết bao năm của cô, Vụ Mang Mang mới bùng nổ như thế.

Nhưng bây giờ cảm giác có thể cùng chia sẻ thứ mình thích với người mình thích đúng là tuyệt vời như đang ở trên thiên đường.

Vụ Mang Mang quỳ ngồi trên ghế, giơ bàn tay phải lên nói với Lộ Tù, “Em thề, nhất định sẽ không say mê game nữa, mỗi ngày em chỉ chơi một chút, chẳng có gì khác với lên Weibo và dạo phố cả.”

Lộ Tù gật gù, “ừ” một tiếng.

“Anh thấy game này có hay không?” Vụ Mang Mang hỏi Lộ Tù.

“Kém xa em.” Lộ Tù đáp.

Vụ Mang Mang bĩu môi, biết ngay Lộ Tù sẽ không trả lời đàng hoàng mà, thế là cô ngồi lại, tiếp tục chơi game.

Lộ Tù quay sang nhìn Vụ Mang Mang, trong lòng nghĩ tâm lý học nhi đồng phân tích thật sự không sao, đối phó với dạng người như Vụ Mang Mang, thuyết giáo, dạy dỗ tuyệt đối không phải là cách hay, cách tốt nhất là anh không cần nói gì cả, đợi cô tự kiểm điểm và hối hận là được.

Trang bị PVP mới tuy chưa đầy đủ nhưng thực lực cũng không cho phép người khác khinh thường.

Vụ Mang Mang lâu rồi không đụng vào game, định đến khu thi đấu chơi một ván vì kỹ năng trị liệu của cô vẫn rất tốt.

Vừa đến cửa vào khu thi đấu, Vụ Mang Mang nhìn thấy ba bức tượng ở đó thì giật mình đờ người.

Trong game, khu thi đấu cứ mỗi tháng lại lấy hình thức tạc tượng ba đội nhóm đứng đầu đặt trước cổng để mọi người cùng chiêm ngưỡng.

Vụ Mang Mang không trông mong mình có thể được tạc tượng, nhưng lúc này cô nàng loli xinh đẹp đứng trong nhóm tượng quán quân ở ngay chính giữa, thật sự là nhìn kiểu gì cũng thấy giống cô.

Cái tên trên đầu tiểu loli như cũng từng quen biết.

Lộ Mang Mang.

Vụ Mang Mang vội vàng bấm vào phần cài đặt để xem tên mình, hóa ra cô đúng là mang tên Lộ Mang Mang.

Nhưng tên tài khoản này của cô trước đây rõ ràng là Mang Mang 123456 mà, vì trong game có quá nhiều “Mang Mang” nên chỉ có thể thêm số vào thì mới đăng ký thành công được

Đương nhiên sau khi đăng nhập vào game cũng có thể cho phép người chơi đổi tên, có điều phải sử dụng nhân dân tệ.

Hẳn nhiên là tên của Vụ Mang Mang đã được một đại gia nào đó sửa lại.

Vụ Mang Mang ngược lên nhìn Lộ Tùy, anh đáp lại cô một câu, “Sao?”

Vụ Mang Mang vội nói, “Cái tên mới này nghe hay quá.”

Chương 93

Tên mới đương nhiên là hay rồi, nhưng là theo họ của ai nhỉ?

Lộ Tuy liếc Vụ Mang Mang rồi mặc kệ cô.

Còn Vụ Mang Mang lúc này đang được hoan nghênh nồng nhiệt.

“Wow, Lộ gia cuối cùng đã lên, tôi đợi cậu lâu lắm rồi.”

“Lộ gia, nhanh, chiến trường đang đợi cậu, xử xong trong nửa tiếng, vợ tôi sắp sinh rồi.”

“Lộ gia...”

Vụ Mang Mang nghe hai từ “Lộ gia” thì sắp bay lên trời, làm sao cô lại có thể có được chữ “gia” này nhỉ?

Được hoan nghênh như thế khiến Vụ Mang Mang lập tức thoát game, sau đó nhét máy tính bảng vào tay Lộ Tuy, “Lộ gia, họa anh gây ra thì anh chịu đi, em mà đánh nhau thì chỉ nằm làm xác chết thôi.”

Lộ Tuy đẩy ra, nói gọn: “Anh có lợi hại mấy thì dùng máy tính bảng cũng không thể nào đại sát tứ phương được.”

“Ồ ồ”, máy tính bảng đúng là bất lợi, dù sao cũng phải có chuột máy tính thì mới thao tác được.

Vụ Mang Mang cất máy tính bảng đi, nhìn Lộ Tuy vẻ thâm tình sâu sắc “Anh có từng đọc qua tiểu thuyết xx chưa? Nam chính trong đó chính là đại thần trong game, đẹp trai cực kỳ, nếu anh nghiêm túc chơi game thì chắc chắn cũng là đại thần đó. Rất rất nhiều người muốn bắn pháo hoa cho anh đó.”

Trong game là thế giới giang hồ tôn trọng kẻ mạnh, cho dù bạn là kẻ lăm tiền mà nếu thao tác quá lùn thì mọi người chỉ xem bạn là “anh heo mập”, không được tôn trọng.

Mà nếu bạn thao tác như thần thì cho dù trong hiện thực nghèo xơ nghèo xác chỉ có thể gặm bánh bao, thì vẫn có thể hưởng thụ địa vị siêu cao trong giang hồ.

Thế nên thế giới nhiệt huyết trong game ngay cả Lộ Tù cũng không ngoại lệ, anh tự sướng mà đáp lời Vụ Mang Mang, “Anh không nghiêm túc chơi thì cũng là đại thần.”

“Em cảm thấy em sắp say mê anh đến ngất xỉu rồi”, Vụ Mang Mang khoa trương khen ngợi.

Lộ Tù bất lực lắc đầu, thật không thể hiểu tâm lý những cô gái trẻ, nói thật là đối với Lộ Tù, người đàn ông mê đắm game online không đáng tin cậy, trừ phi nghề nghiệp anh ta liên quan đến điện tử, game các loại.

Nhưng lại cứ có những cô gái đặc biệt say mê những người đó.

Lộ Tù lúc vừa bắt đầu làm nhiệm vụ giúp Vụ Mang Mang không hề biết chơi, tuy đã nghiên cứu mọi chiến lược Bành Trạch tổng hợp một lúc lâu nhưng dù sao game cũng là thao tác mang tính thực chiến.

Thế nên Lộ tiên sinh còn biết sử dụng một phần mềm khác, đó chính là voice chat xx.

Tuy chỉ lên một lần vào lần đầu đánh nhau, nhưng thân phận đàn ông của tài khoản loli tên Lộ Mang Mang này là không thể nghi ngờ.

Thế là Lộ tiên sinh lần đầu tiên trong đời bị rất nhiều người gọi là “nhân yêu^[1]”.

[1] Nam chơi tài khoản nữ. (ND)

Sau đó theo con đường Lộ tiên sinh trở thành “thần”, anh đã thu hoạch được không ít những cô em dễ thương muốn “bán thân” cho anh.

Đương nhiên những cuộc gặp gỡ đó đều bị Lộ Tù bỏ qua, không cần thiết kể cho Vụ Mang Mang nghe.

“Sưu tập mấy thứ trang bị đó cho em chắc là anh tốn nhiều thời gian lắm hả?” Vụ Mang Mang lại hỏi Lộ Tù.

Đối với Lộ tiên sinh, chút tiền đó đương nhiên anh không để tâm, nhưng thời gian lãng phí cho nó thì đúng là quá lớn.

Mà tình hình thực tế lại không hề ngọt ngào như Vụ Mang Mang từng nghĩ.

Bỏ tiền ra mua trang bị đương nhiên không thành vấn đề, Lộ Tù vẫn biết tật xấu thích khoe khoang của Vụ Mang Mang.

Nhưng nếu bỏ ra phần lớn thời gian để sưu tập các trang phục bản giới hạn trong dịp lễ và nhuộm đủ màu sắc thì Lộ Tù thực sự không có nhiều thời gian đến vậy.

Tuy anh không có nhiều thời gian, song vẫn có rất nhiều cô em thành thật và rất nhiệt tình muốn giúp anh.

Chẳng hạn bộ váy cưới cô dâu bản giới hạn Thất Tịch là do một cô em đáng yêu khi nhìn thấy có người bán đấu giá trên mạng đã báo riêng cho Lộ Tù biết.

Để báo đáp, Lộ Tù tặng cô gái đó một bộ đá nhuộm màu vô cùng đắt giá, sau đó bảo với cô ta: Tôi là chồng của Mang Mang, cô ấy đi công tác nên tôi giúp cô ấy chơi vài ngày.

Vốn tưởng cô gái kia sẽ biến mất, nào ngờ cô gái đó không chỉ không biến mất, ngược lại còn nói với vẻ vô cùng cảm động: Anh đối xử với vợ thật tốt.

Chuyện sau đó thì đơn giản rồi, bộ trang phục trên người Lộ Mang Mang cơ bản là do cô gái đáng yêu kia bỏ thời gian ra sửa tập cho.

Đương nhiên những tình tiết đó Lộ Tù bỏ qua luôn, không nhắc đến, sau đó xoa đầu Vụ Mang Mang, nói rằng: “Tuy phải tốn thời gian nhưng em vui là được.”

Vụ Mang Mang cảm động muốn khóc, cô hạnh phúc đối nổi sắp bay lên trời.

Gặp nhau lúc nào cũng ngăn ngại, biệt ly lại đáng ghét nhất trên đời.

Lộ Tù đưa Vụ Mang Mang đến cổng thôn Hoàng Thổ thì quay về, thực sự điều kiện ở đó không cho phép cả đoàn người của anh ở lại.

Vụ Mang Mang kéo tay Lộ Tù: “Là em gọi điện cho lão Peter, nhờ ông ấy giúp giữ thư lại, anh về đừng trách ông ấy. Ông ấy cũng là không chịu nổi em lẳng nhăng nên mới đồng ý. Em chỉ muốn làm anh bất ngờ thôi.”

“Kiểu bất ngờ này cứ bớt đi thì hơn.” Lộ Tù bảo.

Đối với người đang yêu, mất tin tức của cô lúc nào cũng khiến anh không tìm được nghĩ đến chiều hướng xấu nhất, cảm giác đó thật tồi tệ.

“Khi nào kết thúc công việc thì gọi cho anh, anh sẽ đến đón em.” Lộ Tù nói một câu, dập tắt ngay ý định cho anh thêm bất ngờ lần nữa của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang trở về thành phố vào đầu tháng Mười, lúc Lộ Tù đi đón cô đã ngắm nghía từ trên xuống dưới một lượt, sau đó anh nói: “Đây là bạn gái anh, hay là mẹ của bạn gái anh đây?”

Vụ Mang Mang lúc đó đã hóa đá, tuy cô đoán Lộ Tùỳ kìm nén tức giận lâu như thế chắc chắn sẽ bộc phát, cô đã chuẩn bị sẵn sẽ lấy thân báo đáp rồi, nhưng không ngờ rằng anh lại đả kích cô như vậy.

Thật quá sức chịu đựng mà!

Nếu là trước đây thì chắc chắn Vụ Mang Mang sẽ diễn vai mẹ vợ Lộ Tùỳ rồi, nhưng bây giờ cô chỉ nhảy lên người anh, hai chân quặp lấy eo anh, ôm mặt anh bắt đầu gặm: “Chê em phải không, chê em phải không?”

Lộ Tùỳ vội ôm chặt Vụ Mang Mang, sợ cô ngã xuống mông sẽ nở hoa.

Lâu ngày gặp lại, củi khô bùng cháy, ngay cả Lộ Tùỳ cũng thân nhiên diễn cảnh ân ái trước mặt người khác.

Lúc lên xe, Vụ Mang Mang móc tấm gương nhỏ ra chỉnh lại dung nhan, thực ra cũng chẳng có gì để chỉnh, rất lâu rồi cô không dám soi gương nữa, lúc này bất đắc dĩ phải dùng cảm đối mặt với hiện thực, bần khoản xem làm sao để cứu vãn làn da của mình.

Vụ Mang Mang nhìn mình trong gương vẻ soi mói và chê bai, quay sang nói với Lộ Tùỳ: “Lộ tiên sinh à, khẩu vị của anh nặng thật, nhìn gương mặt này mà cũng hôn được.”

Lộ Tùỳ ho khan mấy tiếng: “Mấy hôm nay mắt hơi bị mờ.”

Về đến thành phố thì đã là chiều hôm sau, Vụ Mang Mang sung sướng ngâm mình trong bồn sữa, lúc này cô mới cảm thấy đã quay về với thế giới văn minh.

Lúc Lộ Tùỳ đẩy cửa bước vào thì Vụ Mang Mang đang bận rộn thoa kem toàn thân, tay chân cũng chẳng tha, còn bên tiệm spa thì cô đã hẹn ngày mai sẽ tới đó.

Ngoài ra tóc tai cũng cần chăm sóc một thời gian dài.

Cái gì mà bầm sinh xinh đẹp, đó chỉ là nói dối, không chăm sóc thì sớm muộn gì ba mươi tuổi cũng nhìn giống năm mươi tuổi thôi.

Vụ Mang Mang vừa thoa kem dưỡng da, vừa tính toán sắp xếp thời gian của mình, bỗng nghe Lộ Tuyền nói buổi tối sẽ cùng ra ngoài thì cô chưa hoàn hồn kịp, “Hả? Em cũng phải đi sao? Nhưng em...” Đen thế này, thực sự không muốn đi đâu cả!!!

“Bọn Ninh Tranh đều muốn tụ tập, còn có Lộ Lâm nữa. Hai tháng nay em không ở đây, bọn họ đều tưởng chúng ta lại chia tay nhau rồi.” Lộ Tuyền tỏ ra bất mãn, ngồi xuống cạnh Vụ Mang Mang, “Chuyện này giải thích một lần còn ổn, giải thích thêm mấy lần mọi người sẽ hiểu lầm.”

Vụ Mang Mang bĩu môi, xem ra không đi không được rồi. Lúc xinh đẹp trắng trẻo thì mặc gì cũng đẹp, nhưng da đen rồi thì phối với màu nào là vấn đề cực kỳ to lớn, Vụ Mang Mang lục lọi tìm kiếm trong tủ áo hồi lâu mới miễn cưỡng mặc chiếc váy màu xanh lam vào người.

Lộ Lâm mới nhìn thấy Vụ Mang Mang đã nói ngay: “Đen rồi, gầy rồi.”

“Đen một chút càng gợi cảm”, Ninh Tranh từ sau lưng Vụ Mang Mang bước tới.

Vụ Mang Mang quay sang thì nhìn thấy nụ cười đặc trưng của Ninh Tranh.

“Lâu quá không gặp, anh còn tưởng em lại đá Lộ Tuyền nữa rồi.” Ninh Tranh nói.

Vụ Mang Mang nhìn vẻ tiếc nuối không thềm che giấu trên gương mặt Ninh Tranh thì hiểu ra nguyên nhân tại sao Lộ Tuyền cứ nằng nặc đòi dẫn cô theo.

Đang nói chuyện thì Thẩm Đình và vợ chồng Tưởng Bảo Lương cũng tới.

Vương Viện và Tưởng Bảo Lương tuy chưa tổ chức tiệc cưới nhưng trên pháp luật thì đã xong xuôi hết rồi.

Vụ Mang Mang hàn huyên với họ mấy câu.

“Nghe nói cô theo đoàn khảo cổ à?” Thẩm Đình hỏi.

“Vâng”, Vụ Mang Mang gật đầu, đưa tay lên gạt lọn tóc xõa xuống ra sau tai.

Ánh mắt Thẩm Đình nhìn cô hơi kỳ quặc, trực giác về mặt này của phụ nữ lúc nào cũng đặc biệt nhạy cảm, thế nhưng anh ta chưa từng nói gì, chuyện ghê gớm nhất từng làm chẳng qua là cùng cô ăn một bữa canh tê cay ở đại học A mà thôi.

“Chắc vất vả lắm?” Thẩm Đình lại hỏi.

“Cũng tạm”, Vụ Mang Mang đáp.

“Cô và Lộ Tùy thế nào rồi?”

“Rất tốt.”

“Định khi nào mời bọn tôi uống rượu mừng đây?” Thẩm Đình lại hỏi.

Hừm... Vấn đề này đã làm khó Vụ Mang Mang rồi.

Cũng may Ninh Tranh đã giải vây cho cô, “Lộ Lâm gọi em sang kia kìa.”

Vụ Mang Mang gật đầu xin lỗi Thẩm Đình rồi quay lưng bỏ đi.

Ninh Tranh nói khẽ với Thẩm Đình: “Đừng hỏi cô ấy nữa, lần trước Lộ Tùy bảo là cậu ta và Mang Mang vẫn chưa có ý định kết hôn.”

Thẩm Đình cụp mắt, không nói gì.

Ninh Tranh cũng lặng thinh.

Con người lúc nào cũng thích suy đoán người khác, mà những người thông minh thì lại càng tự cho mình là đúng.

Nhà họ Lộ, gia nghiệp cực lớn, Lộ Gia Nam lại không thích Vụ Mang Mang, Lộ Tùy đúng là có thể chọn cách chỉ giữ quan hệ yêu đương với Vụ Mang Mang, chuyện này đối với người trong giới của họ quá là bình thường.

Hôn nhân không phải chuyện của riêng hai người.

Vụ Mang Mang không biết rằng có người đang lo lắng chuyện hôn nhân thay cô.

Bây giờ điều duy nhất khiến cô lo âu chính là làm sao dưỡng cho da trắng trở lại.

Cũng may Vụ Mang Mang bẩm sinh đã trắng trẻo, ở trong nhà dưỡng khoảng một tháng lại hồi phục tiêu chuẩn đại mỹ nữ, nhưng tính cô không chịu được rảnh rỗi, chạy đi chạy về giữa nhà và đại học A không biết mệt mỏi.

“Dạo này em bận gì vậy?” Lộ Tùy nhú mày nhìn Vụ Mang Mang vừa vào nhà, cô nàng này đã ba ngày không thấy bóng dáng đâu rồi.

Vụ Mang Mang không hề sợ Lộ Tùy nhăn mày, nụ cười trên gương mặt càng rạng rỡ, hai tay cô giấu sau lưng, nói với Lộ Tùy: “Em có thứ này cho anh xem.”

Lộ Tùy nhướn mày, Vụ Mang Mang giống như một đứa trẻ mong được khen ngợi, đưa một chiếc lọ hoa giả cổ đời Thanh ra cho Lộ Tùy xem.

Lộ Tùy tuy không hiểu chuyện giám định cổ vật, nhưng cũng có thể nhận ra đây là sản phẩm hiện đại, không đáng giá.

“Em theo học nghệ nhân, tự tay nung dó. Anh bảo sinh nhật cô, em tặng cái này thì sao? Có phải là rất có lòng không?” Vụ Mang Mang nói.

“Em biết sinh nhật của cô à?” Lộ Tuyền có vẻ sửng sốt.

Vụ Mang Mang đặt lọ hoa xuống, lại gần ôm cánh tay Lộ Tuyền: “Đương nhiên là biết rồi, em điều tra mà. Nói đi, bây giờ có phải anh cảm thấy đặc biệt vui sướng, đặc biệt ấm lòng, đặc biệt cảm động, đặc biệt...”

“Đặc biệt muốn ăn thịt em.” Lộ Tuyền áp vào môi Vụ Mang Mang, nói khẽ.

Sinh nhật Lộ Gia Nam vào giữa tháng mười một, vì không chẵn năm nên chỉ mời họ hàng và mấy người bạn thân nhất.

Vụ Mang Mang khoác tay Lộ Tuyền bước vào nhà Lộ Gia Nam, lòng thấp thỏm lo âu, đây là lần đầu tiên cô chính thức đến thăm Lộ Gia Nam sau khi làm lành với Lộ Tuyền mà.

Trì hoãn bấy lâu mới đến, Vụ Mang Mang càng nghĩ càng thấy lo.

Lúc Lộ Gia Nam nhìn thấy Vụ Mang Mang vẫn tỏ ra thân thiết như xưa, khiến cô thở phào nhẹ nhõm, thật là nghĩ nhiều rồi, người như Lộ Gia Nam chưa từng làm ai mất mặt bao giờ mà.

“Lọ hoa cháu tặng cô rất thích, nghe Lộ Tuyền nói là tự cháu nung à?” Lộ Gia Nam hỏi Vụ Mang Mang.

“Vâng.” Vụ Mang Mang đáp.

Lộ Gia Nam bảo: “Có thời gian thì cùng Lộ Tuyền đến đây ăn cơm nhé.”

Vụ Mang Mang gật đầu, trong lòng cô bỗng nhớ đến một câu nói từng đọc trên mạng.

Nói rằng nếu con trai trong nhà mạnh mẽ thì sẽ không xuất hiện mâu thuẫn mẹ chồng - nàng dâu, Lộ Gia Nam tuy không tính là mẹ chồng của Vụ Mang Mang nhưng nếu không có Lộ Tuyền thì cô cảm thấy làm cháu dâu thôi cũng e là rất khó nhằn rồi.

Nghĩ đến đó, Vụ Mang Mang không nhịn được đưa mắt nhìn Lộ Tuyền.

Lộ Tuyền lúc này đang hàn huyên cùng em gái của chú - tức là Trần Minh Thụ, chồng của Lộ Gia Nam - và người chồng quốc tịch Pháp của bà.

Vụ Mang Mang nhẹ nhàng đến cạnh Lộ Tuyền, nghe anh đang nói bằng tiếng Pháp với Batiste, cô lắng nghe vài câu, cũng may là mấy tháng nay chăm chỉ học tập, cô có thể xen vào được mấy câu.

Lần này ngay cả Lộ Tuyền cũng nhìn cô, ban đầu tuy Vụ Mang Mang theo cô giáo tiếng Pháp học một thời gian nhưng do thái độ học tập của cô mà thành quả không cần nói cũng biết.

“Em học thêm tiếng Pháp bao giờ thế?” Lộ Tuyền hỏi bên tai Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ, sau đó nghiêng đầu nói: “Lúc đầu anh nói định đưa em đi du lịch đến trang trại rượu ở Pháp, em đã bắt đầu học rồi.”

Ánh mắt Lộ Tuyền nói với Vụ Mang Mang rằng: Tin em mới là quý!

Buổi tối, Vụ Mang Mang nằm trên giường sau khi bị Lộ Tuyền túm chân, thi hành hình phạt “cù bàn chân” mới khai ra: “Được rồi, chính là sau cái lần vợ chồng Merovingian tới, em đã muốn là lần sau nhất định sẽ cùng anh tiếp đãi họ, không thể cứ không nói được một câu tiếng Pháp nào, đúng không?” Vụ Mang Mang thì thầm bên tai Lộ Tuyền.

Tuy Lộ Tuyền đã thay cô chặn hết mọi cuộc tiếp khách, tiệc tùng mà cô không thích, nhưng con người đều làm bằng da bằng thịt, Vụ Mang Mang cũng

muốn làm chút chuyện gì đó cho Lộ Tù.

“Sao em lại có thời gian học tiếng Pháp?” Lộ Tù tỏ ra hoài nghi.

“Thời gian đều do mình rút ra thôi, em phát hiện ra rồi, càng bận rộn thì càng có hứng thú. Lúc đến thôn Hoàng Thổ em mang theo giáo trình học tiếng Pháp, cả bộ đĩa nghe nữa, buổi tối nhớ anh không ngủ được thì học một chút.” Vụ Mang Mang nói, tuy cô nói nhẹ nhàng nhưng có thể biết được nỗi vất vả trong đó.

Trong tình huống mà chính Vụ Mang Mang cũng không biết, trạng thái cuộc sống hiện tại của cô so với năm ngoái hẹn hò với Lộ Tù thực ra đã khác biệt rất nhiều.

Hoặc sau này có một ngày cô bất chợt quay đầu nhìn lại, sẽ phát hiện ra sự thực này.

Cô bây giờ vẫn cùng Lộ Tù xuất hiện trong các buổi tiệc tùng, sau đó còn phải học thêm tiếng Pháp, tiếng Nhật và cả những thứ tiếng khác, mỗi ngày bận rộn đến phát điên, ngay cả game cũng ít chơi, nhưng sự phản cảm và đối nghịch trong cô ban đầu đã biến mất hoàn toàn.

Đúng là sự thay đổi không thể hiểu được, cùng một trạng thái sinh hoạt, chỉ là tâm thái thay đổi thì mọi thứ sẽ khác hẳn.

Thời gian nhanh chóng trôi đến tháng mười hai, trong tháng này có một ngày lễ vô cùng trọng đại, và cả bữa tiệc Giáng Sinh ở Lộ Viên.

Vẫn chưa đến đêm Bình An và lễ Giáng Sinh mà khắp đường phố đã toát lên không khí lễ hội.

Vụ Mang Mang gần đây lo thực nghiệm để viết luận văn ở đại học A, bỏ rơi Lộ Tù nhiều ngày rồi, thấy sắp đến Noel, cô liền bay về thành phố, cũng

không về nhà anh mà đến thẳng Lộ Thị, muốn cho Lộ Tù thấy “Mỹ nữ Noel” hạ trần sớm.

Vụ Mang Mang ra khỏi thang máy, thần kinh vẫn đang trong trạng thái hưng phấn, cô cứ nhớ đến chiếc váy siêu ngắn màu đỏ của bà già Noel trong túi là đã thấy vô cùng thích thú, phối cùng nó còn có một chiếc nón chóp nhọn màu đỏ rất đáng yêu, Vụ Mang Mang có thể chắc chắn là Lộ tiên sinh nhất định sẽ cực kỳ “hưng phấn”.

Như thế anh có thể tha thứ cho sự vắng mặt một tuần nay của cô.

Vụ Mang Mang đi qua cây Noel cực lớn ở giữa hoa viên trung ương của Lộ Thị, đang định lên lầu thì nghe có người gọi “Mang Mang”, cô theo phản xạ quay đầu lại thì nhìn thấy người đó.

Trình Việt.

Chương 94

Rất nhiều người bạn ngỡ sẽ không bao giờ gặp nữa thì lại xuất hiện vào lúc bạn không đề phòng nhất.

Khi bạn cảm thấy chẳng còn chuyện gì có thể ngăn cản bạn theo đuổi bước chân hạnh phúc thì ông trời lúc nào cũng sẽ tát bạn một cái thật mạnh.

Vụ Mang Mang đứng tại chỗ, cứ dờ dẩn nhìn Trình Việt như thế.

Hồi ức khi xưa đã từng tốn bao công sức để chôn giấu, lúc này như cơn hồng thủy phá bờ đê, nhanh chóng nhấn chìm cô.

Họ từ cấp hai đã là bạn chung lớp.

Điều kiện gia đình Trình Việt rất bình thường, nhưng anh là thần đồng bẩm sinh, mới lớp Sáu đã nhận được giải đồng cuộc thi thiết kế sáng tạo robot toàn quốc, thế nên trường cấp hai mà Vụ Mang Mang học đã bật đèn xanh từ trước cho anh.

Vụ Mang Mang lúc đó là học sinh cá biệt, luôn phát triển theo chiều hướng “bad girl”, dù sao cô đánh nhau được, mà nhà lại giàu, rất nổi tiếng trong trường.

Nhưng cho dù là một học sinh cấp hai nhỏ bé thì cũng có giang hồ riêng của mình, Vụ Mang Mang là học sinh lớp Sáu đương nhiên đánh không lại một bà chị lớp Tám trong trường.

Tối hôm đó khi cô bị người ta chặn lại trong ngõ, thì Trình Việt đã đập “mây lành bảy sắc” tới cứu cô.

Vụ Mang Mang vừa dậy thì, nhìn Trình Việt học hành như thần mà đánh nhau cũng vẫn quá đẹp trai, trái tim thiếu nữ liền mềm nhũn ra.

Chuyện sau đó thì xảy ra như lẽ thường, Vụ Mang Mang tuy là đại tiểu thư lắm tiền nhưng trước mặt thần đồng Trình Việt thì chẳng có chút ưu thế nào.

Vì trong lớp có đến mấy nữ sinh xinh đẹp cũng thích anh.

Mà nam sinh thường dậy thì khá muộn, Trình Việt không có chút tâm tư nào với các cô gái cả.

Vụ Mang Mang vì Trình Việt mà lao tâm khổ tứ, khó khăn lắm mới chuyển chỗ đến ngồi cạnh anh, nhưng cô dù thích anh thì trong học bàn của Trình Việt hằng ngày cũng có rất nhiều thư tình.

Hạt mầm thanh xuân của nữ sinh cấp hai không thể xem thường.

Vụ Mang Mang mỗi ngày ngấm trộm Trình Việt, anh đọc sách gì cô cũng đọc sách đó, anh đi đánh bóng rổ, cô liền ngồi cạnh sân bóng cổ vũ, anh thích chơi robot, cô liền mua đủ loại sách robot, chỉ để mong rằng một ngày nào đó anh sẽ mượn đọc.

Lúc triển lãm robot toàn quốc diễn ra, Trình Việt không có tiền mua vé máy bay đi xem, Vụ Mang Mang liền bay đến đó, chụp lại toàn bộ những gì có thể chụp, chuyển cho Trình Việt xem.

Tình cảm lúc đó thật sự ngây thơ, trong sáng, nhưng lại nóng bỏng đến đáng sợ.

Nhưng dù là thế Trình Việt cũng chẳng buồn để ý đến Vụ Mang Mang.

Sự thay đổi trong mối quan hệ của họ xảy ra vào hôm Vụ Mang Mang bỏ nhà ra đi vào năm lớp Bảy.

Cụ thể tại sao bỏ nhà đi thì Vụ Mang Mang không còn nhớ rõ nữa, nhưng cô lại nhớ hôm đó hình như rất lạnh, cô kéo va li ngồi trên bồn hoa đối diện trường như một con cún nhỏ lang thang.

Cô ghét kỳ nghỉ đông, vì nghỉ đông có nghĩa là cô bắt buộc phải về nhà.

Vụ Mang Mang được Trình Việt nhặt về nhà anh trong tình trạng vừa lạnh vừa đói.

Nhà của Trình Việt là nhà thuê, mẹ anh là nhân viên công chức từ nơi khác đến, mười mấy năm tích lũy cũng chẳng thể mua nổi một căn nhà ở thành phố này.

Vụ Mang Mang còn nhớ lúc đó Trình Việt nấu một bát mì cho cô, trên đó còn có trứng ốp lết chiên vàng rộm, vô cùng đẹp mắt.

Vụ Mang Mang vừa rơi nước mắt, vừa sục sục ăn mì.

“Cậu không ăn trứng à?” Trình Việt hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang đỏ bừng mặt nói: “Mình không ăn trứng lòng đào.” Đó chính là tiểu thư nhà giàu, bỏ nhà đi đói đến hoa mắt chóng mặt cũng vẫn kén chọn.

Lúc đó Trình Việt chẳng nói chẳng rằng, gấp miếng trứng của cô sang, chỉ hai miếng đã ăn sạch.

Có lẽ vì cùng chia sẻ một quả trứng giống như chia sẻ mước bọt của nhau nên Vụ Mang Mang cảm thấy quan hệ của họ bỗng chốc khác lạ.

Mặt Trình Việt trong mắt của cô càng lúc càng đỏ, sau đó tai cũng đỏ bừng.

Vụ Mang Mang không nhớ lúc đó Trình Việt đã thuyết phục cô thế nào, dù sao thì cô cũng ngoan ngoãn để cho anh đưa cô về nhà.

Thực ra bây giờ nhớ lại lúc đó dù Trình Việt không nói lý do nào đi chăng nữa, chỉ cần anh mở miệng thì cô cũng sẽ nguyện nghe theo.

Lúc Vụ Mang Mang về nhà, trong nhà ngoài người giúp việc ra thì chủ nhân căn nhà không hề biết chuyện cô bỏ nhà ra đi.

Vụ Mang Mang đương nhiên sẽ thẫn thờ, đau khổ, nhưng kỳ nghỉ đông đó mọi thứ đã thay đổi.

Vì cô đã có mặt trời nhỏ của riêng mình.

Vụ Mang Mang mỗi ngày đều ở Mc Donald đợi Trình Việt đến giảng bài cho cô.

Lần nào Trình Việt cũng tự mang theo một chai nước, kiên quyết không chịu uống coca và ăn bánh hamburger cô mua, về sau Vụ Mang Mang cũng không mua gì nữa, mang theo một chai nước khoáng, hai người trốn trong một góc của Mc Donald đọc sách, giải bài tập.

Mùa hè năm lớp Tám, Vụ Mang Mang nhớ tối đó bầu trời sao đặc biệt sáng, Trình Việt nói với cô: Nếu cậu muốn làm bạn gái mình thì cùng mình thi vào trường trung học số 7.

Trước đó Vụ Mang Mang chưa từng nghĩ sẽ học ở trường trung học số 7, đó là trường trọng điểm trong tất cả các trường trung học trọng điểm, tỷ lệ thi đậu năm nào cũng đứng đầu bảng, top mười mấy của năm gần như có thể đăng ký học trường đại học hạng nhất trong nước.

Vụ Mang Mang xưa nay học trường dân lập, vào cấp ba hoặc đại học chưa từng nằm trong phạm vi suy nghĩ của bọn trẻ như cô.

Nhưng để có thể trở thành bạn gái của Trình Việt, Vụ Mang Mang dùng một năm, từ học sinh cá biệt thành học sinh xuất sắc, thi đậu vào trường trung học số 7 cùng Trình Việt.

Sức mạnh của tình yêu, chỉ cần chỉ đúng hướng, thì sức đột phá cực kỳ kinh khủng.

Nữ sinh cấp ba tuy ăn mặc quê mùa, vẫn là đồng phục trường nhưng công cuộc phá kén thanh xuân thì không người nào hoặc việc nào có thể ngăn cản.

Vụ Mang Mang bắt đầu dậy thì, cao lên, ngực cũng bắt đầu trở mã.

Chỉ mới qua một mùa hè mà Vụ Mang Mang từ một cô bé không được con trai chú ý đã phá kén, biến thành một thiếu nữ đẹp đến mức không có bạn bè nổi.

Trong trường, Vụ Mang Mang xinh đẹp rạng rỡ, gia cảnh giàu có, thành tích xuất sắc đã nhanh chóng trở thành nữ thần, Trình Việt đương nhiên cũng là một “học thần” luôn hứng đầu bảng.

Thành tích của Trình Việt rất tốt, thành tích thể thao càng tốt, bóng rổ, bóng đá, cầu lông, cả cấp học không ai có thể chơi tốt hơn anh.

Kiểu trường trung học công lập thế này, giáo viên rất nghiêm khắc với chuyện yêu sớm, sếp Vụ và bà Liễu không quản Vụ Mang Mang nhưng mẹ Trình Việt thì một lòng muốn con thành rồng, thế nên Vụ Mang Mang rất tự giác giữ quan hệ bạn trai bạn gái của cô với Trình Việt ở trong trạng thái kín tiếng nhất.

Vì vậy mà có rất nhiều nữ sinh viết thư tình cho Trình Việt.

Dạng con trai mà nữ sinh cấp ba thích chắc chỉ có một kiểu, thành tích tốt, thể thao tốt, họ chưa từng suy nghĩ đến gia cảnh.

Chỉ hai ưu điểm đó thôi Trình Việt đã rất xuất sắc rồi.

Huống hồ anh lại còn đẹp trai đến thế.

Vì vận đào hoa của Trình Việt mà Vụ Mang Mang và anh cãi nhau không ít, nhưng tình cảm hình như càng cãi càng tốt, họ cũng càng lúc càng ngọt ngào.

Vụ Mang Mang vẫn còn nhớ cảm giác hôn nhau lần đầu của cô và Trình Việt, tim cô sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô thật sự đã trải qua cảnh “đất trời xoay chuyển, không thờ nổi” mà tiểu thuyết vẫn mô tả.

Nụ hôn của anh rất nhẹ nhàng, ngọt ngào, dịu dàng, như thể cô là người quý giá nhất trên thế gian này.

Nhưng vận mệnh lúc nào cũng xoay chuyển vào thời điểm ngọt ngào nhất.

Chuyện đó xảy ra vào năm lớp Mười một.

Vụ Mang Mang lớp Mười một đã xinh đẹp tới mức khiến người ta không thể rời mắt nổi.

Tối đó, bọn học sinh cá biệt trong trường cùng lũ lưu manh bên ngoài đã chặn đường Trình Việt và Vụ Mang Mang khi anh đạp xe chở cô về nhà.

Tình hình hôm ấy rất hỗn loạn, Vụ Mang Mang chỉ nhớ cảm giác sợ hãi đó. Trình Việt vì cô mà dùng tay không chống lại bọn lưu manh cầm dao kia.

Đó cũng là lần mà tay phải của anh bị chém đứt gân, từ đó không bao giờ còn sức nữa.

Nhưng Trình Việt không hề trách cô, ngược lại còn luôn an ủi Vụ Mang Mang đang hối hận vô cùng.

Để cô yên tâm, anh chỉ dùng hơn một tháng đã có thể sử dụng đũa thuận thực ăn cơm, viết chữ bằng tay trái, còn đùa bảo rằng anh vốn đã thuận tay trái, là do bị mẹ anh đánh phải chuyển sang dùng tay phải, bây giờ vừa hay, có thể quay lại dùng tay trái, cứ thế thì đại não trái phải của anh đều được rèn luyện, sau này nhất định sẽ đạt được thành tựu rất lớn.

Vụ Mang Mang ôm Trình Việt, đặt một lời thề hẹn cả đời: “Em sẽ đối xử tốt với anh cả đời này, Trình Việt, cả đời, chỉ có anh.”

Có người nói rằng, lời hứa của người trẻ đều không đáng tin tưởng.

Nhưng đối với Vụ Mang Mang lúc ấy, đó chính là lời hứa nghiêm túc nhất, muốn thực hiện nhất trong cuộc đời cô. Tình yêu của cô suốt đời này chỉ muốn trao cho một người, sẽ không để bất cứ ai chia sẻ, trao trọn cho anh, đó là tình yêu quý giá nhất mà cô có thể cho anh.

“Anh cũng vậy”, Trình Việt cúi xuống, cụng vào trán cô, khẽ nói.

Lúc đó Vụ Mang Mang cảm thấy câu ngạn ngữ kia đúng là quá có lý.

Thượng đế đóng một cánh cửa lại thì sẽ mở một cánh cửa sổ cho bạn, còn cô may mắn biết bao, trong hai mươi năm đầu đời đã tìm thấy cánh cửa sổ của mình, để ánh mặt trời chiếu rọi vào trong.

Vụ Mang Mang mười bảy tuổi đã bắt đầu mơ mộng cuộc sống sau này khi kết hôn cùng Trình Việt.

Họ sẽ sinh hai đứa con, một nam một nữ, Vụ Mang Mang thậm chí đã bắt đầu lật “Tứ thư ngũ kinh” để tìm đặt tên cho con mình.

Đã hứa hẹn đợi đến khi cô tròn mười tám tuổi thì họ sẽ cầm chứng minh nhân dân ra khách sạn.

Cũng đã hẹn khi vừa đủ tuổi thì sẽ ra Cục dân chính đăng ký kết hôn.

Nhưng mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn sau kỳ thi đại học.

Sự thế thay đổi quá đột ngột, nhưng lại như lẽ thường tình. Sếp Vụ và bà Liễu xưa nay chưa hề quản con gái bỗng dưng xuất hiện vào năm cô tốt nghiệp trung học, quan tâm đến vấn đề chọn con rể.

Hôm Trình Việt đến báo với Vụ Mang Mang rằng anh sắp đi Mỹ, ánh nắng đặc biệt rực rỡ, chói đến nỗi Vụ Mang Mang không mở nổi mắt.

“Em đi cùng anh.” Câu đầu tiên của Vụ Mang Mang chính là thế.

“Con đường này anh muốn đi một mình”, Trình Việt lấy tay Vụ Mang Mang ra khỏi túi áo anh.

Vụ Mang Mang cũng biết mình không thể trách Trình Việt, cha mẹ cô nhất định đã nói rất nhiều rất nhiều lời khó nghe, mà Trình Việt xưa nay luôn dựa vào chính bản thân, anh không nên chịu sự sỉ nhục đó.

“Anh mong là một ngày nào đó, anh có thể đường đường chính chính đứng trước mặt cha mẹ em để xin được cưới em, và họ cũng sẽ gật đầu”, Trình Việt nói.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là Trình Việt không có lỗi làm gì.

Nhưng nếu lúc đó Vụ Mang Mang có thể chấp nhận sự thật một cách lý trí thì cuộc gặp gỡ hôm nay có lẽ sẽ là cảnh vô cùng hạnh phúc.

Tiếc rằng con người không phải không thay đổi, mà tình cảm cũng không thể cứ niêm phong lại là không bao giờ thay đổi.

“Nhưng anh biết là em không quan tâm những điều họ nói, chỉ cần được ở cạnh anh, bắt em làm gì em cũng chịu.” Vụ Mang Mang khóc, kéo tay Trình Việt, cô chỉ cần một người yêu không bao giờ bỏ rơi cô mà thôi.

Một người yêu cô không bao giờ quay lưng đi, giả vờ như không nhìn thấy cô đang khóc.

“Mang Mang chúng ta đều còn trẻ, thực ra không thể chắc chắn cái gì mới là điều chúng ta cần nhất. Anh yêu em, nhưng anh cũng yêu lý tưởng của mình. Xin em cho anh thêm chút thời gian nhé.” Trình Việt nhìn vào mắt Vụ Mang Mang.

“Bây giờ em còn nhỏ, cảm thấy tình yêu là tất cả, nhưng thực ra đời người còn có rất nhiều lựa chọn, đợi anh quay về, nếu tình cảm của chúng ta vẫn

không thay đổi thì anh sẽ giữ trọn lời hứa của mình.”

Nếu đổi lại là Vụ Mang Mang hai mươi bảy tuổi ngày hôm nay thì cô nhất định sẽ giơ hai tay tán thành lời Trình Việt nói.

Tiếc là không phải.

Lúc đó Vụ Mang Mang chỉ là một cô bé có nhu cầu yêu mạnh mẽ.

Nước mắt của Vụ Mang Mang xóa nhòa mọi thứ, khiến cô không còn nhìn rõ gương mặt Trình Việt.

Lần đó họ chia tay trong nỗi buồn.

Sau đó Trình Việt từ chối gặp lại cô, lần cuối Vụ Mang Mang thấy anh là hôm Trình Việt bay đi Mỹ, sau khi thăm dò được chuyến bay của anh từ bạn khác, cô đã vội ra sân bay.

Vụ Mang Mang đã không nhớ rõ, hoặc là cố ý quên đi cảnh tượng hôm đó, không muốn nhớ lại mình từng điên cuồng, hèn mọn đi cầu xin Trình Việt như thế nào.

Mà Trình Việt chỉ kéo cô từ dưới đất đứng lên, nói với cô: “Mang Mang, nếu hôm nay anh không đi thì sau này sẽ có ngày anh hận em.”

Hận em đã ngăn cản bước chân theo đuổi lý tưởng của anh.

Cũng hận em bắt anh phải đối diện với cha mẹ em mà không có chút lòng tự tôn nào.

Tình yêu xưa nay không chỉ là của một người.

Vụ Mang Mang nhìn bóng Trình Việt bỏ đi, trong đầu cô không hiểu nổi là tại sao.

Tại sao tình yêu của cô đối với cha mẹ, họ có thể xem như không có.

Tại sao tình yêu của cô với Trình Việt lại khiến anh hận cô.

Tại sao cha mẹ miệng thì nói rằng chỉ cần cô nghe lời thì sẽ yêu cô, quay lưng đi lại có thể vì một ai đó, một chuyện nào đó, thậm chí là một buổi tiệc không hề quan trọng nào đó, mà hất tay cô ra.

Tại sao Trình Việt từng hứa hẹn cả một đời, vì lý tưởng mà quay lưng đi, xóa sạch tình cảm sáu năm trời.

Tại sao lúc nào cô cũng là người xếp cuối trong những nhu cầu của họ, có cũng được mà không có cũng chẳng sao?

Hủy diệt tinh thần của một người rất khó, nhưng cũng rất dễ.

Khi cô bắt đầu hoài nghi sự tồn tại của mình thì tâm hồn cô đã vỡ tan rồi.

Vụ Mang Mang từng cưỡng ép bản thân phải tự kỷ ám thị, phủ nhận đoạn hồi ức đó, nhưng khi Trình Việt xuất hiện lần nữa trước mắt cô, sự thực đã nói cho cô biết rằng dù cô trốn tránh thế nào, cô cũng vẫn là người bị bỏ rơi, một người có cũng được không có cũng chẳng sao, không nên xuất hiện trên thế gian này.

Cảnh cũ cứ lật lại từng màn một trước mắt Vụ Mang Mang.

Nhưng người ở sân bay bỏ cô đi hình như là Trình Việt, mà hình như cũng không phải.

Người đó từng quay đầu lại nói với cô rằng: “Mang Mang, đừng để anh hận em.”

Lần này Vụ Mang Mang đã nhìn rõ mặt người đó, là Lộ Tù.

Cảnh tượng nhanh chóng chuyển đến đêm tiệc Giáng Sinh ở Lộ Viên năm ngoái, trong hành lang lầu hai, Lộ Tù đã nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng và thất vọng, sau đó quay lưng bỏ đi.

Mỗi người đều mặc định là sẽ rời bỏ cô!

Thế giới tinh thần của Vụ Mang Mang khi nhìn thấy Trình Việt, trong tích tắc đã sụp đổ.

Cô lao tới, đẩy Trình Việt đang đứng chặn trước mặt cô ra, nhanh chóng chạy vào thang máy, điên cuồng bấm nút xuống dưới, sau đó quay lưng chạy đến cửa cầu thang thoát hiểm, đẩy mạnh cánh cửa nặng nề ra rồi chạy theo cầu thang xuống dưới.

Lúc này Lộ Tuyền đang ngồi trong văn phòng, nhìn đồng hồ đeo tay, tính nhẩm thời gian rồi mở điện thoại, nhìn thấy đốm đỏ biểu thị vị trí của Vụ Mang Mang trên bản đồ.

Lộ Tuyền nhướn môi, cô nàng này thích chơi trò “bất ngờ” quá, đúng là không biết mệt mỏi.

Để chăm sóc cho cảm xúc của cô, Lộ Tuyền còn phải tỏ vẻ “Sao em tới đây? Anh vui tới mức sắp bay lên rồi”, đúng là thử thách trình độ diễn xuất quá.

Thực ra sự xuất hiện đột ngột của Vụ Mang Mang đúng là có thể khiến Lộ Tuyền cảm thấy sung sướng lạ thường.

Nhưng tiền đề là Lộ Tuyền phải kìm nén không “check” phần mềm điện thoại có thể báo cáo hành tung của Vụ Mang Mang.

Trên bản đồ hiển thị, Vụ Mang Mang đã ở tòa nhà Lộ Thị rồi.

Lộ Tuyền buông điện thoại, gọi điện cho Bành Trạch, dặn họ phải ra sức phối hợp với Vụ tiểu thư đang muốn tạo sự bất ngờ cho anh.

Lộ Tuyền đợi khoảng năm phút cũng không thấy tung tích Vụ Mang Mang đâu, anh đang định gọi điện cho Bành Trạch thì anh ta đã gọi điện thoại nội

bộ tới, “Tiếp tân nói là Vụ tiểu thư vừa mới từ cầu thang thoát hiểm chạy xuống rồi ạ.”

Đương nhiên đó là cách nói khéo léo, Bàn Trạch đã bỏ qua hình dung từ “như điên” của tiếp tân.

Lộ Tuyền gọi cho Vụ Mang Mang, không ai nghe máy.

Anh lo lắng, đứng lên ra khỏi văn phòng.

Vừa ra khỏi tòa nhà Lộ Thị thì nhìn thấy bên kia đường có một đám đông đang xúm xít.

“Cô gái kia điên quá!!! Anh tài xế cũng xui xẻo thật.” Người đi đường rì rầm bàn tán.

Lúc đó Lộ Tuyền đã chạy như điên lại.

Lần đầu tiên Bàn Trạch nhìn thấy Boss nhà mình lại mất bình tĩnh đến thế.

Lúc Lộ Tuyền đẩy mọi người ra thì nhìn thấy Vụ Mang Mang đang đỡ dẫn quỳ dưới đất, trong lòng ôm một người đàn ông nằm bất động.

Chương 95

Trình Việt bị thương không nặng lắm, dù sao cũng trong khu vực sầm uất nhất, tài xế không được lái xe quá nhanh, nhưng chủ yếu là do Vụ Mang Mang xuất hiện quá đột ngột, lại vượt đèn đỏ nên được Trình Việt lao tới đẩy cô ra.

Lúc tài xế xuống xe, chân đã run rẩy, đúng là tai họa bất ngờ, đến khi nhìn rõ vết thương của Trình Việt thì anh ta mới hơi yên lòng một chút.

Đến khi bình tĩnh lại, tài xế bắt đầu nổi nóng, hôm nay đúng là xui xẻo, cặp tình nhân cãi nhau, cô nàng kia giả vờ giả vịt lao ra ngoài, vượt đèn đỏ, anh chàng kia lại cứ diễn cảnh thâm tình cứu người yêu, không dám chết đôi nam nữ này đã là nhờ kiếp trước họ thả đủ nhang rồi, may mà anh ta lái xe không nhanh lắm.

Ngoài phòng cấp cứu, Vụ Mang Mang bần thần, hoang mang ngồi trên ghế, cơn lạnh buốt cứ từ sống lưng toát ra khiến cô run lấy bấy mãi.

“Cậu ta không sao đâu, Mang Mang.” Lộ Tùy lại gần, nhẹ xoa lưng Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang lại nhảy dựng lên như bị điện giật, lùi lại một bước thật dài, quay ngoắt đi không muốn nhìn thấy Lộ Tùy.

Tuy cô vô thức ôm lấy Trình Việt khi anh ngã xuống, nhưng người này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hoặc người này đang làm gì, thì trong đầu cô không có ấn tượng gì đặc biệt.

Bây giờ trong đầu Vụ Mang Mang giống như đang bùng nổ, đây ập tiếng thắng xe chói tai, tiếng bàn luận xôn xao, “Chết rồi chết rồi”, tiếng còi xe cảnh sát và cấp cứu...

Vụ Mang Mang chỉ thấy đầu đau như muốn vỡ ra, cô chống tay lên tường, chậm chậm trượt ngồi xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu, ám thị bản thân hết lần này tới lần khác, chuyện xảy ra lúc này không phải là thật, tất cả là diễn kịch, cô chỉ cần ngủ một giấc, tỉnh dậy thì mọi thứ sẽ qua đi.

Nhưng một giọng nói khác đang nói rằng, đừng trốn tránh nữa, đó là thật, Trình Việt đã trở về.

Còn Lộ Tùy chắc chắn cũng biết mọi chuyện đã từng xảy ra với cô.

Tuy anh biết cô từng vào bệnh viện tâm thần, nhưng anh không hề biết rõ lúc đó cô điên cuồng, đáng sợ thế nào.

Anh cũng không biết lúc đó cô tự ti, yếu đuối quỳ xuống chân Trình Việt ở sân bay, để anh đừng rời bỏ cô.

Thực ra cô không hề tốt đẹp, không ưu tú như cô thể hiện, cô chỉ là một người bị rất nhiều người chê bai, bỏ rơi.

Mà sẽ có ngày, anh cũng tỉnh ngộ, cô vốn không xứng với người ưu tú như anh, anh sẽ còn có những điều tốt hơn cần theo đuổi.

Vụ Mang Mang ôm đầu, tuyệt vọng nghĩ, hóa ra cô luôn lừa dối bản thân, dối mình dối người vô cùng đáng thương, lại vô cùng yếu đuối, những chuyện cô từng cho là ác mộng hóa ra đã thực sự xảy ra.

Lúc này Vụ Mang Mang đang chìm đắm vào thế giới riêng mình, tự oán trách bản thân, nhưng cô không biết trạng thái này của cô lại cho Lộ Tùy một tín hiệu gì đó.

Mỗi tình đầu trở về, mỗi tình đầu vì cứu cô mà nằm bệnh viện, trong mắt cô không còn nhìn thấy bất cứ người nào nữa.

Ngay cả anh chạm vào mà cũng không thể chịu đựng được sao?

Đương nhiên Lộ Tù biết Trình Việt là ai, cũng biết Trình Việt là gút mắc trong lòng Vụ Mang Mang, biết rằng mọi chuyện trong quá khứ của cô đều liên quan đến anh chàng đó. Chỉ là Lộ Tù không ngờ rằng hôm nay, sau chín năm trời mà sức ảnh hưởng của Trình Việt đối với Vụ Mang Mang vẫn lớn đến thế, chỉ là gặp mặt thôi đã khiến cô hoàn toàn suy sụp.

“Vụ Mang Mang, em nhìn xem bộ dạng bây giờ của em thế nào?” Lộ Tù là người mạnh mẽ, gần đây tuy anh đã gắng sức khéo léo nhã nhặn nhưng anh không phải người không có cảm xúc, “Chỉ vì một Trình Việt mà em...”

Vụ Mang Mang bị Lộ Tù nắm vai, bắt cô nhìn anh.

Vụ Mang Mang nhìn vào mắt Lộ Tù, phẫn nộ, thất vọng trong đó, cô đều nhìn thấy hết.

Lúc nghe hai chữ Trình Việt, giọng nói trong đầu Vụ Mang Mang lập tức hét lên: Nhìn đi, Lộ Tù biết hết, chuyện gì anh ấy cũng biết.

Vụ Mang Mang bỗng cảm thấy cô không thể thở nổi.

Thế giới xung quanh trong tích tắc trở nên yên tĩnh, cô không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, lòng bàn tay đầm mồ hôi.

Vụ Mang Mang run lấy bầy đứng lên, loạng choạng đẩy Lộ Tù ra, cổ như bị ai bóp chặt, nghẹt thở đến mức đau không muốn sống

Vụ Mang Mang chạy vào nhà vệ sinh, gần như nôn ra hết dịch vị trong dạ dày, chỉ cảm thấy bản thân vừa bấn vừa hôi.

Cảnh tượng sau này lướt nhanh như trong phim, đến khi Vụ Mang Mang hơi tỉnh lại thì đã nằm trên giường của mình trong nhà Lộ Tù.

“Có thể là chứng khủng hoảng tâm lý”, Ngô Dụng nghe Lộ Tùỵ miêu tả trong điện thoại xong đã nói, “Nhưng tôi cũng không dám khẳng định, bây giờ tôi đến chỗ anh vậy.”

Lộ Tùỵ đặt điện thoại xuống, quay đầu sang hỏi Anne, “Mang Mang ngủ chưa?”

Anne gật đầu.

Lộ Tùỵ đứng dậy lên lầu, anh đẩy cửa phòng ngủ của Vụ Mang Mang, không nhìn thấy cô trên giường, tìm một vòng cũng chẳng thấy bóng dáng cô đâu.

Anne đi sau lưng Lộ Tùỵ, căng thẳng nói: “Tôi thề là tôi thật sự đã nhìn thấy tiểu thư ngủ rồi mới xuống lầu mà.”

“Bảo lão Peter mang camera giám sát lại đây”, Lộ Tùỵ ra lệnh.

Màn hình hiển thị Vụ Mang Mang không hề ra khỏi phòng ngủ, Lộ Tùỵ cụp mắt, đi thẳng vào phòng thay đồ của cô.

Mở cánh cửa tủ quần áo ra, Vụ Mang Mang quả nhiên đang co rúm trong góc, khi ánh sáng chiếu vào, cô giơ tay lên che mắt theo phản xạ.

“Vụ Mang Mang”, Lộ Tùỵ mở toang cửa tủ ra.

Người mạnh mẽ thường có một nhược điểm, đó chính là rất ghét những kẻ bất tài hễ gặp chuyện là trốn tránh, Lộ Tùỵ bình thường chuyện gì cũng có thể chiều theo Vụ Mang Mang nhưng chuyện hôm nay thì không thể.

Thế nên anh không hề nương tình kéo Vụ Mang Mang ra khỏi góc tối mà Vụ Mang Mang cho là an toàn.

Vụ Mang Mang đi chân trần, tóc tai rũ rượi đứng trước mặt Lộ Tùỵ, bị anh kéo đến trước gương, “Em nhìn bộ dạng bây giờ của em đi, Mang Mang,

hiện tại em đã hai mươi bảy tuổi, không còn là mười bảy nữa.”

Vụ Mang Mang bây giờ ghét nhất là bộ dạng của bản thân, cô rơi nước mắt, nhón chân lên bịt miệng Lộ Tù, khóc lóc: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa.”

Lộ Tù nhìn Vụ Mang Mang, thật sự tức giận, anh ôm cô vào lòng, xoa đầu cô:

“Mang Mang, đừng sợ, chuyện gì cũng có anh ở cạnh, dù em quyết định thế nào anh cũng sẽ nghe theo em. Bây giờ em bệnh rồi, chúng ta đi khám bệnh được không?”

Vụ Mang Mang nghe xong lại xuất hiện tình trạng tim đập nhanh, toát mồ hôi, khó thở. Cô khó nhọc hô hấp, hắt mạnh đầu, “Em không bệnh, em không bệnh, em không muốn đi bệnh viện tâm thần, em không muốn đi bệnh viện tâm thần.”

Thực ra Vụ Mang Mang hiện giờ không thể phân biệt quá khứ và hiện tại, đại não của cô đã không thể nào xử lý những cảm xúc của cô như bình thường nữa.

Lúc Ngô Dụng đến nhà Lộ Tù cũng không cách nào trò chuyện được với Vụ Mang Mang, chỉ có thể tiêm cho cô một mũi, rồi lại kê một tuần thuốc đưa cho Lộ Tù.

Lộ Tù nói với Ngô Dụng: “Lúc này cô ấy lại nôn thêm lần nữa.”

Ngô Dụng gật đầu, “Tôi kê trước một tuần thuốc cho cô ấy, đợi cảm xúc ổn định lại thì sẽ điều trị tiếp.”

Lộ Tù gật đầu.

Ngô Dụng vẫn không yên tâm về Vụ Mang Mang, lúc xuống lầu đã nói nhỏ với Lộ Tù: “Mang Mang hiện giờ rất yếu đuối, anh nên kiên nhẫn một chút,

cô ấy nhất định sẽ khá hơn, điều cô ấy cần nhất hiện tại chính là sự an ủi của anh.”

Lộ Tuy lặng lẽ nhìn Ngô Dụng một lúc, không nói gì.

Có người từng nói: Ngày mai, tất cả sẽ tốt đẹp hơn.

* * *

Hôm sau, Vụ Mang Mang mở mắt ra, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thời tiết rất đẹp, có thể thấy là một lúc nữa chắc chắn sẽ là bầu trời xanh trong bao la, ánh nắng chan hòa.

Ánh mặt trời mùa đông lúc nào cũng khiến tâm trạng con người vô cùng vui vẻ.

Hiếm khi Lộ Tuy giờ này vẫn còn đang ngủ, Vụ Mang Mang nhẹ nhàng lay cánh tay anh: “Dậy thôi, ông chú gan nhiễm mỡ.”

Rèm mi của Lộ Tuy động đậy, rồi nhanh chóng mở bừng mắt.

“Mau dậy đi, chúng ta phải đi chạy bộ rồi.” Vụ Mang Mang nói xong trở mình xuống giường, bấm nút mở màn cửa sổ ra.

Lộ Tuy chống hai tay ngồi dậy, nhìn Vụ Mang Mang rồi suy nghĩ giây lát, “Hôm nay không chạy bộ, ăn sáng xong chúng ta cùng đến bệnh viện.”

Vụ Mang Mang quay lại, nói với vẻ hoang mang, “Tại sao phải đi bệnh viện? Ai bệnh ư?”

Lộ Tuy im lặng rồi thở dài bất lực: “Trình Việt đang nằm viện.”

“Trình Việt là ai vậy?” Vụ Mang Mang cười hỏi.

Không ai lại mất trí nhớ vô duyên vô cớ được, biểu hiện của Vụ Mang Mang chỉ càng khiến Lộ Tuy thêm lo lắng, anh nhắm mắt rồi lại mở mắt ra: “Mang

Mang, đừng trốn tránh sự thật, không có hố sâu nào không thể nhảy qua, phải xem em có muốn đổi mặt với nó hay không.”

Vụ Mang Mang cuối cùng thu lại nụ cười, quay đi, không nhìn Lộ Tù: “Em không hề trốn tránh sự thật, anh đang nói gì em hoàn toàn không hiểu.”

Lộ Tù lấy thuốc mà Ngô Dụng kê đơn từ hộp tủ kê bên giường ra, đưa cho Vụ Mang Mang, “Thuốc Ngô Dụng kê cho em đây.”

Vụ Mang Mang lùi lại một bước dài, lắc đầu nói: “Em không uống thuốc, em rất khỏe, tự em có thể điều chỉnh lại, trước đây em có thể, bây giờ cũng có thể.”

“Anh tin em.” Lộ Tù bước đến trước mặt Vụ Mang Mang, nhét thuốc vào tay cô, “Nhưng bây giờ em cần được giúp đỡ.”

Nước mắt lại tuôn ra, tay Vụ Mang Mang run run, cô nghĩ quá khứ của cô sẽ trở thành ác mộng cả đời này.

Lộ Tù đương nhiên là thích cô, nhưng không ai có thể chấp nhận được một người bạn gái bị bệnh tâm thần cả.

Giống như bố mẹ cô ban đầu vì không thể chấp nhận bệnh của cô nên đã đưa cô đến bệnh viện tâm thần rất xa, hận không thể xóa luôn sự tồn tại của cô.

Vụ Mang Mang lấy thuốc từ trong túi giấy ra, cô không ngừng lau nước mắt, không muốn khóc nữa, không muốn tỏ ra yếu đuối vô dụng, cô đặt thuốc vào miệng, đón lấy ly nước từ tay Lộ Tù, cô rất muốn nắm lấy tay anh, cầu xin anh đừng đuổi cô đi.

Nhưng Vụ Mang Mang hai mươi bảy tuổi đã biết rằng, khi một người sắp ra đi, cho dù bạn có quỳ gối, nhảy lầu van xin anh ta, thì anh ta cũng sẽ quay đi không chút lưu luyến.

“Em sẽ uống thuốc mà.” Vụ Mang Mang cúi đầu, nói.

Lộ Tù khẽ xoa đầu Vụ Mang Mang, hôn lên trán cô, “Anh đi tắm đây.”

‘Dạ’, Vụ Mang Mang cúi đầu đáp, lúc Lộ Tù đến cửa nhà tắm, sắp đóng cửa lại thì nhìn thấy Vụ Mang Mang đổ hết sáu viên thuốc còn lại ra tay, nhét vào miệng.

Lộ Tù chạy nhanh lại, bóp miệng Vụ Mang Mang, “Nhả ra ngay!”

“Xin lỗi, em chỉ muốn nhanh chóng khỏe lại!” Vụ Mang Mang sợ hãi òa khóc trước ánh mắt của Lộ Tù.

Cô bị bệnh, nhưng không phải ngốc, Vụ Mang Mang có thể nhận ra sự mất kiên nhẫn trong thái độ của Lộ Tù.

Cô muốn giải cứu bản thân ra khỏi mớ hỗn độn này thật nhanh hơn ai hết.

Nút thắt nào cũng cần phải gỡ.

Vụ Mang Mang ăn sáng xong liền bị Lộ Tù đưa đến bệnh viện.

“Cần anh vào cùng em không?” Lộ Tù hỏi.

“Không cần”, Vụ Mang Mang lặng lẽ nói, cảm xúc của cô bây giờ tốt hơn hôm qua rất nhiều, chí ít là có thể suy nghĩ và trò chuyện bình thường.

Vụ Mang Mang đứng trước cửa phòng bệnh, lần này cô mới nhìn rõ Trình Việt sau chín năm xa cách.

Làn da anh rất trắng, là kiểu trắng hồng của danh sĩ Ngụy Tần trong sách viết.

Mà dáng vẻ anh vẫn y hệt trước đây, cao ráo thẳng tắp như cây tùng, cho dù đang ngồi cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng đẹp trai.

Và học lực lẫn sự từng trải đã mang lại cho anh ma lực lớn nhất của đàn ông.

Vụ Mang Mang thầm nghĩ, Trình Việt thế này ở nước ngoài chắc chắn cũng được phụ nữ yêu thích nhiều.

“Em đến rồi”, Trình Việt cười với Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang gật đầu, mẹ Trình Việt lúc này cũng đứng lên, “Mang Mang, lại đây ngồi đi.”

Vụ Mang Mang đã từng gặp mẹ Trình Việt, những năm đó cô đã từng ăn cơm nhiều lần ở nhà họ, thức ăn mẹ Trình Việt nấu rất thơm ngon, là mùi vị của mẹ mà Vụ Mang Mang thích.

“Bác gái, lâu quá không gặp.” Vụ Mang Mang cười khẽ.

“Ngồi đi, hai đứa nói chuyện nhé, bác đi lấy nước pha trà cho cháu.” Mẹ Trình vừa nói vừa đi ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

“Em vẫn ổn chứ?” Trình Việt hỏi Vụ Mang Mang.

“Xin lỗi, hôm qua chắc làm anh sợ lắm?” Vụ Mang Mang nói.

Trình Việt không sợ hãi, nhưng đúng là bị chấn động, anh từng mơ tưởng vô số lần cảnh gặp lại Vụ Mang Mang.

Có lẽ sẽ khách sáo chào hỏi, có thể sẽ lạnh nhạt với nhau, có lẽ sẽ xem như không nhìn thấy, thậm chí có thể chạy tới đánh anh, nhưng Trình Việt chưa từng nghĩ rằng Vụ Mang Mang khi nhìn thấy anh lại phản ứng mạnh mẽ đến vậy.

Trình Việt càng nhớ lại càng thấy đau lòng, nhưng lại sung sướng.

Đau lòng vì Vụ Mang Mang bị anh làm tổn thương quá sâu nhưng lại vui vì trong lòng cô còn nhớ đến anh, thậm chí vẫn còn thích anh.

Trình Việt và Vụ Mang Mang ở bên nhau sáu năm, đương nhiên anh biết rõ tình yêu của cô đối với anh chân thành và nồng nhiệt thế nào, cho nên anh mới có dũng khí xa rời cô nhiều năm như thế, vì anh biết sau này nhất định họ sẽ lại ở bên nhau.

Trình Việt đưa tay phải không bị gãy ra, nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay Vụ Mang Mang, khẽ nói: “Mang Mang, anh về rồi lần này anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa.”

Vụ Mang Mang nhìn tay phải của Trình Việt, không nói gì.

Tay anh vẫn còn vết sẹo để lại khi bị thương năm nào, tuy đã rất mờ nhạt nhưng vẫn có thể thấy rõ.

“Lúc anh ra khỏi sân bay ở Mỹ đã thấy hối hận rồi, Mang Mang à.” Trình Việt nói.

Anh hối hận muốn điên, anh sợ mình đã làm tổn thương Vụ Mang Mang quá nặng, nhưng lúc đó anh thậm chí còn không có tiền mua vé quay về.

Hoặc là, anh biết rằng dù anh trở về cũng chỉ đến thế mà thôi, tương lai của anh và Vụ Mang Mang vẫn sẽ không vượt qua nổi hố sâu đó.

“Anh gọi điện cho em, em không nghe máy. Anh viết rất nhiều thư cho em, em không trả lời, anh nhắn tin QQ cho em, em cũng không đáp lại, anh biết em thật sự giận anh. Xin lỗi em, Mang Mang.” Trình Việt nói.

Vụ Mang Mang nhìn Trình Việt, những cú điện thoại, thư từ, tin nhắn đó, cô đều không nhận được, vì lúc đó cô đã suy sụp rồi, rồi về sau cô đã xem quãng hồi ức đó như một bộ phim cũ, giam cầm trong chiếc đĩa.

“Em tha thứ cho anh được không, Mang Mang?” Trình Việt nhẹ nhàng ve vuốt mu bàn tay Vụ Mang Mang, tay cô không đeo nhẫn, cũng không có dấu nhẫn, “Mang Mang, lời hứa anh từng hứa với em, em có cho phép anh tiếp tục hoàn thành nó không?”

Vụ Mang Mang nhìn Trình Việt, đây là người cô từng yêu nhất trên đời, người luôn ở sâu trong tim cô, anh vẫn hoàn mỹ vô khuyết.

Mà chỉ cần anh nói, cô sẽ lại tin tưởng.

Vì anh là Trình Việt mà! Người cô từng yêu hết mình, tuyệt đối sẽ không kém cỏi.

Trình Việt không đợi câu trả lời của cô, sau chín năm anh đã là người đàn ông trưởng thành, trước khi Vụ Mang Mang trả lời, anh bắt buộc phải đi quân bài quyết định.

“Mấy năm nay anh chưa từng có người phụ nữ nào khác. Trong lòng anh luôn chỉ có em, chỉ có tương lai của em và anh.” Trình Việt nói.

Tay phải của anh ra sức nắm chặt tay Vụ Mang Mang, nhưng vẫn rất yếu ớt.

Nước mắt Vụ Mang Mang gần như đốt cháy mu bàn tay của cô, “Em không xứng với anh.” Vụ Mang Mang nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay Trình Việt.

Trình Việt lại cười, lần này nụ cười của anh còn khó coi hơn cả khóc, “Anh biết quay về như vậy, chắc chắn em sẽ không tha thứ cho anh. Nhưng anh sẽ cho em nhìn thấy quyết tâm của anh, Mang Mang.”

“Em chưa bao giờ là không xứng với anh cả, anh luôn cảm ơn ông trời đã để anh gặp em, cảm kích vì anh đã có được tình yêu của em.” Trình Việt nói.

Vụ Mang Mang hoảng loạn đứng lên, “Xin lỗi, em không đến để nghe những điều này, em đến để cảm ơn hôm qua anh đã cứu em. Bây giờ em đã có bạn trai rồi, bọn em rất ổn.”

Trình Việt không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn theo bóng Vụ Mang Mang rời khỏi phòng bệnh.

Vụ Mang Mang vừa mở cửa thì nhìn thấy bà Trình không kịp tránh đi.

Trên mặt bà vừa ngượng ngập lại vừa lo âu, bà gọi sau lưng Vụ Mang Mang: “Mang Mang, chúng ta có thể nói chuyện không?”

Sau năm phút, Vụ Mang Mang và bà Trình đã ngồi trong vườn hoa bệnh viện.

“Bao năm nay không gặp, cháu càng lúc càng xinh đẹp.” Trình Tuệ Vân nói.

Người tinh tế chắc cũng nhận ra, Trình Việt theo họ mẹ, bố anh đã bỏ rơi mẹ anh lúc anh chưa chào đời, Trình Việt do một tay mẹ anh nuôi nấng nên người, vì anh, Trình Tuệ Vân chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tái hôn.

“Cảm ơn bác”, Vụ Mang Mang thực sự không biết phải đáp lời Trình Tuệ Vân thế nào.

“Bác đã nhìn thấy bạn trai cháu, một người rất xuất sắc.” Trình Tuệ Vân lại nói.

Vụ Mang Mang lặng thinh.

Trình Tuệ Vân lại nói tiếp: “Thằng bé Trình Việt này xưa nay luôn che giấu những suy nghĩ thật trong lòng, những lời nó không nói được, bác là mẹ nó nên rất muốn nói giúp nó.” Bà Trình nói thẳng vào vấn đề.

Vụ Mang Mang gật đầu.

“Trình Việt năm đó rời xa cháu là do bác cầu xin nó, là người mẹ này đã kề dao vào cổ ép nó phải đi”, Trình Tuệ Vân kể.

“Bác là mẹ, bác đau lòng vì nó chịu sự sỉ nhục của cha mẹ cháu, vì cháu mà nó đứng trước cổng nhà cháu một ngày một đêm liền, mắc một trận mưa to rồi bị viêm phổi. Bác cầu xin nó, nó cũng không chịu đi, nó nói nó từng hứa hẹn với cháu, nó nói cháu là tác phẩm bằng sứ đẹp đẽ nhất, tinh xảo nhất trên thế gian, đụng vào là vỡ, nó sợ mất cháu rồi nó không thể nào bù đắp lại nữa.”

Nước mắt của Vụ Mang Mang lập tức tuôn trào.

Câu này là lúc hai người họ yêu nhau nồng nhiệt nhất, Trình Việt từng nói với cô, khi đó cô còn cười bảo anh đừng sợ, chỉ cần có anh thì cô sẽ không vỡ nát.

Cô nói cô không mong manh như vậy, lại đùa bảo, nếu anh sợ thì sau này cô lên đại học sẽ học chuyên ngành phục chế đồ gốm sứ.

Chuyện cũ lật lại trước mắt, những lời ngọt ngào đó bây giờ nghe lại thấy khó chịu.

“Bác không thể nhìn thẳng con trai kiêu ngạo của bác sống như vậy, bác cũng không thể nhìn nó từ bỏ lý tưởng, chỉ cần cháu ở cạnh nó thì nó sẽ mãi mãi không bay lên được.” Trình Tuệ Vân nói.

Bà hơi kích động, đưa tay lau nước mắt, Vụ Mang Mang lặng lẽ đưa khăn tay cho bà.

“Cảm ơn”, Trình Tuệ Vân lau mắt, “Nhưng Mang Mang này, bác hối hận rồi, bây giờ bác vô cùng hối hận.”

Mang Mang không hiểu nỗi hối hận của bà, nhưng cô trưởng thành, đủ chín chắn để hiểu được sự lựa chọn ban đầu của bà.

“Bác gái, bác đừng buồn, cháu có thể hiểu suy nghĩ lúc đó của bác.” Vụ Mang Mang khẽ nắm tay bà Trình Tuệ Vân.

“Cháu không hiểu đâu.” Trình Tuệ Vân lắc đầu, “Trình Việt từ hôm rời xa cháu thì chẳng bao giờ vui vẻ. Chắc cháu không biết là trước khi tốt nghiệp đại học nó từng quay về đây một lần. Lúc đó nó được mời về làm việc ở một công ty rất tốt ở Mỹ, nó trở về là để cầu hôn cháu.”

“Bác thật lòng vui mừng thay hai đứa. Nhưng hôm đó Trình Việt sung sướng đi tìm cháu, lúc về nhà lại rất đau khổ. Nó nói cháu có bạn trai mới, quan hệ rất tốt, lại nói nó không xứng với cháu, chẳng trách cháu chưa từng đáp lại bất kỳ tin tức nào của nó.”

Vụ Mang Mang lặng lẽ lắng nghe, thời đại học đúng là cô từng quen mấy người bạn trai, chỉ là cô không ngờ Trình Việt lại từng quay về.

“Về sau thì sao ạ?” Vụ Mang Mang hỏi.

Về sau Trình Việt bỏ cuộc ư?

Trình Tuệ Vân nói, “Về sau? Hôm sau thì Trình Việt bị tai nạn xe.”

Vụ Mang Mang mở to mắt bàng hoàng.

“Nó hôn mê hơn hai tháng, tình dậy thì phải tập vật lý trị liệu ba năm mới có thể nói chuyện, đi đứng, sinh hoạt bình thường như bây giờ. Trong quãng thời gian khó khăn đó, nó chưa từng bỏ cuộc, tuy nó không nói nhưng bác biết, nó làm đều vì cháu cả. Trong ví của nó luôn có hình của cháu, mỗi lần nó đau khổ đến mức muốn bỏ cuộc, nó lại lấy hình cháu ra ngắm.”

“Lúc đó bác rất hận cháu, nhưng lại cảm kích cháu, không có cháu thì Trình Việt chắc chắn không đứng dậy nổi.” Nước mắt Trình Tuệ Vân chan hòa.

“Nó không chịu để bác đi tìm cháu, nó nói cháu nhìn thấy bộ dạng này của nó thì nhất định sẽ thương hại, quay về bên nó, nhưng nó không muốn, về sau cuối cùng Trình Việt đã hồi phục, quay về Mỹ hoàn thành việc học, bây giờ cũng đã có sự nghiệp riêng, nên nó lại trở về.” Trình Tuệ Vân nhìn vào

mắt Vụ Mang Mang, “Mang Mang, cháu có thể cho Trình Việt một cơ hội nữa không?”

Chương 96

“Bác gái, cháu đã có bạn trai rồi.” Vụ Mang Mang sụp mắt xuống.

“Là do bác cưỡng cầu, biết rõ bây giờ mọi thứ đã thay đổi nhưng vẫn xin cháu tha thứ cho người mẹ này, lúc nào cũng muốn làm gì đó cho con mình.” Trình Tuệ Vân vỗ vỗ mu bàn tay Vụ Mang Mang, “Chúc cháu hạnh phúc, khi kết hôn nhớ gửi thiệp mời cho mẹ con bác, bác nghĩ điều Trình Việt muốn nhìn thấy nhất chính là cháu hạnh phúc.”

Kết hôn với Lộ Tuyền ư? Giờ này phút này, Vụ Mang Mang thực sự không dám nghĩ tới.

* * *

Gió biển rất lớn, tóc Vụ Mang Mang tung bay trong gió, gió quất qua mặt, mang theo cơn đau thấu xương.

Vụ Mang Mang nhét hai tay vào túi áo khoác, cứ lặng lẽ nhìn đại dương xanh thẳm.

Nếu nói rằng lời của bà Trình không có chút ảnh hưởng nào với cô thì chắc chắn là nói dối.

Trình Việt năm đó chính là người Vụ Mang Mang có thể bám víu, là người mà cô mong chờ nhất, khao khát nhất, gửi gắm mọi tinh thần cho anh.

Mối tình đó không phai màu theo thời gian, mà là bị Vụ Mang Mang cưỡng ép đóng băng lại, trở thành khối băng nhức buốt nhất trong tim cô.

Mà nay tuyết đã tan, băng đã chảy, lao ra khỏi người cô vừa nhanh vừa mạnh, Vụ Mang Mang bị bất ngờ, không kịp phòng bị, hoàn toàn không biết rốt cuộc bản thân đang muốn gì.

Vụ Mang Mang đang nghĩ, nếu Trình Việt về sớm hơn một năm, thậm chí nửa năm, thì kết cuộc của cô và anh sẽ khác, mà cô cũng sẽ không hoang mang như lúc này.

Vì bao năm nay, kim chỉ nam trong tim cô luôn chỉ về phía Trình Việt.

Anh chính là củ khoai lang nướng được trao cho đứa bé vừa đói vừa lạnh trong đêm mùa đông rét buốt nhất, chỉ cần ngửi mùi thơm đã khiến cô cảm kích rơi nước mắt, thần hồn điên đảo.

Nhưng về sau có người lấy củ khoai lang nướng có mùi vị như thiên đường ấy ra khỏi tay Vụ Mang Mang, trong bóng tối luôn có một giọng nói nói với cô rằng, chỉ cần cô trở nên ngoan ngoãn, trở nên xuất sắc, thì sẽ trả lại khoai lang nướng cho cô.

Nó đã trở thành mâu thuẫn lớn nhất trong lòng cô.

Một mặt cô lừa dối bản thân rằng mọi thứ ban đầu chỉ là giả, chỉ là diễn kịch, nhưng nơi sâu thẳm của trái tim cô lại tự nhủ rằng, chỉ cần mày trở nên xuất sắc thì anh ấy sẽ quay về.

Tất cả đều không bình thường, nói trắng ra là hậu quả của mâu thuẫn đối chọi với nhau. Nếu Vụ Mang Mang thật sự thuyết phục thành công bản thân rằng mối tình thanh mai trúc mã của cô và Trình Việt chỉ là diễn kịch, thì về sau cô đã chẳng đau khổ, chẳng cần đi chữa trị tâm lý làm gì.

Trình Việt chính là chấp niệm sâu nhất trong trái tim Vụ Mang Mang.

Cũng giống như ban đầu Vương Viện vì cần một lời giải thích của Lộ Tuyền mà bán khoán, day dứt cả mấy năm, chỉ vì muốn nghe đích thân anh nói ra nguyên nhân chia tay.

Vụ Mang Mang tuy chắc chắn về sự thực là Trình Việt bỏ rơi cô, nhưng chẳng qua cũng chỉ vì muốn nghe một câu giải thích của anh thì mới có thể

đứng dậy được.

Chấp niệm của con người lúc nào cũng đáng sợ nhất.

Bây giờ Vương Viện và Tưởng Bảo Lương đã kết hôn, tình cảm vợ chồng vô cùng khăng khít, nhưng nếu lúc đó Lộ Tuyền quay đầu lại nói với cô ta rằng, hóa ra trước giờ là anh nghĩ sai, người anh yêu luôn là em, muốn làm lại từ đầu.

Thế thì Vương Viện sẽ lựa chọn thế nào?

Đương nhiên ông trời không đùa cợt Vương Viện như vậy, vì ông đã tìm ra mục tiêu thú vị hơn.

Khoai lang nướng trong lòng Vụ Mang Mang bỗng dưng bị trứng cá muối thay thế, nó lại mang đến cho cô hy vọng khao khát bấy nhiêu năm, cố vũ cô một lần nữa đứng dậy, để rồi khi cô bước tiếp thì củ khoai lang nướng kia lại được đặt trở lại vào tay cô.

Nếu thực tế cho phép cô vừa được ăn khoai lang nướng vừa được ăn trứng cá thì đương nhiên là quá sung sướng rồi. Giống như Vụ Mang Mang mua quần áo vậy, cô mắc chứng khó chọn lựa, cũng may hầu bao rất dày nên có thể khoát tay nhẹ nhàng, bảo là: Gói lại hết cho tôi.

Tiếc rằng, bây giờ không phải là mua quần áo.

Thế nhưng thiên tính của con người sẽ khiến họ nghiêng về bên yếu thế hơn khi phải đối mặt với lựa chọn tình cảm.

Vụ Mang Mang nhớ đến Trình Việt, nhớ lại khoảnh khắc hôm qua anh không hề do dự lao ra, đẩy cô sang bên, rốt cuộc là cô đã phụ anh.

Nếu ban đầu cô chín chắn hơn, lý trí hơn, thì cô và Trình Việt sẽ không đi đến bước này, mà Trình Việt cũng sẽ không chịu bao tổn thương vì cô.

Nhưng lúc đó cô chỉ lo cho nỗi đau riêng mình, mà quên mất Trình Việt cũng yêu cô, sự đau khổ trong anh chưa chắc đã nhỏ hơn cô, chỉ vì anh mạnh mẽ hơn chín chắn hơn, thế nên mới có thể ra đi một cách lí trí như vậy.

Tình yêu như thế, Vụ Mang Mang cả đời khó có được, suốt đời này e rằng cô cũng không thể tìm thấy người yêu cô như Trình Việt.

Còn Lộ Tuyền thì sao?

Hễ nhớ đến cái tên đó là tim Vụ Mang Mang bắt đầu run rẩy.

Tình cảm của họ không sâu đậm, chia tay rồi làm lành, thời gian bên nhau cộng lại cũng không quá một năm.

Hơn nữa Lộ Tuyền mạnh mẽ và ưu tú như vậy, nếu cô ra đi, anh nhất định sẽ tìm thấy người phụ nữ xuất sắc hơn cô nhiều, có phải không?

Hoặc giả đó mới chính là tất cả cùng vui, Lộ Thị không phải bản khoả sau này có một nữ chủ nhân không đạt chuẩn, Lộ Tuyền cũng không cần một người bị bệnh thần kinh là cô làm liên lụy...

Chỉ nghĩ thế thôi, Vụ Mang Mang đã cảm thấy đau khổ.

Cô hít một hơi, cúi xuống nhìn đồng hồ, quay lưng lại đi chưa được mấy bước thì trông thấy Lộ Tuyền đang đứng dựa vào xe trên đường Tân Hải.

Vụ Mang Mang dừng bước, đứng từ xa nhìn phía Lộ Tuyền.

Lúc không nhìn thấy anh thì hình như cái gì cũng dám nghĩ, cái gì cũng dám làm, nhưng khi Vụ Mang Mang trông thấy Lộ Tuyền thì trái tim dậy sóng bỗng chốc yên bình lại.

Không có ai là sẽ không bao giờ bị phụ bạc, cũng không thể vì anh biểu hiện mạnh mẽ giỏi giang mà mặc định là sẽ không bị tổn thương.

Cô đã trải qua nỗi đau ấy, làm sao nữ để Lộ Tù phải nếm trải một lần.

“Sao anh tìm được đến đây?” Vụ Mang Mang bước đến trước mặt Lộ Tù.

“Chỉ cần có lòng thì chẳng có gì là không tìm được.” Lộ Tù cởi áo khoác ra, phủ lên vai Vụ Mang Mang rồi lại nắm lấy tay cô, “Cũng giỏi lắm, đứng hai tiếng đồng hồ, trước khi đông cứng thành cột băng vẫn biết quay về.”

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tù vẻ kỳ lạ, anh cũng đứng cùng cô hai tiếng đồng hồ sao?

Trong lòng cô dâng lên một sự ấm áp chua xót, chỉ là bây giờ mỗi lần Lộ Tù đối xử tốt với cô lại khiến cô thấy hổ thẹn thêm nữa.

Vụ Mang Mang còn nhớ cô từng hứa hẹn với Lộ Tù rằng nếu cô muốn ngoại tình, thay lòng đổi dạ thì nhất định sẽ tự mình báo cho anh biết.

Và bây giờ trái tim cô đã lung lay, không còn trong sáng đơn thuần nữa, Vụ Mang Mang cực kỳ căm hận cục diện hiện tại, nhưng nếu bảo cô lập tức gạt bỏ Trình Việt ra khỏi trái tim thì Vụ Mang Mang lại không thể làm được.

“Gặp Trình Việt ở bệnh viện, cậu ta có nói gì không?” Lộ Tù hỏi.

Vụ Mang Mang lúng túng cụp mắt xuống, trốn tránh ánh mắt của Lộ Tù, “Anh ấy không nói gì hết.”

“Ồ”, Lộ Tù hơi cao giọng, quay sang nhìn Vụ Mang Mang đang không dám nhìn vào mắt anh.

Trong xe là bầu không khí yên tĩnh có thể dọa chết người, Lộ Tù thông minh như thế, Vụ Mang Mang biết chắc rằng anh đã nhận ra điều gì đó, chỉ là không nói mà thôi.

Cô đã “diễn kịch” bao nhiêu năm, nhưng lần này lại chẳng thể diễn nổi.

“Em...” Vụ Mang Mang muốn nói rằng, cho em chút thời gian, em sẽ không làm chuyện có lỗi với anh, em không phải kẻ ngốc.

Người đã bỏ ta mà đi thì không thể tìm lại, cô chỉ có chút tiếc nuối thôi, dù sao ban đầu cũng thật sự thật sự muốn cắn một miếng củ khoai lang nướng có mùi vị thơm ngon kia.

“Lộ Lâm đã chuẩn bị xong lễ phục đêm Giáng Sinh cho em rồi, anh đưa em đi thử nhé?” Lộ Tù nói.

Buổi tiệc Giáng Sinh lần trước đã mang lại ấn tượng rất không tốt đẹp cho Vụ Mang Mang, về sau họ càng ở cạnh nhau thì tình hình càng xấu đi.

Năm nay Vụ Mang Mang và Lộ Tù vẫn chưa thảo luận về vấn đề này, cô mặc nhận là không tham gia, đã hứa hẹn không kết hôn, nếu cùng Lộ Tù khiêu vũ thì lại nảy sinh bao khúc mắc nữa.

Bây giờ Vụ Mang Mang nghe Lộ Tù nói thế thì biết ngay anh đang ép cô phải tỏ rõ thái độ.

Cho dù không xảy ra chuyện của Trình Việt thì Vụ Mang Mang cũng biết mình vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẽ cùng Lộ Tù tham gia đêm tiệc Giáng Sinh ở Lộ Viên.

Tình cảm tuy càng lúc càng ấm nồng, nhưng lúc nào cũng cần thời gian để tích lũy, thử thách.

Mà Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tù hiểu rõ suy nghĩ trong cô, và tất cả mọi thứ đã thay đổi chỉ vì sự xuất hiện của Trình Việt.

Vụ Mang Mang không thể từ chối, cô biết bây giờ nếu cô nói không đi thì chắc chắn Lộ Tù sẽ nghĩ rằng cô đang nhớ nhung Trình Việt.

Nhưng cho dù là vậy thì chính bản thân Vụ Mang Mang cũng không thể nói rằng quyết định của cô hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi Trình Việt.

Bên Lộ Lâm tất nhiên là họ không đi, vì sự im lặng của Vụ Mang Mang đã bày tỏ quan điểm của cô rồi.

“Ngủ đi”, Lộ Tù đứng ngoài hành lang, chúc Vụ Mang Mang ngủ ngon.

Đây là lần đầu họ ngủ khác phòng sau khi làm lành, Vụ Mang Mang ngơ ngẩn đứng nhìn cánh cửa từ từ khép lại trước mắt, nằm trên giường, chỉ thấy toàn thân như mất hết sức lực.

Có những lời nói dối không phải là cô không muốn nói, mà là mỗi một dao động cảm xúc của cô đều không thoát khỏi “hỏa nhãn kim tinh” của Lộ Tù, dù là lừa được anh một chốc một lát thì về lâu về dài sau này anh cũng vẫn sẽ phát hiện ra.

Vụ Mang Mang nằm trên giường, nhìn trần nhà cả đêm.

Buổi sáng, vẫn uống một viên thuốc theo lời bác sĩ dặn, Vụ Mang Mang bây giờ đã hoàn toàn bình tĩnh, cũng biết cứ tiếp tục thế này sẽ không phải chuyện tốt, nếu đổi lại là mối tình đầu của Lộ Tù trở về, cô còn không biết phải phản ứng thế nào.

So ra thì độ khoan dung của Lộ Tù đối với cô đã là rất lớn rồi.

Nhưng mỗi người đều có sự kiêu ngạo và giới hạn riêng của mình, Lộ Tù cũng không thể cứ nhẫn nhịn, huống hồ anh là người đứng trên cao, muốn gì thì đều có được, hà tất phải tự treo cổ trên cái cây Vụ Mang Mang này.

Vụ Mang Mang ngồi trước gương, trang điểm nhẹ, con người cần phải luôn tươi tắn thì tinh thần mới minh mẫn, cô không muốn lại bị con người đáng thương trong quá khứ đánh gục.

Lúc Vụ Mang Mang xuống lầu thì Lộ Tù đã ngồi ở bàn ăn, cô bước tới ngồi xuống, Lộ Tù cũng không nhìn cô.

Vụ Mang Mang ăn một bát cháo, dùng khăn ăn chấm khóe môi rồi nhìn Lộ Tuyền và nói: “Lát nữa em muốn đến bệnh viện thăm Trình Việt.”

Lộ Tuyền gấp tờ báo lại rồi đặt xuống, sau đó nói: “Peter sẽ giúp em sắp xếp xe.”

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuyền đang tỏ vẻ rất lạnh nhạt, trong lòng vô cùng buồn bã nhưng cũng biết không thể trách anh.

Biểu hiện hôm trước của cô quá đáng sợ, trong lòng Lộ Tuyền không vui là điều tất nhiên.

Vụ Mang Mang giơ tay ra, phủ tay mình lên tay Lộ Tuyền đang đặt trên bàn, “Anh đừng hiểu lầm, anh ấy đã cứu em, em chỉ cảm thấy mình nên đến thăm. Anh có thể cho em chút thời gian không, em sẽ xử lý tốt mọi chuyện, em chỉ cần chút thời gian để xác định thôi.”

Lộ Tuyền rút tay ra khỏi tay Vụ Mang Mang, đúng là anh giận dữ, nhưng nhiều hơn là giận chính mình.

Lý trí như Lộ Tuyền đương nhiên biết lúc này nếu muốn thắng thì việc nên làm chính là phải khoan dung và dịu dàng với Vụ Mang Mang hơn, cô nàng này đặc biệt mềm lòng, chỉ cần anh không để sai lầm xảy ra thì Vụ Mang Mang tuyệt đối sẽ không nói câu chia tay.

Nhưng mỗi người đều có cảm xúc, có phải là robot đâu?

Yêu càng sâu đậm thì kỳ vọng càng lớn.

Đối với Lộ Tuyền, cục diện tốt nhất đương nhiên là Vụ Mang Mang sẽ quyết đoán và kiên quyết từ chối Trình Việt, nhưng hai người họ đều biết rõ rằng đó là điều không thể.

Lộ Tuyền ghét sự ngu ngốc và nhu nhược của Vụ Mang Mang, thậm chí còn phần nộ nghĩ rằng nên buông tay để người phụ nữ ngốc nghếch đó xứng đôi

vừa lừa với anh chàng ngốc nghếch kia, sau đó xem đời sau rồi đời sau nữa của họ càng lúc càng ngốc.

Như thế thì anh cũng bớt đi rất nhiều phiền toái.

Lớp trang điểm nhạt trên gương mặt Vụ Mang Mang và quần áo cô tỉ mỉ chọn lựa đều khiến Lộ Tùý thấy gai mắt, cũng cảm thấy mỉa mai, đó chính là điển hình của sói mắt trắng nuôi hoài cũng không nhận chủ.

“Trong mắt em bây giờ có phải là chỉ nhìn thấy mỗi Trình Việt?” Lộ Tùý ngược lên nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang lắc đầu.

Lộ Tùý nhìn vào mắt Vụ Mang Mang: “Thế thì chứng minh cho anh thấy đi.”

Lộ Tùý đứng dậy rồi nói tiếp: “Hôm nay đến bệnh viện rồi, tốt nhất là em đến chỗ Ngô Dụng một chuyến, tâm bệnh phải cần có thuốc để trị, thuốc của em đã về rồi. Có thể trị khỏi hay không thì phải xem chính em rồi.”

Vụ Mang Mang không biết cô đã ra khỏi nhà Lộ Tùý thế nào.

Cô không đến bệnh viện thăm Trình Việt, mà đến thẳng văn phòng Ngô Dụng.

Cũng may Ngô Dụng không có bệnh nhân hẹn trước, nhìn thấy Vụ Mang Mang đến thì dẫn cô vào thẳng trong văn phòng.

Vụ Mang Mang ngồi yên lặng trên sofa một lúc rồi mới chậm rãi lên tiếng, “Bác sĩ Ngô, tôi nghĩ tôi có thể hiểu được mẹ tôi lúc đó rồi.”

Ngô Dụng chỉnh lại tư thế ngồi, Vụ Mang Mang từng nhắc về bà Liễu với anh, nhưng chưa từng nói bằng giọng điệu này.

“Thực ra tình cảm con người có lúc chính bản thân cũng không thể khống chế. Ban đầu bố tôi đối xử với mẹ như thế, trong lòng bà chắc hẳn rất đau buồn. Lúc đó tôi không chỉ không giúp bà, ngược lại còn trách móc. Bây giờ nghĩ lại, lúc bố mẹ yêu nhau, cuộc sống của tôi nhất định là rất hạnh phúc rất vui vẻ, thế nên sau đó họ thay đổi quá nhiều làm tôi không thể điều chỉnh lại cảm xúc được.”

“Nhưng bây giờ anh thấy bố mẹ tôi đó, họ sống với nhau rất ổn. Có điều thực ra sự quan tâm của mẹ tôi đã sớm chuyển dời khỏi bố tôi rồi, bà một lòng hướng vào các mối quan hệ xã hội của bà, bố tôi thì lại dốc hết sức cho sự nghiệp, không khí trong nhà bây giờ rất tốt.”

“Tối qua tôi đã nghĩ cả đêm, tại sao trước kia tôi không nghĩ ra? Lúc nào cũng đòi hỏi tình yêu từ người khác, gửi gắm mọi hạnh phúc và hy vọng vào người ta, thật buồn cười làm sao. Tôi tự oán thán bao lâu nay, đến giờ mới phát hiện ra căn nguyên mọi sai lầm đều ở chính tôi mà ra.”

“Ban đầu khi Trình Việt rời xa, tôi rất căm hận anh ấy, thề không bao giờ để ý đến anh nữa. Nhưng giờ nghĩ lại, anh ấy có gì sai chứ? Anh ấy yêu tôi, thậm chí vì tôi mà cả mạng sống cũng không cần. Nhưng một người đàn ông không có lý tưởng của riêng mình, cả đời chỉ biết mê muội trong tình yêu thì làm sao đứng lên được, làm sao xứng đáng với tài năng mà ông trời đã ban cho anh ấy. Tôi chưa từng hiểu anh ấy, chỉ một lòng đòi hỏi, anh ấy vì tôi mà trả giá quá nhiều, chịu bao đau khổ, bây giờ tôi chỉ thấy hổ thẹn.”

“Mang Mang, đừng quy hết mọi tội lỗi về mình.” Ngô Dụng nói.

“Không đâu. Chỉ là trước đây tôi chỉ nhìn thấy cái xấu xa của người ta, bây giờ tôi đã có thể nhìn thấy cái tốt đẹp của họ rồi.” Vụ Mang Mang cười nói, “Cảm ơn anh, bác sĩ Ngô, bao năm nay đã luôn đi cùng tôi. Tôi nghĩ bây giờ đã đến lúc tôi phải đối diện với hiện thực rồi. Tôi nghĩ thời gian đúng là một thứ rất thần kỳ, chuyện mà tôi đã từng cho rằng rất khủng khiếp như đất trời sụp đổ thì bây giờ nhớ lại lại chỉ thấy hoang đường và nực cười.”

“Còn Lộ Tù thì sao? Cô nhắc đến mẹ cô, bố cô, và cả Trình Việt, nhưng không nhắc đến anh ấy.” Ngô Dụng hỏi.

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ, “Chuyện này vẫn đang tiến hành, có lẽ mười năm sau tôi có thể nhắc về anh ấy với anh. Đương nhiên có lẽ không cần đến mười năm, tình cảm bây giờ không phải là trọng tâm trong cuộc đời tôi nữa.”

Vụ Mang Mang đứng lên, giơ tay ra với Ngô Dụng: “Tôi có thể ôm anh được không?”

Ngô Dụng do dự trong một giây.

“Như một người bạn, sau này có thể tôi sẽ không đến tìm anh nữa”, Vụ Mang Mang nói.

Bác sĩ tốt nhất cho tâm bệnh chính là bản thân mình, sự hướng dẫn, giải đáp của người khác đương nhiên là sự giúp đỡ cực lớn, nhưng cuối cùng có thể thoát ra khỏi vòng kỳ quái đó thì vẫn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ngô Dụng cười, cũng dang tay ra giống Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang khẽ ôm lấy Ngô Dụng rồi nói: “Bác sĩ Ngô, anh có biết cách tốt nhất để chiến thắng chứng lo âu sợ hãi là gì không?”

Ngô Dụng không nói gì.

“Đó chính là làm cho bản thân không có gì phải sợ hãi.” Vụ Mang Mang khẽ nói, sau đó chậm rãi rời khỏi vòng tay Ngô Dụng.

Ra đến cửa, cô còn nháy mắt tinh nghịch với Ngô Dụng, “Đừng nhớ tôi quá nhé, tôi biết anh đã nghiên cứu tôi nhiều năm rồi.”

“Mang Mang.” Ngô Dụng gọi cô lại, “Tình yêu bao giờ cũng là trọng tâm trong cuộc đời, không phải vì lớn tuổi mà tình yêu không còn quan trọng

nữa. Con người chỉ khi cầu mà không có được mới rút lui mà đi tìm niềm vui khác. Đương nhiên là tình yêu cũng không phải trọng tâm duy nhất trong đời.”

“Cảm ơn anh”, Vụ Mang Mang cười khẽ.

Sau đó cô đến bệnh viện.

Trình Việt vẫn đang nằm viện để theo dõi, anh chỉ bị thương ngoài da, vết thương nặng nhất là gãy xương cổ tay trái, đó là khi anh hoảng loạn chống tay xuống đất, đầu anh cũng bị va đập nhẹ xuống đất, vì đại não là một thứ thần kỳ nên phải ở lại bệnh viện để theo dõi.

Vụ Mang Mang ngượng ngùng ngồi xuống cạnh giường, gọt một quả táo cho Trình Việt.

Trình Việt đón lấy, cười nói: “Em còn nhớ lúc học cấp hai, mỗi ngày em đều mang một quả táo đến trường, còn là táo nhập khẩu, vừa to vừa đỏ, trong nước rất ít siêu thị bày bán, mà dù có thì cũng phải mười mấy tệ một quả. Mỗi ngày em đều ăn không hết, cứ đòi chia một nửa cho anh, ép anh ăn, nói là không thể lãng phí thức ăn.”

Vụ Mang Mang nhớ lại chuyện này.

Bây giờ nhớ lại đúng là buồn cười, lúc đó cô rõ ngây thơ, chưa từng suy nghĩ tới Trình Việt có gia cảnh không tốt liệu có nghĩ gì khác không, chẳng trách với điều kiện của cô mà theo đuổi Trình Việt cả ba năm trời cũng không được, đến tận cấp ba mới xem như cửa được anh.

“Lúc đó hành vi của em chắc làm anh đau đầu lắm hả?” Vụ Mang Mang hỏi.

Đúng là từng khiến người ta vô cùng bức bối, nhưng giờ nhớ lại, sự ngọt ngào đó lại như heroin khiến người ta không cai được, Trình Việt nghĩ bụng.

Thực ra còn có một chi tiết khác mà Trình Việt không nhắc lại. Lúc đó Vụ Mang Mang gọt táo cho anh đều là một dao đi từ đầu đến đuôi, đại tiểu thư trong nhà không biết đã hãm hại bao nhiêu quả táo mới luyện được tuyệt chiêu đó.

Những quả táo bị gọt đứt giữa chừng, Vụ đại tiểu thư lúc nào cũng hào phóng chia cho đám “tùy tùng” của mình.

Chỉ có quả hoàn chỉnh nhất mới tặng cho anh – Trình Việt.

Mà bây giờ Vụ Mang Mang gọt táo bị đứt vỏ rất nhiều lần, cô cũng không để tâm, không biết là quên mất kỹ thuật, hay là đã không còn tâm trí như ngày xưa.

“Ồ, quên nói cho anh biết, ông tài xế kia, em và bác gái đã bàn bạc không để ông ta bồi thường, mọi chuyện là do em, tiền thuốc men của anh em cũng sẽ...”

Vụ Mang Mang còn chưa nói dứt câu đã bị Trình Việt cắt ngang.

“Chút tiền thuốc này anh vẫn trả nôi.” Trình Việt bảo.

Vụ Mang Mang không nói gì, cô chỉ đang trần thuật sự thật, nhưng rõ ràng là câu nói đó đã chạm đến lòng tự tôn của Trình Việt.

“Đừng nghĩ ngợi, bây giờ lòng tự tôn của anh không yếu đến thế đâu.” Trình Việt cười khỗ.

“Tuy anh không muốn thừa nhận nhưng lòng tự tôn ban đầu suýt thì bức anh đến phát điên. Anh từng hận cha mẹ em coi trọng đồng tiền, căm ghét tiền bạc, thế nhưng có nền tảng kinh tế nhất định quả đúng là được người ta tôn trọng. Ban đầu nếu anh không đi thì anh thực sự không biết tương lai chúng ta sẽ ra sao, anh sợ bản thân lại không tìm được mà làm những chuyện tổn thương em. Nhưng bây giờ, Mang Mang này, có lẽ anh không giàu có như

bạn trai em, nhưng anh sẽ không cảm thấy lòng tự tôn bị sỉ nhục chỉ vì quá táo em mua cho anh mà anh mua không nổi, mời anh ăn nhà hàng Tây mà anh không có tiền. Anh như thế mới dám yêu em lại từ đầu, em cũng không cần phải nghĩ cho lòng tự tôn chết tiệt của anh nữa.” Trình Việt nói.

Vụ Mang Mang phì cười thành tiếng.

Ban đầu một lòng muốn dâng hiến tình yêu của mình cho Trình Việt, nhưng chưa từng nghĩ xem anh có cần hay không, có muốn hay không.

Đúng là tuổi trẻ ngông cuồng.

“Nói thế thì bây giờ nếu em mời anh ăn chúng ta có thể đến nhà hàng cao cấp rồi đúng không?” Vụ Mang Mang đùa.

Trình Việt cũng cười, “Thực ra lúc em mời anh ăn nhà hàng Tây, anh có tiền để trả mà. Anh làm thêm hai tháng trong kỳ nghỉ hè, nhưng em kiên quyết không cho anh cơ hội.”

Vụ Mang Mang cau mày, nói: “Lúc đó rốt cuộc em ngu ngốc đến nhường nào nhỉ?” Tưởng rằng chỉ cần không tiêu tiền của Trình Việt thì sẽ không bao giờ tạo gánh nặng tâm lý cho anh.

“Ngốc đến mức đáng yêu”, Trình Việt cười.

“Về sau, anh luôn nghĩ rằng, cả đời này anh nhất định sẽ lại mời em đến đó ăn một bữa, lần này để anh trả tiền.” Trình Việt nói.

Vụ Mang Mang nhìn anh, cô nhận ra mình đã để lại rất nhiều nỗi tiếc trong cuộc đời Trình Việt.

Anh quay về để tìm kiếm giấc mộng cũ.

Mà giấc mơ của cô đã tan vỡ từ lâu, trái tim nhiệt huyết vì rơi xuống sàn nhà lạnh lẽo, nhuộm đầy bụi trần, giờ đây đã lạnh ngắt, không còn hơi ấm nữa.

Những gì mình không muốn thì đừng làm với người khác, Vụ Mang Mang biết nỗi đau của giấc mơ tan vỡ, nên cô không muốn để Trình Việt phải trải qua nữa, cô nguyện dốc hết sức mình để giảm bớt những tiếc nuối từng có trong đời anh.

Kỳ thực Vụ Mang Mang đã hoàn toàn quên đi bản thân, những gì cô khao khát và theo đuổi, cô đã dập tắt chúng, chỉ nguyện những người bên cạnh cô được vui vẻ, hạnh phúc.

“Được thôi”, Vụ Mang Mang nói, “Nhưng Trình Việt, em...”

“Anh không quan tâm”, Trình Việt dùng tay phải nắm lấy tay Vụ Mang Mang, “Mang Mang, nếu sau nay em kết hôn cùng anh ta, anh sẽ thật lòng chúc phúc em, đối với anh, chỉ cần em hạnh phúc, cho dù hạnh phúc đó không phải do anh mang lại, cũng không quan trọng. Nếu em còn có thể chấp nhận anh thì anh sẽ không bao giờ buông tay em ra nữa.”

* * *

Buổi tối, Vụ Mang Mang quay về biệt thự trên núi, quan hệ giữa cô và Lộ Tuyền đã không hợp để ở chung nữa.

Gọi điện báo cáo với Lộ Tuyền, anh cũng không phản đối gì.

Vụ Mang Mang thất thần nhìn điện thoại một lúc, cuối cùng cô bấm mở bản nhạc chuông mà cô đặc biệt thu âm lại cho Lộ Tuyền, đặt chế độ nghe riêng bài đó.

“Bản giới hạn tiên sinh gọi đến, mê lữ rốn tiên sinh gọi đến, bảo bối ngoan của mami gọi đến, tiên sinh xem mắt n lần gọi đến, tổng giám đốc bá đạo gọi đến, tiên sinh nhai lại cỏ gọi đến, boy cáo già gọi đến, ông chú gan nhiễm mỡ gọi đến, tiên sinh em yêu nhất gọi đến.”

Vụ Mang Mang khóc nức nẹn, thầm nghĩ Lộ Tù vẫn chưa nghe được bản nhạc chuông này.

Cô mong muốn xiết bao trong tuổi niên hoa đẹp nhất gặp được Lộ Tù, mong muốn cả đời chỉ yêu một mình anh, khao khát đến mức thậm chí không tiếc chôn vùi mọi thứ đã qua giữa cô và Trình Việt.

Chỉ là cuộc đời không có “nếu như”, cũng sẽ không có cơ hội lần nữa, cô đã dốc cạn sức lực để yêu Trình Việt, không thể nào cho Lộ Tù một tình yêu hoàn hảo vô khuyết được.

Có lẽ Lộ Tù không quan tâm, anh chỉ mong cô có thể ở cạnh anh là được.

Nhưng như Trình Việt nói, tương lai thì sao? Sau này khi Lộ Tù không thể nào thỏa mãn, khi cô không đáp ứng được tình yêu mà anh cần, khi họ bắt đầu làm tổn thương nhau thì phải làm sao?

Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của Vụ Mang Mang khiến cô thà kết thúc khi tình yêu đẹp nhất, còn hơn là để nó cuối cùng lại trở thành chiếc áo khoác lỏng lẻo nhưng đầy rận bên trong.

Càng không muốn để Lộ Tù nhìn thấy bộ dạng xấu xí khi chứng “khủng hoảng lo âu” của cô tái phát.

Mỹ nhân, tự cổ đã không muốn nhân gian nhìn thấy mái tóc bạc của mình.

Nhưng Vụ Mang Mang không hề ý thức rằng vị trí mà hiện tại cô đang đứng là vị trí ban đầu Trình Việt đứng, ích kỷ xuất phát từ góc độ của mình mà lại mang đến danh nghĩa vì muốn tốt cho đối phương, tự quyết định nhu cầu của đối phương mà phớt lờ nhu cầu thực sự của người ấy.

Vận mệnh rất thích trêu người, trong vòng luân hồi, lại khiến người bị hại đứng vào vị trí của “thủ phạm”.

“Mang Mang, Lộ Tuy bảo người mang lễ phục tối mai con sẽ mặc đến đây rồi này, mau ra xem, đẹp quá đi mất.” Liễu Nhạc Duy gõ cửa phòng ngủ của Vụ Mang Mang.

Cô cất điện thoại đi, vào nhà tắm rửa mặt rồi mới ra ngoài.

Bộ lễ phục đó vô cùng phiêu dật thoát tục, hơn nữa như đã từng quen, Vụ Mang Mang nghĩ một lát mới phát hiện ra nó có phần giống với bộ trang phục trong game của cô hay chơi.

Năm nay tiệc Giáng Sinh ở Lộ Viên có chủ đề là cosplay, đúng là rất thời thượng.

Đương nhiên tất cả đều là những người tai to mặt lớn, sẽ không mặc trang phục game như những cô bé mười mấy tuổi, điều này cũng là một dạng thử thách năng lực của nhà thiết kế.

Vừa phải giống kiểu cosplay, mà lại phải sang trọng, lộng lẫy và đẳng cấp.

Vụ Mang Mang xoa xoa bề mặt vải bộ lễ phục lên mặt hồi lâu.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?” Liễu Nhạc Duy hỏi, tuy Vụ Mang Mang đa phần không ở nhà nhưng bà Liễu đã sớm tu luyện thành tinh trong giới xã giao, sao lại không nhìn ra tâm trạng ủ rũ của con gái chứ.

Vụ Mang Mang cười nói, “Bà Liễu à, nếu lần này con và Lộ Tuy lại chia tay thì mẹ có bóp chết con không?”

Liễu Nhạc Duy lặng lẽ nhìn Vụ Mang Mang một lúc, “Nói thật là mẹ vốn không trông mong hai đứa thành đôi được.”

Vụ Mang Mang chớp mắt, không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay là nên tức đến đứt mạch máu não đây.

Liễu Nhạc Duy vỗ vai Vụ Mang Mang: “Được rồi, đừng thờ dài nữa. Đợi con vượt qua quãng thời gian này rồi mẹ sẽ giới thiệu người khác cho, lần này đừng có kén chọn nữa, con đã sắp lên đầu bằm rồi đó! Ba mươi tuổi đó!”

Vụ Mang Mang chỉ thấy bị đá kích dữ dội.

Phụ nữ lớn tuổi, có lúc nỗi đau thất tình chưa chắc nhiều hơn là nỗi đau khi nhìn thấy khoe mắt lại có thêm nếp nhăn.

* * *

Tiệc Giáng Sinh ở Lộ Viên vẫn thành công như từ xưa tới nay.

Trước khi kết thúc, một số người không nở rời đi, dù sao về nhà cũng chẳng có ai chờ đợi, chi bằng ở lại anh em cùng uống rượu giải sầu.

Ninh Tranh nhẹ nhàng huých vào khuỷu tay Thẩm Đình, ra hiệu anh ta đi khuyên nhủ Lộ Tuyền: “Chuyện gì đây? Chẳng bảo phải dưỡng sinh, không uống rượu hay sao? Hay là trước đây đều là lừa gạt chúng ta?”

Ở quầy bar, Lộ Tuyền đang nốc từng ly rượu vào bụng.

“Thất tình đấy”, Thẩm Đình nói gọn.

Vụ Mang Mang không xuất hiện trong bữa tiệc tối nay đã đủ chứng minh rất nhiều vấn đề rồi.

“Uống chung đi.” Thẩm Đình giơ ly rượu lên với Lộ Tuyền.

Lộ Tuyền nhìn Thẩm Đình, chạm nhẹ ly rượu rồi ngửa đầu uống cạn, lúc đặt ly xuống cười nói: “Tôi chưa bao giờ biết cậu lại quan tâm đến năng lực x của tôi như vậy đấy.”

Thẩm Đình ngấn ra, sau đó mỉm cười có chút xấu hổ, nhưng nụ cười ấy cũng xóa bỏ mọi sự ngượng ngùng giữa hai người.

“Chuyện mà bản thân không làm được thì đừng suy bụng ta ra bụng người cho rằng tôi không làm được” Lộ Tùỵ cụng ly với Thẩm Đình, rồi ghé tai anh ta nói, “Thế nên dưỡng sinh cũng không phải là không có đạo lý. Nuôi binh ngàn ngày, chỉ dùng nhất thời.”

“Hai người nói gì mà sao tôi không hiểu?” Ninh Tranh xen vào.

Lộ Tùỵ và Thẩm Đình đều ăn ý phớt lờ Ninh Tranh.

Ninh Tranh tự thấy bị bỏ rơi nên phải cố níu kéo thể diện: “Lộ Tùỵ, có phải cậu lại chia tay Vụ Mang Mang không? Lần này là ai đá ai đây?”

Ninh Tranh đúng là điển hình của việc thích bị ngược đãi.

“Chia tay rồi, cậu cũng không có cơ hội đâu. Muốn chen chân vào thì về luyện thêm công phu đi đã. Lần trước đánh cậu không đau phải không?” Lộ Tùỵ hỏi.

Ninh Tranh “à à à”, tỏ ra vui trên nỗi đau kẻ khác, làu bàu nói: “Cậu không muốn kết hôn với cô ấy, không bị đá mới là lạ.”

“Đừng tự suy đoán.” Lộ Tùỵ ném lại một câu.

Mãi sau khi Lộ Tùỵ đi rồi, Ninh Tranh mới cảm thán với Thẩm Đình: “Ý của Lộ Tùỵ là người không muốn kết hôn là Vụ Mang Mang?”

Thẩm Đình lặng thinh.

Ninh Tranh búng tay một cái, “Cô bé Vụ Mang Mang này tuyệt quá. Tôi biết ngay mình không nhìn nhầm cô ấy mà.”

Ninh Tranh tỏ vẻ vui mừng kiểu “tôi từng thích cô ấy, tôi rất tự hào”.

Thẩm Đình nhìn Ninh Tranh, “Đừng nghĩ nữa, hôm nay Lộ Tù đã tỏ rõ thái độ của cậu ấy rồi.”

Đó chính là, họ đã chia tay, nhưng người khác cũng đừng mơ chen chân vào.

Đêm Bình An và lễ Giáng Sinh của Vụ Mang Mang trải qua rất vô vị, ở nhà ngủ trọn hai ngày, đến ngày Hai mươi sáu, cô thức dậy sớm, chọn quần áo, trang điểm nhẹ.

Liễu Nhạc Duy thấy cô ăn mặc xinh đẹp thì cũng hơi yên lòng, “Đi hẹn hò hả?”

Vụ Mang Mang mặc váy nhung ngắn màu đỏ có thêu hoa khiến làn da của cô trắng hệt ngọc, cả người toát ra vẻ rạng rỡ hoạt bát, cũng chẳng trách Liễu Nhạc Duy lại hiểu lầm.

Vụ Mang Mang khoác áo choàng vào, “Không phải, con đi một lát rồi về.”

Có một số chuyện có lẽ đã được thành lập trên sự im lặng của cả hai, nhưng làm lại giấy tờ thì quá phức tạp nên Vụ Mang Mang phải quay về nhà Lộ Tù một chuyến.

Trong phòng ăn, Lộ Tù đang ăn sáng, chỉ có đến lúc này thì mới có khả năng gặp được anh nhất.

Anne ân cần bước tới cởi áo khoác cho Vụ Mang Mang và treo lên, cô nói “Cảm ơn”.

“Em đến lấy giấy tờ của em.” Vụ Mang Mang bước đến trước mặt Lộ Tù.

Ánh mắt Lộ Tù lướt một vòng trên váy của Vụ Mang Mang, “Mặc ít thế không lạnh hả?”

Gấu váy rất ngắn, trên đầu gối khoảng năm phân, vai áo mở rộng, cả bờ vai cô đều lộ ra ngoài.

Vô cùng xinh đẹp, nhưng đúng là không chịu được lạnh.

“Em lên lầu lấy giấy tờ đây”, Vụ Mang Mang không trả lời Lộ Tù.

Tay cầm giấy tờ, lúc Vụ Mang Mang xuống lầu thì hình như đã không còn lý do nào để ở lại thêm nữa.

Lộ Tù rất galant đưa cô ra đến cửa, Vụ Mang Mang mỉm cười, vẫy tay chào anh, “Anh giữ gìn sức khỏe nhé.”

Lộ Tù nhìn Vụ Mang Mang đi được hai bước mới lên tiếng, “Mang Mang.”

Vụ Mang Mang quay lại, cũng không biết tại sao tim bỗng dưng đập nhanh, thực ra kết cuộc đã mặc định là không thể thay đổi rồi.

“Mang Mang, em phải nhớ là, luôn là em không cần anh, không phải anh rời bỏ em.” Lộ Tù bảo.

Vụ Mang Mang muốn khóc nhưng lại nghĩ rằng mình tự tạo nghiệt, căn bản không xứng rơi nước mắt làm Lộ Tù khó xử, cô không nói được lời nào, chỉ có thể gật đầu rồi vội vã lên xe.

Tiếp đó, trong mấy ngày cuối cùng của năm, Vụ Mang Mang làm rất nhiều việc, hoặc có thể nói là giúp Trình Việt làm rất nhiều việc.

Họ cùng đến nhà hàng Tây năm đó để ăn một bữa, thật là kỳ tích vì nhà hàng này lại mở cửa suốt mười mấy năm mà không hề phá sản, hoàn toàn có thể gọi là kỳ tích.

Họ còn cùng nhau đến công viên giải trí mới xây, giá vé bây giờ đối với họ mà nói hoàn toàn không đắt, nhưng ban đầu Trình Việt sống chết không chịu đi cùng Vụ Mang Mang, anh viện cớ là quá trẻ con.

Sau đó họ còn đến khu trò chơi điện tử, Trình Việt lên máy nhảy nhảy một bài, con trai nhảy cái này đã khá hiếm, mà Trình Việt nhảy rất lợi hại, không

hề để lỡ nhịp nào, tư thế phóng khoáng đẹp đẽ, rất nhiều nữ sinh cấp hai, cấp ba vây quanh đều tỏ ra hâm mộ vô cùng.

Rất nhiều người vỗ tay cho anh.

Vụ Mang Mang cười đến suýt ngã, “Năm đó chẳng phải anh sống chết không chịu nhảy hay sao?”

Trình Việt lúc đó là một ông cụ non, kiên quyết không chịu nhảy, càng không thể nhảy trước mặt nhiều người.

“Hồi đó em luôn nói muốn nhìn anh thống trị máy nhảy mà.” Trình Việt lau mồ hôi trên trán, Vụ Mang Mang đưa khăn tay cho anh.

Trình Việt có phần tiếc nuối, Vụ Mang Mang của ngày xưa bảo anh cúi đầu, lau mồ hôi cho anh hình như đã biến mất rồi.

Rồi sau đó, Trình Việt tặng Vụ Mang Mang một chiếc kẹp tóc đính đầy pha lê, “Lúc đó em ngắm nó rất lâu, nhưng bây giờ nhãn hiệu này không còn kiểu dáng đó nữa, cái này là cái gần giống nhất mà anh có thể tìm ra.”

Vụ Mang Mang cúi đầu, nước mắt rơi xuống đất, tạo thành một vũng nước nho nhỏ.

Tăng Như Lãng lúc nhìn thấy người đàn ông mang bữa sáng đến cho Vụ Mang Mang đổi thành một người khác thì chỉ đơn giản là há miệng ra tỏ vẻ kinh ngạc, sau đó nói: “Em đã sớm đoán ra rồi.”

“Người này cũng siêu đẹp trai, trẻ hơn ‘ông cậu’ của chị nhỉ?” Tăng Như Lãng vui vẻ gặm bánh đùi gà mà Trình Việt mang tới.

“Lo ăn đi, đồ ăn nhiều thế này không bites được miệng em hả?” Vụ Mang Mang gõ chữ trên máy tính, sáng sớm đã phải viết luận văn rồi.

“Lần này thì quan hệ gì? Thanh mai trúc mã?” Tăng Như Lãng hỏi.

“Cũng coi là thế”, Vụ Mang Mang khẽ thở dài.

“Chị có biết danh tiếng của chị trong trường này đã sắp bằng đóa hoa giao tiếp rồi không?” Tăng Như Lăng lại hỏi.

Sắc mặt Vụ Mang Mang không thay đổi, danh tiếng của cô không tốt đâu phải là chuyện ngày một ngày hai gì. Nhưng mong là sau này cô sẽ trở thành Diệt Tuyệt Sư Thái, có thể khiến mọi người thay đổi quan điểm.

“Nhưng em thấy hình như chị không mấy hứng thú với anh ta.” Tăng Như Lăng huých vào vai Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang lặng thinh. Trong danh sách Trình Việt kê có một khoản là muốn mang bữa sáng đến mỗi ngày cho Vụ Mang Mang.

Vì lúc học cấp ba, bữa sáng và bữa trưa của anh đều do Vụ Mang Mang lo hết, tự cô lên mạng tra cứu, căn cứ theo dinh dưỡng mà mỗi ngày bảo dì giúp việc làm, mang cho Trình Việt ăn.

Vụ Mang Mang lặng lẽ nghĩ, hình như những việc này cô chưa từng làm cho Lộ Tùy, bây giờ nghĩ lại đúng là thấy có lỗi với anh.

Chỉ mong là sau này anh có thể gặp được một người, trong tim chưa từng có người con trai nào khác, một cô gái khỏe mạnh và lạc quan, dang hiến tình yêu thuần túy nhất cho anh.

Thời gian trôi qua mỗi lúc một nhanh, trong danh sách của Trình Việt những việc chưa làm cũng càng lúc càng vơi dần.

“Anh còn một việc cuối cùng.” Lúc Trình Việt đưa Vụ Mang Mang về ký túc đã nói, “Chúng ta chưa từng mừng lễ Tình nhân cùng nhau. Hôm đó hoa hồng rất đắt tiền, anh không muốn tăng gánh nặng cho mẹ nhưng lại không muốn để em xem thường anh, thế nên lễ Tình nhân mỗi năm anh đều nói với em là phải ở nhà làm việc giúp mẹ.”

Vụ Mang Mang cười nói, “Anh không cần phải giúp em trốn tránh một số hồi ức nào đó đâu.”

Trình Việt ngại ngần xoa trán.

Còn nhớ có một năm, Trình Việt sau khi từ chối yêu cầu đi chơi lễ Tình nhân với Vụ Mang Mang, cô đã ép hỏi anh rất lâu, cuối cùng Trình Việt đã phải nói dối là giúp mẹ ra ngoài phố bán hoa.

Đúng là những cậu bé cô bé trẻ con.

Hôm đó, Vụ Mang Mang đã bất ngờ nhận hết mọi loại hoa hồng với đủ màu sắc của những kẻ theo đuổi cô, xách một giỏ hoa hồng lớn, đứng trước nhà hàng cao cấp của thành phố để bán hết.

Hoa của cô bán rất nhanh, ai bảo cô bé bán hoa lại xinh đẹp đến thế chứ.

Còn nhớ mùa đông năm đó lạnh vô cùng, Vụ Mang Mang giậm chân liên tục, vừa hà hơi vào tay để thu tiền, nhưng trong lòng lại có một đốm lửa đang âm ỉ cháy.

Cô muốn thông qua hành động này để nói với Trình Việt rằng cô sẽ không khinh thường anh, cô có thể cùng anh bán hoa, chỉ cần họ ở bên nhau thôi.

Vụ Mang Mang đứng trên phố, đếm từng tờ tiền một, động tác của cô hơi chậm vì tay đã đông cứng, mà căn bản là cô cũng không có sở trường đếm tiền.

Trên gương mặt cô là nụ cười rạng rỡ, nghĩ đến lúc cầm xấp tiền này trao cho Trình Việt, vẻ mặt anh chắc là rất cảm động nhỉ?

Liệu có xót xa, kéo tay cô vào lòng để sưởi ấm không?

Chỉ nghĩ thôi mà đã thấy vui sướng muốn chết rồi.

Mà cánh cửa vận mệnh đúng lúc đó thực sự đã mở ra một khe hở nho nhỏ cho Lộ Tù.

Hôm đó, anh và một cô nàng nào đó đang ngồi trong nhà hàng cao cấp để dùng bữa, vị trí gần cửa sổ.

Cô bé mặc áo khoác hồng, có mũ lông trắng kia nhanh chóng thu hút sự chú ý của anh và cô gái đi cùng.

Để tiện hành văn, chúng ta tạm gọi cô gái đó là tiểu thư A nhé, vì dù bắt Lộ Tù nhớ lại thì chắc anh cũng không nhớ nổi họ tên cô gái đó.

Tiểu thư A nói: “Cô bé kia xinh đẹp quá nhỉ, khí chất cũng rất được.”

Lộ Tù liếc nhìn một cái, anh không có hứng thú với những cô bé.

Tiểu thư A thở dài: “Đúng là đáng tiếc quá.”

Lộ Tù không nói gì, đợi tiểu thư A tiếp tục nói vu vơ.

Tiểu thư A nhìn Vụ Mang Mang đếm tiền mà mắt tím lại sung sướng, nói: “Cô bé xinh đẹp như thế rất dễ làm đường lạc lối.”

Hừm, quên nhắc lại, tiểu thư A tài hoa hơn người, giỏi giang mạnh mẽ, nhưng ngoại hình nhiều nhất chỉ có thể dùng từ “phóng khoáng”.

Lộ Tù cười cười rồi lại nhìn Vụ Mang Mang, sau đó nói: “Cô bé đó gia cảnh rất tốt, bán hoa chỉ để trải nghiệm cuộc sống thôi.”

“Em không tin, chúng ta đánh cược đi.” Tiểu thư A nói.

Lộ Tù không đồng ý, “Không có phần thưởng nào muốn thắng cả.”

Tiểu thư A tan vỡ.

Về phần Vụ Mang Mang thì có thể tưởng tượng được là chuyện cô bán hoa không chỉ không khiến Trình Việt cảm kích, ngược lại cặp tình nhân nhỏ còn chiến tranh lạnh ba ngày, cuối cùng kết thúc bằng việc Vụ Mang Mang khom người cúi đầu xin lỗi.

Trình Việt nói: “Anh đúng là ngốc, cả đời này chắc không bao giờ tìm được cô gái nào có thể vì anh mà đứng bán hoa trong tiết trời mùa đông lạnh lẽo nữa.”

Vụ Mang Mang cười nói: “Đều rất ngốc mà, em đem hoa nam sinh khác tặng để đi bán, còn tự thấy sung sướng đưa tiền cho anh nữa. Lúc đó IQ của em chắc là số âm nhỉ?”

Trình Việt nghĩ ngợi, “Chắc là thế.”

* * *

Trùng hợp là Mười bốn tháng Hai năm nay vẫn rất lạnh lẽo, nhiệt độ buổi tối ở thành phố hiếm hoi lằm lằm xuống dưới 0 độ, bầu trời bay đầy hoa tuyết.

Vụ Mang Mang ngồi trong nhà hàng đặt chỗ trước, đợi Trình Việt tới, cô đã biết anh sẽ làm gì rồi.

Cô đã vô tình nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương rất đắt giá trên phiếu mua hàng làm rơi của anh.

Chỉ tiếc là cô đã không còn sức để nhận lời.

Việc cuối cùng mà cô có thể cùng Trình Việt làm chính là chờ đợi anh, tặng cô một cành hoa hồng đỏ mà cô đã trông đợi bao nhiêu năm.

Sau đó nói một tiếng cảm ơn, cảm ơn tình yêu bao năm qua không hề thay đổi của anh.

Cũng phải nói một câu xin lỗi, cô không thể giữ lời hứa thời trẻ từng thề hẹn rằng cả đời này chỉ yêu một mình anh.

Nếu muốn bù đắp, Vụ Mang Mang mong Trình Việt có thể yêu một cô gái khác tốt hơn, sinh ra những đứa trẻ, sống cuộc sống hạnh phúc và vui vẻ.

Đó cũng là lời tha thứ cô cần nhất.

Đối với Trình Việt là thế, với Lộ Tuyền cũng vậy.

Chương 97

Có điều lẽ Tình nhân lạnh lẽo này, Vụ Mang Mang không đợi được Trình Việt.

Gần đây hình như anh rất bận, Vụ Mang Mang đã hơn một tuần không gặp anh rồi.

Cô gọi điện mấy lần cho Trình Việt mà anh đều không nghe máy.

Vụ Mang Mang ngồi trong nhà hàng đợi đến mười giờ mới nhận được cuộc gọi lại của Trình Việt.

“Xin lỗi, Mang Mang, có thể anh không đến được.” Giọng Trình Việt vang lên bên kia đầu dây, nghe có vẻ xa xôi như đến từ một hành tinh khác.

Vụ Mang Mang cười khẽ, tuy hơi bất ngờ nhưng không phải là không nằm trong dự đoán của cô.

Có những lời không nhất thiết phải nói rõ, nhưng mọi người đều hiểu hàm nghĩa trong đó.

Trình Việt chắc sẽ không xuất hiện trong thế giới của Vụ Mang Mang nữa.

“Trình Việt”, Vụ Mang Mang nói, “Chúc anh hạnh phúc.”

Trình Việt đứng bên kia đường, nhìn qua cửa kính nhà hàng ngắm Vụ Mang Mang đang cầm điện thoại.

“Cảm ơn.” Mắt anh ướt nhòe.

Vụ Mang Mang hình như có linh cảm, quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, trông thấy người đó đứng dưới đèn đường phía đối diện, không nhìn rõ mặt nhưng đã quá đủ.

Trình Việt quay lưng bước đi, Vụ Mang Mang cứ lặng lẽ ngồi như thế.

Đã từng đau đến xé ruột xé gan khi anh bỏ đi, bây giờ cô đã có thể ngồi yên một cách bình thản.

Thậm chí cũng không thể gọi là nuối tiếc, chỉ có một chút hoang hoải.

Đã từng cho rằng bản thân yêu sâu đậm, từng cho rằng đó sẽ là người đàn ông của đời mình, nhưng khi quay đầu đi thì ngay cả bóng dáng người ấy cũng nhạt nhòa, chỉ còn lại dấu vết mơ hồ.

Vụ Mang Mang xin lỗi ông chủ nhà hàng, ngồi cả một buổi tối mà không ăn uống gì.

Ông chủ tính tình rất tốt, ngược lại còn tặng cô một cành hồng tươi thắm.

Vụ Mang Mang nhìn thấy một cặp tình nhân trẻ tuổi đứng giậm chân mua khoai lang nướng trong trời tuyết bay, cô đứng dưới ngọn đèn đường nhìn họ, nhìn vẻ ngọt ngào tươi trẻ đó cô cũng nở nụ cười.

Vụ Mang Mang nghĩ ngợi rồi vẫn tiến lại gần, đưa cành hồng cho cô gái, “Chúc phúc cho hai bạn.”

Cô gái nhận lấy hoa với vẻ kinh ngạc, trao đổi ánh nhìn ngạc nhiên với bạn trai.

Cậu chàng kia nhìn theo bóng Vụ Mang Mang, nói: “Chắc chắn là thất tình rồi.”

Vì vẻ lạc lõng trên gương mặt cô gái kia khiến ngay cả ánh sáng cũng không chiếu vào nổi.

* * *

Lúc người ta buồn bã hình như càng có khuynh hướng tự giày vò mình, gió to tuyết lớn mà Vụ Mang Mang lại xuống xe ở dưới chân núi, cô muốn đi bộ một đoạn đường.

Gió thổi qua hàng cây trên núi phát ra tiếng “u u”, bóng ngôi biệt thự trong đêm tối và cả bóng cây bị đèn đường chiếu rọi xuống đất, trở nên cô quạnh và hoang vắng.

Hai tay Vụ Mang Mang rút túi, cầm cúi bước đi, gặp một hòn đá nhỏ trên đường, cô đá nhẹ một cái. Trái tim trống rỗng, chẳng có gì đáng sợ nữa, nhưng cũng chẳng có gì đáng để lưu luyến.

Vụ Mang Mang đứng trên đường, từ xa nhìn về phía ngôi biệt thự của Lộ Tuyền, thực ra đứng ở đây chẳng nhìn thấy gì nhưng cô cứ không kìm được mà suy nghĩ, ở nơi đó đang có một người.

Cảm giác bây giờ của cô với Trình Việt chắc cũng là cảm giác của Lộ Tuyền với cô sau này, nhạt như một hạt bụi, gió thổi nhẹ là sẽ bay tan tác.

Đi được hai phần ba quãng đường, Vụ Mang Mang lại dừng bước, nhìn về phía biển, ở một nơi không nhìn thấy có một hòn đảo nhỏ mang tên LW, sau này chắc sẽ đổi tên chẳng?

Cô có thể nào theo đuổi lại Lộ Tuyền không? Vụ Mang Mang mơ tưởng, chân cô bất giác bước lên một bước về phía đó, nhưng dưới chân là vực thẳm, cho dù thịt nát xương tan, chỉ e cũng không thể theo đuổi lại.

Vụ Mang Mang bần thần đứng dựa vào gốc cây khô ven đường, nhớ đến Lộ Tuyền.

Đó là một người đàn ông không thể níu kéo, anh biết rõ bản thân cần gì, cũng biết rõ bản thân không cần gì.

Nếu ban đầu họ còn có chút hy vọng thì hôm cô đi lấy giấy tờ, Lộ Tuyền sẽ không để cô rời xa.

Anh đã buông tay rồi.

Nhưng trong cái rủi vẫn có cái may chính là lần gặp mặt cuối cùng, cô ăn mặc khá xinh đẹp đúng không?

Vụ Mang Mang day day đôi mắt bị gió thổi nhức buốt nhấc chân lên đi tiếp.

Cô nhủ thầm trong lòng: Không sao, cô còn có một gia đình, đó là nơi có quan hệ huyết thống. Mà sau này điều cô cần làm chính là để những người từng yêu cô sẽ không hối hận vì đã từng yêu một người như vậy.

Cô phải trở nên tốt hơn, không để anh sau này có một ngày nhắc đến cô lại thấy xấu hổ, sau đó là khinh bỉ mắt nhìn người ban đầu của mình.

Cô cũng là người có lý tưởng của riêng mình.

Vụ Mang Mang ngược lên nhìn trời, để nước mắt chảy ngược vào trong, sau đó đi nhanh về biệt thự.

Lúc qua ngã rẽ, biệt thự đã không còn xa nữa, Vụ Mang Mang ngược lên thì trông thấy trong bóng tối đen đặc phía trước hình như có một đốm đỏ lóe lên.

Vụ Mang Mang dụi mắt, trước mắt hình như chỉ có hoa tuyết đang bay lượn.

Vụ Mang Mang thầm cười nhạo mình vẫn còn hoang tưởng, cô tiếp tục đi nữa, đốm đỏ đó hình như lại xuất hiện.

Vụ Mang Mang không còn quản được đôi chân, chạy nhanh về phía trước, cô chạy rất nhanh giống như muốn lao xuống con đường bên dưới núi vậy.

Đến khi cô chạy đến trước đống đồ đó, cô vốn tưởng người hút thuốc là A Thụ, nhưng người đang đứng trước mặt cô, ném điếu thuốc xuống đất rõ ràng là người mà chưa bao giờ hút thuốc.

Vụ Mang Mang đứng đó bất động, cô dụi dụi mắt, sợ đây chỉ là ảo giác, chín năm trước cô đã từng trải qua một lần như vậy, trong ảo giác người đó chưa bao giờ rời xa cô.

Lộ Tù nhìn ánh sáng phản quang lại từ những bông tuyết rơi trên tóc Vụ Mang Mang đang tan chảy, khẽ thở ra một hơi, sau đó dang rộng đôi tay.

Vụ Mang Mang lao vào vòng tay anh, lực mạnh tới nỗi Lộ Tù loạng choạng hai bước, suýt thì ngã ngối xuống đất.

Vụ Mang Mang ôm chặt eo Lộ Tù, áp mặt vào lồng ngực lắng nghe nhịp tim anh, mạnh mẽ nhịp nhàng, từng chút một xoa dịu sự bất an và lo âu trong cô một cách thần kỳ.

Tình cảm chính là thế, giây phút trước còn khiến bạn chẳng lưu luyến gì, dường như đang ở trong địa ngục, thế mà giây sau đó đã khiến bạn lên đến thiên đường, xuân về hoa nở.

Sự thay đổi đó ngay cả chính bạn cũng thấy vô cùng sửng sốt, cảm thán rồi cuộc làm sao lại như vậy?

Vụ Mang Mang không kịp ôm chặt hơn, bàn tay đang đặt trên lưng cô nhẹ nhàng vỗ dọc sống lưng cô như an ủi.

Nhưng không đủ, hoàn toàn không đủ, Vụ Mang Mang hận không thể hòa tan cả cơ thể vào lồng ngực Lộ Tù, muốn để anh ôm chặt lấy cô, nhưng miệng như bị dán hồ kín mít, chẳng thể nào mở lời.

Lộ Tù hôn lên tóc Vụ Mang Mang, nhớ lại ban nãy cô như một đứa trẻ yếu đuối đứng trước mặt anh, không dám nhúc nhích.

Khao khát vô cùng, nhưng lại e sợ.

Anh nhẹ nhàng giơ tay, cô liền lao đến.

Tha thứ cho cô đương nhiên là rất khó chịu, nhưng không tha thứ lại càng khó chịu gấp ngàn gấp vạn lần.

Mà anh sao cứ phải nghiêm túc với cô nàng này chứ.

Lộ Tuyền siết chặt tay, nước mắt Vụ Mang Mang rơi lã chã.

Chỉ có điều tình yêu mãnh liệt đến mấy cũng không chống lại được cơn gió lạnh cắt da cắt thịt trong đêm đông, Lộ Tuyền đẩy Vụ Mang Mang ra, cô như bị kính hải tột độ lập tức ôm chặt hơn, như một con bạch tuộc dán chặt vào người anh.

Lộ Tuyền bó tay, lại đưa tay gỡ tay Vụ Mang Mang đang vòng ôm eo anh.

Cứ thế mấy lần, Vụ Mang Mang cuối cùng mới chịu buông ra.

Giữa hai người cuối cùng đã có được khoảng cách để Lộ Tuyền có thể nhìn rõ mặt Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang lại hoảng hốt túm lấy tay Lộ Tuyền, khóa chặt tay anh trong đôi bàn tay cô.

Dáng vẻ ấy vô cùng đáng thương, hoảng loạn như con sóc mất đi toàn bộ hạt dẻ không cách nào vượt qua mùa đông được, trong tay cô lúc này đang giữ chặt chút lương thực cuối cùng của mình.

Cảm xúc của Lộ Tuyền thoáng trôi dạt, “Thẻ của em để lại ở nhà, anh mang đến cho em.”

Vụ Mang Mang chớp mắt mấy cái, nước mắt gần như đóng băng trong đôi mắt cô, nhưng tay cô vẫn không nỡ buông ra, chỉ chờ dẫn đáp một câu “Ồ”.

Không phản bác, không níu kéo, chỉ ngơ ngẩn ngốc nghếch nhìn Lộ Tù.

Tim Lộ Tù nhói đau, cô bé trước mặt đã không còn chìa tay đòi hỏi gì nữa, dù là khao khát đến mấy cũng chẳng dám nói ra.

Đứa trẻ thật sự vui vẻ hạnh phúc lúc muốn một thứ nào đó sẽ trực tiếp lên tiếng đòi, bình thường có lẽ bạn không để ý đến, nhưng thực chất đó là một phẩm chất cực kỳ quý giá.

Mà đứa trẻ như Vụ Mang Mang thì sao? Sau khi trải qua vô số lần bị cự tuyệt, phớt lờ, đã sớm lĩnh ngộ được sự thật tàn khốc.

Cô xem mỗi một chút tình yêu mình có được đều là sự bố thí của người khác.

Mà đối mặt với những sự bố thí đó, cô lúc nào cũng thấy cảm kích muốn khóc.

Khi có được sẽ đặc biệt thỏa mãn và hạnh phúc, mà không có được thì cô cũng học được cách không than vãn, không oán hận, chỉ nghĩ chắc chắn là do cô không đủ tốt nên mới không có được hạnh phúc.

Lộ Tù yêu một Vụ Mang Mang như thế, nhưng lại cũng hận một Vụ Mang Mang như vậy.

Anh lấy tấm thẻ của Vụ Mang Mang ra khỏi túi áo khoác, đưa cho cô, “Anh đi đây, em giữ sức khỏe nhé.”

Nước mắt Vụ Mang Mang đã sớm tuôn ra như mưa bão, cô nức nở không nói được gì, chỉ có thể nhìn Lộ Tù và gật đầu, rồi cứ gật đầu.

Tay cô vẫn không chịu buông tay Lộ Tù, nhưng lại chỉ có thể mở to mắt nhìn anh rút tay ra.

Lộ Tuyền ngồi vào xe, khởi động máy, quay sang nhìn Vụ Mang Mang bên ngoài, Vụ Mang Mang máy móc vẫy tay chào anh, thậm chí còn muốn nở một nụ cười để khóa lắp.

Với điều kiện là, nếu nước mắt cô không đầm đìa, không ào ạt như thế kia.

Còn Lộ Tuyền xem như đã biết rõ một sự thực là mong muốn Vụ Mang Mang chạy đến theo đuổi anh chắc là phải đợi đến ngày mặt trời mọc từ đằng Tây.

Lộ Tuyền tắt máy, mở cửa xe đi ra, đóng mạnh của cái “ruỳnh”, làm Vụ Mang Mang giật mình không biết phải làm sao.

“Lại đây.” Lộ Tuyền đứng ở đầu xe, nói với Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang sửng sốt nhìn anh, ngoan ngoãn nhích chân lại gần.

Chắc vì chệ cô quá chậm chạp nên Lộ Tuyền đi mấy bước rất dài về phía cô, “Lại đây.”

Vụ Mang Mang đứng cách Lộ Tuyền chừng một sải tay, ngược lên nhìn vào mắt anh.

“Ôm anh đi.” Lộ Tuyền dang hay tay ra.

Vụ Mang Mang ngần ngại, chậm rãi lại gần, áp mặt vào ngực Lộ Tuyền.

Lộ Tuyền vòng tay ôm Vụ Mang Mang, hít thở sâu mấy cái rồi mới nói: “Rốt cuộc em ngốc đến mức nào mà tưởng anh đợi ở đây hai tiếng đồng hồ chỉ vì mang một tấm thẻ đến cho em hả?”

Vụ Mang Mang không nói gì, thực ra cô cũng không ngốc đến mức đó, nhưng ban nãy cô chưa kịp hoàn hồn lại.

Trong xe chật hẹp giống như một thế giới khác ấm áp, ngọt ngào, an toàn.

Vụ Mang Mang ôm chặt eo Lộ Tù, khoe môi cong cong, không nỡ nói gì cũng vì sợ mình sẽ nói sai.

Lộ Tù cũng im lặng, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng Vụ Mang Mang.

Lúc này Vụ Mang Mang xem như đã tỉnh trí phần nào, Lộ Tù đã đi một bước khó khăn nhất rồi, anh còn chờ cô quỳ xuống hát bài chinh phục mà.

Vụ Mang Mang khẽ nói: “Ban nãy em còn tưởng là A Thụ hút thuốc cơ.”

Lộ Tù phì cười, “Chuyện mất mặt như vậy anh lại gốc đến mức tìm một người khác đến làm khán giả, cười nhạo anh à?”

Bị một người con gái đá hai lần liên tiếp, lại phải mặt dày quay lại tìm cô ấy, Lộ Tù nghĩ lại cũng muốn quỳ lạy mình.

“Không phải, em chỉ là thấy thương anh thôi.” Vụ Mang Mang áy náy. Trong bất cứ tình huống nào, Lộ Tù cũng chưa bao giờ tự hành hạ bản thân. Anh từng nói hút thuốc chính là tự sát một cách từ từ, có thể thấy anh phải đau buồn thế nào mới hút thuốc như vậy.

“Ồ, em cũng biết thương anh à?” Lộ Tù giễu cợt.

Vụ Mang Mang biết chắc chắn Lộ Tù sẽ nổi giận nhưng cô nghe thế nào cũng thấy ngọt ngào, mím môi cười mà không nói gì.

Lộ Tù thấy Vụ Mang Mang như thế thì tức tối, quay đầu sang nơi khác.

“Sao anh lại đến đây vào giờ này?” Vụ Mang Mang nhẹ nhàng ôm cổ Lộ Tù, dè dặt hỏi.

“Vì anh nghe thấy một tin, sợ đồ gốc nào đó nghĩ quẩn. Người ta có lẽ không quan tâm nhưng đồ gốc nào đó lại là bảo bối quý giá nhất của anh.” Lộ Tù vừa nói vừa kéo tay Vụ Mang Mang xuống khỏi cổ anh.

“Anh nói lại lần nữa, đối với em, anh chưa từng nghĩ sẽ buông tay.”

Vụ Mang Mang cảm động không chịu nổi, lúc này mà Lộ Tù bảo cô nhảy từ đây xuống dưới, có lẽ cô sẽ nhảy không chút do dự.

Lộ Tù càng kéo tay cô ra thì cô lại càng trắng trợn ôm chặt hơn, sau đó áp vào trán Lộ Tù, khẽ nói: “Em không hề nghĩ quẩn.”

“Ồ, giỏi quá nhỉ.” Lộ Tù lại mỉa mai.

Dường như có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng lúc này Vụ Mang Mang lại không nói nổi câu nào.

“Sao? Em còn đợi anh quỳ xuống ca bài chinh phục, cầu xin em tha thứ cho anh hả?” Lộ Tù hỏi, vẻ châm biếm cứ như phả ra từ mũi anh.

Vụ Mang Mang đương nhiên là không dám, muốn quỳ xuống ca bài chinh phục phải là cô mới đúng.

“Có điều nếu bắt anh quỳ trước mặt em cũng không phải là không được.” Lộ Tù lại thêm một câu, suýt thì làm Vụ Mang Mang sợ đến tè ra.

Vụ Mang Mang ngồi thẳng lên, nhìn Lộ Tù vẻ không tin nổi, cô không hiểu lắm ý anh chứ?

Trong bóng tối, mắt Lộ Tù sáng đến mức khiến người khác sợ hãi, Vụ Mang Mang không nói gì, tuy chưa hề chuẩn bị nhưng bây giờ có cho cô thêm một lá gan nữa, cô cũng không dám nói “NO”.

Sợ hãi hôn nhân, không kết hôn gì đó đều gặp quỷ hết đi, cứ lấy lòng Lộ Boss đã rồi tính.

Vụ Mang Mang giơ tay trái ra, đưa lên, ngắm nghía một lúc rồi cảm thấy ngón tay vô danh của cô rất đẹp, thon dài, đeo nhẫn vào chắc sẽ rất ổn.

Lộ Tù lại không lấy nhẵn ra như Vụ Mang Mang tưởng tượng, nói gọn: “Cho em một tháng suy nghĩ, em còn có thể hối hận đấy. Anh thì không chịu nổi chuyện cô dâu bỏ trốn vào lúc làm lễ cưới đâu.”

Đã từng có người bị bỏ rơi hai lần trong hôn lễ, bây giờ vẫn bị cười chê, Lộ Tù không muốn làm kẻ ngốc đó.

“Em sẽ không bỏ trốn đâu, em thề.” Vụ Mang Mang lập tức giơ tay phải lên.

“Em cứ suy nghĩ đi”, Lộ Tù nói.

“Em thực sự không hối hận đâu”, Vụ Mang Mang cuống quýt thề thốt.

“Hừm... anh không ngờ em lại đồng ý nên chưa đặt nhẵn.” Lộ Tù nói.

Thế nên không tính là cầu hôn, chỉ đùa thôi sao?

Vụ Mang Mang ủ rũ, lúng túng rút tay lại.

* * *

Buổi tối, Lộ Tù từ chối lời thỉnh cầu muốn theo anh về nhà của Vụ Mang Mang. Đương nhiên là cô không yêu cầu trắng trợn, nhưng ánh mắt quyến rũ của cô đã hoàn toàn tiết lộ tâm tư, nhưng Lộ Tù không thèm quan tâm, chỉ đưa cô đến cửa nhà rồi bấm chuông cửa cho cô.

Buổi sáng Vụ Mang Mang nhẹ nhàng bay xuống lầu, bà Liễu đang ép Vụ Đản Đản ăn trứng luộc, nhìn thấy Vụ Mang Mang thì nghi ngờ quan sát mấy lần rồi hỏi: “Con sao rồi?”

Vụ Mang Mang hoang mang nhìn bà Liễu: “Con không sao mà, con rất ổn.”

Bà Liễu nheo mắt, “Chính vì quá ổn nên mẹ mới hỏi con.”

Vụ Mang Mang mím môi cười, không trả lời câu hỏi của bà Liễu.

“Nghe nói Trình Việt về rồi, con làm lành với nó rồi hả?” Bà Liễu hừ mũi, hỏi con gái.

Vụ Mang Mang đang đứng sau lưng bà Liễu, lấy sữa trong tủ lạnh ra, nghe thế thì khựng lại, quay lại bảo bà: “Không, anh ấy đi rồi.”

Liễu Nhạc Duy không nói gì, phải nói là bà không nhận ra sự vật vã bao năm nay của Vụ Mang Mang thì chắc chắn là giả, chỉ là có những lúc không thể xuống nước nói chuyện với cô, hơn nữa bà Liễu cũng không hề thích Trình Việt.

“Thế con vui sướng cái nỗi gì?” Liễu Nhạc Duy lại hỏi thêm.

Vụ Mang Mang nhìn ngón tay trống vắng của mình, quay lại nói: “Con có vui gì đâu.”

Tâm thái của con người thật sự biến hóa quá nhanh, Vụ Mang Mang đã lâu lắm rồi không nghĩ mình sẽ có ngày kết hôn, nhưng trước mắt thì hình như cô lại muốn gả mình quách đi cho rồi.

Đại khái đây là “giả vờ giả vịt” mà người ta hay nói chăng.

Trạng thái hiện tại của Vụ Mang Mang chính là điển hình của “tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha”.

Tối qua tuy họ xem như đã làm lành, nhưng Lộ Tù lại tỏ vẻ cao ngạo trên trời, Vụ Mang Mang bây giờ chỉ có thể vẫy đuôi theo sau anh thôi.

Lúc Lộ Tù về đến nhà Vụ Mang Mang biết được tin nên đã cung kính đứng ở cửa đợi Boss hồi cung.

Lộ Tù chưa bao giờ được Vụ Mang Mang đãi ngộ như thế, nên anh liếc nhìn cô một cái rồi nói: “Nếu không quyết tâm về chuyện cả đời thì đừng ở đây giả ngơ giả cute nữa.”

Mặt Vụ Mang Mang bị tát bốp bốp bốp, lấy lòng một người luôn có khả năng nhìn thấu kẻ khác đúng là quá khó.

Nhưng Lộ tiên sinh quả là tiến bộ, ngay cả từ ngữ trên mạng “giả ngơ giả cute” mà cũng biết!!!

Vụ Mang Mang lẻo đẻo theo Lộ Tù lên lầu, đợi anh vào phòng thì chạy vào nhà tắm trước anh: “Em giúp anh mở nước nóng tắm nhé?”

Lộ Tù bất động, ánh mắt chiêm ngưỡng một lúc ở khe ngực và đôi chân dài mà Vụ Mang Mang cố ý để hở ra, rồi nói: “Không có hứng.”

Xem ra, chiêu “đầu giường đánh nhau cuối giường làm hòa” của Vụ Mang Mang có thể bỏ qua được rồi.

Lộ Tù bây giờ giống một hòn đá tròn nhẵn, Vụ Mang Mang hoàn toàn không mò ra được nơi nào để cắn vào.

“Thế chúng ta nói chuyện nhé?” Vụ Mang Mang bây giờ dửng dưng cảm rồi, trước kia cô luôn rụt đầu vào trong mai như một con rùa, tưởng rằng không hỏi không nhìn thì có thể coi như tất cả chưa từng xảy ra, nhưng rõ ràng Lộ Tù sẽ không cho cô cơ hội đó.

“Em nói đi.” Lộ Tù đáp lời, sau đó đi đến tủ quần áo, cởi từng nút áo sơ mi ra thay đồ mặc ở nhà.

Tư duy của Vụ Mang Mang bị động tác của anh đánh lạc hướng, cô đã rất lâu không sờ cơ bụng của anh rồi, lúc này ngắm nhìn thấy cổ họng khô đắng, giống như cảm giác ban đầu khi Lộ Tù nhìn thấy Vụ Mang Mang từ dưới biển đi lên, toàn thân ướt đẫm vậy. Mà lúc đó khoen rốn kim cương sáng lấp lánh trên bụng cô đã thu hút ánh nhìn của anh.

Lộ Tù không nghe Vụ Mang Mang nói gì, quay đầu sang thì thấy ánh mắt si mê của Vụ Mang Mang, anh dừng động tác lại, túm lấy áo pull vào nhà

tắm thay, lúc trở ra thì đã ăn vận chỉnh tề.

“Không phải có gì muốn nói à?” Lộ Tuyền ngồi xuống đối diện Vụ Mang Mang.

Thực ra Vụ Mang Mang thực sự không có gì để nói, chỉ là cô cảm thấy chắc hẳn Lộ Tuyền có rất nhiều vấn đề cần hỏi cô, bây giờ cô giống một ứng viên đang đợi phỏng vấn, phải vắt hết óc ra để dò đoán câu hỏi của giám khảo.

“Anh có gì muốn hỏi em không?” Vụ Mang Mang hỏi.

Lộ Tuyền đứng lên, “Anh không có gì để hỏi em cả, xuống dưới ăn cơm đi.”

Vụ Mang Mang nhìn bóng Lộ Tuyền, ngần ngừ một lúc rồi nhanh trí lao đến ôm eo anh từ phía sau, “Anh giận vì tiệc Giáng Sinh em không đi, đúng không?”

Trong mắt Lộ Tuyền, đó là do cô chọn lựa Trình Việt rồi, còn đối với Vụ Mang Mang, cho dù không có Trình Việt thì lúc ấy cô cũng sẽ không đi.

Nhưng bây giờ nhớ lại, Vụ Mang Mang cảm thấy nếu thời gian quay ngược, dù có phải bỏ đi thì cô cũng nhất quyết tham gia cho bằng được.

Con người đều là chuyện xảy ra rồi mới nghĩ thông suốt, ban đầu cô giả vờ đồng đánh, làm bộ làm tịch rất cuộc là vì điều gì chứ?

Lộ Tuyền quay lại, nâng mặt Vụ Mang Mang lên, quan sát kỹ, “Ồ, hóa ra IQ của em vẫn vượt qua 80 đấy chứ.”

Vụ Mang Mang rất cố gắng kiềm chế để không lườm anh.

Cô kéo Lộ Tuyền lại, hai người cùng ngồi xuống sofa.

Nếu đã biết được khúc mắc trong lòng Lộ tiên sinh là ở đâu thì Vụ Mang Mang nhất định phải giải thích rõ ràng.

Vụ Mang Mang quá hiểu con người Lộ Tù, tuy kết quả đã được anh kiểm soát nhưng quá trình nếu không giải quyết rõ ràng thì anh sẽ xử lý cô rất thâm.

Tối qua cô đau lòng như vậy mà Lộ Tù còn chơi trò “anh đến đưa thẻ cho em” với cô nữa chứ.

Bây giờ nhớ lại, lúc đó cô đúng là ngốc chết đi được, Vụ Mang Mang lại hiểu ra vấn đề khi chuyện đã xảy ra rồi.

Vụ Mang Mang kéo tay Lộ Tù, nghiêm chỉnh nói: “Bữa tiệc Giáng Sinh hôm đó em không đi không phải vì Trình Việt, cho dù anh ấy không quay về thì em cũng sẽ không đi.”

Lộ Tù lẳng lẳng rút tay ra, Vụ Mang Mang lại nắm lấy tay anh.

Chuyện này sở dĩ tối qua không lấy ra để xét xử là vì tối qua mặc định là tha thứ ngọt ngào, hôm nay mới là giải quyết khúc mắc trên nền tảng đã chắc chắn làm lành rồi.

“Em luôn sợ hãi không xứng với anh, sợ sau này sẽ có ngày chúng ta xa nhau.” Vụ Mang Mang nhìn vào mắt Lộ Tù, khẽ giọng mổ xẻ bản thân.

Câu này nói ra thì đơn giản nhưng vô cùng khó khăn.

“Thế bây giờ?” Lộ Tù hỏi.

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ rồi nói: “Vẫn sợ hãi muốn chết.”

“Nhưng em nghĩ anh sẽ luôn nắm lấy tay em.” Vụ Mang Mang nói, mắt cô như đốm sao trên bầu trời lạnh giá, trong đồng tử in dáng vẻ Lộ Tù, lấp lánh lung linh.

Lộ Tù nắm tay Vụ Mang Mang, tay hai người dần dần đan chặt vào nhau.

“Thế lỡ như sau này có ngày anh buông tay em ra thì sao?” Lộ Tù hỏi cô.

Miệng thì nói thế nhưng những ngón tay lại dần dần siết chặt, Vụ Mang Mang suýt thì bị Lộ Tù nắm chặt đến gãy tay, cô đau quá khẽ rên một tiếng, anh mới buông lỏng ra.

“Em có quỳ xuống cầu xin anh quay lại không?” Lộ Tù áp trán anh vào trán Vụ Mang Mang, hỏi.

Câu này chắc chắn là đang rạch thẳng vết thương lòng của Vụ Mang Mang, nhưng vì có người vẫn để bụng chuyện này.

Người yêu sâu đậm sẽ không cách nào không so sánh, vì anh ta mà có thể làm thế này thế kia, còn đối với mình thì Vụ Mang Mang lại nhanh gọn lẹ đến đáng sợ. Chỉ nghĩ đến chuyện này thôi là đã khiến Lộ Tù muốn bóp cổ Vụ Mang Mang rồi.

Vụ Mang Mang nôn nóng gãi đầu, cô phải giải thích với Lộ Tù thế nào đây, lúc đó cô cảm thấy mình không còn gì để quyến luyến trên cõi đời này nữa, chỉ mong mọi người đều ổn, còn cô sẽ cô đơn đứng ở góc tường mà lặng lẽ liếm vết thương lòng, sau đó cả đời cũng không thích bất kỳ ai khác.

Câu này bây giờ mà nói ra thì rất ngượng, vì cô cũng thấy IQ mình lúc đó quá thấp, sao lại không nghĩ thông suốt được nhỉ?

Về sau có lần trò chuyện với nhau, Vụ Mang Mang vô tình nói hớ, bị Lộ Tù tàn nhẫn làm cho ngượng chín mặt.

Lúc đó Lộ Tù nói: “Em tưởng anh ngốc hả? Lúc em và Trình Việt chia tay có phải là cũng cảm thấy không còn gì đáng để quyến luyến trên đời, không bao giờ thích ai nữa? Thế bây giờ thì sao?”

Vụ Mang Mang xốc xếch đứng trong gió, hình như Lộ Tù nói đúng sự thật, mất mặt quá.

“Thế nên anh mới ngốc như vậy, lại cho em và người khác cơ hội yêu nhau nữa à?” Lộ Tuyền lại hỏi.

Được rồi, quay về chủ đề chính, lúc này đây Vụ Mang Mang không trả lời Lộ Tuyền như vậy, trong lòng cô đã dự định sẵn những lời muốn nói, thật ra đều là những lời xuất phát từ đáy lòng, nhưng khi đối mặt với Lộ Tuyền lúc nào cũng phải suy nghĩ kỹ mới trả lời, nếu không rất dễ tự đào hố chôn mình.

Vụ Mang Mang nói: “Không đâu. Em đã học được ở Trình Việt rồi, tình yêu không phải là quỳ xuống xin thì có thể được bố thí.”

Lộ Tuyền lại định rút tay ra, Vụ Mang Mang thầm kêu gào trong bụng, có thể nào đừng kiêu ngạo nữa không Lộ tiên sinh? Nhưng cô lúc này không thể tỏ ra khó chịu, vẫn phải tiếp tục bôn ba trên con đường nịnh nọt Lộ tiên sinh.

“Với anh, trong lòng em nghĩ thế này, cho dù anh không cần em nữa thì em nhất định sẽ sống tốt, em không muốn một ngày nào đó anh quay đầu lại nhìn em thì sẽ nghĩ rằng, ban đầu sao tôi lại có thể thích một người như thế nhỉ? Thật là có mắt không trông, em nghĩ thế đấy, không thể để anh có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, em sẽ không đòi sống đòi chết, chỉ có thể chúc anh hạnh phúc.”

Lộ Tuyền cười lạnh, “Cảm ơn. Nhưng em yên chí, anh không yêu một người thì lúc bỏ đi sẽ không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào. Em có sống đi chết lại thì anh cũng không áy náy đâu. Nên em đừng nghĩ cho anh, những lời em nói đều thừa thãi, chi bằng em cứ quỳ xuống xin anh đừng rời xa còn thực tế hơn.”

Vụ Mang Mang nghiêm túc nói: “Em sẽ không bao giờ quỳ xuống để xin tình yêu của một người, em nghĩ chỉ có một tình huống duy nhất mới có thể bắt em quỳ xuống cầu xin anh quay về.”

Vụ Mang Mang liền ném trả lại lời Lộ Tuyền nói với cô tối qua cho anh.

Lộ Tùynghĩngợi, “Thế thì em đừng bao giờ làm thế.”

Vụ Mang Mang bĩu môi, có phần hựt hẫng, cô nghĩ mình phải làm hơn thế nữa, nên tiếp tục kéo tay Lộ Tùynghĩngợi, kể lể, “Dù nói thế nào thì em chỉ muốn nói cho anh biết rằng em đã trưởng thành rồi, em nghĩ tình yêu thật sự sẽ khiến người ta trở nên tốt đẹp hơn, nếu không chúng ta làm sao lại mong chờ vào tình yêu đến thế, đúng không?”

Nói thật là diễn đạt của Vụ Mang Mang có hơi quanh co.

Thực ra cô muốn nói là, vì yêu anh, nên cô mới trở nên tốt hơn, cô sẽ không bị bệnh nữa, cô sẽ nỗ lực để làm một người xứng với anh.

Để chiến thắng nỗi sợ hãi thật ra có hai cách, không có gì để sợ chỉ là cách tiêu tực, chỉ vì sợ mất đi nên thà rằng không có được.

Đó là tình yêu của kẻ yếu.

Còn một cách khác là, để bất cứ ai cũng không thể nào cướp đi người hoặc vật mà bạn yêu, phấn đấu vì người đó, cho dù tan xương nát thịt cũng sẽ không rút lui.

Đó mới là tình yêu của kẻ mạnh.

Lộ Tùynghĩngợi cười, không biết anh có bị Vụ Mang Mang tiểu thư “chuyên gia nói lời tình cảm” kia thuyết phục chưa.

“Có phải anh vẫn trách em không?” Vụ Mang Mang hỏi.

Lộ Tùynghĩngợi xoa đầu Vụ Mang Mang: “Anh không hề trách em, vì em chưa từng thấy tấm gương tốt đẹp.”

Vụ Mang Mang lạng lẽ nhìn Lộ Tùynghĩngợi rồi nói: “Bây giờ có anh rồi.”

Lộ Tùynghĩngợi nói với kẻ kiêu ngạo: “Thế thì em có thể học tập cho tốt rồi đấy.”

Đã cởi mở thẳng thắn với nhau rồi nên Lộ Tù cũng không giả vờ làm gì nữa, thực ra anh cũng thật sự không hiểu tâm trạng lúc đó của Vụ Mang Mang, trong mắt anh, sự lựa chọn của cô thực sự là vô cùng tồi tệ, vô cùng ngu ngốc, có câu nói “hại mình hại người” có lẽ là nói về dạng người như cô.

“Hôm qua em khóc đến không thở nổi như vậy là vì Trình Việt lại rời bỏ em hay sao?” Lộ Tù hỏi.

“Đương nhiên là không”, Vụ Mang Mang đáp, tuy cô rất không muốn thừa nhận nhưng cô lại có cảm giác như thở phào nhẹ nhõm vậy.

Mia mai làm sao, đó từng là người cô yêu sâu đậm nhất, nếu nói Vụ Mang Mang bị Trình Việt đả kích thì chi bằng nói là cô đã bị sự thật tàn khốc đả kích, sau đó lại áp dụng vào Lộ Tù nên cô không chịu đựng nổi.

Hoàn toàn không thể tưởng tượng rằng có một ngày Lộ Tù cảm thấy khi không nhìn thấy cô lại có cảm giác như thở phào nhẹ nhõm như vậy.

“Thế thì chuyện gì khiến em nghĩ rằng em không xuất hiện trong đêm tiệc Giáng Sinh thì có nghĩa là chúng ta chia tay? Hay là em vốn quyết định sẽ làm lành với Trình Việt rồi?” Lộ Tù hỏi.

“Ừm...” Vụ Mang Mang ngạc nhiên, lẽ nào chia tay không phải là do Lộ Tù ám chỉ cho cô biết sao?

Nhưng câu này bây giờ Vụ Mang Mang không có gan nói ra.

Cô lập tức ngoan ngoãn nhận hết mọi sai lầm ngu ngốc vào người, “Em chưa từng nghĩ sẽ quay về với Trình Việt. Trình Việt nói em chính là một món đồ sứ yếu ớt, chỉ cần đụng vào là vỡ tan, cho dù nó từng quý giá đến mấy, dù phục chế được rồi thì cũng chỉ là một sản phẩm không lành lặn, không còn gì đáng giá nữa. Em nghĩ rằng anh xứng đáng có một món đồ hoàn hảo hơn.”

Vụ Mang Mang đã diễn đạt rất rõ ý của mình, Lộ Tùỵ dỏng tai lên nghe rồi cau mày: “Anh đang nghe lời nói của người bình thường nói hay sao nhỉ? Em lại mắc bệnh diễn rồi hả? Nên mới nói ra những lời văn vẻ sến súa như thế.”

Vụ Mang Mang tức tối trừng mắt nhìn anh, cô thực sự nghĩ như thế mà, tuy hơi ngốc nhưng cũng không thể đả kích cô như vậy chứ.

“Vụ Mang Mang, đừng sống như một vở kịch, nếu em nghiêm túc làm một người thực tế thì phải biết con người không phải đồ sứ, không phải cứ từng yêu một người rồi không còn tư cách yêu người khác.” Lộ Tùỵ nói, “Theo lý luận logic của em thì anh từng lên giường với người phụ nữ khác, có phải nên vung kiếm tự cung, vì anh không hoàn hảo nữa, không lành lặn nữa không?”

“Đương nhiên là không!” Vụ Mang Mang giơ hai tay, “Em chưa từng để bụng mà.”

Cô là một người “nghiêm khắc với mình, khoan dung với người” tiêu chuẩn đó!

“Ồ, thế nên em không để bụng chuyện anh từng có bạn gái chứ gì? Cũng không để bụng sự tồn tại của Triệu Tân Vận phải không?” Lộ Tùỵ hỏi.

Vụ Mang Mang sắp khóc tới nơi, tại sao Lộ Tùỵ từng đào hoa khắp chốn, từng chia tay xong nhanh chóng tìm bạn gái mới, ngược lại còn trở thành kẻ bị hại, mà Vụ Mang Mang cô mới là hung thủ gian ác vậy.

“Em để bụng chứ.” Vụ Mang Mang nói ra rồi lại thấy có phần không đúng, không phải cô đang ám chỉ Lộ Tùỵ phải vung dao tự cung, “Em không có ý đó, anh có hiểu không?”

“Anh hiểu, em chính là ăn no rảnh rồi.” Lộ Tùỵ thay Vụ Mang Mang tổng kết một câu.

Vụ Mang Mang chỉ có thể ngượng ngùng gật đầu.

“Còn nữa, anh không nghĩ rằng em là một món đồ sứ. Nếu em cứ phải so sánh mình với vật chất thì tại sao em không nghĩ mình giống một tờ giấy trắng? Ban đầu có người tới vẽ một nét rồi ngừng, lại có người vẽ nét nữa rồi bỏ đi, đó là trải nghiệm quý giá trong cuộc đời em, giá trị của tờ giấy sẽ rất cao. Sau đó cuối cùng em gặp được anh, anh sắp xếp lại bố cục những nét vẽ đã có trước đó, hoàn thành tác phẩm cuối cùng.” Lộ Tù nói.

“Em có biết lần trước trong cuộc bán đấu giá từ thiện, bức tranh anh vẽ bán được bao nhiêu tiền không?” Lộ Tù hỏi Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang gật đầu, rất đắt giá, tuy mọi người chắc cũng nhắm vào tên của Lộ Tù, nhưng bức tranh sơn thủy đó anh vẽ thực sự rất đẹp, có phong thái của họa sĩ nổi tiếng.

“Vậy nên em phải tự tin vào bản thân, em cũng xem như được liệt vào hàng danh họa rồi, chí ít giá phải hơn thế.” Lộ Tù vỗ vỗ mặt Vụ Mang Mang.

Sau đó Lộ Tù như sực nhớ ra chuyện gì đó, anh lại nhéo vào má cô, “Trình Việt nói em là một món đồ sứ, nên em lên đại học chọn ngành phục chế phục chế đồ sứ, thế thì bây giờ anh so sánh em như một bức tranh, có phải em nên suy nghĩ chuyển sang ngành quốc họa không?”

Vụ Mang Mang chớp mắt, cảm thấy Lộ Tù đang đùa cô nhưng vẻ mặt anh lại nghiêm túc lạ thường, người này sao cứ phải so đo với Trình Việt thế?

Vụ Mang Mang nói: “Em sẽ suy nghĩ.”

“Hay là anh mời giáo viên dạy vẽ về cho em, coi như giúp em điều chỉnh lại tình cảm, được không?” Lộ Tù nói.

“Đương nhiên là được.” Vụ Mang Mang cười như muốn khóc.

“Thế chúng ta bây giờ tổng kết lại, em nghĩ em là một món đồ sứ đã vỡ, nên không xứng với anh, nguyện đứng bên cạnh giống một đồng phế thải mà sống cả đời như vậy?” Lộ Tù nói.

Vụ Mang Mang lại chớp mắt, lý do mà ban đầu cô đưa ra vô cùng đúng đắn và chính xác, sao bây giờ nghe qua lời Lộ Tù lại buồn cười đến thế?

Vụ Mang Mang bất giác biện bạch, “Cũng không phải, lúc đó em còn lo lắng bản thân sẽ không tránh khỏi mà so sánh anh với Trình Việt, có bóng đen của Trình Việt ở đó, chúng ta sớm muộn gì cũng chia tay.”

Dò đoán, ghen tuông sẽ ập tới, tình cảm sâu đậm đến mấy cũng không chịu nổi dằn vặt.

Lộ Tù nhướn mày, kéo Vụ Mang Mang đứng lên đối mặt với anh, sau đó anh lùi ra ba mét, đứng trước mặt cô, chìa hai tay ra: “Em nhìn anh xem, Trình Việt có giống người có thể tạo ra bóng đen tâm lý cho anh không?”

Vụ Mang Mang lắc đầu.

“Nhìn anh nữa đi, trên người anh có chỗ nào không bằng cậu ta không?”

Tự sướng quá!!!

Vụ Mang Mang lại lắc đầu.

“Nên là lý do của em không đúng rồi.” Lộ Tù tổng kết.

Vụ Mang Mang ôm mặt, bị đả kích đến mức không nói nổi lời nào nữa.

Lộ Tù bước tới ôm lấy Vụ Mang Mang, “Nói xong rồi có cảm nghĩ gì?”

Cảm thấy đặc biệt phức tạp, Vụ Mang Mang trầm nghĩ.

Lúc đó cô thực sự nghĩ mình làm rất đúng, hơn nữa còn có tinh thần tự hy sinh không hề sợ hãi, nhưng bây giờ mọi thứ bị Lộ Tù nói ra, rồi phủ quyết

từng điều một, thì hoàn toàn trở thành thừa thãi, vô dụng.

“Có cảm giác bản thân đặc biệt ngu ngốc không?” Lộ Tù hỏi.

Vụ Mang Mang lườm anh, rồi vẫn gật đầu vẻ không cam tâm.

Lộ Tù cười, hôn lên khóe môi Vụ Mang Mang, “Thế thì được, con người biết thân biết phận cũng không đến nỗi đáng sợ.”

“Được rồi, bây giờ đi mở nước nóng cho anh tắm đi.” Lộ Tù bảo.

“Nhưng sắp ăn tối rồi”, Vụ Mang Mang chưa hoàn hồn kịp.

“Nhưng bây giờ anh muốn tắm trước”, bàn tay Lộ Tù ve vuốt lên xuống sống lưng Vụ Mang Mang.

Đây chính là có hứng thú chẳng?

Vụ Mang Mang thực ra còn đang chìm đắm trong sự đả kích triệt để của anh, không còn tinh thần, hứng thú cũng không nhiều, nhưng lại không dám phản kháng, đành quay lưng đi vào nhà tắm.

Sau đó cô nghe thấy Lộ Tù nói sau lưng: “Mang Mang, tặng em một câu cuối, nếu đã biết mình ngốc thì sau này đừng tự ra quyết định nào nữa, thủng?”

Vụ Mang Mang suy nghĩ, mãi sau mới đáp một câu, “Sau này anh đừng giúp em chơi game nữa.” Cô ghét Lộ tiên sinh biết nói ngôn ngữ mạng!

Thủng cái em gái anh đó!

Tắm một cái mà mất đến hai tiếng đồng hồ, đại boss NPC trong game thường thích nói rằng, “Cái lũ ngu ngốc các người”, sau đó là một trận đánh đấm điên cuồng.

“Chỉ số máu” của Vụ Mang Mang tuột xuống thảm thương, cuối cùng co rúm trên giường, hưởng thụ cảm giác ngọt ngào vì được Lộ tiên sinh đút cho ăn.

* * *

Tiếc rằng đây vẫn không phải là lúc “bĩ cực thái lai”.

Hai hôm trước khi vào học, Vụ Mang Mang bị một email bất ngờ xuất hiện làm cho suýt thì treo cổ.

Lộ Tùy từ nhà tắm đi ra, vừa dùng khăn bông lau tóc vừa nhìn Vụ Mang Mang sắc mặt tái nhợt, “Sao vậy?”

Vụ Mang Mang lập tức lắc đầu, sau đó đứng lên nói: “Em lau tóc cho anh.”

Cô dịu dàng và kiên nhẫn giúp Lộ Tùy lau tóc, còn tiện thể xoa bóp vai cho anh.

Lộ Tùy nheo mắt, nhưng không vạch trần hành vi chột dạ của Vụ Mang Mang.

Nhưng thiên hạ chẳng có bức tường nào kín gió cả, Lộ Tùy nhanh chóng ném bức email đó ra trước mặt Vụ Mang Mang.

“Cái này là gì?” Lộ Tùy hỏi.

Vụ Mang Mang đặc biệt nhất gan, ngay cả chỉ trích Lộ Tùy xâm phạm đời tư cũng không dám, người này chắc chắn là lại lén vào tài khoản game của cô, tiện thể nhìn thấy email của cô rồi.

Lúc này Vụ Mang Mang đang cuống quýt giải thích một cách vô tội, “Lúc em đăng ký thì không biết chúng ta sẽ làm lành. Em sợ ở lại đại học A sẽ tiếp tục lằng nhằng với Trình Việt, nên mới nhờ giáo sư Trình giới thiệu vào tổ hạng mục khảo cổ này.”

Lộ Tù không đếm xỉa đến lời giải thích của Vụ Mang Mang, hỏi thẳng: “Anh chỉ nhìn vào kết quả.”

“Lần này đại tiểu thư chuẩn bị đi mấy tháng? Ba tháng? Nửa năm? Hay là một năm? Đợi khi em quay về, có cần anh gửi thiệp mời cho em, mời em tham dự hôn lễ của anh, hoặc là mời em đến tham gia tiệc đầy tháng con trai anh?” Lộ Tù lại bắt đầu châm biếm.

Chuyện này đương nhiên là lại kết thúc trong sự bực bội, cho dù Vụ Mang Mang cố gắng giải thích đến mấy cũng không khiến cho Lộ tiên sinh vui vẻ, tiết mục giải trí cố định chín giờ mỗi tối đã ngừng “phát sóng” ba ngày rồi.

Tất nhiên Vụ Mang Mang không muốn từ bỏ sự nghiệp của mình, nhưng không thể vừa có cá vừa có tay gấu, bây giờ lại là thời điểm nhạy cảm, ngón tay còn chưa đeo nhẫn, nếu cô đi thật thì lúc về không chừng có thể nhận được thiệp mời đám cưới của Lộ Tù cũng nên.

Vụ Mang Mang định dỗ dành Lộ tiên sinh trước đã, mà sự nghiệp thì cô cũng sẽ không từ bỏ.

Rõ ràng là hạng mục bản thân chủ động xin đi, lại còn phải xin giáo sư Trình nhờ người ta mới được gọi tên, lúc này lại nói mình không đi chỉ nghĩ cũng thấy ngượng chết đi được.

Vụ Mang Mang ngồi trước mặt giáo sư Trình, khó nhọc nói dối: “Xin lỗi ạ, thầy Trình, vì em sắp kết hôn rồi nên hạng mục này có thể không tham gia được.”

Giáo sư Trình nhìn Vụ Mang Mang, cười nói: “Thầy hiểu. Mấy cô gái các em bây giờ hờ chút là kêu gào ể này ể nọ, đương nhiên thầy cũng không muốn học sinh của mình trở thành gái ể. Nhưng chúng ta phải nói trước là chỉ lần này thôi, không có lần sau đâu nhé.”

Nếu có thể thì Vụ Mang Mang chỉ muốn lao tới hôn ông thầy hiền hòa thân thiện này một cái, “Cảm ơn thầy Trình ạ.” Cô kích động đến mức sắp hoa tay múa chân rồi.

Giải quyết chuyện khó nhằn này xong, Vụ Mang Mang gần như nhảy nhót chạy đến Lộ Thị tìm Lộ Tuyền.

Bà Trách vốn không dám ngăn cản cô bạn gái kiêm bà chủ tương lai này, chỉ là trong lòng cảm thán rằng cô nàng này cũng biết cách hành hạ người khác quá, lẽ nào sau này cô nàng làm việc ở đâu thì Lộ Thị của họ sẽ phải lập tổng bộ tạm thời ở đó sao?

Vụ Mang Mang vào văn phòng Lộ Tuyền rồi sung sướng hỉ hả nhào vào lòng anh: “Em có tin tốt muốn báo anh biết.”

Ánh mắt Lộ Tuyền rất tự nhiên liếc nhìn phần bụng của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang lập tức che bụng, “Không phải có thai.”

Sau đó Lộ Tuyền liền tỏ thái độ hồ hững kiêu “em thì có được tin gì tốt”.

“Em đã nói với giáo sư Trình rồi, hạng mục lần này em không đi được, thầy cũng đồng ý rồi.” Vụ Mang Mang hưng phấn tự vỗ tay khen mình, “Có phải rất surprise không?”

Lần này gương mặt Lộ Tuyền đã nở nụ cười, “Em giải thích với ông ấy thế nào?”

Vụ Mang Mang nhún vai: “Em nói là bạn trai em không thích em đi công tác dài ngày, Giáo sư Trình tỏ ra thông cảm nên đồng ý thôi.”

Lộ Tuyền cười thành tiếng, anh nhắc bóng Vụ Mang Mang để cô ngồi lên bàn làm việc, hai tay chống xuống hay bên Vụ Mang Mang, giam cô vào giữa: “Nói đi, em xin nghỉ ‘sẩy thai’ hay là...”

Vụ Mang Mang há hốc miệng làm ra vẻ sững sốt, “Nghĩ sẩy thai? Buồn cười quá đó, lý do khó tin vậy làm sao em nói được.”

Lộ Tuyền nhướn mày, “Anh nghe thấy em hỏi bạn em trong điện thoại là có thể giúp em khai chứng minh nhân dân được không?”

Vụ Mang Mang lập tức phủ nhận: “Em không dùng cái cớ đó.” Cái tiếng “sẩy thai” này quá ư là khó nghe.

“Thế thì em nói lý do gì?” Lộ Tuyền hỏi, “Nói ra anh nghe xem, xem em ăn hồ đào lâu như thế có mọc não ra không?”

Vụ Mang Mang bị ép cung đến bó tay, mới làu bàu một câu, “Em xin nghỉ để kết hôn.”

Trên đầu vang lên tiếng cười lớn của Lộ Tuyền, Vụ Mang Mang chỉ thấy ngượng chín người, xấu hổ chết đi được!

“Thế thì tốt nhất là chúng ta nhanh tay một chút, đừng để Giáo sư Trình của em tưởng em đang nói dối.” Lộ Tuyền bảo.

Đương nhiên cái này không tính là cầu hôn, cầu hôn là thời khắc lẫm mẫm nhất trong cuộc đời người phụ nữ, Vụ Mang Mang kiên quyết phải giữ lại quyền lợi được cầu hôn.

Nhưng nếu Lộ Tuyền và Vụ Mang Mang đã quyết định kết hôn rồi thì bạn bè, người thân đương nhiên cũng phải được biết.

Lúc Lộ Lâm biết tin lại không mấy sững sốt, chỉ cảm thán một câu với Vụ Mang Mang, “Hai đứa yêu nhau cũng trắc trở quá, chia tay bao lần rồi? Ép Lộ Tuyền đến mức hút thuốc rồi uống rượu, cứ như thằng con trai chán đời ấy, lần này sao hai đứa làm hòa thế? Ai xin ai quay lại hả?”

Lộ Lâm đúng là quá mức nhiều chuyện.

Người ta lúc yêu đương ngọt ngào thì sẽ muốn chia sẻ cho cả thế giới biết, Vụ Mang Mang cũng không ngoại lệ, cô vốn có bản tính thích khoe khoang, bây giờ để giữ sự khiêm nhường của Lộ phu nhân cô không dám viết gì trên Weibo, nên đành chia sẻ ngọt ngào trong thế giới thực.

Vụ Mang Mang chia sẻ đầu đuôi câu chuyện cho Lộ Lâm nghe, chị chỉ lắc đầu thờ dài.

“Em gái à, chị thấy em quá non rồi.”

Lộ Lâm thấy Lộ Tùy đang đứng nói chuyện với ông chú ở không xa đó, liền lén lút kéo Vụ Mang Mang ra ngoài ban công.

“Em có từng nghĩ là mối tình đầu của em sao lại xuất hiện trùng hợp ở tòa nhà Lộ Thị không?” Lộ Lâm hỏi “em gái non tơ” Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang từng nghĩ về vấn đề này nhưng cô không dám hỏi Lộ Tùy.

“Nếu chị đoán không lầm thì anh chàng người yêu kia của em chắc là nhận được khoản đầu tư của Lộ Thị, điều kiện rất tốt, anh chàng kia lại đúng lúc muốn về đây, hai bên đồng ý với nhau mới có màn diễn này của các em.” Lộ Lâm vỗ vai Vụ Mang Mang, “Em yên tâm, cho dù hôm đó em không đến Lộ Thị thì Lộ Tùy cũng sẽ tìm cơ hội để em gặp lại anh chàng kia thôi.”

Vụ Mang Mang không nói gì, cô không muốn nghi ngờ Lộ Tùy.

Lộ Lâm thì càng suy đoán càng hào hứng, “Hơn nữa, em nhìn kết quả hiện giờ xem, có phải em đã bị Lộ Tùy nắm chặt trong tay rồi không?”

“Chị nói cho em biết, bản lĩnh lớn nhất của Lộ Tùy là gì, chính là dù nó có bán đứt em đi thì cuối cùng em vẫn sẽ quay lại cảm kích nó, hận không thể thấp cho nó một ngày ba nén hương, cầu nguyện cho nó vạn sự như ý.”

“Con bé này, đúng là bị người ta bán đi còn giúp đếm tiền nữa.” Lộ Lâm cảm thán, cả đời này không biết chị đã bị Lộ Tùy cài bẫy bao nhiêu lần, bây

giờ mới xem như thông minh hơn một chút.

“Không phải đâu, tại sao Lộ Tù phải tìm Trình Việt chứ, anh ấy không có động cơ gì cả.” Vụ Mang Mang nói.

Lộ Lâm kéo Vụ Mang Mang ngồi xuống, “Nào, để chị phân tích cho mà nghe nhé.”

“Em nói lúc Trình Việt về đây, Lộ Tù bỗng nhiên lạnh nhạt với em, đúng không?” Lộ Lâm hỏi.

Vụ Mang Mang gật đầu.

Lộ Lâm thở dài, “Em có ngốc không vậy? Bây giờ nếu em không làm lành với Lộ Tù thì chị còn tin chuyện này không liên quan gì tới nó. Nhưng em xem tình hình hai đứa bây giờ, rõ ràng là Lộ Tù tuyệt đối không buông tay. Nó là người thông minh như thế, khi biết mối tình đầu của em trở về, theo lẽ thông thường thì phải dịu dàng, ân cần với em hơn chứ, để tạo tâm lý áy náy, hổ thẹn trong em, để em không dám chia tay có, đúng không?”

Vụ Mang Mang im lặng.

“Hay là em nghĩ rằng Lộ Tù thật sự là kiểu người ngu ngốc bị ghen tuông làm mờ mắt, cay nghiệt hà khắc đẩy em ra ngoài, đẩy em về phía anh chàng kia?”

Vụ Mang Mang lắc đầu.

“Thế thì đúng rồi. Em chính là một con diều, dây nằm ở trong tay Lộ Tù. Chị dám thề trên đầu chị là Lộ Tù cố ý lạnh nhạt, làm em hiểu lầm, đẩy em về phía anh chàng người yêu cũ đấy.” Lộ Lâm thề thốt.

“Không thể nào.” Vụ Mang Mang chỉ thấy lạnh ngắt, “Anh ấy làm thế thì có lợi lộc gì?”

Lộ Lâm nhìn Vụ Mang Mang, rất nhanh, Vụ Mang Mang đã hiểu được quan điểm của Lộ Lâm.

Lộ Lâm thấy vẻ sức tỉnh ngộ trên mặt Vụ Mang Mang thì mới nói tiếp: “Người yêu cũ em nhớ nhung gần mười năm trở về, nếu em không ở cạnh cậu ta một khoảng thời gian thì có phải là sẽ nhớ đến suốt đời không? Cậu ta chính là ánh trăng sáng, là hoa hồng đỏ của em.”

“Em ở cạnh cậu ta bao lâu? Có phải lúc quay đầu lại sẽ thấy cũng chỉ thế mà thôi, khoai lang nướng thơm phức năm nào bây giờ mà ăn thực ra cũng không còn ngon lành nữa.” Lộ Lâm tiếp tục truy hỏi.

Đúng là có chút cảm giác đó.

“Thế chị hỏi em, bây giờ trong lòng em còn nhớ đến anh chàng đó không?” Lộ Lâm hỏi.

Vụ Mang Mang lại lắc đầu, cô đã hoàn toàn buông bỏ rồi.

Lộ Lâm chìa tay, “Em xem, mục đích của Lộ Tuyền đã đạt được rồi. Hơn nữa nó còn để lộ sơ hở lớn nhất đúng không? Chính em cũng biết rõ phải không?”

Vụ Mang Mang nghĩ ngợi rồi mới nặng nề gật đầu.

“Anh chàng kia của em chân trước vừa đi, thì chân sau nó đã xuất hiện ở cửa nhà em, có phải là quá trùng hợp không?” Lộ Lâm hỏi.

“Đúng thế, nên em mới nghĩ là không liên quan gì đến Lộ Tuyền, anh ấy không gốc đến thế.” Vụ mang Mang vẫn biện bạch thay Lộ Tuyền.

“Haizzz...” Lộ Lâm thở dài, “Đúng là một cô bé non nớt. Ham muốn chiếm hữu của Lộ Tuyền mạnh thế nào chứ, nó không thể chấp nhận sự thực là trong tim em bao lâu nay luôn có một người. Cũng giống như nó cũng không thể

chịu đựng chuyện em và người yêu bé nhỏ kia lại cùng trải qua lễ Tình nhân, em có hiểu không?”

Lộ Tùy đúng là không độ lượng đến vậy.

“Không tin em đi điều tra đi, người yêu bé nhỏ của em nhất định là bị Lộ Tùy ép phải bỏ đi. Hơn nữa chị dám nói là Lộ Tùy dám để cậu ta quay lại thì chắc chắn là đã biết hết chuyện em và người yêu bé nhỏ kia rồi, đào một cái hố thật to đợi em tự nhảy xuống đấy.” Lộ Lâm tức tối, “Chỉ có hai đứa ngốc bọn em mới luôn xem nó là kẻ bị hại thôi.”

Lộ Lâm nói sai rồi, Trình Việt không phải là đồ ngốc.

Chỉ là Lộ Tùy dùng cách cố ý mà như vô tình, trong cuộc đời Trình Việt còn có người và việc gì đó quan trọng hơn Vụ Mang Mang, anh đã buông tay được một lần thì lần thứ hai cũng chẳng còn khó khăn nữa.

Lúc ra sân bay, Trình Việt không cam tâm gọi điện lần cuối cho Lộ Tùy, “Anh đừng vui mừng quá sớm, tôi và Mang Mang đã có tình cảm sáu năm trời, anh mãi mãi không thể xóa bỏ, cũng không thể khóa lấp đâu.”

“Không sao, tôi và cô ấy sẽ có mối tình sáu mươi năm, cậu đừng tơ tưởng nữa.” Lộ Tùy bảo.

“Anh thật quá đê tiện”, Trình Việt mắng.

Lời Trình Việt không hề ảnh hưởng đến Lộ Tùy, “Tôi không giống cậu, tôi tuyệt đối sẽ không chọn buông tay, cho dù cùng nhau xuống địa ngục cũng được.”

Mà người đã chọn từ bỏ thì có tư cách gì để mà phán xét làm thánh mẫu?

“Nhưng em vẫn không hiểu, bây giờ ngược xuôi ngang dọc chẳng phải cũng giống trước đây sao. Trình Việt không về, em và Lộ Tùy sẽ không chia tay, cũng sẽ không xảy ra bao nhiêu chuyện thế này.” Vụ Mang Mang nói.

Đó là vì Lộ Tù đã lừa gạt Vụ Mang Mang.

Yêu sâu đậm như thế, với tính cách bá đạo của Lộ Tù thì làm sao có thể không quan tâm đến sự tồn tại của Trình Việt, hơn nữa trong trạng thái tinh thần của Vụ Mang Mang luôn là quả bom hẹn giờ.

Nếu cả đời này Vụ Mang Mang gặp một người khác, họ có lẽ sẽ không tự tin như Lộ Tù, cũng sẽ không điên cuồng như Lộ Tù.

Đối với Lộ Tù, anh bắt buộc phải đánh cược một lần.

Gỡ nút thắt là phải cắt nó.

Bạn thấy bây giờ tốt đẹp không, đầu óc Vụ Mang Mang cũng tỉnh táo, sức ảnh hưởng của Trình Việt đã biến mất, cô không còn sợ hãi hôn nhân nữa, mà quyền uy tuyệt đối của Lộ Tù trong lòng Vụ Mang Mang cũng đã vững chắc lắm rồi.

Ai mới là người thắng lớn nhất?

Lộ Lâm nhìn Vụ Mang Mang, đáp lời cô, “Lộ Tù, nó chính là một kẻ điên cuồng.”

Đối với Lộ Tù, tình yêu của anh là tuyệt đối không buông tay.

Còn với Vụ Mang Mang, tình yêu của cô chính là muốn đối phương luôn nắm lấy tay cô.

Hai người này chắc không thể gọi là bình thường, nên người bình thường nhìn thấy những người như họ thì xin hãy tránh né!

Nhưng may mắn là trên thế giới này, cho dù bạn xuất sắc đến đâu, hay là tồi tệ đến mấy, rồi tự khắc sẽ có một người phù hợp hoàn hảo với bạn.

Mà cũng chúc phúc cho hai người hợp nhau hoàn hảo này đừng bao giờ đi
hãm hại người khác nữa.

Ngoại truyện

Nhật ký cầu hôn

Vương Viện và Tưởng Bảo Lương cuối cùng đã cử hành hôn lễ như đã định.

Cô dâu chú rể một người là nghệ sĩ diễn tấu violon nổi tiếng, một người là luật sư lầy lùnh, tiệc cưới đương nhiên là rất đông khách mời, toàn ngôi sao nổi tiếng.

Bất kỳ người phụ nữ nào, dù không muốn kết hôn đi nữa, nhưng cũng sẽ muốn thử mặc váy cưới cô dâu.

Mà váy cưới của Vương Viện có thể gọi là hoàn hảo như trong mơ, cô ta và Tưởng Bảo Lương đã đăng ký kết hôn hơn một năm rồi, mãi không tổ chức lễ cưới nghe nói là vì đợi bộ váy cưới thủ công này hoàn tất.

Ánh mắt Vụ Mang Mang luôn dán vào người Vương Viện, mà Lộ Tùý đáng lẽ nên quan sát tỉ mỉ thì lại không có phản ứng gì, Vụ Mang Mang biết ngay người này chắc chắn là đang giả ngơ rồi.

“Bạn gái cũ kết hôn có cảm giác gì không, Lộ tiên sinh?” Vụ Mang Mang khoác tay Lộ Tùý, hỏi anh.

“Có chút chua xót.” Lộ Tùý đáp, “Không ngờ Vương Viện mặc váy cưới cũng đẹp quá.”

Vụ Mang Mang cười giả tạo, “Thế hả? Em cố vũ anh đi cướp cô dâu đó, có cần em giúp anh kéo Tưởng Bảo Lương đi không?”

“Thế à? Vậy thì nhờ em đấy.” Lộ Tùý trịnh trọng gật đầu với Vụ Mang Mang, tỏ vẻ cảm tạ.

“Hay quá nhỉ. Anh nghĩ thế là phá hoại sự hài hòa của gia đình người ta, dùng từ ngữ đang thịnh hành của bọn em thì chính là tam quan bất chính đấy, thủng?” Vụ Mang Mang hai tay chống nạnh, trừng nhìn Lộ Tù.

Vỡ kịch cô nàng đánh đá của Vụ Mang Mang chưa diễn xong thì thấy Lộ Gia Nam đi từ đối diện lại, cô vội buông tay xuống, giả làm thực nữ đưa tay lên sửa lại mái tóc không hề bị rối của mình.

“Chuyện gì vậy?” Lộ Gia Nam nhìn Vụ Mang Mang ban nãy có động tác thô lỗ như đàn ông, hỏi cô.

Lộ Tù ôm eo Vụ Mang Mang, cười nói với bà: “Ban nãy cô ấy thấy Vương Viện mặc váy cưới đẹp quá nên đang ghen với cháu.”

Lộ Gia Nam lúc này rất muốn lờm Vụ Mang Mang, “Có gì mà đáng ghen? Muốn mặc váy cưới thì mau bày tiệc rượu đi, tưởng hai đứa còn là chàng trai cô gái mười tám tuổi trẻ trung, dư thừa thời gian để bỏ phí hay sao?”

Vụ Mang Mang hơi ngượng, nói: “Cháu không muốn mặc váy cưới mà.” Mất mặt quá, cứ như cô muốn lấy chồng lắm ấy.

Lộ Tù nói với Lộ Gia Nam: “Mang Mang không thích mặc váy cưới, cháu nghĩ mặc sườn xám cũng được.”

Vụ Mang Mang lập tức bác bỏ: “Không, em muốn mặc váy cưới cơ.” Cô đúng là sợ Lộ Tù rồi, lẽ như tổ chức tiệc cưới theo nghi thức truyền thống thì cô sẽ khóc mất, từ nhỏ cô đã chơi búp bê Barbie, còn sưu tầm rất nhiều kiểu váy cưới búp bê. Sườn xám tuy rất đẹp nhưng váy cưới trong mơ của cô là váy cưới trắng như tuyết mà.

“Được thôi, thế thì mặc váy cưới.” Lộ Tù nói vẻ bất lực.

Lộ Gia Nam nổi da gà lắc đầu, chỉ muốn mắt không thấy thì tâm không phiền đối với cặp tình nhân càng lúc càng trẻ con này.

Thế nên cuối cùng bà chỉ ném lại một câu, “Dù mặc gì thì cuối cùng cũng đừng là cưới chạy đấy, nhà chúng ta không thể mất mặt được đâu.”

Vụ Mang Mang nghe thế lập tức nhìn Lộ Tù, vì chuyện này đều do Lộ tiên sinh quản cả, bao gồm việc mua bao cao su và tính toán thời kỳ an toàn của Vụ Mang Mang.

Lộ Tù cũng nhìn đáp lại Vụ Mang Mang: “Em có thấy buồn nôn không?”

Vụ Mang Mang thật muốn giết chết Lộ Tù, “Anh có thể nào đừng đùa kiểu đó với em không?” Cô không hề buồn nôn mà? Nhưng nếu mang thai thì đúng là một việc rất đáng sợ.

Từ sau lần làm lành đó, Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tù đặc biệt thích bắt nạt cô, như thể đoán chắc cô không còn đường lùi, nhưng vẫn chưa thuộc về anh hoàn toàn nên giở đủ trò với cô.

Vụ Mang Mang không muốn nói chuyện với Lộ Tù nữa, vì cô dâu chuẩn bị tung hoa rồi.

Mọi người đều là những nhân vật có tiếng, đương nhiên cũng không tiện nhảy ra giành giật, Vụ Mang Mang lảng lảng chọn một góc để đứng, trước đó cô đã nghiên cứu tài liệu, hướng này là hướng mà người bình thường sẽ ném hoa với tỷ lệ cao nhất.

Mà lúc Vương Viện tung hoa cũng đúng là đã tung về phía của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang mừng thầm nhưng vẻ mặt vẫn bình thản đứng đó, đợi bó hoa ngoan ngoãn rơi vào tay mình, kết quả là quá nhanh quá nguy hiểm, Long Tú Quyên không biết từ đâu nhảy ra, rướn người lên giật lấy bó hoa.

Vụ Mang Mang khóc không ra nước mắt.

“Long Tú Quyên, muốn cưới chồng đến thế hả? Sợ không gả đi được à?” Vụ Mang Mang then quá hóa giận, nói với bạn.

Long Tú Quyên và anh bạn trai nhà giàu đã đính hôn gần hai năm nhưng đến nay vẫn chưa cưới, cũng chẳng trách cô ta muốn lấy chồng tới mức bất chấp thế diện như vậy.

Long Tú Quyên cười “hờ hờ” vào mặt Vụ Mang Mang, “Cũng còn hơn có người muốn lấy mà không được, lại còn giả vờ giả vịt làm thực nữ, không giết được hoa lại mắng người khác, phải không nào?”

Vụ Mang Mang nghẹn lời, suýt thì tức chết.

Lộ Tuy bước tới xoa dịu Vụ Mang Mang đang tủi thân đến phát khóc, “Không sao, kiểu nói giành được hoa cô dâu thì sẽ lấy chồng nhanh chóng chỉ là giả, mê tín cả thôi. Lộ Lâm mấy năm nay không biết đã chụp được hoa bao lần rồi, có thấy gả đi chưa?”

Câu này chẳng có chút hiệu quả an ủi nào hết!!! Vụ Mang Mang bực bội đẩy Lộ Tuy ra, anh biết rõ cô cần gì mà lại cứ giả ngốc không cho.

Vụ Mang Mang giậm đôi giày cao gót, thầm nghĩ, hừ, ai mà thèm, bốn cô nương đây cũng không muốn lấy chồng, Giả Bảo Ngọc^[1] nói người phụ nữ đã lấy chồng đều là mắt của cá chết mà.

[1] Giả Bảo Ngọc là một nhân vật trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng. (ND)

Vụ Mang Mang tức muốn chết, nhất thời không để ý dưới chân, lúc ra vườn hoa bị vấp vào hòn đá, suýt thì ngã nhào, cũng may có người tinh mắt nhanh tay giữ lấy cánh tay cô.

“Cảm ơn anh.” Vụ Mang Mang ngược lên, trông thấy người đỡ cô chính là Thẩm Đình.

“Chân không sao chứ?” Thẩm Đình hỏi.

Vụ Mang Mang đứng thẳng lên, khẽ cử động mắt cá chân, hơi đau, cô cau mày, “Phiền anh đỡ em ra kia ngồi được không?”

Thẩm Đình gật đầu, định đỡ eo Vụ Mang Mang để cô dựa vào người anh ta, tránh bị thương lần nữa thì...

“Cảm ơn Thẩm Đình, cứ để cho tôi.” Giọng Lộ Tuyền vang lên phía sau hai người.

Thẩm Đình cười, làm dấu tay xin mời, Lộ Tuyền lúc này đã ôm eo Vụ Mang Mang bế bổng lên, “Anh nói gì với em bây giờ? Đi đứng bình thường cũng làm chân bị thương là sao?”

Vụ Mang Mang chu môi, là ai làm cô tức chứ, cô cắn vào cổ Lộ Tuyền, “Em phải hút sạch máu anh mới được.”

Thẩm Đình lặng lẽ đứng phía sau Lộ Tuyền và Vụ Mang Mang nhìn đôi tình nhân đang tình cảm thăm thiết, vẻ hệt hăng trên gương mặt chắc chính anh cũng không nhận ra.

Anh nhìn đôi chân trong không trung của Vụ Mang Mang, trắng trẻo, thanh tú, mịn màng như miếng bạch ngọc mà trước đó anh mới thắng trong cuộc đấu giá, đôi chân đó lúc này đang mang đôi giày cao gót màu bạc có quai, yết hầu Thẩm Đình giật giật, mãi sau mới thu ánh mắt lại.

Ban đầu anh chưa từng cố gắng, bỏ lỡ rồi thì cũng đã lỡ làng.

Trong phòng nghỉ, Lộ Tuyền xoa xoa mắt cá chân cho Vụ Mang Mang, “Thế này có đau không?”

Vụ Mang Mang lắc đầu.

“Còn thế này?”

Vụ Mang Mang lại lắc đầu.

Lộ Tùỵ xoa nắn cho cô một lúc rồi nói, “Không có gì đáng ngại, lát nữa sẽ khỏi thôi.”

“Anh có phải bác sĩ đâu, sao anh biết không có gì đáng ngại?” Vụ Mang Mang bĩu môi, đá vào chân Lộ Tùỵ.

“Đừng quấy rối nơi công cộng.” Lộ Tùỵ túm lấy chân Vụ Mang Mang.

Từ “quấy rối” mà Lộ tiên sinh cũng hiểu? Vụ Mang Mang muốn quỳ lạy, “Có phải anh lại lén chơi game của em không?” Vụ Mang Mang chất vấn.

Lộ Tùỵ lặng thinh.

“Anh có biết chơi game là lãng phí tiền bạc và thời gian thế nào không, anh có nhiều thời gian như thế sao không biết đi làm những chuyện có ý nghĩa có văn hóa hơn hả? Cho dù là cống hiến cho GDP nước nhà cũng được.” Vụ Mang Mang bắt đầu si vả Lộ Tùỵ.

“Ngốc.” Lộ Tùỵ chỉ đáp lại Vụ Mang Mang một chữ.

Vụ Mang Mang tức đến ngã lăn ra, về đến nhà rồi, cô cũng liền chơi game, thực ra cô đã rất lâu không chơi rồi, ban đầu khi làm lành với Lộ Tùỵ, cô thề phải làm một cô gái có chí tiến thủ, nhưng bây giờ Lộ tiên sinh không làm gương thì cô cũng không muốn tiến thủ nữa.

Game mà Vụ Mang Mang chơi không lâu trước đó có ra phần tư liệu mới, nên cần phải tải bản bổ sung về để tiến hành cài đặt.

Trong lúc tải xuống, Vụ Mang Mang liền lên diễn đàn dạo một vòng, mới biết trong phần tư liệu này có bản đồ mới, tên “Vi Thành”.

Mà đẳng cấp nhân vật cũng từ cấp 100 cao nhất tăng lên thành cấp 101.

Vụ Mang Mang cảm thấy kế hoạch của game này có phải bị điên rồi không? Trước kia lúc cấp cao nhất khi thăng cấp đều nhảy năm cấp một, từ cấp 50

lên 55 chẳng hạn, lần này lại chỉ điều chỉnh thành một, đúng là cái kế hoạch quái quỷ.

Mắng chửi là vậy nhưng sau khi game cập nhật thành công, cô lập tức đăng nhập vào tài khoản cũ, nhân vật của cô vẫn là cấp 100, nói thế thì thực ra Lộ Tuyền không vào tài khoản của cô mới đúng, nếu không cô đã lên 101 từ lâu rồi.

Vụ Mang Mang chậm rãi đưa tài khoản đi làm nhiệm vụ, thăng cấp đến 101 mới có thể cùng đám bạn trước đây đi đánh phó bản.

Giữa chừng thì Lộ Tuyền lên gọi Vụ Mang Mang xuống ăn cơm, cô nghe thấy động tĩnh liền hoảng loạn không kịp tắt game, nên dứt khoát tắt luôn màn hình.

Nhưng Lộ tiên sinh là ai chứ? Mắt lửa người vàng cơ mà, chút động tác này của Vụ Mang Mang sao qua mắt anh được.

“Đang chơi game hả?” Lộ Tuyền hỏi.

Vụ Mang Mang sợ hãi cúi đầu, “Dạ, em chỉ thấy hơi chán nên tiện thể lên xem sao, em không phải muốn chơi game đâu.”

Lộ Tuyền dịu giọng: “Không sao, anh có nói gì em đâu, mỗi người đều có lúc muốn nghỉ ngơi, đồ họa trong game em chơi rất đẹp, phương thức chơi cũng hay.”

“Thật không?” Mắt Vụ Mang Mang sáng lên, bước tới ôm tay Lộ Tuyền, “Em thực sự chỉ chơi một lúc khi rảnh rỗi thôi, anh yên tâm, tuyệt đối không mê mẩn đâu.”

Lộ Tuyền cúi xuống hôn lên môi Vụ Mang Mang, “Anh biết.”

Ăn trưa xong, Lộ Tuyền nói có việc phải làm, lại hôn lên mặt Vụ Mang Mang an ủi: “Em ngoan nhé, đi chơi game đi, anh đến văn phòng một lát, tối về ăn

cơm với em.”

Vụ Mang Mang lúc này mới không cam tâm gật đầu, than vãn: “Đạo này hình như anh rất bận, Lộ Thị có chuyện gì sao?”

“Không có.” Lộ Tùy nói, “Đừng nghĩ lung tung, chơi game của anh đi.”

Từ cấp 100 tăng lên 101, có một nhiệm vụ mà người chơi bắt buộc phải làm, làm xong nhiệm vụ này mới được coi là “xuất sư”.

Vụ Mang Mang cười trên mình phượng hoàng bay đến chủ thành “Vi Thành”, tìm thành chủ giao nhiệm vụ ở tầng cao nhất của Vi Thành.

Vụ Mang Mang đưa chiếc nhẫn cổ mà cô giành được từ tay Lão Yêu Bà cho thành chủ, đoạn đối thoại trong game liền bắt đầu: “Lộ thành chủ, người có đồng ý gả cho ta không?”

Vụ Mang Mang nhìn đoạn tỏ tình, thầm nghĩ đúng là sến thật, kế hoạch game này rốt cuộc vớ vẩn đến thế nào mới nghĩ ra kiểu tỏ tình không đầu không đuôi thế này?

Vụ Mang Mang nhìn kỹ hình tượng NPC Lộ thành chủ, không xem thì không biết nhưng xem rồi mới giật mình, Lộ thành chủ này hình như giống Lộ Tùy quá.

Cô nhú mày, không biết Lộ Tùy có rõ chuyện hình tượng của anh bị xâm phạm hay không?

Vụ Mang Mang cầm điện thoại lên định gọi cho Lộ Tùy để báo chuyện này, cô vừa bấm gọi vừa nhìn màn hình, thì thấy trong khung đối thoại bật ra lời của Lộ thành chủ: “Cô nương dũng cảm, nàng đã vượt qua gian nan, đoạt lại được bảo bối gia truyền của ta từ tay ma quỷ, sắc đẹp và sự dũng cảm của nàng đã làm ta rung động sâu sắc, ta nguyện gả cho nàng, Lộ Mang Mang.”

Vụ Mang Mang nhìn xong cũng chẳng có cảm giác gì đặc biệt, nhưng thế giới game đã bùng nổ.

Mà cạnh Vụ Mang Mang, còn có mười mấy game thủ cũng đến giao nhiệm vụ này, lại có vài game thủ vừa giao xong nhiệm vụ còn chưa kịp đi.

Mà đáp án thống nhất ban nãy bọn họ có được là: “Đám người ngu xuẩn các người, đừng mơ đụng đến ngón tay bản tôn.”

Đám người chơi đó lúc nhìn thấy trên đầu NPC Lộ thành chủ bay ra khung đối thoại hiển thị câu, “Ta nguyện gả cho nàng, Lộ Mang Mang”, thì tất cả đều phun nước đậy màn hình.

[Không thể nào!]

[Cái gì vậy trời? Thành chủ “gọi đôn” của Vi Thành lại nhận lời cầu hôn của Lộ Mang Mang.]

[Lộ Mang Mang là ai? NPC hả?]

[Lộ Mang Mang chính là Lộ Mang Mang được đúc tượng quán quân bên ngoài khu thi đấu đó sao?]

[Chính là cô ấy!!!]

[Tình hình gì thế này, nhiệm vụ bí mật hả?]

[Trò quỷ gì thế? Tôi nghe nói một số NPC có một nửa IQ của người đó, còn có NPC là nhân viên game thao tác, Lộ thành chủ này chắc không phải là nhân viên game đó chứ?]

[Wow, tình hình gì thế này, một trăm lẻ một lần cầu hôn đã có người hoàn thành nhiệm vụ rồi sao? Trời ạ, anh hùng, mau đến đây để em sờ mó một cái.]

Rất nhanh, chắc chỉ khoảng một cái chớp mắt, đã có vô số người tụ tập ở Vi Thành, ùa vào trong phủ thành chủ như ong vỡ tổ chỉ muốn được mục kích cảnh tình cảm của Lộ thành chủ và Lộ Mang Mang ngay từ đầu.

[Hệ thống thông báo: Các vị xin chú ý, vì game thủ Lộ Mang Mang đã hoàn thành nhiệm vụ 101 lần cầu hôn, hệ thống sẽ tiến hành nâng cấp, xin thứ lỗi vì những bất tiện này, xin mọi người chuẩn bị thoát game. Tám rưỡi tối mời mọi người cùng tề tựu ở Vi Thành, tham gia hôn lễ của Lộ thành chủ và Lộ Mang Mang. Mọi game thủ tham gia hôn lễ đều nhận được bao lì xì 9999 vàng, còn có một cặp mặt dây chuyền cầm sắt hòa minh bản giới hạn, đồng thời có được bộ trang phục Bỉ dực song phi.]

Game lúc này đã bùng nổ!!!

999 xu game, trong hiện thực đã có giá 99 nhân dân tệ, hơn nữa đồ vật phụ kiện trong game bây giờ cũng có giá trên 299, trang phục thì càng đắt, từ 699 trở lên.

Lời thông báo từ hệ thống đã mang lại ý nghĩa là phát lì xì siêu lớn cho game thủ.

Vụ Mang Mang nhìn mọi việc xảy ra, bịt miệng với vẻ khó tin.

Cái tên khốn Lộ Tùy, hóa ra là đang đợi cô, chẳng trách anh cứ giả ngốc không chịu cầu hôn, cuối cùng lại lên kế hoạch trong game để cô cầu hôn anh.

Rất nhanh, tiếng chuông điện thoại của Vụ Mang Mang reo vang, “A lô”, cô cố tỏ ra bình tĩnh.

Tiếng cười của Lộ Tùy văng lại, “Lộ Mang Mang tiểu thư, tối nay ta chân thành mời nàng đến Vi Thành tham dự hôn lễ của chúng ta, xin nàng hãy nể mặt, chờ đợi nàng đại giá quang lâm.”

Hôn lễ buổi tối vô cùng long trọng, Vụ Mang Mang nhìn nhân vật game “Lộ Mang Mang” của mình đội mũ phụng cùng Lộ thành chủ bá thiên địa, uống rượu giao bôi, sau đó đến bờ sông Vi Thành ngắm đèn trời được thả.

Mỗi một game thủ vào Vi Thành đều có được phụ kiện “Đèn chúc phúc” trong túi trang bị, khi họ thả đèn chúc phúc vào con sông uốn lượn quanh thành, lời hứa của hệ thống sẽ được thực hiện, tiền xu game và phụ kiện, trang phục sẽ tự động xuất hiện trong túi trang bị của họ.

Lộ Thành chủ nắm tay Lộ Mang Mang, hai người đứng sánh vai bên bờ sông, Vụ Mang Mang nhìn vị Lộ thành chủ kia đang đốt pháo hoa mang tên “Vĩnh hằng chi tâm” cho Lộ Mang Mang trong game.

Pháo hoa này có giá 999999 xu game, Vụ Mang Mang không đếm nổi Lộ Tuy đã bắn bao nhiêu quả vì cô, chỉ biết khi hoàn hồn lại thì trên bầu trời Vi Thành đã khắc đầy tên Lộ thành chủ và Lộ Mang Mang rồi.

Chúng sẽ mãi mãi lưu lại trên bầu trời đêm Vi Thành, tất cả game thủ khi ngược lên sẽ nhớ lại cảnh lộng lẫy tối nay.

Có một người đàn ông đứng bên bờ sông, hứa hẹn với Lộ Mang Mang “yêu đến vĩnh hằng”.

Vụ Mang Mang cảm động đến không chịu nổi, nước mắt sắp thành sông, mà trên mạng cũng nổ tung từ nãy giờ.

Weibo, diễn đàn, bạn bè đều chia sẻ bài này, bọn con trai bắt đầu thù hận, “Tên gốc X nào thế, vung tay quá trán cầu hôn bạn gái như vậy có còn cho người khác sống không hả?”

Bọn con gái bắt đầu hâm mộ tập thể, “Trời ơi, lãng mạn quá, lãng mạn quá, thâm tình quá, thâm tình quá.”

Đến khi Vụ Mang Mang qua cơn cảm động rồi thì bắt đầu trách móc Lộ Tù, “Anh có ngốc không vậy? Pháo hoa Vĩnh Hằng Chi Tâm kia chẳng qua chỉ là đồ ảo, bán đắt như thế căn bản là để không mất tiền oan, anh mua một quả là được rồi, mua nhiều thế để làm gì? Xin hỏi Lộ tiên sinh là trong tài khoản ngân hàng của ngài còn tiền không? Còn đủ mua váy cưới cho em không?”

Lộ Tù nắm tay Vụ Mang Mang: “Nếu không đủ tiền mua váy cưới cho em thì em có lấy anh không?”

Vụ Mang Mang không nói gì, chỉ mím môi cười.

Lộ Tù lấy nhẫn ra, quỳ một chân xuống trước mặt Vụ Mang Mang, hỏi: “Vụ tiểu thư, em có đồng ý lấy anh không?”

Vụ Mang Mang vẫn im lặng, chỉ kiêu ngạo chìa tay ra trước mặt Lộ Tù: “Xem nhẫn anh mua có hợp không đã nhé?”

Lộ Tù lồng nhẫn vào ngón vô danh tay trái của Vụ Mang Mang: “Đây là chiếc nhẫn bà nội để lại cho mẹ anh, mẹ anh bảo anh giữ kỹ, sau này sẽ đưa cho vợ, em thấy có hợp không?”

Vụ Mang Mang nhìn chiếc nhẫn đính viên kim cương siêu to, chớp chớp mắt, nói với vẻ khó xử: “Em thấy bình thường có lẽ không đeo ra đường được, sẽ bị cướp mất.” Thực sự là kim cương to quá.

“Không sao, anh sẽ cho em hai vệ sĩ.” Lộ Tù cúi xuống hôn lên ngón tay Vụ Mang Mang, xem như là đóng dấu, sau này không được hối hận.

Mãi về sau Vụ Mang Mang mới biết, công ty game cô thích đã bị Lộ Tù thu mua từ lâu, những thứ như xu game, phụ kiện, bao lì xì, pháo hoa gì đó, căn bản không tốn đồng nào của Lộ Tù, cũng chỉ có sếp lớn nhất ra lệnh thì bên game mới vì hai người họ mà làm thêm phần tư liệu “101 lần cầu hôn” thôi.

Mà lễ cưới trọng đại này cũng là đề án kinh điển nhất, thành công nhất trong kinh doanh, còn có hiệu quả gấp ngàn lần so với bỏ tiền ra để quảng cáo game.

Lộ Tù đã có cả mỹ nhân lẫn hầu bao, không có lúc nào mà Lộ tiên sinh lại thiệt thòi cả.

Chủ đề “hot” trên Weibo “Hóa ra có thể cầu hôn thế này” đã náo nhiệt hơn tháng trời.

Náo nhiệt đến lúc Vụ Mang Mang và Lộ Tù bắt đầu cử hành lễ cưới ngoài đời thực thì mới đạt đến cao trào.

Hôm đó Vụ Mang Mang đang nhăn nhó nhìn thời gian kết hôn mà Lộ Tù chọn, “Có phải là gấp quá không, toàn bộ thời gian cộng lại cũng chưa tới hai tháng, váy cưới của em chắc chắn không đặt làm kịp rồi, nhưng em không muốn mua váy cưới có sẵn đâu, váy của Vương Viện đẹp thế kia, em tuyệt đối không thể mua được. Nếu không cả đời em sẽ không hết tức mất.” Vụ Mang Mang bướng bỉnh nói.

“Không sao, anh sẽ bảo người làm cho kịp.” Lộ Tù đưa mười mấy bản vẽ thiết kế áo cưới bày ra trước mặt Vụ Mang Mang, “Em chọn đi, chọn xong thì bảo thiết kế tặng ca làm cho em.”

Những kiểu váy cưới đó đều đẹp lộng lẫy, Vụ Mang Mang lại mắc chứng khó chọn lựa, nhưng lần này Lộ Tù kiên quyết không chịu chiều theo ý cô.

“Váy cưới chỉ có thể đặt một bộ, và cả đời em cũng chỉ có thể cưới một lần.” Lộ Tù nói.

“Mê tín.” Vụ Mang Mang làu bàu, ai bảo chọn hai bộ váy cưới thì có nghĩa là cưới hai lần đâu?

Qua một buổi tối, cuối cùng Vụ Mang Mang vẫn chọn ra được bộ váy cô cần nhất.

“Cái này vậy.” Vụ Mang Mang chỉ vào tấm hình, nói với Lộ Tù.

Lộ Tù gật đầu.

Không tới ba ngày, váy cưới đã xuất hiện trước mắt Vụ Mang Mang.

“Làm sao có thể chứ, mới có ba ngày, chắc anh không lấy hàng nhái ra lừa em đó chứ, Lộ Tù?” Vụ Mang Mang không dám tin vào mắt mình.

“Em nghĩ đó là hàng nhái à?” Lộ Tù hất cằm với cô.

Đương nhiên là không thể nào là hàng nhái. Bộ váy cưới đính đầy kim cương, đúng là giấc mơ của Vụ Mang Mang.

“Nhưng mà... làm sao lại làm được?” Vụ Mang Mang vẫn ngây ngô.

“Ngốc. Váy cưới đã bắt đầu làm từ một năm trước rồi.” Lộ Tù nói.

“Thế nên anh chưa từng nghĩ sẽ buông tay em đúng không?” Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tù, tỏ vẻ “cuối cùng em đã bắt thóp được anh”.

“Ừ. Nhưng có người rất ngốc, tưởng anh không muốn cưới cô ấy. Anh muốn đến phát điên nhưng đồ ngốc nhà anh vẫn không chịu lên game dạo một vòng, không nhìn thấy sự bất ngờ anh chuẩn bị cho cô ấy.” Lộ Tù ôm eo Vụ Mang Mang, khẽ cắn vào chóp mũi cô.

“Đúng, em là đồ ngốc.” Vụ Mang Mang lần đầu thừa nhận với vẻ sáng khoái.

Nếu cô không ngốc đến thế thì bây giờ cô đã trở thành Lộ phu nhân đích thực từ lâu rồi.

Nhật ký mang thai

Tháng Năm, Vụ Mang Mang quay về đại học A bắt đầu chuẩn bị bảo vệ luận văn, đã tốt nghiệp thì phải điên cuồng một phen chứ.

Vụ Mang Mang và bọn Tăng Như Lãng đi karaoke suốt ba ngày, hát đến khàn cả giọng, lại cùng đám bạn học đánh mạt chược suốt hai ngày.

Không thể từ chối được đủ mọi tiệc tùng mang danh nghĩa chia tay, Vụ Mang mang không biết uống rượu, gặp lúc từ chối không được thì cũng chỉ nhấp môi một chút, mọi người đều cười nhạo cô có phải đang lên kế hoạch tạo người hay không, cô cũng thuận nước đẩy thuyền mà ngầm thừa nhận.

Thực ra kế hoạch tạo người chắc chắn là không có, dù người khác nghĩ cô đã không còn trẻ lắm, qua hai năm nữa thì cũng đến tuổi bảm rồi, nhưng Vụ Mang Mang nhìn lại mình thì vẫn thấy bản thân như một đóa hoa vừa chớm nở, còn chưa nở bung rực rỡ mà, làm sao kết quả ngay được, đúng không?

Vì nhận thức như vậy mà Vụ Mang Mang và Lộ Tùy lần nào cũng có biện pháp bảo vệ.

Nhưng trên đời này chẳng có bức tường nào kín gió hoàn toàn, cũng không có bức tường lửa nào an toàn tuyệt đối cả.

Vụ Mang Mang nằm trên giường trong ký túc xá, cảm thấy bụng chướng lên, còn tưởng do mấy hôm nay ăn uống linh tinh mà ra, liền nhờ Tăng Như Lãng mua một chai thuốc nước Hoắc Hương Chính Khí^[1] về uống, uống xong thấy dạ dày thoải mái hơn, cô lại sức nhớ hình như “bà dì” đáng lẽ đến từ thứ Hai mà hôm nay Chủ nhật rồi vẫn chưa thấy xuất hiện.

[1] Hoắc Hương Chính Khí: tên một loại thuốc nước, có tác dụng chữa trị cảm cúm, nhức đầu chóng mặt, bụng căng tức khó tiêu, buồn nôn. (ND)

Vụ Mang Mang thót tim, len lén cầm ví tiền chạy ra tiệm thuốc mua que thử thai.

Hai vạch đỏ hoa lên in dấu vào mắt Vụ Mang Mang.

Không thể nói là vui, cũng không thể nói là không vui, chỉ có cảm giác cuối cùng nó cũng tới, nhưng Vụ Mang Mang có thể tưởng tượng được phản ứng sau khi biết chuyện của Lộ tiên sinh, nhất định sẽ rất sung sướng chẳng?

Nghĩ đến nụ cười của anh, Vụ Mang Mang cũng mím môi cười, cô đang chạy theo con đường bà vợ ngàn tỷ sao?

Mang thai thế này kiểu gì cũng phải bắt Lộ Tùy tặng một ngôi biệt thự trị giá cả tỷ mới được, nếu không thì không lên bản tin trang đầu được.

Trùng hợp là sinh nhật của Lộ tiên sinh sắp tới, Vụ Mang Mang đang lo nghĩ không biết phải tặng quà gì cho anh, lần này thì không cần lo nữa rồi.

Đã biết mình mang thai nên Vụ Mang Mang không dám chậm trễ, mua ngay vé trở về, tuy Lộ tiên sinh sẽ rất vui nhưng nếu cô kéo dài thời gian mà không nói anh biết ngay, kết cuộc chắc sẽ là hành hạ cô thâm.

Vụ Mang Mang nhớ lại cảnh đó liền run lẩy bẩy, nhanh chóng xách va li lên taxi.

“Sao lại đi thế? Mấy hôm nữa là lễ tốt nghiệp rồi.” Tăng Như Lăng nhìn Vụ Mang Mang vẻ khó hiểu, “Sao, chỉ có mấy ngày mà không rời xa nổi Lộ tiên sinh nhà chị thế hả?”

“Là ai lúc quay về đã hùng hồn nói, cô ấy muốn đi là đi, muốn ở là ở nhỉ? Thừa nhận đi, chị thích bị quản nghiêm chứ gì.” Tăng Như Lăng vô cùng khinh thường, nhìn Vụ Nhút Nhát đã làm các nữ đồng bào bị mất mặt.

Vụ Mang Mang không nói gì, tin tốt trong bụng cô chỉ muốn chia sẻ cho Lộ Tùy biết đầu tiên.

Vụ Mang Mang xuống ga tàu cao tốc, đi thẳng đến Lộ Thị.

Lúc cô vào văn phòng Lộ Tuyền thì anh đang gọi điện thoại, nhìn thấy cô, anh khoát tay ra dấu yên lặng.

Vụ Mang Mang đương nhiên không vội, cô chỉ muốn giữ bí mật này lâu hơn, cảm giác hạnh phúc sẽ mạnh mẽ hơn, giống như rượu vang ngon nhất khi uống phải ngậm trong miệng, không vội nuốt xuống, nhắm mắt nếm trải cảm giác rượu sắp trượt xuống cổ họng, cảm giác đó thậm chí còn mê say hơn cả chính mùi vị ngon tuyệt của rượu.

“Chuyện này có gì mà gấp, bọn cháu kết hôn còn chưa tới nửa năm, đương nhiên phải nếm trải thế giới hai người trước đã.” Lộ Tuyền nói trong điện thoại.

Vụ Mang Mang làm mặt hề sau lưng Lộ Tuyền, thực ra cô cũng muốn hưởng thụ thế giới hai người thêm mấy năm nữa.

“Mang Mang vẫn còn trẻ con, chưa đủ chín chắn, hai năm nữa hãy tính nhé cô.” Lộ Tuyền lại nói.

Vụ Mang Mang vòng đến bên cạnh Lộ Tuyền, mấp máy môi nói bằng khẩu hình với anh: “Cô nhỏ?”

Lộ Tuyền lắc đầu.

Thế chắc là cô lớn rồi, quyền uy của cô lớn cao hơn cô nhỏ nhiều, bà đã ra mặt “giục có thai” thì xem ra áp lực của Lộ Tuyền rất lớn.

Vụ Mang Mang hí hửng nghĩ trong bụng, mong muốn một cách ác độc là cô lớn hãy gây áp lực thêm nữa với Lộ Tuyền, như thế thì mẹ sang vì con không chừng sẽ được đãi ngộ cao hơn thế, chủ yếu là vì gần đây Vụ Mang Mang bị Lộ Tuyền chèn ép quá dữ dội, đến mức không dám đánh răng luôn rồi.

Bên kia cuối cùng Lộ Tuy cũng cúp máy, anh đưa tay day day trán, phải đối phó với các bà cô thế này đúng là không dễ dàng gì.

“Em nói phải tham gia lễ tốt nghiệp rồi mới về mà?” Lộ Tuy bình thản hỏi, trong giọng nói không chút vui mừng, dường như chuyện Vụ Mang Mang có về hay không cũng chẳng quan trọng, thậm chí còn có chút vẻ nóng nảy.

“Em nhớ anh mà”, Vụ Mang Mang bước tới ôm cổ Lộ Tuy, lần này cô đi gần nửa tháng, tương tư sắp thành sông rồi, “Anh không nhớ em sao?” Vụ Mang Mang bĩu môi trách móc.

Lộ Tuy kéo cánh tay Vụ Mang Mang xuống, “Em cũng không phải trẻ con nữa, bớt giả ngơ với anh đi. Đã là vợ chồng già với nhau rồi, nhớ gì mà nhớ? Anh còn cầu cho em về muộn mấy ngày để anh tiện tự do ăn chơi đây.”

Vụ Mang Mang đảo mắt vài vòng, thầm nghĩ Lộ tiên sinh đang tức giận rồi, xa nhau nửa tháng đúng là có tiến bộ, biết giận dữ, đó là phúc lợi mà ban đầu cô náo loạn thiếu điều tuyệt thực mới có được đấy.

Vụ Mang Mang lại mặt dày chồm đến ngồi lên đùi Lộ Tuy, “Em cứ nhớ anh đó, em về thăm sẽ không ngăn cản anh ăn chơi đâu, em đã đặt vé về rồi, bây giờ tối.”

Bàn tay của Lộ Tuy vốn đặt hờ trên eo Vụ Mang Mang, nghe thế thì siết chặt lại.

Vụ Mang Mang chỉ thấy eo đau nhói, sợ làm tổn thương đến cục cưng trong bụng nên vội hét lên: “Đau, đau.”

Nhưng Lộ tiên sinh hình như hoàn toàn không có ý buông tay, anh nghiêng người tới, rõ ràng là có ý muốn “play” một phen trong văn phòng.

Vụ Mang Mang vội vã vừa bò vừa nhảy xuống khỏi đùi Lộ Tuy, khoát tay lia lịa: “Không được, không được.”

Sắc mặt Lộ Tùỵ vừa đỏ vừa đen, đen rồi lại xanh, hít thở sâu mấy cái mới kìm nén cơn manh động muốn bóp chết Vụ Mang Mang.

“Thế thì em quay về làm gì?” Lộ Tùỵ mĩa mai.

Vụ Mang Mang bĩu môi, “Ồ, ý của anh là nếu không làm thì em không cần về chứ gì? Hóa ra anh chỉ tham lam cơ thể mọng nước tươi ngon của em, căn bản không yêu chính con người em phải không?” Lộ Tùỵ cụp mắt xuống, chỉnh sửa lại tay áo, “E là không thể gọi là mọng nước tươi ngon được đâu.”

Vụ Mang Mang tức đến mức hận không thể đâm thùm thụp vào bụng, cô đập mạnh tay xuống bàn Lộ Tùỵ, “Lộ Tùỵ, anh nói rõ xem, nói không rõ thì hôm nay em sẽ không đi đâu hết.”

“Thế thì càng không thể nói rõ.” Lộ Tùỵ cười nói.

Vụ Mang Mang liếc Lộ Tùỵ một cái, lát nữa có lẽ là cô muốn ở lại đây thì Lộ Tùỵ cũng sẽ đuổi cô đi thôi.

Thế nên bây giờ Vụ Mang Mang quyết tâm không nói lời thừa thãi với Lộ Tùỵ nữa, lấy trong túi xách ra một chiếc hộp dài nhỏ tinh xảo có thắt nơ rất đẹp, đưa đến trước mặt Lộ Tùỵ, “Đây, quà sinh nhật của anh.”

Lộ Tùỵ liếc nhìn độ dài và rộng của chiếc hộp, “Bút máy?”

Vụ Mang Mang im lặng, chỉ kiêu ngạo hất cằm lên.

Lộ Tùỵ tiện tay ném sang một bên, xem ra không hề có ý mở ra xem.

Vụ Mang Mang lập tức nổi cáu, “Sao anh lại thế, tuy chúng ta thân thiết vô cùng nhưng phép lịch sự làm người anh phải có chứ.”

“Ờ, cảm ơn quà em tặng anh.” Lộ Tùỵ nhìn Vụ Mang Mang vẻ “anh có sai thì cũng không sửa”, đúng là muốn làm ai đó tức chết.

“Không mở thì không mở, hừ, em đem đi tặng người khác.” Vụ Mang Mang nói rồi thò tay cầm chiếc hộp.

Kết quả là bị họ Lộ nào đó có tay dài hơn, nhẹ nhàng nắm chặt lại trước khi Vụ Mang Mang kịp lấy đi, “Muốn tặng cho ai?”

Vụ Mang Mang thầm nghĩ, tặng cho ai thì người ta cũng không dám nhận, chỉ có anh dám thôi.

Cô lặng thinh, chỉ nhìn ngón tay Lộ Tuyền thong thả tháo chiếc nơ ra.

Tim cô sắp thót lên tận cổ họng rồi, ai ngờ ngón tay Lộ Tuyền tháo nơ ra xong thì không nhúc nhích mà còn nói: “Buổi tối cô nhỏ mời ăn cơm.”

“Đi.” Vụ Mang Mang quả quyết nhận lời.

Lộ Tuyền nghi ngại nhìn cô, cô nàng này bình thường sợ nhất là ăn cơm cùng Lộ Gia Nam, lần nào nói đi ăn cũng chối đây đấy, lúc thì đau bụng, lúc thì đau đầu, hôm nay nhận lời nhanh gọn như thế thực sự không thể không nghi ngờ được.

“Trong hộp này của em chắc không đựng phân chứ?” Lộ Tuyền nheo mắt, gần đây thịnh hành kiểu đùa dai, anh thực sự không chắc chắn là Vụ Mang Mang sẽ không nổi cơn.

Sắc mặt Vụ Mang Mang biến đổi, tuy không phải phân nhưng cũng không cách biệt nhiều lắm.

Giấy thử thai phải thử bằng nước tiểu buổi sáng sớm mà.

Lộ Tuyền lập tức đặt chiếc hộp sang bên cạnh, “Này, năm nay sao em lại hào tâm tặng quà sớm cho anh thế?”

Quà sinh nhật năm đó Vụ Mang Mang rất kiên quyết đợi đến sinh nhật Lộ Tuyền mới cho anh nhìn thấy, thế mà bây giờ còn hơn một tuần nữa mới đến

sinh nhật anh.

“Muốn tặng sớm cho anh không được sao? Không cần thì thôi.” Vụ Mang Mang bị Lộ Tù hành hạ trái tim, không còn kiên nhẫn nổi nữa, cô bực bội giật chiếc hộp lại, tức tối đi ra ngoài.

Lộ Tù thấy thế liền dịu xuống, “Được rồi được rồi, đưa anh nào, coi như anh sợ em rồi, bà cô à. Cho dù em tặng gì thì anh cũng nhận hết, được không?”

Vụ Mang Mang lúc này mới quay lại vẻ không tình nguyện, tròng mắt cô đã đỏ hoe.

Lộ Tù bó tay nhìn cô, “Em đúng là... chuyện vặt vãnh thế này, anh chỉ đùa em mà lại tức phát khóc rồi, đầu em chắc cũng không to hơn quả hồ đào đâu nhỉ?”

Vụ Mang Mang cũng thấy cảm xúc của mình quá mạnh mẽ, nhưng cô không kiểm soát được, chỉ có thể sụt sịt mũi, nỗ lực ép nước mắt chảy vào trong.

Lộ Tù lại gần kéo tay Vụ Mang Mang, hôn lên môi cô, “Đừng khóc nữa, tối nay anh cho em bắt nạt anh tùy thích, được không?”

Rốt cuộc là ai bắt nạt ai đây? Vụ Mang Mang lờm Lộ Tù, nhưng mười tháng tới đây họ cũng không thể bắt nạt đối phương được nữa.

Cuối cùng Lộ Tù cũng mở hộp quà ra, thứ bên trong khiến anh nhất thời không nhận ra, dù là Lộ tiên sinh kiến thức uyên bác nhưng anh không phải là phụ nữ, chưa từng thử thai bao giờ, cũng chưa thấy người ta thử, nên anh do dự một lúc mới lấy que thử thai đó ra.

“Cái này là gì?” Lộ Tù hỏi.

Vụ Mang Mang kiêu ngạo nói: “Tự anh không biết nhìn sao? Đầu anh có to bằng quả hồ đào không?”

Lộ Tù cười, lắc đầu, cô nàng này trả thù nhanh quá.

Mắt anh nhìn hai vạch đỏ trên que thử, trầm tư một lúc rồi lập tức siết chặt tay lại, “Hai vạch có phải là biểu thị có thai rồi không?”

Vụ Mang Mang lúc này mới nhìn Lộ Tù bằng ánh mắt “Anh cũng không đến nỗi ngốc quá”.

“Mang Mang, em có thai rồi?” Lộ Tù khẽ hỏi, như sợ nói to sẽ làm hạt giống trong bụng cô giật mình sợ hãi.

Vụ Mang Mang cười, gật đầu, không biết vì sao mà nước mắt bắt đầu rơi xuống như chuỗi trân châu bị đứt dây.

Lộ Tù kéo Vụ Mang Mang vào lòng, ôm chặt cô, lát sau mới nhận ra làm thế không ổn, anh lại vội vàng buông cô ra.

Vụ Mang Mang lần đầu nhìn thấy dáng vẻ lóng ngóng, vụng về của Lộ Tù, “phụt” một tiếng phì cười.

Vụ Mang Mang đưa tay vuốt ve mặt Lộ Tù: “Anh thế này trông ngố thật.”

Vụ Mang Mang áp mặt vào ngực Lộ Tù, nghe nhịp tim đập nhanh hơn của anh, vui mừng vì anh không còn bình tĩnh, bởi người này lúc bình thường dù có chuyện to nhỏ gì cũng khó mà ảnh hưởng thực sự đến cảm xúc của anh.

Vụ Mang Mang rất mừng vì đứa con của mình lại có sức ảnh hưởng đến vậy.

Hai người đều lặng thinh ôm nhau, chỉ là sau đó tay Lộ Tù không tìm được sờ bụng Vụ Mang Mang, cô mới nũng nịu đẩy Lộ Tù ra.

“Nhưng mà ban nay anh nói trong điện thoại với cô lớn là trong hai năm tới sẽ không suy nghĩ đến việc có con, bây giờ liệu có phải là nói lời mà không

giữ lời? Có cảm giác tự tát vào mặt không?” Vụ Mang Mang cười hí hí, hỏi Lộ Tùỵ.

Lộ Tùỵ nhéo má Vụ Mang Mang, “Ban nãy em nghe anh nói thế mà cố ý không ngăn anh lại, chính là muốn anh tự làm trái lời mình nói chứ gì?”

Vụ Mang Mang không thể phủ nhận đúng là cô có suy nghĩ đó, “Chuyện này không thể trách em được, ban nãy em nói anh mở quà, anh còn chối từ, không chịu mở cơ mà.”

Lộ Tùỵ bỗng thu nụ cười lại, nhìn Vụ Mang Mang: “Em nghĩ thế là không đúng. Bây giờ đã là thế kỷ Hai mươi mốt rồi, không còn là xã hội phong kiến mẹ sang vì con nữa, suy nghĩ mang thai sẽ thành nữ hoàng của em hình như hơi quá rồi.”

“Ai thèm làm nữ hoàng chứ?” Vụ Mang Mang đẩy Lộ Tùỵ, “Anh chỉ biết chọc tức em.”.

Lộ Tùỵ nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Vụ Mang Mang, “Hơn nữa que thử thai cũng không chính xác trăm phần trăm, lỡ như không có thai thì đến lúc đó là ai tát mặt ai nhỉ?”

“Không thế chứ?” Vụ Mang Mang ngớ người, “Em...”

Vụ Mang Mang sực nhớ ra một chuyện, “Chúng ta luôn có biện pháp phòng ngừa mà, có phải là anh tính sai kỳ an toàn, cố ý làm em mang thai không?”

Sự xấu xa của anh chàng Lộ Tùỵ này không phải là chuyện ngày một ngày hai, Vụ Mang Mang càng nghĩ càng thấy có khả năng.

“Thề với lương tâm”, Lộ Tùỵ giơ tay, “Đúng là anh muốn có con, nhưng so với con thì anh muốn em hơn.” Lộ Tùỵ cúi đầu, nhẹ nhàng chạm mũi anh vào chóp mũi Vụ Mang Mang.

Hơi thở nóng bỏng phả vào mặt, giống như lông vũ mềm mại lướt qua, Vụ Mang Mang đỏ mặt lùi lại, câu này của Lộ Tù cô vẫn khá là tin, vì biểu hiện bình thường của anh giống như nửa đời trước chưa ăn no bao giờ vậy.

“Nếu đến bệnh viện kiểm tra lại không mang thai thì sao?” Vụ Mang Mang ủ rũ.

Lộ Tù nói: “Không làm sao cả, nhiều nhất thì anh cố gắng hơn.”

Vụ Mang Mang lườm anh, “Thế vẫn tranh thủ có vậy.” Ai thèm anh cố gắng hơn chứ.

Lộ Tù đứng lên gọi điện cho Bàn Trạch, bảo anh ta liên lạc với bệnh viện, nếu Vụ Mang Mang thật sự có thai thì không thể thiếu xét nghiệm nào cả.

“Đi thôi.” Lộ Tù cúp máy rồi nói với Vụ Mang Mang.

Kết quả là Vụ Mang Mang vừa đứng lên thì sự chú ý của Lộ Tù đã tập trung vào chân cô, “Em biết mình có thai mà còn mang giày cao gót?”

Vụ Mang Mang thầm kêu “ai da” trong bụng, tặc quá, lại sắp bị “chú Lộ” niệm kinh nữa rồi.

“Em quên mất. Mà lúc đi em không mang theo giày đế bằng, ai mà biết lại có thai chứ?” Vụ Mang Mang giải thích.

Tiếc rằng câu này đã chọc trúng vào tổ ong, trên đường đến bệnh viện, Lộ Tù cứ si nhục Vụ Mang Mang.

“Tốt nghiệp rồi, tụ họp liên quan nhiều, chắc uống không ít rượu chứ gì?” Lộ Tù hỏi.

Vụ Mang Mang biết Lộ Tù đang đào hố cho cô, “Không, anh biết em không thích uống rượu mà. Họ còn cười em có phải đang tạo người không, đều rất chăm chút cho em, không cho em uống.”

Lúc này Lộ Tù mới gật đầu hài lòng, “Ở trường có đi ngủ đúng giờ không?”

Vụ Mang Mang lườm anh, “Đương nhiên là có rồi, không phải mỗi ngày anh đều kiểm tra hay sao?” Chat video thì hoàn toàn không giấu được anh mà!

“Ăn uống có buồn nôn không?” Lộ Tù lại hỏi.

Vụ Mang Mang lắc đầu, “Chắc không nhanh thế đâu?” Sau đó Vụ Mang Mang liền hoảng hốt nhớ lại, “Hôm qua em tưởng là bị đầy bụng nên có uống một chai thuốc nước Hoắc Hương Chính Khí, chắc không sao chứ?”

“Ai cho em uống linh tinh thế hả?” Mặt Lộ Tù sa sầm lại.

Vụ Mang Mang tủi thân: “Em có nghĩ là mang thai đâu.”

“Lát nữa hỏi bác sĩ xem có ảnh hưởng gì không, bắt đầu từ giờ những thứ em ăn bắt buộc phải được sự cho phép của anh.” Lộ Tù cắt ngang.

“Làm ơn đi, anh cũng không biết cái gì ăn được cái gì không ăn được mà?” Vụ Mang Mang phản bác.

Nhưng rất nhanh cô đã tự tát vào mặt, vì Lộ tiên sinh không những ngay ngày hôm sau mời bảo mẫu có kinh nghiệm phong phú chăm sóc thai phụ nhiều năm, hơn nữa còn đăng ký học lớp phổ biến kiến thức về mang thai, lớp yoga dành cho thai phụ để Vụ Mang Mang học, thậm chí có cả lớp tâm lý học nữa.

Đủ mọi loại lớp học kỳ quặc, Vụ Mang Mang chưa bao giờ nghe nói đến. Còn chính Lộ Tù cũng đi học lớp dành cho các ông bố, cầm một con búp bê về để tập luyện bế con và cho bú sữa.

Và trong thư phòng của nhà họ Lộ nhanh chóng có thêm một kệ sách chiếm cả một mặt tường gồm sách chỉ dẫn trong thai kỳ, sách chỉ dẫn vắt sữa, cho

con bú, sách nuôi dạy con... Đương nhiên còn có đủ mọi loại sách tranh kinh điển mà bố Lộ mua cho con nữa.

Khi bạn nhỏ còn chưa có mặt trên đời, Vụ Mang Mang đã giúp nó hưởng thụ trước sự đãi ngộ “mỗi ngày bố kể chuyện cổ tích”.

Vụ Mang Mang nghe kể chuyện rất hào hứng, lúc nhỏ cô chưa từng được nghe, thế nên hoạt động giải trí chín giờ cố định mỗi ngày bây giờ vẫn tiến hành, chỉ là đã thay đổi nội dung thành bố Lộ kể chuyện mỗi ngày.

Nhật ký “nếu như”

(1)

Từ khi Vụ Mang Mang chính thức bước vào nhà họ Lộ với thân phận Lộ phu nhân thì Lộ Lâm đã thành khách quen của nhà, trước kia chị chẳng bao giờ bước chân vào điện tam bảo nếu không có việc gì, rõ ràng là kỳ thị ông em trai Lộ Tù.

Nhưng giờ thì khác, nữ chủ nhân lúc nào cũng khiến cho trang viên nghiêm túc lạnh lùng trở nên ấm áp hẳn.

“Lộ Tù có nhà không?” Lộ Lâm vào nhà liền hỏi lão Peter.

“Tiên sinh đang ở trong thư phòng.” Lão Peter đáp.

“Mang Mang đâu?” Lộ Lâm lại hỏi.

“Phu nhân đang nghỉ ngơi”, lão Peter trả lời.

Lộ Lâm nghe thế liền lên lầu, vào thẳng phòng ngủ của Vụ Mang Mang, nhưng Vụ Mang Mang lâu rồi không ngủ ở phòng của cô, muốn bảo Lộ tiên sinh đồng ý ngủ giường khác thì đúng là khó hơn lên trời.

Lộ Lâm không thấy Vụ Mang Mang trong phòng ngủ của nữ chủ nhân nên đẩy cửa phòng Lộ Tù ra thì liền tìm thấy cô.

Cô đang ngủ trưa, ngủ ngon lành không mộng mị, nửa mặt khuất trong chăn, hơi nóng khiến làn da cô càng trắng hồng, nhan sắc rạng ngời.

Lộ Lâm trèo lên giường, định gọi Vụ Mang Mang dậy nhưng cúi xuống nhìn thấy rèm mi vừa dài vừa cong của cô thì không nỡ gọi.

Mùi hoa quả nhẹ nhẹ phả ra từ hơi thở của cô, mùi hương khiến du khách say đắm, Lộ Lâm cúi xuống hôn lên má Vụ Mang Mang một cái, cô “ươm ươm” một tiếng về trách móc, quay đầu sang bên kia vùi đầu vào chăn, để lộ phần cổ trắng nõn.

Lộ Lâm đang có hứng, kề môi trồng một quả dâu sau gáy Vụ Mang Mang, cô hơi đau, nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra, nhưng cô đang ngủ ngon nên không nhìn rõ người trước mặt, chỉ đưa tay đẩy Lộ Lâm ra, “Lộ Tùy, đừng đùa nữa.”

Lộ Lâm cười thành tiếng, Vụ Mang mang nghe tiếng cười thì mở bừng mắt, “Chị Lộ Lâm!”, rồi lồm cồm bò dậy, rõ ràng là giật mình.

“Em sợ gì? Chẳng lẽ chị còn dám ăn thịt em sao?” Lộ Lâm cười giễu.

Vụ Mang Mang hơi ngượng, cười nói, “Không phải, chỉ hơi bất ngờ thôi.”

“Bất ngờ cái gì? Chị mới bất ngờ đây, bốn giờ rồi mà em còn ngủ, xem ra buổi tối Lộ Tùy vẫn hành hạ em hả.” Lộ Lâm chồm tới nhìn vào mắt Vụ Mang Mang, cười nói.

Vụ Mang Mang không muốn bàn luận chuyện phòng the của cô và Lộ Tùy với Lộ Lâm, cười rồi lẩn sang một bên: “Không có, Lộ Tùy đặc biệt đứng đắn.”

Hắn nhiên là mở to mắt nói dối, Lộ Lâm không tin, “Ồ, để chị kiểm tra xem.” Chị thò tay kéo váy ngủ của Vụ Mang Mang.

“Kiểm tra gì cơ?” Vụ Mang Mang giữ chặt váy.

Lộ Lâm để lộ nụ cười cố tỏ ra “háo sắc”, “Biết rõ còn hỏi?”

Vừa nói Lộ Lâm vừa sấn tới kéo váy Vụ Mang Mang, cô đương nhiên là chết cũng không chịu buông, hai người đang đùa giỡn nên không nghe thấy tiếng Lộ Tùy đẩy cửa đi vào, “Hai người đang làm gì vậy?!”

Lộ Lâm thuộc kiểu “heo chết không sợ nước sôi”, nghe giọng Lộ Tù thì chỉ ung dung rướn người lên, dựa vào đầu giường, “Em nghĩ là bọn chị đang làm cái gì thì chính là làm cái đó.”

“Ra ngoài, đừng để em ném chị ra.” Lộ Tù sa sầm mặt.

Lộ Lâm trừng mắt nhìn Lộ Tù một giây, rốt cuộc vẫn không dám vượt râu hùm, trở mình xuống giường, giẫm lên đôi giày cao gót ba tấc đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Vụ Mang Mang sợ hãi nhìn Lộ Tù, “Em thề, em đã cố gắng hết sức bảo vệ trinh tiết của mình.”

Lộ Tù hơi nghiêng đầu nhìn dấu đỏ rục rở trên cổ Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang thấy ánh mắt Lộ Tù không ổn thì ý thức được cô đã bị Lộ Lâm chơi một ván, bà chị này đúng là sợ thiện hạ không loạn mà.

“Em không biết, lúc đó em còn đang ngủ mê man, cứ tưởng là anh.” Vụ mang Mang lập tức giả vờ tội nghiệp.

“Hừ hừ”, Lộ Tù chỉ đáp lại Vụ Mang Mang hai chữ.

Lộ Lâm ra khỏi phòng rồi xuống phòng khách đợi hai vị chủ nhân kia xuống lầu, nhưng chị sắp uống hết trà chiều mà chưa thấy đôi nam nữ chết tiết kia đâu, chắc chắn là đang làm chuyện không để ai thấy rồi.

Lộ Lâm đành quay về nhà, buổi tối gọi điện cho Vụ Mang Mang, “Em không sao chứ, buổi chiều ấy?”

Vụ Mang Mang uể oải nằm bò trên giường, mệt mỏi đáp: “Không sao.”

Nhưng làm sao mà không sao được, căn bản là rất có sao!!! Lộ tiên sinh chính là thùng giấm vô địch mà.

Còn Lộ Lâm sau đó đến nhà anh, muốn diễn lại trò đùa trước đó thì thấy Lộ Tuyền lắp đặt khóa mật mã dấu vân tay trên cửa phòng ngủ rồi.

Lộ Lâm cười lạnh, hỏi Lộ Tuyền: “Em có cần phải như thế không? Phòng ngủ của mình còn lắp khóa dấu vân tay? Làm gì có chuyện cả đời phòng trộm, em tưởng như thế là phòng được hả?”

“Em chỉ không thích những người vợ vấn vào phòng ngủ của em”, Lộ Tuyền lạnh lùng đáp.

Lộ Lâm bĩu môi, anh chàng này rõ ràng là ghen tuông và sợ hãi, còn cứng miệng không chịu thừa nhận, nếu không phải sợ chị “vung dao cướp tình yêu” thì có cần mỗi lần chị tìm Vụ Mang Mang để trò chuyện lại bảo Anne theo sau suốt hay không?

(2)

Hôm đó Lộ Thanh Thanh gửi một đoạn clip cho Vụ Mang Mang, gần đây cô nàng hẹn hò với anh bạn trai là huấn luyện viên tập gym, thường xuyên chia sẻ những đường link tập thể dục.

Clip vừa mở ra thì thấy anh bạn trai cơ bắp siêu đẹp của Lộ Thanh Thanh đang để trần nửa thân trên, cơ bắp cuồn cuộn, tập chống đẩy.

Lịch trình trái tim của Vụ Mang Mang là: Ghê quá, ghê quá, wow wow, lợi hại quá, quyến rũ chết người, cậu đúng là hạnh phúc tràn đầy rồi.

Trước Vụ Mang Mang, đám bạn trong nhóm Wechat đã rất nhiều người “like” cho Lộ Thanh Thanh, đồng loạt khen “cậu thật hạnh phúc”.

“Động tác này tên ‘eo chó đực’, lợi hại không?” Lộ Thanh Thanh đặc ý khoe khoang trong nhóm, “BF của các cậu ai làm được?”

Một đám người bên dưới kêu gào bảo phải bắt bạn trai thử xem sao, Vụ Mang Mang chưa kịp tỏ thái độ thì nghe Anne gõ cửa, cô nàng mang tổ yến lên cho cô ăn.

Trước đây Vụ Mang Mang không ăn món này, nhưng từ sau khi kết hôn cùng Lộ Tùy, cô liền có cảm giác “thời gian không tha một ai”, lại ngày ngày bị bà Liễu phổ cập kiến thức giữ gìn nhan sắc, nhìn da mặt lão yêu bất tử của bà Liễu, Vụ Mang Mang liền ôm tâm trạng “thà tin có còn hơn không”, cũng bắt đầu ăn món này.

“Vào đi”, Vụ Mang Mang đáp một tiếng, ném điện thoại lên giường rồi lên sofa ăn tổ yến, trùng hợp là lúc đó Lộ Tùy cũng tắm xong bước ra, cô lại không nhớ đến chuyện điện thoại.

Lộ Tuy nằm lên giường, bị điện thoại của Vụ Mang Mang thu hút, anh thò tay cầm lấy, tiện thể xem một lúc thì trông thấy video clip “bụng sáu múi” kia, và cả những lời tán tụng của đám phụ nữ bên dưới.

Lộ Tuy động đậy ngón tay, lật xem comment của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang nhìn thấy Lộ Tuy đụng vào điện thoại của cô thì buông đồ ăn xuống, lao đến giật lại điện thoại, “Sao lại xem điện thoại của em, đời tư, đời tư đấy hiểu không?”

Lộ Tuy liếc nhìn Vụ Mang Mang, mỉa mai: “Hâm mộ, đố kỵ, hận?”

Đó là sử dụng lời nói ban nãy của Vụ Mang Mang.

“Nhỏ dãi, hử?”

Vụ Mang Mang chỉ thấy mặt nóng bừng, “Không phải đâu, nhìn thấy kiểu khoe này thì vẫn phải like, nói một câu hâm mộ đố kỵ hận gì đó, kiểu nói xã giao thôi, không phải là thật đâu.”

“Phụ nữ các em đây chỉ thích những chuyện phô trương nhằm chán này.” Lộ Tuy bình luận rồi trở mình đi ngủ, không đếm xỉa đến Vụ Mang Mang nữa.

“Phải phải phải, chính là nhìn thấy rất gợi cảm, phần bụng kia cứ như eo chó đực ấy.” Vụ Mang Mang tuyệt đối không muốn đả kích lòng tự tin của Lộ Tuy, đàn ông già thì đừng so sánh với “thịt tươi nhỏ” ngon lành khỏe mạnh của Lộ Thanh Thanh.

“Sau này bớt qua lại với đám Lộ Thanh Thanh, gửi cái quái quỷ gì không biết.” Lộ Tuy bảo.

“Dạ, em và bọn họ vốn cũng qua lại không nhiều, nhiều nhất là trò chuyện trên Wechat mấy câu thôi.” Vụ Mang Mang vội tỏ thái độ, chứng tỏ mình tuyệt đối sẽ không bị dạy hư.

Lộ Tùỵ hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ bỏ qua.

Hai hôm sau, Vụ Mang Mang lúc về nhà không thấy Lộ Tùỵ đâu liền hỏi lão Peter: “Tiên sinh đâu rồi? Chẳng phải anh ấy nói hôm nay không đi đâu sao?”

“Tiên sinh đang ở trong phòng tập gym.” Lão Peter đáp.

“Ồ”, Vụ Mang Mang liền đi thẳng đến phòng tập gym.

Cánh cửa khép hờ, Vụ Mang Mang đứng ở cửa lén lút thò đầu vào, thì thấy Lộ tiên sinh đang mô phỏng đoạn clip “eo chó đực” kia.

Mà học theo cũng rất ra dáng, Vụ Mang Mang tập trung tinh thần thường thức một lúc, thấy dáng vẻ nghiêm túc của Lộ Tùỵ, cô thầm nghĩ xem ra đàn ông dù tự tin đến mấy thì cũng không thể đả kích anh ta về năng lực kia được.

Đặc biệt là đàn ông già sắp bốn mươi tuổi.

Lộ Tùỵ hình như phát giác ra Vụ Mang Mang nên đứng dậy, tiện tay lấy khăn bông lau mồ hôi, “Nhìn cái gì, đẹp không?”

“Đẹp, nếu anh có thể cho em ghi hình lại đăng lên mạng thì đám phụ nữ kia chắc chắn sẽ mê trai đến phát điên ấy.” Vụ Mang Mang nói.

“Đồ nịnh bợ”, Lộ Tùỵ ném cho Vụ Mang Mang một câu.

Cô đứng sau lưng anh lau bàu, “Quý kiều ngạo”.

(3)

Thỏa thuận trước hôn nhân gần như đã là một trình tự cố định phải có trong hôn nhân.

Bà Liễu đã mời luật sư từ trước cho Vụ Mang Mang, chuẩn bị để khi đối mặt với thỏa thuận trước hôn nhân hà khắc của nhà họ Lộ thì lúc ly hôn, Vụ Mang Mang có thể đạt được lợi ích nhiều nhất.

Vụ Mang Mang tuy không dám nghĩ đến chuyện ly hôn thì sẽ làm sao, nhưng bước đi bắt buộc này cô vẫn biết. Bận bề thân xung quanh khi kết hôn đều làm chuyện đó, Vụ Mang Mang cũng xem như đã có kinh nghiệm.

Nhưng Lộ Tuy không hề nhắc tới thỏa thuận trước hôn nhân, Vụ Mang Mang lại tưởng là Tưởng Bảo Lương đang soạn thảo, vì vị Tưởng tiên sinh này mới cưới vợ đẹp về được khoảng một năm, đang thời kỳ tình nồng ý đượm, hiệu suất công việc hạ thấp cũng có thể thông cảm.

Nhưng lúc còn một tuần nữa là đến ngày lành tháng tốt mà thầy đã chọn, Lộ Tuy lại vẫn chưa nhắc đến hợp đồng đó, điều này khiến Vụ Mang Mang hơi nghi hoặc, nhưng lại khiến bà Liễu bắt đầu gào thét.

“Chắc không phải nó sẽ nhắc đến chuyện đó vào một ngày trước lễ cưới chứ? Như thế thì chúng ta sẽ không có thời gian để đàm phán đâu. Mẹ nói con biết nhé Vụ Mang Mang, nếu thỏa thuận trước hôn nhân không ký xong thì con không được đi đăng ký kết hôn, nếu không sau này con sẽ phải khóc đấy.” Bà Liễu nói.

Vụ Mang Mang nói: “Không ký chẳng phải tốt hơn sao? Ly hôn rồi có thể chia một nửa tài sản?”

Bà Liễu nghe thế thì nhìn Vụ Mang Mang bằng ánh mắt quái dị, nói: “Thế khi ly hôn ra tòa rồi, con có chắc con đấu lại Lộ Tù không? Hơn nữa nếu kết quả cuối cùng không như ý của nó, nó bắt con biến mất không để lại dấu vết gì thì chẳng tốt hơn à?”

Vụ Mang Mang nghe bà Liễu nói mà sợ hãi đờ người.

Vợ chồng đã đến bước ly hôn rồi thì chưa chắc sẽ không làm chuyện đó. Đừng thấy bây giờ họ thân mật anh anh em em, nhưng chuyện sau này ai mà nói rõ được?

Thế là, vốn dĩ vợ chồng trước khi cưới không nên gặp nhau, thì Vụ Mang Mang lại vội vã gọi điện cho Lộ Tù.

“Nhớ anh hả?” Giọng nói như tiếng cười của Lộ Tù vang đến.

Vụ Mang Mang nói gì được đây, chỉ có thể “ừm” một tiếng.

“Hai ngày nữa gặp nhé, chịu đựng đi, người lớn nói bây giờ gặp nhau không may mắn đâu”, Lộ Tù bảo.

“Anh mê tín từ bao giờ thế?” Vụ Mang Mang than vãn, cô thầm nghĩ Lộ Tù không quan tâm đến cô như trước nữa, đã hai ngày không gặp nhau, cô chủ động gặp mặt mà anh lại từ chối.

Lẽ nào là vì sắp kết hôn rồi nên không còn thấy cảm giác kích thích và mới mẻ nữa?

Mà Lộ Tù lại tức điên vì câu nói đó của Vụ Mang Mang, cô nàng này đúng là vô tâm vô tư, anh sợ không may mắn rồi cuộc là vì ai hả?

“Nhưng em muốn gặp anh mà, được không?” Vụ Mang Mang bắt đầu nũng nịu, giọng sến đến mức cô cũng run rẩy.

Bên kia vắng đến tiếng cười của Lộ Tù, “Được rồi, nhưng anh chỉ có mười lăm phút rảnh rồi thôi.”

“Cảm ơn ngài nhé, lâu đến mười lăm phút cơ đấy? Hiếm có quá.” Vụ Mang Mang không nhin được, mĩa mai anh.

“Phải biết là bình thường anh gặp người ta đều tính bằng đơn vị một phút thôi đấy”, Lộ Tù đùa.

“Thèm vào”, Vụ Mang Mang nói, “Thế sau này em gặp anh sẽ tính bằng giây.”

“Bao nhiêu giây? Một vạn tỷ giây hả?” Lộ Tù cười nói.

“Anh nghĩ hay nhỉ”, Vụ Mang Mang nhăn mũi.

Lộ Tù gần đây quá sức bận rộn, chủ yếu là vì tranh thủ thời gian sau này dẫn Vụ Mang Mang đi hưởng tuần trăng mật dài hai tháng, cô cũng tỏ ra thông cảm nên chủ động đề nghị đến Lộ Thị.

Vụ Mang Mang vừa bước vào văn phòng Lộ Thị thì nghênh đón cô là nụ hôn nóng bỏng của anh, hơn nữa Lộ Tù không cho cô cơ hội nói chuyện, Vụ Mang Mang choáng váng mê man bị Lộ Tù đẩy xuống sofa. Đến khi cô đứng lên, dù không nhìn đồng hồ, cô cũng biết “mười lăm phút” mà Lộ Tù nói căn bản chỉ là trò lừa gạt.

Cô ngu ngốc ngây thơ đến nhường nào mới tin rằng Lộ Tù không có thời gian gặp cô, người này căn bản là cố tình dụ dỗ, lừa cô đến đây để ăn sạch thì có.

Người này rõ ràng là nhớ cô muốn chết, nhưng lại nói ngược để chọc tức cô, anh không muốn gặp cô thì cô cứ đòi gặp để chứng minh tính quan trọng của mình đối với anh, kết quả là kiểu tư duy theo quán tính này đã cài bẫy Vụ Mang Mang.

“Không phải là nhớ anh hả?” Lộ Tù có vẻ bất mãn, ngắm Vụ Mang Mang đang bận rộn mặc lại quần áo.

“Nhớ anh không có nghĩa là phải làm chuyện đó mà! Em tìm anh có việc quan trọng.” Vụ Mang Mang hôn Lộ Tù một cái để an ủi, người này đang muốn làm thêm lần hai nhưng cô thì không có tâm trạng đó, trong lòng đang băn khoăn về một chuyện đây.

Lộ Tù nhướn mày, ra hiệu cho Vụ Mang Mang tiếp tục.

“Cái đó...” Vụ Mang Mang hơi khó mở miệng, nhưng nếu không nói thì chắc chắn sẽ bị bà Liễu cản nhắc đến chết, “Cái thỏa thuận trước hôn nhân ấy, bao giờ thì chúng ta ký?”

“Sao, em muốn ký lắm hả? Sợ sau này anh chia tài sản của em sao?” Lộ Tù liếc nhìn Vụ Mang Mang.

“Đương nhiên là không.” Tài sản của cô thì được mấy tiền chứ? “Ý em là, chúng ta không ký thì sẽ không tốt cho anh đâu.”

Lộ Tù bảo: “Cảm ơn em đã suy nghĩ cho anh. Nhưng anh chưa từng nghĩ sẽ ly hôn với vợ anh.”

Vụ Mang Mang cười, chồm tới ôm eo Lộ Tù, “Anh truyền thống thế ư? Thế thì nếu người anh cưới không phải em, anh cũng không ký sao?”

Thực tế thì câu hỏi này căn bản là không cần hỏi, trong thỏa thuận trước hôn nhân, nhà họ Lộ gần như có một dãy điều khoản rất minh bạch, nhưng đối với Vụ Mang Mang, Lộ Tù lại không muốn ký hợp đồng, nguyên nhân là vì muốn cô có cảm giác an toàn hơn, để tránh cho người phụ nữ có sức tưởng tượng cực kỳ phong phú kia lại cảm thấy khó chịu.

Lộ Tù có mấy người bạn đều sút mẻ tình cảm khi ký thỏa thuận trước hôn nhân, anh không muốn để Vụ Mang Mang phí công tính toán chuyện này.

Thế nên câu hỏi của Vụ Mang Mang bị Lộ Tùỵ thẳng thừng bỏ qua, “Đi nhanh đi, anh thì em cũng gặp rồi, lát nữa anh còn có cuộc họp.”

Vụ Mang Mang thật muốn “hừ hừ”, làm thêm lần nữa thì có thời gian, nói chuyện với cô thì đuổi cô hết lời?

“Nhưng em muốn ký hợp đồng.” Vụ Mang Mang cúi đầu nhìn mũi giày của mình.

Cô vốn không tư tưởng đến tài sản của Lộ Tùỵ, cũng không muốn Lộ Tùỵ vì sự tồn tại của cô mà khiến Lộ Thị gánh lấy nguy cơ, nếu sau này cuộc hôn nhân của họ đến lúc chấm dứt cô cũng hy vọng anh có thể bắt đầu một cuộc sống mới mà không chút vướng bận gì.

Suy nghĩ này quá ngây thơ, nhưng lúc yêu sâu đậm thì sẽ luôn muốn toan tính tất cả cho đối phương, Lộ Tùỵ không muốn ký thỏa thuận trước hôn nhân với cô, Vụ Mang Mang nghĩ là nhất định anh cũng xuất phát từ tâm lý đó.

“Em nói lại lần nữa?” Giọng Lộ Tùỵ lạnh dần, chắc không phải là cô nàng này còn mơ tưởng đến một ngày nào đó sẽ ly hôn với anh chứ?

Vụ Mang Mang nhay cảm rung mình một cái, sợ hãi nói, “Em chẳng nói gì cả, không phiền anh nữa, em đi trước đây.” Vụ Mang Mang nhón chân lên hôn “chụt chụt” lên má Lộ Tùỵ thật kêu, định lấp liếm chuyện này.

Lộ Tùỵ hừ lạnh, “Nói cho rõ đã. Có phải em định sau này ly hôn anh, thuận tiện quay về tìm lão tướng của em đúng không?”

OMG, Vụ Mang Mang không ngờ Lộ Tùỵ lại liên tưởng đến chuyện đó, “Đương nhiên là không. Haizzz, em chỉ là... em chỉ là tính toán thay anh, sau này phát sinh chuyện gì thì không ai nói trước được, em chỉ mong sau này anh không phải lo nghĩ gì thôi.”

Lộ Tù biết chắc chắn Vụ Mang Mang không nói thật, “Cảm ơn sự quan tâm của em, sau này anh sẽ không lo nghĩ gì đâu. Vào giây phút anh ra quyết định thì đã không cho mình cơ hội hối hận. Nên em cũng không cần phải nghĩ, một khi đã kết hôn thì ly hôn là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.”

Lần này Vụ Mang Mang lại run lấy bầy, e dè lên tiếng: “Thế nên, anh thà là người chồng nhu nhược chứ tuyệt đối không ly hôn ư?”

Lộ Tù nhìn Vụ Mang Mang, nheo mắt lại, “Ra ngoài.”

Lộ Tù thật sự tức giận rồi, Vụ Mang Mang muốn dỗ dành anh nhưng Lộ tiên sinh càng giận dữ hơn, “Ra ngoài, nếu không anh sẽ bảo Bành Trạch dẫn người tới mời em ra ngoài.”

Vụ Mang Mang giậm chân, đành rời đi. Cô cũng không biết lời nói ban nãy của cô làm tổn thương anh, bây giờ Lộ Tù đương nhiên sẽ không làm cô tổn thương, nhưng...

Lỡ như sau này anh gặp được người tốt hơn thì sao?

Chú rể luôn giữ sự lạnh nhạt đến tận hôm tổ chức đám cưới, đến nỗi khi Vụ Mang Mang sáng sớm bị bà Liễu lôi dậy trang điểm đã cả gan gọi điện cho Lộ Tù trước, “Chuyện đó... chúng ta vẫn kết hôn chứ?”

Lộ Tù ném cho Vụ Mang Mang một câu, “Em nói xem?”

Vụ Mang Mang im lặng.

“Em hãy bỏ cuộc đi, đừng mơ lấy người khác, cũng đừng hòng ly hôn.” Lộ Tù nói.

“Không có nhân quyền thế kia à?” Khóe môi Vụ Mang Mang hai hôm nay luôn mím chặt, cuối cùng đã cong lên.

Cúp máy xong, Vụ Mang Mang quay sang nói với bà Liễu: “Anh ấy nói sẽ không ly hôn, con tin anh ấy.”

Liễu Nhạc Duy nhìn gương mặt rạng rỡ của Vụ Mang Mang, hai mươi mấy tuổi đầu rồi mà còn ngây thơ đến thế. Nhưng ai mà chẳng từng ngây thơ, chỉ là phải xem xem nó có đủ may mắn để giữ sự ngây thơ này mãi hay không.

(4)

Từ sau khi kết hôn, Vụ Mang Mang liền có cảm giác địa vị của mình tuột xuống thê thảm, mà đại đa số thời gian đều bị Lộ Tù chiếm hữu.

Ví dụ có một ngày, Vụ Mang Mang lại bị Lộ Tù đưa đến tòa nhà Lộ Thị.

Vụ Mang Mang ngồi trong văn phòng của Lộ Tù, nhú mày nói: “Anh đang có việc phải làm, em đến đây làm gì.”

“Em nên học chút gì đó, chuyện của Lộ Thị anh cũng không trông mong dạy được hết cho em, nhưng những thứ cơ bản em phải biết.” Lộ Tù nói, “Theo anh học một quãng thời gian, anh có thể dạy em một số kinh nghiệm về mặt quản lý.”

Vụ Mang Mang vẻ mặt ngây ngô nhìn Lộ Tù, “Nhưng sao em phải học những thứ này?” Cô đâu muốn làm thiên tài kinh doanh.

“Bây giờ đương nhiên là em không cần, nhưng lỡ như một ngày anh không còn thì sao?” Lộ Tù nói.

Kẻ trí luôn phải phòng ngừa lo trước lo sau cuộc đời có quá nhiều bất ngờ, Lộ Tù không dám chắc anh sẽ trường thọ trăm tuổi.

Nếu thật sự có sự cố xảy ra, Lộ Tù cũng không trông mong Vụ Mang Mang có thể gánh vác Lộ Thị, nhưng chí ít phải làm cô không dễ bị người khác ức hiếp, anh phải gắng hết sức đảm bảo điều đó, để sau này dù anh không còn thì Vụ Mang Mang cũng vẫn sống ổn.

Vụ Mang Mang hiểu được ý Lộ Tù, nhưng đối với cô thì vấn đề này xưa nay không phải là vấn đề, nên cô hờ hững nói: “Anh không còn sống thì em sống cũng chẳng có ý nghĩa gì, nên ông già à, anh không cần lo lắng đâu.”

Lộ Tùỵ hoàn toàn bó tay với Vụ Mang Mang, chỉ nhìn cô chăm chú, tuy ở thời đại này chuyện sống chết cùng nhau đã trở thành truyền thuyết hoang đường, bị người ta hừ mũi coi khinh, nhưng Vụ Mang Mang dễ dàng nói ra như vậy làm Lộ Tùỵ cũng dễ dàng tin theo.

“Em bảo anh phải nói em thế nào mới được đây?” Lộ Tùỵ bắt lực ôm Vụ Mang Mang, anh cúi xuống nhìn vào mắt cô, thuần khiết như một hồ nước mùa xuân trong veo nhất.

Vì thuần khiết nên rất dễ bị hủy diệt.

Lộ Tùỵ khẽ thở dài, cúi xuống hôn lên môi Vụ Mang Mang, anh chỉ có thể cầu nguyện mình sống được đủ lâu, cho Vụ Mang Mang hạnh phúc dài lâu, không phải chịu bất cứ điều khổ sở nào.

Nụ hôn ngọt ngào rất dễ đi lệch sang hướng khác, Vụ Mang Mang bị Lộ Tùỵ hôn đến trời xoay đất chuyển rồi mới nhẹ nhàng buông cô ra, ánh mắt ngây thơ mê man như chưa được thỏa mãn đó suýt thì làm Lộ Tùỵ không kiềm chế được, nhưng lát nữa còn có cuộc họp, thực sự không thể buông thả được.

Lúc này Lộ Tùỵ lại nghĩ là không kéo Vụ Mang Mang ở cạnh anh để dạy cô cũng tốt, nếu không hiệu suất công việc của anh sẽ sụt giảm thê thảm.

Tư duy của đàn ông và phụ nữ mãi mãi không bao giờ giống nhau, điều mà Vụ Mang Mang nghĩ lúc này là, “Nghe ý tứ ban nãy của anh, có phải là nếu như em chết đi, anh sẽ tìm một người phụ nữ khác để kết hôn sinh con hả?”

Lộ Tùỵ lặng thinh, câu hỏi này hình như không có đáp án nào khác.

Vụ Mang Mang cũng chưa từng nghĩ là nếu có ngày cô không còn sống, người mạnh mẽ như Lộ Tùỵ sẽ chọn lựa giống cô, người như thế cũng không phải là Lộ Tùỵ mà cô yêu thương.

Nhưng cuối cùng vẫn là phụ nữ, trong lòng vẫn có chút vương mắc, Vụ Mang Mang dựa đầu vào vai Lộ Tù, khẽ hỏi: “Anh từng nghĩ sẽ có ngày đó không?” Vụ Mang Mang nhẹ nhàng dụi dụi đầu vào cổ Lộ Tù.

Lộ Tù không trả lời, nói thật là anh chưa từng nghĩ, cũng không dám nghĩ. Trong mọi sự chuẩn bị, lo xa của anh, chỉ có chuyện nếu như anh không còn sống thì phải chuẩn bị gì cho Vụ Mang Mang, nhưng lại không có chuyện nếu như Vụ Mang Mang không còn trên đời này thì anh sẽ thế nào.

Sau cuộc trò chuyện kiểu “nếu như” không có chút dinh dưỡng nào, Vụ Mang Mang liền thu hoạch được một nữ vệ sĩ theo sát cô, xem ra Lộ tiên sinh cũng không có cảm giác an toàn, hận không thể cất Vụ Mang Mang vào két bảo hiểm, mãi mãi cất giữ mới yên tâm.

Nhật ký “làm lại lần nữa”

Vụ tiểu thư tuy đã trị xong bệnh tâm lý của mình, nhưng quán tính vẫn khiến cô giữ lại tính cách nghịch ngợm của mình.

Cho dù là sinh con xong, Vụ Mang Mang vẫn không hiểu, bao năm nay Lộ Tuyền kén chọn như thế, sao cuối cùng lại rơi xuống hố của cô, tuy rằng cô xinh đẹp như hoa nhưng cũng không đạt đến ma lực người thấy người yêu như nhân dân tệ, nên cô từng hỏi Lộ Tuyền mấy lần về nguyên nhân đó.

Lộ tiên sinh chỉ ôm con trai, liếc nhìn Lộ phu nhân bằng ánh mắt “Em thật vớ vẩn”.

“Thế rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào mà anh có cảm tình với em?” Vụ Mang Mang đuổi theo, truy hỏi Lộ Tuyền, nhất quyết không buông tha.

Lộ Tuyền dừng bước, hơi cau mày như đang suy nghĩ, ước chừng ba mươi giây sau, Lộ tiên sinh cho đáp án: “Vấn đề này đúng là khó trả lời. Nếu em còn hỏi nữa thì cảm tình của anh dành cho em chắc sẽ hạ xuống số âm.”

“Anh giấu giếm như thế có ý nghĩa gì không?” Vụ Mang Mang bắt mẫn giậm chân sau lưng anh.

Lộ Tuyền quay lại, tay nhẹ nhàng vỗ lưng con trai, ánh mắt quét lên người Vụ Mang Mang từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên rồi chế giễu: “Em đoán như vậy có ý nghĩa gì? Em sinh xong đã ba tháng rồi đấy.”

Vụ Mang Mang lập tức ngại ngùng, xuất trần thoát tục như Lộ tiên sinh cũng vẫn ngày đêm nhớ nhung hoạt động giải trí mỗi đêm không thể thiếu.

Nhưng ba tháng nay Vụ Mang Mang ngoài ở cữ ra thì chẳng làm gì, thời gian khác đều kiên trì giữ thân, nhưng da bụng xẹp xuống quá nhanh khiến

cho da bị chùng xuống nhẽo nhèo, phải cần rất nhiều thời gian thì mới làm cho nó căng ra được. Vụ Mang Mang vốn nghiêm khắc với bản thân đã kiên quyết không chịu phơi bày mặt không hoàn mỹ của mình cho Lộ tiên sinh nhìn thấy.

Huống hồ Vụ Mang Mang biết rằng Lộ Tù là người si mê lỗ rốn, lần đó trên du thuyền, khi họ chưa hề quen thân nhau thì anh đã luôn nhìn chăm chăm vào rốn cô rồi.

Như thế, một người thì giấu giếm, một người thì giả vờ đoan trang, hai người đều cực kỳ khó chịu, ngạt nổi kỷ niệm ngày cưới sắp tới gần, dù nhìn nhau phát ghét đến mấy thì ngày hôm đó cũng phải ngọt ngào thôi.

Thực ra kỷ niệm ngày cưới thực sự không có hoạt động gì mới lạ, vẫn là ăn cơm nhận quà, Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ tiên sinh đã không lãng mạn gì, thế thì để cô cải tạo vậy.

Nhà hàng là nơi mà Vụ Mang Mang và Lộ Tù gặp nhau lần đầu, cô từng hỏi anh: *Tiên sinh, nghe nói 6S mới ra, tôi muốn mua một chiếc, anh có hứng thú không.*

Lộ Tù lúc đó đã trả lời cô thế nào nhỉ?

“Cô không đáng tiền bằng một chiếc 6S.”

Vụ Mang Mang mặc váy lụa chữ A màu trắng, mái tóc xoăn vừa đẹp vừa sáng bóng bước vào nhà hàng. Mắt cô là nơi đẹp nhất trên khuôn mặt, trong veo long lanh, có một vẻ đẹp của trẻ thơ, đôi môi thoa son đỏ tươi khiến làn da càng trắng hồng, ngây thơ trong sáng đến mức người ta phải cảm thán.

Tuy đã làm mẹ rồi nhưng với kiểu tóc và chiếc váy ngây thơ như thế trông cô chỉ như nữ sinh đại học hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi.

Chỉ có điều bộ ngực căng tròn, mang thêm chút nét phong tình trưởng thành.

Đại mỹ nữ như thế vừa bước vào nhà hàng đã thu hút ánh mắt của đa số đàn ông, những người còn lại không nhìn cô, một là cận thị, hai là bị vợ quản nghiêm quá.

Vụ Mang Mang bước đến trước mặt Lộ Tù, thẹn thùng hỏi: “Tiên sinh, chỗ này có ai ngồi không?”

Lộ Tù liếc nhìn Vụ Mang Mang: “Tôi đang đợi vợ tôi.”

Vụ Mang Mang như không hiểu mà ngồi xuống, “Vợ anh sao chưa tới?” Vụ Mang Mang nháy mắt với Lộ Tù, “Vợ anh có đẹp như tôi không?”

Động tác khoa trương của Vụ Mang Mang khiến Lộ Tù nhức mắt, “Có thể nói chuyện đàng hoàng không?”

Vụ Mang Mang cau mày, biết ngay người này không hiểu ý mình mà, cô chỉnh lại tư thế ngồi, lại ưỡn bộ ngực mà nãy giờ Lộ tiên sinh luôn nhìn chăm chăm vào, “Tiên sinh à, nghe nói 6S vừa ra, tôi rất muốn mua một chiếc, anh có hứng không?”

Lộ Tù nheo mắt, cô nàng này lại diễn rồi?

“Không có hứng.” Lộ Tù đáp gọn.

Vụ Mang Mang tức giận, Lộ Tù chẳng nề mặt cô gì cả, nên cô cầm túi lên đi ra ngoài, mà Lộ Tù cũng chẳng níu kéo.

Vụ Mang Mang vừa ra khỏi nhà hàng thì nhận được điện thoại của Lộ Tù, cô tức tối hừ một tiếng trong điện thoại, bên kia Lộ Tù nói: “Sao em chưa tới? Ban nãy có một cô nữ sinh rất xinh đẹp đến bắt chuyện với anh đấy.”

Thủ đoạn nịnh nọt vợ của Lộ tiên sinh đúng là không chê vào đâu được, Vụ Mang Mang chuyển từ tức giận sang phì cười, “Ồ, vậy anh có bị dụ dỗ đi theo không?”

“Trên đời này chẳng ai bằng được vợ anh.” Lộ Tùỵ đáp.

“Nữ sinh kia giống hệt vợ anh cũng không được?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Cũng không được”, Lộ Tùỵ trả lời.

Vụ Mang Mang lại xuất hiện trước mặt Lộ Tùỵ, nghiêm chỉnh nói: “Thế nên, nếu lúc đó anh đã có vợ, cho dù em xuất hiện trước mặt anh thì anh cũng sẽ không rung động, phải không?”

“Anh sẽ không lấy gia đình ra để đùa giỡn”, Lộ Tùỵ nói.

Vụ Mang Mang một mặt vừa thấy yên lòng, cô biết Lộ Tùỵ luôn yêu quý gia đình, nhưng mặt khác lại thấy bất mãn, lẽ nào ma lực của cô không thể nào thu hút Lộ tiên sinh?

Phụ nữ lúc nào cũng mơ tưởng đàn ông sẽ vì mình mà từ bỏ mọi vương mặc thế tục, bất chấp tất cả, như thế cô mới thấy đủ để chứng minh ma lực của bản thân.

“Thế em có thể nghĩ là sở dĩ em trở thành Lộ phu nhân chỉ vì em xuất hiện đúng lúc?” Vụ Mang Mang hỏi.

Lộ Tùỵ nói: “Đó chính là duyên phận của chúng ta mà. Giống như nếu anh xuất hiện lúc em học cấp ba thì em có đồng ý làm bạn gái anh không?”

Vụ Mang Mang gục ngã, lúc đó bên cạnh cô có Trình Việt, cho dù Lộ Tùỵ xuất hiện thì cô nghĩ cô cũng sẽ không nhìn anh.

Cuộc đời kỳ diệu như thế đó, hai người yêu nhau, nếu gặp nhau sai thời điểm thì cũng chỉ có thể tiếc nuối mà đi lướt qua nhau.

* * *

Action 1

Trường trung học XX.

Học kỳ mới, trong lớp Vụ Mang Mang xuất hiện một học sinh chuyển lớp.

Lộ Tù khi theo thầy chủ nhiệm vào lớp, chỉ trong tích tắc đã đoạt ngôi nam vương của Trình Việt, hơn nữa sau khi tan học đã lên thẳng ngôi nam vương trong trường.

Hôm sau trên bàn học và dưới học bàn của Lộ Tù đã đầy ắp bữa sáng tình yêu của các nữ sinh mang tặng, có trứng chiên hình trái tim, cũng có những nắm sushi đáng yêu hình mặt cười.

Vụ Mang Mang phớt lờ sự hiện diện của mỹ thiếu niên Lộ Tù đẹp đến vô lý đó, mỗi ngày vẫn không ngại mưa gió mang sữa bò tình yêu đến cho Trình Việt, hai người cùng đi đến nhà ăn, cùng đến thư viện đọc sách, cùng về nhà.

Còn Lộ Tù, ánh mắt cũng không hề dao động khi lướt qua Vụ Mang Mang.

Hai người này đều không nghĩ rằng giữa họ sẽ có bất cứ sóng điện nào.

* * *

Action 2

Đại học X.

Lộ Tùv vừa chia tay mỗi tình đầu khiến một đám nữ sinh đã tuyệt vọng lại bùng cháy hy vọng.

Vụ Mang Mang nhìn người bạn từng là bạn học chung cấp ba mà cô không quen thân gì lắm, thậm chí nếu có thể bắt quàng được Lộ Tùv, chủ tịch hội học sinh, khoe khoang trên Weibo thì chắc có thể tăng thêm không ít fans.

Thế nên vào lễ Tình nhân, Vụ Mang Mang cũng mua một hộp chocolate, tỉ mỉ viết thêm một tấm thiệp, nhờ nam sinh trong lớp Lộ Tùv tặng cho anh.

Lộ Tùv thờ ơ liếc nhìn rồi tặng luôn chocolate đó cho cậu nam sinh kia, trước mắt anh không hề có hứng thú với các cô nữ sinh.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tùv hẹn hò với một nữ sinh đang học thạc sĩ, cô gái đó chẳng có nhan sắc, mà cũng chẳng có thân hình bốc lửa.

Đúng là không hiểu nổi tại sao Lộ Tùv lại hẹn hò với cô ta.

“Nghe nói đàn chị kia từng quen không dưới mười bạn trai, chính là một cái xe bus công cộng, thật không biết Lộ Tùv thích chị ta ở điểm nào?”

“Có lẽ là kỹ thuật giường chiếu tốt?”, có nữ sinh mỉa mai. Tuy trong lòng mọi người đều nghĩ chắc là Lộ Tùv thích vẻ đẹp tâm hồn đặc biệt gì đó của nữ sinh kia, nhưng thực chất có lẽ sự vô tư của cô ta mới là chân tướng chẳng?

* * *

Action 3

Lan Nguyệt ngồi trước mặt Lộ Tù, lên tiếng, “Em đi vào nhà vệ sinh một chút.”

Vụ Mang Mang nhìn đồng hồ đeo tay Patek Philippe bản giới hạn trên cổ tay Lộ Tù, lại nhìn đối tượng xem mắt đang thao thao bất tuyệt nhưng nói không đúng vào trọng tâm, không nhìn được cũng đứng lên đi vệ sinh, sau đó tiến thẳng tới trước mặt Lộ Tù ngồi xuống.

“Tiên sinh, nghe nói 6S mới ra, tôi rất muốn mua một chiếc, anh có hứng thú không?”

Lộ Tù nhìn Vụ Mang Mang, cười nhạt và khinh bỉ, giơ tay gọi nhân viên phục vụ, “Thanh toán.”

“Sao vậy?” Lan Nguyệt vừa lại gần, vẫn ù ù cạc cạc không hiểu gì.

“Không có gì, sau này bớt đến đây thì hơn, tạp nham quá.” Lộ Tù thờ ơ nói.

Vụ Mang Mang không chịu nổi Lộ Tù coi thường cô như vậy, thế là một tay ôm bụng, nước mắt rơi từng giọt từng giọt, tiếng khóc lặng lẽ vô cùng thê lương, “Xin anh đấy, nếu bố mẹ em biết chắc chắn sẽ đánh chết em mất. Em sẽ không bám lấy anh, anh đến bệnh viện ký tên giúp em được không?”

* * *

Action 4

Vỡ náo kịch kết thúc, Lộ Tù không hề kiện Vụ Mang Mang phá hoại danh dự anh như trong dự đoán của cô.

“Không khoa học tí nào, lần đó chẳng phải anh kiện em sao, sao lần này chẳng phòng bị gì, để mặc em hạ nhục anh trước mặt mọi người vậy?” Vụ Mang Mang cau mày hỏi Lộ Tù.

“Có gì mà không khoa học?” Lộ Tù hỏi ngược lại.

Lúc đó anh không hề có hứng thú với Vụ Mang Mang, đương nhiên cũng sẽ không so đo tính toán với cô gái đầu óc ngớ ngẩn này rồi.

Mà vỡ kịch quen biết nhau của anh và Vụ Mang Mang, trong lúc đang nhàm chán, anh đã thưởng thức diễn xuất của Vụ Mang Mang, không tìm được suy đoán câu chuyện của cô, cũng không biết một gia đình thế nào mới nuôi được cô con gái kinh dị thế này, lấy trò tự hủy diệt để làm niềm vui.

Mọi thiện cảm ban đầu lúc nào cũng bắt nguồn từ “hứng thú”, sau khi có hứng thú với một người thì sẽ không tìm được muốn đôi bên có sự liên hệ với nhau.

Thế nên Lộ Tù đã kiện Vụ Mang Mang, còn Lộ Thanh Thanh lại dẫn Vụ Mang Mang đến cho anh.

Từ đó dính dáng tới bây giờ.

* * *

Action 5

Đó là một vở kịch mà Vụ tiểu thư yêu cầu kịch liệt, thế nên đã thêm vào.

Năm nào đó, lại là kỷ niệm ngày cưới.

Để tăng tính thực tế, Vụ Mang Mang thậm chí còn mời một nữ diễn viên tạm thời, diễn vai bạn gái lúc đó của Lộ tiên sinh.

Cô gái kia vẫn đứng lên đi vệ sinh.

Vụ Mang Mang đến trước mặt Lộ Tùy, ngồi xuống, “Tiên sinh, nghe nói 6S mới ra, tôi rất muốn mua một chiếc, anh có hứng thú không?”

Lộ Tùy soi mói quan sát Vụ Mang Mang rồi đứng lên, nói với cô: “Đi thôi.”

Vụ Mang Mang hoang mang theo Lộ Tùy đến bãi đậu xe, vừa lên xe thì bị Lộ tiên sinh đè xuống, ăn sạch sẽ.

Cũng may ghế ngồi của Lộ tiên sinh vô cùng rộng rãi thoải mái, nhưng Vụ Mang Mang vẫn cảm thấy eo nhức chân đau, thế là nói với vẻ cực kỳ bất mãn: “Sao anh lại háo sắc như thế chứ?”

Lộ Tùy cài nút áo, móc tờ chi phiếu ra viết rồi đưa cho Vụ Mang Mang, “Kỹ thuật không đủ tốt, nên không thưởng thêm. Sáu ngàn tệ đây, cho em mua 6S.”

Vụ Mang Mang nhận lấy chi phiếu, trừng mắt giận dữ: “Em muốn mua 128G đó. Sáu ngàn không đủ.”

“Với biểu hiện ban nãy của em thì sáu ngàn đã là đắt rồi, không thể tăng giá.” Lộ Tùy từ chối thêm tiền.

Vụ Mang Mang nhào đến căn Lộ Tù, “Đã hứa là phải tỏ ra cuống cuồng thèm khát, yêu em từ cái nhìn đầu tiên hay sao?”

Lộ Tù nói: “Lẽ nào anh không tỏ ra cuống cuồng thèm khát?”

Đương nhiên là cuống cuồng thèm khát, nhưng còn “yêu từ cái nhìn đầu tiên”?

“Ai lại yêu một cô gái nông cạn từ cái nhìn đầu tiên chứ?” Lộ Tù hỏi ngược lại.

Lộ phu nhân vô cùng giận dữ, “Không được, anh phải yêu em từ cái nhìn đầu tiên. Dù sao từ lúc anh nhìn thấy em lần đầu, bắt buộc phải thích em ngay.”

Lộ Tù nhìn Vụ Mang Mang rất vô lý, bất giác nhớ lại hôm anh gặp vợ mình lần đầu.

Hôm đó cô đứng bán hoa bên ngoài nhà hàng. Anh và cô gái đi cùng đã đánh cược nên cứ lái xe theo sau cô, thấy cô đưa tiền bán được cho cậu bạn trai, nhưng lại bị cậu ta đá kích một phen.

Lộ Tù ôm trán, đúng là một thiếu nữ ngu ngốc nhưng hiểm có là cô nàng lại yêu một cách ngây thơ và trong sáng như vậy, có lẽ đó là thứ mà cả đời anh cũng không có được, dù nhiều tiền đến mấy cũng không mua nổi.

Rồi về sau, ở nhà hàng hôm đó, Lộ Tù thoáng nhìn đã thấy Vụ Mang Mang hơi quen mắt, cô bé bán hoa bao năm trước chỉ nhìn thoáng qua, không ngờ lại có thể ấn tượng đến thế, thật sự cảm ơn trí nhớ hơn người của anh.

Chỉ là vì sao cô gái ngốc nghếch đáng yêu đó lại trở thành bộ dạng như hôm nay? Không được ai trân trọng yêu thương sao?

Một cô bé đáng thương, thực sự cần phải được dạy dỗ!

(Hết)

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)

[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 92](#)
[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Ngoại truyện](#)

[Nhật ký cầu hôn](#)

[Nhật ký mang thai](#)

[Nhật ký “nếu như”](#)

[Nhật ký “làm lại lần nữa”](#)